

Imaórák

1.

Legyetek szentek!

2020. november

Szeretnék

Csak egy parányi méccsé lenni,
mely bevilágít egy szobát –

Csak egy szál deszka-híd lenni,
mely szakadékot ível át –

Csak egy kanálka mézzé lenni,
legyen az élet édesebb –

csak egy segítő kézzé lenni,
mely teszi, amit tehet.

Szent-Gály Kata

Ajánlás:

Legyetek szentek! – a Szentírást olvasva gyakran szembesülünk Teremtőnk felszólításával, elvárásával. De hogyan csináljuk? Gyarlóságunk ismeretében van-e esélyünk erre, egyáltalán kik is a szentek, mit takar ez a fogalom? Novemberi imaóránkon ezzel a szándékkal gondolkodjunk életünkről, Isten-kapcsolatunkról.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

2004 tavasza óta több mint 200 alkalommal találkoztunk, hogy imaóráink keretében hitünkről, életünkről, Isten-kapcsolatunkról együtt gondolkodjunk, és együtt imádkozzunk, énekeljünk. A tíz éves jubileumi alkalomra egy könyvet is összeállítottam a legszebb – többségében elhangzott anyagokból. Többen hiányolták belőle az általam mondott gondolatokat – megtisztelő számomra ez a figyelem. Nos, úgy gondoltam, hogy egy-egy imaóra teljes anyagát füzet-sorozat formában is elérhetővé teszem az érdeklődők számára.

Az ideai szorongatásban talán különösen is lelki segítség lehet, ha a felvetett gondolatokat újra és újra „megbeszéljük magunkkal” és az Úrral!

Plébániai közösségeinket, programjainkat ellehetetlenítette a járvány, az első füzet anyaga a 2020 novemberi imaóránk tematikája – lett volna... Ez is erősített abban, hogy ezt a sorozatot elindítsam.

Bízom abban, hogy sokakhoz eljut, igény szerint fogjuk sokszorosítani. Kívánom, hogy akik kezükbe veszik, válják lelki hasznukra, hitük erősödésére – nem utolsósorban a keresztény irodalom felfedezésére és értékelésére ez a kezdeményezés!

2020 adventjén

Imaóra – 2020. november

Legyetek szentek!- ez mai imaóránk mottója. Mind az Ószövetségben, mind az Újszövetségben többször is találkozhatunk ezzel a felszólítással, ha nem is mindig így - szó szerint. De mit is jelent ez? Ki a szent, mik a szentség jellemzői? És főleg: hogyan vonatkozik ez ránk, mai emberekre? Hosszú-hosszú imaóra-sorozatunkban ezt a témát már jó pár vonatkozásában érintettük. Ma kifejezetten a **szent**-ség fogalmával, saját szentté válásunk feltételeivel, körülményeivel foglalkozunk, erről gondolkodjunk! Idézzünk először a Leviták könyvéből, majd Péter leveléből:

¹Az Úr így szólt Mózeshez: ²„Szólj Izrael fiainak egész közösségéhez és mondd meg nekik: Legyetek szentek, mert én, az Úr, a ti Istenetek szent vagyok. ³Mindenki tisztelje anyját és apját. Tartsátok meg szombatomat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. ⁴Ne forduljatok a bálványok felé, és ne öntsetek magatoknak ércből isteneket. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. (Lev 19)

Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, ¹⁵hanem - mivel ő, a Szent hívott el titeket - magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban, ¹⁶úgy, amint meg van írva: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1 Pét 14)

Isten az Ő képmására teremtett bennünket. A szentté válás leginkább istenképiségünk kiteljesedését jelenti. Az utat ehhez Jézus megmutatta nekünk, csak ezt kell követnünk, még hozzá következetesen és hűségesen. De emberi példák is vannak szép számmal, akiket Egyházunk élénk állít, akiknek életszentsége minta lehet számunkra.

Először járjuk körül a fogalmat: kik is a szentek?

Kik a szentek? 1. (Forrás: internet)

Az Ószövetségben egy valakit neveznek szentnek: magát az Istent. Az Újszövetségben azt látjuk, hogy a szent jelzőt emberre is elkezdik alkalmazni: Pál apostol szentnek hívja a keresztény közösségek tagjait. Erről a római, az efezusi és a tesszalóniki híveknek is írt. (vö. Róm 16,2; Ef 1,1; 1 Tessz 4,2-3).

Mire gondol ezzel? Arra, hogy aki hisz, az a hitében különlegesen Istenhez kapcsolódik. A keresztség révén „megszentelődik”, vagyis részesedik Isten szentségében. Szentnek lenni tehát ennyit jelent: Istenhez tartozni, az ő szentségéből részesedni.

A Katolikus Egyházban az idők előrehaladtával azokat kezdték kiemelt módon szentnek nevezni, akik vagy életük feláldozásával (vértanúk), vagy a

Krisztus mellett való hűségükkel, a szenvedésben való kitartásukkal, a tetteikkel és példájukkal (hitvallók) tanúságot tettek a hitükről.

A középkorra a „szent” jelző teológiai és jogi tartalmat is nyert. Ha valakinek az élete példaszerű volt, s halála után az Egyház megbizonyosodott arról, hogy üdvösségre jutott (pl. csoda történt a közbenjárására), akkor először népfelkiáltással, később hivatalos egyházi eljárással szentté nyilvánították („avatták”) az illetőt. Ez azt jelenti, hogy kimondták: ő már az üdvösség állapotában van, élete és tettei pedig példát jelentenek a hívek számára, ezért tisztelettel adózik iránta az Egyház (ez abban nyilvánult meg, hogy emléknapját bevezették a naptárba).

Még később megkülönböztették a „boldogokat” és a „szenteket”. Mind a boldogok, mind a szentek az üdvösség állapotában vannak, életük pedig példakép. A különbség az közöttük, hogy a boldogokat csak egy helyi egyház (pl. Boldog Özsébet a lengyel és a magyar egyház, illetve a pálos rend) részesíti liturgikus ünneplésben (az emléknapján róla emlékeznek meg az imádságokban), míg a szenteket (pl. magyarországi Szent István királyt) az egész Katolikus Egyház megünnepeli.

....

Amikor az imádságban a szentekhez fordulunk, ez történik: megkérek egy keresztény testvért, egy evilágból már elköltözött embert, hogy (mivel a szentekről hisszük, hogy már Istennél vannak) járjon közben, imádkozzon érttem. Így tehát a szenteket nem imádjuk. Kérjük őket, hogy imádkozzanak velünk együtt. Azt kérjük tőlük, hogy értünk, szeretteinkért, azért az ügyért, amit megosztunk velük, ők is imádkozzanak az Istennél.

Saját szentté válásunkért így imádkozunk:

Mindenható Istenünk! Gyújtsd fel szívünkben a szeretet tüzeit, hogy szereteted által szentté legyünk! Add nekünk az irántad való szeretetet és az emberek felé forduló önfeláldozó szeretetet! Megdicsőült szentjeid csodálatos élete adjon erőt, hogy felismerjük hivatásunkat és magunk is jellé, szereteted, jóságod jelévé váljunk a világban! A szentek és boldogok életpéldája újítson meg minket a vallásosságban, hitünk gyakorlásában és az evangélium megélésében! Segíts minket Istenünk, hogy úrrá tudjunk lenni emberi gyengeségeinken, legyőzzük bűneinket és szentek legyünk! Ámen.

Boncolgassuk tovább a szentség fogalmát: mit is gondolunk a szentekről?

Kik a szentek? 2. (Forrás: internet)

Egy szellemes újságírónak különös ötlete támadt. Kiment az utcára, több járókelőt megállított, és ezt kérdezte tőlük: Találkozott-e már életében szenttel? Természetesen a megkérdezettek különböző válaszokat adtak. Például ilyesmit: az én környezetemben csupa normális emberrel találkozom, szentet nem ismerek. Őket a múzeumokban, vagy a templomokban kell keresni... Más valaki így vélekedett: szomszédomban lakik egy házaspár. A férj mindkét lábát levágták, és immár tíz éve gondozza nagy türelemmel a felesége. A férfi csak azzal a feltétellel egyezett bele lába amputálásába, ha vállalja gondozását a felesége. Vállalta. Én ezt az asszonyt szentnek, a hitvesi szeretet hőségének tartom.

Ha röviden akarjuk meghatározni a szentség mibenlétét, ezt kell mondanunk: Azok a szentek, akik Istenhez tartoznak. Szent az az ember, aki az Istentől kapott ajándékokat a szeretet mozdulatával tovább adja embertársainak. Ezt a magatartást semmiképpen sem nevezhetjük abnormálisnak. Tévedés lenne ugyanis azt képzelnünk, hogy az Istenhez fordulás egyet jelent a földi élet megvetésével. A szenteket nem nevezhetjük a földtől elszakadó, elidegenedett lélettágadóknak. Simone Weil azt mondja: Ők „nem elszakadni akartak a világtól, hanem éppen ellenkezőleg, visszatalálni annak forró magjába, középpontjába. A puszta felszín szükségszerű hidegéből, megosztottságából, számkivetettségéből a valóság oszthatatlan szívébe”.

Akiket szentnek tartunk, tehát ugyanolyan emberek, mint mi, csak bennük van valami többlet. Hogyan is volt az előbbi szövegben? „*Szent az az ember, aki az Istentől kapott ajándékokat a szeretet mozdulatával tovább adja embertársainak.*” Azt gondolom, ez nagyon jó megközelítése a szentség fogalmának. Isten a szeretet, ahogy János apostol összefoglalja evangéliumát, tanítását. Ez a két szó – Isten és szeretet – keresztény életünk sarokkövei. Ha világos számomra, ki is az Isten, akkor a szeretet megélése nem okoz nehézséget.

Igen ám, de emberből vagyunk, szabad akarattal és rosszra hajló természettel rendelkezünk. És ez bizony keresztbe tesz szentté válásunk útján. Nagyfokú tudatosság kell és kegyelem, hogy célt ne tévesszünk. A következő fohászt az interneten találtam. A forrás szent István király imájaként jelzi – ebben nem vagyok biztos –, de a tartalma aktuális, ha komolyan gondoljuk, segít szentté válásunkban.

Szent István király imája

A mélységből kiáltok Hozzád, hallgass meg Uram!

Taníts meg, hogy kell könnyezni a meg nem érdemelt örömben, s hogyan kell örülni a megérdemelt könnyben.

Adj erőt, hogy kevélységem csillogását elhomályosítsam, s az alázatosság színtelenségét okosan csillogtassam.

Taníts meg, hogyan kell a gyengékhez lehajolni, s hogyan kell féktelen erővel egyenesen állni.

Adj erőt, hogy fölényesen legyőzzem a testet, s alázatosan megadjam magam a léleknek.

Taníts szelíd szóra, ha bántások érnek, s hideg mosolyra, ha jogtalan dicsérnek. Adj erőt napközben, hogy el ne fáradjak, s fáradságot este, hogy rögtön elaludjak.

Taníts meg lendülni, ha Rád találtam, s hirtelen megállni, ha utat hibáztam. Ne add meg mindig, amit nagyon kérek. Taníts bátor lenni, mikor nagyon félek. Engedd a világot megvetve szeretni, csak magadat ne hagyd soha elfeledni. Ez a kívánságom, ez maradjon végleg, de ha másként szólnék, nagyon szépen kérek, ne neheztelj reám, ne fordítsd el orcád, hiszen a mélységből kiáltok fel Hozzád.

Gyarló emberek vagyunk, de vágyódásunk Istenhez emel – ezt fejezi ki énekünk:

Oldani, Uram, s oldódni vágyom. Üdvözíteni és üdvözülni vágyom.

||: Alkotni, Uram, s alakulni vágyom. :||

Ékesíteni, s ékesedni vágyom. Dalolni, Uram, s dallá lenni vágyom.

||: Követeddé lenni, s érted tenni vágyom. :||

Lámpád vagyok, ha látsz engem. Ajtód vagyok, ha zörgetsz bennem.

||: Ki látod, mit teszek, hallgass el engem. :||

„Egy Istenarc van eltemetve bennem”- mondja Reményik Sándor. Halhatatlan lelkünk Isten egy kis darabkája. Földi létünk, emberi életünk viszontagságai ezt gyakran elhomályosítják bennünk. Nagyfokú tudatosság szükségeltetik, hogy ezt ébren tartsuk magunkban. Hamarosan advent, karácsony: „az Ige testté lett és köztünk lakozott”. Isten közel jött az emberhez, hogy az ember eltaláljon Őhozá.

Gyombolai Márton: Úgy szeretnénk...

(1996 karácsonyán)

Úgy szeretnénk megérteni mindent,
Úgy szeretnénk átfogni az Istent!
Hiszen ki a Végtelennek része
Visszavágyik mindig az egészbe.

Betlehemi rege arról üzen nékem,
Hogy az Egész ott lehet egy részben.
Csak egy jászol, csak egy nyaláb szalma,
Bamba barmok barlang-birodalma
És egy apró tehetetlen gyermek
Helyt adhat a végtelen Istennek,
Mert egy vágyó, nyitott emberszívben
Elférhet és otthon van az Isten!

Ahány ember, annyi szíven zörget,
Így szeretné átjárni a földet.
Minden szívnek kicsit más az útja,
Hogy hányféle a Teremtő tudja.
A "keskeny" út mégis elég széles,
Jászoltól keresztül s a feltámadásig,
Amibe a Gonosz foga belevásik.

Így mehetünk együtt, gyakran vitatkozva,
Mégis közös célért, egymás kezét fogva,
Amíg meg nem leljük azt a Végső Kincset,
Ahová elindít s elkísér a Kisdéd...

Gondolkodásunk az értelmezéstől lassan áttért a személyes utunkhoz:
Én hogyan, s miként válhatnék szentté. Mert mindannyian ezt szeretnénk! De mit és hogyan kellene tennünk ez ügyben? Valóban a tevékenység az, ami segít? A pörgés? Nem biztos... Néha meg kell állnunk életünk egy-egy pontján – lehet ez az újév kezdete is –, és vissza és előre néznünk, honnan jöttünk és hova tartunk. A spirituális úton rajta vagyunk-e, és haladunk-e rajta – örök célunk felé?

Lelkem egy kérés tölti be mostan:
Add Uram, hogy a jövő napokban
legyen majd időm... a Te számodra,
és legyen időm – magamnak – másnak,
mindig azoknak, akik az úton
énvelem járnak.

A te számodra? – Nem kérem így, nem.
Hagyd szomjú kelyhem beléd merítenem
Te örök forrás: Ajándékozz meg
Te engem egy mély lehetével
Szentséggel teljes örök idődnék.

Lecsendesülve, beléd merülve
magam számára is jut idő majd:
kicsit megállni,
magamba szállni,
kézösszetenni, gyűjteni, venni,
mélyebbre jutni, csendben is lenni.
Akkor, csak akkor leszek majd gazdag!
Tékozló kézzel lesz amit adjak!
Másoknak áldás így lehet utam.
Így kérek időt új évre, Uram.

Az időre a szeretet megvalósításához van szükségünk:

Urunk, Jézus Krisztus! A te életutad és főként keresztutad azt tanítja nekünk, hogy nem kitalálnunk kell a szeretetet, hanem rá kell találnunk a szeretetre és rá kell lépnünk a szeretet útjára. Nem kitalálnunk kell azt, hogy miként szeressünk, hanem azt kell tennünk, amit te is cselekedtél: szeretetből odaadtad, felajánlottad magadat Istennek értünk, emberekért. Önként tetted ezt, szeretetből, ahogyan minket sem kényszerít semmilyen külső törvény. Erre egyedül a szeretet szívünkbe írt törvénye indít minket. Segíts minket, hogy ne csak szóval hirdessük a szeretet parancsát, hanem megtegyük mindazt, amit a szeretet törvénye kíván. Ámen.

Általában tele vagyunk jó szándékkal, valóban szeretnénk felsőbb osztályba lépni, előbbre jutni Isten útján. De a minket körülvevő világ óriási energiával ez ellen dolgozik. A továbblépés sokszor lehetetlennek tűnik.

Bódás János: *Lehetetlen*

Te azt mondod, hogy lehetetlen
És leereszted a kezed,
Csüggedt-fásultan belenyugszol:
Ha nem lehet, hát nem lehet!

Te azt mondod, hogy lehetetlen
S befagy az ajkad, a szíved,
Már alig mersz, s kihal belőled
Minden nagy, hősi lendület.

S miattad dúlhat itt a gazság,
Fertőzhet a bűn, a kapzsiság,
Hagyod, hadd rohanjon vesztébe
Dühödt örültként a világ.

Hát mit tehetnék? Nincs hatalmam;
Se szó, se vér, se könny, se jaj,
Se ész, se fegyver nem segít már,
Se ezer nábob, se arany...

Legyen mi lesz... ha ég az erdő,
Ki oltja el, s mit ér a gát,
Ha a tenger kilép medréből,
S örültként dobálja magát?

Lehetetlen, – hát lehetetlen!
Méreggel, átokkal teli
A világ, – szenny, láz, kelevény már!
Lehetetlen megmenteni.

Így szólsz, mert hitvány, nyavalyás vagy,
S tapló van melleden belül.
És nem tudod, hogy a hívőnek
A lehetetlen sikerül!

Szavára forrás kél a pusztán,
A néma szól, a béna megy,
Manna hull, a hegyre hág a tenger,
Vagy a tengerbe lép a hegy!

Szeretet lesz a gyűlöletből,
A büszke megalázkodik,
A kapzsi ingét odaadja
S a káromló imádkozik!

Vízen járhatsz, tűzön mehetsz át,
Ha hiszel! – s mindez nem mese,
Példák beszélnek, nézd, körülvesz
A „bizonyosságok fellege“!

Higgy, és minden lehet! Ne ejtsd
Le csüggedt-fáradtan fejed,
Lehet béke, lehet bocsánat,
Új élet, jóság, szeretet...

Erő, fegyver, ész, pénz, ravaszság,
Könyörgés, – semmi nem segít:
De megmentheti a világot
A legnagyobb erő: A HIT!

Jelen világunk tendenciáit figyelve sokszor valóban reménytelennek látszik keresztény értékrendünk megvédése. Néha hitünkben is elbizonytalanítanak a ránk zúduló támadások. Olyan érzésünk van néha, mintha Isten aludna, nem figyelne ránk.

Lackfi János: *Mondd csak, hol vagy, Uram?*

Kerestelek fűben-fában-virágban,
de csak természettudományos megfigyelésekre
találtam, meg jujdeszép pillanatokra,
pedig vártalak!

Kerestelek a gyermekem szemében,
amely egyben az én szemem is volt,
magam néztem vissza magamra,
átéreztem a borzongató nagy folytonosságot,
a nemzedékről nemzedékre áramló erőt,
de ott se voltál!

Kerestelek apám halálakor sírásokban
meg torokszorulásokban, a széteső test
kétségbeesésében, a remény és rémület közti
szakadékokban, gondoltam, csak előbújsz
már végre!

Kerestelek az Igében, de csak csűrés-csavarást
találtam, értelmezések értelmezéseit,
furfangos retorikákat, nem tudtam,
a labirintus melyik ágában találkozhatom veled.
Kerestelek a közösségben, derék emberek
voltak ott, de éppolyan szánalmasak
és töredezetek, mint én, egyikben sem
láttam arcodat.

Mondd csak, hol voltál, fiam?
Üzentem fűvel-fával-virággal,
de el voltál foglalva a vizsgálódással,
gyermeked szemébe titkot rejtjeleztem,
de az apai büszkeség elfedte,
vigasztaltalak volna apád halálakor,
de a sürgés-forgás, dohogás lekötött,
nem értél rá meghallgatni engem,
könyvbe bújtam kedvedért,
de nem bíztad rá magad a betűkre,
szimatoltál, értelmezgettél, mérlegeltél,
folyton visszahőköltél, pedig ha az egyik
lépőkőre nem teszed rá lábadat, a következőt

nem éred el, szétosztottam magam
a közösségben, de te mindig a hiányokat
lested, nem az emberekben fellelhető
mozaikköveimet.

Ha suttogok, túlharsogsz,
ha kiáltok, megrémülsz vagy kegyetlennek tartasz,
az egód mindig ott ugrál közted és köztem. Ha néha
félreállítanád, tudnánk végre beszélni.
Úgy vágyom rád!

Istent nem tudjuk a mi kategóriáink, elvárásaink szintjén megköze-
líteni. Ő más úton közelít hozzánk. Ha a mi sablonjainkba próbáljuk
belegyömöszölni, sosem fogunk találkozni Vele. Alázat, ráfigyelés,
ráhagyatkozás kell, akkor majd megszólal, mi több megmutatja egyéni
utunkat, ami majd elvezet Hozzá. Igen, az egónk néha nagy falat épít közénk
és az Úr közé. És ezt a falat tudatosan le kell bontanunk! Például imával:

***Uram, Jézus Krisztus! Add nekem kegyelmedet, hogy akkor is
boldognak érezzem magam, ha hitem miatt szavakkal vagy cselekedetekkel
bántanak. Egész életemmel téged akarlak szolgálni. Add nekem a hit
ajándékát és a hithez való hűség kegyelmét! Növelj hitemet! Tudom, hogy
hitből fakadó jócselekedeteimmel biztosíthatom üdvösségem. Tudom, hogy
hitből fakadó imáimmal segíthetek másokat az üdvösség útján. Segíts, hogy
tetteim és szavaim dicsőséget szerezzenek neked, aki mindenkit az
örök életre hívsz. Ámen.***

Jézus földi életében szinte minden szituációban megmutatta, tanította,
mi a helyes út, amin járnunk kell. Keskeny utat mutatott, keresztes utat, de
csak ez vezet el a célunkhoz, az Atyához. Csak ez lehet a szentté válásunk
útja. Az **itt és most szeretet** útja, ami csak ritkán torkollik hősi, kimagasló
helytállásba, esetleg vértanúságba. Nekünk általában nem ez az utunk. De a
mindennapokban, a saját viszonyaink közepette igenis, mindenkinek adott a
lehetőség a szentté váláshoz.

Hol kezdődik a Mennysország?

Albert Schweitzer nyomán

Élt valahol egy kicsi, hétköznapi szent, aki sok éve már igen boldog és megelégedett életet folytatott. Egy nap, amikor éppen a piszkos edényeket mosta el a kolostor konyháján, egy angyal jött hozzá és így szólt:

- Az Úr küldött engem, hogy megmondjam neked: itt az idő, hogy az örökkévalóságba költözzél.

- Hálásan köszönöm az Úristennek, hogy ennyire a gondomat viseli - válaszolt a szent -, ám látod, milyen halom mosatlan edény vár még rám. Nem szeretnék hálátlannak bizonyulni, de igen örülnék, ha a Mennysországba való menetelt kissé elhalaszthatnám.

Az angyal bólintott a szent kérésére, majd csöndesen és alázatosan eltűnt. A kis szent pedig folytatta a mosogatást, mintha mi sem történt volna. Aztán még sok mindent tett-vett heteken, hónapokon át, amikor egy reggel újra megjelent az angyal nála. A szent éppen a virágokat kapálta a kertben. Mindjárt mondta is az angyalnak:

- Látod, mennyi gaz van ebben a kertben! Az örökkévalóság biztosan tud még egy picikét várni rám!

Az angyal mosolygott és ismét eltűnt szótlanként. A kis szent befejezte a munkálatokat a kertben, de aztán rengeteg tennivalója akadt. Mind el kellett végeznie. A kórházba betegek ápolására hívták. Éppen egy magas lázban szenvedő beteget itatott meg, amikor újra megpillantotta maga mellett az örökkévalóság angyalát. A kis szent kitérte karját a betegek felé, mintha azt akarta volna mondani:

- Látod, mit csináljak? Itt hagyhatom ezeket a szegény betegeket? Amikor este a kis szent végre cellájába térhetett pihenni, s végignyúlt a kemény deszkákon, ijesztően öregnek érezte magát, sajgott a teste a fáradtságtól és így imádkozott:

- Ó Uram, most már igazán elküldhetnéd angyalodat, ha szívesen látsz a Mennysországban!

Még be sem fejezte a kérést, máris ott állt az angyal az ágya mellett...

Így szólt hozzá a kis szent:

- Kész vagyok, hogy hazatérjek a Mennysországba!

Az angyal erre is bólintott egy nagyot, és csöndesen megszólalt:

- Mit gondolsz, barátom, egész idő alatt hol voltál?

Legyetek szentek! Ebbéli igyekezetünkben sok akadály, nehézség hátráltat, de az Úr szurkol nekünk és segít. Csak komoly elszánást, igyekezetet vár tőlünk. Szentté válásunk nem öncélú, nem individualista, hiszen önmagunkban ez lehetetlen. Mindig emberi kapcsolatainkon keresztül realizálódhat csak! Csakis az embertársaink felé megvalósuló szereteten keresztül születhet meg. Hogy is olvastuk egyik mai szövegünkben? „*Szent az az ember, aki az Istentől kapott ajándékokat a szeretet mozdulatával tovább adja embertársainak.*”. **Én azt szeretném, azt kívánom, azon munkálkodom, hogy legalább egyházközségünkben - ebben az értelemben minél több szentet tisztelhesünk!**

Úgy legyen!!!

Esti imánk legyen egy ének:

Látod, újra este van. Hozzád száll most halk szavam.

Mindenségnek Istene, Téged dicsér énekem.

Köszönöm ezt a napot. Annyi szépet, s jót hozott!

Köszönöm a napsütést, fényét szórja szerteszt.

Refr: *Kérlek, ó, jó Uram, add meg, fényeddé váljak, jeled lehessenek!*

Kérlek, Szentlelked küldd el, Ő vezessen végig, végig egész életemen!

Szeretném, ha szeretnél, s minden szavad érteném,

Életemben követném, s végül Hozzád érkezném.

Refr:

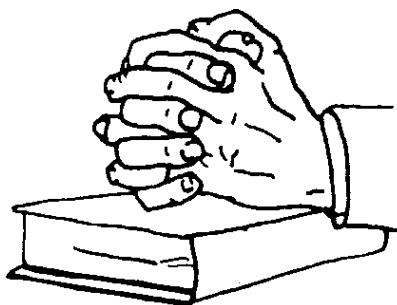
Uram, mindent köszönök, bánatot és örömet!

Legyen rajtam szent kezed, óvjad, védjed életem!

Látod, újra este van. Hozzád száll most halk szavam.

Mindenségnek Istene, Téged dicsér énekem.

Refr:

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia
Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László
képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

2.

A Titok kapuja előtt...

2020. december

Utaidat vágyva kerestem,
S utaid megtaláltak engem.
Csodáidat látni akartam,
S ámulok rajtuk szakadatlan.
Titkaidat bogoztam egyre...

Fejes Ádám: Adventi örvendezés

Ajánlás:

Advent van, születésnapra készülődünk, Urunk érkezésére várunk. Az Eljövendő az Isten Fia – megilletődve és zavartan állunk a nagy titok előtt. Hogyan lehetséges ez? Miközben értelmünkkel boncolgatjuk a felfoghatatlant, szívünket az érkező befogadására nyitogatjuk.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

A liturgikus évhez igazodva sorozatunk második füzetében adventi gondolatok témakörével foglalkozunk. Új egyházi év kezdődött, amit a végidőkről szóló szentírási részletek átélmélkedése előzött meg. Krisztust, mint a Mindenség Királyát ünnepeltük. A következő időkben pedig újra az eljövételére készülődünk. A második eljövétel árnyékában most a 2000 évvel ezelőtti megtestesüléséről elmélkedünk. Helyet készítünk számára szívünkben, életünkben. Keresztelő Szt. János figyelmeztetését akarjuk megvalósítani: „készítsétek az Úr útját...”.

Ahogy a természetben látjuk a ciklikus körforgást, liturgikus gondolkodásunk is ezt mintázza, valaminek a végével valami új veszi kezdetét. Az adventi idő ilyen értelemben életünkben is újakezds, új indulás. Új lehetőség Isten-kapcsolatunk elmélyítésére...

Hogy valóban az legyen, teremtsünk magunkban, magunk körül csendet. Ehhez a jelen vészhelyzet még segítséget is nyújt, segít olvasni „az idők jeleit”.

Ez a füzet is ehhez szeretne segítséget nyújtani...

Ezen imaórát 2019 decemberében tartottuk, meghallgatható plébániánk honlapján a 2019-es imaórák között:

http://szentanna.extra.hu/imaora/2019_dec.mp3

2020. december

A Titok kapuja előtt... – 2019. december

A szentség kitétele és közös énekünk után László atya köszöntötte a jelenlévőket, majd pár gondolattal bevezette imaóránkat.

***Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.***

Kedves Testvérek!

Adventi időszakban vagyunk, Krisztus születésére készülünk. Egy olyan titkot akarunk megünnepelni, amelynek a jelentését emberi ész, elme nem is tudja igazából fölfogni. Mégis érdemes erről a titokról elmélkedni!

Ádvent a várakozás, a készüllet, az elcsendesedés időszaka. De mire is várunk, mire készülődünk, miközben a pörgésünkből kiszakított csendjeinkben el-elgondolkodunk?

Úgy gondolom, a dolgok mélyén Istenképűségünk van. Mert az Ő képére és hasonlatosságára teremtődünk. Most, ebben az időszakban is ez motoszkál bennünk, próbáljuk kibogozni a felfoghatatlant: hogy Isten velünk, mi több bennünk van, bennünk akar élni. **Az Ő életére hív meg bennünket.** De tudja, hogy felfogóképességünk korlátozott. Szabad akaratumk révén, a gonosz csábítása miatt is ezt nem értjük, vagy eleve elutasítjuk.

Ezért küldte el Szent Fiát, hogy segítsen nekünk mégiscsak valahogy felfogni, megérteni, azután megélni.

Isten tehát emberré lett. A történelem adott pillanatában emberi alakban eljött közénk. Ez a tény – a feltámadásához hasonlóan – az értelem számára titok marad. Az ész ennek a felfogásához kevés, ehhez szív kell, hit kell.

Ma este úgy gondolkodjunk a megtestesülés titkáról az értelem, a szavak szintjén, hogy ez segítsen belső kapukat is nyitogatni a szívünk, az érzéseink felé.

Tudjuk, hogy Őnélküle semmit sem tehetünk, még imádkozni is csak az Ő segítségével tudunk. Imaóránk elején kérjük tehát a segítségét.

Urunk, Jézus Krisztus! Te belépsz szegényes emberi világunkba, hogy jöveleddel és jelenléteddel megújítsd életünket, örömet és békességet hozz nekünk. Emberré válásod ténye elgondolkoztat minket: mivel érdemeltük ki és méltók vagyunk-e arra, hogy így mutasd ki végtelen szereteted irántunk? Nem emberi érdemeink jutalmaként történt mindez, hanem mert letértünk

Isten útjáról, a szeretet és a bizalom útjáról, és te így akarsz minden embert visszavezetni a helyes útra. Bűneink térítettek le minket az útról, Istentől való elfordulásaink, engedtlenségeink és hűtlenségünk. Segíts minket, Urunk, hogy felhagyjunk bűneinkkel és engedjük, hogy az irgalmas Atya magához vonzzon bennünket! Ámen.

A bevezetőben felvázolt hozzáállásunk, mentalitásunk minden értelmes emberre jellemző – valamilyen szinten. Sokan meg is osztják ez irányú gondolataikat, tépelődésüket. Pilinszky János is ez utóbbiak közé tartozott.

Pilinszky János: Sarokkő

Jézus megtestesült. Nem megjelent, vagy belépett a világba, hanem gyermekként megszületett a világban. Akár a többi magzatot, anyja kilenc hónapon át hordozta méhében. Mivel senki, még maga Isten se tud, és nem is akar másként részt venni a teremtésben, mint így – különben szétvetné időbeli és térbeli kereteit, mint majd a Végítélet, az Apokalipszis Báránya.

De addig „ember és Isten, teremtés és Teremtő, anyag és forma kölcsönös és maradéktalan engedelmessége folytatódik”.

Isten nem belépett a világba, hanem beleszületett, semmivel se másképp és különbül, mint ahogy a földbe rejtett és hó alatti mag megmozdul, kikel, és szívet hajt tavaszkor. Semmivel se másképpen – de hogy ez a másképp önmagában is mekkora csoda, arról ma még alig tudnak valamit. Amikor Szent Pál azt írta, hogy az egész mindenség áhítozik a megváltás után, mélységesen többet tudott a mindenség természetéről, mint azok a „naiv” tudósok, kik gögjük és depressziójuk csúcán úgy vélték, hogy a mindenség egy nagy, üresjáratú mechanikus szerkezet, afféle kozmikus vekker, aminek anyagában, mint holmi kondérnyi ehetetlen masszában, véletlenül és főként szervesenül teng-leng a parányi emberiség.

Ilyen értelemben Jézus születésének és fogantatásának csodája nemcsak önmagában szívmengető titka létünknek, de egyúttal arra is ösztökéli az embert, hogy igyekezzen minél mélyebben, minél szervezesebben és minél organikusabban érteni és szeretni az univerzumot, a teremtés egészét. Régi gondolatom, hogy például a görög templom, a román templom vagy a gótikus katedrális lényegében egy-egy világmodell, s mint ilyen mérhetetlenül több (szervezesebb) a tizenkilencedik század bármelyik vekker-modelljénél. Persze rettenetes, hogy még a hívők is Märklin-utópiákkal igyekeznek igazolni hitüket. Ahelyett, hogy elgondolkoznának azon, mi is egy élő sejt, mi is egy élő és megmozduló csecsemő. Hogy a látszatra élettelen, de királyian létező kövek és csillagok között ugyan mi is az összekötő vonal, az a közös áhítozás,

amiről Pál beszél? Hogy vajon mi is az a tűz, ami Istent teremtő Istenné és megtestesült Istenné tette – alacsonyította – emelte? Hogy miért is képesek egyes korok valódi világmodelleket emelni, míg más korok nem? Hogy a nagy csoda valójában egy „közönséges” csecsemő megszületése. Mert az, hogy Isten megszületett Betlehemben, igazán nem titka, rejtélye a teremtésnek, hanem ennyi titok, születés, rejtély után egyetlen világos szava, sarokköve, magyarázata. *(Új Ember, 1975. december 21.)*

Úgy látszik, mai világunk nem nagyon akar erre a sarokkőre építeni. Kapaszkodókat keres a mai ember is, de rossz helyen. Ez a világ nem képes megadni sem a külső sem a belső békét.

Pakocs Károly: Születnie kell valakinek!

Kínlódik a világ. Anyakínokat érez. Szülnie kell Valakit.
Mert nyugtalan a föld. Haragot morognak a Vezúvok, az Etnák;
füstöt, tüzeket köhögnek s fojtogatják a családban a békét.
Láz rázza a nagy-hegyeket s a völgyekben reszket az ember.
Vajúdás ez: a föld vajúdása. Szülnie kell Valakit.

Mély ember-sóhajok szakadnak fel a földből,
bosszú liheg s haragok cikáznak át a világon.
Láz rázza az emberi lelket: harag-láz, gyönyöröknek láza.
Vajúdás ez: ember vajúdása. Szülnie kell Valakit.

Rongyba dugott gyermek vánszorog fel piszkos pince-odúkból.
Levegőt akar inni s napsugár-kehelyért nyújtja nyakát.
Sápadt, erőtlen; szederjes az ajka; rázza nyomorláz.
Vajúdás ez: nyomor vajúdása. Szülnie kell Valakit.

Haragszik az Ég is. Halállal kaszálja az embert,
jéggel aratja vetését és kenyerét tűzzel emészti.
Láz rázza egünket: a haragvás isteni láza.
Vajúdás ez: az Ég vajúdása. Szülnie kell Valakit.

E minden-vajúdásból Valakinek születnie kell,
aki csendesedése leszen a hegyek méhében a láznak,
a völgyekben az ember-remegésnek;
aki a bosszú testvérré-indult villámait pokolba lövi
s kiissza sóhajaink keserű kelyhét;

aki levegőt ad a tüdőnek, fényt a szemeknek
és meghímezi ruhának a rongyot;
aki Isten-tüzeket gyújt megint a szívekben
s az Ég haragos szavát áthangolja allelujának.

Vajúdik a Minden.

Krisztust készül újra leküldeni a földnek az ég.

Jézus születésének a történetét szinte minden ember ismeri. A karácsonyi időszakban minden keresztény közösségben újra és újra fel is idézzük. Mi most éppen egy 1956-ban született dallal:

***Réges-régen, Betlehemben / – a Bibliában áll:
Mária Fia megszületett, / Jézus a földre szállt.***

Refr:

*Az angyal szól, halljad hát, ma eljött az Új Király, hát
Hála néked Jézusunk, ránk örök élet vár!*

*Angyal kórus, égi fény, halld a glóriát, és
Áldjad ember Istenünk, ránk örök élet vár!*

***Csillagfényes éjszakában / a pásztor nyájra figyel,
Feltűnik az égi jel, / s rá angyalszó felel.***

*Azon éjjel Mária / Betlehembe érkezett,
De nem volt hely a városon, / hol Fia megszülethet.*

Refr:

***Város-széli istállóban, mely / zord, sötét, hideg,
Az Istengyermek világra jött, és / Mária anya lett.***

***Réges-régen, Betlehemben / – a Bibliában áll:
Mária Fia így született, / Jézus a földre szállt.***

Refr:

Jester Hairston: Mary's Boy Child

Magyar énekszöveg: Ny.L.

Úgy gondolom, minden gyerek életének egyik legszebb, legizgalmasabb élménye pont a karácsonyhoz kapcsolódik. Ez az emlék, élmény elkísér azután egész életünkben.

Sándor Ernő: Adventi hajnal

Alföldön, fákön zúzvara,
adventi hajnal zápora,
ezüst mezők, ezüst világ...
Szobánkban csend és béke van,
karácsonyt vár a kisfiam.

Ezüst mezők, ezüst világ,
ti visszatérő szent csodák,
ó, szép adventi hajnalok!
Lelkemben halkan zengenek
rég elfelejtett énekek.

Ó, szép adventi hajnalok,
Istent dicsérő angyalok,
bús tájon, íme, zeng a szó:
az éjszakának vége már,
megtartó Krisztus erre jár...

Bús tájon íme zeng a szó:
Istennel élni volna jó
az ég alatt, a föld felett,
s földön, miként a kisfiam,
Jézusra várni boldogan.

Az ég alatt, a föld felett
pusztítva jár a gyűlölet...
Adventi hajnal zápora
e csendes téli reggelen
nyugodj meg fájó lelkemen.

Adventi hajnal zápora,
új boldog élet mámore
ó, hullj reám, ó, hullj reám!
Hozzátok el a nagy csodát
ezüst mezők, ezüst világ!

Gyerekkori szép élményeink még inkább felértékelődnek, amikor mai világunk visszásságaival, káros tendenciáival szembesülünk.

Négyesy Irén: Karácsony

Karácsony,
bizony –, hogy kellenél!
Gyertyafényes malasztok,
fehér kalácskenyér
mit Nagymamám dagasztott,
halk lámpa öble,
szaloncukor édessége,
aranydió gömbje,
az esti béke – a lelki béke.
Elgurult minden a múltba,
nem a jövőbe
s aminek értelme volt régen
annak ma nincs értéke.
A materiális valóság
ronda ökle

dörömböl a fülekbe.
Oda a jó,
a szép, a színes illúzió!
Az Élet beteg lett,
jónak hívják a Rosszat
s a Jóság nem kell senkinek.
Szaladgálunk,
mint megzavart hangyaboly
nyáron
egy süllyedő világon.
Az Igazság kidülledt szemekkel
fetreng a porba',
fojtogatja az Önkény.
Hol van a Jóság meleg
misztériuma?

A lelki szépség elveszett,
helyette halálos örvény
kevereg.
A Csoda – oda van! Oda.
A holnap zsebe
bombával tele.
Amit oly régen
a Sorstól
vártam, reméltem:
nem jött mint Érdem.
Ferde szemszögével
oly idegen nékem.

De valahol fenn
dereng már a Csillag,
közeleg a Jászol –
sok új jövendő Karácsony ontja
fényeit arcomba,
felemelem fejem
s mielőtt elragad
Korom pocsolója,
az Égi Kegyelem világot
mozgató cérnaszála
felránt a Magasba,
a Lét ölen szunyadó
fényességes új Karácsonyokba!

Látjuk a karácsonyhoz kapcsolódó pörgést, nyüzsgést, ami gyakran bennünket is elsodor. Látjuk az emberekben – legalább is a józanabb testvéreinkben munkáló vágyat valami értékesebb után. Látjuk a nagypolitikában (legalább is Magyarországon) a keresztény értékekre, keresztény gyökerekre való hivatkozást, ami csak egy értékrend felvázolása – gyakran annak komolyan vétele nélkül. Látjuk, mennyire szükség van életünk újragondolására, mindennapos újrakezdésére. És azt is belátjuk, hogy ez önerőből nem megy. Imádkozzunk ahhoz, aki ebben a segítségünkre siet:

Uram és Üdvözítőm, Jézus Krisztus! Adj nekem kedvet és lehetőséget, hogy téged mindinkább megismerhesselek, mindjobban megszeresselek, és egyre hívebben kövesselek. Buzdító kegyelmed hívása nálam ne süket fülekre találjon, hanem legyek mindenkor kész, hogy akaratomat odaadással teljesítsem! Szembefordulok önszeretettel és önzéssel, s követlek a gyalázatban, szegénységben és üldöztetésben. Teljesen újjá akarok születni, a régi magamat levetkőzni, hogy már ne én éljek, hanem te énbennem. Ámen.

Ádventi időben tehát különösen is Jézusra tekintünk, az Ő egész földi életének történetére. Ha teljes mértékben nem is tudjuk felfogni Isten titkát, szándékait önmagunkkal kapcsolatban, azt azért elfogadjuk, belátjuk, hogy az Ő útján érdemes járunk. És amit felfogtunk végtelen szeretetéből, azt kell megélnünk, továbbadnunk.

Adós-börtönből szabadított szolga,
a sötét odú elmaradt mögöttem,
kiváltó Gazdám kihozott a fényre,
kegyelmesen múltamat eltörölte.

Kezem bilincsét összeroppantotta
s tennivalókat Ő rakott beléjük:
kiket rámbízott, segítsen, szeressem
és ne unjam, ha elfáradok velük.

Szemem, hogy lásson, és fülem, hogy halljon,
Ő gyógyított meg, s nem hagyott magamra.
Igyekezzél, hogy jól végezd a dolgod,
bíztat Szentlelke, visszajön a Gazda!

Uram, segíts, hogy jól értsem Igédet,
s Te légy a Fény, hogy szemem is jól lásson,
maradj velem a földi út hosszában,
hogy az az óra munkában találjon!

Életünket, tevékenységünket, gondolkodásunkat, szolgálatainkat Jézusra, a sarokköre, a gyökerre akarjuk építeni. Emberi világunkban ugyanúgy megvannak az alapkövek, a gyökerek, most csak egyet említek: az anyanyelvünk. „A szív bőségeből szól a száj”- mondja Jézus.

Fekete István: Roráte

Olyanok ilyenkor a csillagok, mint az álmos gyerek szeme. Kicsit hunyorognak, és még nem tudják: sírásra vagy nevetésre nyílnak-e, vagy aludjanak tovább. Hát, csak pislognak.

Enyhe az idő, a szél csak a kerítések mellett lézeng, ámbár elég hűvösen. Az ablakok néhol nézik már a hajnalt, néhol nem, és a csizmák nem kopognak a gyalogjárón, inkább csak cuppognak.

Néhol egy halk szó, néhol az se. Néhol csak árnyak járnak, néhol kis lámpások imbolyognak, és mutatják, hova kell lépni, ámbár hiszen sár van mindenütt.

Az ég még sötét, s a nappal ágyát csak hinni lehet a keleti égen, s ez elég. Egyébként nem gondol rá senki, mert a búzák kikeltek már, a krumpli a veremben, s a jószág betelelt.

Ajtó nem csattanik, kiáltás nincs, a tegnap gondja, mintha aludna, a mai még nem ébredt fel, s a falu csak tiszta önmagát viszi hajnali misére.

A külső mozgás befolyik a templomba, és megnyugszik. Suttog még egy kicsit, vár, s amikor már a gyertyák lángja is megnyúlik a várakozástól, felkiált az időtlen vágy: „Harmatozzatok, égi Magasok...”

Mise végére egészen bemelegedett a templom; majdnem otthonos lett, legalábbis így érezte ezt Baka Máté az alszgeből, de így érezte Hosszú Illés is – ugyanonnan –; bár, ha tudták volna, hogy most egy véleményen vannak, hát inkább nem érezték volna. Nagy harag volt ugyanis a két öreg között, kitartó, régi harag, aminek már formája sem volt, nem is emlékeztek, hogy ló volt-e az oka vagy asszony, mindenesetre ragaszkodtak hozzá, mint beteg szilva a fához.

És most bóbiskolva várják, hogy kiürüljön a templom. Az ajtóban még mozgás van, hát csak ülnek, sőt Illés a lábát is kinyújtja, mert úgy kényelmesebb. Illés nem szereti a tolongást, de amúgy is ráér. Fél szemmel odasandít Mátéra, hogy mozdul-e már, de Máté nem mozdul... Amilyen kutya konok ember volt világéletében – gondolja Illés –, azt akarja, hogy én menjek előbb, de abból nem eszel, pedig már a gyertyákat is eloltogatta a dékány, azaz a harangozó, szóval a sekrestyés. Azután: csend.

Illés gondol erre, gondol arra, állát belesüllyeszti a meleg nyakravalóba, és szeme szép lassan lecsukódik.

– Nem! – ijedt meg. – Ezt igazán nem szabad – és Mátéra néz, aki – úgy látszik – elaludt.

– Ez hát el, a híres – mosolyodik el –, pedig három hónappal fiatalabb. Nem nagy idő, az igaz, de mégiscsak fiatalabb. Aztán milyen sárga a füle... akár a halotté...

– Jóságos Isten, csak nem lett vele valami?!...

Harag ide, harag oda – a rothadt szilva is lepottyanik egyszer a fáról – csendesen odamegy, és kicsit borzongva megéri Máté vállát:– Hallod-e, Máté?

Máté felhorkan:

– No! – és néz Illésre, mint a csodára. – Te vagy az, Illés?

– Én hát, mondom megnézlek, mert olyanformán ültél...

És nézi egymást a két öreg.

A templomban meleg csend, a köszentek mosolyognak.

– Kicsit megszédültem – hazudja Máté, de áhitattal, mert tele van a szíve, és szereti most Illést így közel látni –, már elmúltott.

– Na, hál Istennek, hát akkor menjünk.

És egymás mellett kicsoszognak a templomból.

- Mi volt ez, Szentatyám? – néz fel az egyik kis pufók angyal Szent Péterre, amikor az ajtó becsukódott. – Olyan meleg lett a szívem egyszerre.
- Két ember kibékült – mondja a főszent, és melegen sóhajt.
- Csoda! – suttog a kis angyal.
- Hát bizony a mai világban...
- És most mit csinálnak?
- Nézz utánuk, fiam.

A két öreg már Illés háza elé ért. Az utca üres, a kémények lágy selymet füstölnek a reggelnek, s a kertekben puhán békét álmodnak a fák.

– Gyere be, Máté, régen voltál nálunk – mondja Illés –, lángost sütött a lányom...

A kis angyal kérdőn néz a főszentre:

- Mi az a „lángos”, Szentatyám?

A toronyban ekkor ütött hetet az óra, s ettől a földi hangtól megmerevedtek újra a szobrok, de a mosolygás mintha ott maradt volna az arcukon.

Úgy gondolom, ilyenkor a meghitt családi együttléteken sok ilyesféle régi emlék felbukkan, amit el-elmesélünk gyerekeinknek, unokáinknak. Bizony, mi idősebbek gyakran nosztalgiazunk. Most éppen egy Bojtorján dallal – éppen a szentestéről...

Éjfél előtt

Zene: Pomázi Zoltán - Vörös Andor

Szöveg: Drosztmér István

Múlik a nap, lassan halad,

Olyan különleges ez a délután.

Titkos zajok, jó illatok

Csendben szívárognak szobám ablakán.

Néhány gyerek, tíz évesek -

A folyosóról hallom az énekük.

Tovább halad a srác csapat,

Kicsi betlehemben papír Istenük.

Refr.: *Éjfél előtt majd elindulunk, és a többiekkel együtt leszünk,*

És az esti csendben halkan száll hálaadó énekünk.

A ház udvarán kintorna áll

És a hulló hóban felhullik a dal.

Anyám kezén, tűzhely tűzén

Lassan ünneplőbe öltözik a hal.

Refr.:

*Este van már és a szobán
Csillogó csillagok, csengők hangja száll,
Két gyertya ég, s a messzeség
Minden emlékünkre rátalál,
Minden emlékünkre rátalál.*

Karácsonyi készülletünk kiemelkedő mozzanata, eseménySORA a roráte szentmisék. Az olvasmányok, az evangéliumi részletek Krisztus eljövételére figyelmeztetnek. A születésnap eseményeken túl a második eljövételre is. A nagy találkozásra fel kell készülnünk, – ahogy az iméti vers is figyelmeztetett: „hogy az az óra munkában találjon”.

A roráte szentmiséknek különös hangulata van. Ezt mindnyájan megtapasztaltuk.

Juhász Gyula: Rorate

A kéklő félhomályban
Az örökmécs ragyog,
Mosolygón álmodoznak
A barokk angyalok.

A gyertyák rendre gyúlnak,
A minisztráns gyerek,
Mint bárány a mezőben
Csenget. Az árny dereng.

Hideg kövön anyókák
Térdelnek. Ifjú pap
Magasba fölmutatja
Szelíden az Urat.

Derús hit túnt malasztját
Könnyezve keresem.
Ó gyönyörű gyerekség,
Ó boldog Betlehem!

Ádventi várakozásunkban, készülünkben az éssen túl tehát a szívünket akarjuk kitárni az Érkező előtt. Erre buzdít a liturgia. Erre buzdít sok-sok keresztény műalkotás. Hol az események művészi megjelenítésével, hol szavakkal, tanítással.

Angelus Silesius: Karácsony készület

Föl, te juhász-nép, és szórjad a pálmát,
S a leggyönyörűbben díszítsd az utat!
Hordjad olajfák és mirtuszok ágát:
A Békekirály jó, hű, drága Urad.

Éberem örködj, az őrhelyen állva,
Most rest, aluszékony, jaj, lusta ne légy!
Nagy figyelemmel készülj a csodára:
A Földre alájő rögvést a nagy Ég.

Fényljen a lámpás, ékesre díszítve,
Szíved kapuját már szélesre kitárd!
Száz gyönyörű vers most jusson eszedbe,
Ujjongva siess, és zendíts muzsikát!

Jézus, a mátkák hű, drága reménye,
Óh, süss fel, öröklét szép Napja, reánk!
Bánatos éjnek vigaszteli Fénye,
Jöjj, jöjj, csak utánad száll, szárnyal a vágy.

Üdvözítő Úr, jöjj, végre szüless meg,
Óh, csak Te vagy Úr ég és Föld élte fölött.
Nélküled itt nem vetnénk le bilincset:
Jaj, minket a Sátán úgy megkötözött!

Harmatos égbolt, óh, add az esőben
Őt, Őt, ki Igazság, s ki mennyei szép!
Nyílj ki, te Föld is, nyílj, és remegőben
Az emberek Üdvét már adjad elénk!

Drága Királyom, bús életem Üdve,
Védő Jegyesem, fő Jóm, Kezdet, a Vég!
Jöjj, magamat most hadd adjam örökre:
E lélek, e szív és vér, mind a Tiéd!

– ... kívül és belül:
poklosan örvényült, háborult világ,
de a remény sohasem meghaló,
ha minden utolsó szalmaszál
ABBÓL A JÁSZOLBÓL VALÓ!

Záróénekünk legyen a rorate misék egyik éneke:

*Ó jöjj, ó jöjj üdvözítő,
beteljesült már az idő.
Törd át az ég zárt ajtaját
vár a világ sóvárgva rád.*

*Megnyílt az ég harmatozva
megváltónkat hogy lehozza.
Ég felhői nyíljakok szét
hozva Jákob fejedelmét.*

*Föld virulj ki, völgyön, halmon
viruló zöld had fakadjon,
Nyílj ki földnek szép virága,
Dávid házának királya.*

*Ó fényes nap, ó szép csillag
téged vágyunk mi látni csak.
Kelj fel napunk fényességed
űzze el a sötétséget!*

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

3.

Házasság – egység – szövetség...

2020. december

... Szeretni valakit azt jelenti,
hogy mindig reménykedem benne.
Attól a pillanattól kezdve, amikor megítéltük,
korlátoztuk iránta bizalmunkat,
egyenlővé tettük és azonosítottuk azzal,
amit tudunk róla,
és felhagytunk azzal, hogy szeressük...

Charles de Foucauld

Ajánlás:

A társadalom alapsejtje a család, a család alapja pedig egy férfi és egy nő életre szóló szövetsége. Ennek elismerése és támogatása keresztény és magyar jövőnk záloga. Ezért kapott ez évben kiemelt figyelmet a család mind a közéletben, mind egyházunkban. Idei utolsó imaóránkon gondolkodjunk a családi élet elengedhetetlen alapjáról, a hitvestársak szövetségéről, ennek szépségéről és buktatóiról.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

A világ körülöttünk egyre zavarosabb, a legvadabb tendenciákkal szembesülünk napról-napra. Nemcsak a keresztény értékrendünket vették ösztűz alá sátáni hatalmak, - és a zsoldjukban álló mainstream (fősodratú) média „mindenható” urai és pártkatonái, hanem az alapvető emberi értékeinket is. Az Egyház ellehetetlenítése, a történelem lehazudása után most a fő cél az emberi identitás összezavarása – kezdve a gyermekeinken! Természetesen az Isten, Haza, Család jelszó – és ezen értékrend mentén „működő” emberek/közösségek fő ellenségekké váltak. Minden téren az abnormalitást akarják „mértéknek” állítani. Isten irgalmazzon az emberiségnek!!!

Jelen – harmadik – füzetben a 2018. decemberi imaóránk anyagát elmélkedjük át újra, amiben kifejezetten a család fogalmáról, nehézségeiről és örömeiről, szépségéről gondolkodunk. Az általános emberi viszonyokhoz – természetesen – a keresztény szempontokat is hozzávesszük, hisz a „felsőbb segítség”, a kegyelemre minden emberi vonatkozásban szükségünk van.

Karácsony után mindjárt a Szent Család ünnepét üljük, az új évet pedig Máriával kezdjük: az Istenanya ünnepével köszöntjük égi Édesanyánkat. Szép emberi mintákon túl tehát van földről indult égi példa is előttünk...

Szent Család, könyörögj értünk, oltalmazd családjainkat!

Szeretettel ajánlom ezt az összeállítást – különösen is – egyházközségünk fiatalabb tagjainak!

2020 adventjén

Az Oltáriszentség kitétele és közös énekünk után László atya köszöntötte a jelenlévőket, majd pár gondolattal bevezette imaóránkat.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

A 2018-as esztendő a Kormány döntése értelmében is a Családok éve volt. Mi most ezen az idei utolsó imaóránkon erről a gondolatról szeretnénk elmélkedni, hogy vajon mit is jelent a család az emberiség életében. Mit jelentett annak idején a Szent Család életében, és mit jelent a mi életünkben.

Ebben az évben mind Egyházunk, mind az egész társadalom, a nagypolitika kiemelt figyelemmel fordult a családok felé. Ezt az évet itt, ebben a közösségünkben is egy, a családokról szóló imaórával kezdtük és most így is fejezzük be.

Úgy gondolom, hogy nem csak a keresztények számára, de minden józanul gondolkodó ember számára világos, evidencia a hagyományos családmodell fontossága, semmi mással nem helyettesíthető formája. Az elvadult, néha már kórosan liberális felfogás ellenében mi valljuk, hogy a család, a házasság egy férfi és egy nő életre szóló szövetségén alapul. Pont. Bármilyen mást lehet állítani, megszavazni, de a tényt, Isten elgondolását az emberről ez nem befolyásolja.

Azonban sajnos a korszellem elfogadása sok házasságot tönkretesz, felbomlaszt. Vagy eleve nem is kötnek házasságot, vagy kötnek, de hamar feladják, elválnak, ha nehézségekkel találkoznak. Ez alól sajnos a keresztény indíttatásúak sem mentesülnek, – mint szomorúan tapasztaljuk környezetünkben, még saját családjainkban is.

A család alapja tehát egy férfi és egy nő szövetsége. De ez a szövetség általában nem mentes a konfliktusoktól, nehézségektől, a külső-belső támadásoktól sem. Mai imaóránkon a közösen megélt örömmön, boldogságon túl a buktatókról is gondolkodjunk. És imádkozzunk, hogy ezt a szép szeretetkapcsolatot minden házaspár mindjobban meg tudja valósítani. Kezdjük is mindjárt közös imával az elején – még hozzá a kapcsolat elejére gondolva, amilyen szándékkal elindultunk annak idején, és ahogyan fiainknak, lányainknak is indulni érdemes:

Imádság tiszta szerelemért

Urunk, mennyei Atyánk, tudjuk, hogy a házasságban nagy feladat vár ránk, s kezünkbe van letéve a jövő nemzedék áldása vagy romlása. Ezért kérünk Téged, terjeszd ki ránk kegyelmedet, hogy a házasságra a lehető legjobban fölkészüljünk.

Világosíts meg és erősíts meg bennünket, hogy már most gyakoroljuk azokat az erényeket, amelyek egy neked tetsző házasságban elengedhetetlenek: az istenfélelmet, az áldozatkészséget, az őszinteséget és a tisztalelkűséget.

Add, hogy együtt növekedjünk szeretettedben: hogy szeressük mindazt, amelyben megcsillan valami a te fényességes arcodból.

Engedd, hogy tiszta szerelemmel szeressük egymást, hogy tisztán és szüzen járuljunk szent oltárod elé, és ezzel méltók legyünk áldásodra, Krisztus Urunk által. Ámen.

Az interneten találtam ezt a bejegyzést, úgy gondolom, egyetérthetünk vele:

„A házasság nem késztermék, hanem folyamat. Nem valamiféle előre elkészített ajándékcsomag, amelyet csak ki kell bontanunk, miután kimondtuk az "igen". Meglepetésekkel és ellentmondásokkal teli utazás, amely csalódáshoz és fájdalomhoz vezethet - ugyanakkor csodához és beteljesedéshez is. A házasság tényleg lehet csodálatos. De ezernyi "sajnálom" kell hozzá, száz meg száz nehéz beszélgetés, többtucatnyi álmatlan éjszaka és kimerítő nappal és a készség, hogy meghaljunk az önzésnek - számtalanszor.”

A kapcsolat elején még minden szépnek, jónak, úgy is szokták mondani: rózsaszínek látszik, – és így is gondoljuk. A másik nélkül el sem tudjuk képzelni életünket. Erről szól a következő három rövid vers, az énekelt József Attiláé – Koltay Gergely megzenésítésében.

Rab Zsuzsa: Dúdoló

Felhővé foszlott az erdő,
söprik nyers szelek.
Heggyé tornyosult a felhő.
Hol keresselek?

Korhadt tönkön üldögélek,
nyirkos fák alatt.

Nem tudom már, merre térjek,
honnan várjalak.

Virrasztom a fák tövében
szunnyadó telet.
Éneklek a vaksötétben
lámpásul neked.

József Attila: Rejtelmek

*Rejtelmek, ha zengenek
Őrt állok, mint mesékbe'.*

*Bebújtattál engemet
Talpig nehéz hűségbe.*

*Refr.||: Dom, dom, dom-dana
dom,
Dom-dana, dana-dana dom,
dom. :||*

*Szól a szellő, szól a víz,
Elpirulsz, ha megérted.
Szól a szem és szól a szív,
Folyamodnak teérted.*

Refr.

*Én is írom énekem,
Ha már szeretlek téged.
Tedd könnyűvé énekem
Ezt a nehéz hűséget.*

Refr.

Bella István: Nélküled

Nélküled leleassul a szívem
Nélküled nem ismerek magamra
Nélküled csak nézek magamra
Tűnődök honnan ismerem

Nélküled nem is én vagyok
Csak valaki lézeng helyemben
Ki voltam lakhelye ismeretlen
Másik földrészre távozott

A következő vers is ezt az összetartozást festi meg. „És lesznek ketten egy testté”- olvassuk a Szentírásban. De már felbukkan a gondolat, hogy mégiscsak két különálló személyről van szó.

Tóth Bálint: Ketten egyedül

Ketten, egyedül,
mint két ujjam,
mint a mutató s a középső,
mikor széttárom V alakban.

Ketten, egyedül, mint az ujjam,
mindenki nélkül,
mindig együtt,
egymást vezetve és követve,
mint egy kétágú szólam.

Ketten, ketten, akár az ujjam,
olyan, olyan egyedül-együtt
szeretve, játszva, öelve
Éjjel-nappal, reggel-este
összefonódva, mindenütt együtt
Pörlekedve és feleselve
de mindig, mindig egy irányba
s tán nem is tudva, nem is sejtve,
az okát, célját meg sem értve,
valami belső ihletésre,
tán génjeink parancsszavára
szállunk-szállunk egy ismeretlen
egy sohasemvolt s mindiglesz tájra
mint vadludak fel-felkiáltva,

mert minden tájon, földön otthonunk van,
röpítjük egymást láthatatlan, ketten,
csillagfényes égen, ékes V alakban.

Ez a kettős egység Istenbe kapaszkodva mindvégig megmaradhat. Ha az összekötő kapocs Jézus, akkor ez már hármasság lesz, minőségileg több, mint két ember barátsága, szövetsége. Imádkozzunk most ezért.

Mindenható Istenünk! A házasságkötéshez, a házasság egyben tartásához, a családi békekesség megőrzéséhez és a családtagok boldogságához az akarat nélkülözhetetlen. Az emberi akarat azonban gyenge, sérülékeny, de te meg tudod, és meg akarod erősíteni azt. Segítsd a házasságra lépőket, hogy emberi akaratukra és szándékuikra bizalommal kérjék a te segítségedet! Segítsd felelősségteljes döntésükben a fiatalokat! Segítsd a házastársakat, hogy egymás boldogságát mindenben előmozdítsák, és együtt haladjanak, valamint gyermekeiket is vezessék az üdvösség útján! Ámen.

Amikor a kezdeti gyönyörű szerelem őszinte szeretetté bővül, érik, talán azt is elfogadjuk, hogy nem vagyunk egyformák, és a legmélyebb bensőnkben nem tudjuk teljesen átadni, mert pl. önmagunkat magunk sem ismerjük igazán. Ennek felismerése, elfogadása, tudatosítása mélyítheti kapcsolatunkat.

Várnai Zseni: Megyek feléd...

Úgy jön ma már, mintha álmodtam volna,
hogy itt voltál s azt is, hogy nem vagy itt,
holdad vagyok, mely vonzásod körében
járja végtelen útjait.

Feléd fordítom arcomat, mert tőled
hullhat csak rám a fény és a meleg,
s olykor, mikor közeledbe érek,
már azt hiszem: most...most elértelek!

Kinyúl felém napszemed fénysugára,
megérint, mint egy csók a téren át,
s e fény visszfénye tükröződik rajtam,
mikor átúszom a nagy éj tavát.

Sötét lennék, ha nem ragyognál nékem,
lehullanék, ha Te nem vonzanál,
úgy tartasz engem óriás erőddel,
úgy húzol, mint egy mágikus fonál.

S mikor egy világrobbanás hatalma
égen és földön mindent szétlővellt,
akkor zuhantunk egymás közelébe,
karod elkapott és védőn átölelt

egy pillanatra, aztán elszakadtunk
pályánk sínére parancsolt a rend,
a csillagok fészükre visszaültek,
s a hold újra a nap körül kereng.

Megyek feléd, de soha el nem érlek,
bolygok körülötted, s önmagam körül,
bezárt világ, mely mosolyodtól fényes,
s örök vonzásod szárnyain röpül.

Az emancipáció, a női egyenjogúság túlhangsúlyozása sok erkölcsi és anyagi kárt okozott a legutóbbi évszázadokban. A biológiai törvényeket nem lehet felülmúlni. Tudomásul kell vennünk a két nem közti különbségeket. A férfi férfi, a nő pedig nő – így vagyunk „összerakva”. És ez így van jól!

Aranyosi Ervin: Ne akard érteni!

Nagyon kell szeretni mind a drága nőket!
De ne akard soha megérteni őket!
Másképp jár az eszük, mert a szívük hajtja,
könnyen belefárad, ki érteni akarja.

Sokszor más, amit mond, s más az, amit gondol,
nem kell értelmezni magánszorgalomból!
Ám szeretni könnyű, amíg a nő hagyja,
s amíg kedvességed önként elfogadja.

Vitába ha szállnál, könnyen ráfizetnél,
mintha vízeséssel daccal szembemennél.
Logikát ne keress, hisz az nincs is benne,
mert ha úgy működne, lehet, férfi lenne.

Szeresd hát a nődet, s legyél büszke arra,
hogy téged választott, s szerelmed akarja!
Tedd őt boldogabbá, s legyél boldog tőle,
ez komoly kihívás, ne fuss el előle!

Sok házasság zátonyra fut azon, hogy a házastársak saját képmásukra akarják formálni a másikat. De tudjuk, ez nem lehetséges. Sajnos, ebből adódóan jönni szokott az elhidegülés.

Dsida Jenő: Akkor és most

Emlékszem: egyszer messze voltam,
Köröttem susogott a fenyves – –
Emlékszem: akkor messze voltam
És mégis mindig rád gondoltam
Miért vagy olyan messze, kedves?

Szemem lehunytam – fújt a szellő.
És azt álmodtam: megcsókoltál – –
Halkan, hűvösen fújt a szellő
És szétfoslott a távol-felhő
S valahogy olyan közel voltál.

...Most itt vagyok és látlak egyre,
Szavaid mindig hozzám jutnak
Víg kacagásod cseng fülemben,
S kezedet fogom két kezembe,
S valahogy mégis – messze tudlak!...

Igen, néha a mellettünk lévőket is nagyon messze tudjuk. Tóth Árpád gyönyörű versére gondolva, bizony sokszor látjuk egy-egy megroggyant kapcsolat esetében, hogy: „Küldözzük a szem csüggedt sugarát, / S köztünk a roppant, jeges úr lakik!” Igen, ilyenkor „az út lélektől lélekig!” nagyon hosszúvá válik.

Bántjuk, megbántjuk a másikat. Weöres Sándor is gyönyörűen fogalmazott erről. Még egy Kaláka dal:

Weöres Sándor: Gyöngé ágam

*Gyöngé ágam, édes párom,
Már enyémnek tudtalak.
Távolodsz, mint könnyű álom.
Minek is bántottalak?
Minden napom tél borúja,
Minden éjem új halál.
Csak a hideg kályha zúgja:
Édes párom mit csinál?*

*Szívedet kis mécsnek véltem,
Mely egy légynek is örül.
Most érzem csak vaksötétben,
Hogy lángerdő vett körül
Fázom, nincs egy langy lehellet;
Minden pusztá, pőre, holt.
Most, hogy elfogy a szerelmed,
Most tudom csak, mennyi volt.*

*Te megbántott kedves lélek,
Jó, hogy nem vagy gyermekem.
Hátha néha megvernélek,
S fájna néked és nekem.
Jó, hogy nem vagy cirmos
macskám,
Amilyen gonosz vagyok.
Akár kútba ugorhatnám,
Önmagamba fulladok.*

*Majd ha nyárfa-testben élek,
Rezgő lombbal hintelek.
Majd ha árny leszek, kísérlek,
Ha koporsó, rejtelek.
Ha tűz leszek, melengetek,
Ha fény leszek, áldalak.
Ember vagyok és szeretlek,
Minek is bántottalak.*

Természetesen mindig van megbánás és van megbocsátás. Ez könnyebben fog menni, ha közösen, együtt Istenbe kapaszkodunk, együtt imádkozunk hozzá. Erre példa lehet a következő ima, amit a férj és a feleség együtt mond:

Uram, Istenem! Te azért dobbantottad össze szívünket, hogy egy életen át boldoggá tegyük egymást. Te tudod a legjobban, hogy a boldogság mennyi áldozattal jár, milyen szeretet lehet biztosítéka az igazi boldogságnak. Apostolod erről a szeretetről írta a legszebb himnuszát. Az igazi szeretet türelmes, jóságos, nem féltékeny, nem tapintatlan, nem keresi a maga javát, nem gerjed haragra, a rosszat nem rója fel. Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél és mindent elvisel.

Ha te ezt üzented a szeretetről apostolod által, biztosan van ilyen szeretet, és csak az ilyen szeretet tehet igazán boldoggá bennünket. Mi segítségedet, erődöt kértük házasságkötésünkkor. Most azt kérem, segíts így szeretni, és add meg nekünk az ebből fakadó boldogságot. Mert tisztán emberi erővel lehetetlen így szeretni, én pedig akarom, szívből akarom ilyen szeretettel széppé tenni hitvestársam és családjunk életét. Akarom, hogy annak a boldogságnak a fénye ragyogja be hajlékunkat, életünket, amelyet ez az áldozatos, mindent vállaló szeretet adhat meg nekünk. Szűz Mária és Szent József! Ti biztosan így szerettétek egymást.

Járjatok közbe értem, értünk, hogy példátokat követve életünk zengje a szeretet szép himnuszát. Krisztus, a mi Urunk által.

Ámen.

Sok éves házasság alatt megismerjük/kiismerjük egymást, házastársunk jó és kevésbé jó tulajdonságait is. A kapcsolat elején volt egy elképzelésünk társunkról, és így gyakran esünk abba a hibába, hogy ehhez az elképzelt ideálhoz méregetjük. És csodálkozunk, hogy nem egészen olyan.

Szabédi László: Álmoddal mértél

Te bennem szörnyeteget látsz, én benned
nem akarok látni inkvizítort;
szüntesd meg ezt az öngyilkos küzdelmet,
mely téged már könnyekig sodort.
Nem titkolom, hogy gyengébb vagyok annál,
kit vak bizalmad remélt támaszul,
és nem szeretném, ha vaknak maradnál,
s nem látnád: szegény fejem rád szorul.

Hát láss olyannak, amilyen valóban
vagyok. Nem én hazudtam, ha szemed
csak a részt látta bennem, és a jóban,
mely részem, ismerni vélt engemet.
Álmoddal mértél; én az álmodónak
mit mondhatok? Ne légy a börtönöm!
Csalódtál, de ne tarts engem csalónak,
amiért álmaidhoz nincs közöm.

Én nem dicsérem frivolán a szennyet,
mely negyven éven át hozzám tapadt,
a szenvedést se dicsérem, de szenvedj,
ha társamul kötelezted magad.
Nem biztatlak, hogy próbáld letagadni
vétkeim, nem mondom, hogy ne perelj,
de csak egészen tudom magam adni,
fogadj mindenestől egészen el.

Ne mérj az álmaidhoz: kevesebbnek
mutatják azt, ami több, mert egész;
ítélő szavaid téged sebeznek,
ha eszményednél törpőbbnek ítélsz.
Láss kegyetlenül, de lásd meg merészen
a világot is, amely alakít,
és magadénak fogadj el egészen,
azzal együtt, mi tőlem elszakít. . .

Én a világnak élek, ne szakíts ki
belőle, jöjj, járj együtt velem,
gyötrődjünk együtt, így fog meggyógyítani
mindkettőt az orvos gyötrelem.
Amíg javíthat per és szidalom,
perelj és szidj, nem vész kárba a bánat, -
de megmásíthatatlan múltamon
örködjék hallgatás és bűnbocsánat.

Ha a tudatosság, az akarat a javításra nincs meg, akkor lassan megszűnik
a kommunikáció, a párbeszéd, – és előáll a páros magány. Erről szól egy
régebbi Koncz Zsuzsa dal.

*Azzal kezdeném, hogy hidd el, nem panaszkodom,
Ha körülnézek, látom, hogy nincs is rá okom,
De van néhány dolog, amit elmondanék,
Csak attól félek én, hogy félreértenéd.*

*Ha szépen szólok hozzád, gyakran meg sem hallgatod,
Vagy elintézed azzal, hogy túl érzékeny vagyok.
S ha indulattal szólok, hogy figyelj végre rám,
A türelmetlenségem a legnagyobb hibám.*

*Hogy mondjam el neked, hogy mondjam el neked,
Hogy mondjam el a bánatom?
Hogy mondjam el neked, hogy mondjam el neked,
Hogy mondjam el, nem tudom.*

*S azt sem értem én, a gondjaid mért titkolod,
Attól félsz talán, hogy mindig rosszra gondolok.
Ha őszintén beszélnél, tudom, segíthetnék,
De vallatni sem merlek, még félreértenéd.*

*S úgy érzem már néha, hogy nincs szükséged rám,
Te mindent jobban tudsz, és én csak jártatom a szám.
S ha bölcsen kioktatsz, végül észre sem veszed,
Hogy mélyen hallgatok, veled már nem beszélgetek.*

*Hadd mondjam el neked, hadd mondjam el neked,
Hadd mondjam el a bánatom!
Hadd mondjam el neked, hadd mondjam el neked,
Hadd mondjam úgy, ahogy tudom.*

A sok felvillantott buktató nem lehet ok a feladásra, az elválásra, a törülködő bedobására. Mert sokszor épp a nehézségek közös megoldása viszi előre a kapcsolatot. A sérelmek, a múlt felhánytorgatása viszont kifejezetten ártalmas, mérgező lehet. Nagyon fontos az előbbi vers két utolsó sora „...megmásíthatatlan múltamon / örködjék hallgatás és bűnbocsánat.”

Én úgy gondolom - 43 évnyi házasságom tapasztalatából állítom -, lehet harmóniában, szeretetben együtt élni két teljesen különböző temperamentumú embernek is, ha akarjuk együtt megvalósítani céljainkat, és azt a végső célt is, mármint az örök boldogság elérését. És ennek előízét nagyon

sokszor megtapasztalhatjuk egymás mellett - örömteli és a küzdelmes óráinkban is. A következő két vers ezt a földi dimenzión túlnyúló szeretetkapcsolatot mutatja meg.

Szilágyi Domokos: Most...

Most, amikor éjfélélig
kell dolgozom gönyedt-hajolva,
hogy nincsen percnyi pihenés:
most van szükségem mosolyodra.

Most, amikor zúgó fülem
szavak olvadt ércseit issza:
most van szükségem nagyon
simogató-lágy szavaidra.

Most, amikor fáradt kezem
törött szárnyú madárként rebben:
most kell, ha csak egy percre is,
hogy megpihenjen a kezedben.

Az átvirrasztott éjszakákat
enyhítse egy-egy pillanat;
hisz ezerévnnyi pihenést ad
mosolyod, kezéd és szavad...

Igen, mi az örök életre játszunk, gyúrunk, – ahogy pestiesen mondják. És ebben a hitvestársak egymás segítői, kiegészítői. Persze, könnyebb a dolgunk, ha Istent is bekapcsoljuk életünkbe, és felhasználjuk a nekünk – kettőnknek felajánlott kegyelmeket. És ha hittel, alázattal, nyitott szemmel és szívvel élünk, megtapasztaljuk az Ő jelenlétét a házasságunkban is. Az Oltáriszentségben most is velünk tartott, de mára elköszönünk Tőle.

Ének szentségbetételre:

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Robert Burns: John Anderson

Szabó Lőrinc ford.

*John Anderson, szívem, John,
kezdetben, valaha
hajad koromsötét volt, John,
s a homlokod sima.
Ráncos ma homlokod, John,
hajad leng deresen,
de áldás ősz fejedre, John,
John Anderson, szívem.*

*John Anderson, szívem, John,
együtt vágunk a hegynek,
volt vig napunk elég, John,
szép emlék két öregnek.
Lefelé ballagunk már, John,
kéz-kézben csöndesen,
s lent együtt pihenünk majd,
John,
John Anderson, szívem.*

A házastársi szövetség néhány vonatkozását említettük csak. A jó és szép dolgok mellett érdemes elgondolkodni a buktatókról is, hogy még időben meg tudjuk oldani, és tovább tudjunk lépni egy mélyülő, és nem felbomló szeretetkapcsolatban. Meggyőződésem, hogy nincs megoldhatatlan válsághelyzet, ha mindkét fél **akar** javítani a félresiklott dolgokon.

Ádvent vége felé járunk. Ilyenkor – és különösen karácsonykor – elénk jön Mária és József története. Józsefről csak annyit említ az evangélium, hogy igaz ember volt. Látjuk e két ember, Mária és József küzdelmét és kitartását egymás mellett, és a rájuk bízott Isten ügye mellett, megtestesült Megváltónk mellett. Záró imánkkal Szent Józsefhez folyamodunk minden házaspárért, minden családért.

Jóságos Szent József!

Oltalmazd családunkat, házasságunkat:

segíts, hogy Istennek mindenkor tetszésére legyünk.

Te mindent kérhetsz számunkra, hiszen Jézusnak nevelőatyja vagy.

Esdj ki mindnyájunknak igazi istenfélelmet, élő hitet,

hűséget, világos és tiszta lelkiismeretet, természetes alázatosságot,

nagy szeretetet Isten és minden felebarátunk iránt.

Könyörögj érettünk, hogy egyre tökéletesebben éljünk,

a bizalom útján haladjunk és soha el ne lanyguljunk.

Járj közben értünk, hogy Isten minket is szentekké tegessen!

Védelmezz bennünket, hordozd testi-lelki ügyeinket,

ajánlj mindnyájunkat Jézus és Mária Szívének.

Ámen.

Megköszönöm a kedves Testvérek egész éves kitartását, hogy jelenlétükkel éltetik ezt a kis közösségünket, mozgalmunkat! Köszönöm a közreműködőknek a lelkes felkészülést és a szép, felemelő tolmácsolást, hogy hitünk erősödését az élményadással is segítik! Mi a közénk testesült Urunkhoz akarunk mindig közelebb kerülni, akinek áldását kérem mindenkire, így kívánok lelkiekben gazdag napokat az ünnepekben!

Az imaóra meghallgatható a Mária Rádió archívumában:

<https://hangtar.mariaradio.hu/Imaora>

2018.12.22. 23:20

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

4.

Bűnösök menedéke, könyörögj érettünk!

2021. január

...Könyörülj rajtuk, ó, könyörülj rajtunk,
Akik magunkon nem könyörülünk,
Ütődött-voltunk mélyéből sóhajunk
A magasság arcába - s itt ülünk,
És szégyeneljük ezt a sóhajunkat,
S szégyelljük azt is, hogy szégyenkezünk,
És ássuk, egyre ássuk le magunkat
A mélybe. Jaj, kezdj valamit velünk!

Sík Sándor: Bűnösök menedéke

Ajánlás:

Október Mária hónapja, naponta rózsafüzérrel köszöntjük Öt. A litániákban sokféle titulussal szólítgatjuk, kérleljük, ma a bűnösök menedéke gondolattal időzünk előtte. A bűn elhatalmasodott, sok testvérünk rabja ilyen-olyan szellemi, lelki fertőzöttségnek. Bomlott elmék már a gyermekeinket is veszélyeztetik, nagyon időszerű tehát a mai fohászuk: bűnösök menedéke, könyörögj érettünk!

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Úgy tűnik a visszajelzésekből, hogy van némi lelki haszna az imaórák olvasható formában való publikálásának, az új évben tehát folytatódik ez a sorozat. Nagy öröm számomra, hogy ilyen formában is szolgálhatom közösségünket!

Az imaórák illetően feldolgozásakor igyekszem – az én megítélésem szerint – a legfontosabb témákat sorra venni. Zavarodott világunkban a bomlott elméjű „hatalmasok” minden emberi értéket kikezdenek, nemcsak a kereszténységünk miatt vagyunk összetűz alatt. A sorozat negyedik füzetében a 2020. októberi imaórát dolgoztam fel, ahol is a gyermekeink megrontására tett kísérlet ellen emeltem szót – Mária segítségét kérve.

Bűnösök menedéke, könyörögj érettünk!

Hogy a világ itt tart, az a bűn elhatalmasodásának a következménye. Az ember gögijében elhagyta Teremtőjét, annak a helyébe képzele magát. A jólét – és annak hajszolása, a lanyhaságunk, és a tudatos romboló szándék valami zavaros és sötét világhatalmi érdek mentén „meghozta” az eredményt. Fontos, hogy ez ügyben tájékozottak legyünk – a globális média is ellenségeinket szolgálja – csak az égiek segítségével állhatjuk a harcot!

„Ezért öltsetek fel az Isten fegyverzetét...” Ef 6,13-20

Ezen imaórát 2020 októberében tartottuk, meghallgatható plébániánk honlapján a 2020-as imaórák között:

http://szentanna.extra.hu/imaora/2020_okt.mp3

2021. január

Bűnösök menedéke, könyörögj érettünk! *Imaóra – 2020. október*

Az Oltáriszentség kitétele és közös énekünk után László atya köszöntötte a jelenlévőket, majd pár gondolattal bevezette imaóránkat.

***Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.***

Kedves Testvérek!

Október a Szűzanya hónapja. Ilyenkor minden nap elimádkozzuk a rózsafüzért, kérve a Szűzanya közbenjárását családjainkért, egyházközségünkért. Ebben a hónapban ünnepeljük a boldogságos Szűz Máriát, mint a Magyarok Nagyasszonyát is. Így is tekintünk rá október hónap folyamán, hogy ő a mi Nagyasszonyunk, Ő a mi patrónánk, Ő a mi közbenjárónk. Kérjük tehát a mai imaóránkban az Ő irgalmas jóságát, anyai segítségét!

„Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik. Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükséges, hogy botránkozások történjenek, de jaj annak az embernek, aki megbotránkoztat.” mondja Jézus Máté lejegyzése szerint. (Mt 18,6)

A liberális világ, a sátáni hatalmak legutóbbi akciója – annak a bizonyos mesekönyvnek a megjelentetése, nagy felháborodást váltott ki a jóérezsű emberekben. Természetesen bennem is. Itt már a gyermekeink megrontásáról van szó. Jézus iménti szavai egyértelműek. Most önkényesen kihagyok belőle egy szempontot, így idézem: *„Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik. ...”* Itt már emberségünk alapjait ássák alá, – függetlenül attól, hogy valaki hívő vagy hitetlen.

Hogy a „fényes nyugaton”, az északi államokban már ebben a szellemben rontják meg a következő generációkat, azt is szomorúan nézzük. De, hogy nálunk, Mária országában is próbálkoznak, azt nem tűrhetjük.

Október Mária hónapja. Ma a litániák egy gondolatával jöttünk hozzá: Bűnösök menedéke, könyörögj érettünk!

Hogy juthatott idáig a világ, benne mi, magyarok? A sok-sok bűn következtében. Hogyan is sorolta Sík Sándor a Keresztút első stációjában?

„...Az egyik ember bűne a beszéd,
A másiké a csend, a cimborás.
Kárhozatra vet a káromkodás,
De sok meg azzal lesz pokolra méltó,
Hogy meg nem zökken ajakán a szép szó.
A békesség is bűnné válhatik,
Ha Isten dörgeti villámait,
És elgáncsolhat avval is az ördög,
Hogy olykor bele nem vágta az öklöd
Egy-egy arcba, melyen a gyűlölet
Az Isten-kép megcsúfolója lett.
Vétkezhet azzal is a tunya szellem,
Hogy vétlen marad a vétkező ellen.
Hát hol az ember, hogy bűnös ne lenne?
S hol esett bűn, hogy én nem voltam benne?
Ha minden ember a felebarátod,
Feles akkor az áldás meg az átok,
Közös az érdem, a bűn is közös:
Mindenkiért mindenki felelős...”

Igen, hosszú a bűnlistánk, és koránt sem teljes. És a mi bűneinkért a gyerekeink is bűnhődnek, már most is. Később még inkább, amikor épp a botránkoztatás, félrenevelés miatt zavarodottak, elbizonytalanodottak lesznek, szellemileg kisémmizetté, érzelmi, lelki topronggyá válnak. Mert az ilyen gyermekekből nem lesz egészséges lelkületű felnőtt, ahogy a tudósok állítják, és mi is egyre gyakrabban megtapasztaljuk. Már egy zűrös családi háttér is nagyon meglátszik a gyermekeken – pedagógusok sokat tudnának erről mesélni – hát még az abnormalitásra „érzékenyített” gyermekek... Rossz belegondolni!

Mai együttgondolkodásunk vezérgondolata legyen a jövőfáltásunk, helyzetünk elemzése és Máriához fordulásunk.

A nevelésben a családon túl a gyermekeinkkel foglalkozó pedagógusok tehetnek a legtöbbet. Ezért is nagy öröm számomra, hogy a mai szövegeinket, idézeteinket az esztergomi iskolából meghívott pedagógusok tolmácsolják. Az ő működési területük, nemes hivatásuk az óvodás kortól a középiskolás korosztályig terjed. Úgy gondolom, egyet fognak érteni mai gondolatainkkal, felvetéseinkkel.

A hosszú bevezető után kezdjük közös énekünkkel.

**Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk, ó nézz, ó nézz le ránk!
Hittel sok gyermeked Tőled vár szép jelet, Tőled, Tőled, ó jó Anyánk!**

Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk.

**Új harcok, új szavak, új eszmék hullanak, még sincs, még sincs remény!
Megtáradt szép szemek megtörten fénylenek, ó mért, ó mért, ó mondd
miért?**

Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk.

Megtévedt nemzedék két kézzel szórja szét, minden kincsét, hitét.

**Nem hisznek semmiben, nem bíznak senkiben, ó mért, ó mért ó mondd
miért?**

||:Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk! :||

És akkor egy kis kitekintéssel indítsunk. A Szociális Testvérek honlapjáról következik egy rövid idézet:

„Apokaliptikus jeleket láthatunk az égen, a földön és a társadalomban. Földrengések, lávafolyamok, hamu felhők. A riói Krisztus szobor arcát graffitivel csúfították el, az Egyház arcát gyalázkodások, támadások érik...

Dél-Amerikában a szegényekkel együtt élő papokat és szerzeteseket gyilkolják, Indiában keresztény templomokat, iskolákat gyújtanak fel, Afrikában keresztény falvakat dúlnak fel, iszlám hitre kényszerítenek elrabolt fiatal nőket. Az ember identitását támadja a szétesés, ahogyan a Szeretet-Isten képmásiságára teremtett és hasonlóságára hivatott ember, ember-voltát támadja a szabad szerelem hazugsága, és piaca van a szexnek, a szórakozó helyek neve: Babel, Szodoma és Ninive. S az értelem és szabad akarat mozgásterét a hazugság kényszerpályái teszik tönkre, a fogalmi gondolkodás benső logikáját támadja a pilátusi kérdés általánossá válása: Mi az igazság?

Ebben az elsötétült, széteső, viharzó világban szólít bennünket egyenként néven a mi Urunk, a Föltámadott Krisztus, az Isten Báránya, aki hordja a történelem halálos sebeit, de győztesen él, és ott áll a Trónus előtt - érettünk. Megszólít bennünket, ahogyan Mária Magdolnát, Édesanyja nevével szólít meg minden egyesünket: Mirjam! S küld, hogy az Ő békességének, feltámadott életének a hírnökei legyünk a Szeretet erejében! Ahogyan Mária, életébe fogadta azt, aki az „Út, Igazság és Élet” és ezért tudott irgalmasan anyja lenni a megrémült, megrendült tanítványoknak, ezért válhatott anyai, női szeretetében, mint a bűnösök menedéke, Isten Irgalmasságának szolgálójává, úgy hív és küld bennünket a mi Urunk, akinek neve: Szeretet.”

A világban tapasztalható keresztényüldözés folyamatosan erősödik. Igen, mert a sátáni hatalmaknak útjában állnak a szilárd értékrenddel bíró emberek, közösségek, nemzetek. Magyarország pont ezért áll a támadások keresztútjében. Mivel a felnőttek nagyobb része átlát a szitán, ezért kell nekik már a gyerekek megrontásával alapozni a nihilbe vezető jövőt. Balás Béla püspök atya gondolatait hallgassuk:

„Elgondolkodtató, hogy századunk végén ismét időszerűvé válik József Attila. *„Nincsen apám, se anyám, se istenem, se hazám...tisztá szívvel betörök, ha kell embert is ölök...”*”

Sorai sajnos nem csak a sorsára adott reflexiók, hanem próféciai is. Szavai közt oksági összefüggés is van. Hazánkban nemzedékek nőnek föl „anyátlanul”. Fuldoklunk a szeretethiányban, mert kettős az árvaságunk. Hiányzik a család melege, és odalett az ég közelsége. Se anyánk se Máriánk.

Amikor Máriát, Jézus édesanyját szemléljük, sebzett emberségünk gyógyul, gyenge hitünk mélyül. Mária ugyanis nem pusztán adat Jézus életrajzában. Ő az első keresztény. Ő az, aki Jézusra mutat. Ő a leghűségesebb hordozója a hitélménynek. Mária a tanítványok mintaképe, de elsősorban anya. Tőle örökölte gyermeke a tulajdonságait. Ez a Gyermeke pedig a testé váló Ige, aki szelíd, alázatos és így hálás. Nagypénteken, az utolsó perceiben már csak anyjára és egyházára figyel. Így szól Jánoshoz: „Ő a te anyád!” Az egyház, visszaemlékezve a haldokló Jézus szavára, anyjának tekintti Máriát. Ő hozza hitünkbe a szépséget és a mélységet. Ő adja közösségeinknek a kedvességet és az otthonosságot.”

Igen: hiányzik a család melege, és odalett az ég közelsége. Se anyánk se Máriánk. De a mi családjainkban vannak édesanyák és édesapák! És nekünk van égi édesanyánk is, imádkozzunk most öhozzá Szent II. János Pál pápa szavaival:

Ó, emberek és népek Anyja! Te ismered minden szenvedésünket és reménységünket. Anyaként érzed minden vívódásunkat jó és rossz, fény és sötétség között, mely megrengeti a világot. Fogadd el kiáltásunkat, mely a Szentlélek által egyenesen szívedig ér, és szeretettel öleld magadhoz az egyéneket és népeket, akik leginkább vágyakoznak ölelésedre azokkal az egyénekkal és népekkel együtt, akikre különösképpen vigyázol. Túláradó szeretettel bízunk rád őket, ó, Anyánk! Bár mindenkihez elérkeznek a béke és szabadság ideje, az igazság, igazságosság és remény ideje! Ámen.

Mai fogalmakkal operálva a mi gyógyszerünk, megelőző vakcinánk az **imádság**. Ezért **tegyük ezt** őszinte szándékkal és meggyőződéssel mind egyénileg, mind közösségben, – a legkülönbözőbb élethelyzeteinkben, legfőképpen pedig itt a templomban, Jézus jelenlétében, – Mária oltalmát is kérve.

Ima a hazáért

Ó, Mária, Isten Anyja és minden ember Anyja, kérjük oltalmadat és hathatós közbenjárásodat. Édesanyánk, Te ismered és megosztod szenvedéseinket és reményeinket.

„Mária, Béke Királynője”, Rád bízunk hazánkat, anyai oltalmadba ajánljuk magunkat, kérjük Tőled a békét és a kiengesztelődést Magyarország számára. Kérünk, kísérj el bennünket utunkon, - bennünket, akik mint János apostol, szeretnénk befogadni Téged, hogy megtanuljunk, hogyan legyünk Jézushoz hasonlóvá. Isten Lelke nyissa meg a szíveket a szeretet és az igazság számára, és vezesse el népünket a kölcsönös megértésre és a béke őszinte akarására. Ebben az egységben ajánljuk fel Neked különleges módon Magyarországot, a magyar Egyházat, és minden magyart, akinek különösen szüksége van erre a felajánlásra.

Ó, Magyarok Nagyasszonya, Rád bízunk nemzetünket, elsősorban a legvédtelenebbeket: az ártatlan gyermekeket, az útkereső fiatalokat, a szétzilált családokat, a magányos öregeket, a nélkülözőket és a betegeket, mindazokat, akik elhagyatva, remény nélkül élnek.

Rád bízunk, Mária, Megváltás Hajnalpírja, jövönket és utunkat az új évezredben. Ámen.

Mikor a bűnök gyökeréről gondolkodunk, érdemes Jézus viselkedésére figyelni. Hogyan tekintett Ő a megtévedt – mai analógiát is idevéve – megtévesztett emberekre, és hogy viszonyult a hatalmuk, tudásuk kizárólagosságát erőltető gögös farizeusokra, írástudókra. Ezen réteg ma is fellelhető, akik a saját eszmerendszerük kizárólagosságának a foglyai. Egy keresztény portálon találtam a következő bejegyzést.

„Azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megtartsa azt, aki elveszett.” (Lk 19,10)

„A rabbiknak nem tetszett, hogy »a vámszedők és bűnösök« Jézus köré gyűltek. »Ez bűnösöket fogad magához« – mondták... Ő, aki olyan emelkedettséget mutat, miért nem velük barátkozik, miért nem követi az ő tanítási módszerüket? Ha igazi próféta volna – mondták a rabbik –, egyetértene velünk, és úgy kezelné a vámszedőket és a bűnösöket, ahogy

megérdemlik. A társadalom lelki őreit bosszantotta, hogy Jézus, akivel állandóan vitatkoztak ugyan, de akinek tiszta élete ámulatba ejtette és megítélte őket, szemmel láthatóan inkább a társadalom kivetettjeivel rokonszenvez... Dühítette őket, hogy ezek az emberek nem járnak a zsinagógába. Az írástudók és a farizeusok elmarasztalva érezték magukat Jézus jelenlétének tisztaságában. Hogyan lehetséges, hogy a vámszedők és a bűnösök viszont vonzódnak Jézushoz?

Az írástudók és farizeusok nem tudták, hogy a magyarázat éppen vádaskodó, gúnyos szavaikban rejtett: »Ez bűnösöket fogad magához.« Azok az emberek, akik Jézushoz jöttek, a közelében úgy érezték, hogy még számukra is van menekvés a bűn csapdájából. A farizeusok csak megvetették és elítélték őket. Krisztus pedig Isten atyai házából elidegenedett, de általa el nem felejtett gyermekeit üdvözölte bennük. Nyomorult, bűnös voltuk miatt csak még inkább szánta őket. Minél távolabb tévedtek tőle, annál mélységesebben vágyakozott a megmentésükre, és annál nagyobb áldozatot volt hajlandó hozni a szabadulásukért.”

(Krisztus példázatai, A bűnösök menedéke c. fejezetből)

Imádkozzunk azért, hogy kellő bölcsességgel mindig felismerjük a megtévesztő szándékokat, és hűségesek maradhassunk keresztény hívásunkhoz:

Istenünk, te jól ismeresz bennünket és bűneink ellenére is meglátod belső szépségünket. Segíts minket, hogy olyanná váljunk, amilyennek te látsz minket! Legyen mindig közel hozzád a szívünk! A szabadság sosem jelentheti a tőled való elszakadást vagy függetlenséget, hiszen éppen a te törvényeid biztosítják számunkra az igazi lelki szabadságot. Ha engedelmessékedünk a te törvényeidnek és nem tekintjük azokat oktalan módon szabadságunk korlátainak, akkor valóban jobbakká válhatunk. Segíts minket, hogy bűneink megvallása után a jó útra térjünk, és azon megmaradjunk! Ámen.

A bűnről, a bűneink természetéről és Máriához való viszonyulásunkról következik három Sík Sándor vers. Az első mindjárt egy kis önvallomással, bűnösségünk beismerésével kéri Mária oltalmát.

Sík Sándor: Bűnösök menedéke

S hadd imádkozom a nem-szüzekért,
Hadd hozom el a bűnösök, a gyengék,
A Barabbás-üvöltők seregét,
A mosdótálas Pilátusok rendjét.
A farizeusok, a vámosok,
Írástudók és papifejedelmek,
Az inaszakadtak, a poklosok
Utánam mind elibéd seregelnek.

Könyörülj rajtuk, ó, könyörülj rajtunk,
Akik magunkon nem könyörülünk,
Ütődött-voltunk mélyéből sóhajunk
A magasság arcába - s itt ülünk,
És szégyeneljük ezt a sóhajunkat,
S szégyelljük azt is, hogy szégyenkezünk,
És ássuk, egyre ássuk le magunkat
A mélybe. Jaj, kezdj valamit velünk!

Ó, hiszen halljuk berrenni az órát,
Állnánk is lábra, csak ne kellene
Elmetszeni a bűn köldökzsínóráját.
Még mondanánk is bátran ellene,
De cselekedni - cselekedni már nem:
Az imavágy szívünkben fuvoláz,
De az Uram-tól messze még az Ámen,
És bánom nélkül nincsen Megbocsáss!

Úgy tátogunk az égre, mint a szomjas
Békák egy száraz kútban: Hol az Ujj,
Melytől a mindenség e rossz atomja,
Földünk tekéje mozdulni tanult?
Lenyúzott bőre vonagló húsával
Borzong előtte szívünk meztelenje:
Ha izzó késsel, ha tüzes husáanggal,
Csak üssön, vágjon, de az elevenbe.

S ha majd a vér szeplőtelenre ázta
Az ideget, amit felzsongatott,
Kezed szórjon a pihegő barázda
Forró szívébe lüktető magot,
Az indulás piros kegyelme magját:
Küldj langy esőt a hulló mag elébe,
Ó, nem-szúzek, ó, betegek, ó, balgák,
Ó, te minden bűnösök menedéke!

Csak egy gondolatot emelnék ki ebből a gyönyörű imádságból: „... az Uram-tól messze még az Ámen, / És bánom nélkül nincsen Megbocsáss!

Közös énekkel forduljunk most Máriához, amit főleg a zarándokhelyeken, máriás körmeneteken gyakran énekelnek:

Máriát dicsérni hívek jöjjetek, Mert ő fogja kérni Fiát értetek.

Üdvözlégység Mária, mondja minden hív, áldott légy Mária! Mondja nyelv és szív.

Ha értünk Mária Fiát kérel, kérését szent Fia meg nem vetheti.

Üdvözlégység Mária, mondja minden hív, áldott légy Mária! Mondja nyelv és szív.

A következő verses ima régi himnuszunk, a Boldogasszony Anyánk egyik sorára utal:

Sík Sándor: A kék palást

„Anyai palástod fordítsd oltalmunkra!” (Boldogasszony Anyánk)

Amelynek színe mint a menny
És mint az édesanya-szem,
Olyan ölelő, olyan áldott,
Énekelem a Kék Palástot.

Kék mint az ég, jó mint az ég:
Mélység, magasság, messzeség,
Körülkarol és el nem enged,
Megharmatoz és fölmelenget.

Olyan könnyű a mosolya!
Búzavirág és ibolya.
És mégis oly kimerhetetlen
És titokzatos, mint a tenger.

Ó tőlem milyen messze már
Amely eléd bíráltni jár,
A farizeusi szemöldök.
Már gyermeki bizalmat öltök.

Bizalmat, jó meleg ruhát:
Ha rám uszítja táborát
A Bűnnek Isten-túrta titka,
Elburkolózom ráncaidba.

De nem magam, mind elhozom,
Kiért a gond mázsája nyom,
Mind, mind aki kedves szívemnek,
Kézen vonom megbújni benned.

Az árvákat, a foglyokat,
S kik megjárták a poklokat
A sötétség évein által, -
Fogadd alád, anyai Fátyol.

S akik után szívünk sajog,
A nagyszemű ártatlanok,
A kisdedek, s akik még jönnek
Másnapján az eldült özönnek...

De már nem is imádkozom:
Úgy buzog föl a bizalom
Szívem megéledt melegéből
Mint a forrás a föld szívéből.

Fölöttem a végtelen ég,
Lenn: hallgató arany kepék:
Keresztbe kötve várja sorsát
Szegény, pihegő Magyarország.

Az eleven-kék bolt, a menny.
Míntha libbenne odafenn,
És békére és háborúra
Egy nagy kék palást ráborulna.

Ismét kiemelek egy gondolatot, amin gyakran mi magunk is fennakadunk, vagy éppen lázadunk: „a bűnnek Isten türte titka”.

Bajainkban, elkeseredettségünkben bizony mi is feltesszük - a felénk vádként is gyakran hangoztatott kérdést: Miért? Miért engedi meg Isten a sok bűnt, bajt? Talán nincs is? Vagy nem is mindenható? Egy dolgot felejtünk, felejtenek el: a szabad akarat kérdését,- amivel az ember teremtett. Ez a gondolat messze vezetne,- csak egy idézet egy másik Sík S. versből, az emberi gyarlóságról: „*Lustán kifűjja Krisztus mécsesét,/Aztán siratja, mint távol mesét,/A fényességet...*”

Jobban tesszük, ha Máriához, mint Magyarok Nagyasszonyához fohászkodunk azzal a hittel és bizalommal, amit Sík Sándor megvall és a Winkler kódexből vett népének gondolatával indít.

Sík Sándor: Magyarok Nagyasszonya

*Édesanya, bódog Anya, Virágszülő Szűz Mária...
(Winkler-kódex)*

Édesanya, boldog anya,
Virágszülő Szűzmária,
Világraszült virágodnak,
Ajánlj minket szent Fiadnak.

Ha nem ajánlsz, hova menjünk?
Nincs egy izrom épség bennünk.
Minden épet, minden szépet
Fölfaltak a cudar évek.

Mind a tíz bűnnel komáztunk,
Belzebubbal paroláztunk,
Ami csepp jó maradt bennünk,
Lemarta az idegen bűn.

Csúfra mégis megmaradtunk,
Nem nyílt meg a föld alattunk,
Kikerültük a koporsót,
Itt vagyunk most, legutolsók,

Legutolsók a világnak,
Kik a szívünkbe nem látnak,
De tenálad, Asszonyunknál,
Tudjuk, hogy csak irgalom vár.

Eddig is mint nyitott könyvben,
Úgy olvastál a szívünkben.
Bűneinket végigsírtad,
De ítélni föl nem írtad.

Te látod, hogy szívünk marja
A bűnbánat jeges karma,
Pislog már a keserűség
Hamvából a régi hűség.

Már a régi hit is mozdul,
A meleg vér meg-megpozsdul.
Ami szégyenünkre váltott,
Szemünkről már hull a hályog.

Látjuk már, hogy mi rossz, mi jó,
Tudjuk, mi féltetni való.
Sereglünk a Krisztus elé,
De hogy álljunk szeme elé?

Mit mondjunk, ha reá kérdez?
Szólj helyettünk, anyánk édes,
Annyit mondj csak: rosszak vagyunk,
De mégis a tied vagyunk.

Igen, mi Máriáé vagyunk. És Mária gondol ránk, közbenjár értünk Szent Fiánál. Csak hát vár is valamit... Belátást, bűnbánatot, engesztelést, a bűnösök megtérését. A Mária-jelenésekből, üzeneteiből is tudjuk ezt. Imádkozzunk *Gonzága Szt. Alajos* szavaival:

Szűz Mária, te vagy az én királynőm! Testemet és lelkemet ma, mindennap és halálom óráján, a te oltalmadba, különös gondviselésedbe, anyai szívedbe ajánlom! Neked ajánlom minden reményemet, minden örömeimet, minden gondolatomat és esendőségemet, életemet és halálomat. Közbenjárásod és érdemeid által eszközöld ki nekem a kegyelmet, hogy minden gondolatomban, szavamban és tettemben a te isteni Fiadnak akaratát teljesítsem! Ámen.

Mai utolsó szövegünket egy ferences atya Máriáról, a Magyarok Nagyasszonyáról írta. Páter Bánk tanulmányának egy részletével gondoljunk Szűzanyánk ezer éves szolgálatára és a magyar jövőnkre.

... Mi magyarok ezer éve különösen nagy szeretettel vettük körül a Szűzanyát, mint mennybevitt Királynőt. Szent István egész uralkodását az oltalmába ajánlotta a koronázástól kezdve, végül pedig halála előtti estén, Nagyboldogasszony vigiliáján országát és népet az Ő kezébe ajánlotta, mint örökséget. Tehát nem hathatós közbenjárását kérte, hanem örökségévé tette az országot, hogy örökös uralkodóként, Nagyasszonyként védje, vezesse, gondoskodjék róla.

A Szűzanya ezt elfogadta, nem mondta fel soha a történelem folyamán. Nagyjaink és népünk hite, ragaszkodása, bizalma erről tesz tanúságot. 1940-ben magánkinyilatkoztatásban maga Nagyasszonyunk tesz erről vallomást: *„Szent István az országot a mennyei Atyától kapta, és mivel fia meghalt, örökségül nekem adta. Én ezt az örökséget elfogadtam. Más országok is felajánlották magukat Nekem, de örökségem csak ez az egy ország. Történelmében megjárta a keresztutat, de soha el nem pusztul.”*

Jézus megerősíti ezt ugyanebben az időben: *„Anyám országát szeretném megkímélni, ha akad elegendő számú engesztelő lélek.”*

„Terveim vannak ezzel az országgal.

Tartsatok bünbánatot, engeszteljétek, nehogy eltörölni kényszerüljek ezt az országot. Meg akarok ugyanis könyörölni rajta. Azt akarom, hogy az engesztelés jó illata szálljon fel Szívemhez a magyar földről, és járja át az egész világot. Anyám országát meg akarom tisztítani, áldani, és Szívemhez vonni.

Ha a magyar nép megszűnik vétkezni, mindenek előtt a tiszta erkölcs ellen, nem káromkodik, tisztelettel ejti ki Szeplőtelen Anyám nevét, bünbánatot tart, és engesztel, eljövök, és kegyelemmel gazdagon felruházom Őt. Amint a megváltás a betlehemi istállóból indult, úgy fog elindulni Magyarországról nagy művem: a bűnök eltörlése, a lelkek megszentelése, a sátán letaszítása, az Én győzelmem. A magyar nép elnyeri tetszésemet, Édesanyám iránti tiszteletéért és szeretetéért. Magyarország engeszteléséért kész vagyok az egész világon könyörölni.”

Mindezt egy kedvesnővér hallotta, aki Pozsony melletti kis faluban született 1901-ben, német ajkú családban. Magyarul még otthon kezd tanulni, és csak a trianoni országcsönkítés után kerül át apácaként hazánkba. Őt használja fel a Gondviselés, hogy javulásra, engesztelésre szólítsa fel a hitében meggyöngült magyar népet. S ez az engesztelés nemcsak imában, böjtben, önostorozásban állt, hanem pl. a természeti szépségek tudatos megköszönésében, szívbéli Istenhez fordulásban is.

Ugyanazt teszi Isten velünk, mint ószövetségi választott népével: megtérést kér, akkor elmúlik minden veszedelem. De ha ez elmarad, akkor súlyos lesz a büntetés, és csak „a szent maradék tér meg.”

Mint Ezekiel próféta látomásában Isten elhagyja a jeruzsálemi templomot, olyan élményben volt a nővérnek is része:

„1944-ben történt, amikor egyszer az Oltáriszentség előtt imádkoztam, megjelent a Szent Szűz, mint a Világ Királynője. Kimondhatatlan fájdalommal szemlélte hazánkat. Megrázó volt, ahogy később szótlanul továbbhaladt. Olyan mértékben, ahogy távolodott, nyomult be az országba

a bűn, a hitetlenség, Isten és a felebaráti szeretet megvetése. Ezt látva rémülten felkiáltottam: Anyánk, Anyánk! Könyörgök, maradj velünk! Ha elhagysz bennünket, végünk van!

A Szent Szűz távozóban egy pillanatra megállt, és amint visszatekintett, szemében kimondhatatlan fájdalom honolt. Szomorúan így felelt: Nem, leányom, nem maradhatok. Most mennem kell. Szentséges Fiam akarata ez. De nem hagylok el titeket végleg. Ha helyet készítették nekem a szívekben, visszatérek.”

Izajás próféta fenyegető jóvendölései közben így szólt Isten biztatására: „Vigasztaljátok, vigasztaljátok az én népemet!” Így történt nálunk is:

„Gyermekeim, kedves magyar gyermekeim! Ne féljeteK, imádkozzateK! Szeretném minden magyar ház kapujára és minden oszlopra arany betűkkel felírni: Magyarország nem pusztul, csak tisztul! – Magyarország a világ végezetéig él. Szeplőtelen Anyám veleteK van és vigyáz reátok! Ezért szeresséteK, és az engesztelést mindenkor vele együtt végezzéteK!”

„Anyám országát szeretném megkímélni”

Magyarország nem pusztul, csak tisztul! Ezzel a gondolattal elköszönünk mára az Oltáriszentségben velünk lévő Mesterünktől, és kérjük kegyelmét a megmaradásunkért, és Édesanyja hathatós támogatását az őszinte megtérésünkért.

Ének szentségbetételre:

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Felháborodásunkon, szomorúságunkon Pio atya híres próféciaja, buzdítása segítsen át.

„Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak, és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!”

Tegyük hát ezt őszinte szándékkal, és hittel szolgáljuk keresztény és magyar jövőnket, - különösen is figyelve a gyermekeinket megrontani akarók aljas mesterkedéseire!

Záróéneünkben – természetesen – megint csak Máriához folyamodunk:

Refr: *Mária, Mária, szép virágszál, Mária, szikrázó Nap.*

Szeplőtlen fogantatott ártatlan lány, Könyörögj érettünk Anyánk!

Mária, Mária szép virágszál, Mária, szikrázó Nap.

Védelmezz magyarok Nagyasszonya! Imádkozz érettünk Anyánk!

Nézd, önzésünk mély, sötét börtönbe zár, A hűtlenség kígyója szívünkre vár.

Erőitlen gyermeked Hozzád kiált, Ne hagyj el, jöjj, segíts már! Refr.

A szeretet hűsége szívedben ég, Mint hajnali verőfény, oly tiszta, szép.

Lánglelked tűzjelét ragyogtasd ránk, Utunkon előttünk járj. Refr:

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

5.

Amíg tehát időnk van...

2021. január

itt vagyok az Ország piacán
és várakozom a várakozókkal
feszül az erő bennem
munkát keresek
értelmes életre vágyom
valami nagyra a kicsiségben is
kérlek
fogadj el engem
Te más vagy mint mások
te nem ígérsz könnyű jövőt előre
tehozzád van bizalmam
kérlek
fogadj el engem.

Szent-Gály Kata: A Gazda munkásokat keres!

Ajánlás:

Földi létünk időben zajló folyamat. A keresztény ember tudja, hogy Istentől indultunk erre a kalandra. Azért kaptuk ezt a pár évet, hogy személyesen rátaláljunk, megtapasztaljuk Őt. Ráhangolódjunk, keressük akaratát, a ránk vonatkozó tervét, hogy majd visszaérkezzünk Őhöz. Ez alkalommal tehát a túlvilági perspektívával rendelkező földi életünkről, itt töltött időnkről gondolkodunk.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Sorozatunk ötödik füzetében egy „örökzöld” témával foglalkozunk. Mindannyian az idő szorításában élünk, amit gyakran úgy is neveznek, hogy gyorsuló idő. Valóban, életünk ritmusa nagyon felgyorsult, mókuskerekünk egyre gyorsabban forog. Panaszkodunk is emiatt, csak azt felejtjük el, hogy mi magunk pörgetjük...

2012 novemberében jártuk körül ezt a témát. Sajnos, az akkori gondolatok semmit sem veszítettek aktualitásukból. Talán még szédítőbb a pörgés, - bár a pandémia azért most egy kicsit talán befékezett.

Legyen bátorságunk belegondolni, mire (volt) jó a felfokozott életritmus, hova jutunk ezen az úton!

Korábbi gondolatainkhoz tegyük hozzá az elmúlt év – és a jelen tapasztalatait! Ezzel a szándékkal ajánlom a Testvérek figyelmébe mostani füzetünket!

Amíg tehát időnk van ... Gal 6,10

Az imaóra meghallgatható a Mária Rádió archívumában:

Imaórák: 2012.11.15 - 23:00:00

2021. január

Az Oltáriszentség kitétele és közös énekünk után László atya köszöntötte a jelenlévőket, majd pár gondolattal bevezette imaóránkat.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Mai imaóránknak a központi gondolata az idő. Sokféle idő létezik. Létezik az az idő, amelyik folyamatosan múlik az életünkben, s létezik az az idő is, amit úgy nevezünk, hogy kegyelmi idő. A Hit éve ilyen kegyelmi idő mindnyájunk számára. Használjuk fel, hogy tényleg a lelkünk közelebb kerüljön a Jóistenhez!

A Hit éve a megújulás éve kell, hogy legyen az életünkben! Ahhoz azonban, hogy megújuljunk, nap mint nap fel kell használnunk a rendelkezésünkre álló időt, hogy Jézussal együtt legyünk, hogy Vele – lélekben – mindig egyesüljünk.

Mai imaóránk is ebben a Jézussal való egyesülésben szeretne segíteni.

Imaóránk elején kihelyeztük és László atya megáldotta a Hit éve logóját, amit Erdős Péter templomatya készített számunkra. Az év folyamán majd láthatjuk mindig, amikor csak belépünk ide. Figyelmeztessen bennünket az Úr ezúton is, hogy bátran kérjük tőle hitünk növekedésének a kegyelmét! Most is azért jöttünk össze, hogy egymás hitéből is építkezve előbbre jussunk.

November elején volt Mindenszentek ünnepe és Halottak napja. **A megdicsőült Egyház**, az üdvözültek ünnepe után mindjárt másnap a **szenedő Egyház** tagjaira koncentráltunk, értük imádkoztunk.

Mi pedig, akik a **küzdő Egyház** tagjai vagyunk, rendszeresen összejövünk, és ahogyan a november eleji napokban - most is - újra és újra kérjük az összes szent közbenjárását, hogy majdan mi is köztük lehessünk. És imádkozunk a tisztító tűzben szenedő lelkekért, hogy mielőbb ők is eljussanak a boldogító színe látásra.

Az Egyház e három része tehát összetartozik – láthatatlanul is. Mi ugyan földi érzékszerveinkkel – bezárva térben és időben – csak magunkat látjuk, és leginkább a mi sorsunk érdekel, de Jézus nyomán az Egyház tanításából tudunk a számunkra egyelőre láthatatlan részről is. Elfogadjuk ezt a tanítást, és hisszük, hogy az Egyház e három része együttműködik.

A mennyországban a mi időfogalmunk értelmét veszti. A tisztítótűzben lévők, a tisztuláson átmenők állapotában már létezik valami időfogalom, amiről csak sejtéseink vannak.

A mi életünkben viszont pontos ismereteink vannak az időről, különösen is a számunkra, személyes életünkre vonatkozó időről. Ma este ezen időnk lelki vonatkozásairól gondolkodjunk, ennek a túlvilágra nyúló vonatkozásairól, ottani folytatásáról elmélkedjünk!

Földi létünk tehát időben zajló folyamat. A keresztény ember tudja, hogy Istentől indultunk erre a kalandra. Azért kaptuk ezt a pár évet, hogy személyesen rátaláljunk, megtapasztaljuk Őt. Ráhangelődjünk, keressük akaratát, a ránk vonatkozó tervét, hogy azt minél jobban megismerve és megvalósítva majd visszaérkezzünk Óhoz.

Idehelyezett ebbe a csodálatos földi környezetbe, hogy a természet csodái, szép emberi kapcsolataink és nem utolsósorban a kinyilatkoztatás által igazán Rá találjunk, és vágyakozzunk hozzá visszatérni. Úgy gondolom, ez az igazi célja földi életünknek, oda eljutni, amit úgy is emlegetünk, hogy az örök boldogság. Körülményeink, sorsunk alakulása: örömeink, gondjaink, gyötrelmeink, szenvedéseink mind-mind jelzés, üzenet, hogy célt ne tévesszünk.

Ma tehát a túlvilági perspektívával rendelkező földi életünkről, itt töltött időnkéről gondolkodunk.

Nagy szeretettel köszöntjük visszatérő vendégeinket, a ferences gimnázium diákjait és tanárukat, Pálmai Árpádot, aki ma estére a kántori szolgálatot is elvállalta. Az ő énekükkel hangoljuk lelkünket, figyelmünket a belsőkre. Mária köszöntésével indítanak, majd a halotti zsoltosma egyik változatát éneklük:

***Mária, Mária, mennyei szép hajnal,
kit szépen köszöntött Gábrriel arkangyal.
Mária, Mária, üdvösség hajnala,
kire felvirradott boldogságunk napja.***

***Mária, Mária, mennyei szép virág,
kit áldva magasztal a mennyei világ.
Mária, Mária, gyászban is fényesség,
árva magyaroknak te vagy az ékesség.***

Előénekes: Tota pulchra es, Maria! **Mind:** Tota pulchra es, Maria!

E: Et macula originális non est in te. **M:** Et macula originális non est in te.

E: Tu gloria Jerusalem. **M:** Tu laetitia Israël.

E: Tu honorificentia populi nostril. **M:** Tu advocata peccatorum.

E: O Maria! **M:** O Maria!

E: Virgo prudentissima. **M:** Mater clementissima.

E: Ora pro nobis.

M: Intercede pro nobis ad Dominum Jesum Christum!

Requiem aeternam dona eis Domine:

et lux perpetua luceat eis.

**Adj, Uram, őnékik örök nyugodalmat,
és az örökkévaló világosság fényeskedjék nekik.**

**Hallgasd meg, Uram, imádságomat,
Minden test hozzád térjen.**

**Adj, Uram, őnékik örök nyugodalmat,
és az örökkévaló világosság fényeskedjék nekik.**

Az ember hit nélkül, Isten nélkül is tudja, hogy a számára kimért idő véges. A következő eszmefuttatás nem is említi az Istent, de mi nagyon is oda tudjuk helyezni minden mondat mögé.

Az időről...

Legyen egy bankszámlád, ahol minden reggel 86.400 forint kerül a számládra! Ez nem marad meg a holnapi napra. Minden este lenullázódik, akármennyit is használsz fel a nap folyamán. Hát akkor mit lehet tenni? Természetesen használd fel MINDET!

Mindannyiunknak van egy ilyen bankja. Ez az IDŐ. Minden reggel 86.400 másodperccel gazdagabbak vagyunk. Minden este lenullázódik, elvész, akármennyit is használtunk fel céljaink eléréséhez. Soha nem marad egyensúlyban. Soha nem lesz több, egy másodperccel sem. Minden új nap új számlát nyit nekünk, és minden este felégeti a maradékot. Ha elmulasztod felhasználni, akkor az aznapi betéted értéke elveszik. Soha nem kapod vissza. Nem íródik jóvá másnap...

A jelenben kell élned, a mai betétet használva. Befektetni, hogy a lehető legtöbbet tudj „vásárolni”. Hogy megértsd, mennyit ér egy év, kérdezd meg a diákot, akinek ismételni kell. Hogy megértsd, mennyit ér egy hónap,

kérdezd meg az édesanyát, aki koraszülöttet hozott a világra. Hogy megértsd, mennyit ér egy hét, kérdezd meg a hetilap szerkesztőjét. Hogy megértsd, mennyit ér egy óra, kérdezd meg a szerelmezt, aki a találkozóra vár. Hogy megértsd, mennyit ér egy perc, kérdezd meg az utast, aki lekéste a vonatot. Hogy megértsd, mennyit ér egy másodperc, kérdezd meg az autóst, aki nem tudta elkerülni a balesetet. Hogy megértsd, mennyit ér egy tizedmásodperc, kérdezd meg a sportolót, aki ezüstérmét nyert az olimpián.

Minden pillanat kincs, ami a tiéd, és becsüld meg jobban, mert megoszthatod valakivel, akivel tökéletesen elköltheted. És emlékezz, hogy az idő senkire sem vár.

A Tegnapi történelem. A Holnap rejtelem. A Ma ajándék.

Gondolkodj el: hogyan töltötted a mai napot?

Igen, érdemes elgondolkodnunk, hogyan is töltjük napjainkat. Mennyi be nem fektetett tőke, azaz elpazarolt idő, elszalasztott lehetőség jellemzi napjainkat, életünket. A következő vers is erre figyelmeztet: gazdálkodjunk jól az időnkkel! Istenről még itt sem esik említés, de a jézusi szeretetparancs egyértelműen kihallik a sorok közül.

Túróczy Zoltán: Tanács

Ma még Tied körülötted minden,
Adhatsz belőle, adj hát, kinek nincs,
Mert jön egy nap, talán nemsokára
S kihull kezedből minden földi kincs.

És nem lesz tied többé semmi sem.
Tollad, virágos párnád másra vár,
Mit maga köré épített egy élet,
Nem lesz több mint összeomló kártyavár.

Ma szólhatsz még jóságos, meleg szóval
Testvéredhez, ki szenved, szomorú,
Vigaszt hoz szavad zengő muzsikája
S tán rózsát hajt egy töviskoszorú.

Hajolj hát hozzá, amíg beszélsz,
Harmatként hulljon szerető szavad,
Mert jön egy nap, hogy elnémul az ajkad
És soha többé szóra nem fakad.

Ma kezed még erős, a lábad fürge,
Szolgálhatsz szegényt, árvát, beteget,
Ma törölhetsz verejtéket, könnyet:
Óh, most segíts, ha teheted!

Mert jön egy nap, hogy kezed mozdulatlan,
Mindegy, hogy őszt lesz, tél, vagy korányár,
Mert nincs több időd, s amit meg nem tettél,
Azt nem teszed meg többé soha már.

De ma még Tied körülötted minden,
És adhatsz... Adj hát annak, kinek nincs!
Hisz jön egy nap, talán nemsokára,
S kihull kezedből minden földi kincs.

Csak az lesz Tied, amit odaadtál,
Csak az, mi minden kincsnél többet ér:
A tett, a szó, mit szeretetből adtál,
Veled marad, s örökre elkísér...

Tudjuk, hogy földi időnk véges. De tudunk Istenről, a megígért örök boldogságról, és akarjuk, hogy majd oda eljuthassunk. Ebben szellemben imádkozzunk együtt:

Ó, Istenem, mikor találom meg végre nyugalمامat? Nagyon vágyódiك lelkem Tehozzád! De erős leszek, s türelmesen várom azt az órát, melyen isteni Megváltóm az örök üdvösségre hív. Addig csak az lesz a gondom, hogy neki tetszően éljek, s szent akarátát teljesítsem. Mindenben Isten akarata legyen meg, hiszen az övéi vagyunk az időben és az örökkévalóságban. Ámen.
Chantal Szent Franciska

A mai kor embere, még ha nem is vallásos, érzi az idő múlását, foglalkoztatják a létünk kérdései, a túlvilág léte. Sejtí, hogy valami van ezen a földi léten túl is. Kicsit talán megborzongva gondol erre, de mindenképpen vágyakozik oda. Erről szól a következő dal a Padlás c. musicalból:

Presser Gábor: Fényév távolság

(Az imaórákon – ahogy általában – Hengánné Gogola Gabriella és Nyitrai László vezeti az éneket, ezt a dalt is ők énekeltek.)

*Lehet számtalan hely, ami szebb és jobb a mi Földünknel.
Lehet, létezik ő is, aki többre képes az embernél.
Egyszer ismeretlen távolba vágyom, máskor megriaszít egy álom,
hogy a hang, hogy a csend, hogy a fény, hogy a tűz,
már nem vigyáz e cseppnyi földre, s el kell mennünk mindörökre.*

*Fényév távolság, csak hallgatom, csak bámulom.
Zengő fényország, hogy láss csodát, egy életen át.
Nézem tisztaságát, mégsem értem, hallom hangjait, és el nem érem,
ott a tenger, itt az én hajóm...*

*Hát itt ez a hely, amit sokszor boldogan elhagynék.
És itt ez az élet, amit sokszor nem nagyon értek még.
Néha könnyebb lenne elmenekülni, tiszta fénybe merülni,
de a jel, ami szól, de a hang, ami hív.
még nem mond semmit, meddig érek s lesz-e út, hogy visszaérjek.*

*Fényév távolság, csak hallgatom, csak bámulom.
Zengő fényország, hogy láss csodát, egy életen át.
Nézem tisztaságát, mégsem értem, hallom hangjait, és el nem érem,
ott a tenger, itt az én hajóm...*

Nekem itt van dolgom, nekem itt vannak álmaim...

Emberi életünk sok viszontagság között vezet. Talán különösen is érvényes ez nemzetünkre. A magyar nemzet nagy túlélő – sajnos, erre a tulajdonságunkra napjainkban is nagy szükségünk van! Sokféle trükköt meg kellett tanulnunk, hogy túléljünk tatárt, törököt, nácizmust, kommunizmust, most legújabban a liberalizmust, globalizmust, meg ezek sokféle, kevert változatát. Igaz, már Jézus is figyelmeztetett: „Legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és egyszerűek, mint a galambok!” Meg más helyen: „a világ fiai a maguk módján okosabbak a világosság fiainál.”

Okosságunk alapja hűségünk az Istenhez. Erről szól Mécs László vallomása, hogy ő milyen túlélési stratégiát követett életében. Bizonyára időnként mi is ilyen trükkökhöz folyamodunk:

Mécs László: Betyár-módon sors-határon!

Régi betyár anekdota
jár eszembe napok óta.
... Veszprém megye, Zala megye
közt egy helyt úgy ment a mesgye,
hogy a betyár-kocsmát hossza
irányában kettéossza.

Így a hosszú asztaltábla
fele s földbe vert két lába,
padja: más-más megye-birtok.
Ha betyár itt borral irtott
bút, s pandúr jött beszaladva:
átugrott a túlsó padra.

Hol a Zala, hol a Veszprém
pandúrja állt meg a mesgyén.
Nótázott a betyár-fajta,
hogy nem fog ki törvény rajta.
Farkas-szemét nézett kandúr-
jómadár és betyár-pandúr.

Így éltem én minden véglet
sors-határán: halál-élet,
magyar gyász és ős dicsőség,
szűkös magány, vagány bőség
között: mindnek volt pandúrja,
s küldte értem újra s újra.

Ha jöttek a duhaj élet
pandúrjai: szenvedélyek,
tapsok, bókók, jó kvaterkák,
míg égtek a mámor-gyerták,
jöttek verni rabbilincsbe:
– én átültem a nagy Nincsbe.

Ha a Halál sok pandúrja:
kór, betegség újra s újra
rámtört külön vagy csapatba:
– átültem az élet-padra.
Ha szerelmi vágy jött értem,
az aszkéta-padra tértem.

De nem bírom már sokáig,
Jézus, szívem csendet áhít!
Add, ha visznek haldokolva:
mennybe jussak, ne pokolba.
Ki latornál voltál ügyvéd,
pereld ki a lelkem üdvét!

Maradjunk Mécs Lászlónál. Következő vallomása az öregedő ember vissza- és előretékinése. Ezekről a kérdésekről – különösen is életkorunkban előre haladva – nekünk is érdemes elgondolkodni.

Mécs László: Szénaboglya mellől

Boglya mellett ülök, nekivetve hátam.
Rétem kétharmadát immár lekaszáltam,
azaz kaszáltattam, fekete legények
s fehérek kaszáltak: nappalok és éjek.

Mögöttem illatos nagy emlék-boglya.
Ami szépet láttam, már a boglya foglya.
Amiért hevültem, aminek örültem:
idegyűlt illattá, csenddé szenderültem.

Hátravan még a rét egyharmadnyi csücske.
Ideszorult életem minden léha tücske,
hangos pitypalattya, részeg pacsirtája,
itt koncertez nyaram minden színskálája.

Elöl színnel, hanggal tobzódik az Élet,
hátról halálos csend. Megborzongok. Félek.
S a fehér s fekete legények kaszálnak,
suhognak a kaszák, soha meg nem állnak.

Gondolkozom, melyik pacsirta szól szebben:
az-é, mely él s épp most a rétről felrebben?
– Vagy az, mely testetlen vággyá finomultan
vércse-veszedelem nélkül ring a múltban?

Mi bájol el jobban: az az élő őz itt,
mely esténkint rétem fűvén elidőzik,
– vagy az, amely régen megjelent előttem,
s nem remeg már többé, mert emlékké lőttem?

Melyik férfi-barát, asszony-testvér ejt szebb
révületbe: az-é, ki most nefelejtset
szed itt átmenőben – vagy az, kinek lelke
illatját imaként boglyámba lehelte?

Melyik virág-eszme hoz költőibb lázba:
az mely fél, hogy kasza, barom meggyalázza
– vagy az, melytől szépült magyar élet sátra?
S míg borzongva nézek előre és hátra:

fogy a rét, fogy a lét hátralevő csücske,
beleszorul élttem pitypalattya, tücske.
A titok-legények kaszálnak, fű serceg,
suhognak a kaszák, suhannak a percek.

Ora et labora – imádkozzál és dolgozzál, ismerjük a bencés szerzetesek jelmondatát. Ezt mindenkinek érdemes megfogadni. Ilyen szellemben most imádkozzunk együtt:

Életem Istene és Ura! Neked szentelem kezem munkáját és a pihenéssel töltött napokat. Könyörülj ezen a munkában megfáradt kézen. Feléd emelt kézzel ígérem neked, hogy nem menekülök lustán a munka elől és nem múlik el napom imádság nélkül. Nyújtsd ki kezedet és vezess engem a munka és az imádság által az üdvösség felé! Ámen.

A természet szépsége, egy-egy gyönyörű táj, jelenség nagyon megfogja az embert. Ilyenkor rácsodálkozunk, ráérzünk a dolgok mögötti végső okra, a Teremtőre, a Jóistenre. Ilyen különleges pillanatokban saját életünket is behelyezzük az adott jelenetbe, és ilyenkor teljes meggyőződéssel átéljük Istenbe gyökerezésünket.

Dsida Jenő: Tóparton

Tóparton ülök. Itt az alkonyat:
Bíborló fényt a felhők fodra tör,
Halk sóhajtás sem zizzenti a nádat,
S hallgat az álmos, lomha víztükör.

Talán nekem is ilyen tó a lelkem –
És alvó álmok vizével tele –
S fehér ruhában partján ül az Élet
És kavicsokat hajigál bele –

Tóparton ülök. Iszonyú a csend!
Ilyen a hinduk Nirvánája tán...
Eltévedt kezem kavicsokkal játszik
S a vízbe dobja mind, egymásután.

Vágy-gyűrűk kelnek - siklanak előre
Csábítón int nekik a Szép, s a Jó –
Hullnak, hullnak a színes kövecsek
És vonaglik és hullámszik a tó – ...

Nagyokat loccsan. Megtöri a tükröt
Fájón, vonaglón ezer gyűrű kél;
Egymást követve szanaszét kígyóznak
Mi vonja őket? Merre van a cél?...

... Egyszer azután kifárad az Élet;
Álomra hajta fejét szótlanul, –
A sok törtető gyűrű szerteszéled
S a Végtelenben halkan elsimul...

Van úgy, hogy különleges szituáció, élethelyzet, vagy éppen életveszély vezet el bennünket az Úristenhez. Amikor érezzük, hogy már nincs időnk halogatni. A következő megrázó vallomást egy a II. világháborúban elesett orosz katona zsebében találták.

Egy elesett orosz katona imája

Hallasz engem, Istenem?
Életemben még nem beszéltem így veled...
még ma, ma meg akarom ezt neked köszönni.
Tudod, gyerekkoromtól kezdve
azt mondták: nem létezel.
És én elhittem. Bolond voltam.
Teremtésed szépsége így
sohasem tárult föl előttem.
Ma éjjel is igazat adok Neked
a bennem felszakadt kráter mélyéből,
amely fölött ott ragyog a csillagos ég.
Ámulva értettem meg üzenetedet....
Nem tudom, Uram,
vajon kinyújtod-e értem a kezed,
Mégis azt akarom mondani Neked,
s Te bizonyára megérted:
egy csoda az, hogy a látható pokol
közepette a szívem könnyűnek
tűnik és felismerlek Téged.
Mit is mondhatok?
Csak azt, hogy boldog voltam,
amikor felismertelek.
Nagyon jó Nálad lenni...

Halottak napja környékén sokszor énekeljük a következő éneket, amit most is éneklünk közösen. Ahogy ez az elesett orosz katona is hazatalált, mindenkire vonatkozik, hogy nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik őbenne (Szent Ágoston):

*Jézusomnak Szívén megnyugodni jó, Elmerülni benned, csendes, tiszta tó.
Földi bútól, bajtól Szíved enyhülést ad, Tenálad lelkünk megpihen,
Ki sírva sírt: vigad.*

*Jézusom szent Szívét lándzsa döfte át, Megnyitotta nekünk drága oldalát.
Szent Szívébe rejtve törli minden bűnünk, A szenvedés ott nem sahog,
Őbenne örülünk.*

Van tehát, hogy csak az utolsó pillanatban találunk haza. De általában van időnk a mérlegelésre, döntéseink meghozatalára. Ahogy imaóránk elején is olvastuk, tudatosan kell az időnkkel gazdálkodnunk. Mi tudjuk a célt is, Jézus Krisztus nyomán az utat is ismerjük. Ne tévedjünk hát el, ne hagyjuk magunkat ilyen-olyan szíren-hangoktól eltéríteni.

Kövek, kavicsok, homok...

Egy filozófusprofesszor előadását úgy kezdte, hogy fogott egy konzerves üveget és feltöltötte kb. 5 centiméter átmérőjű kövekkel. Rákérdezett, hogy ugye tele van az üveg...

„Igen” - volt a válasz.

Ezután elővett egy dobozt, tele apró kavicssal, és elkezdte beleszórni a kavicsokat az üvegbe. Miután a kavicsok kitöltötték a kövek közötti üres helyeket, megint megállapították, hogy az üveg tele van. A professzor ezután elővett egy dobozt tele homokkal és azt kezdte beletölteni az üvegbe. Természetesen a homok minden kis részt kitöltött.

„És most - mondta a professzor - vegyék észre, hogy ez az önök élete. A kövek a fontos dolgok. A családod, a partnered, az egészséged, a gyermekeid. Ha minden mást elveszítenél, az életed akkor is teljes maradna. A kavicsok azok a dolgok, amelyek még számítanak, mint a munkád, a házad, az autód. A homok az összes többi apróság. Ha a homokot töltöd be először, nem marad hely a kavicsoknak és a köveknek. Ugyanez történik az életeddel is. Ha minden idődet és energiádat az apróságokra fordítod, nem marad hely azoknak a dolgoknak, amelyek igazán fontosak számodra. Fordíts figyelmet azokra a dolgokra, amelyek alapvetők a boldogságod érdekében. Játssz a gyermekeiddel. Szakíts időt orvosi ellenőrzésre. Vidd el a párodat táncolni. Mindig lesz időd dolgozni, takarítani, vendégeket hívni, rendet rakni. Először a kövekre figyelj - azokra, amelyek igazán számítanak. A többi csak homok.”

A mai, médiától uralt, vagy inkább megnyomorított világunk embere gyakran homokkal tölti meg életét. A köveknek, kavicsoknak nem marad hely – azaz idő. Azután minden baja van, nem találja helyét, fel sem fogja, mennyire félrevezették, átvágták.

Jézus megmutatta nekünk az egyetlen járható utat. Sajnálatos, hogy még mi is, akik követőinek gondoljuk magunkat, le-letérünk erről az útról. Pedig Ő - szolgálatába hív minket.

Túrmezei Erzsébet: Nem mondott fel nekem!

Szolgálatára angyalok sietnek.
Parancsol viharoknak és szeleknek.
Megérteni, felfogni nem lehet,
hogyan meglátott, parányi porszemet,
s szolgálatába vett.

Szívemben ujjongva dalol a hála,
Kerek világon nincs jobb gazda nála!
Mikor szolgálatába fogadott,
mert nem csak munkát, drága feladatot,
erőt is Ő adott.

Szentlelkét adta: segítsen, vezessen.
Sürgessen: soha ne időzzek resten.
Tekintete rajtam volt szüntelen.
Mindenre elég volt a kegyelem.
Ő maga járt velem.

Talált volna annyi hűségesebbet,
Parancsainak engedelmesebbet,
Csuda irgalmát áldja énekem,
hogyan szolgálhattam hosszú éveken,
s nem mondott fel nekem.

Pedig megtehetette volna!
S én szegény, gyenge, engedetlen szolgáló
türelmét, irgalmát dicsérhetem ...
mert ezután sem mond fel ... sohasem!
Övé az életem!

Imaóráinkon a külsőnkkel nem nagyon szoktunk foglalkozni. De néha belenézünk a tükörbe, és hogy onnét ki néz vissza ránk?- ezen érdemes elgondolkodnunk. Arcunk életünkről, életvitelünkről, emberi kapcsolatainkról, lelkünk állapotáról - és földi létünk eltelt idejéről mesél.

Vörös Éva: Ima az arcomért (*Édesanyám nyolcvanadik születésnapjára*)

Naponta belenézek a tükörbe, a foncsorozott üvegdarabba, hogy igazítsak nekem nem tetsző vonásaimon, hogy tanuljam szeretni azt, ami az enyém.

Most egy másfajta tükörben keresem magam. Nincs a kezemben sminkkészlet. Belülre nézek, s Uram, a Te tekinteted tükrében keresem magam. Arra a pillantásra vágyom, amely magához ölelően igent mond rám. Azzal a szeretettel, ahogyan az anya magához öleli beteg gyermekét, akkor is, ha fájdalom vagy düh torzítja el az arcát, akkor is, ha fáradt és nyűgös, Magában rejti el, amitől mások viszolyognak, és simogatásától enyhülnek a görbe vonalak, és a gyermek szépülni kezd. - Szépíts meg engem így, Uram, a jelentéteddel.

Uram, köszönöm a vonásaimat. Azokat is, amelyekért haragszom, hogy nyomot hagytak rajtam. Azokat is, amelyeket szégyellek, azokat is, amelyekért a Tervezőt kritizálom, azokat is, amelyeket a szüleim osztottak rám örökségül. Azokat is, amelyeket én rontottam el magamon. Megjelölt az önzésem, rögzültek az indulataim, nyomot hagytak rajtam a harcaim, veszttel csatáim, betegségeim és félbemaradásaim. Igen, hordozom nyomorúságom, elmúlásom térképét, fáradtságom és fáradozásaim gyűrődéseit.

De köszönöm szeretetkísérleteimet, hogy azok is megjelölhettek: a másokért hozott áldozat, a türelem, a jóság, az önfeledt nevetés, a szenvedélyes szerelem, a terheket hordozni merő bátorság, a kitartás, az el nem hagyó reménység. Köszönöm, hogy még ezek is helyet kaphattak arcomon.

De leginkább köszönöm azokat a pillanatokot, amikor szemem tört fénye felragyogott, mert tekintetünk egy pillanatra összevillanhatott: egymást értőn, egymást szeretően. Köszönöm a kegyelem jeleneteit, amikor a vakság és üresség köde feloszlott bennem, és Rád ismerhettem egy történeten vagy egy arcon át.

Köszönöm szeretteim arcát. A gyermekek őszinteségét, üdeségét, olykor kajánságát, még csillogni tudó tekintetét. Mutasd meg nekem, mi az én felelősségem abban, hogy mit rajzolnak arcukra az évek. Taníts kisimítani a vonásaikat.

Köszönöm a hozzám legközelebb álló arcát, azt, ami minden közelség ellenére sokszor mégis annyira távoli. Taníts lemondani arról, hogy vonásait igazgassam. Ajándékozz meg azzal, hogy szeme tükrében ne csak magamat keressen, hanem megpillanthassalak olykor Téged is.

Köszönöm öregjeink arcát. Méltóságukat és esendőségüket. Segíts, hogy segíteni tudjam őket abban, ami az új kezdet előtt van: a befejezésben.

Adj hitet, hogy elmúlásuk mögé láthassak, oda, ahol megújulásuk készülődik.

Köszönöm feletteseim arcát, és köszönöm beosztottjaimét. Szeretném szeretni őket, és szeretném azt is, ha szeretnének. De megvallom, hogy miközben a munka terhét hordozzuk – olykor mélyen a húsunkba vágóan –, elfordítjuk egymástól arcunkat, és egyáltalán nem keresünk Téged, a Nagy Együttműködőt. Pedig akkor közelről szemlélhetnénk a csodát, olyan átváltozásokat, amely segítőtársakká formálja a riválisokat.

Nem utolsósorban, Uram, köszönöm, hogy nem vagy arctalan, hogy nem rejtetted el előlem arcodat. A színről színre látás világa még nem tárult föl előttem, de valamennyit mégis megismerhettem belőled. Segíts megőrizni ezt, s olykor megújítani.

Végezetül köszönöm a sok-sok „kölcön-méltóságot”, azt, amikor szeretteim képében ismerhetlek fel, és azt is, hogy Te is rajta vagy az arcomon. Engedd, hogy engedjem megtörténni az emberlét csodáját, azt, amikor vonásaimon felfénylik jelenléted. Végtére is évezredek visszhangozzák elképzelésedet rólunk, rólam: „Teremté tehát Isten az embert az képére, Isten képére teremté őt.” Ámen.

Amikor tükörbe nézünk, gondoljunk a most hallott szempontokra is. Embertársaink és az Isten, mit is lát az arcunkon?

Mielőtt elköszönünk az oltáriszentségben jelen lévő Jézustól, imádkozzunk közösen a hitünk erősödéséért, hogy a földi időnkben, és most különösen is a Hit évében növekedésnek induljon ez a kis mustármag bennünk:

Uram, Te újra meg újra hangsúlyozod, hogy minden lehetséges annak, aki hisz. Ha megvizsgáljuk, melyik a legnagyobb, a Neked leginkább tetsző erény, azt látjuk, hogy a hit. Igen, ennek ereje által készülünk fel arra, hogy belépjünk a Szentek Szentjébe. Hit nélkül, ó, dicsőség Ura, nem tettél volna értünk csodákat. Mielőtt csodát műveltél volna, azt akartad, hogy jószággal egyesítsük hitünket.

Valójában a hit nem nagyobb, mint egy alázatos kis mustármag, melynek azonban akkora ereje van, hogy hegyeket dönthet a tengerbe. Ez a hit a lélek szemével kétség nélkül felismeri a jövődő dolgokat, mindazt, ami még rejtve van. Egy sorban áll a reménnyel és a szeretettel. Mert amikor hiszek Benned, szeretlek is, Uram, és ugyanakkor remélem Tőled láthatatlan ajándékaidat. Ámen.

(Nareki Szt. Gergely)

Ének szentségbetételre:

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Földi létünk idejét azért kaptuk, hogy rátaláljunk a Jóistenre, igent mondjunk ránk vonatkozó tervére, és tanúságot tegyünk Róla testvéreink között. Így juthatunk majd el Őhozzá, ha földi időnk letelt. Módszereket nem nagyon kell keresgálnünk, hisz Jézus elénk élte. Csupán az Ő példáját kell követnünk!

A Hit éve programjai, eseményei segítenek ebben is. Időbeosztásunk egyik fontos szempontja lehet, hogy pont a hitünk fejlődését előmozdító dolgokra, programokra szakítunk időt. Mert ha az elméletet jobban ismerjük, a gyakorlat is jobban fog menni. És így lesz mit továbbadnunk lelkiekben is, hisz az emberiségnek mindig is, de napjainkban különösen is erre van szüksége. Arra, hogy az igazi boldogságra valaki hitelesen rámutasson.

Hát ezért kaptuk földi időnket. Használjuk okosan, éljünk vele! Ne hagyjuk magunkat sodródni a korszellem zavaros, rosszindulatú világában!

E. Isenhour: Add tovább!

Ha van valamid, ami jó,
Ami barátaiddal megosztható,
Legyen bár csak egy apróság:
Hozhatja Isten áldását.
Add tovább!

Lehet, hogy csak egy dal, mely vidám,
De segít megharcolni egy-egy csatát.
Lehet, hogy egy könyv, mely érdekes,
Egy kép vagy pillantás, mely kellemes.
Add tovább!

Ne feledd a másik fájdmát!
Te kell, hogy segítsd az úton tovább.
Egy kedves szó vagy egy mosoly
Áldás lehet a másikon.
Add tovább!

Ha tudsz egy kedves történetet,
Vagy hallottál az utcán jó híreket,
Vagy jó könyvet rejt a szobád,
Mely segít elúzni a másik bánatát,
Add tovább!

Ne légy önző a szívedben,
De viselkedj a legnemesebben.
Tedd a közösbe kenyered,
Hogy társaid is egyenek.
Add tovább!

Ha Isten meghallgatta imád,
S az égből áldást küldött le rád,
Ne tartsd meg csak magadnak,
Míg mások sírnak, jajgatnak.
Add tovább!

Befejezésül vendégeink énekeltek – az Ubi caritas et amor, Dio del celo után az ismert esti imát:

*A fényes nap immár elnyugodott,
A föld színe sötétben maradott,
Nappali fény éjjelre változott,
Fáradtaknak nyugodalmat hozott.*

*Minden élő megy nyugodalomra,
Az Istentől elrendelt álmra,
De én, Uram, úgy megyek ágyamba,
Mintha mennék gyászos koporsómba.*

*Színed előtt mindennap elesem,
De van nekem tenálad kezezem.
Ha megtartasz holnapi napodra,
Nem fordítom ezt megbántásodra.*

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

6.

Legyetek derűsek, én is az vagyok!

2021. február

*Az Isten küld, testvéreim, tinéktek,
Hogy sugarai eleven tüzet,
Amik arcáról a szívembe égtek,
Sugározzam csendesen szerteszét
A testvéreknek, kik az éjben járnak,
Az Isten küldött szentjánosbogárnak,*

Sík Sándor

Ajánlás:

Emberi életünkben az öröm nagyon fontos fogalom, e nélkül nem élhetünk. A földi örömök színesítik, elviselhetővé teszik küzdelmes utunkat. Jézus, és nyomában a tanítványai, Egyházunk egy magasabb rendű örmre, derűre irányítja a figyelmünket, amit ez a világ nem adhat meg nekünk. Hogyan is lehetünk derűsek – mondhatni boldogok – zavaros, bűnnel terhelt, önző világunkban? Erről gondolkodunk farsang idején.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Dr. Gyökössy Endre református teológus, lelki gondozó „Mégis öröm” címmel írt egy könyvet, amiben a keresztény derű gondolatát fejtegeti. Szent Pálra – a fogságban írt leveleire alapozza elmélkedéseit. Pál, a pogányok apostola ekkor már a tudta, hogy a vértanúság várományosa... A filippieket mégis így tanítja, biztatja: *...Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete. A ti szelídségeitek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel! Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban...*

Manapság az öröm, a boldogság fogalmának értelmezése, megélése valahogy félrecsúszott, szekularizált világunk rossz helyen keresgél. És amit talál, általában csupa álság, utópisztikus álom, önző vágyak hajszolása, ami csak pillanatnyi jó érzést eredményezhet. Mi valami mást keresünk...

Az elmúlt 16 évben imaóráinkon többször „nekifutottunk” az öröm, a keresztény derű, Krisztusra alapozott belső békénk helyes értelmezésének. Jelen füzetben – immár a hatodikban – erről a nagyon fontos alapértékünkről idézem fel a 2012. februári imaóráinkat.

„Túl szomorú a ti arcotok. Már rég keresztények volnánk, ha ti nem volnátok. Krisztus tetszik, de az, ahogy ti követitek, az nem.” Gandhi véleményét érdemes megfontolnunk – nemcsak a farsang, vagy éppen a közelgő nagyböjt idején...

Az Evangélium – örömhír! Én hordozója vagyok?

2021 farsangján

Legyetek derűsek, én is az vagyok! – 2012. február

A szentség kitétele és közös énekünk után László atya köszöntötte a jelenlévőket, majd pár gondolattal bevezette imaóránkat.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Februári imaóránk témája az öröm. Mottónk pedig II. János Pál pápától származik: „Legyetek derűsek, én is az vagyok!”. Persze, könnyű olyankor derűsnek lenni, amikor minden rendben van, amikor életünkben nincsen semmi nagyobb baj. Amikor jókedvűek vagyunk, amikor egészségesek vagyunk, amikor a családunk is egészséges – könnyű vidámnak lenni, könnyű örülni. De amikor János Pál pápa ezt a mondatot kimondta, akkor ezt a legnagyobb szenvedései között tette. És mennyivel más értelme van így az örömnak, a derűnek! Megtalálni az örömet, a derűt a szenvedésben, a kereszthordozásban, a nehézségekben...

Az öröm a keresztény ember jellemző tulajdonsága kell, hogy legyen. S ez az öröm nem állandó mosolygást jelent. Ez az öröm egy belső öröm: a lelkünknek kell mindig örülni, elsősorban annak, hogy Jézus Krisztus feltámadott, és az Isten szeretete mutatkozik meg bennünk és rajtunk. Ezért elmélkedjünk a mai alkalommal az örömről!

A mai estére nehéz témát választottam...

Bár az öröm mindannyiunk osztályrésze, de tudjuk, milyen törekeny – mármint az evilági örömeink.

Hál' Istennek, sokszor nagyon jól érezzük magunkat családunkban, barátainkkal, de ez a jó érzés hamar visszájára fordulhat. Találkozunk a bűnnel, gyarlósággal – másokéval vagy éppen a magunkéval – és máris oda a jókedvünk, örömünk...

Ma este nem is erről, hanem valami többről, a keresztény ember belső békéjéről, derűjéről akarunk gondolkodni. Ezt a békét, ezt a belső békét Krisztustól tanuljuk. Csak ez a belső békesség adhat nekünk igazi örömet, derűt – földi gondjaink, nehézségeink közepette.

Figyeljünk tehát Krisztusra! Az Ő néhány idevágó mondása az evangéliumból:

- *Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek* – halljuk minden szentmisében. *Nem úgy adom, ahogy a világ adja.*
- *Boldogok a békességesek* – olvassuk a boldogmondások között.
- *Békesség veletek, ne féljete!* – mondta apostolainak a feltámadás után.

De már Krisztus előtt sok évszázaddal is fontos volt e gondolat. A 131. zsoltár írja:

*Uram, szívemben nincs nagyravágás,
szememben sincsen kérkedés.
Nem töröm magam nagy dolgok után,
sem erőmet meghaladó feltűnő csodák után.
Csak a békességre és a csendre
intettem a lelkemet.
Mint az anyja ölén nyugvó kiseded,
a lelkem bennem úgy pihen.
Bízzál Izrael az Úrban,
mostantól fogva mindörökké!*

Ezt az Istenre hagyatkozó belső békénket a külső körülmények sokszor megzavarják. Ha hitünkben előre haladunk, egyre kevésbé és egyre ritkábban tudnak kizökkenteni. Ma este tehát ebben szeretnénk erősödni, hogy zűrzavaros világunkban is megőrizzük ezt az Istenre alapozott derűnket.

Az Ő közelében mindig jól érezzük magunkat. Ezt leginkább itt a templomban éljük meg. Énekeljünk!

*Uram, jó nekünk itt lenni a Te szent hajlékodban,
Veled egyesülhet lelkünk, itt az oltártitokban.
Értünk dobog itt szent szíved, mely bűnünkben is szeret,
Uram, jó nekünk itt lenni, hón szeretni itt lehet.*

*Uram, jó nekünk itt lenni, hol kegyelmed várva vár,
Hová mindig visszatérünk, szíved mindig nyitva áll.
Bármily messze tévelyedtünk, nagy irgalmad ránk talál,
Uram, jó nekünk itt lenni, hol szívünk nyugtot talál.*

*Uram, jó nekünk itt lenni, érdemünk bár oly kevés,
Könnyű lesz itt életterhünk, és édes a szenvedés.
Szívünket, ha megérinti szent kegyelmed balzsama,
Uram, jó nekünk itt lenni, nem hagyunk el már soha!*

Boldog II. János Pál pápánk a halálos ágyáról üzent: „Legyetek derűsek, én is az vagyok!” Szívleljük meg a következő buzdítását, amit természetesen jóval korábban adott nekünk:

Mosolyod...

Mosolyod, mely szívből fakad,
Aranyozza be arcodat!
Mosolyod nem kerül pénzbe,
Mégis sokat ér testvéred szemében.
Gazdagítja azt, aki kapja,
S nem lesz szegényebb az sem, aki adja.
Pillanatig tart csupán,
De örök nyomot hagy maga után.
Senki sem oly gazdag,
Hogy nélkülözni tudná,
És senki sem oly szegény,
Hogy meg ne érdemelné.
Az igaz barátság látható jele,
Hintsd be a világot egészen vele.
Mosolyod: nyugalom a megfáradottnak,
Bátorság a csüggedőnek,
Vigasztalás a szomorkodónak.
Mosolyod értékes, nagyon nagy jó,
De semmiért meg nem vásárolható.
Kölcsönözni nem lehet, ellopni sem,
Mert csak abban a percben van értéke,
Amelyben arcodon megjelen.
És ha ezután olyannal találkozol,
Aki nem sugározza a várt mosolyt,
Légy nagylelkű, s a magadét add,
Mert senkinek sincs nagyobb szüksége mosolyra,
Mint annak, aki azt másnak adni nem tudja.

Az arc, a szem a lélek tükre. Nem tudjuk megjátszani magunkat. Örömünk, mosolyunk, gesztusaink önmagukban is biztatást jelenthetnek testvéreink számára. *Háry Emma* is erről beszél:

Kérés mindenkihez

Ha gyermek jön szemközt az utcán,
és mosolyog a szeme, szája,
ó, nevessetek vissza rája!

Ha kérges szívvel talákoztatok,
kit nagyon megbíbált az élet,
ölelje át testvéri lélek.

Mert nincs rossz ember, csak a bűn nagy,
annyi szívet meghajszol, kerget...
Ó, adjatok megértő lelket.

Ha úgy néztek egymás szemébe,
mint testvérek, megláthatjátok:
önarcotok néz vissza rátok.

Az örömet se temessétek
szívetekbe fukaron, mélyen,
adjatok, hadd viruljon, éljen.

És, - mert életünk olyan rövid
s a temető olyan hideg:
őrizzétek meg a Hitet!

Imádkozzunk most együtt ezért a Krisztus békéjében megtartó hitünkért:

**Add Uram, hogy lelkem szüntelenül Krisztus békéjének örvendjen;
hogymindig nyugodtan és tiszta tekintettel nézhessek az emberek
szemébe;
hogyszámból csak tiszta beszéd, bátorító szó hangozzék;
hogylépéseimbiztosak, útjaim mindig egyenesek, határozottak legyenek;
hogykezemet mindig szívesen nyújtsam, ha adni, segíteni kell;
hogyszívem kitérüljön, s az emberek szükségét megérezzem;
hogyértelmem éber és friss legyen az igazság - csak az igazság -
befogadására;
hogyakaratom mindig afelé vezesse gondolataimat, szavaimat,
tetteimet, ami fölemel! Ámen.**

Belső világunk, mondhatni az életünk, jellemünk megjelenik az arcunkon. Bizony sok testvérünk arcán olvasunk gyötrelmes életre, akár gonoszságra utaló jeleket. Ilyenkor Sík Sándor mentalitását kellene eltanulnunk.

Sík Sándor: Ének egy rút arcról

Forgatag utcák nyüzsgése között,
Az emberarcok rengeteg erdejében
Valami a szemembe villant:
Egy szem, gyűlölködő,
Alattomos, didergető,
Akár a meztelen gyilok.
Rám néz egy arc,
Rút arc, kaján, sötét, gonosz.
Mint nyirkos ujjak érintése:
Borzongat és taszít.

Szegény arc!
Kegyetlen fátyol! Mi lehet mögötted?
Ez a szegény szem mennyi rútat láthatott,
Míg ennyi rútság ivakodta át!
E fül, e száj, ez orr
Ó mennyi rontó mérget szíhatott,
Hogy ennyi ártót tud fecselni szét!
Hány durva kéznek hány ökölcsapása
Szaggatta szét e boldogtalan arcon
Az Isten arca mását,
Míg ennyi vadság, ennyi gyűlölet
És ennyi sárga undor ülte meg!

Rettentő lajstrom ez az arc:
Annyi embernek annyi bűneit
Kiáltja ég felé!
Testvér, megállj! Hadd fogjam át
Melengető testvérkezemmel
Verejtékes, magányos ujjaid.
Én szólni akarok veled:
Akarom hallani keserű titkodat!
A szó kegyetlen zúzmarája
Kimondva: boldogan megolvad ajkadon.

Zord rejtvény, tán a kulcsod én vagyok.
Vert életed kietlen sok *nem*-ére
Tán ajkamon rügyellik az *igen*.
Jöjj, fáradt bújdosó:
Tán írva van, hogy bennem lelj hazát!
Testvér, a kezedet!

Nincsen, sehol! Az arcok óceánja
Összesodort és újra szétkavart.
Egy pillanatra villant csak felém,
Mint hulló csillag lobbanása,
Mint denevér az éjszakában:
Csak meglegyint és elsuhan.
Csak siket arcok, értetlen szemek,
És én csak nézek, nézek, valamit, ami nincs,
Ezer testvér közt egyedül.

Igen, el-elgondolkodunk, hogy egy-egy testvérünk milyen utat járhatott be, hogy odáig jutott, amit pusztán az arca tükröz. A következő taize-i dallal adjunk hálát Istennek, ha sikerül meghallanunk a mindenkihez szóló hívását, – még ha időnként nem is eszerint élünk.

*Áldalak, jó Uram, teljes szívemből.
Hirdetem majd csodás tetteid, és énekelek Rólad.
Áldalak, jó Uram teljes szívemből.
Boldoggá tesz, hogy Hozzád tartozom, alleluja!*

A világ a belső békénk ellen dolgozik. A sátán, a diabolosz – a megosztó, a szétdobáló – hatásosan működik. Nézzünk csak körül a világban, országunkban, városunkban, vagy akár szűkebb-tágabb családukbán! Paul Roth morfondírozását – úgy gondolom – mindnyájan gyakorta átéljük.

Paul Roth: Érzem tehetetlenségemet

Vannak napok, amikor megbénít a tehetetlenség és kétségbe ejt.
Küzdöttem valamiért, de erősebb volt nálam.
Egy véleményért síkraszálltam, de be kellett látnom: hiába volt.
Jobbá akartam tenni a világot, de én sem lettem tőle jobb.
Istenem! Bátor akarnék lenni, buzgó, de elfog a gyöngeség,
már akkor reszketek a bukástól, mielőtt bármit elkezdenék.
Miért tűröd ezt?

Persze: sok volt bennem az önzés, mely igazolást keresett.
Csak a magam igazságát akartam, ügyeskedtem magam és a világ előtt,
ezért megaláztál engem.

Uram, sikerre szomjazik az ember.
Még a keresztényeknek is kell valami jel,
hogy nem meddő kísérlet megjavítani a világot.
Vagy talán szerényebb legyek?
De mindenütt gigászi terveket készítenek.

Ments meg Uram a kishitúségtől.
Adj legalább ebben vagy abban egy morzsányi sikert.
Add, hogy mindig megpróbálkozzam megint és megint,
ahogy Te is megpróbálsz mindent velünk meg a világgal évszázadok óta.
Tartsd távol tőlem a nagyravágyást, hogy teljesítményemért
megcsodáljanak.

Küldj igaz barátot nekem, aki buzdít és visszatart, aki bírál és dicsér.
És add nekem minden dolgaiban az alázatosság szellemét.
Adj szeretetet és reményt,
mert a Te sikered titka nem más: előbb volt a kereszt és azután a feltámadás.

Be kell látnunk, el kell fogadnunk, ha Jézus nyomán akarunk járni, akkor
nem kerülhetjük el keresztjeinket. Erre maga Jézus is figyelmeztetett. De ez
az út vezet el a feltámadásba, a megígért örök életbe. Ezért jogosan,
reménnyel, bizalommal örülhetünk. Ezen az úton óriási dolgok ritkán
történnék, de lépésről-lépésre igenis előbbre tudunk jutni.

Antoine de Saint-Exupéry: Fohász

Uram, nem csodákért és látomásokért fohászokodom, csak erőt kérek a
hétköznapokhoz. Taníts meg a kis lépések művészetére! Tégy leleményessé
és ötletessé, hogy a napok sokféleségében és forgatagában idejében rögzítsem
a számomra fontos felismeréseket és tapasztalatokat! Segíts engem a helyes
időbeosztásban! Ajándékozz biztos érzéket a dolgok fontossági sorrendjében,
elsőrangú vagy csak másodrangú fontosságának megítéléséhez! Erőt kérek a
fegyelmezettséghez és mértéktartáshoz, hogy ne csak átfussak az életen, de
értelmesen osszam be napjaimat, észleljem a váratlan örömeket és
magaslatokat!

Őrizz meg attól a naiv hittől, hogy az életben mindennek simán kell mennie! Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel, hogy a nehézségek, kudarcok, sikertelenségek, visszaesések az élet magától adódó ráadásai, amelyek révén növekedünk és érlelődünk!

Küldd el hozzám a kellő pillanatban azt, akinek van elegendő bátorsága és szeretete az igazság kimondásához! Az igazságot az ember nem magának mondja meg, azt mások mondják meg nekünk. Tudom, hogy sok probléma éppen úgy oldódik meg, hogy nem teszünk semmit. Kérlek, segíts, hogy tudjak várni! Te tudod, hogy milyen nagy szükségünk van a bátorságra. Add, hogy az élet legszebb, legnehezebb, legkockázatosabb és legtörékenyebb ajándékára méltók lehessünk! Ajándékozz elegendő fantáziát ahhoz, hogy a kellő pillanatban és a megfelelő helyen – szavakkal vagy szavak nélkül – egy kis jóságot közvetíthessek! Őrizz meg az élet elszalasztásának félelmétől! Ne azt add nekem, amit kívánok, hanem azt, amire szükségem van! Taníts meg a kis lépések művészetére!

Imádkozzunk együtt Teréz anya szavaival:

Megfeszített és föltámadt Urunk!

Taníts meg minket arra, hogyan küzdjük meg a mindennapi élet harcait, és így teljesebbé váljon életünk.

Te türelmesen és alázatosan viselted az emberi élet terheit, miként kereszthalálsz és szenvedésed kínjait.

Segíts, hogy napi fájdalmainkat és konfliktusainkat, mint növekedésre kapott lehetőségeket fogadjuk, és így egyre hasonlóbba váljunk Hozzád.

Add, hogy türelmesen és bátran viseljük a szenvedéseket, bízva abban, hogy Te támogatsz. Ámen.

Úton vagyunk tehát. Tanulgatjuk a kis lépések művészetét. Ehhez **Simon András** tanácsát is érdemes megfontolnunk.

Köszönöm...

Mondd sokszor, hogy köszönöm,
akár okod van rá, akár nincs,
ismételd gyakran, mert e szó: kincs.

Talán balga beszéd,
hogy gyümölcs termi a fát,
de egy jókedvű „köszönöm”
életre hívhatja a köszönet okát.

Amiért hálás vagy előre,
- mert hiteddel reméled -
az feléd hajlik a mennyből,
s lassan majd eléred.

Ez a kicsi szó „köszönöm”,
az Isten virága,
pazarlón hintsd magvát
a gyomlepte világba!

Én úgy gondolom, nekünk, akik kereszténynek valljuk magunkat, pontosan ez a feladatunk. Ez a tanúságtételünk azután visszahull ránk. Ha sikerült másokkal valami jót tennünk, ha örömet okoztunk valakinek, a mi szívünk is felmelegszik. Mondhatnám a közhelyeket, hogy jobb adni, mint kapni. De ha ezt egyre gyakrabban meg tudjuk valósítani életünkben, akkor már valamit megértettünk Jézus tanításából. A kegyelem segít nekünk ezen az úton, főleg, ha kérjük is, és sikereinket nem magunknak tulajdonítjuk. A következő taize-i énekkel valljuk meg Jézushoz tartozásunkat.

Jézus életem, erőm, békém.

Jézus társam, örömöm.

***Benned bízom, Te vagy az Úr,
már nincs mit félnem, mert bennem élsz,
már nincs mit félnem, mert bennem élsz.***

Ha az ember legyőzi az önzését, és testvéreivel együtt akarja Jézust követni, és ebben segíti társait – ez szintén örömforrás lehet mindkét félnek: a segítőnek és a hálás rászorulónak. Bizonyára ezt is sokan átéltük – mindkét oldalról.

Reményik Sándor: Valaki értem imádkozott

Mikor a bűntől meggyötörten
A lelkem terheket hordozott,
Egyszer csak könnyebb lett a terhem,
Valaki értem imádkozott.

Valaki értem imádkozott.
Talán apám, anyám régen?
Talán más is, aki szeret,
Jó barátom vagy testvérem.

Én nem tudom, de áldom Istent,
Ki nékem megváltást hozott,
És azt, aki értem csak
Egyszer is imádkozott.

„*Tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű*” – intette tanítványait Jézus. Bizony ezt a szelídséget tanulnunk kell, főleg ha minden nap belénk rúgnak. Ezért a szelídségért gyakorta imádkoznunk kell!

Szemlér Ferenc: Könyörgés szelídségért

Én Istenem! Pótold erődben,
ami hiányzik belőlem.
Taníts igédhez igazodni,
bölcességemben bizakodni.

Nehéz utam néha egyenged,
Kenyeret adj – kicsit, de rendest!
Szemem, szájam óvjad a szennytől
a szívemet véd meg az eszemtől.

Ne sújts szörnyű rettenetekkel,
korbácsodat későbbre tedd el,
ha majd a szárnyaim kinőttek
és nem reszketek már előtted.

Költőd most még kicsi! Csak ember!...
tele ezer ijedelemmel.
Ne légy bírása!... légy csak apja,
ki rossz fiát is simogatja.

Imádkozzunk megint közösen, hogy az elhangzottak szellemében tudjunk élni:

Jézusom, vezess engem a te utadon.

Ne engedjem el soha a te kezedet.

A Te kegyelmed éltessen engem.

A Te szereteted lakjék bennem.

A Te tisztaságod költözzék belém.

Ne a test legyen a szemem előtt, hanem a lélek.

Ne a jelen, hanem az örök élet.

Ne csak másoknak, de magamnak is szívből megbocsássak.

Mindig és mindenért, Neked hálát adni tudjak,

és ha választanom kell kettőnk között Jézusom,

mindig csak Te, Te és sohasem én legyek az első! Ámen.

Életutunkon több-kevesebb tapasztalatra, mondhatni bölcsességre teszünk szert. Ha őszinték vagyunk magunkkal, belátjuk mennyi butaságot, bűnt követtünk/követünk el életünk folyamán. Isten végtelen szeretetét nehezen tudjuk felfogni.

Bódás János: Valamit nem értek

Régóta ismerlek már Istenem,
S egyre halkulnak bennem a "miért"-ek.
De homályos elmém bárhogy derül is,
valamit most sem értek.

Tudom, szereted minden művedet,
mert minden műved nagyszerű, remek.
Szereted a virágot, hisz színében
a mennynek színei tündökölnék.

Szereted a csillagot: tiszta, fényes.
A követ is: ház lesz, véd, menhelyet, ád;
a harmatot, a forrást: makulátlan,
s mert szótlantul terem, a füvet, s a fát.

Az állatot, mert törvényed szerint él,
s mint az ember, testvérbe nem harap;
a szitakötőt, fecskét, sast, galambot,
méhet, és minden zümmögő bogarat,

Mik a szivárvány száz színét ragyogják,
s hímporuk, pelyhük, tolluk lágy, puha;
szereted a gyermeket, mert arcán
az ártatlanság égi mosolya.

Szép minden műved, hát hogyan szeretnéd,
Gyönyörködsz benne, mind, mind értem ezt!
De engem, aki szégyenedre válok,
ezt nem értem, hogy engem miért szeretsz?!

Mikor emberi kapcsolatainkban, magunkban, vagy éppen a hitünkben elbizonytalanodunk, nagyon jó, ha pár napra el tudunk menni valamilyen – aktuális élethelyzetünknek, megoldandó problémáinknak megfelelő lelkigyakorlatra. Úgy gondolom, már többen megtapasztaltuk, mit jelenthet egy-egy ilyen lelki alkalom. Sokan beszámoltak már arról, hogy ennek segítségével életük más irányt vett.

Hogy én most itt állok, az egy ilyen házaspáros hétvégi lelkigyakorlat eredménye. A bennem már jóval korábban, egyre gyakrabban motoszkáló gondolathoz, – hogy a hitemért, hitbéli fejlődésemért valami többet is kéne tenni, mint csak a szentmisére járás, otthoni imádkozgatás, gyónás-áldozás – ez a hétvége adta meg a megerősítést, a döntő lökést, immáron 8 évvel ezelőtt. Azóta havonta találkozunk itt, hogy hitünk dolgairól együtt gondolkodjunk, együtt imádkozzunk. És immár két éve a Mária Rádió hallgatói is kis lelkes csoportunkhoz tartoznak, állandó műsorként jelen vagyunk a tanúságtevők között.

Gyomolai Márton is egy ilyen lelkigyakorlatos élményét írta meg.

Újra küldesz
(*Lelkigyakorlat után*)

Új útra küldesz, Uram, engem,
Testvér szavaktól gazdagabban,
Testvér szívektől melegebben.
Uram, szolgálád most csak azt kéri,
Hogy az maradjon benne a régi,
Ami Tőled van, ami égi!
Viharban, csöndben, napsugárban,
A madártrillák himnuszában,
Csikorgó, ordas, rideg télben,
Minden kinyújtott emberkézben:
Add, hogy mindig a kezed lássam!
Segíts hát menni, szólni, tenni,
Roskadva nálad megpihenni.

Te légy indító, friss reményem,
Szeresd velem kicsi népem,
S kiért naponta neved áldom,
Hú társul úgy add drága párom,
Hogy az maradjon bennünk régi,
Ami Tőled van: ami égi!

Jézus örömünk oka. A benne való hűség, feltétlen bizalom, ráhagyatkozás megadja nekünk a teljes békét, a keresztény derűt.

Telihar de Chardin: Atyám! Kezedbe ajánlom lelkemet!

Milyen jó, hogy rábízhatjuk
kezünket arra a Kézre,
amely megtörte és életre
keltette a Kenyeret,
amely megáldotta és megsimogatta
a gyermekeket,
s amelyet szegek vertek át.
Ráhagyatkozni arra a Kézre,
amely olyan, mint a miénk,
de amelynek tetszőleges
döntését csupa jóság vezérli,
s folyton csak szorgosabban
köt le minket önmaga számára.
Átadni magunkat annak a puha és
hatalmas erejű Kéznek,
amely lehat a lélek velejéig,
amely formál és teremt,
s amelyen át oly végtelen
szeretet árad.

Elköszönünk a szentségi Jézustól.

Ének szentségbetételre:

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás cseppet

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

A ma esti gondolatok talán megerősítették bennünk – legalább az elhatározást – hogy keresztény derűnket, igazi örömeinket mindig Jézusra alapozva keressük. Keressük emberi kapcsolatainkban, hitünk erősítésében, előrehaladásában, de leginkább itt belül, a lelkünkben.

Ehhez nagyon fontos, hogy mint most is, együtt imádkozzunk. De a legfontosabb talán a személyes én-Te kapcsolat az Istennel. Az az alapja keresztény életünknek, ha gyakran megbeszéljük Vele a dolgainkat. Ő ugyan mindent tud rólunk, mégis el kell neki mondanunk – nap mint nap, személyesen! – örömeinket, bánatunkat, gondjainkat. Harsogó, zajos világunkban erre ideális hely a templom. Erről vall Reményik Sándor, majd egy Dax-dal – imaóránk zárásaként.

Reményik Sándor: Üres templomban

Így szoktam ezt: ha száll az alkonyat,

Az üres templomba besurranok.

Egy lélek, aki Istent látogat.

A szentek komoly arca rámragyog.

Ha násznép járt ma itt: feledve rég, -

És mise sincs, se karinges papok,

Az oltáron két öröklámpa ég,

Az Istenemmel egyedül vagyok.

A templom üres, a lelkem tele.

Megértjük egymást, pedig nincs szavunk,

Itt állok, szemben állok Ő velem

S nem látja senki, hogy együtt vagyunk.

Állok, térdre nem hajt a vágy hatalma
Csak fürkészem a nagy Akaratot;
Úgyis addig állok, míg Ő akarja
S ha nem akarja: összeroskadok.

Olyan végtelen áhitat fog el,
Mintha erdőben néznék csillagot,
Ahol az örök, ős csend ünnepel, –
Pedig – csupán egy templomban vagyok.

*Zárt templom, ahol senki sincs,
Jó Uram, itt vagyok megint.
A nap felkelt, máris elbukott,
Kéne a szó! mégis hallgatok.*

*Itt ülünk, négy szemközt vagyunk,
Vétkeimen ketten hallgatunk.
Jó a csend, Uram kérdezed,
A gyertyádat te mért nem égeted?*

*Ha égnél, téged látnának sokan!
Ha fény lennél, Jel segítenél másokat.
Ha égnél, téged látnának sokan!
Ha fény lennél, Jel segítenél másokat.*

*Jó Uram, most már elmegyek,
Lángfiad, ígérem fény leszek.
Ködlakó többé nem vagyok.
Lángomon a fényed átragyog!*

Gaston Courtois: Az öröm tízparancsolata

Minden reggel hűségesen kérd Istentől az örömet!

Mosolyogj és tanúsíts nyugalmat kellemetlen helyzetben is!

Szívből ismételd: Isten, aki engem szeret, mindig jelen van!

Szüntelenül törekedj arra, hogy csak a jó oldalukat lásd az embereknek!

Könyörtelenül űzd el magadtól a szomorúságot!

Kerüld a panaszkodást és a kritikát, mert ennél semmi sem nyomasztóbb!

Munkádat örömmel és vidáman végezd!

A látogatókat mindig szívesen, jóindulattal fogadd!

A szenvedőket vigasztald, magadról felejtkezz el!

Ha mindenütt az örömet terjeszted, biztos lehetsz benne, hogy magad is rátalálsz!

Az imaóra meghallgatható a Mária Rádió archívumában:

Imaórák: 2012.02.16 - 23:00

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

7.

Mennyei Atyánk, tekints az édesapákra!

2021. március

...Egyvalaki hozzám térdel,
Ölébe vesz, semmit sem kérdez,
Csak megcsókolja vérző homlokom.
És én meleg mellére bújva,
Szabadító sírásba fúlva
Az egyetlen szót dadogom:
Atyám!

Sik Sándor: A bűneimmel egyedül

Ajánlás:

Minden év márciusában köszöntjük Szent Józsefet, aki az édesapák védőszentje is. 2011-ben, a Család évében márciusi imaórákon az apa, az atya szemszögéből gondolkodtunk családi viszonyainkról, és kértük Szent József közbenjárását, oltalmát.

Szent József-év 2020-21.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Ferenc pápa **Szent József-évet** hirdetett meg ez évre, és ezzel átfedésben március 19-én, Szent József ünnepével megnyitja a **családok évét** is. Nem véletlen, hogy a hívek figyelmét a család, és az apa családban elfoglalt szerepére irányítja, hiszen a „világ urai” globális támadást indítottak a hagyományos családmodell ellen.

Imaóráink sorozatában az apa, az atya gondolatát is többször körüljártuk. Jelen füzetben egy régi, 2011-es imaóránk anyaga olvasható. Azért is tanulságos régebbi összeállításaink felidézése, hogy lássuk, 10 év alatt merre haladt a világ. Az akkori helyzetre hogyan is reflektáltunk, összevethetjük a mai tendenciákkal.

Szomorúan állapíthatjuk meg, hogy a helyzet még rosszabb jelenleg... És ebből adódik a feladatunk: gondoljuk át újra és újra keresztény értékrendünk alapján életünket, hogy a mind gyakoribb és agresszívebb támadásokra felkészülten tudjunk reagálni. Mert ez kötelességünk, ha nem akarunk feloldódni, elveszni a gonoszság és ostobaság Istent és mindent tagadó tengerében!

„...ha Isten velünk, ki ellenünk?” Róm 8,31

2021. március

Mennyei Atyánk, tekints az édesapákra! *Imaóra – 2011. március*

Az Oltáriszentség kitételével és közös énekünkkel elkezdődött imaóránk. László atya a végén, a szentségi áldás előtt mondta el gondolatait.

Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.

Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.

Kedves Testvérek!

Márciusban köszöntjük Szent Józsefet, Jézusunk nevelőatyját. A család évében a mai imaórákon az apa, az atya szemszögéből gondolkodunk a családról. Kezdjük is mindjárt közös imával, II. János Pál pápa könyörgésével, amit sokan imádkozunk péntekenként egyházközségünkben – otthon, családi körben – mégis együtt, egy időben, plébániánk nagyobb családjának tagjaiként, természetesen családjainkért:

Atyaisten, Tőled származik minden apaság a mennyben és a földön, Te vagy a Szeretet és az Élet.

Add, hogy minden család a földön Fiaid Jézus Krisztus segítségével, aki asszonytól és a Szentlélektől, az isteni kegyelem forrásából született, az élet és a szeretet igazi szentélye legyen az állandóan megújuló emberi nem számára.

Kegyelmed vezesse a házastársakat, hogy gondoskodjanak és dolgozzanak családjuk és a világ minden családja javára.

Add, hogy a fiatalok a családban szilárd támaszt találjanak nemeslelkűségüknek, az igazságban, és a szeretetben való növekedésüknek.

Add, hogy a házasság szentsége által megerősített szeretet legyőzze a gyengeségeket és kríziseket, amelyekkel családjaink olykor találkozhatnak.

Végül kérünk, add, hogy a názáreti Szentcsalád közbenjárására az Egyház a világ minden népe között sikeresen végezze küldetését a családban.

Mindezt szívből kérjük, Tőled, aki az Élet, Igazság és Szeretet vagy, a Szentlélekkel egyetemben. Ámen

Amikor az apaságról, az atyaságról gondolkodunk, a példát megint csak Jézustól vesszük. Az evangélium Jézusnak az Atyával való egységéről tanít-, sok helyről idézhetnénk. Az Atya szereti a Fiút, a Fiú viszontszereti, az Atya akaratát keresi, ...*az én kenyerem az, hogy megtegyem Atyám akaratát* – hangsúlyozza többször is, tehát engedelmes neki, megbízik benne.

Úgy gondolom, kár másfelé keresgelnünk, ennél szebb, elfogadhatóbb, élhetőbb példát nem találunk. Ez a fajta szeretetkapcsolat emberi viszonylatban is működőképes, még ha időnként zökkenőkkel tarkított is utunk, családi viszonyaink.

A legszentebb imánkat a Fiútól tanultuk, ezt mondta tanítványainak, mikor kérték, hogy tanítsa őket imádkozni. Ezt mondjuk mi is naponta, akár többször is. De vajon komolyan is vesszük, amit mondunk? Mielőtt a saját – emberi apaságunkat vizsgálánánk, gondolkodjunk arról, hogy is állunk a Miatyánkkal, mint imával, vagyis a mi mennyei Atyánkkal. Csak mondjuk, vagy meg is éljük. Egy kicsit nézzünk magunkba:

Klima Sándor: Miatyánk

Ne mondd azt, hogy mi, ha önző vágyaidra gondolsz.

Ne mondd azt, hogy atyánk, ha nem tudsz gyermekként viselkedni.

Ne mondd azt, hogy jöjjön el a te országod, ha anyagi jólétre vágysz.

Ne mondd azt, hogy bocsájtss meg a mi vétkeinket, ha te nem tudsz megbocsájtani embertársaidnak.

Ne mondd azt, hogy mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, ha nem gondolsz az éhezőkre.

Ne mondd azt, hogy ne vigyél minket a kísértésbe, ha mindennap arra gondolsz.

Ne mondd azt, hogy ámen, ha nem veszed komolyan e szavakat.

Sajnos, be kell ismernünk, nem mindig vesszük komolyan imáink szavait. Az elhangzott figyelmeztetés egy elhunyt hajléktalan kiáltása mindannyiunk számára... Folytassuk egy kis helyzetelemzéssel, hogy is áll a mai világ az Atyával:

Adelheid Cramer: Mai Miatyánk

Mi Atyánk, akit száműztünk a mennybe – bemocskoltuk a nevedet.

Minden jószággal visszaéltünk. Akaratodat eltiportuk. Szeretetedet becsméreltük.

Az égben dicsőítünk, a földön azonban megfojtunk Téged.

Kenyerünk penészes lesz, mert tartozásunkba belefulladunk, és már csak adósok vannak a földön, hiszen mindannyian adósokká váltunk.

Nem csupán elbuktunk a kísértésben, hanem nyíltan és szégyentelenül tenyésztettük is.

A gonoszság így határtalanná vált. Vajon sikerül-e még megváltanod minket?

Atyám, ezért imádkozom! Valósuljon meg akaratod. Ámen.

Hát bizony, itt tartunk. Az önző ember semmilyen fölötte álló tekintélyt nem akar elfogadni. Az önmagát istenítő ember nem tud mit kezdeni a konkurenciával, vagyis az igazi Istennel. Leginkább szeretné felhasználni,

kihasználni a saját céljai, elképzelései megvalósításához. Próbál alkudozni vele. De Isten nem hagy magából gúnyt űzni, ahogy a Galata levélben is olvastuk. Ő nem egy imával, esetleg jócselekedetekkel működtethető, üzemeltethető automata, hanem egy szerető Atya, aki a javamat akarja. De fedd és büntet is, ha jónak látja fejlődésem érdekében.

Mi, földi apák ezt szeretnénk eltanulni tőle. Ezt a mintát szeretnénk családjukban megvalósítani. Imádkozzunk együtt, hogy ez mindjobban sikerüljön:

Istenünk, köszönjük, hogy Jézus együtt akar lenni velünk is, miként Simon Péter bárkájában. Istenünk, Te tudod, mennyit fáradozunk, milyen kudarcokat élünk meg. Te látod, mindennapi fáradásainkat mennyire eredménytelennek érezzük. Hozzánk is szólsz Jézus által, miként Péterhez: vessétek ki a hálót halfogásra. Magunktól már sokszor feladtuk volna.

Add, hogy sose vonakodjunk Jézus szavának engedelmeskedni! Add, hogy az Ő szavát követve megtapasztalhassuk az Ő életet átalakító erejét. Add, - hogy elhagyva mindent, ami fölöslegesen megköt minket, - szabadon követhessük Jézust! Ámen.

Sokszor vagyunk úgy, hogy gépiesen mondjuk az ima szavait, és nem beszélgetni akarunk az Úrral. Pedig az ima lényege, hogy személyesen megszólítjuk Őt. Talán segít ennek tudatosításában a következő Miatyánk. Ha ezt az imát Istenre és az életvitelre figyelve tudom mondani, akkor Isten válaszolni fog, visszakérdez.

Én most elkezdek imádkozni, Lacit megkérem, két percre helyettesítse az Atyát, kérdezzen vissza a nevében:

Ne szakíts félbe, Uram, imádkozom!

Ember: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...

Isten: *Tessék!*

Ne szakíts félbe, kérlek! Imádkozom.

De hisz éppen megszólítottál.

Én megszólítottalak? Á - tulajdonképpen nem. Az ima szól így: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...

No tessék, már megint! Te hívsz engem, hogy beszélgessünk egy kicsit, nem? Tehát miről van szó?

Szenteltessék meg a Te neved...

Komolyan gondolod?

Mit?

Valóban meg akarod szentelni a nevem? Tudod, hogy mit jelent ez tulajdonképpen?

Azt jelenti... azt jelenti... A csuda vigye el, mit tudom én, mit jelent! Honnan tudjam?

Azt jelenti, hogy meg akarsz tisztelni, hogy én neked egyedülállóan fontos vagyok, hogy számodra a nevem értékes.

Igen, ezt értem. Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratom, amint a mennyben, úgy a földön is...

Teszél ezért valamit?

Hogy a Te akaratom teljesüljön? Természetesen! Rendszeresen járok istentiszteletre, egyházi adót fizetek, ha valamire gyűjtenek én is adakozom, megtartom a bűjtöt, és szoktam imádkozni is...

Én többet akarok; hogy az életed rendbe jöjjön, hogy a szokásaidat, melyek mások idegeire mennek, elhagyd. Azt akarom, hogy a betegek meggyógyuljanak, az éhezők ételhez jussanak, a szomorúakat megvigasztalják...

Miért éppen nekem mondod ezt? Mit gondolsz, hány gazdag képmutató ül a templomban? Nézz csak körül!

Bocsáss meg! Azt hittem, te valóban azért imádkozol, hogy legyen meg az akaratom. Ez ugyanis egészen személyesen annál kezdődik, aki ezt kéri.

Ez világos. Imádkozhatom most tovább? Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma...

Ember, máris túlságosan kövér vagy! Kérésedben a kötelezettség is benne rejlik, hogy valóban tegyél valamit azért, hogy a világ millió éhezője naponta kenyérhez jusson.

És bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek...

És Jancsi?

Jancsi? Ne kezd el most már őt is! Nagyon jól tudod, hogy valahányszor találkozunk, olyan szemtelen, hogy dühöngeni kezdek. És ő is tudja ezt. Nem vesz komolyan, mint munkatársát, és egyáltalán, az idegeimen táncol ez az alak...

Tudom, tudom! És az imádságod?

Nem úgy értettem!

Legalább becsületes vagy. Örömet szerez neked, hogy ilyen sok keserűséggel és ellenszenvvel rohangálsz a világban?

Beteggé tesz.

Meggyógyítlak. Bocsáss meg Jancsinak, és én megbocsátok neked.

Hm... Nem tudom, hogy rá tudom-e szólni magamat.

Segítek neked!

És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól...

Nagyon szívesen. Kérlek, kerüld azokat a személyeket és helyeket, ahol kísértésbe kerülhetsz!

Hogy gondolod ezt?

Hiszen ismered gyenge pontjaidat! Udvariatlanságod, magatartásod az anyagiakban, agresszió, nevelés. Ne adj lehetőséget a kísértésnek.

Azt hiszem, ez életem legnehezebb Miatyánkja. De most van először köze a mindennapi életemhez.

Remek! Imádkozd nyugodtan végig!

Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Tudod mi a legjobb? Az, hogy ha olyan emberek, mint te, elkezdnek engem komolyan venni, igazán imádkozni és az én akaratomat tenni, akkor aztán észreveszik, hogy mindaz, amit az én országom eljöveteleért tesznek, őket magukat is boldoggá teszi!

Jó lenne, ha Miatyánkjainknak és minden imánknak köze lenne az életünkhöz. Ha komolyan vennénk, amit mondunk. Ha tennénk az Atya akarátát, akkor életünkben felismernénk az Ő hozzánk hajló szeretetét. Boldogok lennénk, mert az Ő országa megvalósulásáért tettünk valamit. Az Ő országa nem evilágból való ugyan, de az örök életet mégiscsak ebben a földi dimenzióban kell elkezdenünk.

Énekeljünk erről a szándékunkról, vágyakozásunkról:

Hozzád sóhajt a lélek, Urunk, hozzád vonz az igaz szeretet,

Hozzád jöttünk, eléd borulunk.

Utunk állnák gonosz bűneink, ám addig kér esengve imánk,

Míg irgalmad reánk letekint.

Bűnös voltunkról, Isten irgalmáról énekeltünk, a következő vers is erről szól. Az Atya után vágyakozunk, de az ősbűn miatt a rosszra hajló természetünkkel folyamatosan küzdenünk kell. Isten irgalma azonban végtelen, nekünk is elég az Ő kegyelme:

Sík Sándor: A bűneimmel egyedül

A bűneimmel egyedül vagyok.

A szó lebotlik ajakamról,

Mint elesett, fölvérzett kisgyereknek:

Kiáltana, de csak szepegni tud,

És poros arcán két sáros barázdán

Nagy tehetetlen könnyek cseperegnek.

Ó, hogy ismertem jót és rosszat egykor!
Néven neveztem a bűnt és erényt,
Mint Ádám a paradicsomban
A rámosolygó teremtményeket.
De most: egy néma rengeteget látok
Egy ismeretlen, névtelen világot
Az önmagát sem értő szó megett.

Oly kétségbeesetten egyszerű
A szó, a név, a számozott szabály!
A tett is olyan: megtapinthatod.
A *mások* tette olyan egyszerű!
De az én tettem? Ki értheti azt,
Mikor magam sem értem,
Amikor már az anyaméhben
Hét fátyollal fogantatott.

Ki mondja meg, mi vagyok benne én?
Mi az apám, és mi a nagyapám,
Mi ház, föld, víz, nap, amely érlelé?
Meddig Plutarchos, meddig Mózes,
Meddig Jókai, meddig Szent Ferenc,
Meddig a kenyér és meddig a perc,
És mekkora része az Istené?

Én azt sem tudom, tettem-é? nem-é?
Én cselekedtem, vagy csak úgy esett?
Vagy az egész csak képzelet?
Ó, vak sebészet gyóntatónak lenni,
De gyónni, - patakot tenyérbe merni,
Kottába venni a forgószelet!

Jaj, így vagyok a bűneimmel!
Megvert, fölvérzett, maszatos gyerek,
Még sírni is csak szepegve merek.
De Egyvalaki hozzám térdel,
Ölébe vesz, semmit sem kérdez,
Csak megcsókolja vérző homlokom.
És én meleg mellére bújva,
Szabadító sírásba fúlva
Az egyetlen szót dadogom:
Atyám!

Igen, gyarlók vagyunk, Isten kegyelme nélkül reménytelen lenne az életünk, ezért gyakorta hozzá fordulunk hálaadásunkkal, dicsőítésünkkel, kéréseinkkel, és leginkább egész életünk elhatározásaival. Az édesapák valahogy így:

Édesapák imája

Mennyei Atyánk! Köszönöm neked az életem, köszönöm feleségem, és köszönöm gyermekeimet, akikkel megajándékoztál. Most Szent József életét példának tekintve kérlek:

- Adj nekem hitet és érzékeny lelket, hogy megértsem neked szánt üzenetedet.
- Kérlek, mutasd meg, mi a szándékom velem, hogy megfeleljek házastársi és szülői hivatásomnak.
- Segíts, hogy el tudjam fogadni, és meg tudjam valósítani, amit rólam elgondoltál, akkor is, ha nem értem.
- Segítsd meg feleségemet, hogy benne Mária hite és lelkülete éljen. Segíts úgy szeretnem, ahogy Szent József szerette jegyesét.
- Segíts úgy élnem mások iránti türelemmel, figyelemmel, hogy gyerekeink számára életem példája vonzó legyen a követésre.
- Segíts, hogy gyerekeinknek át tudjam adni a hitet: szavaimból és tetteimből megismerhessék az igazi szeretetet. Tudjam munkára, becsületességre, igazmondásra, szerénységre, rendre, fegyelemre, kötelességteljesítésre nevelni őket. Tudják derűs lélekkel elfogadni a szegénységet, testi-lelki megterhelést. Tudjanak áldozatot hozni, önzetlenül adni és szolgálni, elviselni, ha nem az ő akaratuk teljesül.
- Segítsd gyerekeinket, hogy növekedjenek testi-lelki egészségben, bölcsességben úgy, hogy neked is kedved teljék bennük. Ragaszkodjanak hozzád, tartsák meg törvényeidet, és szeressék egyházadat. Mindig, a nehézségek idején is érezzék gondviselő, atyai szeretetedet.
- Jóra törekvésükben találjanak segítőtársakra, és védj meg őket a rossz útra, bűnre csábítóktól.
- Tudják értékelni teremtésed csodáját. Az életet mindennél többre tartsák, az anyagi javakkal jól gazdálkodjanak.
- Mutasd meg nekik leendő házastársukat, akit te választottál nekik. Támogasd őket, hogy hivatásukra: a házasságra vagy a papi, szerzetesi életre, mint szentségre készüljenek, és addig tiszta életet éljenek.
- Vigyázz gyerekeink családjára, hogy köztük is keresztény szellem uralkodjon, és unokáinkat vallásosan neveljék.

-Segíts elfogadni és szeretni gyerekeinket akkor is, ha testileg vagy lelkileg betegek, és nem az általam helyesnek tartott úton haladnak. Te légy a vigaszom. Soha ne szűnjek meg értük imádkozni.

-Segíts, hogy családfői feladataimat, döntéseimet bölcsen és jól elláthassam. Tudjak akkor szólni és akkor hallgatni, amikor annak ideje van.

-Add, hogy mindig legyen munkám, feladatam, és azt mindig pontosan, lelkiismeretesen, bölcsen elvégezzem mások szolgálatára.

Mária, József, Szent István, Szent Imre kérjétek velem együtt az Atyát. Áldd meg életünket, mai napunkat. Ámen.

Szent József az édesapák védőszentje is, az előbbi imában is kértük közbenjárását. Ismerjük a történetét, bizony az ő atyasága is kétségek közt indult. Jézus természetfeletti fogantatását akkor emberi ésszel felfogni, elfogadni nem tudta volna, az Úr megerősítésére volt szüksége. Ahogy mi is rászorulunk az Úr megerősítésére a saját küzdelmeinkben. Hallgassuk József töprengését azon időkből:

Reményik Sándor: József, az ács, az Istennel beszél

Magasságos,
Te tudod: nehéz ez az apaság,
Amit az én szegény vállamra tettél.
Apja volnék, – és mégsem az vagyok.
Ez a gyermek ... , ha szemébe tekintek,
Benne ragyognak nap, hold, csillagok.
Anyja szemei s a Te szemeid,
Istenem, a Te szemeid azok.
Gyönyörűséges és szörnyű szemek,
Oly ismerősek, s oly idegenek ...
Ez az ács-műhely ... ezek a forgácsok ...
Mit tehettem érte? ...mit tehetek?
Én tanítottam fogni a szerszámot,
Mégis rá fogják majd a kalapácsot.
Úgy félek: mi lesz?
Most is ki tudja, merre kóborog,
Tekintetétől tüzet fog a műhely,
Tüzet a világ, s egyszer ellobog.
Ó, jó volt véle Egyiptomba futni
S azután is óvni a lépteit,

Fel a templomig, Jeruzsálemig,
Míg egyszer elmaradt ...
Ó, jó volt, míg parányi rózsaujja
Borzolta szürkülő szakállamat.
Ezüst nyomot hagyott már akkor is,
Komoly nyomot parányi rózsaujja.
S most olyan más az útja ...
Vezetném és Ő vezet engemet.
Csak azt tudom, a Te utadon jár,
Magasságos,
De ki tudja a Te ösvényedet?
Te vagy az atyja, – én senki vagyok,
Az Evangéliumban hallgatok,
S hallgat rólam az Evangélium.

Szent Józsefről valóban nem sokat tudhatunk meg az evangéliumból, esetleg az apokrif irodalomból, vagy a szent hagyományból. Ez talán nem is olyan fontos, a lényeg, hogy felvállalta és böcsülettel teljesítette a kapott feladatot, szentté tudott válni Jézus és Mária támaszaként. Vegyünk róla példát, imádkozzunk most hozzá:

Jóságos Szent József!

Oltalmazd családunkat, közösségünket:

segíts, hogy Istennek mindenkor tetszésére legyünk.

Te mindent kérhetsz számunkra, hiszen Jézusnak nevelőatyja vagy.

Esdj ki mindnyájunknak igazi istenfélelmet, élő hitet, hűséget, világos és tiszta lelkiismeretet, természetes alázatosságot, nagy szeretetet Isten és minden felebarátunk iránt.

Könyörögj érettünk, hogy egyre tökéletesebben éljünk, a bizalom útján haladjunk és soha el ne lanyguljunk.

Járv közben értünk, hogy Isten minket is szentekké tehessen!

Védelmezz bennünket, hordozd testi-lelki ügyeinket, ajánlj mindnyájunkat Jézus és Mária Szívének. Ámen.

Közös énekünkkel is köszöntsük Szent Józsefet:

Áldunk, Isten jó szolgája, Szent Családnak hű sáfárja,

Kire Isten megváltásunk titkát bízta, mert a lelked igaz volt és szíved tiszta.

Őre voltál Máriának, tanúja szűz liljomának,

Kit kertedbe Isten plántált vigyázatra, hogy fakasszon drága bimbót áldozatja.

Az édesapák az édesanyák nélkül félkarú óriások, önmagukban kevesek. Természetesen, ez fordítva is igaz, ismerjük Jézus tanítását a házasságról: elhagytuk hát szüleinket, hogy hitvestársunkkal egy testkén éljük meg a házasság szentségét a magunk, családuink, közösségeink javára és lelki hasznára. Ezt bizony tudatosítanunk kell gyakorta magunkban. Hiteles kereszténységünk fokmérője, hogy ezt a házastársi egységet hogyan tudjuk megélni. Ezért imádkozunk – természetesen nemcsak most – házastársakként együtt:

Ima házásoknak

Hálát adunk Neked, Urunk, hogy a házasság szentségében nekünk adtad magadat.

Hisszük és valljuk, hogy ezen a szentségen keresztül kinyilvánítottad azon akaratodat, hogy a házasság kegyelmeiről mindig és mindenhol tanúságot tegyünk. Ne csak egymás előtt, hanem gyermekeink és mások előtt is, úgy hogy jelenléted és erőd látható legyen bennünk.

Kérünk, segíts nekünk, hogy ennek a felelősségnek a tudatában legyünk, és azt minden tettünkben megvalósítsuk.

Urunk, segíts jobban megértenünk, hogy csak úgy lehetünk mások előtt a házasság szentségének tanúi, ha a Veled való kapcsolatunkat folyamatosan mélyítjük, és házastársi szeretetünket mi is megéljük.

Istenünk, irgalmasságodban bízva és a Lélekhez ragaszkodva hozzuk Eléd egyenként és közösen a mai nap és egész életünk minden imáját, áldozatát, gondolatát és tettét. Fogadd el mindezt abbéli fáradozásként, hogy Hozzád fűződő viszonyunk jobban elmélyüljön még akkor is, ha gyengeségünk miatt néha kudarcot vallunk.

Urunk, egész napunkat Benned, Veled és Általad éljük, kérjük, erősítsd bennünk szakadatlanul Lelkednek jelenlétét, hogy általa egyre növekedve váljunk a Te jelenléted és műved élő tanúivá!

Bennünk való jelenléted indítson minket a szeretetről, az egységről és a békéről szóló olyan tanúságtételre, hogy általunk mindenki, akivel találkozunk, megismerje azt a szeretetet, egységet és békét, amit csak Te adhatsz. Kérjük ezt a Te nevedben. Ámen.

Bizonyára sok házaspár imádkozik együtt egyházközségünkben is. Az se baj, sőt, nagyon üdvös, ha gyakran bekapcsolódik ebbe a páros imába a többi családtag, a gyerekek, nagyszülők is. Most Szilvi és Zoli imájába mi is bekapcsolódunk, mint távolabbi családtagok. Könyörgéseikre majd mondjuk: **Segíts minket, Urunk!**

Férj – feleség felváltva:

- ***Hogy házasságunkat mindig a kölcsönös megbecsülés, megbocsátás és hűséges szeretet hassa át!***
- Hogy amikor gyermekeinkkel foglalkozunk, jóságos higgadtság, tekintély és szeretet áradjon belőlünk!
- ***Hogy figyelemmel kövessük gyermekeink jellembeli fejlődését és meg tudjuk óvni őket a rossz környezeti befolyásoktól!***
- Hogy gyermekeink szorgalmasak legyenek a tanulásban, kitartóak a munkában és hűségesek a hazaszereteten!
- ***Hogy a szentmiséken való részvételünk, életünk erőforrása legyen!***
- Hogy gyermekeink a mi példánkon tanulják meg a gyakori szentgyónás és szentáldozás áldásos hatásait!
- ***Hogy megerősödjön családjainkban a Szűz Anya iránti tisztelet és a rózsafüzér imádkozás fontossága!***
- Hogy aktívan részt vegyünk plébániai közösségünk életében, és gyermekeinket is bátorítsuk az apostoli lelkületre!
- ***Hogy ha gyermekeink közül valamelyik meghívást kapna a papi vagy szerzetesi életre, azt hálásan elfogadjuk és támogassuk annak egyre teljesebb kibontakozását!***
- Hogy gyermekeink életük csalódásai, veszélyhelyzetei vagy testi megpróbáltatásai közepette is megtapasztalják gondoskodó szeretetedet!
- ***Hogy ha az élet útvesztőiben egyik vagy másik gyermekünk megrendülne hitében és letérne a helyes útról, őt akkor is szeretetünkkel, türelmünkkel és imáinkkal segítsük, hogy visszataláljon Hozzád!***
- Hogy gyermekeink a Te irányításoddal találják meg társukat, és választásukban bízva családunk új tagját szeretettel elfogadjuk!
- ***Hogy gyermekeink házasságával és gyermekvállalásával kapcsolatban katolikus hitünk alapjaihoz ragaszkodjunk!***
- Hogy gyermekeink családjában a Te békéd és szereteted uralkodjon, unokáink is erősödjenek hitükben!
- ***Hogy amikor más szülővel találkozunk, fel tudjuk ébreszteni bennük a felelősséget és az imaközösségünkhöz való tartozás vágyát!***
- Különösen könyörgünk, a mai napon a bajban lévő és gondokkal küzdő családokért!

A keresztény család egységként működik, ahol mindenkinek megvannak a sajátos feladatai, felelőssége is. A hagyományos családban – úgy mondják – a férj viseli a kalapot. Nem szeretném, ha félreértenének, a feleség, az anya szerepe épp ilyen fontos, csak kicsit más. A családot, ennek minden gondját, baját, felelősségét kifele a férj szokta képviselni. A fontos döntéseket – kifele és befele is meg kell hozni. Megbeszélés, párbeszéd után valakinek ki kell mondani, hogy igen, vagy éppen nem.

A férfi és a nő genetikailag, lelkileg kicsit más, másképp működik. Nem szerencsés, ha a másik nem szerepét akarjuk ráerőltetni bárkire is. Ezért is álságos és torz a női emancipáció erőltetése. Az idősebbek még emlékeznek a traktorista nők, meg az egyéb sztahanovista nőideálokra. De a mai modern világ nőideálja, az életet habzsoló szingli lét, meg a többi vadhajtás éppenn ennyire embertelen, életidegen. Arról meg ne is beszéljünk, hogy óvodás gyermekeinkben a nemi szerepek erősítése, tudatosítása a mai eszement elképzelés szerint nem volna szabad. Majd eldönti a gyerek, mi akar lenni. Hát ennél nagyobb ostobaságot azért ritkán hallani!

Nagy játékos a sátán, tudja, hogy a családok szétzüllesztését már a gyermekeinken, unokáinkon kell elkezdni. És vannak emberek – politikusok – akik ehhez a nevüket adják! Jaj azoknak, akik a kicsinyek közül egyet is megbotránkoztatnak – malomkő, tenger – ismerjük Jézus felháborodott szavait...

Hogy ezeket szóba hoztam, az az oka, hogy itt van az édesapák legnagyobb felelőssége. Hogyan óvjuk meg családunkat, gyermekeinket az említett szörnyűségektől, romboló hatásoktól. Miközben mi is zátonyos területen hajózunk, a mieink útjára is figyelniük kell!

Rónay György: Fiamhoz

Fiam, aki a világ küszöbén állsz, legyen ez a vers neked útravalóm.

Apád szól veled hozzád, élete tanúságával. A kusza valón tisztán akart átmenni ő is, derékon fölül legalább.

De itt az ember vagy beledöglik a sárba, vagy eladja magát.

Mi vár rád? Nem tudom. De döntened kell jó korán: mi kell,

konc-e, vagy tisztesség. Ha könnyű élet, karrier,

ennek leckéje egyszerű: a szádon mindig más legyen, mint a szívedben, aljasságodban légy rettenthetetlen,

ne nézd, kivel szövetkezel, de kötéled ne tartsd meg soha senkivel,

s így meglesz mindened, amit kívánsz: pénz, hatalom, siker.

De ha mégis a szép és az igaz lenne számodra fontosabb,

vagy netán szót emelsz a jóért, jövődtől nem várhatsz sokat:

szavad úgy pereg el, mint a falra hányt borsó,
vagyonod két láb föld lesz, hajlékod deszkakoporsó,
kölykeid éhen bögnek, asszonyod rongya lobog a szélben
s emléked kihívás lesz, neved viselni szégyen.
Így válassz idején, és úgy készülj jövődre, ahogy választottál.
Többet nem mondhatok. Kedvem is, papírom is elfogyott már.

Utóirat

Fiam, aki a világ küszöbén állsz, a munkák és a harcok
szüneteim magam elé képzem néha tiszta arcod,
és eltűnődöm sorsodon, mely sorsom folytatása is,
és jóvátétel lesz talán azért, ami bennem csonka volt és hamis.
Szavam zenét kívánt, s nem lett, csak dadogás:
de hősi lesz és nagyszerű, ha majd folytatja más;
s bár buktatók közt botladoztam és útvesztőkben tévelyegtem:
utam hiába mégse volt, ha más majd célhoz ér helyettem.
Tehetetlenül éltem, meddőn, lázongva és mogorván.
Füstölve égtem el. Helyettem is légy fényes tűz majd korod ormán.

Igen, bízunk benne, hogy gyermekeinknek jó példát tudunk adni. Sok
gyarlóságunk ellenére talán lesz néhány dolog, amit átvesznek, folytatnak,
továbbadnak.

Elindítjuk gyermekeinket az általunk jónak gondolt úton, de főleg
kamaszkor környékén elő szokott fordulni, hogy másfelé akarnak indulni.
Amit felépítettünk bennük, egyszerre romhalmazzá válhat. Az interneten
találtam a következő gondolatot:

„Jobb egyedül lenni, mint rossz társaságban” – mondta George
Washington. Ez semmire sem alkalmazható olyan jól, mint a keresztény
nevelésre. Ahogy az egyik barátom gyakran ismételte: „Mindent megte-
hetünk 14 évig, és a gyerek bekerül egy nem keresztény felfogású és nem
keresztény erkölcsöt követő társaságba, és egy hét alatt zátonyra futhat
minden, amit tettünk.”

Ezért fontos, hogy legyen gyakorló-katolikus baráti kör. Ehhez nem kell
külön erőfeszítés, hiszen ez természetesen kialakul, ha dolgozunk Jézus
szólójében (*Mt 20,1-16*), ott vagyunk az aratáskor (*Lk 10,2*), aktívan részt
veszünk az Egyház munkájában (*ApCsel 9,38*). Számos és különféle
szervezet áll a rendelkezésünkre, csak keresni kell őket, kiválasztani, hogy mi
a legmegfelelőbb a család minden tagja számára.

Ehhez két gondolatot fűznék:

Tény, hogy a fiatalok, főleg a kamaszokban a kortársaikra inkább hallgatnak, mint a szüleikre, tanáraikra, egyáltalán az idősebb generációkra. Ezért is nagyon fontos, gyermekeink milyen társaságban forognak.

A másik: Itt a plébánián is vannak már működő közösségek, kezdeményezések, szeretettel ajánlom a testvérek figyelmébe ezeket. Ha mi, felnőttek tartozunk ilyen közösségekbe, talán gyermekeink is megtalálják majd a magukét.

Közös imánkkal forduljunk megint csak Szent Józsefhez:

Családért:

Szent József, te úgy ismered a családi életet, mint mi:

Máriával mindennapi szeretetben éltél.

**Mindkettőtök szeretete, természetesen az Isten Fia felé irányult,
aki gyermeketek lett.**

**S ahogy mi, ti is növekedtetek a szeretetben, örömök és nehézségek
közepette.**

Oltalmazd családunkat.

**Segíts, hogy megértsük egymást Fiad példáját követve,
aki nemcsak az arcokra, hanem a szívekbe nézett.**

Tedd, hogy büszkeség és önzés soha ne zavarja szeretetünket!

**Tegyél minket egyre hűségesebbé fogadalmainkhoz,
és hogy napról-napra közelebb kerüljünk Jézushoz,
aki az összetartó családok szívében él! Ámen.**

Az imént szó volt a keresztyén nevelésről. Gyökössy Bandi bácsi most a Szeretethimnuszt fordítja le nekünk – nemcsak az édesapáknak – és ajánlja nevelési segédletként:

Gyökössy Endre:

Szülői lelkivezetés a Szeretethimnusz alapján

A szeretet türelmes, jóságos, mert:

beleérző, akaratfejlesztő, rendnevelő;

A szeretet nem irigykedik, mert:

vállalja a gyermeket terheivel,

a több gyermeket gondjaival,

sokféle problémával együtt;

A szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, mert:

a gyermekek kérdéseire élményszerű választ ad,

félelmeit feloldja,
a produkáltatástól és csodagyerekségtől megóvja,
még tanulni is kész érte;

A szeretet nem viselkedik bántóan, mert:
a gyermeknek tett ígéreteit betartja,
a dackorszaka alatt vele és beleérez,
a gólyameséktől megvédi,
idejében és megfelelő felvilágosítja és nem rémisztgeti;

A szeretet nem keresi a maga hasznát, mert:
áldozatos, ha kell, önfeláldozó,
csendet tud biztosítani a gyermek számára,
a gyermek tulajdonát tiszteletben tartja,
adni, ajándékozni is megtanítja;

A szeretet nem háborodik fel, mert:
sohasem ütlegel,
szülői összhangban büntet és jutalmaz,
zsilipelve dicsér és fedd;

A szeretet nem rója fel a rosszat, mert:
nemcsak megbocsát, el is felejt,
betartja a jézusi sorrendet,
pofonokat nem utalványoz,
a gyermek tetteinek indító okaira figyel;

A szeretet nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal, mert:
a szülő és a gyermek közt jó kapcsolatot teremt,
nem kendőzi az ügyeskedést – ügyességnek,
a gyermek igazát is elismeri;

A szeretet mindent eltűr, mindent remél, mert:
roskadozva sem roskad össze,
sohasem zsugorít,
növelve – nevel;

A szeretet soha el nem múlik, mert:
az Isten a szeretet (Agapé),
azért nem múlhat el,
Benne és belőle élünk.

Elköszönünk a szentségi Jézustól.

Ének szentségbetételre:

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Uram, Istenem, te úgy rendelted, hogy családot alapítsak. Engedd felismernem az igazán keresztény családnak értelmét és feladatait. Kérlek, állj mellettem, hogy családomat isteni tetszésed szerint helyesen vezessem, és enyéimnek mindenkor és mindenben a legjobb példával szolgálhassak.

Adj szeretteimnek jó egészséget és boldogságot, hitet és szeretetet, igaz lelki életet, ajándékozd nekik békédet, amelyet nem kaphatnak meg a világtól. Engedd, hogy védelmed alatt boldog közösséggé váljunk; hogy mindig szeretettel és hűséggel viseljük el, ami ér bennünket; hogy mindig osztozzunk egymás örömeiben és bánatában. Adj erőt, hogy amikor szeretteim elcsüggednek és keserű csalódás éri őket, mindig vigasztalást, menedéket, támaszt jelenthessek számukra. A názáreti Szent Család legyen mintaképünk. Jézus, Mária, József, vezessetek, segítsetek, óvjatok minket! Ámen.

Kegyesszemmel nézz ránc, édes Istenünk, akik szívvel, ajkkal áldunk, tisztelünk.

Kegyelmednek árrját áraszd ránc, s légy mindenkor édes jó Atyánc!

Légy áldva az égben, és a földtekén! Ameddig csak élek, dicsőítlek én. Mindörökre engedd zengenem, dicsőség tenéked, Istenem!

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

8.

Krisztus feltámadt!

2021. április

Szent húsvéti hajnalán
Megnyílt a sír
„Legyőzve a halál!”
Szárnyal a hír...

Feltámadt Ő
Az Isten szent Fia.
Nincs ott a kő
Mert él, halleluja!

Él! Jézus él!
Boldog mind, aki hisz.
A menny a cél,
S Ő minket odavisz.

Varga Erzsébet: Megnyílt a sír

Ajánlás:

Hitünk alapja a feltámadás tényének elfogadása, megvallása. E nélkül örömeink és küzdelmeink – egész életünk – értelmetlen és céltalan. Csak a feltámadásban találunk megnyugtató válaszokat végső kérdéseinkre. A halál csak a földi lét végét jelenti, amely kapu egy tágasabb világba...

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

A keresztény világ legnagyobb ünnepe a húsvét, Krisztus feltámadása. Ennek megértése, elfogadása hitünk alapköve, nem véletlen írta Szent Pál a korintusiaknak:

A zsidók csodajeleket kívánnak, a görögök bölcsességet követelnek, mi azonban a megfeszített Krisztust hirdetjük. Ő a zsidóknak ugyan botrány, a pogányoknak meg balgaság, a meghívottaknak azonban, akár zsidók, akár görögök: Krisztus Isten ereje és Isten bölcsessége. Hiszen Istennek a „balgasága” bölcsőbb az embereknél, és Istennek a „gyöngesége” erősebb az embereknél...

Emberek vagyunk, emberi módon, a megtapasztalt világból kiindulva gondolkodunk. Ezen az úton nem is juthatunk el a transzcendens világba. A hit alázatára van szükségünk, hogy az észérveken túli dimenzióba is bepillanthassunk, oda eljuthassunk. Hiszen erre szól a meghívásunk!

Jézus „kitaposta” előttünk az utat, tekintsünk Őrá, és kövessük. Ez az út ugyan a Golgotán keresztül vezet, de a cél világos.

Az a kérdés, hiszem-e ezt?

Az imaóra meghallgatható a Mária Rádió archívumában:

Imaórák: 2015.04.16. - 23:20

2021. április

Az Oltáriszentség kitételével és közös énekünkkel elkezdődött imaóránk.
*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Szemere István káplán atya bevezető gondolatai:

Sok szeretettel köszöntök mindenkit, kedves Testvérek, aki eljött ide a mai napon, hogy együtt imádkozzunk az Oltáriszentségben velünk jelenlévő Jézussal. Így húsvét után – alig több, mint egy héttel – úgy gondolom, hogy bevezető gondolatnak a húsvétról kéne valamit mondani...

A húsvét pedig nem más, mint a mi hitünknek a legfőbb tárgya, és egyben a legnagyobb titka. De mi is az a hit, mi a hit? A hit az valamifajta bizonyosság, valamiféle erő, valamiféle biztos tudat. Olyan dolog az emberben, ami valahonnan kívülről kell, hogy származzon, hiszen mi magunk folyamatosan változunk: a gyermekkortól egészen a halálunk pillanatáig, a külső körülményeink, a belső dolgaink, a természet körülöttünk. Most éppen tavasz van, de arra jön majd a nyár, az ősz, és újra a tél. Honnan vehetnénk bármiféle bizonyosságot egy ilyen változó világban? Sehonnan máshonnan, mint magától az élő Istentől, aki mindig egy, és mindig ugyanaz!

Kérjük Öt, imádkozzunk hozzá a mai alkalommal, hogy ezt a hitet, ezt a bizonyosságot mindig megadja nekünk!

Sokat hallunk Jézusról, sokat tudunk róla a Szentírásból, és az Egyház szolgálatán keresztül. Kíváncsiságunk, érdeklődésünk alapján, kegyelmének érintése által valamilyen szintű személyes kapcsolatot is kiépítünk és ápolunk Vele. Megértjük tanítását, példabeszédeit. De már ez a megismerésünk is töredékes és korlátozott - ahogy Szent Pál megfogalmazta: Csak tükör által, homályosan történhet. Tudósok, filozófusok azt mondják, hogy azt és olyan mélységig ismerünk meg, amit értelmünkkel, akarattal meg akarunk ismerni, amire eleve igent mondtunk, amihez kellő nyitottsággal fordulunk. Amihez nem így közeledünk, értelmünk - mint megfoghatatlant, megérthetlent - eleve elutasítja, azzal nem tudunk mit kezdeni.

Valahogy így vagyunk a feltámadás kérdésével is. Az ember – különösen is a felvilágosodásnak nevezett kor óta az érzékszervekkel nem megismerhető

és indokolható, tudományosan nem bizonyítható, nem mérhető, nem megfogható valósággal, - így a transzcendenciával, a misztikus valósággal - nem tud mit kezdeni. Rossz helyen keresgélünk, ha Jézushoz így akarunk közelebb kerülni.

Természetesen értelmünket is használnunk kell a Jézust követő utunkon, de ha őszintén, igazán találkozni akarunk vele, biztos iránytűnk a hit. Ilyen lelkülettel gondolkodjunk ma este a feltámadásról.

Ezen misztériumnak hatalmas mélységei vannak. Felkészültségünk, keresztény elkötelezettségünk, hitünk erőssége, komolysága alapján haladunk rétegről rétegre az elmélyülésben. A felszínen megismerjük a tényeket, és ezek kérdéseket generálnak bennünk. Feltett kérdéseink és válaszaink jó fokmérői hitünk elmélyültségének, jelzik Krisztustól mért távolságunkat.

Imaóránk elején énekeljünk arról a titokzatos hajnalról.

*Csak álltak szótlanul, a dárda földre hullt,
itt más erő az Úr, itt más erő az Úr!*

*Az éj az hosszú volt, de eltűnt már a Hold,
a hajnal felsikolt, a hajnal felsikolt:*

Refr. Föltámadt! Alleluja! Föltámadt! Alleluja!

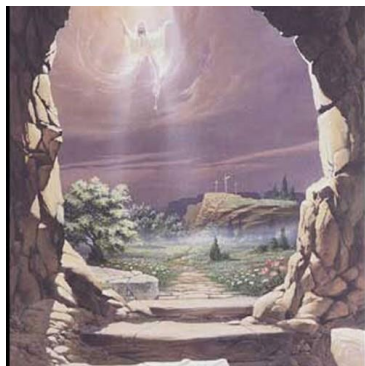
*Elég volt már, elég, fénnel hinti az ég
az új nap reggelét, az új nap reggelét.*

*Virágban áll a rét, virágos úton át
valaki jön feléd. valaki jön feléd.*

Refr. Föltámadt! Alleluja! Föltámadt! Alleluja!

*Virágban áll a rét, virágos úton át
Jézus jön feléd, Jézus jön feléd!*

Refr. Föltámadt! Alleluja! Föltámadt! Alleluja!

Képzeljük magunkat a feltámadással először szembesülő asszonyok helyébe.

Túrmezei Erzsébet: Húsvét hajnalán

Alig várták, hogy jöjjön a reggel,
s most bánatosan, illatos kenetekkel,
sírva sietnek a sír felé hárman,
epesztő, emésztő, roskasztó gyászban.
Ím ébred az élet és támad a nap már.
A madarak kara csak egy fénylő sugarat vár,
és csattog az ének száll által a légen
fel, fel az ég felé... Csak úgy, mint régen.
Jaj, az a régen! Ne fájna az emlék?
Mikor a Mester előttünk ment még,
és ajkán az élet igéi fakadtak
a szomjazóknak a fáradtaknak!

Volt-e valaha riasztóbb álom,
mint ez a három nap, ez a három:
mikor, aki folyvást csak életet mentett,
vad, gyilkos kezek fogják meg a Szentet,
viszik diadallal a főpap elébe,
rágalmat, gúnyt vágnak a tiszta szemébe,
és suhog a korbács és csattog az ostor.
Hol, aki megvédje, a hős, az apostol?
És az Atya hallgat? – Mély csend ül az égen
s most hajnallik újra csak. Úgy... úgy mint régen.

Hogy hurcolták! Mint egy gonosztevőt.
S még volt, ki gúnnal nevette Őt,
amint a tövistől a vére kicsordul,
s úgy kell felemelni az utcai porbul.
Köpdösve, gyalázva a fára szegezték,
de Ő ugyanaz volt, ott is szeretett még,
ott fenn a kereszten anyát és poroszlót:
könnyet hullajtót és gyilkos sebet osztót.
Ó, jaj, a halálig, mindig szeretett!

Viszik az illatozó kenetet,
és sírva sietnek a sír felé hárman,
nagypénteki gyásszal húsvéti sugárban.
Hogy látnak szemükben keserű könnyekkel,
milyen csodálatos ez a reggel.

A pálmafák két szegélyén az útnak
súgva-búgva valami titkot tudnak.
A virágok át harmatkönnyeken
már látják felragyogni fényesen
az élet napját, s azt hirdeti minden:
A sírban nincsen! A sírban nincsen!
Ők mégis mennek. Gyászolva, sírva.
Betekinteni egy üres sírba,
az angyal előtt döbbenve megállni:
feltámadott, élő Mesterre találni.

Húsvétkor, ha nincs még húsvéti szíved,
a nagypéntekit vedd, vedd és vigyed
könnyesen, aggódón búsan, amint van,
s keresd a Krisztust, keresd a sírban!
Nem, úgysem fogod megtalálni ottan.
Eléd fog állni feltámadottan.

Nagybőjtben a szenvedéstörténet sokféle megfogalmazásával
találkoztunk - zenében, műalkotásokban, keresztúti elmélkedéseinkben. A
szenvedést, az árulást nap mint nap átéli az ember, nem kell különös fantázia
az elképzeléséhez. De a feltámadás pillanatát nehéz megragadnunk. És mi
személyesen nem találkozhattunk a Feltámadottal. Csak a tanúkra
hagyatkozhatunk.

Kárász Izabella: Magdolna húsvéti éneke

Én láttam Őt a hétnek első napján,
mikor a sírhoz olajat vivék,
s a követ akkor angyalai régen
győzelmes arccal elhengerítették.
Én láttam Őt, és a találkozásnak
mély nyoma lelkem falán bent ragyog.
És hirdetem a teremtet világnak,
Ne sirassátok! Él! Föltámadott!

Én láttam Őt, míg békességet szólva
tanítványai között megjelent.
Lelkem nyomába jár az Ő lelkének.

Tudom, hogy emmausi alkonyatban
két tanítványnak dicső jelt hagyott,
és hirdetem a fénysugaras napban:
– Ne sirassátok! Él! Föltámadott!

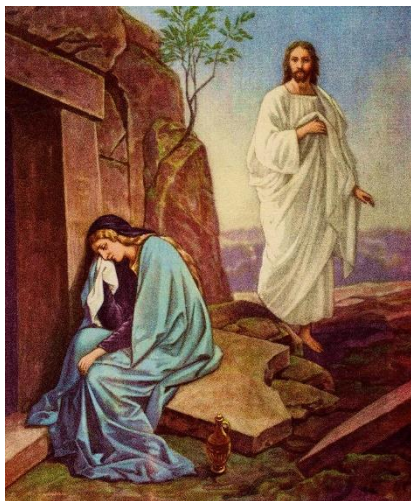
Én láttam Őt és ez elég ok arra,
hogy amíg élek, örömdal legyen
nagyapéntek után Krisztusom köszöntő
húsvéti diadalmas énekem!

Tudom, e földnek minden tája zengi,
s ezzel köszönti eme nagy napot:

– A Krisztus él! A Krisztus újra itt van!
A Krisztus győzött, mert feltámadott!

Feltámadásra konduló harangok
segítsetek csak dalolni nagyon,
legyen hangotok harsogó ének,
hatoljon át a hideg kőfalon
rombolja le a halál építményét,
tündököltesse azt a csillagot,
amit a húsvét napja nekünk küldé,
mert él a Krisztus, mert feltámadott!

Lélek, ki vártad azt, hogy visszajöjjön,
és búsan álltál nagyapéntek alatt,
kinek mélyéről kétségbeesések
panasza szállt ki és hit se maradt,
és azt hitted, hogy vége van örökre,
most áldjad Istent! Győzelmet adott!
A világ üdve, a húsvét szent Hőse
Életben maradt! Ím föltámadott!

Én láttam Őt és látom is, örökre,
bár felhő takarja el, s fényfalak,
de lelkem mélyén Krisztus és az Ige
s az örök élet hite megmaradt.
S elmegyek én is egykoron utána,
mikor győzök e földi életen,
de addig zengjen lelkemből hozsánna,
s húsvéti diadalmas énekem!

Az imént szót ejtettem az emberi megismerés korlátozott voltáról. Imádkozzunk együtt azért, hogy az istenismeretben maga az Úr segítsen nekünk:

***Uram, kérlek, engedd a szeretettel megízlelni azt, amit ízelek az ismerettel; éljem át az érzéssel azt, amit átélek értelmemmel.
Többel tartozom neked, mint ami vagyok teljes önmagamban, de nincsen másom; s még magamat sem tudom önmagam által teljesen visszaadni.
Uram, legalább ezt az én egész valómat vond be szeretetedbe.
Egész voltom a teremtés által a tied, add, hogy egészen a tied legyen a szeretet által is.
Nézz Uram, szívemre, ezt szeretné, de magától nem képes erre.
Add meg Te, amire nem képes. Engedj belépnem szereteted szentélyébe.
Ámen.***

A feltámadás hitéből él az Egyház. Pál apostol több levelében is kifejti a gondolatot, miszerint: Ha Krisztus nem támad fel, semmit sem ér a mi hitünk.

Fejes Ádám: Feltámadott

Feltámadott! – ezt zengje ajkatok.
Értelmet ad, ha nemcsak angyalok
jó híre jó. Csodálkozó szívek,
kiknek e jel több volt, mint bárkinek
az üres sírt ámulva érik el –
Péter kiált, a szíve énekel.

Feltámadott! – Ezt zengje ajkatok!
Ezt vallom én, nemcsak az angyalok.
Feltámadott! Én hitetlen hitem!
Nehéz öröm elhinni ezt híven.
Ellene mond tudás, tapasztalat,
Nem volt ilyen soha az ég alatt.

De szemtanuk szent bizonyága szól.
Ők sem értik, Tamás felém hajol:
„Figyelj reám, hogy roskadoztam ott!
De Jézus él, sebeket hordozott.”
Feltámadott! Dobogj riadt szívem!
Feltámadott! Én Uram Istenem!

Feltámadott! – Kiáltják századok,
Értelmet ad, hogy nemcsak angyalok
Zengik e hírt: kétkedő emberek,
Csodálkozó, de meggyőzött szívek!
Pál is beszél, ötszázat hoz, tanút.
Csodát jelez a damaszkuszi út.
Új életét le nem tagadhatod.
Élő Úr volt, kivel találkozott.
Nem semmi ez, de megnyílt nagy titok,
Hogy Jézus él! Jézus feltámadott!

Feltámadott! Élete győzelem!
Bűn és halál, nincs dolgotok velem!
Az elmúlás az utolsó adó,
Mert ez a test bűnös és rothadó,

De épp mint Ő, majd új életre kel,
Velünk az Úr egyszer még remekel,
Kilépünk majd, s a széttört istenarc
Ragyog... ragyog... Mert győztes volt a harc,
Melyet Urunk érettünk megvívott!
Élsz én Uram! Krisztus feltámadott!

Jézus művére a feltámadás tette fel a koronát. Feltámadása által vált érthetővé tanítványai számára - de a mi számunkra is - egész élete, tanítása, a küldetése. Általa van kiengesztelődésünk, békénk Istennel, testvéreinkkel – és önmagunkkal is.

Ernst Lange: Békeesség nektek!

ford.: Túrmezei Erzsébet

Krisztus feltámadt!
Valóban feltámadt!
– hirdetik a sírnál járt asszonyok.
De a tanítványok hitetlenül
bezárkóznak.
Zárt ajtók mögött idézgetik
emlékeiket, csalódásaikat.

Vádolják Istent,
nem csalta-e meg
saját magát és barátait?
Nem tette-e őket nevetségessé
mindenki előtt?

Vádolják a népet:
hogyan ujjongott feléje,
elfogadta segítségét,
hallgatta igéit,
aztán halálra ítélte.

Vádolják önmagukat:
Nem hagyták-e el Őt
gyáván a bajban?!
Zárt ajtók mögött
szállnak perbe Istennel, a világgal, önmagukkal.

De Jézus behatol a zárt ajtón át
bezárt szívükbe.
S ahogyan egykor a hullámoknak
csendet parancsolt,
kinyújtja kezét a panaszok és önvád
vigasztalan háborgása fölé:
Békesség néktek!

Feltámadott,
a Te békeköszöntésed
több, mint köszöntés!
Győzelmed az és aratásod!

Azért lettél testté,
hogy békét szerezz.
Azért éltél, tanítottál,
szeretted és szenvedted.

Azért szálltál le
a Halál mélységébe.
Megszerezted a békességet.
És most hozod a békességet.

Te vagy a békesség!
Mebékéltetted az embert
Istennel és önönmagával,
hogy mint megbékélt, legyen
embertársai testvére, barátja.

Feltámadott!
Rejts el békességedbe
minket, barátainkat, ellenségeinket –
embereket és állatokat –
korokat és tereket –
most és mindörökre!

Közös imánkkal köszönjük meg az Úrnak, hogy szívünk – időnként –
zárt ajtaján behatol, és háborgásaink, tagadásaink, bűneink közt elhozza el
nekünk is a békét, a belső békét, ahonnan a külső is kiindulhat:

Jóságos Istenem, hálás szívvel köszönöm Neked mindazt, amivel mindennap elhalmozol jóságodból. Köszönök mindent azok helyett és nevében is, akik ezt nem teszik meg. Édes Jézusom, határtalan Jóság! Milyen sokat tettél azért, hogy az emberek viszontszeressenek. Miként lehetséges mégis, hogy sokan nem szeretnek Téged? Szent kegyelmeddel eltökélem, hogy amennyire csak képes vagyok, szeretlek Téged mindenek fölött! Ámen.

Győzelmi ének

Georg Friedrich Händel: Júdás Makkabeus

szövegváltozat

***Nézd a győztes, ékes hőst! Sípbal, dobbal áldjuk Őt.
Néki lengjen pálmagally, Néki zengjen háladal.
Néki leng a pálmagally, Néki zeng a háladal.
Félre bánat, félre gyász, földön, égen Krisztus a király!
Rózsaaág és mirtusz ág, rá ontja dúsan illatát.
||: Alleluja, alleluja! Feltámadt Krisztus harmadnapra! :||
Legyőzte végleg a halált, Néki zengjen allelujánk!
Feltámadt Krisztus, nézz le ránk!
Sírunkból feltámassz halálunk után!***

Húsvéti örömünk egészen más, mint a virágvasárnapi szalmaláng-lelkesedés. Mert az evilági messiásvárásunk meghalt nagypénteken – a kortárs zsidókéval együtt. Helyette sokkal nagyobb ajándékot kaptunk. De ennek megértése, **megélése** - életre szóló feladatunk.

Bácsi Sándor: Rázendül-e szíved?

*Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!
Harsan a szó, s felujjong rá szívünk.
Széles mezőkön tavasz fénye árad.
Újult lélekkel így ünnepelünk.*

Friss szelek fújnak. Elsodornak bátran
Üdvösnek vélt, számító tetteket.
Csak hitben lehet igaznak maradni
Béklyóvá kövült ritmusok helyett!

Reánk az Isten karja vár, kitárva,
a keresztről. Sugárzó kegyelem,
áldozat, amely nem marad halálba
roskadó kín, de győzelmet terem.

Világnagy hír ez! Rázendül-e szíved?
Készít-e, hogy a múlt kötéseit
mind veszni hagyd, s próbáló szenvedések
útján is járj, ha Krisztus megszólít?

Hogy semmi, semmi meg ne tántorítson,
míg megismered azt a szent erőt,
amely vezet a tövisverte úton
feltámadt életben meglátni őt.

Tehát ez a kérdés: rázendül-e, rezonál-e szívünk az Övével?

Vitovszki István: A Feltámadotthoz

Jóságos Mester, Te Feltámadott!
Testi szemeim még nem láttak Téged,
De azért Tamás én mégsem vagyok;
Nem óhajtom, hogy szent sebeid lássam,
S azokba bűnös ujjam belemártsam,
Én hiszem Uram, hogy Te vagy az Élet!

Érezlek sokszor láthatatlanul,
Amint benyírsz a lelkem szentélyébe
S áldó kegyelmed rám szeretve hull;
És hallom szelíd szavad suttogását,
Mint halkan zengő, szent mennyei hárfát:
– Fiam, gyermekem! ... Béke neked, béke!...

Ó, légy vendégem sokszor énnekem!
Ó, légy már enyém úgy, hogy sohse hagyj el,
Én feltámadott, drága Mesterem!
Hogy enyém legyen a győzelmes élet
Te segíts eltiporni a bűnt, a vétket,
S önzésem sírjából, ó, Te támasz fel!

E vers gondolatait fogalmazzuk meg és folytassuk - közös imánkkal:

Istenünk, Te felbecsülhetetlen ajándékot helyeztél életünkbe. Mindenkinek följánlod a lehetőséget, hogy jelenléted fényének tükré lehessen. A Szentlélek által szereteted szándékát nem kötőablakra, hanem szívünk mélységeibe vésed. És lelkünket betöltő békességed által képessé teszel minket arra, hogy szebbé tegyük mindazok életét, akiket reánk bízál. Ámen.

Említettem előbb, hogy Krisztus misztériumának mélységét, rétegeit csak fokozatosan lehetséges megismernünk. Tanítványainak mondta is mennybemenetele előtt: „Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzá elég erősek.” Azaz hiába is mondanám, most még nem értenétek meg.

Úgy gondolom, akik itt havonta összegyűlünk, már a felszíni rétegeken átástuk magunkat. Hatoljunk ma ismét egy kicsit mélyebbre! Hívjuk segítségül assisi Szent Ferencet, és gondolkodjunk el szavain:

Assisi Szent Ferenc: Ima

Jézus így szólt: „Népem, én tenmagad vagyok. Én a te gyönyörűségem vagyok. Én a te jóságod vagyok, amit lerombolsz. Az vagyok, amit az ellen teszel, amit szeretned kellene. Az vagyok, amitől félsz, legmélyebb, legjobb és legmeztelenebb éned. A rossz voltod főleg abból áll, amit a jóság ellen teszel, magad és mások jósága ellen – és ez valóban rossz. Félsz a jóságtól. Félsz tőlem. Megölnöd azt, amit szeretned kellene. Gyűlölöd azt és félsz attól, ami át tudna formálni és át is formál. Én vagyok a megfeszített Jézus. Én tenmagad vagyok. Én vagyok a teljes emberi történelem.”

Mi így válaszolunk Jézusnak: „Uram, megfeszített Jézus, Te vagy az én életem, és Te vagy a halálom is. Te vagy a gyönyörűségem, Te vagy a lehetőségem. Te vagy a teljes énem. Te vagy minden, amit szeretnék, és Te vagy minden, amitől félek. Te vagy minden, amire vágyom, és Te vagy minden, amit tagadok. Te vagy a gyalázatosan magára hagyott és semmibe vett lelkem.

Uram, Jézus, a szereteted az, amitől a legjobban félek. Nem vagyok képes megengedni, hogy bárki a „semmiért” szeressen. Értékes akarok lenni. Ha érdemtelenül kerülök bensőséges helyzetbe Veled vagy bárkivel, az megijeszt. Kezdem látni, hogy én, a saját testemben annak a képe vagyok, ami mindenhol történik. Azt akarom, hogy megálljon ez, itt és most. Meg akarom állítani a magam ellen irányuló erőszakot, a világ elleni erőszakot, a

bárki elleni erőszakot, megfeszített Uram. Soha többé nem kell áldozattá tennem másokat. És többé nem kell az áldozat szerepét sem játszanom. Egy igazán új utat mutattál nekem.

Egyedül, Te, Uram, Jézus, álltál ellen annak, hogy másokat keresztre feszíts, még azon az áron is, hogy Téged feszítettek meg. Sosem játszod az áldozat szerepét, nem követelsz bosszút, csak megbocsátást lélegzel ki, míg mi ezen a félelmetes földön gyilkolunk, gyanakszunk, támadunk és gyűlölködünk. Már látom, hogy az emberiség nem Téged gyűlöl, magunkat gyűlöljük, és tévedésből megölünk Téged. Abba kell hagynom szent tested megfeszítését e földön, és fivéreimben és nővéreimben is, és az élet összes formájában, legyen az akár ártatlan, akár vétkes, akár értékes, akár értéktelen. Mi mindnyájan a Te áldott Tested vagyunk, és Te mindig szerettél engem, éppen az értéktelenségemben. Hogy tehetnék én másképp másokkal?

Most már látom, hogy Te bennem élsz, és én Tebenned élek. Meghívsz, hogy kilépjek az illúzió és az erőszak örökös körforgásából. Te vagy a megfeszített Jézus, az én megmentőm. Tökéletes és türelmes szeretetteddel azt választottad, hogy velem egységre lépsz. Nem próbálom elhiteni, hogy megértem. Csak annyit tehetek, hogy befogadlak, bízom benned és köszönöm neked örökké. A lakóhelyed vagyok. Te választottad, hogy velem leszel, sokkal inkább, mint amennyire én valaha is választottalak Téged. Nagyon bánom ezt.

Köszönöm neked, Uram, Jézus, hogy emberi lény lettél, hogy nekem ne kelljen úgy tennem, mintha Isten lennék, és ne kelljen próbálkoznom, hogy Istenné legyek. Köszönöm, Uram, Jézus, hogy végessé és korlátozottá tetted magad, és így nem kell úgy tennem, mintha határtalan és végtelen lennék. Köszönöm neked, megfeszített Isten, hogy halandóvá lettél, így nem kell azon erőlködnöm, hogy halhatatlanná tegyem magam.

Köszönöm neked, Uram, Jézus, hogy alávalóvá tetted magad, így nem kell úgy tennem, mintha kiválóbb lennék bárkinél. Köszönöm, hogy a városfalakon kívül feszítettek meg, hogy kizártak, kítaszítottak, mint a bűnösöket, így találkozhatok veled ott, ahol magam érzem, mindig a szentség falain kívül.

Köszönöm neked, hogy gyengévé tettél, így nem kell erősnek lennem. Köszönöm, hogy önként vállaltad, hogy tökéletlenek és különösnek tekintsenek, így nekem nem kell tökéletesnek és normálisnak lennem. Köszönöm, Uram Jézus, hogy önként vállaltad az elutasítást, így nekem nem kell minden erőmet összeszedve próbálkoznom, hogy elfogadható és szerethető legyek.

Köszönöm, hogy hagyta, hogy kudarcnak tekintsenek, így nem kell az életemet arra vesztegetnem, hogy próbáljak úgy tenni, mintha sikeres lennék. Köszönöm, hogy hibáztál a vallás és az állam szabályai szerint, így nekem nem kell alkalmazkodóvá lennem sehol. Köszönöm, hogy minden módon szegényé tette magad, így nekem nem kell gazdaggá válnom semmilyen értelemben. Köszönöm neked, Uram, Jézus, hogy mindazzá váltál, amit az emberiség megvet, és amitől fél, és így elfogadhatom magam, és másokat is Tebenned. Így benned szerethetem azt a részemet, amit legjobban gyűlölök.

Megfeszített Jézus, köszönöm neked, hogy emberi lényévé tettél. Szeretni akarlak, kell, hogy szeresselek. Uram, megfeszített Jézus, Te és én egyek vagyunk.”

A köszönet ezen mélységeivel, gondolataival mára el is búcsúznak a feltámadt Urunktól, aki ma is jelen volt velünk az Oltáriszentségben.

Ének szentségbetételre:

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Szent Ferenc gondolataihoz nincs mit hozzátennünk, csak a hitvallásunkat.

Bódás János: Húsvéti hit

Bármit beszéltek, hitetlen Tamások,

a húsvéti hit győzelmes marad.

- Az Úr feltámadt! - vallja millió szív,

s nem roskad össze semmi súly alatt.

Én sem hajlok a hitető beszédre,
nagyképű bölcseknek nem hódolok,
de, - tördelvén a titkok néma zárát, -
csak azt hiszem, mit megtapasztalok,

de mit nem érzek vak, süket kezemmel,
s hová nem ér el káprázó szemem,
Lelkimmel látom azt, melynek ha szárnyal,
nem ér nyomába gyarló értelem.

Én hallom, mit súg virág a virágnak,
bár hangjának fülemben nincs nyoma,
értem a tavasz illatos beszédét,
s *érezem* Istent, bár nem láttam soha.

S bár győzött a bűn, mikor a Keresztről
lelket mosva hullt alá a vér,
mégis hiszem a Krisztus diadalmát,
s *tudom*, hogy feltámadt, mert *bennem él!*

Ő áll mellettem könnyben és mosolyban,
amíg az élet rögeit töröm,
s nyugodtan küzdök, mert tudom, hogy vár majd
egy új élet, s benn mennyei öröm.

E hit vigasztal minden megtiportat,
özvegyet, árvát, sír felé menőt,
gyermeket vesztett zokogó anyákat,
s aki beteg is, ebből nyer erőt.

- Az Úr feltámadt! - vallja millió szív
s nem roskad össze semmi súly alatt...
- Bármit beszéltek, hitetlen Tamások,
a húsvéti hit győzelmes marad!

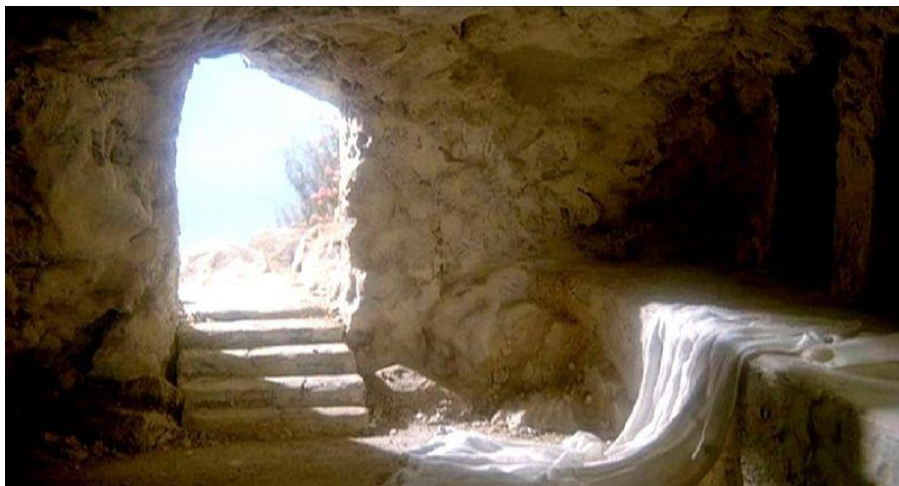
A vers gondolatát folytatva közös imánkkal - és énekünkkel - foglaljuk össze imaóránkat:

Uram és Üdvözítőm, Jézus Krisztus! Adj nekem kedvet és lehetőséget, hogy Téged mindinkább megismerhesselek, mindjobban megszeresselek, és egyre hívebben kövesselek. Buzdító kegyelmed hívása nálam ne süket fülekre találjon, hanem legyek mindenkor kész, hogy akaratodat odaadással teljesítsem! Szembefordulok önszeretetemmel és önzésemmel, s követlek a gyalázatban, szegénységben és üldöztetésben. Teljesen újjá akarok születni, a régi magamat levetkőzni, hogy már ne én éljek, hanem Te énbennem. Ámen.

*Jézus, életem, erőm, békém. Jézus társam, örömöm.
Benned bízom, Te vagy az Úr.
Már nincs mit félnem, mert bennem élsz.
Már nincs mit félnem, mert bennem élsz.*

Krisztus feltámadt!

Valóban feltámadt!

A hét első napján, kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz. Észrevette, hogy a követ elmozdították a sírtól. Erre elfutott Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit kedvelt Jézus, és hírül adta nekik: „Elvitték az Urat a sírból, s nem tudni, hova tették.” Péter és a másik tanítvány elindult és a sírhoz sietett. Mind a ketten futottak. De a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és hamarabb ért a sírhoz. Benézett, s látta a gyolcsot, de nem ment be. Nem sokkal később Péter is odaért, bement a sírba és ő is látta az otthagyt gyolcsot meg a kendőt, amellyel a fejét befödtek. Ez nem a gyolcs közt volt, hanem külön összehajtván más helyen. Most már a másik tanítvány is bement, aki először ért oda a sírhoz. Látta és hitt. Eddig ugyanis nem értették az Írást, amely szerint föl kellett támadnia a halálból... Jn 20,1-9

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

9.

Te Deum laudamus!

2021. május

...Hogy megtarthattam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,
és futva futhatok az Érkező elé,
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért,

hála legyen!

Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen! –

hála legyen, Uram!

hála legyen!

Sík Sándor: Te Deum

Ajánlás:

Imacsoportunk immár 10 éve, havonta összejön, hogy hitünk dolgairól együtt gondolkodjunk, az aktuális témánknak megfelelően közösen imádkozzunk. A Mária Rádió 4 éve leadja imaóráinkat, így helyi közösségünk tanúságtételét sokan meghallgathatják.

Jubileumi imaóráinkban megköszönjük Istennek a sok kapott kegyelmet, Máriának pedig anyai pártfogását. Hálát adunk minden segítőnkért, közreműködőnkért. A házigazda szerepét Székely János püspök atya vállalta, és meghívtuk a Mária Rádió munkatársait is.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Mikor Istenre gondolunk, leggyakrabban kéréseinkkel „ostromoljuk”. Nincs ezzel baj, hiszen Jézus maga is erre buzdított: *Kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek!* De vajon a hálaadás, dicsőítés mennyire van jelen imaéletünkben?

A „köszönöm” szó kihalni látszik emberi kapcsolatainkból is, hiszen az önző ember úgy véli – erre hangol a szekularizált, média agymosott, mainstream világ –, hogy nekünk minden „jár”.

Mindent az Úrtól kaptunk: *Ki mond különbnek másoknál? Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, miért dicsekszel, mintha nem kaptad volna?* (IKor 4,7)

2014 májusában imaóra sorozatunk 10 éves jubileumát ünnepeltük. Ez alkalomra készült el az imaórák anyagából összeállított válogatás-kötet is, amit az imaóra végén László atya ajánlott híveink figyelmébe. Sorozatunk kilencedik füzetével emlékezzünk erre az ünnepi alkalomra, – és arra, hogy mi magunk hogyan is állunk a hálaadó imádsággal!

Az est házigazdája az akkor még esztergomi segédpüspökként időnként körünkben is előforduló – korábbi plébánosunk, Székely János atya volt.

Az imaóra meghallgatható a Mária Rádió archívumában:

Imaórák: 2014.05.15. - 23:00

2021. május

Az Oltáriszentség kitételével és közös énekünkkel elkezdődött imaóránk.

Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.

Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.

Székely János atya bevezető gondolatai:

10 évvel ezelőtt kezdődtek el az imaórák itt, Esztergomban, a Kerektemplomban. A mai estén tele van a szívünk hálával, örömmel, köszönettel.

Egy református lelkész írta le, hogy egy hegy tetejéről nézte a falvakat. Estefelé kigyulladtak a templomok fényei, látta, hogy az emberek mennek a templomokba, és azt mondta, olyannak tűnnek ezek a templomok, mint a tyúkanyók, akik maguk alá gyűjtik a csibéiket. Vagy olyannak, mint egy búbos kemence, amihez odagyűlik a család. Úgy gondolom, hogy ezt élhettük át nagyon sokan testvéreinkkel együtt, újra és újra az imaórákon. Az Úristen, mint tyúkanyó, mint édesatyja és édesanya gyűjt minket a szárnyai alá. Az Úristen olyan, mint a béke és az élet tengere, a tisztaságnak, a szépségnek, a jóságnak az óceánja. Őhozzá jövünk és az Ő békéjéből merítünk újra és újra. Ahogy Jézus mondta: „*Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, s az élet terhét hordozzátok, én felüldítelek titeket. Bennem nyugalmat talál a lelketek.*”

Egy másik bibliai mondat is eszembe jut az imaórákról. Azt mondja az egyik zsoltár: „*Csörgedező patakok vidítják az Isten városát.*” A versek, az imádságok, amelyeket felolvastunk, ilyenek, mint a csörgedező patakok. Az Isten szépségét tükrözik. Felvidítják az Isten városát, az Egyházat, felvidítják a szíveinket.

A mai nap a fatimai jelenéseknek is az emléknapja, ünnepe, illetve ma emlékezünk Szent II. János Pál pápa ellen elkövetett merényletre is. Ahogy a Szentanya felépült a merénylet első napjai után, ahogyan kicsikét jobban lett, akkor azt mondta: Egy ember keze fogta azt a fegyvert és sütötte el, de egy másik kéz, egy anyai kéz irányította a golyót. És aztán mindannyian tudjuk, hogy egy évvel később a Szentanya elment Fatimába, hogy hálát adjon, és a golyó azóta is ott van a fatimai Szűzanya koronáján. Egy anyai kéz másfelé irányította a golyót...

A Szentanya nagyon gyakran mondta: az Úristen ad szabadságot az embernek – ad szabadságot a rossznak is. Azonban a rossz elé korlátokat állít.

A maga életét is ő mindig úgy érezte, mint egy Isten által állított korlát a gonoszság hatalmával szemben. És valóban így is történt. Szent II. János Pál pápa élete például a kommunista diktatúrának állított határt és őáltala az Úristen ennek véget vetett.

Az Úristen korlátot akart állítani a rossz elé. A mi imádságra fölemelt kezünk is – bármennyire gyöngének tűnik –, korlát a gonoszság ellen. A mi szívünkben élő fény, bármennyire is kicsi, pislákoló fénynek tűnik –, de elúzi a sötétséget. Elvisszük a családjainkba, elvisszük a hétköznapiakba. Isten bennünk is korlátot állít a gonoszság hatalmával szemben.

Egy nagyon jó ismerősöm mesélte, hogy a családban volt egy egészen különleges nagymama, aki nagyon szelíd volt, halk szavú, rengeteget imádkozott. Mindenki nagyon-nagyon szerette. Ő nem irányított látszólag semmit, de a háttérben titokzatosan ő volt ennek a családnak a szíve, a fénye. Aztán a nagymama meghalt, és egy éven belül az egyik fia elvált, a másik alkoholista lett. Akkor döbbsent rá a család, hogy ennek a nagymamának milyen különleges hatalma, ereje volt, milyen óriási kincs volt az ő jelenléte.

Most a napokban mesélte egy fiatalasszony az életét. Rengeteg nehézségen, keserúségen ment át az anyósával kapcsolatban, a férjével is, aki ivott, nagy mélységeket éltek át, de az asszony mindig imádkozott, mindig bízott, mindig remélt. Nagy szeretettel a végsőig kitartott, s mostanra a férje letette a poharat. Minden este ketten együtt imádkoznak –, az életük megszépült. Maga is alig akarta elhinni, hogy ez valaha is így lesz. Az imádságnak különleges hatalma és ereje van!

Hálát adunk azért, hogy mi az imaórákon már 10 éve jöhetünk az Úristen forrásához, az Ő békéjéhez, és ebből meríthetünk!

Mai imaóránk ünnepi alkalom. Kis közösségünk hálaadásra jött össze. Úgy gondolom, van miért hálát adnunk. Isten meghívott minket az Ő közösségébe, az Ő szeretetébe. Ezt a hívást azonban nem mindig halljuk meg. Nem értjük, vagy nem figyelünk rá, közömbösek vagyunk – lekötnek a sürgős-fontos evilági dolgaink.

Nagy öröm számomra, hogy egyházközségünkben van egy lelkes, kis csapat, akik havonta – immár 10 éve – ily módon rászánnak egy-egy órát az Úr útjának fürkészésére. Együtt-gondolkodásunk, együtt-imádkozásunk egyfajta tanúságtétel – a magunk számára is, hogy Isten üzenete, a hitünk fontos nekünk. Szeretnénk mindjobban megközelíteni, megérteni Őt, hogy majd mikor eljutunk a boldogító színe látásra, ismerősként köszönthessük. Ő meg talán majd így fogad: *Jöjjetek Atyám áldottai...*

Május Mária hónapja. Mai imaóránkon előtte is tisztelgünk. Hálát adunk anyai pártfogásáért, amit személyes és közösségi életünkben annyiszor megtapasztaltunk. Közbenjár értünk Szent Fiánál, mi pedig igyekszünk megfogadni a kánai menyegzőn mondott szavait: *Tegyétek, amit Fiam mond.*

Ma esti gondolataink, imáink, énekeink, hálaadásunk, dicsőítésünk szálljon felfelé: Isten felé és Mária felé. Hálaadás ezért a közösségért, hálaadás Isten hívásáért, hálaadás szemünk, fülünk nyiladozásáért, egész életünkért.

Sík Sándor: Te Deum

Téged Isten dicsérlek

és hálát adok mindenért.

Hogy megvolt mindig a mindennapim

és nem gyűjtöttem másnapra valót, - hála legyen.

Hogy mindig jutott két garasom adni,

és magamnak nem kellett kéregetnem, - hála legyen.

Hogy értenem adatott másokat,

és nem kellett sírnom, hogy megértsenek, - hála legyen.

Hogy a sírókkal sírni jól esett,

és nem nevettem minden nevetővel, - hála legyen.

Hogy megmutattál mindent, ami szép

és megmutattál mindent, ami rút, - hála legyen.

Hogy boldoggá tett minden, ami szép

és ami rút, nem tett boldogtalanná, - hála legyen.

Hogy sohasem féltem a szeretettől

és szerethettem, akik nem szerettek, . hála legyen.

Hogy akik szerettek, szépen szerettek,

és hogy nem kellett nem szépen szeretnem, - hála legyen.

Hogy amim nem volt, nem kívántam,

és sohasem volt elég, aki voltam, - hála legyen.

Hogy ember lehettem akkor is,

mikor az emberek nem akartak emberek lenni, - hála legyen.

Hogy megtarthattam a hitet,

és megfuthattam a kicsik futását,

és futva futhatok az Érkező elé,

s tán nem kell a városba mennem

a lámpásomba olajért, - hála legyen!

Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen! –
hála legyen, Uram! - hála legyen!

Ave Mária – Gábor angyal köszöntése hányszor, hány ember ajkáról
száll az ég felé. Szálljon most a mi lelkünkéből is! Énekeljünk közösen!

Wolf Péter: Ave Maria

*Én mindig bíztam benned vándorlásomon, és te oltalom voltál.
Nincs gyenge pillanat, mely téged megtagad, bennem szép szavad szól már.*

Ave Maria, Ave Maria, Ave Maria, Ave Maria.

*Mért volna véletlen, hogy megtaláltalak, és csak általad éltem.
Száz úton indulhatnék, mind felé vezet, el nem tévedek, érzem.*

Ave Maria, Ave Maria, Ave Maria, Ave Maria.

*Jó volt, hogy elkísértél, sok baj elkerült, s néha teljesült álmom.
Nézd, jöttem megköszönni boldog életem, hálaénekiem szálljon.*

Ave Maria, Ave Maria, Ave Maria, Ave Maria.

Hálaadásunkat közös imánkkal folytassuk:

**Uram, átadom Neked életemet. Szívemből megbocsátok mindenkinek,
aki életem folyamán megbántott. Hálát adok mindenért, ami történt
velem. Minden ajándékodat megköszönöm, Uram. Hálát adok a
szenvedésekért és a rossz napokért is, mert irgalmad és jóságod mindent
javamra fordított.**

**Kérlek, Uram, add nekem Szentlelkedet! Add, hogy fölismerjem mindig
Lelked vezetését, és készséges szívvel engedelmeskedjek neki!
Vegyél el belőlem minden bizalmatlanságot és félelmet, és add, hogy
gyermeki szívvel egészen Rád hagyatkozzam! Rád bízom életemet,
halálomat és minden javamat.**

**Add meg nekem, Uram azokat a lelki adományokat, amelyekkel
szolgálhatlak Téged ezután! Föjlajánlom Neked képességeimet és
körülményeimet, odaadom minden kívánságomat és vágyamat.
Kérlek, légy Ura életemnek és változtasd át szívemet olyanná, amilyenné
öröktől fogva eltervezted! Ámen.**

Ha Istenről gondolkodunk, végtelen szeretetéről, irgalmáról, - mindjárt eszünkbe jut a mi esendőségünk, gyarlóságunk, gyengeségünk. Felfoghatatlan az ember számára ez a szeretet, amivel a Teremtő teremtménye felé fordul.

Bódás János: Valamit nem értek

Régóta ismerlek már Istenem,
S egyre halkulnak bennem a „miért”-ek.
De homályos elmém bárhogy derül is,
valamit most sem értek.

Tudom, szereted minden művedet,
mert minden műved nagyszerű, remek.

Szereted a virágot, hisz színében
a mennynek színei tündökölnek.

Szereted a csillagot: tiszta, fényes.

A követ is: ház lesz, véd, menhelyet, ad;
a harmatot, a forrást: makulátlan,
s mert szótlantul terem, a fűvet, s a fát.

Az állatot, mert törvényed szerint él,
s mint az ember, testvérbe nem harap;
a szitakötőt, fecskét, sast, galambot,
méhet és minden zümmögő bogarat,

Mik a szivárvány száz színét ragyogják,
s hímporuk, pelyhük, tolluk lágy, puha;
szereted a gyermeket, mert arcán
az ártatlanság égi mosolya.

Szép minden műved, hát hogyan szeretnéd,
Gyönyörködsz benne, mind, mind értem ezt!
De engem, aki szégyenedre válok,
ezt nem értem, hogy engem miért szeretsz?!

Erre a szeretetre legjobb szándékunk, legnagyobb igyekezetünk ellenére is, mi csak életünk együgyű válaszait produkáljuk, dadogó szavakat tudunk csak megfogalmazni.

Gégény István: El nem mondott ima

Fáj, hogy nem szólhatok.

Bár mondtam volna ezernyi szép gondolatot,

Mégis itt ülök szavaim börtönébe zárva,

Süket csendet hallgatok.

Fáj, mert adni vágytam,
Helyette most én kapok.
Mégsem bánom már, hogy így lett,
Hisz oly gyakran hiába szólalok.
Mert az igaz fohász nem az ajkakon,
Benn a szívben fakad.
Nem száll tova szép szavakon,
Örökre bensőm kincse marad.
Szállni tanul a lelkem,
Szólni a szám,
Közben a csend néma szárnyain
Az Úrhoz talál imám.

Ha bármilyen gyatrán is, de a szív bőségéből szól a száj. Bővülő, táguló szívünkben mondjuk együtt:

Uram, Istenem!

Köszönöm, hogy mindeddig megsegítettél. Köszönöm, hogy a tegnapot és a mai napot is megéltem. Ne haragudj reám, ha most is aggodalommal, félelemmel tekintek az előttem álló feladatra. Megvan rá az okom.

Érzem, hogy gyenge vagyok, nagy erőfeszítésre van szükségem, s akkor sem lehetek biztos abban, hogy sikerülni fog.

Benned bízom, hogy amint eddig, mindeddig velem voltál, velem maradsz ezután is. Nyisd meg a szemem, hogy lássam, minden nehézség előtt és közben is lássam, hogy jelen vagy és kinyújtod felém segítő kezed.

Akkor bátor leszek és erős, ahogy parancsolod. Bízass, hogy mindig a jóra törekedjem, és azt tegyem, amit te rendeltél feladatként a számomra.

Köszönöm, hogy velem leszel, s én nyugodtan bízhatom rá magam segítő szeretetedre. Ámen.

Isten végtelen szeretetére a legnagyobb bizonyíték, hogy emberi alakban megjelent közöttünk. Mária, a hűséges szolgálólány által emberré testesült, egy lett közülünk. Vállalta emberi életünk minden esetlegességét, örömeit, szenvedéseit. Jézus olyan tükröt tartott elénk életével, tanításával, amibe belenézve megláthatjuk a saját gyarlóságunkat, de a hozzá vezető utunkat is. Csak ezt a tükröt használni kell! Gyakran elővenni, vagy inkább életünk fő helyére tenni, és sűrűn bele-bele nézni. Jézus jelen kell, hogy legyen életünkben! Ennek, ezen szándékunknak talán legszebb, leginkább kézzel fogható jele, hogy vannak templomaink. Zsuzsa néni, aki már lassan-lassan egy évszázada jár ide a Kerektemplomba, és a tíz évvel ezelőtt kezdődött imaóráink legelső felolvasóinak egyike – erről mesél.

Túrmezei Erzsébet: Otthonom

Otthonom a templom.

Ajtaján belépve mindig hazaérek,

Ismerősen csendül fülembé az ének,

Mintha minden hangja simogatás lenne!

Égi Atyám keze simogat meg benne.

Megterített asztal, -

éhező mellőle sose kel fel éhen,

megelégedhetik mennyei kenyéren:

élet kenyérével, élet italával,

igében, szentségben: Krisztussal magával.

Mesterem műhelye.

Azért keresem fel, hogy kezébe vegyen,

hogy régi emberből új emberré tegyen!

Hogy amíg templomát látogatok híven,

templommá formálja egész bűnös szívem!

Otthonom a templom.

Mennyei otthonom halvány földi mása,

drága tükörképe, szent hívogatása!

Míg egykor mennyei hajlékod befogad,

köszönöm, Istenem, földi hajlékodat!

Igen, hálaadásunk elődeinknek is szól, akiket kicsit Zsuzsa néni is szimbolizál számunkra. Elődeinknek, hogy a hitet megőrizték és továbbadták, hogy van templomunk, és ide gyakran betérhetünk. Mert itt talán még jobban megérezzük, hogy az Úr közel.

Reményik Sándor: Üres templomban

Így szoktam ezt: ha száll az alkonyat,

Az üres templomba besurranok.

Egy lélek, aki Istent látogat.

A szentek komoly arca rámragyog.

Ha násznép járt ma itt: feledve rég, -

És mise sincs, se karinges papok,

Az oltáron két öröklámpa ég,

Az Istenemmel egyedül vagyok.

A templom üres, a lelkem tele.

Megértjük egymást, pedig nincs szavunk,

Itt állok, szemben állok Ő velem

S nem látja senki, hogy együtt vagyunk.

Állok, térdre nem hajt a vágy hatalmas
Csak fürkészem a nagy Akaratot;
Úgyis addig állok, míg Ő akarja
S ha nem akarja: összeroskadok.
Olyan végtelen áhítat fog el,
Mintha erdőben néznék csillagot,
Ahol az örök, ős csend ünnepel, --
Pedig - csupán egy templomban vagyok.

Ha az ember szíve csordultig tele, a szó már kevés – mindenki a maga módján – dalra fakad. Következő énekünk köszöntse a Szűzanyát. Egy dal a Beatles együttestől, a 60-as évekből.

Úgy legyen (Beatles: Let it be)

*Ha lelkem hullna rossz időkkbe, Mária anyánk lesz velem,
s bölcs szavakat suttog. Úgy legyen!*

*Ha sötét órák elborítanak, Ő majd ott áll előttem,
s bölcs szavakat suttog. Úgy legyen!*

Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen!

Bölcs szavakat suttog. Úgy legyen!

*S ha majd, minden megtört lélek együtt él, szép szelíden –
meglesz majd a válasz. Úgy legyen!*

Bár ma még mind oly megosztottak, lehet másképp! Így hiszem!

S lesz egy végső válasz. Úgy legyen!

Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen!

Lesz egy végső válasz: Úgy legyen!

Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen!

Bölcs szavakkal szóljunk! Úgy legyen!

*Ha sötét, felhős is az éj most, lesz fény fenn az egekben,
s felfénylik a holnap. Úgy legyen!*

*Egy dal szavára ébredek majd, s Mária Anyánk lesz velem,
ki bölcs szavakat suttog. Úgy legyen!*

Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen!

Az lesz majd a válasz: Úgy legyen!

Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen!

Bölcs szavakkal szóljunk! Úgy legyen!

Ha valóban Isten útját keressük, azon próbálunk járni, az visszahat miránk. Talán mások is észreveszik igyekezetünket. Lesznek persze fanyalgók, értetlenek, irigyek is, de lesznek olyanok is, akiknek példát

jelenthet életünk. Itt most újra megköszönöm Székely János atyát Istennek, hogy közénk is elküldte, ha csak rövid időre is. Plébánosunk volt másfél évig. Általa sok kegyelmet, sok buzdítást és indítást kaptunk – és kapunk azóta is. Az általa most tolmácsolt vers sokkal szebben mondja el az előbb mondottakat: vagyis hogy tanúságtételünkre figyelnek testvéreink.

Reményik Sándor: Azt mondják...

Azt mondják, hogy fényt hintek szerte-szét
— Én olyan sötétnek tudom magam.—
Azt mondják, köszöntésem: békesség.
— S be nyugtalan vagyok, be nyugtalan!—
Azt mondják, dalom ír és enyhülés.
És több, mint szépség: jócselekedet.
— Bennem dül a magamra-ismerés,
S meaculpázva verem mellemet. —
Azt mondja, aki találkozik vélem,
Hogy tőlem ő kapott ajándékot.
— S én tehetetlen, sajgó kínnal érzem,
Hogy mindenkinek adósa vagyok.—
Ó, Barátaim, ha egy fénysugár
Lelketekig hullt, át a lelkemen:
Nem enyém az a fény, csak bennem jár.
Istennek köszönjétek, – ne nekem!

Minden katolikus templomban van Mária kép, szobor, gyakran oltár is. Mikor belépünk, Jézus mellett az Ő édesanyját, a mi égi édesanyánkat is köszöntjük.

Paul Claudel: Dél van

Dél van. A templom nyitva áll. Belépek.
Jézus anyja, nem azért jöttem, hogy kérjek.
Nincs amiért könyörögjek vagy amit felajánljak neked.
Csak azért jöttem, Szűzanya, hogy nézzelek.
Hogy nézzelek, sírjak a boldogságtól,
Tudjam, hogy a fiad vagyok és itt vigyázol.
Csak egy pillanatra, amikor minden elakad, délben,
veled legyek, Mária ott, ahol te vagy.
Semmit ne szóljak, arcodon merengvén
Hagyjam, hadd énekeljen szívem a maga nyelvén.

Semmit sem szólni, mert a szív
Túlságosan tele már,
ahogy kedvét tölti és váratlanul felcsendíti
énekét a rigómadár.
...mert dél van, s mert híveid e napon ma itt lehetnek,
és mert te mindörökre itt vagy,
egyszerűen mert te vagy Mária,
egyszerűen mert dicsérhetjük létedet,
Jézus anyja, legyen hála neked!

Dicsérjük Máriát a most szentté avatott, közismerten máriás pápánk, II. János Pál szavaival, majd köszöntsük őt énekünkkel is.

Szűz Mária, a Magasságbelinek alázatos leánya, benned csodálatos módon beteljesedett az isteni hívás titka. Te képmása vagy annak, amit Isten véghezvisz abban, aki rábízta magát. Benned a Teremtő szabadsága felemelte a teremtmény szabadságát. Az, aki a te öledben megszületett, egyetlen akarással egyesítette Isten gyógyító szabadságát az engedelmes emberi követéssel. Hála a te igen-szavadnak, végérvényesen egyesült Isten megszólítása és az Isten-ember válasza. Te vagy az új élet zengéje, te megőrzöd mindnyájunk számára az öröm és szeretet nagylelkű igenjét. Ámen.

Refr: Mária, Mária, szép virágszál, Mária, szikrázó Nap.

Szeplőtlen fogantatott ártatlan lány, Könyörögj érettünk Anyánk!

Mária, Mária, szép virágszál, Mária, szikrázó Nap.

Védeld meg magyarok Nagyasszonya! Imádkozz érettünk Anyánk!

Nézd, önzésünk mély, sötét börtönbe zár, a hűtlenség kígyója szívünkre vár.

Erőltlen gyermeked Hozzád kiált, ne hagyj el, jöjj, segíts már!

Refr:

A szeretet hűsége szívedben ég, mint hajnali verőfény, oly tiszta, szép.

Lánglelked tűzjelét ragyogtasd ránk, utunkon előttünk járj.

Refr:

Vannak, akik nem ismerik Máriát. Sokan nem fogják fel jelentőségét, talán még a hívők közül sem. Pedig ő is jelen van – mai világunkban is. Jelenései, üzenetei által figyelmeztet, kér, most is azt mondja, mint a kánai menyegzőn: *Tegyétek, amit Fiam mond.* Sík Sándor szavaival köszöntsük Szűz Máriát, és gondolkodjunk arról, korunk hogyan viszonyul hozzá.

Sík Sándor: Üdvözlégy!

Magasztalja én lelkem az Urat
És Azt, akiben teljes az ő kedve,
Akiben minden titkot megmutat,
Egyetlen szép mosollyá édesedve.
Hogy is lehetne hozzád más szavam
Legelsőbbben, mint a magasztalásé!
Hadd mondok, százötvenszer, boldogan:
Ave Mária! Üdvözlégy Királyné!

Magasztallak, mert nem hallgathatok.
Füst a szavam és az életem kérész,
Mégis, mégis: olyan állat vagyok,
Mely egyenesen jár és fölfelé néz.
Fölfelé néz, mert fönny valami van,
És föl beszél is: van kihez beszéljen,
És ha beszélek: nem féreg magam,
De minden fölfelé nézők nevében.

Hogy éhezne már szólni valamit
Fölfelé ez a süketnéma század,
Amelynek ebnyüszítés lett a hit
És aljasság a fölséges alázat!
Émelyedik a futószalagon
Gyártott eszmények hánytató szagától,
A prófétáktól a zsidopiacon,
Az elvektől - az embertől - magától!

Hogy magasztalna lelke már urat,
Testtel-lélekkal rína már imádni!
De nincsenek a földön már urak,
Csak szolgák vannak és szolgák szolgái.
A szó, mit a mélyből kiáltana,
A káromkodás undorában elfagy.
Ó Egészen-szép,
Ó Istenanya, Ó Ember-anya,
De jó az Isten, hogy te még mienk vagy!

Mária-kegyhelyekre gyakran és sokan elzarándokolnak. Most voltunk mi is Bodajkon. Szeretnénk kifejezni ezzel is hűségünket, ragaszkodásunkat és köszönetünket az általa nyert kegyelmekért. És néha csak úgy magányosan megyünk hozzá – esetleg csak belső, lelki útjainkon járva.

Tóth Sándor: A megfeszített c. oratórium bevezető éneke

Csillagmécses világánál jöttem hozzád, Mária,
Fáradt fejem lehajtani, Vigasztalás Asszonya.
Hó-magányban, át az erdőn, hold-ív vándora kísért,
Szél a bükkösök sorával zsoltárhangokat cserélt.

Fölemelem tekintetem, keresem a fényedet,
Amely könnyít éjszakámon, s forrásodhoz élvezet.
Szomjazó virágok arca, mitől mindig felderül,
Virág-ember árvasága szeretetté fényesül.

Keresem a virágaid, száraz kórót tép a szél,
Nyári vizek tükre-fodrán jeget kopácsol a tél.
Dermed idebenn is, látod, lelkem ékes hajlama,
Oldozd sugaras kezeddél, Napba öltözött Anya!

És a szavak töre élet tompítsd, országunk szívét önfíától át ne döfje.
Gyűlöletnek késhegyét távoztasd e néptől messze, már eleget szenvedett.
Megalázva idegentől róttá csak az éveket,
Melyek most már mély kongással jelzik, utunk hol vezet
Barbár vörös egek alól, s keresünk a reményeket.

Vén, magányos erdeinkben zarándoklunk éjszaka,
Ám az úton élénk sietsz, Reménységünk Csillaga.
Kitárod kék köpönyeged, hová bízón térhetünk,
Miként elődeink hitték, összetéve két kezünk.

Közbenjáró szavad által Szent Fiad, ki ránk tekint,
Megbocsájtja vétkeinket, s megenyhíti mind a kint.
Megnyitja a benső forrást, hitet támaszt, lelkeket,
És a sívó gonoszságban megőrzi az életet.

Közös énekünkkel folyamodjunk Máriához:

*Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk, ó nézz, ó nézz le ránk!
Hittel sok gyermeked Tőled vár szép jelet Tőled, Tőled, ó jó Anyánk!*

Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk.

Új harcok, új szavak, új eszmék hullanak, még sincs, még sincs remény!

*Megfáradt szép szemek megtörten fénylenek, ó mért, ó mért, ó mondd
miért? Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk.*

Megtévedt nemzedék két kézzel szórja szét minden kincsét, hitét.

*Nem hisznek semmiben, nem bíznak senkiben, ó mért, ó mért ó mondd
miért? Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk!*

Az idősebb ember talán gyakrabban vissza-visszatekint a megtett útra. Honnan is indultunk, milyen kanyarokat vettünk, mit végeztünk eddig. Tesszük ezt azért is, hogy a még előttünk lévő dolgainkat – a tanulságokat levonva – még jobban tegyük. Ha merünk őszintén szembenézni eddigi életünkkel, észre fogjuk venni, hogy az Úr mindig velünk volt. A nehézségeinkben, gyötrelmeinkben is. Pont ezzel vezetett, figyelmeztetett. És Mária is féltőn figyelte botlásainkat, örült igyekezetünknek.

Sík Sándor: Bölcsességnek széke

Nagy Királynő, kit tizenkét
Csillag koronáz,
jóságodhoz könyörög egy
Öreg iskolás.
Félve jön csak, szívszorongva,
Olyan félszegen,
Mint egy gyermek, aki gyónni
Először megyen.

Félve jön, hogy eldadogja
Szíve vágyait,
Gyermeksége ötvenéves
Imádságait,
S amit akkor nem tudott és
Nem mert volna még:
Hogy a gyermekség malasztját
Küldje rá az ég.

Voltam én is gyöngé gyermek,
Fürge kisfiú,
Kölyök aztán, kezes-lábas,
Legény is, hiú.
Lettem aztán java-férfi,
Rendes mégpedig:
Akiből tizenkettőből
Egy tucát telik.

Aztán Isten tudja, hogy, de.
Úgy kerülközött,
Mester lettem, számadó a
Báránycák között,
Terelgettem, tanítottam,
Úgy, amint való,
Még tekintélyt is szereztem,
Mint írástudó.

Sok tudós tudatlanokkal
Fújtam egy-követ.
Mennyországból is nem egyszer
Jött hozzám követ.
Tudom már, hogy nincsen új a
Forgó nap körén.
Hát most, Bölcsességnek Széke,
Hozzád jöttem én.

Öntsd belém a bölcsességet:
Úgy is mondanám,
Hogy a gyermekség malasztját
Esedezd le rám.

Engedd újra visszaélnem
Bokros éveim,
Lenni mint a régi kiseded
Jézus térdein.

Aki bízó, aki tiszta,
Aki egyszerű,
S anyakézből édes neki
Ami keserű.
S ha elpilledt a játékban,
Csak egyet kíván:
Elaludni jó öledben
Édes jó Anyám.

Ezzel a gyermeki bizalommal és hittel szeretnénk élni itt a földön, míg majd az örök boldogság állapotára eljutunk. És hálát adunk a Szentlélek vezetéséért, hogy időnként jó gondolatok is ébrednek bennünk. Ezzel a lelkülettel köszönünk el mára az oltáriszentségben velünk lévő Krisztustól – és vele Máriától is.

Ének szentségbetételre:

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Mai imaóránk hálaadása az égieken túl szól testvéreinknek is, akik által egy kicsit szorosabb kapcsolatba kerültünk az égiekkel. A sok-sok felolvasónak, akik imaóráinkon nagy átéléssel tolmácsolták nekünk a kapott szöveg gondolatát. Meghívott vendégeinknek, akik sok szép lelki élménnyel gazdagítottak. Lelkipásztorainknak, akik mindig velünk együtt voltak. És a testvéreknek, akik hűségesen kitartanak, jelen vannak imaóráinkon. És talán néhány Mária Rádió hallgatót is közelebb vitt Istenhez a mi útkeresésünk.

Mindenki hosszasan sorolhatná, kinek is kellene hálát mondani, aki segítette Isten felé. Én azért úgy gondolom, mindenki első helyre teszi a saját édesanyját. Igen, általa vagyunk itt e földön. Édesanyánk szeretete mutatta meg Isten szeretetét, Mária szeretetét is. Május elején volt anyák napja. Imaóránk vége felé most gondoljunk szeretettel és hálával édesanyánkra is.

Révész Ágnes: Anyák napi ima

Mindenható Istenem! Köszönöm, hogy olyan édesanyát adtál nekem, aki megtanított engem lefelől is imádkozni. Áldd meg őt, és áldj meg minden édesanyát, akik az anyai méltóságban részesültek, és vállalták mindazokat a fáradalmakat, amelyeket értünk túrni és szenvedni kellett. Óvd meg őket, ahogyan ők óvtak bennünket minden veszélytől, lemondva minden kényelemről. Add, ó Istenünk, hogy minden édesanya a Te Szíved szerint nevelje gyermekeit! És áldd meg kérünk, a nagymamákat is, akik nekünk szüleinket felnevelték.

Végül, boldogságos Szűzanyánk, hozzád fordulunk, Fogadj minden édesanyát anyai palástod alá, segítsd őket, hogy olyan szeretettel gondozzák gyermekeiket, amint te gondoztad egyszülött Szent Fiadat. Növeld az édesanyákban is bennünk is a hitet, a reményt és a szeretetet, segíts, hogy soha el ne veszítsük ezt. Taníts meg arra, hogy Istenben bízva boldogok legyünk minden veszélyben, s hogy egykor a fényes égi hazában veled együtt dicsőíthessük a teljes Szentháromságot. Ámen.

Imaóránk záróéneke köszöntse Máriát, előtte mondjuk közös imánkat:

Istenem, csodálatos gondviselésed által mindannyian arra vagyunk hivatva, hogy Krisztus testének tagjaivá váljunk. Minden egyes tagnak öröktől fogva meghatározta a maga feladatát, számolva minden ember adottságával. Ebben a rendben örök előrelátásoddal részemre is kijelöltél egy helyet, ahol szolgálnom kell. Uram, készen állok erre a szolgálatra! Kívánj tőlem akár csendes, hangtalan munkát, akár hősi elszántságot, nagy áldozatokat: követlek, Uram! Ámen.

Néked ajánljuk Szűzanyánk, a legszebb hónap alkonyát.

Ezer nép híven zengi ma: ó üdvözlégy, Mária!

Énekli tiszta gyermekajk, s kik érzik a sok földi bajt.

Esengve száll szívünk dala: ó üdvözlégy, Mária!

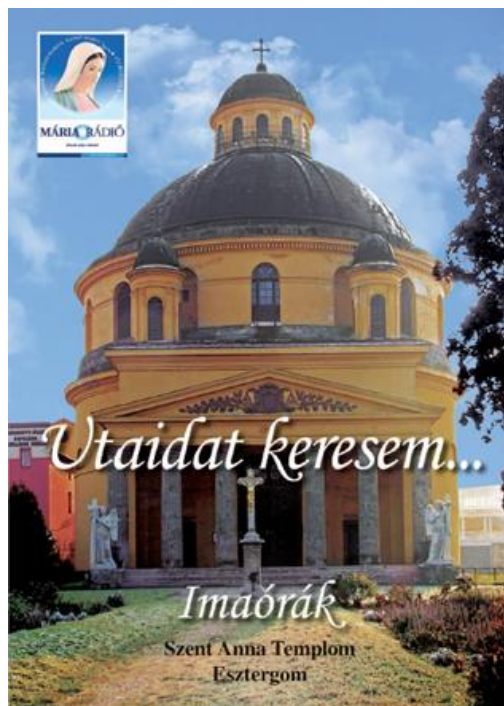
Hallja a bűnös és zokog, hogy elhagyta a hajlokot,

melyben a legszentebb ima: ó, üdvözlégy, Mária!

Ó tudjuk, május estelén, az égben is több lesz a fény,

s zengőbb az angyalok dala: ó, üdvözlégy, Mária!

Az imaóra végén könyvbemutatóra került sor...

Mikor Laci szólt, hogy ezt az általa szerkesztett könyvet mutassam be, akkor eszembe jutott, hogy még káplán koromban az egyik egyetemista csoporttal Erdélyben voltunk kirándulni. Ez egy olyan kirándulás volt, hogy minden éjszaka máshol aludtunk. Egyik alkalommal egy eléggé sűrű erdőn kellett átmennünk. Egy ideig láttuk a jelzéseket, de aztán valamilyen oknál fogva – vagy nem vettük észre a jelzéseket, vagy elfogytak (ezt a mai napig sem tudom), mindenesetre eltévedtünk. Akkor a bátrabbak, köztük én is, úgy gondoltuk, a legegyszerűbb út mindig az, ha a hegy gerincéről egyszerűen csak úgy lemegyünk. Persze így utólag, ez nagyon rossz döntés volt, nem így kellett volna, ugyanis ránk sötétedett, elkezdett szakadni az eső, és egyre meredekebb lett a lejtővelünk. A csoport másik fele fent maradt, azt mondták tovább keresik a jelzéseket, az utat, – amit aztán ők meg is találtak.

Mi semmit sem találtunk, sőt, utólag belátva, nem túlzok, ha azt mondom, egy-egy pillanatban egészen életveszélyes helyzetben éreztem magam, és a többiek is magukat. Persze aztán lejutottunk, és hát, ha nem is Sík Sándor Te Deumát, de a Te Deumot – ott a szakadó esőben, sötétben, igazából nem is tudtuk, hol vagyunk, – elénekeltük.

Azért mondom el ezt a rövid történetet, mert ennek a könyvnek a címe: ***Utaidat keresem***. Az Istennek sokféle útja van. Mindig ezeket az utakat kell keresnünk, mindig ezeken az utakon kell járnunk! Ha letérünk róla, akkor biztos, hogy rossz irányba megyünk. Akkor biztos, hogy lelki értelemben is életveszélybe kerülhetünk.

Amikor kezembe került ez a könyv, föllapoztam, beleolvastam, megnéztem a tematikáját és úgy gondoltam, hogy ezzel a könyvvel nagyon is lehet az Isten útján együtt járni. Hiszen ez egy olyan könyv, amely igazából a születéstől a halálig ad nekünk elmélkedési témákat, gondolatokat, verseket. Ugyanakkor az egész liturgikus évet is összefoglalja. Találkozhatunk benne Máriával, családokkal, az Egyházzal, papjainkkal. Mindent felölel, ami a keresztény ember életében, hétköznapjaiban ott van, jelen van.

Nagy szeretettel köszönöm meg Lacinak innen, az oltártól is – az imaóra keretében – az elmúlt 10 esztendőt. Köszönöm neki, hogy gondolt erre a mai napra, és ünneppé tette számunkra a mai estét, ezzel a hálaadó imaórával. Köszönöm azt is, hogy megszerkesztette ezt a könyvet, amely talán nem csak saját magunknak nyújthat lelki táplálékot, hanem, ha ajándékba adjuk másoknak, akkor – biztos vagyok benne –, hogy ezzel magát a Jóistent adjuk át az imákon, elmélkedéseken, gondolatokon, verseken keresztül. Bátran bíztatok mindenkit a könyv megvételére. A befolyt összeggel teljes egészében a plébániát támogatjuk.

A könyv címe: ***Utaidat keresem***. Azt kívánom mindnyájunknak, hogy egész életünkben keressük az Isten útját! Ha megtaláltuk, maradjunk rajta, mert ennek az útnak a végén vár bennünket az Isten!

László atya

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

10.

A felnőttkor küszöbén...

2021. június

„Amit kigondoltál
vidd tovább

ami lettél
vállald
de soha ne feledd
ami még lehetnél”

Pusztai Sándor: Rendeltetés

Ajánlás:

Nyolcadikosaink a bérnyújtásra készülnek. Ezzel a beavató szentséggel egyházunk teljes jogú tagjaivá válnak. De a felnőtté válás folyamata sok nehézséggel, küzdelemmel is jár, mind a gyerekek, mind a szülők számára.

Májusi imaórákon gondolkodjunk serdülő gyermekeink élethelyzetéről, érzéseiről, alakuló személyiségükről – az ő közreműködésükkel.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Pünkösöd idején egyházközségeink fiataljai a bér málkozás szentségében részesülhetnek. Hosszú az út az elsőáldozástól idáig, és sajnos, már eddig is nagy a lemorzsolódás. Rosszindulattal szokták emlegetni, hogy ezek a fiatalok „kibér málkoztak” az Egyházból...

Valóban, sokak életében ez nem hitbéli megerősítést, komoly elindulást, az elmélyülés kezdetét jelenti, hanem eltávolodást. A sok változás, amin ezidőtájt átmennek, a környezetükből jövő hatások, a fizikai és mentális érési folyamatok problémái nem segítik őket a szilár értékrend kialakulásában. Hát ha még a szülői példa is hiányzik ?!

A jövő Egyháza rajtuk múlik, és ebben a felnöttek felelőssége megkerülhetetlen! Tudunk-e hiteles példát mutatni nekik? Eléjük éljük-e az általuk is elfogadható, vonzó hitéletet, mentalitást, értékrendet?

Sorozatunk tizedik füzetében a keresztény felnőtté válás gondolatával tartott imaóránkat ajánlom a Testvérek figyelmébe, ahol a bér málkozásra készülő fiataljaink kaptak egy kis útravalót – kicsit másképp, mint ahogy a felkészítő hittanórákon találkoztak a „tananyaggal”.

Ezen imaórát 2017 májusában tartottuk, meghallgatható a Mária Rádió archívumában:

Imaórák: 2017.05.19. - 23:20

2021. június

Az Oltáriszentség kitétele és közös énekünk után László atya köszöntötte a jelenlévőket, majd pár gondolattal bevezette imaóránkat.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Pünkösdre készülünk, a Szentlelket várjuk. Ezekben a napokban, hetekben az ország számos településén a bérmálás szentségében részesítik a püspökök a fiatalokat. Ebben a mai imaórában ezekért a fiatalokért, ezekkel a fiatalokkal szeretnénk együtt, közösen imádkozni, hogy a Szentlélek, amit a bérmálás szentségében elnyernek, alakítsa őket, formálja hitüket, erősítse meg az Istenbe vetett bizalmukat!

Az idén 80 éves a plébániánk, imaóránk elején imádkozzunk közösen – hálát adva, és kérve a további kegyelmeket:

Urunk Jézus! Te vagy feje az Anyaszentegyház titokzatos testének; te vagy hát feje a mi plébániánknak is, amely a nagy Egyháznak kicsiny része. Kérjük, terjeszd fölénk oltalmadat és add reánk áldásodat. Áldd meg plébániánk híveit, és kegyelmeddel tedd buzgóvá őket. Áldd meg szeretettel és egyetértéssel a házastársakat; vezérelj jóra fiatalságunkat; adj megnyugvást az özvegyeknek, gondviselőt az árváknak, türelmet a betegeknek és szenvedőknek. Fordítsd a szíveket irgalommal a nélkülözők felé, és könnyíts a szűkölködők nehézségein. Különösen könyörgünk egyházközségünk vezetőiért. Tartsd ébren bennük a kötelességérzetet, hogy mindenben Isten dicsőségét és az Egyház javát nézzék. Munkájukért áldd meg őket Urunk, mert te nagylelkű vagy mindazokhoz, akik tevékenykednek. Aki élsz és uralkodol mindörökkön-örökké. Ámen.

Nyolcadikos gyerekeink bérmálkozásra készülnek. Várjuk, kérjük a Szentlélek kiáradását, amit minden pünkösdkor meg is ünneplünk. Aznap, azon a hétvégén sok templomunkban szolgáltatják ki a bérmálás szentségét főpásztoraink, így nálunk is az esztergomi bazilikában. Bérmálkozó gyerekeink ezzel nagykorú kereszténynek számítanak. Egyházbizalommal igen, de sok más emberei vonatkozásban korántsem.

Életükben ez a kor, a kamaszkor általában elég viharos. A felnőtté válás folyamata sok nehézséggel, küzdelemmel is jár, mind a gyerekek, mind a szülők számára. A szülői tekintélyt egyre nagyobb kritikával fogadják, útkeresésükben sokszor inkább kortársaikra hallgatnak. A hitük alakulásában is sok a kérdés, kritika. Kinyíló értelmüknek nem biztos, hogy elegendő a felnőttek, a hitoktatóik vagy plébánosaik válasza. Persze Istennel kapcsolatban nem is kaphatnak racionális válaszokat, - a hit más kategória. De hát pont ezért kérjük a Szentlélek megvilágosító, megerősítő kegyelmét, ajándékait.

Ma este gondolkodjunk a felnőtté válás folyamatának körülményeiről, gondjairól, örömeiről – bérnöközóink közreműködésével. És imádkozzunk értük, velük együtt - most közösen:

Uram, nagy öröm él szívemben, mert beszálltál életem hajójába és ezzel részt vállaltál emberi életemből. Azért teszed ezt, hogy velem együtt indulj a világ nagy tengere felé. A magam ereje sokszor kevésnek bizonyul. Kudarcc és sikertelenség ér nap mint nap, de a veled való találkozás óta újra erőt érzek magamban, és lelkesedést, hogy ismét érteled fáradozzak. Taníts engem, hogy mindig engedelmeskedjek szavadnak és emberhalász legyek, aki bátran indulok az emberekhez, hogy hirdessem a te Evangéliumodat. Ámen

Gyermekeinkben lassan tisztulni kezdenek a felnőtt világ fogalmai. Lázadó korokban a szabadság fogalmát másképp értelmezik, mint amit az valójában jelent. Persze, liberális, értékzavaros világunk is félreviszi őket. Márai Füveskönyvét hívjuk segítségül a szabadság értelmezéséhez.

Arról, hogy szabadok vagyunk

Mikor a hatalmasokkal állasz szemközt, gondoldj mindig arra, kitől kapták ezek az emberek hatalmukat? S mit is tehetnek ellened? Elvehetik javaidat, szabadságod vagy életedet? És aztán? Parányi mikroba, fertőző baktérium is elveheti életed, mely törekeny és mulandó, mint a rovarok élete. Nem, a leghatalmasabb úrnak sincs igazi hatalma lelked fölött, s ezért tehetetlen, ha te igazságos vagy, s ő igazságtalan. Csak akkor tehet ellened valamit, ha téged bűnben talál, s ő igazságos. Ezért ne arra gondoldj, mit mondasz majd a nagy úrnak, hogyan viselkedel; csak arra gondoldj, hogy szabad vagy, amíg igazságos vagy, s a nagy úr tehetetlen igazságod ellen.

A lélekről és a hatalomról

Minden régi bölcsélet égető kérdése volt: „Mi van az ember hatalmában?” S egyhangúan felelték mind: „Csak a lelke.” Ez a legrégebb, igen, az egyetlen igazság, melyet az ember értelme megismert és föltétlen igaznak elfogadott. Az idő, a tapasztalás, az érzékelés és a tünődés nem változtatta meg ezt az igazságot. Csak lelkünk van hatalmunkban, semmi más. De ez a hatalom korlátlan. Nem sértheti meg senki, nem veheti el tőlünk senki a lelkünk fölött gyakorlott hatalmat, nincs az a zsarnok, nincs az a társadalmi rendszer, természeti törvény, mely megakadályozhatná, hogy lelkünkben szabadok legyünk. Ez a szabadság föltétlen. S ehhez a szabadsághoz odamérve minden más szabadság, melyet a társadalom, a hatalom és a pénz adhat nekünk, töredékes és viszonylagos.

Maradjunk még egy kicsit a szabadság értelmezésénél egy homília-részlettel, ami a Római levélre alapoz.

Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. (Róm 8,14)

A szolga külső parancsra engedelmeskedik urának. A gyermek belső indításra engedelmeskedik apjának. Ugyanaz a lélek, ugyanaz a lelkület van bennük, egyet akarnak. A hívő számára Isten törvénye nem külső kényszer már, hanem belső készítés. Önként, meggyőződéssel teszi azt. Nem lázad ellene, nem engedményeket kér belőle, nem kibúvókat keres, hanem mivel teljes szívéből szereti az Urat, teljes szívvel törekszik az engedelmességre is.

Erre a szabadságra segíti el Isten azokat, akik hisznek benne. Amikor a tékozló fiú elment otthonról, szolgálélekkel távozott. Keserű kötelességnek találta a munkát, nyűgnek az apai ház rendjét. Amikor hazatér, ugyanazokat a parancsokat kell teljesítenie, csak most már szereti azt, aki parancsol, s tudja, hogy neki is az a jó, ha engedelmeskedik. Itt van a helyén, itt lehet azzá, akivé lennie kell: szabad gyermekké, gazdag örökössé.

Mert a szabadság nem az, hogy azt teszek, amit akarok, hiszen ilyen lehetőség nincs. Hanem az az igazi szabadság, hogy azzá válhatok, akinek Isten teremtett. Ez pedig csak az Atyával való közösségben lehetséges, amikor Isten az ő Szentlelkét adja az embernek, aki így képes is engedelmeskedni neki. A külső törvény bensővé válik, a hívő egyet akar Istennel.

Ágoston írta: az Istentől teremtett ember képes volt Istennek engedelmeskedni, és azt megtagadni is, tehát nem vétkezni, és vétkezni is. A tőle elszakadt ember nem tud nem vétkezni (mindig csak vétkezni képes).

Az újjászületett hívó újra tud vétkezni, és nem vétkezni is. A mennyországban pedig már nem tud vétkezni többé. Jézus Krisztus a vétkezés kényszere alól szabadít fel arra az állapotra, hogy tudjunk újra nem vétkezni is, vagyis örömmel engedelmeskedni Istennek, aki jobban tudja, mi jó nekünk, mint mi magunk.

„Az igazi szabadság az, hogy azzá válhatok, akinek Isten teremtett, akinek az Atya elgondolt.” Életünk igazi értelme tehát, hogy keressük Isten rólunk szóló elgondolását, és azt valósítsuk meg. Énekeljük Loyolai Szent Ignác imáját. Az ének vezetésében ma Zsuzsi és Bori segít – utolsó énekünkben pedig majd Barbara is közreműködik furulyájával.

***Fogadd el, Uram, szabadságomat, fogadd egészen,
vedd értelmemet, akaratomat s emlékezésem.***

***Mindazt, amim van, és ami vagyok, Te adtad ingyen:
visszaadok, Uram, visszaadok egyszerre mindent.***

***||: Legyen fölöttünk korlátlanul rendelkezésed;
csak egyet hagyj meg ajándékkodul: szeretnem téged.
Csak a szeretet maradjon enyém a kegyelemmel,
s minden, de minden gazdagság enyém,
más semmi nem kell. :||***

A serdülő gyermek maga is érzi, hogy valami változik benne is, szüleiehez való viszonyában is. Látszólagos magabiztossága mögött félelmek és bizonytalanság húzódik meg.

Kálnay Adél: Levél Anyához

Anya, én magam sem tudom, mi történt velem,
Hirtelen nagy lett a szám és hosszú a kezem,
Még a hangom is megváltozott,
Pofákat vágok és ugrándozok
Még akkor is, amikor tudom,
Nem volna szabad,
S néha az elfojtott nevetéstől
Rázkódik velem a pad...
Anya én sem tudom, mi lett énvelem,
De már nem tudok megülni csendesen,
Mindentről eszembe jut valami más,
Nehezebben megy a tanulás,
Időnként csak úgy ábrándozom a könyv fölött,
Máskor meg mindenkit fellökök,

Idétlenkedem, mondják, akik látnak,
És én is inkább látom magam valaki másnak
Mint kedves, jó gyerekeknek,
Aki régen annyira örült minden apróságnak,
Cukornak, peregnek...
Most mindig valami más kell,
Divatos ruhák, pénztárca sok pénzzel,
tudom, jobb lenne lenni jónak, megint kedves
szófogadónak,
Nem értem, miért nem jön ez össze,
Ó, jöjjön már valaki, s újra töltse
Fejembe azt a sok-sok illemszabályt
És tanácsot, amit tőled kaptam,
Mióta csak vagyok neked...
Mert ez mind valahogy most elveszett,
S félek nagyon, hogy mit szólsz ehhez...
Anya én sem tudom, meddig tart ez, mi lesz,
De azt éreznem kell, hogy szeretsz,
Szeretsz, szeretsz, nagyon, nagyon,
Még jobban talán, mint egykoron,
S éreznem kell, hogy türelmed végtelen...
Anya, köszönöm, hogy segítesz nekem!

A kamaszok jelentős időt töltenek a tükör előtt. Külsőjüket, annak változását szemlélik, - általában morgolódva, nem megelégedve. Arcvonásainkat az életünk rajzolja, a lelkünk rajzolja. De ezt még gyermekeink nem feltétlenül fogadják el.

Fodor Ákos: Arcképcsarnok

Van egy arc,
amit csak önmagunkat elképzelve látunk
– lehet, hogy ez az igazi.

És van annyi arcunk,
ahányan csak ránknéznek (és: ahányszor!) és még az is lehet,
hogy ezekben akad néhány közös vonás
– lehet. Akkor ez a valóság.

Van egy,
amit tükörbe nézve látunk: villám-
gyorsan alakuló, képlékeny látvány:
múzsája a Szomszéd Ízlése s az azt szolgáló, vagy azt ellenző szándék
– e fölött hunyj szemet; ne kerüld, de ne hidd el.

És van,
van arc, amit csak az lát, aki szeret,
akit szeretünk. Ez a legszebb,
a legmulandóbb. A legérvényesebb.

Gyerekeink keresik valódi önmagukat, helyüket a világban. Fontos, hogy a nagy keresésben Istent ne tévesszék szemük elől. Ezzel a szándékkal, az ő érzéseikkel imádkozzunk közösen:

Istenünk, Atyánk, sokszor úgy érezzük, hogy nincs helyünk ebben a világban. Sokszor kiszakítjuk magunkat abból az otthonból, amely fölnevelt és emberré érlelt minket, elindulunk és a magunk útját járjuk. Magunkkal visszük az örökséget, hátat fordítunk családunknak, testvéreinknek, eldobjuk hagyományainkat, ősi megtartó szokásainkat, mert azt gondoljuk, hogy mi magunk majd másként és lakhatóbban tudjuk berendezni ezt a világot. Add, hogy felismerjük: visszatérhetünk Hozzád, S ha visszatérhettünk, ne engedd, hogy valaha is elszakadjunk Tőled! Ámen.

A kamaszkor viharaiban természetesen tisztában vannak a szüleik szeretetével, azzal, hogy mi mindent köszönhetnek nekik. És ezt néha meg is teszik. Anyák napja táján biztosan! És most is - először prózában, majd dalban.

Köszönet

Gyengéd irányításod befolyásolt mindenben, amit tettem, amit teszek, és amit valaha tenni fogok.

Jóságod kitörölhetetlenül rányomta pecsétjét mindenre, ami voltam, ami vagyok és ami valaha leszek.

Ily módon részese vagy mindennek, amit elértem, és amivé válok.

Amikor segíték a szomszédomnak, ott van a te segítő kezed is.

Amikor enyhíték barátom fájdalmán, ezért ő neked is tartozik.

Amikor szavakkal vagy példamutatással helyes utat mutatok egy gyereknek, elsősorban te vagy a tanítója.

Minden, amit teszek, a tőled tanult értékrendet tükrözi vissza. Minden rossz, amit kijavítok, minden szív, amelyet felvidítok, teher, amelyen könnyítek, irántad való tiszteletadás, a maga szerény módján.

Mert te adtál nekem életet, és ami még fontosabb, leckéket arra, hogyan kell élni. Te vagy minden jónak a forrása, amit elértem életem során.

Mami, köszönetet mondok mindazért, ami vagy és ami én vagyok.

Koncz Zsuzsa: Köszönöm

Köszönöm, hogy értem jöttél
út porából felemeltél,
köszönöm, hogy életemnek
új értelmet adtál.

Köszönöm, hogy segítettél,
a bajban nem feledtél,
köszönöm, hogy megérezted
szükségem van rád.

Ki tudja, nélküled hol lennék ma már,
tán jobb, ha el sem képzelem.
Amit tőled megtanultam, nem felejttem el,
amíg élek s emlékezem.

Köszönöm, hogy rám találtál,
köszönöm, hogy velem voltál,
köszönöm, hogy végül mégis
magamra hagytál.

Ki tudja, melletted hol lennék ma már,
tán jobb, ha el sem képzelem.
Amit tőled megtanultam, nem felejttem el,
Amíg élek s emlékezem...
Amíg élek s emlékezem...

(Bródy János)

Köszönöm, hogy erőt adtál,
bánatomban vigasztaltál,
köszönöm, hogy hozzám mindig
türelmes voltál

Köszönöm, hogy elviseltél,
lehetetlent sosem kértél,
köszönöm, hogy megértetted
szükségem van rád.

Köszönöm, hogy elengedted,
hálát sosem követeltél,
köszönöm, hogy megérezted
nincs szükségem rád.

A tanév vége sok gyereknek iskolaváltást is jelent. És egyre gyakrabban el kell gondolkodniuk, mit is szeretnének majd felnőtt korukban csinálni. Gyorsan változó világunkban ez nem is könnyű – látva szüleik korosztályának küzdelmeit.

Imádság a hivatás felismeréséért

Uram, bölcs gondviseléssel öröktől fogva minden embernek megszabtad feladatát. Ezt a feladatot keresnünk kell, s te segítesz nekünk, amikor akarodat kinyilvánítod számunkra:

- a kor lehetőségeiben és követelményeiben
- a nép és az egyház szükségében
- a jóakarató emberek tanácsában
- képességeinkben, amelyeket tőled kaptunk,
- valamint szívünk hajlamaiban.

Uram, kérlek téged, áraszd lelkembe világosságodat, hogy mindezekből fölismerjem az én feladatomat! Hogy úgy szolgáljak neked, ahogy te kívánod tőlem:

- ha akarsz, a család közösségében,
- ha akarsz, lemondva a családi élet melegéről,
- ha úgy akarsz a lelkek vezetésével,
- ha úgy akarsz, két kezem kemény munkájával.

Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Fogd a kezem, és vezess, légy számomra az Út, a Világosság! Uram, te tudsz mindent! Te előre látsz mindent. Vezess engem a helyes úton! Mutasd meg akarodat! Adj erőt, bátorságot, hogy tántoríthatatlanul kövessem azt! Ámen.

Bagdy Emőke professzor asszony előadását hallottam, mikor a felnőtté válásról beszélt – ennek ismérveit taglalta: Valahol ott kezdődik ez, amikor a fiatal elkezd adni és visszaadni is, nem csak kapni akar. Amikor már tudatosan felelősséget mer vállalni. És az már egy komolyabb szint, amikor elköteleződni is tud, és akar. Amikor az ÉN-től eljut MI szintre, keresni kezdi a személyre szabott küldetését.

Bódás János: Ki van jelölve a helyed

Azért van síró, hogy vigasztald,
és éhező, hogy teríts asztalt.
Azért van seb, hogy bekösse kezéd.
Vak, elhagyott azért van, hogy vezesd.
Azért van annyi árva, üldözött,
hogy oltalmat leljen karod között.
Azért roskadnak más vállai,
hogy terhüket te segítsd hordani.

Az irgalmat kinek fakasztják,
s mélység felett van csak magasság.
Ha más gyötrődik, vérzik, szenved,
azért van, hogy te megmutathasd:
mennyi szeretet van benned.

Megmutattad-e néha legalább?
Enyhült, s szépült-e tőled a világ?
Vagy tán kezdetől támadt foltra folt?
Ott is, hol eddig minden tiszta volt?

Ki vagy? Vigasznak, írának szántak,
menedéknek, oszlopnak, szárnyak.
Ki van jelölve a helyed,
ne nyugodj, míg meg nem leled.
Csak ott leszel az, aminek
rendeltettél. – Másként rideg,
céltalan lesz az életed.
Mag leszel, mely kőre esett,
elkallódott levél leszel,
mely a címzetthez nem jut el.
Gyógyszer, ami kárba veszett,
mit soh'se kap meg a beteg.
Rúd leszel, de zászlótalan,
kalász leszel, de magtalan,
cserép, amiben nincsen virág,
s nem veszi hasznod sem az ég,
sem a világ.

Igen, ilyen gondolatokkal szoktuk újtukra indítani, azon segíteni
gyerekeinket, - bár az elindítás, ill. az elindulás mindig egy kis fájdalommal
is párosul. Erről énekel Zsuzsi.

Emberek: Mama

Mit is mondhatnék még, hiszen mindent tudsz rég;

Ami titkom csak volt, már régen tiéd...

Az első szavamat, azt is csak te hallottad, - csak a tiéd...

Te vagy minden játék, te vagy minden, ami szép;

Ha bántanak még, csak te vagy, aki véd...

És neked fáj a szó, mikor rólam szól, s nem jó, - nem szép...

Refr. *Hűtlenek vagyunk: végül mind elindulunk,
Száz mosolyt kapunk, de csak könnyeket hagyunk...
Hisz gyermekek vagyunk, s már sosem változunk, - ne sírj!*

*Mama, indulnom kell, tudod, vár egy másik hely,-
Tudom, érted ezt: ugyanígy volt veletek.*

*Mama, indulnom kell, csak fáj, hogy könnyezel,-
Ugye érzed azt, hogy a szívemben maradsz.*

*Mama, indulnom kell, tudod, vár egy másik hely,-
Mit is mondhatnék, itt a szó már nem elég...*

*Mama, indulnom kell, ide nem kísérhetsz el,-
Ott már várnak rég, - ne sírj, kérlek, ne sírj!*

Mama, emlékszem jól, mert megtanítottál:

A szeretet nem szól, az néma csendben jár...

Én őrzöm a sok mesét, - hidd el, továbbadom még, - ne félj!

Mama, búcsúznom kell, tudod, várnak már rég:

Csak egy dalt játszom el, neked írtam, tiéd!

*Ígértem csillagot,- de egyet sem adhatok, - messze az ég... **Refr.***

Amikor gyermekeinket a bérmálkozás szentségéhez terelgetjük, azt szeretnénk, ha ezen a megkezdett úton végig is mennének. Hogy életük része legyen Jézus. Útitársuk legyen, hogy életük legyen és bőségben legyen. Örülünk, ha gyerekeinkkel együtt imádkozhatunk, mint például most is. Talán egy ilyen alkalommal született a következő ima.

Döbrentey Ildikó: Fiatalokkal imádkozom

Uram, köszönjük, hogy itt vagy velünk! Itt ülsz közöttünk egyszerű ruhádban, sugárzóan, biztatóan, bátorítón, hogy ne szorongjunk semmitől. Ne szorongjunk, hogy lesz-e, aki mellénk ül, aki kedvesen ránk néz, aki megfogja izzadó kezünk, lesz-e társaságunk.

Ne gondoljunk most ezekre.

Uram, nem tudjuk, milyen eredményt hoz az elkövetkező óra, csak azt tudjuk, hogy Te itt leszel velünk.

Itt leszel, mint ahogyan velünk vagy mindig, minden nap minden órájában, minden percében.

Mint ahogyan velünk vagy az iskolai és nem iskolai munkákban, a beszélgetésekben, a randevúknban, a sportban, a bulikban, vagy amikor csak lógunk és nem csinálunk semmit, vagy amikor valami disznóságon törjük a fejünket, vagy éppen valami disznóságot teszünk.

Velünk vagy akkor is, Uram. Várod, hogy kapcsolatba lépjünk Veled.
Uram, ha Te velünk, ki ellenünk?! Köszönjük, Uram, hogy velünk vagy, és
a zsoltárossal mondhatjuk: *Ha az Úr velem van, a falon is átugrom!*
Ámen.

Szeretnénk, ha gyermekeink az Úr erejével falakat is átugranának, talán
olyanokat is, ami nekünk, szülőknek nem ment. Miközben ebben segítjük
őket, elfáradunk, elkopunk, de nem hiába!

Várnai Zseni: Nem volt hiába semmi sem

Nem volt hiába semmi sem.
Igaz, kicsit fáradt vagyok,
acélkerék is megkopik,
hogyha szüntelen csak forog.
Kopik, kopik, de fényesül,
nem fogja be a rozsdá sem,
csiszolja minden mozdulat,
s forog, forog ezüstösen.

Igaz, kicsit fáradt vagyok,
nem adnak ingyen semmit ám,
voltak keserves napjaim
és rengeteg dúlt éjszakám.
Amíg egy gyermek nagyra nő,
bizony, egyet-mást tenni kell,
legalább így az életem
nem múlt el csip-csup semmivel.

Ránézek nagy fiamra és
egyszerre oly üde vagyok,
hogy a szemem harmatgyöngyös
hajnali rét gyanánt ragyog,
s leánykám, mint a Március,
rügyekbe zárt kölyöktavas...
őt nézem és bimbókorom
újra fölöttem sugaraz.

Nem siratom túnt éveim,
hiszen az idő úgysem áll,
csak aki meddségben élt,
azé a vénség, rút halál.
Szánom az ingyenc élvezőt,
csömörnél mása nem marad,
koldus, ki mit sem áldozott
s nem gyűjtött mást, csak aranyat.

Igaz, kicsit fáradt vagyok,
nehéz a toll is néhanap,
de a lehalkult szívverés
fiam szívén erőre kap,
szépségem múlik, - nem sírok,
leánykám arcán tündököl,
szinte sok is, e két gyerek,
mily roppant kincset örököl.

Nem volt hiába semmi sem,
bár néhanap békétlenül
lázongtam, hisz nem tudtam én,
hogy ürmöm mézzé édesül.
Sokat fizettem? Nem tudom,
hiszen mindennek ára van...
ezerszer újra kezdeném
alázatosan, boldogan.

Igen, minden nap újra kell kezdenünk, nemcsak nekünk, gyermekeinknek is. Ezzel a mindennapos újrakezdés gondolatával mára elköszönünk az Oltáriszentségben köztünk lévő Jézustól.

Ének szentségbetételre:

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Kamasz gyerekeink közül nem mindenki érzi, mekkora ajándékot kapnak, mikor szüleik a hitre, a keresztény értékrendre próbálják őket elvezetni. Jézus mondta: én vagyok az út, az igazság és az élet. Ha ezt sikerül szívükbe/lelkükbe elültetni, akkor nem éltünk hiába. A szülők feladata a magvetés, a növekedést meg majd az Úr megadja - gyerekeink nyitottsága, szándékuk komolysága mértékében. A bér málkózás szentségében a Szentlélek is a segítségükre siet. Ezért imádkoztunk ma este, és ehhez kérjük befejező énekünkkel égi édesanyánk segítségét is.

Refr: *Mária, Mária, szép virágszál, Mária, szikrázó Nap.*

Szeplőtlen fogantatott ártatlan lány, könnyörögj érettünk Anyánk!

Mária, Mária szép virágszál, Mária, szikrázó Nap.

Védeld meg magyarok Nagyasszonya! Imádkozz érettünk Anyánk!

*Nézd, önzésünk mély, sötét börtönbe zár, a hűtlenség kígyója szívünkre vár.
Erőtlén gyermeked Hozzád kiált, ne hagyd el, jöjj, segíts már!*

Refr:

*A szeretet hűsége szívedben ég, mint hajnali verőfény, oly tiszta, szép.
Lánglelked tűzjelét ragyogtasd ránk, utunkon előttünk járj.*

Refr:

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

11.

Te csak kövess engem!

2021. július

... Csak attól ments meg, keresők Barátja,
Hogy ne nézzek se előre se hátra.
Tartsd rajtam szent nyugtalan ujjad,
Ne tórd, Uram, hogy bezáruljak!

Ne hagyj Uram megülednem,
Sem eszményben, sem kényelemben.
Ne tűrj megállni az ostoba van-nál,
S nem vágyni többre, kis mái magamnál...

Sík Sándor: Ments meg Uram!

Ajánlás:

Életünk folyamán sokféle hatás ér bennünket: jók, rosszak. Ugyanez vonatkozik hitéletünkre is. A megélt Isten-élmények mellett bizony sok negatívummal is találkozunk. És gyakran fel is háborodunk, botránkozunk, bosszankodunk. Jézus minket is figyelmeztet, ne másokkal foglalkozzunk, mi magunk szegődjünk a nyomába!

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Füzet-sorozatunkban leginkább a korábbi imaórákat dolgoztam fel, jelen kiadványunkban a legutóbbi, 2021. júniusi alkalmunkat vettem elő. Igyekeztem eddig is a legégetőbb, legfontosabb témákat a kedves Testvérek figyelmébe ajánlani, úgy gondolom, a jelen gondolatkör igencsak aktuális!

A magukat kereszténynek gondolók körében is gyakran tapasztaljuk az emberi gyengeségeket, még hitünkkel kapcsolatban, közösségeink életével összefüggésben is. Persze, sokszor jogos is, és a hibákat felismerve – javító szándékkal – szóvá is kell tennünk! Különösen is, ha van esély a javításra, javulásra! De nem szabad, hogy mások – meg a magunk – hibái, botlásai, bűnei eltereljenek, letérítsenek a krisztusi útról. „*Ti azért legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok is tökéletes!*” – a mi célunk nem lehet kisebb. Ha nem is tudjuk ezt maradéktalanul megvalósítani, folyamatosan erre kell törekednünk. Mesterünk ehhez utat is mutatott.

Ismeretségi körömben többször előfordult beszélgetés közben, hogy valamit vagy valakit kritizáltak. Én meg visszakérdeztem: és Te mit tettél, hogy a dolog (személy, ügy, közösség) jobbá váljon?

Nem az a lényeg, honnan jöttünk, de döntő: hova tartunk... Egyénileg és közösségileg is! Ezzel a gondolattal ajánlom egy kis egyéni elmélkedésre sorozatunk 11-dik füzetét!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben.

2021. július

Te csak kövess engem! – Imaóra – 2021. június

Imaóránkat a plébánia udvarán tartottuk, László atya rövid bevezetőt mondott:

A mai imaóráknak a témája és címe így hangzik: *Te kövess engem!* Olyan gyakran halljuk ezt a felszólítást Jézustól. Sokszor halljuk – nemcsak az evangéliumokban, hanem a prédikációkban is, hogy a mi elsődleges feladatunk az, hogy Jézust kövessük. Tudjuk nagyon jól, hogy vannak olyan pillanatok az életünkben, amikor Jézust követni nagyon könnyű feladatnak tűnik. Amikor úgy rendezett az életünk, amikor olyan nagyobb gondok, problémák nem vesznek körül bennünket. Amikor talán egy kicsit még inkább érezzük a lelkünkben, szívünkben az Isten jelenlétét. Ilyenkor könnyű követni Őt. De mennyire nehezzé válik ez a követés, amikor jönnek a gondok, amikor problémákkal küzdünk meg, amikor esetleg egy betegséggel kell szembenéznünk, vagy egy gyásszal kell szembesülnünk. Milyen nehéz olyankor engedelmeskedni ennek a jézusi hívásnak. Pedig Jézus ezekben a pillanatokban is azt mondja nekünk: *Te kövess engem!* Ma arról próbálkozunk meg elmélkedni, hogy akár az örömben, akár a nehézségekben hogyan tudjuk ezt a jézusi felszólítást megvalósítani.

Mai imaóránk témáját János evangéliumának zárójelenete adta: egy kérdés és egy válasz a rövid jelenet végén, idézem is. Jézus Péternek mondja, és ott van János is: „*Bizony, bizony, mondom neked: Amikor fiatal voltál, felövezted magad, s oda mentél, ahova akartál. De ha majd megöregszel, kiterjeszted karod, s más fog felövezni, aztán oda visz, ahova nem akarod.*” E szavakkal jelezte, hogy milyen halállal dicsőíti majd meg Istent. Majd hozzátette: „*Kövess engem!*” Péter hátrafordult, s látta, hogy az a tanítvány, akit Jézus kedvelt, s aki a vacsorán a keblére hajolt és megkérdezte tőle: „*Uram, ki árul el?*” – az követi. Amikor meglátta, Péter Jézushoz fordult: „*Hát vele mi lesz, Uram?*” Jézus így válaszolt: „*Ha azt akarom, hogy maradjon, míg el nem jövök, mi gondod vele? **Te kövess engem!***”

Az általam mára kiemelt mondat kétféle fordításban is ismeretes: ***Te kövess engem!*** illetve: ***Te csak kövess engem!*** Ez utóbbi engem jobban megragadott, imaóránk végére talán a jelenlévő testvéreknek is szimpatikusabb lesz ez a változat: „***Te csak kövess engem!***”

Életünk folyamán sokféle hatás ér bennünket: jók, rosszak. Ugyanez vonatkozik hitéletünkre is. A megélt Isten-élmények mellett bizony sok negatívummal is találkozunk. És gyakran fel is háborodunk, botránkozunk, bosszankodunk. Be kell vallanunk férfiasan, hogy még kereszténynek gondolt testvéreink miatt, mi több, Egyházunkban tapasztalt dolgok, események, egyes megnyilatkozások miatt is előfordulhat ez. És mi is feltesszük néha a péteri kérdést, hogy hát vele – mármint a jelen esetben a botránkozásunk tárgyát képező személlyel, eseménnyel, folyamatokkal kapcsolatban - mi lesz? De Jézus nekünk is csak azt mondja, amit Péternek: „Te csak kövess engem!”

Azt gondolom, ezen a ponton a hitünk mérlegre kerül. A világ botránkoztató, időnként kétségbeejtő körülményei között kell válaszolnunk Jézus kérésére, üdvözítő parancsára, – és követnünk kell Őt, bármilyen körülmények között. Nem babra megy a játék! Lelkünk üdvéről, örök életünkről szól a történet.

Sík Sándor: Mentsd meg lelkedet!

Mottó a 2. korintusi levélből:

„Mi egysége Krisztusnak Béliállal?

És miképp egyezik meg Isten temploma a bálványokkal?”

Vágd el a kötelet,
Ha másként nem lehet!
Taszítsd a csónakot,
Siess, nem tudhatod,
Még meddig engedik
A kannibálok szennyes karmai!
Ott, ott, a szűz magány
Klastromi csónakán,
A tiszta tengeren
Lelked szeplőtelen
Szellők melengetik,
S a mélységet hallod morajlani.

Siess, ne bánd a partot!
Hisz ami visszatartott,
Amit elhagyni fájnál,
A tiszta régi táj már:
A szentséges, harangos
Templomi tájék, nincs sehol.
Szerelmes csarnokod ma,
Mint kikötői kocsmá
Ivója, bamba, részeg,
Bicskázó tengerészek
Rekedt zajjától hangos,
S a Szentség benne sírva haldokol.

Közöttünk dúlva jár
Egy aljas új ragály.
Ó, látni, hallani
Hitványan hullani
A legjobbak sorát!
Orcájukon fekély, setét!
Mint őserdön tenyész
Alattomos penész
És hősi koronás
Szálfákat elgyaláz,
Erükbe lopva át
Egy nemtelen törzs vérkeringetét.

Úgy, úgy, sirasd el őket,
Aztán - az evezőket!
Hajód míg mélyre rántod,
Mondj el egy Miatyánkot
Szegényekért, de aztán:
Előre, mentsd meg lelkedet!
Ha szálmagad maradnál,
Téged a mély ragad már,
Hív a temérdek tenger:
Jőjj, jőjj, maradjon ember
Legalább egy, de szabadon, de tisztán,
Kiben az Istenség lakást vehet.

Igen, ha más szemében keressük a szálkát, bizonyára mindig találunk is. Nekünk a saját viszonyunkat kell elsődlegesen rendezni az Úrral, hogy ha bennünk már lakást vett, akkor majd ezt mások is észreveszik, jó esetben követnek is bennünket az Isten felé vezető úton. Ennek megvalósításáért imádkozzunk közösen:

Atyám, te irgalmas szívvel hívsz engem, hogy találkozzak veled. Te nem elítélsz, hanem kiemelsz bűneimből és elindítasz egy új úton. Be kell ismernem, hogy sokszor ítélek embertársaim felett, és köveket ragadnék a kezembe, hogy a bűnös elnyerje méltó büntetését. A könyörtelen ítékezés elnyomja szívemben a megbocsátás lelkületét. Te feltétel nélkül megbocsátasz mindenkinek, nekem is. Ezt a feltétel nélküli megbocsátást szeretném megtanulni, s gyakorolni embertársaim felé. Segíts, hogy szívemben őszinte bűnbánat ébredjen, és tudjak mindenkinek megbocsátani! Ámen.

Krisztus követése keresztény feladatunk, ami nem valami kényszer, hiszen ha valamit már kapizsgálunk, és körülnézünk értő szemmel jelen világunkban, akkor Jézus kijelentését könnyen megértjük és elfogadjuk, miszerint „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*” Megértjük, el is fogadjuk, de megélni nem is olyan egyszerű.

Túrmezei Erzsébet: Átragyog-e rajtunk?

Benéz a nap a templomablakon.
Átragyog a színes ruhájú
tizenkét férfialakon.
Tarka foltokat vet a padsorokra,
s a kisfiúra édesanyja mellett.
Az nézi egy ideig álmélkodva
a szép mozaik templomablakot,
a tizenkét sugárzó alakot.
Aztán kérdez, legrosszabbkor talán.
Megkérdi: „Kik azok, édesanyám?”

Tart még az igehirdetés.
Édesanyja csak arra figyel.
S a kis kérdezőt súgva, hirtelen
egyetlen szóval csendesíti el:
„Keresztyének!”
S hangzik tovább a prédikáció,
szól az orgona, zeng az ének.

„Gyerekek!” - vetődik fel hittanórán
néhány nap múlva váratlan a kérdés:
„Milyen emberek a keresztyének?
Ki mondja meg nekem?”
S a kis csapat nagy igyekezettel
töri a fejét a feleleten.

Aztán egy kisfiú jelentkezik.
- Tanítója ilyen feleletet
egyhamar újra aligha kap. -
„A keresztyének olyan emberek,
akiken átsüt a nap!”

Milyen gyermeki, igaz felelet!
Lehet-e annál drágább feladat,
mint hogy rajtad, rajtam, mindegyikünkön
átsüssön-ragyogjon a Nap?!
Átragyogjon sötét világba,
és beragyogjon sötét szíveket!
Nem, ennél szebb feladat nem lehet!

Kísérjen hát egyre a kérdés
tovatúnó évek alatt:
Átragyog-e, átsüt-e rajtad,
átragyog-e rajtam a Nap?!

Krisztustól kapott élethivatásunk tehát, hogy Őt tükrözzük a világban. Ez lesz egyben emberségünk alapja, mi több örök sorsunkat is ez határozza meg. Sokan próbálnak Isten nélküli világot berendezni maguknak, és az alapvető emberi normák szerint élni, de igazából ez keveseknek sikerül. Mi meg gyakran csak kérdezzgetünk, értetlenkedünk. Most éppen egy régi dalban – a 60-as évekből:

A választ fújja a szél (Bob Dylan: Blowin' in the Wind)

*Hány utat kell végigjárnod, ember,
Míg a neved végül Ember lesz?
No és hány tengert kell átszelned, kis sirály,
Míg a fövényen végül megpihenhetsz?
No és hány évig dörögnek még a fegyverek,
Míg a torkuk végre örökre néma lesz?
Refr.: A választ, testvér, azt fújja már a szél,
A választ, azt fújja már a szél.*

*Hány évig állhat egy szikla, felelj,
Míg végül elmossa az ár?
No és hány évig élhet sok ember, felelj,
Míg végül mindegyik szabadon jár?
No és hány ember fordítja el a fejét,
Színlelve, hogy semmit se lát?
A választ, testvér, azt fújja már a szél,
A választ, azt fújja már a szél.* Refr.:

*Hány évig kell feltartanod fejed,
Míg megláthatod az eget?
No és hány fül kell ahhoz, míg meghallod tán,
Hogy miért sírnak az emberek?
Nos és hány halál jó még, míg észreveszed,
Hogy túl sokan haltak már meg?
A választ, testvér, azt fújja már a szél,
A választ, azt fújja már a szél.* Refr.:

A dalban szereplő szelet azonosíthatjuk most a Szentlélekkel, aki mindig segítségünkre siet, amikor az Úr dolgaiban tanácsra szorulunk, - hiszen tudjuk, ott fű, ahol akar. És nem biztos, hogy mindig eget rengető dolgokban akadunk el.

Antoine de Saint-Exupery: Fohász

Uram, nem csodákért és látomásokért fohászokod, csak erőt kérek a hétköznapokhoz. Taníts meg a kis lépések művészetére! Tégy leleményessé és ötletessé, hogy a napok sokféleségében és forгатagában idejében rögzítsem a számomra fontos felismeréseket és tapasztalatokat! Segíts engem a helyes időbeosztásban! Ajándékozz biztos érzéket a dolgok fontossági sorrendjében, elsőrangú vagy csak másodrangú fontosságának megítéléséhez! Erőt kérek a fegyelmezettséghez és mértéktartáshoz, hogy ne csak átfussak az életem, de értelmesen osszam be napjaimat, észleljem a váratlan örömeket és magaslatokat! Őrizz meg attól a naiv hittől, hogy az életben mindennek simán kell mennie! Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel, hogy a nehézségek, kudarcok, sikertelenségek, visszaesések az élet magától adódó ráadásai, amelyek révén növekedünk és érlelődünk! Küldd el hozzám a kellő pillanatban azt, akinek van elegendő bátorsága és szeretete az igazság kimondásához! Az igazságot az ember nem magának mondja meg, azt mások mondják meg nekünk. Tudom, hogy sok probléma éppen úgy oldódik meg, hogy nem teszünk semmit. Kérlek, segíts, hogy tudjak várni! Te tudod, hogy milyen nagy szükségünk van a bátorságra. Add, hogy az élet legszebb, legnehezebb, legkockázatosabb és legtörékenyebb ajándékára méltók lehessünk! Ajándékozz elegendő fantáziát ahhoz, hogy a kellő pillanatban és a megfelelő helyen - szavakkal vagy szavak nélkül - egy kis jószágot közvetíthessek! Őrizz meg az élet elszalasztásának félelmétől! Ne azt add nekem, amit kívánok, hanem azt, amire szükségem van! Taníts meg a kis lépések művészetére!

Az Úr döntéseit nem mindig értjük, vagy fogadjuk el rögtön. Bizony, megint csak Jézusra hivatkozva, sokszor kell gyermeki bizalom életünk kanyarjainak elfogadásához.

Babits Mihály: Zsoltár gyermekhangra

Az Úristen őriz engem
mert az ő zászlóját zengem.

Ő az Áldás, Ő a Béke
nem a harcok istensége.

Ő nem az a véres Isten:
az a véres Isten nincsen.

Kard ha csörren, vér ha csobban,
csak az ember vétkes abban.

Az Úristen örök áldás,
csira, élet és virágzás.

Nagy, süket és szent nyugalma
háborúnkat meg se hallja.

Csendes ő míg mi viharzunk
békéjét nem bántja harcunk.

Az Úristen őriz engem,
mert az Ő országát zengem.

Az Ő országát, a Békét,
harcainkra süketségét.

Néha átokkal panaszlom
de Ő így szól: „Nem haragszom!”

Néha rángatom, cibálom: -
tudja hogy csak őt kívánom.

Az is kedvesebb számára,
mint a közömbös imája.

Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem.

Hogy daloljak más éneket,
mint amit Ő ajkamra tett?

Tőle, Hozzá minden átkom:
hang vagyok az Ő szájában.

Lázás hang talán magában:
kell a szent Harmóniában.

S kell, hogy az Úr áldja, védje
aki azt éneklí: Béke!

Gyermeki bizalmunkra mindig megjön az Úr válasza. Persze, nem mindig úgy és akkor, ahogyan mi elképzeljük. Most ezért a hitből fakadó gyermeki bizalomért imádkozunk:

Urunk, Jézus Krisztus! Te az alázatos, bizakodó, gyermeki lelkiületet állítod elénk példaként, s ezzel megmutatod számunkra az utat, a lehetőséget, amely az üdvösségre vezet. Nem másokhoz akarjuk magunkat hasonlítani, hanem arra törekszünk, hogy Isten szemében növekedjünk, az Ő akarata szerint éljünk. Az Atya által számunkra kijelölt úton szeretnénk járni, miként te is neki engedelmeskedtél keresztutadon. Isten dicsőségét szeretnénk szolgálni szavainkkal, tetteinkkel és egész életünkkel. Taníts bennünket a gyermeki bizalomra! Taníts minket keresztünk hordozására! Segíts minket, hogy az evangéliumhoz méltóan éljünk! Ámen.

Önismeret, önnevelés szükséges, hogy meglássuk a célt, ami felé tartani szeretnénk. És ez gyakran kemény munkát jelent. Mert sokszor a fejlődésünknek, a hitbéli előrehaladásunknak is mi magunk vagyunk a legnagyobb akadályai. És ne is másokra pislogjunk, hogy ők milyenek, hogyan viselkednek. Jusson eszünkbe gyakran Jézus ma sokszor idézett mondása: ***Te csak kövess engem!***

Sík Sándor: Ments meg Uram!

A virágtalan, gyümölcstelen ágtól,
A meddőségtől, lanyhaságtól,
A naptalan és esőtlen égtől:
Ments meg Uram a szürkéségtől!

Édes az ifjak mentás koszorúja,
Fehér öregek aranyos borúja,
Virága van tavasznak, télnek:
Ne engedj, Uram, koravénnek!

Csak attól ments meg, keresők Barátja,
Hogy ne nézzek se előre se hátra.
Tartsd rajtam szent nyugtalan ujjad,
Ne túrd, Uram, hogy bezáruljak!

Ne hagyj Uram megülednem,
Sem eszményben, sem kényelemben.
Ne túrj megállni az ostoba van-nál,
S nem vágyani többre, kis mái magamnál.

Ha jönni talál olyan óra,
Hogy megzökkenne vágyam mutatója,
Kezem kezедben ha kezdene hűlni,
Más örömén ha nem tudnék örülni,

Ha elapadna könnyem a más bűnén,
A minden mozgást érezni ha szűnném,
Az a nap, Uram, hadd legyen a végső:
Szabadíts meg a szürkéségtől!

Igen, gyakran érezzük, hogy beszürkült az életünk. Sík Sándor előbbi verses imája jól összefoglalta a buktatókat, amikre érdemes odafigyelnünk. De akire valóban mindig érdemes figyelni, az maga Jézus. Közös taize-i énekünkkel most is Őrá figyeljünk!

||: *Jézus a jóság. Veled van mindig, átölel téged.*

Jézus a Jóság, bízd rá életed! :||

Életvitelünk Jézusra hangolásának sokféle vetülete lehet. Ezeket talán az „értékrend” fogalom foglalja össze leginkább. Egy tanmese:

Természetfölötti hallás

Történt egyszer, hogy egy indián sétált egy nagy amerikai városban a nem indián barátjával. A New York-i Times Square környékén jártak. Éppen csúcsidő volt, tehát sokan nyüzsögtek az utcákon. Az autósok nyomták a dudákat, a taxisok csikorogva fordultak be az utcasarkokon, a város zaja szinte süketítő volt. Egyszer csak megszólalt az indián: „Hallok egy tücsköt.” „Az nem lehet” - mondta a barátja. „Ekkora zajban hogy lehetne meghallani egy tücsköt?” „Biztos vagyok benne, hallottam egy tücsköt!” „Ez örültség!” - mondta a barátja. Az indián viszont egy kis ideig türelmesen figyelt, majd elindult az utca másik oldalára, ahol néhány bokor nőtt. Az ágak között megtalálta a tücsköt. A barátja álla leesett. „Ez lehetetlen! Neked természetfölötti hallásod van.” „Nem” - válaszolt a bennszülött - „az én fülem semmiben sem különbözik a tiédétől. A dolog csak azon múlik, hogy mire figyelsz jobban.” „Ez lehetetlen, én soha nem hallanék meg egy tücsköt ekkora zajban!” „Nem, az egész csak azon múlik, hogy mi a legfontosabb neked. Figyelj! Bemutatom.” - Az indián kivett a zsebéből néhány érmét, majd a földre ejtette őket. Harmincméteres körzetben mindenki megfordult, hogy vajon az érme, ami leesett, nem az övék-e. „Látod már, mire gondoltam? Az egész csak azon múlik, hogy mi az, ami fontos számodra.”

Sok minden elvonhatja, elterelheti figyelmünket a valódi Krisztuskövetéstől. A gazdagodás, a gazdagság vágya előkelő helyen van ezen a listán. Egy szentírási részletet bont ki e témában egykori tanárom, Jelenits István atya.

A gazdag ember arról álmodozott, hogy rövidesen eljön az idő, amikor végre azt mondhatja magának: „Ember van annyid, hogy sok évre elég. Pihenj, egyél, igyál, és élj jól!” Ekkor szólt rá az Isten: „Esztelen! Még az éjjel számon kéri tőled a lelkedet. Amit gyűjtöttél, kire marad?”

A gazdag ember történetében az a legmegrendítőbb, hogy nem tett semmi olyat, ami törvénybe ütközött volna. Még megfoghatóan bűnös mulasztást sem vet a szemére Jézus.

Ez a példabeszédbeli gazdag ember a mi lelkitükreink szerint naponta megvizsgálhatta volna a lelkiismeretét, s nem talált volna okot bűnbánatra, élete megváltoztatására. Mégis végzetesen elrontotta az életét. Egyszerűen azzal, hogy arra nem figyelt, ami igazán fontos.

A gazdagodás kísértései ma is körülveszik az embert. S aki úgy érzi, hogy őt a vagyongyűjtés vágya nemigen izgatja, azt sem hagyja érintetlenül a világ, az élet gazdagsága. Ma a kispénzű ember is „gazdagabb”, mint régen a legvagyonosabbak. Ennek megfelelően soha nem látott étvágy, s hozzá tagadhatatlanul egészséges kíváncsiság fordít mindnyájunkat a világ, az emberek felé. A szórakoztatóipar aztán mesterségesen is gondoskodik arról, hogy érdeklődésünket ébren tartsa, étvágyunkat a képtelenségig fokozza, hogy sose lakjunk jól, hanem újra éhezünk. Ebből remél hasznot. Mindebben nincs semmi rossz, sőt minderre szükségünk is van ahhoz, hogy emberről ember váljunk belőlünk. A baj ott kezdődik, ha elveszünk a sokfélelben, a mulandó földi értékek között.

Jézus tehát ezzel a példabeszéddel arra tanít, hogy míg a világra figyelünk, önmagunkról el ne feledkezzünk. Életünk értéke nem azon dől el, hogy mink van, hanem, hogy mik vagyunk.

Jelenits István: Betű és lélek

A mai átlagember tehát mérhetetlenül gazdagabb, mint mondjuk szülei, nagyszülei. Ez elkényelmesedést, lazaságot, közönyösséget, másrésről meg irigységet, a gazdagodás mérhetetlen vágyát is generálja. Régi történet ez, nem véletlen szerepel a Szentírásban Jézus ezen figyelmeztető tanítása. „Köztetek ne így legyen!” – Mesterünk más alkalommal mondott figyelmeztetése erre is vonatkozik. Imádkozzunk most ezért, hogy az értékrendünket mindjobban Krisztusra tudjuk hangolni:

Mindenható Isten! Neked szentelem egész életem. Szüntelenül törekszem megismerésedre és akaratom teljesítésére. A te szeretetedet szeretném viszonzni és továbbadni embertársaim felé. Segíts engem méltó keresztény életet élni, hogy mindig az Atya gyermekének, a Fiú testvérének és a Lélek templomának érezhessem magam! Mennyei Atyám! Köszönöm neked az életem és hálás vagyok gondviselő szeretetedért és megbocsátó irgalmadért. Jézus Krisztus! Köszönöm neked, hogy megváltottál és az Atyához vezetsz! Szentlélek Isten! Köszönöm, hogy megszenved életem és sugallataiddal megmutatod az üdvösségre vezető utat! Ámen.

Földi életünk az örök élet előszobája. Kérdés, be akarunk-e oda lépni, el akarunk-e oda jutni? Még nagyobb kérdés, teszünk-e ezért valamit? Azt hiszem, mindannyian szeretnénk ebben részesedni, de a tudatosság, a cselekvés az már nem annyira erősségünk. Gyakran keressük a kifogásokat, kibúvókat, a másokra hivatkozást. Botladozó testvéreinkre mutogatás is jelen van az életünkben. Pedig Jézus azt a mondatot nem csak Péternek mondta, hogy: *Te csak kövess engem!* Ez nekünk is szól!

Életünk egyszeri és megismételhetetlen alkalom ennek a követésnek a megvalósításához.

Túrmezei Erzsébet: Az alkalom

Jön... elmegy... többé nem látod soha.
Szobádba száll, mint csillogó madár...
s ha nem csukod be jól az ablakot,
huss, odafönn a kék magosba jár.

Úgy csillan meg, mint napfelköltekor
a réten villogó gyémánszemek...
s ha meg nem látod, percek múlva már
fűszálakon csak fájó könny remeg.

És neked már csak fájó könny marad
befátyolozni vétkes, vak szemed.
Nem adtad akkor... most már nincs kinek.
Nem tetted akkor... most már nem lehet.

Életünk tehát alkalom, hogy ezt a Krisztus-követést mindjobban megvalósítsuk. Ugyan a keresztényüldözés fokozódik a világban, hazánkban is, de ha Krisztus mellé tettük le a garast, akkor a hitünkben előre tudunk lépni, és Krisztus utolsó földi mondata megerősít bennünket: *Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!* Azt gondolom, ez elegendő nekünk az előttünk álló minden nehézség leküzdéséhez, lelki békénk, keresztény derűnk megéléséhez!

Tehát fontos, hogy minden dolgunkat megbeszéljük azzal, aki ilyen ígéretekkel bízott bennünket. A Péternek mondott parancs tehát mindannyiunknak szól, még hozzá személyesen, egyenként és közösségileg is! *Te csak kövess engem!* Ebben a szellemben énekeljük záróénekünket, egy Dax szerzeményt:

***Zárt templom, ahol senki sincs, jó Uram, itt vagyok megint.
A nap felkelt, máris elbukott, kéne a szó, mégis hallgatok.***

***Itt ülünk, négy szemközt vagyunk, vétkeimen ketten hallgatunk.
Jó a csend s Uram, kérdezed: a gyertyádat te miért nem égeted?***

***||: Ha égnél, téged látnának sokan,
ha fény lennél, jel, segítenél másokat! :||***

***Jó Uram, most már elmegyek, lángfiad, ígérem, fény leszek!
Ködlakó többé nem vagyok, lángomon a fényed átragyog!***

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

12.

Családi viszonyaink...

2021. augusztus

...Akkor, gyerekfejjel, sok mindent nem értettem, de most, hogy visszagondolok gyermekkoromra, megértem apám gondolatait és érzéseit, egy-egy elejtett mondatának értelmét. Most már azt is tudom, hogy miért pazarolta rám szabad idejének minden pillanatát, miért vigyázott rám oly féltő gonddal, miért volt fontos számára, hogy bizalmam ne rendüljön meg benne...

Berkesi András

Ajánlás:

Hagyományos értékrendünket – benne a család jól bevált intézményét globális támadásnak vetették alá a sátáni hatalmasságok és hűséges kiszolgálóik. Egyházunkban az idén párhuzamosan fut a Család éve és a Szent József-év, ezek meghirdetésével Ferenc pápa fokozottan hívja fel a világ figyelmét ezen elemi közösségünk fontosságára. Júliusi imaóránkon gondolkodjunk egyházunk alapsejtjéről, és az apai hivatásról.

Amoris Laetitia
Family
Year 2021 - 2022

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Sokan valljuk, hogy „*az együtt imádkozó család együtt is marad*” – mint ahogyan Mervay Miklós azonos című könyvében állítja, és az együtt-imádkozás körülményeit boncolgatja. Ez – úgy gondolom – a keresztény családok alaptétele.

Körülményeink hatása alól nem tudjuk kivonni magunkat, de kellő **tudatossággal** azért tudunk védekezni, bármilyen romboló, alattomos, manipuláló szándékkal bombáznak is bennünket. A tudatosság mellett hangsúlyozni kell a **közösséget**. Ez nemcsak a szűkebb családot jelenti, hanem a hagyományos értékrendünk köré csoportosult testvéreinket is. „Isten, haza, család” sarokpontok életünkben.

A romboló hatások ellen védtelenek vagyunk, ha egyedül akarunk harcolni. Egy szál nádat könnyen letarol a vihar, a nádasban ritkán tud kárt tenni.

Az elsődleges védvonalunk, elemi közösségünk a családjaink. A második, a családjaink kisebb-nagyobb közösségei, ahol figyelünk egymásra, támogatjuk, segítjük egymást. Természetesen védvonalaink igazán akkor lesznek erősek, ha „házunkat sziklára építjük”! Erről érdemes gyakran elgondolkodnunk, és e célunkért – minél többet együtt is – imádkoznunk...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2021.07.17 - 23:20

2021. augusztus

Imaórára a plébánia udvarán gyűltünk össze, László atya nem lehetett jelen, így nélküle tartottuk együttlétünket. Nagy öröm, hogy Andor atya viszont eljött, a végén – általa – az Úr áldásával távozhattunk!

Kedves Testvérek!

2015-ben – két éves előkészítés után – színódust tartott Egyházunk vezetése a családról. Ezen munkafolyamat része, ill. folytatása, hogy az idén Ferenc pápa meghirdette a **Család évét** – emlékezzünk rá, hogy már 1994-ben, 2011-ben is volt – és most ezzel párhuzamosan a **Szent József-évet** is. Miért is kap a család ekkora hangsúlyt a Világegyházban?

Mint napról-napra tapasztaljuk, globális támadás alá vették hagyományos értékrendünket, a normalitást, – különösen is, ha ez keresztény alapokon nyugszik. Ma már az ember lealjasítására hoznak törvényeket a szabadság szlogenjével. Egyébként pedig totális véleményterror, diktatúra épül a hagyományosan gondolkodókkal szemben. Sajnos ebben sok magyarul beszélő, de nem magyar, főleg nem keresztény lelkű magyar állampolgár is közreműködik. Ilyen viszonyok közt a keresztény családok vannak leginkább a célkeresztben, és gyermekeink megrontása is demokratikus jog sok aberrált ember fejében. A sátán magvetése termőre fordult...

Ezért fontos Ferenc pápa figyelem-felhívása, amihez a magunk módján imaóráinkkal is csatlakozunk. Mai mottónk: **Családi viszonyaink...** Tehát e rövid bevezető szellemében gondolkodjunk most a családról, annak tagjairól, örömeinkről, nehézségeinkről. Indításkén közös imánkkal forduljunk most Szent Józsefhez:

Szent József, te úgy ismered a családi életet, mint mi: Máriával mindennapi szeretetben éltél. Mindkettőtök szeretete természetesen az Isten Fia felé irányult, aki gyermekeitek lett. S ahogy mi, ti is növekedtetek a szeretetben, örömeök és nehézségek közepette. Oltalmazd családunkat. Segíts, hogy megértsük egymást Fiad példáját követve, aki nemcsak az arcokra, hanem a szívekbe nézett. Tedd, hogy büszkeség és önzés soha ne zavarja szeretetünket! Tegyéél minket egyre hűségesebbé fogadalmainkhoz, és hogy napról-napra közelebb kerüljünk Jézushoz, aki az összetartó családok szívében él! Ámen.

A családhoz való viszonyunk és abban elfoglalt helyünk, szerepünk egész életünk folyamán változik, alakul. Sokszor talán lázadunk is, de legbelül érezzük ennek a szeretetközösségnek a semmivel sem pótolható jelentőségét, fontosságát, megtartó erejét.

Mécs László verse sokunk életútját leírja:

A tékozló fiú hazatér

Otthon. Család. Kenyér után
futó gond-púpos emberek.
Szülés. Szoptatás. Temetés.
Asztag-rakó hétköznapiok:
kérges kezű cselédsereg...

Csúfoltalak, otthagytalak.
Kikértem jogos jussomat,
csuhajra kaptam kalapom,
apám kertjéből hetykemód
vágta virágos botomat.

Legényesen, toronyiránt.
Botomtól szagos volt az út.
Szemem fecskéje repkedett,
léptem körül tavaszt csinált
s mézes bortól forrt mint a kút...

Mámor-városba vitt a vágy,
mely minden percben változik,
mert minden ember idegen,
összeverődött csók-kalóz:
habzsol, elzüllik, távozik...

Órült, vad virágkarnevál,
színes gyermektelen gyönyör.
Gyümölcs nincs. Vége: éhezés.
Sertés-koszt: undor-vályuban
fanyaron csillan a csömör.

Bizonyára mindannyian – valamilyen szinten – ilyen tékozló fiúk voltunk, vagyunk. Az a kérdés, ezt felismerjük-e, legalább magunknak bevalljuk-e, és főleg elindulunk-e haza, az atyai ház felé...

Szekularizálódó világunk embere elvesztette a hitét, az Istent. Én ebben látom a bajok gyökerét. Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz – mondta Robert Schuman vagy 70 évvel ezelőtt. A mai tendenciák szerint elveszni látszik...

Elég volt. Nincs már botomon
kéreg: lerágtá csúnya szám.
Az örökségem odalett.
Megyek haza. Így koldusan
ha befogad atyám, hazám.

Jöjj otthon, zsoldár-ajku csend,
egyhangú, látszat-unalom,
melynek száz álma, színe van,
cselédarcú hétköznapiok,
jövőt őrlő élet-malom!

Család! rettentő rejtelem,
a kerítésed gyöttelelem,
trágyáz öröm, könny, fürtelem,
- de az Igaz, a Szép, a Jó
s az Isten is benned terem!

Atyám, Teremtő, Atya vagy!
Azt tedd velem, amit akarsz.
Roncsolt botomat, szívemet
ültesd kertedbe s újra szép
rügyes lesz s arcom Isten-arc...

Szomorúan látjuk és tapasztaljuk az európai kultúra önfelszámolását, és a sátáni erők egyre arrogánsabb támadását a normalitást védőkkel szemben. Hogy ebben a verbális, mentális, időnként valóságos támadásban, golyózáporban helyt tudjunk állni személyes életünkben, Istenbe kell kapaszkodnunk, hozzá őszintén vissza kell térnünk.

Betkó András: Isten ekéje

(Balogh Debóra füzetéből, Kolozsvár)

Fájdalom az Isten ekéje,
mellyel szívemben szántogat,
új barázdát hasítva, tépve
hol új életté nő a mag.
Láttam gazdát, ki földet szántott,
mélyen eresztve az ekét,
nyomán a talaj más színt váltott,
kicsérélte felületét.

S ha felzokognék ekéd alatt,
s könnyem hull a barázdára:
csak a régi, rossz gyöker szakad,
haladj tovább, meg nem állva,
hisz tudom, hogy könnyeim patakja,
harmattá lesz egy reggelen;
áldott esőként hull a magra
s új életet ad Istenem.

Isten ekéje, szánts d a szívem,
porhanyíts megkövült kérgét!
Hátha akad lent a mélyiben
életerő, igaz érték.
Nagyra nőtt benne a gaz, a gyom,
virágja tövissé válik.
Uram, ne hagyj engem parlagon,
Itt van a szívem, szántsál itt.

A szívem, a lelkem hadd legyen,
Uram, a te szántófölded,
művelj csodát rajtam és bennem,
hogy jóból teremjek többet!
Áldó kezed legyen az ekén,
mely a szívemben szántogat.
Szántóvető Gazdám, szeretlek én,
mert munkád boldogságot ad.

A názáreti szent családra tekintettünk az előbbi közös imánkkal, most közös énekünkkel köszönjük meg Jézusnak szeretetét, példaadását, kegyelmét, amivel támogat bennünket botladozásainkban is:

***Édes Jézus, én szerelmem, Ó mily nagyon szeretlek,
Te vagy kincsem és mindenem, Hű szívembe elrejtlek.***

Jöjj el, jöjj el, siess már, Jézus, téged szívem vár.

***Édes Jézus, mivel téged Minden felett szeretlek,
Minden kincset és örömet Érted, Jézus, megvetek.
Jöjj el, jöjj el, siess már, Jézus, téged szívem vár.***

Legelemibb emberi közösségünk a család. Ennek alapja pedig – minden ellenkező híresztelés ellenére – egy férfi és egy nő életre szóló szövetsége. Ez Isten elgondolása, emberi törvénykezés ezt nem befolyásolhatja! Ez a rejtélyes szeretetkapcsolat mindvégig elkíséri a házastársakat.

Várnai Zseni: Megyek feléd...

Úgy jön ma már, mintha álmodtam volna,
hogy itt voltál s azt is, hogy nem vagy itt,
holdad vagyok, mely vonzásod körében
járja végtelen útjait.

Feléd fordítom arcomat, mert tőled
hullhat csak rám a fény és a meleg,
s olykor, mikor közeledbe érek,
már azt hiszem: most... most elértelek!

Kinyúl felém napszemed fénysugára,
megérint, mint egy csók a téren át,
s e fény visszfénye tükröződik rajtam,
mikor átúszom a nagy éj tavát.

Sötét lennék, ha nem ragyognál nékem,
lehullanék, ha Te nem vonzanál,
úgy tartasz engem óriás erőddel,
úgy húzol, mint egy mágikus fonál.

S mikor egy világrobbanás hatalma
égen és földön mindent szétlővellt,
akkor zuhantunk egymás közelébe,
karod elkapott és védőn átölelt

egy pillanatra, aztán elszakadtunk
pályánk sínére parancsolt a rend,
a csillagok fészükre visszaültek,
s a hold újra a nap körül kereng.

Megyek feléd, de soha el nem érlek,
bolygok körülötted, s önmagam körül,
bezárt világ, mely mosolyodtól fényes,
s örök vonzásod szárnyain röpül.

Igen, ahogy szokták mondani: a házastársak élete nem fenéig tejfel, nem állandó úszás, lebegés a boldogságban. Vannak hétköznapiak, vannak konfliktusok, kibeszéletlen feszültségek is. Itt most aláhúznám a kibeszéletlen szót. Mert a kommunikáció, a folyamatos őszinte párbeszéd szinte minden konfliktus megoldását jelenti. Persze ehhez szándék, akarat is szükségeltetik.

Szabédi László: Álmoddal mértél

Te bennem szörnyeteget látsz, én benned
nem akarok látni inkvizítort;
szüntesd meg ezt az öngyilkos küzdelmet,
mely téged már a könnyekig sodort.
Nem titkolom, hogy gyengébb vagyok annál,
kit vak bizalmad remélt támaszul,
és nem szeretném, ha vaknak maradnál,
s nem látnád: szegény fejem rád szorul.

Hát láss olyannak, amelyen valóban
vagyok. Nem én hazudtam, ha szemed
csak a részt látta bennem, és a jóban,
mely részem, ismerni vélt engemet.
Álmoddal mértél; én az álmodónak
mit mondhatok? Ne légy a börtönöm!
Csalódtál, de ne tarts engem csalónak,
amiért álmaidhoz nincs közöm.

Én nem dicsérem frivolán a szennyet.
mely negyven éven át hozzám tapadt,
a szenvedést se dicsérem, de szenvedj,
ha társamul kötelezted magad.
Nem biztatlak, hogy próbáld letagadni
vétkeim, nem mondom, hogy ne perelj,
de csak egészen tudom magam adni,
fogadj mindenestől, egészen el.

Ne mérj az álmaidhoz: kevesebbnek
mutatják azt, ami több, mert egész;
ítélő szavaid téged sebeznek,
ha eszményednél törpőbbnek ítélsz.
Láss kegyetlenül, de lásd meg merészen
a világot is, amely alakít,
és magadénak fogad el egészen,
azzal együtt, mi tőled elszakít...

Én a világnak élek, ne szakíts ki
belőle, jöjj, járj együtt velem,
gyötrődjünk együtt, így fog meggyógyítani
mindkettőnket az orvos gyötrelem.
Amíg javíthat per és szidalom,
perelj és szidj, nem vész kárba a bánat, –
de megmásíthatatlan múltamon
örködjék hallgatás és bűnbocsánat.

Az iménti vers gondolatát folytatja Weöres Sándor megzenésített verse:

Weöres Sándor: Gyöngé ágam... (Kalácsa)

*Gyöngé ágam, édes párom, már enyémnek tudtalak.
Távolodsz, mint könnyű álom. Minek is bántottalak?
Minden napom tél borúja, minden éjem új halál.
Csak a hideg kályha zúgja: édes párom mit csinál?*

*Szívedet kis mécsnek véltem, mely egy légynek is örül.
Most érzem csak vaksötétben, hogy lángerdő vett körül
Fázom, nincs egy langy lehellet; minden puszta, póre, holt.
Most, hogy elfogy a szerelmed, most tudom csak, mennyi volt.*

*Te megbántott kedves lélek, jó, hogy nem vagy gyermekem.
Hátha néha megvernélek, s fájna néked és nekem.
Jó, hogy nem vagy cirmos macskám, amilyen gonosz vagyok.
Akár kútba ugorhatnám, önmagamba fulladok.*

*Majd ha nyárfa-testben élek, rezgő lombbal hintelek.
Majd ha árny leszek, kísérek, ha koporsó, rejtelek.
Ha tűz leszek, melengetek, ha fény leszek, áldalak.
Ember vagyok és szeretlek, minek is bántottalak.*

A család alapszövetét tehát a házastársak szeretetkapcsolata jelenti. De hit nélkül, Isten nélkül ez nagyon nehezen megy. Mi tehát, keresztény házastársak – úgymond – igénybe vesszük ezt a felülről jövő segítséget, és imádkozunk egymásért.

Kárász Izabella: Vajon imádkozol-e értem?

Vajon imádkozol-e értem,
Mikor leszáll a csendes alkony,
S a kis szobádban egyedül vagy,
Hogy senki már ne zavarjon.

Amit másokért mond a lelkünk,
Amit más lelke visszaérez.
Én szeretném, ha imádkoznál
Úgy este későn, ha sötét lesz.

Én úgy szeretném, hogyha akkor
Áldást kérnél rám egy imában,
Mert én hiszek az alázatos,
Buzgó, őszinte szent imákban.

És fönt az Isten trónusánál,
Ahol majd mindketten megállunk,
Egy csodálatos, tiszta percben
találkozna az imádságunk...

Egymásért mondott imáink tehát majdan az Isten trónusánál találkoznak. Ezt most egy kicsit előbbre hozzuk, így máris találkozunk az imában – Mesterünkkel is, hiszen megígérte, ahol ketten-hárman együtt vagyunk az Ő nevében, ott van köztünk. Ráadásul most még Szent Józsefet is kérjük egy kis közbenjárásra:

Jóságos Szent József! Oltalmazd családunkat, közösségünket: segíts, hogy Istennek mindenkor tetszésére legyünk. Te mindent kérhetsz számunkra, hiszen Jézusnak nevelőatyja vagy. Esdj ki mindnyájunknak igazi istenfélelmet, élő hitet, hűséget, világos és tiszta lelkiismeretet, természetes alázatosságot, nagy szeretetet Isten és minden felebarátunk iránt. Könyörödj érettünk, hogy egyre tökéletesebben éljünk, a bizalom útján haladjunk és soha el ne lanyguljunk. Járj közben értünk, hogy Isten minket is szentekké tegyen! Védelmezz bennünket, hordozd testi-lelki ügyeinket, ajánlj mindnyájunkat Jézus és Mária Szívének. Ámen.

Ima Szent József oltalmáért

Sajnos, ma már nem jellemző, hogy a család több generációja együtt, egy fedél alatt, vagy nagyon közel él egymáshoz. A lakáskörülmények sem teszik ezt ma már lehetővé. Mai világunkban, a modernnek mondott társadalmakban az öregeket amúgy is tehernek gondolják, és mint nem produktív, nem nagyfogyasztásra berendezkedett egyedek, útban vannak. A gyermekek nevelését meg ki akarják vonni a szülők hatásköréből, hogy az agymosást idejekorán elkezdhessék – sátáni terv. Persze, nem mindenki dől be ennek az emberi életet feldúló agymosásnak, egyre többeknek rányílik a szeme, mit is jelentenek számunkra a szüleink, nagyszüleink, az ő példájuk.

Benjámín László: Emléknél többek

Mind többet gondolok hajdani mestereimre,
az elcsöndesedett férfiakra, kik ifjúságom fölé magasodnak
megviselten és méltóságosan, akár a százados fák.
Nem hősök, nem vértanúk, nem vezérek,
egyszerű lelkek voltak, a szegények uniformisát viselők,
mesterségek fogásainak, anyagok természetének ismerői,
dolgoztak, amíg éltek és meghaltak észrevétlenül,
alakjukat kövek, nevüket énekek nem őrzik.
Nem kell behunynom a szemem látásukért,
legendák és nosztalgiák homályából kiválnak.
Szavaimban, gesztusaimban néha fölismerem őket.
Ültem velük a bőkezű szegénység asztalánál,
fölém hajolva igazgatták szerszámokkal ismerkedő kezem,
oltalmukban s oldalukon útban a felnőtség felé
kinyílt előttem életük, ahogy ajtajuk is kinyílt.
Szerettem őket jellemükért, egyenes, pontos szavaikért;
ügyességüket a munkában, állhatatosságukat a harcban
született ellenségeik is tisztelni kényszerültek.
A sivatagos külvárosban, a barátságtalan üzemekben,
a háború gyalázatában, lét és nemlét határvidékein
az emberség bennük testesült meg, naponta megküzdöttek érte,
s kivették részüket a fájdalomtól és az örömből.
Nem ismerték a hűtlenséget, az önfeladást, a tanácstalan
hányódást kocsmasztalok és festett csillagok között,
sem a magány kibírhatatlan szegyenét.
Vallották megvertségükben is, vallották egész életükkel:
mindig talál tennivalót s a dologra társat az igaz ember.
Figyelmes tekintetük követ a halál árkein túlról is,
szemükkel nézem dolgaimat, velük mérem magam
s velük a változó világot. Emléknél többek ők.
Egyre sűrűbben gondolok rájuk, s újra meg újra fölismerem őket
az énekekből kifelejtett országban, igaz emberekben,
akik a végső kérdésekre egész életükkel felelnek.

Igen, mindezek megtagadását, elfelejtését várná el tőlünk a fényes nyugat.
Hogy mi magunk vágjuk el gyökereinket, rúgjuk fel minden hagyományos –
főleg keresztény értékünket. Hát nem! Ebből nem engedhetünk!

A nagyszülő-unoka kapcsolat is legalább olyan szép, bensőséges, olyan rejtélyes, mint a házastársaké. Nagyszüleink képe, mondataik, gesztusaik a lelkünkbe égtek kitörölhetetlenül. Szoktam mondani: a nagymamák az unokák védőszentjei – néha a szülőkkel szemben is. A nagyapák meg gyakran igazodási pont az életünkben.

Wass Albert: Nagyapám tanítása

Idefigyelj - mondta komoran -, ha egyszer megígérted valakinek, hogy ekkor és ekkor itt vagy amott leszel, és nem vagy ott időben, csak két mentséged lehet: meghaltál, vagy olyan beteg vagy, hogy mozdulni se tudsz! Hogy nem haltál meg, azt látom. Nos, mi a betegség, hadd hívjam a doktort?!

Elmondtam neki szorongva ott a sötétben, hogy mi történt. Nagyapám szó nélkül végighallgatott. Mikor aztán kifogytam a szóból, megszólalt. Súlyos, lassú beszéddel.

- Idefigyelj - mondta. - Vannak emberek ezen a földön, akik úgy dobálják ide-oda a szavakat, meg az ígéreteket, hogy azoknak semmi értékük nincsen többé. Mi, Wassok nem ezek közé tartozunk. Ha mi mondunk valamit, az áll, mint a sziklakő. Ha mi a szavunkat adjuk, azt tartjuk is, ha belepusztulunk is! Érted?

- Értem - hebegtem megrendülve.

- Dehogyan érted - csapott le reám a szava -, de elmagyarázom úgy, hogy megértsed. Látod itt a mellényem zsebében az aranyórát? Nagyapámtól kaptam, amikor leérettségiztem. Amikor leérettségizel, a tied lesz. Ez az óra számomra minden csecsebecsénél értékesebb. De ellophatod. Visszaadhatod, vagy megtérítheted az árát. Ellophatod valakinek a lovát, a tehenét, ökrét, vadászpuskáját. Mindenét ellophatod és visszaadhatod megint, vagy megtérítheted az árát. Csak egy valamit, ha ellopsz valakitől, nem térítheted meg soha. S ez az idő! Ha valakinek az idejét lopod, azt úgy megloptad, hogy soha jóvá nem teheted. A várakozásban eltelt időt semmi hatalom a földön nem hozhatja vissza. Nincs, eltelt, vége. Örökre elveszett, és te voltál az, aki a jóvátehetetlen veszteséget okoztad. Érted?

Értettem. Úgy megértettem, hogy attól a naptól kezdve, ha valakinek szavamat adom, hogy ekkor és ekkor itt vagy amott leszek - akkor már ott vagyok öt perccel azelőtt, még ha vénasszonyok esnek is az égből, ahogy drága jó nagyapám szokta volt mondani. Erre neveltem gyermekeimet és unokáimat is. Nem azért, mert késni neveltelesség, hanem mert több annál. Aki öt percet késik, az öt percet ellop valakinek az életéből, amit nem tehet jóvá soha.

- A megbízható embert még ellensége is tiszteli - mondta volt nagyapám -, mert a megbízható ember a társadalom sziklaköve, amire országot lehet építeni. A többi szemét, amit elfű a szél...

Felbolydult világunkban a gyermekek krónikus apahiányban szenvednek. Felmérések szerint egy apa átlagban mindössze néhány percet van jelen naponta gyermekei életében, amikor csak rá figyel, vele beszélget, játszik, sportol, stb. Így adódhat, hogy egy szerető nagypapa lekörözheti az apát. Ehhez a gondolatkörhöz az interneten találtam a következő két bejegyzést:

„A fiúk úgy élik az életet, hogy visszanéznek apáikéra. Utol akarják érni, lelagyni őket... vagy talán azt gondolják, nem akarnak olyanok lenni, mint ők. Jó vagy rossz, az apa irányjelző az életükben.”

„Isten szíve szerint való férfi. Ilyen ember akarok lenni én is. Ilyen apa. Isten szívét akarom megmutatni a gyermekeimnek. Isten feltétel nélküli szeretetét és elfogadását. Az Ő szentségét és tisztaságát akarom tükrözni. Igazságos és megbízható apa akarok lenni. Aki vigasztalást és menedéket nyújt a gyermekeinek, mint Isten is az övéinek. Gyermekeim barátja akarok lenni, ahogy Ő is az. Úgy akarom fegyelmezni őket, ahogy Isten fegyelmez minket. Meg akarok nekik bocsátani, ahogy Ő is megbocsát. Azt akarom, hogy tiszteljenek engem, és tiszteljenek másokat is...”

Az apák, nagyapák ezen szándékuk megvalósításához most égi édesanyánkat kérjük, és köszöntsük énekünkkel:

***Te vagy földi éltünk vezércsillaga,
Édes reménységünk, kegyes Szűzanya.
Téged rendelt jó Anyánknak az Isten Fia,
Azért áldunk örvendezve, ó Szűz Mária!***
***Te hajnalcsillag vagy éltünk hajnalán,
Hogy kövessünk annak egész folyamán.
Téged rendelt jó Anyánknak az Isten Fia,
Azért áldunk örvendezve, ó Szűz Mária!***

Életünk előrehaladtával ha visszatekintünk, észrevehetjük Isten jelenlétét mind egyéni életünkben, mind családunk sorsának alakulásában. Teljesen egyértelműen állíthatjuk, hogy Isten nélkül valahol egészen máshol tartanánk. És azt is be kell vallanunk, hogy eltévelyedéseink, nehézségeink idején mi hagytuk el az Urat, nem Ő minket.

Azt ami plusz volt az életemben,
ma azt szeretném megköszönni.
Amikor vidáman harsonáztam,
nemigen tudtam eléd jönni.

Elégedett, boldog napjaimban,
olyan könnyen elbízta magam,
ha valami eredményt elértem,
szinte dicsért a saját agyam.

Nem! Ma azt szeretném megköszönni,
ami fájt nekem, nyersen, nagyon.
Amikor azt kezdtem énekelni,
Hogy: „Uram, irgalmad szomjazom”!

Énekeltem hang, és dallam nélkül
és Rád kapcsolódott a tekintetem.
Mert azt csak a könnyeken át láttam,
mindenség Ura: „Atyám vagy nekem!”

A szenvedésben, néven szólítottál.
a szenvedésben ott voltál velem!
Hogy oltókésed elevenbe vágott,
az volt számomra a kegyelem!

Ez a „plusz” az ember életében,
a megtisztító áldott fájdalom.
Akkor is, ha minden fény kialszik.
Más szavunk nincs, már csak az hallatszik,
hogy: „Uram, irgalmat szomjazom!”

Imaóránk vége felé mi más lehetne a gondolatunk, mint a hála és a köszönet. Isten felé, aki szerető családba helyezett minket, feladatokkal, küzdelmekkel megerősített, szeretetével, kegyelmével az öröm és boldogság feltételeit biztosította számunkra. Már ha odafigyeltünk, és azután rajtunk múlt és múlik, hogy ezzel hogyan éltünk.

És köszönet családtagjaink felé is, akikkel együtt haladhatunk az örök haza felé, Isten rólunk szóló tervét felismerve és megvalósítva. Egymást segítve, vezetve, - olykor figyelmeztetve, hogy családjunkban ne legyen elkóborolt bárány, tékozló fiú, és magányos, elhanyagolt idős ember. Tehát egymásra figyelve, vigyázva akarunk teljes jogú tagjai lenni ennek az éltető és élhető közösségnek, amiről büszkén valljuk, hogy ez a mi családjunk! És együtt és egyenként is kérjük mindehhez az Úr segítségét!

Uram, Istenem!

Köszönöm, hogy mindeddig megsegítettél.

Köszönöm, hogy a tegnaptól és a mai napot is megélttem.

Ne haragudj reám, ha most is aggodalommal,

Félelemmel tekintek az előttem álló feladatra.

Megvan rá az okom.

Érzem, hogy gyenge vagyok, nagy erőfeszítésre van szükségem,

S akkor sem lehetek biztos abban, hogy sikerülni fog.

Benned bízom, hogy amint eddig, mindeddig velem voltál,

Velem maradsz ezután is.

Nyisd meg a szemem, hogy lássam,

Minden nehézség előtt és közben is lássam,

Hogy jelen vagy és kinyújtod felém segítő kezéd.

Akkor bátor leszek és erős, ahogy parancsolod.

Bíztass, hogy mindig a jóra törekedjem, és azt tegyem,

Amit te rendeltél feladatként a számomra.

Köszönöm, hogy velem leszel,

S én nyugodtan bízhatom rá magam segítő szeretetedre. Ámen.

Közösen is imádkozzunk, hogy a világtendenciák ellenére megmaradhassunk Isten útján, és az Ő országát családjunkban, családjunkkal, közösségeinkkel együtt elszántsággal, hűséggel, szeretettel építhessük:

Istenünk, Te időt ajándékozol nekünk, és föltárod előttünk életünk értelmét. Segíts, hogy napjainkat számba tudjuk venni. Kérünk, segíts, hogy fölépíthessünk egy emberibb és boldogabb világot, amelyben nem a pillanatnyi érdekek, hanem az örök értékek határozzák meg az emberek cselekedeteit. Add, hogy tudjuk megosztani mindazt, ami jót és szépet birtokolunk. Add, hogy ne ragaszkodjunk a mulandó dolgokhoz, és szívünk Tebenned váljék gazdaggá. Ámen.

Záróénekünk pedig a köszönet hangja legyen!

KÖSZÖNÖM, ISTENEM! (Dax)

||: *Köszönöm, Istenem,
köszönöm életem! :||*

*Köszönöm azt, hogy megszülettem,
Köszönöm azt, hogy megértettem:
Köszönöm, Istenem, köszönöm életem!*

*Köszönöm azt, hogy tanítottál,
Mit értem tettél, nekem adtál:
Köszönöm, Istenem, köszönöm életem!*

*Köszönöm azt, hogy felnőtt lettem,
Még inkább, hogy ember lettem:
Köszönöm, Istenem, köszönöm életem!*

*Köszönöm azt, hogy fenyítettél,
ha szükség volt rá, felemeltél:
Köszönöm, Istenem, köszönöm életem!*

||: *Mindent köszönök én!
Olyan jó azt mondani,
Hogy szívem Benned él! :||
Mindent köszönök én.*

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

13.

Minden forrásom belőled fakad...

2021. szeptember

Zengjed, nyelv, a dicsőséges
test titkát s a drága vért
melyet hullatván értékes
váltságul az emberért
a föld ura, a felséges
méh gyümölcse nem kímélt...

*Babits Mihály: Himnusz az Oltáriszentségről
(Aquinói Szent Tamás)*

Ajánlás:

Hamarosan kezdődik az Eucharisztikus Kongresszus, augusztusi imaóránkon lélekben erre hangolódjunk. Mit is jelent számunkra, hogy Megváltónk velünk maradt a kenyér és bor színében? Valóban életünk középpontja az eucharisztia, vagy csak jámbor szokás, hagyománytisztelet a vallásgyakorlatunk? Gondolkodjunk el az éltető forrásunkhoz való viszonyulásunkról!

Minden forrásom belőled fakad.
(Zsolt 87,7)

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Az előző Eucharisztikus Kongresszus végén Ferenc pápa bejelentette, hogy a következőnek Magyarország, ill. Budapest lesz a helyszíne. A világjárvány egy év késést eredményezett, de jelen füzetünk megjelenésekor már folyik ez a rendezvény-sorozat, ez a hatalmas ünnep.

Az előkészület ideje sokféle lelki programmal, szervezéssel, - sok-sok ember összefogásával zajlott. Egyéni részvételünk ezekben nagymértékben függött a személyes elkötelezettségünk, hitünk „állapotától”, valamint élethelyzetunktől, lehetőségeinktől. Ha nem is lehet majd személyesen jelen mindenki a kongresszus eseményein, azért az előkészületekből, és a kongresszuson való lelki jelenlétből senki sincs (volt/van) kizárva...

Egyházközségünk egyik utolsó lelki – előkészületi programja volt az augusztusi imaóránk. Talán a kongresszussal párhuzamosan, vagy éppen utána is hasznos lehet az itt felvetett gondolatok továbbgondolása, önmagunk „pozicionálása” az Eucharisziához viszonyítva.

Köszönjük, Jézus, hogy velünk maradtál! Segíts minket, hogy a két plébánia összevonása is közelebb hozzon minket, és egy nagyobb közösségként épüljünk be – lelkileg folyton megújulva – az Anyaszentegyházba, a Te titokzatos testedbe!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2021.08.20 - 23:20

2021. szeptember

Imaórára a plébánia udvarán gyülekeztünk, László atya rövid bevezetőjével kezdődött az összejövetelünk:

Kedves Testvérek!

Nagyon közel vagyunk már az Eucharisztikus Kongresszushoz, már csak néhány hét, és ünnepeketjük az Eucharisziát. A mai imaóráknak a témája is ehhez kötődik. Az Eucharisztikus Kongresszusnak van egy jelmondata, mégpedig az, hogy: Minden forrásom belőled fakad. Ez a mai imaóráknak is a címe. Szeretnénk egy kicsit gondolkodni, elmélkedni arról a nagy kincsről, amelyet maga Jézus hagyott itt számunkra, és amellyel beváltotta a mennybemenetele előtt tett ígését, hogy: Én minden nap veletek vagyok a világ végéig.

Valóban, az Oltáriszentségben maga Krisztus van jelen. Az Oltáriszentség nemcsak egy jelkép, nemcsak egy szimbólum, hanem abban valóságosan van jelen Jézus Krisztus teste és vére. És mi ezt a valóságos jelenlétet szeretnénk majd az Eucharisztikus Kongresszus alkalmával megünnepelni, és erről a valóságos jelenlétről szeretnénk a mai imaórákon is elmélkedni.

„Minden forrásom Belőled fakad” – ez a hamarosan kezdődő Eucharisztikus Kongresszus mottója, ezt választottam a mai imaóránkhoz is. Ez alkalommal – egy kicsit a kongresszusra hangolódva gondolkodjunk ma mi is arról, mit is jelent számunkra az Oltáriszentségben velünk lévő Krisztus. Talán még mi, akik kicsit közelebb érezzük magunkat eme forráshoz, mi sem értjük és éljük át teljes mélységében ezt a misztériumot. Nehéz ezt felfogni, ésszel nem is lehet, fel kell vennünk hát a hit szemüvegét ennek a szemléléséhez. Imaóránk elején kérjük a Szentlélek megvilágosító kegyelmét, hogy egy kicsit közelebb jussunk ehhez a forráshoz. Imádkozzuk most azt az imát, amit oly sokszor mondtunk az elmúlt években:

Ima a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusért

**Mennyei Atyánk, minden élet forrása!
Küldd el Szentlelkedet,
hogy az önmagát értünk feláldozó
és az Oltáriszentségben velünk levő Krisztust
felismerjük és egyre jobban szeressük!
Ő Urunk és Mesterünk, barátunk és táplálékunk,
orvosunk és békességünk.
Adj bátorságot, hogy az ő erejét és örömét
elvigyük minden emberhez!
Add, hogy a készüllet ideje
és az Eucharisztikus Kongresszus ünneplése
egész hívő közösségünk, fővárosunk, népünk,
Európa és a világ lelki megújulására szolgáljon! Ámen.**

Ma több szép megfogalmazással találkozunk az Eucharisziáról, kezdjük talán a legismertebbel:

Babits Mihály: Eucharistia

Az Úr nem ment el, itt maradt.
Őbelőle táplálkozunk.
Óh különös, szent, nagy titok!
Az Istent esszük, mint az ős

törzsek borzongó lagzikon
ették-itták királyaik
husát-vérét, hogy óriás
halott királyok ereje

szállna mellükbe - de a mi
királyunk, Krisztus, nem halott!
A mi királyunk eleven!
A gyenge bárány nem totem.

A Megváltó nem törzsvezér.
Ereje több, ereje más:
ő óriásabb óriás!
ki két karjával általér

minden családot s törzseket.
Egyik karja az Igazság,
másik karja a Szeretet...
Mit ér nekünk a Test, a Vér,

ha szellemében szellemünk
nem részes és úgy vesszük Őt
magunkhoz, mint ama vadak
a tetemet vagy totemet?

Áradj belénk hát, óh örök
igazság és szent szeretet!
Oldozd meg a bilincseket
amikkel törzs és vér leköt,

hogy szellem és ne hús tegyen
magyarrá, s nőjünk ég felé,
testvér-népek közt, mint a fák,
kiket mennyből táplál a Nap.

Sam Guzman keresztény író, aki leginkább az interneten, blog formájában próbál evangelizálni – főleg a férfiakat megcélözva. Ma az ő írása mentén gondolkodjunk arról, mit is jelenthet számunkra az Oltáriszentség. Ezt írja - az Eucharisziáról gondolkodva - blogja bevezetőjében:

Jézus tulajdonságairól elmélkedek az Eucharisziában, mit taníthat az Ő jelenléte a szentségről és a férfiasságról. – Természetesen nemcsak a férfiaknak hasznosak az ő gondolatai. Vegyük sorra az ő meglátása szerinti tulajdonságokat. Az első az **alázat**:

Az Oltáriszentségben látjuk Jézus Krisztus mély alázatát. Itt az örök Isten bölcsessége, aki minden dolgot megteremtett. Az Örök Atya világossága legjobban a hétköznapi étel formájában ereszkedik le közénk. Elvégre a kenyér egyszerű étel, a szegények eledele. A finomra vágott hússal ellentétben a kenyeret szinte mindig úgy esszük, mint amit szinte észre sem veszünk.

Ha utánozni akarjuk Krisztust, elsősorban az alázatot kell gyakorolnunk. A szolga nem nagyobb az uránál. Meg kell elégednünk azzal, hogy észrevétlennek, dicstelennek, és meg nem értettnek kell lennünk. Meg kell adni minden dicsőséget Istennek, az alázatosságot és szerénységet választani – mintha egy falat kenyér lennénk.

Ehhez az alázathoz tegyük hozzá a mi vallomásunkat:

Jézusom! Dicsőítelek és áldalak, hogy végtelen szeretettedben oly mértékben megaláztad önmagadat, hogy egy parányi ostyában itt vagy közöttünk, mindenség Ura és Istene. Ebben az ostyában teljes mértékben kiszolgáltattad magadat nekünk, teljes mértékben ránk hagyatkozol, hogy e kis ostya-darabot mekkora tisztelettel vesszük magunkhoz, illetve mit cselekszünk vele.

Dicsőítelek és magasztallak Téged, hogy Te, a mindenség Ura és Királya ebben a kis ostyában teljes istenségeddel és emberségeddel jelen vagy. A Te jelenléted attól független, hogy a pap bűnös-e vagy sem, aki a kenyér átváltoztatását végzi. A Te jelenléted attól is független, hogy én elhiszem-e, hogy itt vagy. Én teljes rád hagyatkozásomban szeretném hinni, hogy amint ígérted, Te itt vagy, ebben a parányi ostyában.

Jézusom! Kérem az alázatosság és a szeretet adományát, hogy igazán el tudjam fogadni a Te valós jelenlétedet. Mert te mondtad, hogy boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek, Uram. (vö. Jn 20,29)

Dicsőítelek és magasztallak Téged az Oltáriszentségben, hogy így, a lényegedet elrejtve, de látható módon itt vagy közöttünk, hogy ezáltal az idők végezetéig mindenki érzékelhető módon magához vehessen a szentáldozásban.

Kérlek, add kegyelmedet, hogy ezt az égből alászállott Kenyeret mindig oly mértékben tiszteljem, hogy igaz lehessen rám a mondásod, hogy aki ebből a kenyérből eszik, az nem hal meg, hanem örökké él. (vö. Jn 6,50)

Add meg, kérlek, hogy minden találkozásunk alkalmával át tudjam érezni ebben a kis ostyában megnyilvánuló végtelen szeretetedet és ez az érzés oly mértékben átjárjon, hogy Téged tudjalak sugározni az emberek felé nap mint nap, a cselekedeteimen keresztül is. Ámen. (Internet)

Közösen is imádkozzunk:

Urunk, Jézus! A mindennapi kenyér a te ajándékod, hogy testünket tápláljuk. Az élő kenyér, az Oltáriszentség szintén a te ajándékod lelkünk táplálására. Saját testedet, önmagadat adod nekünk, hogy bennünk élj. Ajándékod vételére minden embert meghívsz. Segíts, hogy soha ne utasítsuk el meghívásodat, ne utasítsunk el téged! Tégy bennünket élő közösséggé a szentáldozás, az egy kenyérből való részesedés által! Tégy minket hozzád hasonlónak a szentáldozás által! Ámen.

Folytassuk Sam Guzman szerint a második tulajdonsággal. Ez a **csend**:

A férfiak mindig is nagy becsben tartották a csendes erőt, amit jobban demonstrálnak a tettek, mint az üres szavak. Az eucharisztikus ostyában Jézus üdvözöl bennünket teljes csennel. Ő kész meghallgatni mindent, amit el kell mondanunk, és csak akkor szól, ha már elcsendesítettük a szívünket és annyira csennben vagyunk, mint ő. Végül készen áll Ő, hogy eljárjon a nevünkben, ha csak az Ő ígéreteiben bízunk.

A szentek folyamatosan dicsérik a csend erényét, bennünket arra figyelmeztetnek, hogy minden fölösleges szóért ítélet alá esünk majd. Vajon vesztegetjük a szót? Ennél több, meghalljuk-e, amit mások mondanak? Mi férfiak sokat küzdünk, hogy tudjunk hallgatni, pedig a hallgatás szereteteli cselekedet. Hallgasd meg a feleséged vagy másokat körülötted, akik kétségbeesetten keresik valakinek a figyelmét.

Úgy gondolom, a mai ember hadilábon áll a csenddel, hisz állandó nyüzsgés veszi körül. Ha meg véletlenül mégis úgy alakulna, maga töri meg, szünteti meg a csendet, mert már nem is bírja elviselni. Nekünk mit is adhat, mit is jelenthet a csend?

Gyulai Ákos: A csend üzenete

„Hallgasd a csend üzenetét”

Szeretem hallgatni csend suttogását,
Szeretem érezni csend simogatását.
Szeretem a csendet, csendnek zizegését,
Szeretem hallgatni Istennek a csendjét.

A csend szeret engem, Istennek csendje,
A csend beszél hozzám, az Isten kegyelme.
A csend nyugtatja lelkem a zajos világban,
A csend ölelget engem fájó magányban.

Csend suttogja nekem Krisztus szeretetét,
Csend mutatja nekem a Krisztus keresztségét.
Csend vezet kereszthez, kitárni a szívem,
Csend nyitja imára bezárkózott lelkem.

Peregnek a képek, Húsvét története,
Hová is lett a csend, kereszt üzenete.
Talán kiáltoznék együtt a tömeggel,
Talán együtt mennék én is a kereszttel.

Tudnék-e átadni legalább egy kendőt,
Segíteni kicsit roskadót, szenvedőt?
Kísérném-e Krisztust teljesen kereszting,
Hullatnám könnyemet egészen a sírig?

Megráznak a képek, csendért imádkozom,
Zajos világunkban csendre vágyakozom.
A csend békességét én nagyon szeretem,
A templomnak csendje ezért kedves nekem.

A következő tulajdonság a **szeretet**:

Szinte minden regisztrált eucharisztikus csoda során az ostya átváltozik az emberi szív egy húsdarabjává. Ez nem véletlen. Az Oltáriszentségben Krisztus dobogó szíve szeretettel ég irántunk, és ő vágyik cserébe a mi szeretetünkre. A kereszten Krisztus szó szerint meghalt egy összetört, szerető szívvel a bűnös emberiségért, kiöntve az Ő drága véré, hogy elnyerje szeretetünket. Igen, ez több bárminél, ezt a szeretetet várja el Jézus leginkább azoktól, akiket megváltott, és ha tudott volna többet megtenni, megtette volna.

Szereted Krisztust? Ha igen, akkor engedelmeskedsz neki, és viszed a keresztedet utána. Utánozni fogod Őt azzal, hogy leteríted életedet másokért áldozati szerelemből.

Közös énekünkkel hangoljuk magunkat erre a szeretetre:

Szeretet áradjon köztünk, szeretet gyúljon bennünk.

Szeretet töltsön el minket, add ezt nekünk Urunk.

Hadd legyünk testvéri szívvel mindnyájan egyek Benned.

Lobbantsa lángra szívünket szereteted!

A következő tulajdonság a **sérülékenység**:

Az ostyában Krisztus teljesen és egészében sebezhető. Nagyon gyakran előfordul, hogy rosszul bánnak vele, bántalmazzák, figyelmen kívül hagyják és mellékesen kezelik, méltóság nélkül. Mégis, hajlandó ezt az árat megfizetni és élni a népe között. Nem számít, hogy hányszor van meggyalázva és megtaposva, szó szerint vagy átvitt értelemben, Ő továbbra is eljön hozzánk újra és újra, mondván: „Én soha nem hagylak el benneteket.”

Szeretjük Őt ilyen módon? Megnyitjuk-e szívünket másoknak, még ha ez az elutasítás fájdalmát jelentheti? Megbocsátunk hetvenszer hétszer? Nem szerethetünk, ha bezárjuk a szívünket a félelem miatt. Bátran kell kiszolgáltatottnak lennünk – mint Krisztusnak.

Chiara Lubich vallomása talán a mi érzéseinket is összefoglalja:

Nálunk maradtál

Te mindig egyedül vagy a tabernákulumban. Mi meg szanaszét az utcán, otthon, az iskolában, a hivatalban. Itt vagy köztünk, és mégis úgy tűnik, mintha messze volnál, mert kevés a szeretetünk, és nem képes felfogni Téged.

Pedig ha az, amit parancsoltál, elevenen élne testvéreidben, nem volna az az érzésük, hogy elhagynak Téged, ha kilépnek a templomból. Az utcák és a tabernákulumok ugyanoda vezetnének: Isten országába az emberek között! Táplálj, Uram, testeddel minden reggel; de adj készséges szívet is nekünk, hogy mielőbb eljőjön az az idő, amikor életünk minden pillanatában jelenléteddel táplálhatsz.

Nem, a föld nem maradt hideg és puszta: hiszen Te nálunk maradtál! Mi is lenne életünkéből, ha nem rejtetnének Téged a tabernákulumok?

Te egyszer eljegyezted az emberiséget, és hű maradtál hozzá. Imádunk Téged, Urunk a világ összes tabernákulumában. Köztünk vannak, értünk vannak itt. Nincsenek olyan távol, mint a csillagok az égbolton, bár azokat is nekünk adtad.

Mindenütt találkozhatunk Veled, csillagoknak és minden teremtménynek Királya!

Hála Neked, Uram, ezért a mérhetetlen ajándékért. A menny leszállott a földre. A csillagos ég kicsi. A föld nagy, mert tele van hintve az Eucharisziával: Isten velünk, Isten közöttünk, Isten értünk! Ámen.

Közös énekünkkel csatlakozzunk ezen vallomáshoz:

***Kenyered és borod táplál engem, Te gyógyítod szívem, hogyha fáj.
Maradj velem, úgy kérlek, Jézus, maradj velem, Tied vagyok, néked élek már.***

***Mikor veled járok én az úton, minden gondom messze-messze száll,
maradj velem...***

***Leborulva hálát adok néked, szívemből csak hála dala száll,
maradj velem...***

Blog-szerzőnk szerint a következő fontos tulajdonsága Krisztusnak a **türelem:**

Krisztus türelmesen vár téged és engem a tabernákulumban és monstanciában szerte a világon. Örökké várna egyetlen látogatásra. Ő vár minket, hogy bűnbánatot tartsunk, amikor elkóborolunk; várja hűségünk és szeretetünk szavait; arra vár, hogy hallja a mi örömlenket és

bánatunkat; arra vár, hogy választ adjon legmélyebb vágyainkra. Mint Krisztusnak, türelmesnek kell lennünk másokkal, különösen azokkal, akik a legkevésbé érdemlik meg, vagy akik a legjobban próbára teszik a türelmünket.

Azok visszatérését is várni kell megbocsátó szívvel, akik megbántottak vagy elhagytak minket.

Igen, azt hiszem, e téren is nagy deficitünk van, türelmetlenek vagyunk. Tekintsünk most Pio atya mentalitására, imádkozzunk/gondolkodjunk hozzá hasonlóan:

Pio atya áldozás utáni imája

Maradj velem, Uram, hogy el ne feledjelek. Tudod, hogy milyen könnyen elfordulok tőled.

Maradj velem, Uram, mert gyenge vagyok, szükségem van erődre, hogy annyiszor el ne essek.

Maradj velem, Uram, mert Te vagy az én életem: nélküled lankad buzgóságom.

Maradj velem, Uram, mert Te vagy az én világosságom - nélküled sötétségben járok.

Maradj velem, Uram, hogy megmutasd nekem akaratodat.

Maradj velem, Uram, hogy halljam hangodat és kövesselek.

Maradj velem, Uram, mert nagyon akarlak szeretni, és mindig veled akarok lenni.

Maradj velem, Uram, ha azt akarod, hogy hűséges legyek hozzád.

Maradj velem, Jézus, mert bármilyen szegény is lelkem, azt kívánom számodra a vigasz helye és a szeretet fészke legyen.

Maradj velem, Jézus, mert már késő van és a nap lenyugvóban: múlik az élet, közeledik a halál, és szükséges megkettőzni az erőmet, hogy útközben el ne hagyjon.

Nyugtalanítanak a kísértések, a sötétség, a szomorúság, a keresztek, a szenvedések: mennyire szükségem van Rád a számkivetésnek ezen az éjszakáján.

Maradj velem, Jézus, mert az élet és veszedelmek éjszakájában szükségem van Rád. Add, hogy úgy felismerjelek, mint a tanítványok a kenyértöréskor: az eucharisztikus egyesülés legyen világosság, mely megtart engem; legyen egyetlen boldogsága szívemnek.

Maradj velem, Uram, mert amikor jön a halál, akkor is veled egyesülve akarok lenni, ha nem is a szentáldozás által, legalább a kegyelem, a szeretet által.

Maradj velem Jézus, nem kérem isteni vigasztalásodat, mert nem vagyok rá méltó, de igenis kérem a Te szentséges jelenlétedet.

Maradj velem, Uram, Téged kereslek, a Te lelkedet, a Te szereteted, a Te irgalmadat, a Te szívedet, mert szeretlek Téged és nem kérek más jutalmat, mint a szeretet gyarapodását. Szeresselek Téged egész szívemmel itt a földön, hogy tökéletesebben tovább szerethesselek az örökkévalóságban. Ámen.

A következő tulajdonság a **szegénység**:

Földi élete során Krisztus teljes szegénységben élt. Semmit sem hozott a földre, semmit sem vitt magával. Az eucharisztikus ostyában Ő, aki megalkotta a galaxisokat, újra eljön hozzánk szegényen és mezítelenül. Ez a szegénység csak anyagi jellegű, Jézus kegyelemben gazdagon és szeretetben jön hozzánk.

Ő hevesen vágyik arra, hogy nekünk adjon mindent, amire csak szükségünk van, ha azt bizalommal kérjük. Meg akar áldani bennünket rengeteg kegyelemmel, ami a lélek igazi gazdagsága. A materializmus és a kapzsiság olyan könnyen becsúszik a szívünkbe. Mégis arra vagyunk hivatva, hogy kövessük Krisztust a szegénységben és a pártatlanságban, hogy nagylelkűen adjuk másoknak azt, amit mi megkaptunk.

Adj, és adatik nektek – több, mint amit kérhetsz vagy remélhetsz.

Ha a szegénységről gondolkodunk, egy hiteles ember igazi szegénységét és igazi gazdagságát szemlélhetjük **Böjte Csaba testvér** mentalitásában. Most az ő buzdítására figyeljünk:

Szívem minden szeretetével biztatlak, kérlek, hogy egyre többet időzzetek az Oltáriszentségben jelenlévő Jézus Krisztus társaságában! Az Eucharisztikus színekben közénk jövő Végtelent nem tudom én sem értelmemmel, érzékszerveimmel megragadni, de élő hitem két karjával átölelem, és így alázattal tudok az életet adó szent jelenlétében időzni!

Krisztus szent jelenlétének éltető erőtere, akárcsak a mágneses erőter kézzel nem megfogható, de mégis ott van körülöttünk egészen biztos, mert a hatását érzem.

Amit tapasztalok a szentségimádás közben, az csodálatos, a szentségi jelenlét megtisztít, jobbá tesz, feltölt Magnificatot éneklő belső boldogsággal, erővel, bátorsággal, ezért is hívlak benneteket, hogy minél többször fürdessétek meg lelketeket e szent, életadó, reális isteni jelenlétben!

Kedves gyermekeim, szeretett testvéreim, arra biztatlak benneteket, hogy minden bajunkban, gondunkban meneküljünk Jézus Krisztushoz, Ő valóban ott van az Oltáriszentségben, ahogyan Ő maga többször megígérte, és elég hatalmas ahhoz, hogy gyöngéd szeretetével megvédjen bennünket!

Csaba testvér buzdítására közös imánkkal válaszoljunk:

Urunk, Jézus Krisztus! Hisszük, hogy valóságosan és maradandó módon jelen vagy az Oltáriszentségben. Hisszük, hogy a szentáldozás átváltoztató találkozás: a te szent testeddé átváltozott kenyér átváltoztat, átalakít minket. Azért járulunk szentáldozáshoz, hogy magunk is Krisztus testévé váljunk. Hisszük, hogy a szentáldozás összeköt minket egymással is. Egységet teremtő szentség ez. Azáltal, hogy te bemutatod áldozatodat és önmagadat az örök élet kenyereként adod nekünk, egy új közösséget, az Egyház élő közösségét hozod létre belőlünk. Hiszek, Uram, erősítsd bennünk a hitet! Ámen.

Az utolsó tulajdonság, amit Sam Guzman a figyelmünkbe ajánl, és szintén deficitesek vagyunk benne, ez a **jelenlét**:

Isten jelenlétének ajándéka a legnagyobb ajándék. Az ókori izraelitáknál nem volt nagyobb csapás, mint amikor megszűnt az Úr jelenléte. Hasonlóképpen nem volt nagyobb vigasz, mint az ő jelenlétének biztosítéka. Ugyanez van ma is. Ha velünk van Jézus, rendelkezünk minden dologgal, ha Ő nincs, semmink sincsen.

Nem kell messzire utaznunk, hogy megtaláljuk Krisztus jelenlétét – annyira van közel, mint a legközelebbi plébánia, mint az ősi „jelenlét kenyere” a zsidó templomban. Az Ő jelenléte nem egy absztrakció vagy eszme, hanem valódi, kézzelfogható az érzékeink számára. Mi, katolikusok is örömmel és őszintén mondjuk, „A Seregek Ura velünk van, Jákob Istene a mi menedékiünk.”

Ha Krisztust akarjuk utánozni, akkor jelen kell lennünk azoknál, akiknek szükségük van ránk. Hány távollévő apa és férj van! Hány feleséget és gyereket hagyta el a férfi, aki arra volt hivatva, hogy letegye életét számukra. Te jelen vagy a családotd számára? A feleséged és a gyerekeid jelentik a prioritást? Ha férj és apa vagy, a jelenléted pótolhatatlan ajándék.

Légy jelen.

Hát igen... Nagy pörgésünkben csak pont a lényegre nem szoktunk figyelni. Istenre, családtagjainkra, legfontosabb értékeinkre. Nagy fájdalom, hogy nálunk is érdektelenségbe hajlanak a szentségimádási alkalmaink. Ott a forrás, aztán szomjan halunk... Jó lenne, ha ezen a fiatalabb generációk is elgondolkodnának...

Istenem, köszönöm Neked, hogy végtelen alázatodban az Oltáriszentségben maradtál itt köztünk! Csodálatos ajándék, hogy eléd járulhatok és kifejezhetem hálámat minden jótéteményedért.

Meg kell vallanom, hogy nehéz mindezt rendszeresen vállalnom, viszonylag gyorsan belefáradok a meglátogatásodba. Egyre gyakrabban jelennek meg olyan gondolataim, melyek komoly indokot találnak imaalkalmak kihagyására. Hiszen már jó ideje járok Hozzád, biztos nem haragszol meg, ha egyszer-egyszer elmaradok...

Ahogy ezt kimondtam, már érzem, hogy nem jó a döntésem, gondolataim az ellenség gondolatai. Gyarlóságom miatt azonban nem akarnak tőlem eltávozni.

Kérlek, Jézusom, segíts, hogy életem minden napján csak Neked szolgáljak. Kérlek, add meg a kitartás kegyelmét, hogy minden körülmények között meg tudjam találni a Te rendszeres dicsőítésedre szánt időt, mert semmihez sem mérhető az a béke és erő, amit eléd borulva, az időmet Neked szánva kapok Tőled.

Dicsőséges Szentháromság, Szűz Mária, Szent Angyalok! Segítsetek, hogy Jézust az Oltáriszentségben rendszeresen tudjam imádni, és ezt soha abba ne akarjam hagyni! Ámen.

(Internet)

Aquinói Szent Tamás gyönyörű himnuszokat írt az Oltáriszentségről, ezeket különböző fordításokban és megzenésítésekben ismerjük. Például a Tantum ergo énekünk is az ő himnusza. Imaóránk vége felé ezekből idézzünk egy másikat, Sík Sándor fordításában: (Vö.: SZVU/119: *Leborulva áldlak*)

Aquinói Szent Tamás: Adoro te devote

Rejtőző istenség, hittel áldalak,
Ki rejtetél itt bor és kenyér alatt.
Szívem te előtted megalázkodik,
Mert ha téged szemlél, megfogyatkozik.

Sebeid Tamással nem szemlélhetem,
Te vagy mégis, vallom, Uram, Istenem.
Add, hogy egyre jobban higgyek Tenéked,
Tebenned reméljek és szeresselek.

Kegyess Pelikánunk, égi szeretet.
Véredben, tisztátalant, moss engemet,
Egy cseppje elég, ha a mérlegbe hull,
Az egész világnak bűnváltságul.

Jézus, most csak arcod leplét láthatom,
Add meg, Uram, amit úgy szomjúhozom,
Boldogan, lepletlen lássam színedet
És dicsőségemben dicsérhesselek.

Imaóránk összefoglalásaképpen megint Sam Guzman írásából idézek:

Ha Krisztust az Oltáriszentségben tökéletesen utánoznánk, szentek lennénk. De ez nem könnyű. Ez megköveteli a folyamatos bűnbánatot és a megtérést; levetkőzni az öregembert és felhúzni az újat. Ez a hivatásunk. Azt javaslom mindenkinek, hogy találja meg az imádat kápolnáját és elmélkedjen az Oltáriszentségről.

Látogasd meg Jézust, és imádd őt, kérve a kegyelmet, hogy követni és teljesen utánozni tudjad Őt. Önts ki a szívedet neki, mondd el a reményeket és a félelmeket, a kívánságokat és igényeket, és halld meg, amikor cserében elmondja beszédét a szentségről és az üdvösségről, „Én veletek vagyok mindennap – a világ végezetéig.”

Befejezésül énekeljünk:

*Hálát adok az esti órán, hálát adok, hogy itt az éj,
Hálát adok, hogy szívem mélyén hála dala kél.*

*Hálát adok a csillagfényért, hálát a sűrű éjjelért,
Hálát adok, hogy nem vagy messze, most is küldesz fényt.*

*Hálát adok, hogy adtál testvért társként, aki ma mellém állt.
Hálát adok, hogy megengedted azt is, ami fáj.*

*Hálát adok, hogy Tested táplált, hálát, hogy ma is szólt szavad.
Hálát adok, hogy lelkem biztos cél felé halad.*

*Hálát adok, hogy mellém álltál, hálát, hogy szép az otthonom.
Hálát, hogy munkám elvégeztem, s békén alhatom.*

*Hálát adok a sok-sok jóért, hálát adok, hogy megbocsátsz.
Hálát adok, hogy el nem hagytál, s újabb útra vársz.*

*Hálát adok, hogy szemed rajtam, hálát adok, hogy reményt adsz.
Hálát adok, hogy biztos eljössz, mint a virradat.*

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

14.

Messze nézzen, aki élni akar...

2021. október

...Ki álmatlan láztól nehéz
Piros szemével messze néz
S már-már hiszi, hogy el fog jönni még
Egy emberhez hasonló nemzedék
És megadatik látnia,
Hogy eldöglik a bestia...

Sík Sándor: Messze nézzen, aki élni akar

Ajánlás:

Keresztény alapokra építkező civilizációnk felszámolása zajlik zűrzavaros világunkban. A normalitáshoz ragaszkodó ember keresi a kapaszkodókat, hogy ennek valahogy ellen tudjon állni. Könnyű dolgunk lenne, ha igazán komolyan vennénk Jézus tanítását és példáját, amit elénk élt. Mert Ő az Út, az Igazság és az Élet, rá hagyatkozva tudjuk az irányt tartani – végső célunk felé...

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

A keresztény hit magánügy, mondják „ellenfeleink”. Sokan meg azt kérdezik, szabad-e keresztény embernek politizálni?

Folyamatosan szekularizálódó világban élünk, ráadásul – be kell vallanunk férfiasan – jelentősen visszaszorul, elgyengül a hitélet, fogy a hívők száma. Hogyan is viszonyuljunk mindehhez?

A közjó, a béke, a szolidaritás minden embernek – nemcsak a keresztényeknek – fontos életfeltétel, amiért ki kell állni, küzdeni. Az önzés, az individualizmus rossz irányba viszi az emberiséget, nyomában békétlenség, háború, nyomor jár. Erről már kellő tapasztalattal rendelkezhetünk, ha „mainstream szólamok” mögé hajlandók vagyunk benézni.

2000 éve jött **Valaki**, aki egy más utat mutatott... Minden embernek van lehetősége megismerkedni **Vele**, megfontolni, amit tanított és élénk élt. Igaz, akkor se tetszett ez a „világot felforgató gondolat” a hatalmasoknak! A hatalmukat féltők fel is hergelték ellene az „istenadta népet”. Rosszul számoltak: a pillanatnyi tragédiából (azt hitték, hogy győztek) a világ élete fakadt!

A történelem ismétli magát. Ma is vannak hatalmukat, befolyásukat féltő „akarnokok”, és az általuk megvett, megvezetett, vagy megfélemlített tömegek. Mindezek szemében szálka mindenki, aki nem áll be a sorukba.

De mi ezt nem tehetjük, nem is tesszük! Mi több, kiállunk elveink, értékeink mellett – Mesterünk nyomán...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2021.09.18 - 23:20

2021. október

Imaórára a plébánia udvarán gyülekeztünk, László atya később csatlakozott hozzánk, mindszentys szülői értekezletről érkezett.

Kedves Testvérek!

Mi, akik a hagyományos keresztény értékrend alapján szeretnénk élni, aggódva figyeljük a minket körülvevő világot, a tendenciákat, amelyek nemcsak lelkivilágunkat, de az egész világ rendjét szeretnék fenekestől felfordítani - valamiféle szabadság nevében. Lehet, hogy időnként mi magunk is elbizonytalanodunk: Nem túl ósdi-e a mi álláspontunk?

Most zárult az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus, aminek a jelmondata: Minden forrásom belőled fakad. Nem lehet jobbat ajánlani továbbra sem: térjünk vissza a tiszta forráshoz, és a zsoltárossal mondjuk: „*Örömmel merítetek vizet az üdvösség forrásaiból...*”

A mi igaz és tiszta forrásunk maga Jézus. Ő pontos tanítást adott, hagyott ránk, ami emberi viszonyainkban ma is útmutató, etalon. Érdemes rá hagyatkozva berendezni életünket, testvéreinkhez és az egész társadalmunk berendezkedéséhez az Ő tanítása szerint viszonyulnunk. És persze részt vennünk annak alakításában, jobba tételében is.

A mai alkalommal vizsgáljuk meg, milyen kihívásokkal, milyen torzulásokkal is kell manapság szembesülnünk, és állást foglalnunk. A teljesség igénye nélkül idézzünk néhány gondolatot Jézus tanításából. Magunkban tegyük mellé mai világunk nyomulásait, torzulásait és a mi válaszainkat Jézus tanítása nyomán.

Idézetek

...mondom nektek, hogy minden haszontalan szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján: mert szavaid alapján mentenek fel, és szavaid alapján marasztalnak el téged.

...Ha a ház urát Belzebubnak nevezték el, mennyivel inkább háza népét? Tehát ne rettenjete meg tőlük! Mert nincs olyan rejtett dolog, amely le ne lepleződnék, és olyan titok, amely ki ne tudódnék. Amit a sötétségben mondok nektek, azt a világosságban mondjátok el; amit fülbe súgva hallotok, azt a háztetőkről hirdessétek. Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljete, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában.

...Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok. Óvakodjatok az emberektől, mert átadnak a törvényszékeknek, és megkorbácsolnak zsinagógaikban, sőt helytartók és királyok elé hurcolnak énmiattam, tanúbizonyosságul nekik és a pogányoknak.

...Ha a testvéred vétkezik ellened, menj és figyelmeztessd őt négy szemközt. Ha hallgat rád, megnyerted testvéredet. Ha azonban nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két társat, mert minden dolgot két vagy három tanú szavával kell igazolni. Ha rájuk sem akar hallgatni, mondd meg az egyháznak. Ha pedig az egyházra sem akar hallgatni, legyen számodra olyan, mint a pogány és a vámszedő.

Folytathatnánk a sort, talán indításnak ennyi is elég: mennyire fontos a mi mentalitásunk, hogyan is viszonyulunk embertársainkhoz, a zajló folyamatokhoz, a közjó előmozdításához. Mi talán úgy mondanánk: Isten országának az építéséhez! Értő figyelem, felelősségvállalás, kiállás.

A keresztyüldözés fokozódik napjainkban. Itt nálunk még nem nyakaznak, nem akasztanak, nem lőnek a magunk ásta árokba/Dunába. Bár az ilyen szellemiségű emberek közt magyarul beszélők és értők is vannak-, így nagyon észnél kell lennünk, hitünk fegyverzetét felöltve, tudatos keresztyenként kell élnünk! Langyos keresztyenként elsodornak bennünket e világ hatalmasságai: Belzebub és a szolgálatára felesküdtöt szolgálhad. Mert eladó az egész világ – vegyél, fogyassz, élvezz, ne törődj a jövővel. Az itt és most világot tolják ránk. Hogy holnap mi lesz, az őket nem érdekli,- vagyis dehogynem. Egy állattá aljasított, gondolkodásra képtelen massa jár az új világot építők fejében. No, de ennek mi nem leszünk a részesei!

Indításként közös imánkkal idézzük fel Jézus mentalitását, amit szeretnénk eltanulni és meg is valósítani:

Urunk, Jézus Krisztus! Te akkor foglaltad el a világ utolsó helyét, amikor megaláztak, mindentől megfosztottak és keresztre feszítettek a Golgotán. Ezzel példát adsz nekünk, hogy ne egymással versenyezve törekedjünk elfoglalni az általunk jobbnak tartott helyeket, hanem keresztünket felvéve, alázattal és engedelmesen fogadjuk el azt a helyet, amelyet Isten kijelölt nekünk az életben. Így tudjuk biztosítani azt, hogy helyünk legyen a mennyországban, ahol Isten vendégei leszünk. Ott nem lesznek első és utolsó helyek, hanem mindenki egyenlően részesül Istentől a boldogságban. Segíts minket, Urunk, hogy eljussunk a mennybe! Ámen.

Kezdjük egy kis helyzetelemzéssel.

József Attila: Thomas Mann üdvözlése

Mint gyermek, aki már pihenni vágyik
és el is jutott a nyugalmas ágyig
még megkérel, hogy: „Ne menj el, mesélj” -
(így nem szokik rá hirtelen az éj)
s míg kis szíve nagyon szorongva dobban,
tán ő se tudja, mit is kíván jobban,
a mesét-e, vagy azt, hogy ott legyél:
így kérünk: Ül le közénk és mesélj.
Mondd el, mit szoktál, bár mi nem feledjük,
mesélj arról, hogy itt vagy velünk együtt
s együtt vagyunk veled mindannyian,
kinek emberhez méltó gondja van.
Te jól tudod, a költő sose lódit:
az igazat mondd, ne csak a valódit,
a fényt, amelytől világlik agyunk,
hisz egymás nélkül sötétben vagyunk.
Ahogy Hans Castorp madame Chauchat testén,
hadd lássunk át magunkon itt ez estén.
Párnás szavadon át nem üt a zaj -
mesélj arról, mi a szép, mi a baj,
emelvén szívünk a gyásztól a vágyig.
Most temettük el szegény Kosztolányit
s az emberségen, mint rajta a rák,
nem egy szörny-állam iszonyata rág
s mi borzadozva kérdezzük, mi lesz még,
honnan uszulkan ránk új ordas eszmék,
fő-e új méreg, mely közénk hatol -
meddig lesz hely, hol fölolvasható?...
Arról van szó, ha te szólsz, ne lohadjunk,
de mi férfiak férfiak maradjunk
és nők a nők - szabadok, kedvesek
- s mind ember, mert az egyre kevesebb...
Foglalj helyet. Kezdd el a mesét szépen.
Mi hallgatunk és lesz, aki csak éppen
néz téged, mert örül, hogy lát ma itt
fehérek közt egy európaít.

Valószínűleg ezt a verset is eléri az LBMTQ és a BLM tiltási örülete, hiszen nekik ma már politikailag nem korrekt, hogy a férfi az férfi, a nő meg nő, az ordas eszmék uszulása egyre erősödik, és ugyanígy a vers többi gondolata. A költemény ugyan 1937-ből való, de József Attila a jövőbe látott. Ma pontosan itt tartunk.

Az Egyház természetesen figyelemmel kíséri a társadalomban végbemenő folyamatokat. Pápáink folyamatosan reagálnak is erre enciklikáikban. 2004-ben Szent II. János Pál időszerűnek látta, hogy egy alapos, átfogó tanítást adjon a társadalmi kihívásokra. Ezért a szentszéki ***Igazságosság és Béke Pápai Tanácsa*** megalkotta a ***Az Egyház társadalmi tanításának kompendiumát***, még 2004-ben. Ez iránymutatás az egész emberi közösség számára, és minden részletre kiterjedően eligazítást ad a keresztényeknek és minden jószándékú embernek. Ajánlom ennek tanulmányozását a kedves testvéreknek. Itt most csak egy rövid részletet idézünk: Jézus legfontosabb tanítását, a szeretetparancsot felidézve.

A társadalom emberibbé, az emberi személy méltóságtelejesebbé tétele érdekében a társadalmi életben a szeretet szerepét politikai, gazdasági és kulturális szinten újra kell értékelni és a cselekvés legfontosabb normájává kell emelni. Ha az igazságosság önmagában arra alkalmas, hogy „az emberek között kölcsönös csere alapján és a méltányosság szerint ítélve osszon el anyagi javakat, akkor a szeretet, és csak a szeretet (minden olyan szeretet is, amelyet „irgalomnak” nevezünk) képes arra, hogy az embereknek visszaadja önmagukat”. Az emberi viszonyokat nem lehet egyszerűen csak igazságossággal szabályozni: „A keresztény tudja, hogy a szeretet az az ok, amiért maga Isten kapcsolatra lép az emberrel, és amit maga is vár tőle feleletként. Ezért a szeretet a *legmagasabb rendű* és *legnemesebb* kapcsolati forma az emberek között is, amelynek az emberi élet valamennyi területét be kell töltenie, s ki kell terjednie a nemzetközi rendre is. Csak olyan emberiség örülhet a valódi és tartós békének, amelyet a „szerepet civilizációja” ural. Ebből adódóan ajánlja a Tanítóhivatal nyomatékosan a szolidaritást, hiszen ez képes biztosítani a közjót, a személy átfogó fejlődését segítve. A szeretet „a felebarátot mint önmagunkat engedi megérteni”.

Csak a szeretet tudja az embert teljesen átalakítani. Ez az átalakulás nem jelenti, hogy az e világi dimenzió feloldódna valamiféle testetlen spiritualításban. Önmagát csapja be, aki azt hiszi, a szeretetet mint természetfeletti erényt meg lehet közelíteni a neki megfelelő természetes

alap figyelembevételével, melyhez az igazságosság kötelmei is hozzátartoznak: „A szeretet a legnagyobb társadalmi parancs. Tiszteletben tartatja mások és saját magunk jogait. Megkívánja az igazságos cselekvést, amire egyedül a szeretet tesz alkalmassá. Olyan életet sugall, amely adni akar önmagából, mert „Aki meg akarja menteni az életét, elveszíti azt, de aki elveszíti, megmenti azt” (Lk 17,33).” A szeretet nem merül ki az emberi kapcsolatok és társadalmi viszonyok pusztán e világi dimenziójában, mert teljes hatékonysága isteni adomány mivoltából származik: „Életem estéjén üres kézzel jelenek meg előtted, mert nem kérem, Uram, hogy számon tartsd tetteimet. A mi semminemű igazságosságunk sem hibátlan a Te szemedben. Így hát a Te „igazságosságodba akarok öltözni, a Te szeretetedből szeretném megkapni azt, hogy örökre bírhasalak Téged.”

A szeretet az a mi szikla-alapunk, amire érdemes építeni az egész életünket, egész társadalmi berendezkedésünket. Manapság úgy látszik, egyre messzebb kerül ettől a világ. Imádkozzunk:

Mindenható Istenünk! Te mindenkit meghívsz a veled való közösségre és senkit sem zársz ki szeretetedből. Minden embernek felkínálsz az üdvösséget és megmutatod, milyen úton érhetjük azt el. Egyedül mi, emberek zárhatjuk ki magunkat azzal, ha elutasítunk téged, megtagadjuk a neked való engedelmisséget és semmibe vesszük törvényeidet. Hálásak vagyunk azért, hogy minden embernek, nekünk is és minden embertársunknak megadod a segítséget ahhoz, hogy üdvözüljünk. Ámen.

Bizony, nem könnyű a szeretet parancsát megvalósítani életünkben, tán még legszűkebb családi környezetünkben sem. Túl sok a szeretetlenség, az önzés. Sík Sándorral néha mi is elbizonytalanodunk.

Sík Sándor: Csillag

Ez a világ az ördögé!
Már csak belátod?

Jaj nagyon is belátom,
De mit tegyek: mégis az én világom!
Csak szeretem ezt a szegény világot!

Eh, rúgj belé!
Maga kereste! Pusztuljon magába!
Te félreállj!

Hiszen már rúgnám rég, - de fáj!
Nekem jobban fáj! Mindhiába:
Csak az enyém, és csak az Istené!

Ej, romban régen, ami isteni!
Bolond, aki a romokon veszékel!
Evvel az élve-rothadt nemzedékkel
Már nincs mit kezdeni!

Jaj mérgezetek a kutak!
Az Isten hidege megvesz!
De indulhatnak új utak!
A Csillag Istállót mutat:
Bocsássatok a kisdedekhez!

Igen, látjuk a sok visszásságot, emberi gyarlóságot, de nekünk van
iránytűnk, tudjuk, merre kell haladnunk, kit kell követnünk.

Sík Sándor: Messze nézzen, aki élni akar

Nyüzsgő, visongó csöpp sereg,
Hároméves kis-emberek.
Táncol a vízen a friss evező,
Hintázva hív a kék hullámmező.
Hozom, hozom a csónakot!
- Felejtjük el a tegnapot!

Temessük el magunk megett
A véres bombaszőnyeget,
Amely alól előnyüzsögtetek,
Szegény kis bódult fölöslegések,
Amely alatt ott hagyatok
Apát, anyát, a tegnapot.

Felejtjük el, s vele a mát,
A szegény eszelős hazát.
Messze, maradjon el a bectelen,
Az ordíttató, őrrítő jelen,
Minden, amit megátkozott
Fejünk megeste ránk hozott.

Felejtjük el, felejtjük el!
Csak émelet okoz a közel,
Gyomrot kever, kétségbeesést kavarr,
Messze nézzen aki élni akar!
Nem holnap, nem holnapután:
Szálljunk a szálló nap után.

A mélyre menjünk, mosdani,
Ahol nincs ember, mostani,
S kéklő ég alatt, kéklő víz felett
Csak a nemes sirályok lengenek,
S a napsütésben hallgatag
Sütkéreznek a bölcs halak.

Jóságos, csendes, tiszta nép,
Még önfajtajának se vét...
Lám, ilyen bolondokat álmodom,
Ülvén a villás evezőpadon
S forgatván a lapátokat,
Mint egy leláncolt gályarab.

Ki álmatlan láztól nehéz
Piros szemével messze néz
S már-már hiszi, hogy el fog jönni
még
Egy emberhez hasonló nemzedék
És megadatik látnia,
Hogy eldöglik a bestia.

Hogy lesznek újra emberek,
Igazak, mint a kisgyerek
És jobbak és bölcsőbbek nálatok,
Ti fák, füvek és lelkes állatok,
És szépek, mint az egykori
Ember emberek fiai.

Mintha nem is a háború végén született volna ez a vers, annyi mai fogalom jelenik meg benne:

- Szegény kis bódult fölöslegések – a megrontástól és abortusztól veszélyeztetett gyerekek.

- Ordíttató, őrijító jelen – talán nem kell magyarázni, elég, ha egy találomra kiválasztott híradót végignézzünk.

Igen, messzebb kell néznünk, ha élni akarunk! Öngyilkos kultúrák épp most számolják fel magukat. Nem folytatom. Ajánlom ennek a versnek többszöri átelmélkedését – üzenet 1944-ből.

A tájékozódáshoz iránytű kell. Nekünk van! Énekeljünk:

***A fényem Jézus Te vagy, ó jöjj és ragyogd be az éjem!
Ó, jöjj, ó, jöjj, és ragyogd be az éjem! Ó, jöjj, ó, jöjj és ragyogd be az éjem!***

Talán túl borúlátónak gondolhatják ezen imaóra felvetéseit, de ilyen világban élünk, amit csak szilárd hittel lehet elviselni, mi több, hitünk megerősítésére kell átfordítanunk. Pont a nehézségek erősítenek meg minket.

Sík Sándor: Győzöd-e még?

Cudar felhők gomolyognak,
Elkormozzák az eget.
Jeges eső fenyeget.
Esztendeim komolyodnak.

Komolyodnak, feketednek,
Fogy a piros, fogy a kék,
Öreg legény, van-e még
Olajod a kerekeknek?

Győzöd-e még ezt a beste,
Ördöghasból kivágott
Haramia világot
Megáldani minden este!

Meddig győzöd egymagadban:
Emberesre mosdani
Képedet a mostani
Szennyektől a csepp pataokban,

Az imádság patakában!
Az sem a szép régi már:
Zavaros is, el-eláll,
(Dögöt görget mostanában).

Meddig győzöd türelemmel
Az Úristen türelmét?
Futja-e még kis elméd,
Hogy az ember mégis ember!

Hinnél-e a Hitetőnek?
Avagy állod: az a jó,
Amit az Isten kiró
Akkordmunkát az időnek?

Érted-e még, hogy nem érted
Ami nem is értelem, -
De ami van ideleenn,
Mégisincs másért, csak teérted!

Idézzük fel Jézus vigasztaló szavait – most énekünkkel:

**Refr: ||: *Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak,
Karjaimba zártalak, örökre enyém vagy. :||***

*Viruló réteken át Hűs forrás felé vezetlek, Pásztorod vagyok,
Elveszni senkit sem hagyok, karom feléd tárom, kiárad áldásom;
Nem rejtőzöm el, szívem a szívednek felel,
Amikor úgy érzed, nyomaszt az élet.* **Refr:**

*Nem taszítalak el, amikor vétkezel, irgalmat lelsz a szívemben,
Örök feléd a hűségem, amerre jársz védlek, nyomodba lépek.
Nem rejtőzöm el, szeretetlángom átölel,
Ne félj, ha éjben jársz, hidd, hogy a fény vár rád!* **Refr:**

Újabb fontos gondolatok Jézus tanításából:

„Engedjétek hozzám a gyermekeket /Ilyeneké a mennyek országa/ Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik. Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükséges, hogy botránkozások történjenek, de jaj annak az embernek, aki megbotránkoztat.”

Gyerekeink megvédése, keresztény szellemű nevelése alapvető kötelességünk, egyben jól felfogott érdekünk. Hiszen keresztény és magyar jövőnk az ifjúságon múlik. Aggódva figyeljük a romboló tendenciákat, és időnként elbeszélgetünk lassan felnőtté váló gyerekeinkkel.

Rónay György: Fiamhoz

Fiam, aki a világ küszöbén állsz, legyen ez a vers neked útravalóm.

Apád szól vele hozzád, élete tanúságával. A kusza valón tisztán akart átmenni ő is, derékon fölül legalább.
De itt az ember vagy beledöglik a sárba, vagy eladja magát.

Mi vár rád? Nem tudom. De döntened kell jó korán: mi kell, konc-e, vagy tisztesség. Ha könnyű élet, karrier - ennek leckéje egyszerű: a szádon mindig más legyen, mint a szívedben, aljasságodban légy rettenthetetlen, ne nézd, kivel szövetsz, de kötéled ne tartsd meg soha senkivel, s így meglesz mindened, amit kívánsz: pénz, hatalom, siker.

De ha mégis a szép és az igaz lenne számodra fontosabb, vagy netán szót emelsz a jóért, jövődtől nem várhatsz sokat: szavad úgy pereg el, mint a falra hányt borsó, vagyonod két láb föld lesz, hajlékod deszkakoporsó, kölykeid éhen bögnek, asszonyod rongya lobog a szélben s emléked kihívás lesz, neved viselni szégyen.

Így válassz idején, és úgy készülj jövődre, ahogy választottál. Többet nem mondhatok. Kedvem is, papírom is elfogyott már.

Utóirat

Fiam, aki a világ küszöbén állsz, a munkák és a harcok szünetein magam elé képzelem néha tiszta arcod, és eltűnődöm sorsodon, mely sorsom folytatása is, és jóvátétel lesz talán azért, ami bennem csonka volt és hamis.

Szavam zenét kívánt, s nem lett, csak dadogás:
de hősi lesz és nagyszerű, ha majd folytatja más;
s bár buktatók közt botladoztam és útvesztőkben tévelyegtem:
utam hiába mégse volt, ha más majd célhoz ér helyettem.
Tehetetlenül éltem, meddőn, lázongva és mogorván.
Füstölve égtem el. Helyettem is légy fényes tűz majd korod ormán.

Ha szilárd értékrendünket sikerül gyerekeinknek hitelesen és elfogadhatóan, mi több megélhetően megmutatni, áthagyományozni, akkor a legtöbbet adtuk számukra. Valószínűleg ez nem az anyagi javakban dúskálást, könnyű élvezeteket jelenti, hanem a becsületes, igazságra törekvő, időnként küzdelmes, de hiteles embert, - ahogy Rónay Györgytől hallottuk.

A keresztény ember alapvetően optimista. Ezt a hitünkből fakadó, Jézustól eltanult világlátást érdemes, sőt fontos továbbadnunk mindenkinek.

Sík Sándor: Jó testvéri szóval

Hadd el a pityergést,
Drága cimbora!
Régi nóta már ez,
Ócska csimpolya!
Ezt nyúvi örökké
Minden vén gyerek.
Hát persze hogy rosszak
Mind az emberek.

Rosszak bíz ők ahhoz,
Aki rossz nekik.
Aki élheterlen,
Láb alá szegik.
Már ez ellen nincsen
Felfolyamodás.
Hogyne nyavalyogna,
Aki nyavalyás!

De hogyha a szíved,
Fejed is helyén,
- Kettő lesz belőle -
Egyet mondok én.
Nézz egyszer szemébe
Annak, aki bánt:
Mi lobog belőle
Rosszaság gyanánt?

Mondjam? Keserűség
Esett életén,
Bár maga se tudja,
Mije fáj, szegény.
Az fáj, ami nincsen,
Ami nem elég,
Mi ha volt is, elment,
S hült helye is ég.

Mondjam-e Irígység.
Benned jót ha lát,
Neki jószerencséd
Pörkölő zsarát,
Tüske a szívében,
Mint a tű, hegyes.
Azt hiszi, kihúzza,
Ha visszasebez.

Csoda-e, ha kéreg
Heged a szívé?
Ha mi belül kérges,
Kívül is kemény.
Jó testvéri szóval
Lágyogasd fel őt,
Dobd vissza kenyérrrel
Szegény kövezőt.

Mennyire maiak ezek a gondolatok is... Mennyien vergődve keresnek valamit, talán nem is tudják mit, mi is hiányzik *esett* életükből. Hogy szomjazzák sokan a jó szót, a jó testvéri szót, ami talán fordíthat életükön. Nekünk pont itt van az a rés, az a lehetőség, ahol fordíthatunk egy-egy testvérünk életén. És nem biztos, hogy a Jézusra alapozott teológiával, hittételekkel kell kezdenünk. Indításnak elég, ha jószándékú odafigyeléssel, meghallgatással kezdünk. Persze, az imában hordozás, a magunk állandó hitbeli erősítése nagyon fontos alap. Gyakoroljuk is ezt most közös imánkkal:

Urunk, Jézus Krisztus! Szívünk nemes szándékával keresünk téged, mert evangéliumodban felismertük az örök élet tanítását. Az evangélium szerint élve akarunk követni téged, mert egyedül a te tanításod és személyed követésre méltó. Nem adjuk életünket látszat-igazságok szolgálatára, hanem evangéliumod teljes igazságát, mint igazi örömhírt akarjuk hirdetni azoknak, akik tévedéseik után életük értelmét keresik. Ismerjék fel ők is, hogy te vezetsz bennünket az örök üdvösségre! Ámen.

Mai imaóránkon említettünk néhány dolgot, ami körülvesz bennünket. Az új pogányság korszakát éljük. Több neves ember véleményét osztom, miszerint Egyházunk építése „zöldmezős beruházás”. Azaz, nagyon sok mindent előlről kell kezdenünk, az alapokat kell újra leraknunk. Mindezt úgy, hogy az emberek számára elfogadható, szimpatikus is legyen, - hiszen csak így lesz eredményes. Nagy kihívás ez Egyházunknak, és mindannyiunk számára - egyénileg is. Egy biztos: szilárd hitünk és keresztény derünk olyan alap, amire a ránk figyelők is építhetnek.

Sík Sándor: Bocsánatkérés

Testvérek, kérlek benneteket:
Bocsássátok meg ezt az éneket.

Ó tudom én, hogy zivatar van,
És hogy nem kiált a viharban
Csak az eszelős!
Mikor a mennykövek szakadnak,
Ki hallja hangját remegő ajaknak?
Ó tudom én, hogy fáj az ének annak,
Aki ordító kínnal viselős.

Ó tudom én, hogy fáj ma lennetek,
És mint szegény rákos beteg
Nem fordulhat úgy a pállatag ágyon,
Hogy még jobban ne fájjon:
Úgy tekerődzik sajjgó lelketek.
És itt egy boldog ember hangol halk éneket.

Mégis, hallgassátok meg muzsikámat:
A nagy, keserű világbanat
Simogató kis énekemtül
Talán-talán egy sóhajtásnyit enyhül.
Hisz többnek úgyse gondolom:
A láztól gyöngyös homlokon
Egy hűvös illetésű kéz.
Egy gyufaszál a betegszoba éjén,
A keserű pohárnak szélén
Egy cseppnyi méz.

Mégis, tán elgondolni jó,
Hogy a boldogság csak bujdosó,
De nem szállt el végképp a földrül.
Hogy mint a fa, mely törten is kizöldül,
Van ember is,
Akit ha vessző megver is,
Ha nyögve is, ha megteperten,
De mindig újra talpra serken,
S bár fojtogassa a Világsalak
És maga bűne, verítéke,
De el nem apad belsején a béke,
Mert mécs aranylik éjjelébe:
A szabadító Akarat,
Amelytől otthon lesz a földi börtön.

Hogy a boldogság virraszt még a földön,
És hogyha virraszt, várhatod,
Akár ma is még feltalálhatod,
És úgy lehet: ha ráakadnál,
Nagyobbá lennél tenmagadnál,
Mert ami meleg, másnak is meleg.

Ezért hadd kérjelek,
Mint jó testvért és édes húgomat:
Vedd testvérszívvvel ezt az éneket,
És bocsásd meg a boldogságomat.

Imaóránk végén az említett kompendium egyik gondolatát idézem:

„Nem 'új programot' kell kitalálnunk. A program már megvan, és ugyanaz, mint eddig, az evangélium és az élő hagyomány öröksége. Ez végső soron Krisztusban összpontosul, őt kell megismernünk, szeretnünk, követnünk, hogy benne részesei lehessünk a Szentháromság életének, s hogy vele együtt átalakíthassuk a történelmet, míg be nem teljesedik a Mennyei Jeruzsálemben.”

Az Egyház az emberi történelem része, az emberi civilizáció része. Ezt kell megőriznünk. Nagy lökést adott ehhez a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus, aminek eseményeit felidézhetjük a világháló, meg majd a megszülető dokumentumok, tanulmányok, elemzések segítségével is.

Krisztus főpapi imájából idézzük fel magunk számára egy mondatot: „Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól.”

Igen, nekünk ebben az ellenséges világban kell megmutatnunk, Krisztus világosságát, a jövőbe vetett reményünket, hogy jobbá tegyük a világot. A mi egy cseppünk nélkül kisebb lenne a tenger... És utunkon Mesterünk nem hagy egyedül, velünk tart, velünk küzd, örül vagy éppen szomorkodik, aggódik. Úgy gondolom, mai gondolataink erről mindenkit meggyőzhettek.

Befejezésül énekeljük ennek a világeseménynek a megunhatatlanul szép, és az elmúlt hét folyamán sok gyönyörű pillanatot felidéző régi-új himnuszát.

Győzelemről énekeljen Napkelet és Napnyugat, / Millió szív összecsengjen, magasztalja az Urat! / Krisztus újra földre szállott, vándorlásunk társa lett, / Mert szerette a világot, kenyérszínbe rejtett.

***Krisztus kenyér s bor színében Úr s Király a föld felett,
Forrassz egygyé békességben minden népet s nemzetet!***

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

15.

Békét és reménységet...

2021. november

...És minden dolgok mélyén béke él
És minden tájak éjén csend lakik
S a végtelenség összhangot zenél
S örök valók csupán mély álmaink.

És minden bánat lassan béke lesz
És mindenik gyötrődés győzelem
S a kínok kínja, mely vérig sebez,
Segít túllátni a szűk életen...

Juhász Gyula: Béke

Ajánlás:

Mind a világban, mind közvetlen környezetünkben élet-halál harc zajlik. Ne is említsük a politikát...

A külső-belső béke olyan, mint az oxigén, nélküle megfulladunk. Úgy tűnik, sokan vergődünk a fuldoklás állapotában. Mi az ellenszer? Ha elemezzük békétlenségünk okait, rátalálhatunk a megoldásra. De fontos, hogy jó helyen keressünk: *„az én békémet adom nektek – nem ahogy a világ adja...”*

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Szekularizálódó világunkban az önzést, a „valósítsd meg önmagad” szólamot – értékrendet – szajkózó korszellem óhatatlanul szétzilál minden közösséget. Az önmagát istenítő ember pedig nem tud mit kezdeni a sok ellentétes érdekű „kisistennel”. Általános a békétlenség...

Az elgyengült hitű, önfeladást megvalósító társadalmak embere valami álságos békesség, tolerancia nevében behódol a sötét hatalmak által ráerőltetett világlátásnak. Pedig – előző imaóránk mottója szellemében – messze nézzen, aki élni akar! Szomorú, hogy az istentagadók tömegei ezt nem akarják felismerni. Igaz, az emberek megvezetése általános gyakorlattá vált, főleg a „fényes nyugaton”. Sajnos, ez hozzánk is begyűrűzött, nagy a sötétség...

A keresztény embernek ebben a milióban kell keresni és megélni Krisztus békéjét... Nagyfokú tudatosság, elkötelezettség szükséges ehhez! Sorozatunk 15. füzetében az októberi imaóránk anyaga segít békességünk átgondolásában.

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imáórák között:

2021.10.16 - 23:20

2021. november

Imaóránkkal visszatértünk korábbi helyszínünkre, a Mindszenty iskola aulájába. Ez alkalommal „debütált” káplánunk, Szabó Andor atya, aki az Oltáriszentséggel megjelenítette köztünk Mesterünket is. Az imaóra elején a kezdő énekünk után bevezető gondolatokkal köszöntötte a megjelenteket:

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színeiben, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Eljöttünk, hogy imádkozzunk az Oltáriszentség jelenlétében - a békéért.

Úgy gondolta Európa - mikor vége lett a háborúknak, s azóta sem volt igazán nagy háború Európában, - kivéve a délszláv háborút –, hogy a béke azt jelenti, hogy a fegyvereket letesszük. Egyrészt valóban szükséges hozzá, hogy letegyük a fegyvereket, de amint látjuk, ettől még nem lesz béke, hiszen amint tapasztaljuk Európában is, a nemzetek egymásnak feszülnek, és az egyik nemzet a másikra rá akarja eróltetni az ő gondolkodását, nézeteit. Ez bizony nagy békétlenséget eredményez.

Imádkozzunk azért is, hogy meg tudjuk egymást hallgatni, meg tudjuk érteni, hogy a másiknak mi a baja, mit akar. Hogy tényleg megtaláljuk a legjobb megoldást, hogy tényleg békében tudjunk együtt élni! Úgy gondolom, hogy a jelenlegi vezető, Orbán Viktor ezt keresi. Próbálja összefogni Európának egy részét, hogy valóban egy olyan közös békét találjunk, ami nem a pusztulásba visz, hanem Európa előre-menetelébe, gyarapodásába!

A Földön nagyon sok helyen háborúk vannak, még több helyen általános békétlenség, rivalizálás, politikai adok-kapok. Miért van ez? – kérdezzük magunktól, egymástól. Mindenki a békéről álmodozik, azután benne csücsül valami viharzónában. Nemzetek, érdekközösségek, legkülönbözőbb csoportosulások tagjai esnek egymás torkának – verbálisan vagy valóságosan is. Hatalmas külső békétlenség, önző egyéni- és csoportérdekek feszülnek egymásnak. Eleget látunk, tapasztalunk ebből személyesen is, a médián keresztül is. Tegyük hozzá, hogy a sátáni erők erre rá is játszanak: a káoszteremtésben érdekelték, mivel abból remélnék politikai és anyagi hasznot. Ez a kívülről gerjesztett békétlenség sok-sok testvérünket megfertőz, nem tud a hatása alól szabadulni, és a belső békéje is odatesz. Mi több, így azután önmaga lesz a legszűkebb környezetében a békétlenség okozója.

A világi hatalmasságok a békét szajkózzák, – mai imaóránk néhány szövege utal is majd erre –, de ez a kész átverés-show. Sík Sándor sorai jutnak eszembe: „...jöhet-e attól vétkem oldozása, ki maga volt elestem fő oka?” Várhatunk-e azoktól békére törekvést, akik maguk generálják – szinte minden téren – a konfliktusokat ilyen-olyan eszme, izmus szellemében?

Azt gondolom, a békét nem a külvilágtól kell várni, várnunk, azt először belül kell megteremtünk. De ez nem megy önerőből. Jézus e téren is tanítást, megnyugtató megoldást adott: az Ő békéjét adja nekünk. Már, ha vevők vagyunk rá, és el is fogadjuk. Ha Jézus békéjének megvalósításán fáradozunk – elsődlegesen önmagunkban, azután, ennek birtokában a külvilág fele is. **Boldogok a békességesek, a békességszerzők...**

Még egy gondolat. Paradoxonnak tűnhet, de a történelmi tapasztalat ezt igazolja: a békéért harcolni kell. Mert megalkuvásból sosem született és születhet tartós béke. Amelyik béke alapja a hamisság, a számítás, az erősebb csoport önös érdeke, – abból előbb-utóbb háborúság lesz. Így volt ez a két nagy világégés idején is, de se azóta, se ma nincs másképp. A világban tombol a sátán. Háborúság van. – Ady korában is így volt.

Ady Endre: Imádság háború után

Uram, háborúból jövök én,
Mindennek vége, vége:
Békíts ki Magaddal s magammal,
Hiszen Te vagy a Béke.

Nézd: tüzes daganat a szívem
S nincs ami nyugtot adjon.
Csókolj egy csókot a szívemre,
Hogy egy kicsit lohadjon.

Lecsukódtak bús, nagy szemeim
Számára a világnak,
Nincs már nekik látni valójuk,
Csak Téged, Téged látnak.

Két rohanó lábam egykoron
Térdig gázolt a vérben
S most nézd, Uram, nincs nekem
lábam,
Csak térdem van, csak térdem.

Nem harcolok és nem csókolok,
Elszáradt már az ajkam,
S száraz karó a két karom már,
Uram, nézz végig rajtam.

Uram, láss meg Te is engemet,
Mindennek vége, vége.
Békíts ki Magaddal s magammal,
Hiszen Te vagy a Béke.

A költővel együtt mi is tudjuk, hol kell a békét keresnünk: az Istennél.
Keressük most is nála – közös imánkkal:

Urunk, Jézusunk! Gyújtsd fel bennünk és minden ember szívében a szeretet tüzét! Szereteted tüze és fénye oszlassa el az aggodalmaskodás, a hitetlenség, a kételkedés, a békétlenség és a bűn sötétségét! Segíts, hogy megőrizzük és továbbadjuk másoknak is ezt a fényt! Segíts, hogy továbbsugározzuk a hit világosságát, a remény ki nem alvó lángját és a szeretet tüzét! Az általad megígért és elküldött Szentlélek tüze pünkösdkor átalakította és bátorsággal töltötte el az apostolokat. Alakíts át engem is! Tégy csodát velem is! Tégy engem is tüzes lelkűvé, hogy örömhíredet bátran hirdessem! Ámen.

Folytassuk még Adyval. Majdnem minden igaz abból most is, amit még az első világháború előtt, 1899-ben írt.

Ady Endre: Béke

Hágában konferenciáznak,
Párisban helyreállt a csend.
Nálunk csak úgy dühöng a béke,
Csendes, nyugodt a parlament.
A vén világrész vesztét érzi,
Minden lecsendesült, nyugodt,
Ilyen botrányos békességről
A történet még nem tudott.

Észak ködös, fagyos mezőjén
Egy nép rabláncban görnyedez,
A germánok büszke Cezárja
Szabad szíveknek tört szegez,
A gall hajó hullámban táncol,
Egy új Marseillaise hangja cseng,
Kenyeret kér a népek ezre -
S mégis dühöng a béke, csend.

Farkasszemet néznek egymással
Országok, népek, nemzetek,
Ezer törekvés, ezer eszme
Igázza le a szellemet;
Földrészünkön nagy tisztulás kell,
Vihar, mely messze-messzezen,
Harc kell, mely igaz békét szüljön,
Mert most hazug a béke, csend!...

Amint a bevezetőben ecseteltem, a hazugságra épített béke, nagyon is törékeny. A versből talán egy sor nem áll ma meg, hogy: „csendes, nyugodt parlament”. De, sajnos a világ, főleg Európa a veszét érzi. És valóban „harc kell, mely igaz békét szüljön”. Látjuk a józanabb politikusaink, jóra törekvő vezetőink harcait...

Tegyük fel néhány kérdést, most dalban, még az 1960-as évekből.

A választ fújja a szél (Bob Dylan: Blowin' in the Wind)

*Hány utat kell végigjárnod, ember,
Míg a neved végül Ember lesz?
No és hány tengert kell átszelned, kis sirály,
Míg a fövényen végül megpihenhetsz?
No és hány évig dörögnek még a fegyverek,
Míg a torkuk végre örökre néma lesz?
A választ, testvér, azt fújja már a szél,
A választ, azt fújja már a szél.*

*Hány évig állhat egy szikla, felelj,
Míg végül elmossa az ár?
No és hány évig élhet sok ember, felelj,
Míg végül mindegyik szabadon jár?
No és hány ember fordítja el a fejét,
Színlelve, hogy semmit se lát?
A választ, testvér, azt fújja már a szél,
A választ, azt fújja már a szél.*

*Hány évig kell feltartanod fejed,
Míg megláthatod az eget?
No és hány fül kell ahhoz, míg meghallod tán,
Hogy miért sírnak az emberek?
Nos és hány halál jó még, míg észreveszed,
Hogy túl sokan haltak már meg?
A választ, testvér, azt fújja már a szél,
A választ, azt fújja már a szél.*

Életünk alakulását döntően a külső körülmények határozzák meg, nem tudjuk kivonni magunkat ezen hatások alól. Sokszor tragédiákat élünk át, de ha van elég lelki erőnk, hitünk, akkor egyéni életünket mégiscsak valami nemesebb jövő szolgálatába tudjuk állítani.

Mécs László: Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!

Május. Rózsálló reggel Remény, ígéret, harmat.

A szélbe füttyörésem a hajnalos vigalmat.

Kószálni jött ma kedvem: apostolok lovára

kapok, s vaktában érek egy messzi kis tanyára.

A kakas még az ólban pitymallatot rikongat,
az égbe fűrt pacsirta fittyet hány éji gondnak,
dalától messze rebben bimbóról bánat, szender.

A ház előtti kertben a kis padkán egy ember.

Apokaliptikus, vad formája és nézése:

a félszemére vak és helyén gödör van vésve,

haja nyíratlan, fél-ősz, bozontos, mint szakálla,

bakancsa és kabátja dróttal van összezárva.

A reggelt ráköszöntöm, mert testvér-mód kíváncsi

vagyok sorsára, s kérdem: Mi jót csinálgat, bácsi?

Zord, bömbölő beszéde minden zugot betölt:

„Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!”

Nagy kert. S amerre nézek, száz rózsza rózsza hátán,

ráfutva fára, falra, ribizkén ül, salátán,

vad összevisszaságban, befonva minden ösvény

s bimbó bomol belőlük özönnel, egy se fősvény.

Közöttük ül, szemezget e félszent, félig örült

s beszélni kezd, lemetszve egy vadhajtatást a törül:

„Az Élet mosolyogva száguldott hajnal-hintón:

harmatja, csókja égett minden új ember-bimbón:

s diplomaták, bitangok öt évig kaszabolták

ágyékok szép vetését... a földet letarolták...

fiam, szemem kilőtték... s mit elrontottak ők:

vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!

Most konferenciáznak a nagy szélhámosok,
hogy csírában megöljék, mi újra él, mozog...
S míg lakomában dőzsöl, ki milliókat ölt:
vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!”

Testvéri szánalomból a szívem rádorombol:
Bátyám, én lelket oltok az evangéliumból,
midőn kobzom jóságos zenéjű verset költ:
vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!

Igen, a keresztény ember optimista. Próbáljuk tenni a jót, remélni a remény ellenére is – felidézve ezzel a kifejezéssel az Ószövetségből Ábrahám élethelyzetét. És mi attól kérjük a békét, aki azt meg is adhatja nekünk.

Békét és reménységet (Tolcsvay László – Bródy János)

*Nézem a tó vizét, hallom a halk zenét és látom az égbolt hulló csillagát.
Mint közönyös idegent úgy érzem a végtelent.
Valahol egy gyermek sír és semmi se jó, ami hír.
Oly sok a szenvedés, a jóindulat kevés, az ostobasággal szemben védtelen.
Világra jövünk valahol és az élet néha pokol,
Ha valahol létezel, mondd, miért tűröd el!*

*||: Békét adj, Uram, kérlek a háborgó szívemnek
Békét és reménységet a megszületendő gyerekek! :||*

*Hallom a híreket nézem a képeket, mért kell, hogy így legyen, óh Istenem!
Annyi a szenvedés és a segítség kevés,
Ha valahol létezel, mondd, miért tűröd el!*

*||:Békét adj, Uram, kérlek a háborgó szíveknek,
Békét és reménységet minden ártatlan gyerekek! :||*

*Békét és reménységet békét a világnak,
Békét és reménységet, az ember ennyit csak kívánhat.*

*Békét adj, Uram, kérlek a háborgó szíveknek,
Békét és reménységet minden ártatlan gyerekek!
Békét és reménységet, békét a világnak!
Békét és reménységet, az ember ennyit csak kívánhat.*

*Adj békét, adj békét, Uram!
Békét és reménységet, békét a világnak!*

Magát a béke fogalmát sokan, sokféleképpen értelmezik. Lássuk most Reményik Sándor verzióját.

Reményik Sándor: Béke

Valami furcsa összehangolódás,
Valami ritka rend –
Széthúzó erők erős egyensúlya,
Mély belső bizonyosság idebent –
Bizonyosság arról, hogy élni jó,
Szenvedni elkerülhetetlen,
Szeretni tisztán: megistenülés,
Meghalni szép –
S a Kifejezést meglelni mindezekhez,
Megtalálni a felséges Igét:
Az Igét mindezekhez:
A Béke ez.
Orkán ordíthat aztán odakünt,
Robbanhat ezer bomba: kárbament,
De kárt nem okozott.
Bent:
Csend.
A Béke itt kezdődik.
Bent:
Csend.
Isten hozott.

Igen, a béke itt kezdődik. Ha jóban vagyunk önmagunkkal. Ha el tudunk csendesedni. Csak így tudunk másokkal is jóban lenni, békében élni. Ha nem akarunk mindenkit meggyőzni, legyőzni. Kérjük most ehhez a segítséget közös imánkkal:

Istenünk, Te időt ajándékozol nekünk, és föltárod előttünk életünk értelmét. Segíts, hogy napjainkat számba tudjuk venni. Kérünk, segíts, hogy fölépíthessünk egy emberibb és boldogabb világot, amelyben nem a pillanatnyi érdekek, hanem az örök értékek határozzák meg az emberek cselekedeteit. Add, hogy tudjuk megosztani mindazt, ami jót és szépet birtokolunk. Add, hogy ne ragaszkodjunk a mulandó dolgokhoz, és szívünk Tebened váljék gazdaggá. Ámen.

„Azt hiszitek, azért jöttem, hogy békét hozzak a földre? Nem azt, hanem – mondom nektek – meghasonlást. Ezentúl ha öten lesznek egy házban, megoszlanak egymás közt: három kettő ellen, és kettő három ellen. Meghasonlik az apa a fiával és a fiú az apjával, az anya a lányával és a lány az anyjával, az anyós a menyével és a meny az anyósával.” (Lk 12,51-53)

Megdöbbenő szavak Jézus szájából. De vajon miért is mondta ezt? Mert ismeri, mi lakik az emberben. A szabad akarat, a rosszra hajló természet, az áteredő bűn miatt bizony – gyakran – így működik az ember. Krisztus békéjét elfogadók és az azt elutasítók között bizony óriási konfliktusok is előfordulnak. De ha a hitünket komolyan vesszük, akkor kicsit messzebbre tekintünk, mint ez a földi lét.

Juhász Gyula: Béke

És minden dolgok mélyén béke él
És minden tájak éjén csend lakik
S a végtelenség összhangot zenél
S örök valók csupán mély álmaink.

És minden bánat lassan béke lesz
És mindenik gyötrődés győzelem
S a kínok kínja, mely vérig sebez,
Segít túllátni a szűk életen.

Testvéreim: a boldogság örök
S e tájon mind elmúló, ami jó
S az élet, a szép, nagy processzió,

Mely indul örvény és sírok fölött,
Az égi táj felé tart csendesen
S egy stációja van: a végtelen.

A világbéke itt belül kezdődik. Ha itt belül béke és csend uralkodik, akkor a végtelenre nyíló perspektívával tudjuk szemlélni környezetünket, – még a zajló viharokat is. Ekkor jó úton járunk. A korábban írt versek után jöjjön egy, ami a napjainkban keletkezett.

Aranyosi Ervin: Mindennapi mantra

Világomban minden rendben van,
napról napra jól érzem magam.
Jó szándékkal hallatom szavam,
lelkem mélyén csend és béke van.

Amit szeretnék, arról álmodom,
az álomból valómba áthozom,
és holnapom magam teremthetem,
ez teszi széppé egész életem.

Másokra figyelmem áldozom,
és világoméért magam változom,
mert tudom, mikor jól érzem magam,
a világban is rögtön béke van.

Így teremthetek egy szebb életet,
és megbecsülöm a természetet.
Így napról napra jól érzem magam,
és világomban minden rendben van!

Igen, a pszichológusok is valami ilyesmi mentalitást ajánlanak pácienseiknek: érdemes jóban lenni önmagunkkal...

Az ember, mint biológiai lény, a teremtett világ része. Ugyan a teremtés-történetben azt olvassuk „...*legyetek termékenyek... Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet, és hajtsátok uralmatok alá! Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a szárazföldön mozgó minden élőlényen!*” A béke egyik összetevője, hogy ezzel a paranccsal élünk, és nem visszaélünk. Az uralmunk alá hajtás nem felélést jelent, hanem felelős gazdálkodást, és belesimulást a természet rendjébe. Valahogy úgy, ahogy Assisi Szent Ferenc Naphimnuszában kifejtette. Most ezt a róla szóló filmbéli dallal idézzük fel:

Napfivér, Holdnővér

(Donovan: Brother Sun, Sister Moon)

*Fivérem Nap, és nővérem Hold,
Oly ritkán látlak, hallom hangotok.
Nyomaszt a sok gyötrelmem és gond.*

*Fivérem Szél, és levegőég,
Nyisd ki a szemem, hogy lássam ami szép.
Körülölel a ragyogás, dicsfény.*

*Mert Isten része minden földi lény,
Érzem jóságát szívem újra él.*

*Fivérem Nap, és nővérem Hold,
Most végre látlak, hallok hangotok,
Megölelném az egész világot.*

Amiről eddig szó volt, az csak nagyfokú alázattal valósítható meg. A Jézus ajánlotta gyermeki mentalitással és bizalommal meg tudjuk valósítani – legalább a belső békénket!

Babits Mihály: Zsoltár gyermekhangra

Az Úristen őriz engem
mert az ő zászlóját zengem,

Ő az Áldás, Ő a Béke
nem a harcok istensége.

Ő nem az a véres Isten:
az a véres Isten nincsen.

Kard ha csörren, vér ha csobban,
csak az ember vétkes abban.

Az Úristen örök áldás,
csira, élet és virágzás.

Nagy, süket és szent nyugalma
háborúnkat meg se hallja.

Csöndes ő míg mi viharzunk
békéjét nem bántja harcunk:

Az Úristen őriz engem,
mert az Ő országát zengem.

Az Ő országát, a Békét,
harcainkra süketségét.

Néha átokkal panaszlom
de Ő így szól: "Nem haragszom!"

Néha rángatom, cibálom: -
tudja hogy csak őt kívánom.

Az is kedvesebb számára,
mint a közömbös imája.

Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem.

Hogy daloljak más éneket,
mint amit Ő ajkamra tett?

Tőle, Hozzá minden átkom:
hang vagyok az Ő szájában.

Lázás hang talán magában:
kell a szent Harmóniában.

S kell, hogy az Úr áldja, védje
aki azt éneкли: Béke.

Igen, az Úr ezt a mentalitást várja el tőlünk. Ha erre törekszünk, akkor valóban megáld és megvéd!

Sokan beszélnek a békéről, – de önző módon mindig a másik oldalról várják az igazodást, a megértést. A hibás mindig a másik. Ahogy a gyerekekkel kapcsolatban szokták mondani, ill. a gyerekek is így mondják: úgy kezdődött, hogy a másik visszaütött. Hát ilyen alapon nem lesz béke – se kívül, se belül. A mai utolsó vers az I. világháború idejéből való.

Tóth Árpád: Hát lesz béke?

Kedves olvasóm, nyögve kérdem:

Érted te ezt a béke-dolgot?

Mert én nem értem.

Száz szónok szaval, majd belekékül,

Hogy ő szívesen, rögtön békül,

Neki békére van nyújtva karja.

Csak a másik fél is akarja!

Moszjő Clemenceau s Lloyd George, a mister,

A sok kövér ciril miniszter

Nem hagynak a fülemnek békét,

Hogy aszongya, ha lehet, bizisten,

Ők rögtön megkötik a békét!

Eszembe, lásd, most ez ötlött, ni,

A béke helyett, kérlek szépen,

Nem őket kellene megkötni?

Adja az Úr, hogy azt a békességet, amit az elmúlt órában megéltünk itt együtt, tudjuk majd sugározni az Ő segítségével – mindenhol, ahol csak megfordulunk. Ezzel a kéréssel mára el is köszönünk Tőle:

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Mit is tehetünk ebben a békétlen világban? Fogadjuk meg a zsoltóros szavát: „**Hagyd el a rosszat és válaszd a jót, keresd a békét és járj utána!**” És kérjük lelkünk békéjét attól, aki ezt meg is tudja adni nekünk. Imaóránkat ezzel a gondolattal zárjuk. Énekeljünk:

Béke fejedelme, szentséges Istenünk!

Úr Jézus szent Szíve, békéért esdeklünk.

***Békét adj szívünknek, békét családunknak,
békét nemzetünknek, békét a világnak!***

Szűz Mária Szíve, béke példaképe,

Fiad szent Szívénél közbenjárónk légy te!

***Békét adj szívünknek, békét családunknak,
békét nemzetünknek, békét a világnak!***

Az én békémet adom nektek...

„... és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” Fil 4,7

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

16.

Innen és túl...

2021. december

...Ne foltozd a tündérköntöst
se mosollyal, sem imával.
Bájtallal meg ne öntözd.
Ráolvasás sem használ itt.
Ha ideje lejár: foszlik,
múlik, málik...

Mécs László: Ne foltozd a tündérköntöst

Ajánlás:

Az ember földi élete véges. Tudjuk, hogy szembe kell néznünk a halállal, a magunkéval is. A mai kor embere inkább homokba dugja a fejét, gondolván, amiről nem beszélünk, nem tudunk, az nincs is. A korszellem is erre nevel, kényelmetlen ez a téma. Valóban, hit nélkül, Jézus által mutatott perspektíva nélkül, nem tud az ember mit kezdeni a halál gondolatával.

Jézus is átment a halálon, de feltámadt. Ez az út vár ránk is, ha követjük őt...

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

A mai kor embere – miközben gyakran a halál kultúráját építi – nem hajlandó szembesülni saját létének végességével. A „carpe diem” szellemében teljesen a mának él, az önmegvalósítás leköti minden energiáját, gondolatát. Azután beüt valami nem várt esemény – számára, vagy családja, barátai körében,– és nem tud mit kezdeni a rászakadt tragédiával...

Testvérekkel beszélgetve a járvány súlyos társadalmi és mentális vetületeiről azt gondoltuk, hogy ez a világjárvány egy kicsit „visszatereli” az embereket a Trancendenshez. Csalódnunk kellett, nem nagyon tapasztaljuk a megtérés nyomait...

Jézus egyértelmű tanítást adott a földi halállal kapcsolatban is, mi több, Isten létére – embersorsot vállalva – maga is átment ezen a szűk kapun, hogy azután visszatérve bátorítson bennünket. Nekünk is ez az utunk. A hívő ember számára ez ad végső eligazítást és reményt. Mert az Ő igéje „örök életre szökellő vízforrás”.

Dávid király hálaénekére utalva (23. zsoltár: Az Úr nékem pásztorom...) így biztat Jézus:

*Aki nekem szolgál, az engem kövessen,
s ahol én vagyok, ott lesz a szolgálóm is... Jn 12,26*

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imáórák között:

2021.11.19 - 23:20

2021. december

Imaóránk elején Andor atya kihelyezte az Oltáriszentséget, majd röviden bevezette imaóránkat.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Mindenkit szeretettel köszöntök az imaórán.

A mai témánk a halál, illetve az arra való felkészülés. Néri Szent Fülöpről mindnyájan hallottunk, láttuk is a filmet: „Legyetek jók, ha tudtok!”, illetve szerintem szebb volt az: „Én a mennyországot választom” című. Nekem ez jobban tetszett. Ugyan tréfás szentnek ismertük őt meg, de tudott nagyon komoly is lenni. Időnként a piacon odament az emberekhez, beszélgetett velük, viccelődött. Egyszer csak hirtelen megállt és azt kérdezte: *Tettél-e valami jót ma? Hát igyekezzél, mert a halál nem vár!* Szóval, tudott ilyen is lenni – a halál nem vár. Úgyhogy a legjobb fölkészülés a jócselekedetek gyakorlása. Kérjük az Urat, hogy valóban barátokozunk ezzel a gondolattal, hiszen minden embernek, nemcsak a nem hívőknek, a keresztényeknek is a halálban ott van a félelem is, meg a rettegés, mert valamilyen szempontból át kell élnünk, hogy megsemmisülünk. Ahogy Jézus is átélte ezt a kereszten. De – és ez az óriási –, hogy ki tudjuk mondani azt, amit Ő is, hogy „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!” Akkor így imádkozunk!

Az ember a teremtett világ része, biológiai lény, élő organizmus. Mint minden ilyen: létrejön, megszületik – kicsírázik, kikel, fejlődik, növekedik, a genetikailag belekódolt feladatot ellátja: az életet valamilyen formában továbbadja. Azután ez az életnek nevezett magasrendű szervezettség az egyed számára egyszer csak felbomlik, elemeire széthullva visszatér az élettelen anyagvilágba. Mindez ilyen formában az emberre is érvényes. De ehhez az ember kapott olyan ajándékokat, amik kiemelik az élőlények közül:

- A legfontosabb, hogy halhatatlan lelkünk van, aminek a hordozója az időkeretbe helyezett, romlandó földi testünk.

- Azután, amiről eddig beszéltem, annak tudatában vagyunk. Öntudatra ébredt élőlények vagyunk. Ez meghatározóan megkülönböztet, kiemel az ösztönök irányította, genetikailag meghatározott felépítésű és működésű többi élőlény közül.

- És a kinyilatkoztatásból tudjuk, hogy Isten a saját képmására és hasonlatosságára teremtett bennünket. Ez belénk van kódolva, még ha nem is tudunk róla, vagy éppen tüzzel-vassal tagadjuk, lehazudjuk is.

Hogy mit jelent az a fogalom, hogy élet, azt sok tudós, filozófus próbálja definiálni. Most nem is ezzel szeretnék foglalkozni. Az életet mi egyszerű emberek, egyszerűen csak éljük, nem nagyon szoktunk filozofálni. Viszont annál jobban izgat bennünket, hogy mi van, mi lesz életünk végén, illetve utána.

Mai imaóránk mottója: Innen és túl. Vagyis, hogyan kell értelmezni életünket, hogyan tartozik bele ebbe az eltávozásunk, a halálunk is? Indításként idézzük fel Dsida Jenő elgondolását erről.

Dsida Jenő: Tóparton

Tóparton ülök. Itt az alkonyat:
Bíborló fényt a felhők fodra tör,
Halk sóhajtás sem zizzenti a nádat,
S hallgat az álmos, lomha víztükör.

Tóparton ülök. Iszonyú a csend!
Ilyen a hinduk Nirvánája tán...
... Eltévedt kezem kavicsokkal játszik
S a vízbe dobja mind, egymásután.

Nagyokat loccsan. Megtöri a tükröt
Fájón, vonaglón ezer gyűrű kél;
Egymást követve szanaszét kigyódnak...
Mi vonja őket? Merre van a cél?...

Talán nekem is ilyen tó a lelkem -
És alvó álmok vizével tele -,
S fehér ruhában partján ül az Élet
És kavicsokat hajigál bele -

Vágy-gyűrűk kelnek - siklanak előre -
Csábítón int nekik a Szép, s a Jó -
Hullnak, hullnak a színes kövecsek
És vonaglik és hullámszik a tó - ...

... Egyszer azután kifárad az Élet;
Álomra hajtja fejét szótlanul, -
A sok törtető gyűrű szerteszéled
S a Végtelenben halkán elsimul...

Istent nem is említi ez a gyönyörű vers, de tudjuk, hogy ott van, benne van. Tőle indultunk, hozzá akarunk megérkezni. Mert Ő vonz minket, tudjuk, merre van a cél. Imádkozzunk.

Uram, Te egyszer itt jártál a földön, s hátrahagytad lábnyomodat, hogy legyen mit követnünk. Te, aki a mennyből letekintesz minden vándorra, erősítsd a fáradtat, bátorítsd a csüggedőt, térítsd vissza az eltévedtet, vigasztald a küzdőt. Te, aki az idők végén ismét eljössz, hogy megítélj mindenkit, Urunk és Megváltónk, hadd álljon példaképed tisztán és világosan lelki szemeink előtt, hogy szétozlassa a ködöt! Segíts nekünk, hogy Téged követve érkezzünk meg üdvösségedbe és otthont találjunk Tenálad! Ámen!
(Sören Kierkegaard)

A keresztény ember az Istenre hangolódva értelmezi az életét és a halálát is. Jézus azt mondta: *Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz bennem, annak örök élete van.* Tehát **nem lesz**, hanem **van**. És a földi élet ennek az örök életnek a része. Az inneni részt jól kell felhasználni, kihasználni. Ehhez persze a segítséget is megkapjuk, csak hát a kegyelemmel együtt kell működni!

Túróczy Zoltán: Tanács

Ma még Tied körülöttem minden,
Adhatsz belőle, adj hát, kinek nincs,
Mert jön egy nap, talán nemsokára
S kihull kezedből minden földi kincs.

És nem lesz tied többé semmi sem.
Tollad, virágos párnád másra vár,
Mit maga köré épített egy élet,
Nem lesz több mint összeomló kártyavár.

Ma szólhatsz még jóságos, meleg szóval
Testvéredhez, ki szenved, szomorú,
Vigaszt hoz szavad zengő muzsikája
S tán rózsát hajt egy töviskoszorú.

Hajolj hát hozzá, amíg beszélsz,
Harmatként hulljon szerető szavad,
Mert jön egy nap, hogy elnémul az ajkad
És soha többé szóra nem fakad.

Ma kezed még erős, a lábad fürge,
Szolgálhatsz szegényt, árvát, beteget,
Ma törölhetsz verejtéket, könnyet:
Óh, most segíts, ha teheted!

Mert jön egy nap, hogy kezed mozdulatlan,
Mindegy, hogy ős lesz, tél, vagy koranyár,
Mert nincs több időd, s amit meg nem tettél,
Azt nem teszed meg többé soha már.

De ma még Tied körülötted minden,
És adhatsz... Adj hát annak, kinek nincs!
Hisz jön egy nap, talán nemsokára,
S kihull kezedből minden földi kincs.

Igen, ez a mentalitás adja meg a belső békénket, reményünket, hogy ott lehetünk majd, ahol Mesterünk már vár bennünket. Földi vándorlásunknak, küzdelmeinknek ez ad értelmet és reményt. Erről szól következő énekünk.

Mi csak vándorok vagyunk (Varga Attila)

*Mi csak vándorok vagyunk itt a földön, vándorként éljük életünk.
És a szívünk úgy vágyik égi hazánkba Jézushoz, mert Ő az Úr.
Ha földi sátrunk egyszer összedől, az életünk majd véget ér,
az angyaloknak kórusához társul énekünk, a szentekkel zengjük örökké.
||: Áldunk Téged, imádunk Téged,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot. :||*

Mártának mondta Jézus, mikor náluk járt: „Márta, Márta, te sok mindennel törödöl, és téged sok minden nyugtalanít, pedig csak egy a szükséges. Mária a jobbik részt választotta. Nem is veszíti el soha.” Talán mi is gyakran elfelejtjük, mi is igazán fontos, melyik is a jobbik rész. Életvitelünk, mentalitásunk legalább is erről tanúskodik.

Dénes Ferenc: Ami megmarad

És elmúlik minden, mit önző szíveddel
itt lenn megszerettél és megcsodáltál:
rég életed zilált kerete, tüskés bozótja,
csalfa reménye, fájó szerelme, ábrándos álma,
s a féktelen, ifjú tombolások...
tavaszok, nyarak, bánatos ősök;
mind, mind elmúlnak. Sárguló lombok
zizegve hullanak lábaid elé,
megadva maguk...

Elhagy a barát és ellenség is elhagy...
az élet minden édes melege megfagy,
elszáll a nap, röppenek az évek,
elnémul ajkadon az örömeinek,
virágillattal együtt száll el
a gyermekcipős, gondtalan élet...
Ifjú álmok mézédés nedűje
s a férfikor dele, fénye, ereje,
temérdek terve, - elmúlik mind.
Ruhád kopik, az arcod ráncos lesz,
sima homlokod gondok, félelmek, könnyek,
fájdalmak ekéje szántja...
görnyed a hátad és vézna lesz a tested...
nehézzé válik durva, nagy kereszted,
s ha leroskadtál kereszted alatt,
mentő kezek éretted nem nyúlnak...
S mikor mindezek végképp elmúlnak,
közeleg a leszámolás napja.
Akkor majd úgy látod, semmid sincs:
Mit viszel magaddal?
Ha minden elmúlik, mi marad neked?

Megmarad könnyed, mit másokért sírtál.
Sóhajod, mit zokogva égbe bocsátottál
betegek, bénák kórházágya mellől.
Megmaradnak az égő, hó imák,
simogató, könnytörő kezed
elfelejtett jótéteményei...
Megmaradnak vigaszszavaid, lelkedben
a lángoló, szent hit,
sebkötözésed, önfeláldozásod,
alamizsnát nyújtó forró szívjóságod. -
És lelkedben az igaz szeretet!
AZ MARAD MEG, AMIVÉ KRISZTUSBAN LETTÉL.
AZ MARAD MEG, AMIT KRISZTUSÉRT TETTÉL!

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják. Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.

Igen, nekünk itt a földön odafönti kincseket kell gyűjtenünk! Az előbbi vers gondolatát Túrmezei Erzsébet még tömörebben fogalmazza meg.

Túrmezei Erzsébet: Elmúlt

Voltál már az alkalom temetésén?
Verik a koporsófüdelet
fagyos téli göröngyök,
s a szívedet göröngynehéz miértek:
Miért nem tetted?
Miért nem adtad?
Miért nem mondtad?
Felelj: miért nem?...

Ezer alkalmat temetünk
minden temetésen.
Hiába koszorú, virág
síron, ravatalon...
Verik a koporsófüdelet
fagyos téli göröngyök...
Elmúlt az alkalom.

Imádkozzunk most azért, hogy az ilyen, lelkiismeretünket furdaló miértek egyre ritkuljanak.

Urunk, Te megadod nekünk, hogy mindig újra kezdhetünk! Te ajándékozod nekünk a jövőt. Minden nap érezzük, hogy múlik az idő, éveink száma véges. Urunk, mindannyian szeretnénk távlatokban élni. Szeretnénk megtapasztalni a soha el nem múló fényt, szeretnénk, ha mienk lehetne az élet teljessége. Kérünk, add, hogy az előttünk álló időt igazi gazdagodásra használhassuk. Add, hogy azt keressük mindig, ami soha véget nem ér. Add, hogy mindennapjainkban megtapasztalhassuk: a szeretet soha el nem múlik. Ámen.

Most volt Mindenszentek és Halottak napja. A temetőben járva óhatatlanul eszünkbe jut a mi tranzitusunk is. Természetes a félelmünk, aggodásunk, félünk az ismeretlentől. Csak a hitünk segíthet ezen.

Sík Sándor: A köpönyeg

Mottó egy székelv népdalból:

*Elmegyek, elmegyek, hosszú útra megyek,
Hosszú út porából köpönyeget veszek.*

Elmegyek, elmegyek, hosszú útra megyek.

Úti köpönyeget hamar hol is vegyek?

Volna köpönyegem hosszú út porából,
Hosszú poros élet bűnei sokából:

Rongyos egy köpönyeg, százszor ki van foldva,
Csak újra kifeslik folt hátán a foltja.

Eldobnám szívesen, hisz világ csúfjára,
Hogy álljak ki benne az ország útjára.

De hát még hogy álljak szeme elé Annak,
Aki nem így akart engemet magamnak.

Ha még el is szánnám el is hajítani:
Marad-e alatta belőlem valami,

Amire rámondjam: ez az én személyem,
Az ember, az Isten, a magam szemében.

Már a hosszú útnak végét rovom én is,
Túl a másik fele harmadik felén is.

Rövid útra kell már köpönyeg énnékem.
Te tudod, Jézusom, egyedül mértékem.

Csak tetőled várom, hogy vállamra veted
Azt a Te rámszabott, varratlan köpenyed.

Szerencsések azok, akiknek a családjában, bölcs, megbékélt öregek szépen készülnek erre az utolsó földi kalandra. Ezek közé tartozom én is! Igen, ők a nagyszüleink, dédszüleink. Akik el tudták engedni mindazt, ami oda túlra nem átvihető, de szolgálták a maguk módján mindazt, ami a túlpartra való megérkezéshez mindannyiunknak szükséges. Egy Zorán-dallal és egy verssel idézzük meg alakjukat.

Zorán: Kell ott fenn egy ország

*Kendőbe zárta ősz haját,
Ahogy a régi nagymamák.
S ha látta, apánk nem figyel,
Esténként sűgva kezdte el:
Tedd össze így a két kezed,
Így teszi minden jó gyerek.
S szomorú szemmel végigméért,
S neveltünk - Isten tudja, miért.*

*Nézz csak fel, az ég magas...
Bár azt mondják, hogy nem igaz.
Ott jártak űk, a repülők
És nem látták sehol...*

*Kell ott fenn egy ország,
Mely talán ránk is vár.
Kell ott fenn egy ország,
Amit senki nem talál.
Kell ott fenn egy ország,
Mely bárkit átölel.
Kell ott fenn egy ország,
Amit sosem rontunk el.*

*Felnőtt az ember, s mindent lát.
Szobánkban ott a nagyvilág,
Melyből egy gyermek mit sem ért.
Egy kőre hajtja kis fejét.
Az arca szép, nem álmodó,
Nem kelti fel már ágyúszó,
Csak egy hang szól, halk és fáradt
Mint egy régi altató...*

*Nézz csak fel, az ég magas
Csak hadd mondják, hogy nem igaz
Mit tudnak űk, a repülők
A szívük jég, csak jég...*

*Kell ott fenn egy ország,
Mely talán ránk is vár.
Kell ott fenn egy ország,
Amit senki nem talál.
Kell ott fenn egy ország,
Mely bárkit átölel.
Kell ott fenn egy ország
Amit sosem rontunk el...*

Sík Sándor: Öregasszonyok

Milyen szépek az alkonyati felhők!
A hűvös kékből méz-arany csorog.
Milyen szépek az öregasszonyok!
Az encián szemet huny éjszakára,
De hunyt szemmel is kéken mosolyog.
Ti tudtok ilyen, öregasszonyok.
Szép tiszta ráncok, szép, komoly barázdák:
Bölcsességgé szüremlett bánatok.
Nyájas szibillák, öregasszonyok!

Ti keskeny ajkak, kik a hallgatásban
Már minden titkot megtanultatok,
Tanítgassatok, öregasszonyok!

Gazdag szemek, szelíd tengerszemecskék,
Mélységesek és hullámtalanok,
Nyugtassatok el, öregasszonyok!

Hűvös kezek, de meleg tapintók,
Fagyos a kezünk, simogassatok,
Anyátlanokat, öregasszonyok!

Alvó kisgyerek ágya zsámolyánál
Ezüst-glóriás őrzőangyalok:
Virrasztanak az öregasszonyok.

Imádkozzunk közösen most úgy, ahogy talán öregeink szoktak imádkozni
– földi pályájuk vége felé. Tegyük mi is magunkévá ezt a mentalitást:

Isten Fiának hitében élek, aki szeret engem és a kereszten feláldozta magát mindenki üdvösségéért. Uram, erősítsd istenségedbe vetett hitemet! Te meghívsz, hogy éljek veled és a te szeretetedben. Meghívsz, hogy éljek a reményben, amely az örök élet felé vezető utat jelöli ki. Meghívsz a lelki újjászületésre és a bűnbánat útjára. Meghívsz az Isten országába, hogy veled éljek földi életem során, és a feltámadás után Istennel éljek az örök életben. Örömmel fogadom el hívásodat, add nekem legalább az utolsó helyet házádban! Ámen.

Szépen megöregedni nem is egyszerű feladat. Ezt sok testvérünkön látjuk – talán már önmagunkon is. Életkorunk előre haladta egyre többet elvesz korábbi lehetőségeinkből, – minden téren. Emiatt lehet háborogni, morgolódni, kétségbeesni, – de nem érdemes! Ha a földi életet az örök élet előszobájaként értelmezzük, akkor sokkal könnyebb az elengedés, a megbékélés. Mint aki egy hegycsúcsra megy, lassan eldobáljuk a fölösleges terheket, koloncokat, hogy könnyebben haladhassunk. Életünk – egykor nagyon fontosnak, sőt nélkülözhetetlennek gondolt körülményei – egyre jelentéktelenebbekké válnak. Úgy is mondhatjuk, kiüresítjük szívünket, lelkünket, hogy Akire vágyakozunk, egyre jobban beleférjen életünkbe. Hogy a nagy találkozásra készek legyünk.

Sík Sándor: Őszi fecske

Mit is mondjak, mit is kérnék,
Serpényömbbe ha mi fér még?

Én Istenem,
Egy keveset még elélnék.

Élnék, amint mások élnek,
Rendes népek, jámbor vének,

Én Istenem,
Mint a jó lelki szegények.

Csak a mái napot kérem,
Akár vízen és kenyéren,

Én Istenem, -
Holnap is úgy, ha megérem.

Tapsoló termekre vágyjam,
Úgy mint tegnap, - hajdanában?

Én Istenem,
Jobb a halk szó kis szobában.

Majd ellennék csendben immár
Fejemre nőtt fiaimnál,

Én Istenem,
Még ameddig hazahínál.

Egy-egy dalt ellesnék olykor
Fűtől, fától, csillagoktól,

Én Istenem,
Amíg egyszer el nem oltol.

Rendberaknám hét fiókom,
Versbe rívó cókóm-mókóm.

Én Istenem,
Aztán, tudod, nem szabódom.

Úgy szerettem ezt az áldott
Jóra váltott rossz világot,

- Én Istenem,
Úgy-e bizony megbocsátod? –

Mintha nem is futó vendég:
Mintha végképp itthon lennék.

Én Istenem,
Soha talán el se mennék,

Ha nem búgna éjek éjén
Valami a szívem mélyén,

Én Istenem,
Az a végső, az a mély-én.

Testvérszívben, testvérkézben,
Mint a fecske puha fészken,

Én Istenem,
Úgy éltem, úgy fütyörésztem.

Testvérkézből Isten-kézbe,
- Őszi fecskét költözésre –

Én Istenem,
Majd elhívsz már, az Egészbe.

Jaj, csak akkor el ne késsen
Hozzád csukló szívverésem,

Én Istenem,
Csak az ament el ne vétsem.

Szent Pál leveleiben sok tanítást, értelmezést írt a halállal, saját eltávozásával kapcsolatban is. Idézzünk néhányat tanításaiból, hitvallásából:

„A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, hitemet megtartottam. Készen vár az igazság győzelmű koszorúja, amelyet azon a napon megad nekem az Úr, az igazságos bíró, de nemcsak nekem, hanem mindenkinek, aki örömmel várja eljövételét.” Tim.

„...számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség. Ha meg tovább kell élnem, az gyümölcsöző munkát jelent. Nem tudom tehát, mit válasszak. Mind a kettő vonz: Szeretnék elköltözni, hogy Krisztussal egyesüljek, mert ez mindennél jobb volna. De hogy értetek életben maradjak, arra nagyobb szükség van.” Fil.

„Ki szakíthat el bennünket Krisztus szeretetétől? Nyomor vagy szükség? Üldöztetés vagy éhínség, ruhátlanság, életveszély vagy kard? Biztos vagyok ugyanis benne, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.” Róm.

Földi életünk a szeretet kiteljesedése, – ha jól csináljuk. Igazi, mély szeretetkapcsolatokat mindnyájan megéltünk, átéltünk. Emberi kapcsolataink egyik legszebbike a házastársi szeretet. Talán éppen ezért a társát elvesztő idős ember fájdalma leírhatatlan.

Most erről a gyönyörű életútról éneklünk el egy megzenésített Robert Burns verset.

John Anderson, szívem, John

*John Anderson, szívem John,
kezdetben, valaha
hajad koromsötét volt, John,
s a homlokod sima.
Ráncos ma homlokod, John,
hajad leng deresen,
de áldás ősz fejedre, John,
John Anderson, szívem.*

*John Anderson, szívem, John,
együtt vágunk a hegynek,
volt víg napunk elég, John,
szép emlék két öregnek.
Lefelé ballagunk már, John,
kéz-kézben csendesen,
s lent együtt pihenünk majd, John,
John Anderson, szívem.*

Életünkben annyi szép dolog történt velünk, hogy nem győzünk hálát adni érte. Az előforduló szenvedések kontrasztja pedig segített a szép dolgok megbecsüléséhez, értékeléséhez. Ady Endre vallomásával – úgy gondolom – mindnyájan egyetértünk.

Ady Endre: Köszönöm, köszönöm, köszönöm

Napsugarak zúgása, amit hallok,
Számban nevednek jó íze van,
Szent mennydörgést néz a két szemem,
Istenem, Istenem, Istenem,
Zavart lelkem tegnap mindent bevallott:
Te voltál mindig mindenben minden,
Boldog szimatolásaimban,
Gyöngéd simogatásaimban
S éles, szomorú nézéseimben.
Ma köszönöm, hogy te voltál ott,
Hol éreztem az életemet
S hol döltek, épültek az oltárok.
Köszönöm az énértem vetett ágyat,
Köszönöm neked az első sírást,
Köszönöm tört szívű édesanyámat,
Fiatalságomat és bűneimet,
Köszönöm a kétséget, a hitet,
A csókot és a betegséget.
Köszönöm, hogy nem tartozok senkinek
Másnak, csupán néked, mindenért néked.
Napsugarak zúgása, amit hallok,
Számban nevednek jó íze van,
Szent mennydörgést néz a két szemem,
Istenem, Istenem, Istenem,
Könnyebb a lelkem, most, hogy látván vallott,
Hogy te voltál élet, bú, csók, öröm
S hogy te leszel a halál, köszönöm.

Ezzel a köszönettel, ezzel a lelkülettel elköszönünk mára az Oltáriszent-
ségben ma is velünk lévő Urunktól.

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

A Szentírásban – az Ószövetségben Isten üzeneteképpen, az Újszövetségben pedig Jézus ajkáról nagyon sokszor elhangzik a bátorítás: „Ne féljete!” Imaóránk végén Jézus szavait idézem: „*Ne legyen nyugtalan a szívetek! Higgyetek az Istenben és bennem is higgyetek! Atyám házában sok hely van, ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Azért megyek el, hogy helyet készítsek nektek. Ha aztán elmegyek, és helyet készítek nektek, újra eljövök, és magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok.*”

Befejezésül mi sem bíztathatjuk egymást mással, mint hogy ne féljünk a földi haláltól, mert az az örök életre nyíló ajtó számunkra. Ezzel a gondolattal mondjuk záró imánkat!

Ó, Istenem, mikor találom meg végre nyugalمامat? Nagyon vágyódiك lelkem tehozád! De erős leszek, s türelmesen várom azt az órát, melyen isteni Megváltóm az örök üdvösségre hív. Addig csak az lesz a gondom, hogy neki tetszően éljek, s szent akaratát teljesítsem.

Istenünk, ha eljön a végső „átmenet” pillanata, add, hogy derűs szívvel induljunk, nem sajnálva azt, amit magunk mögött hagyunk, hiszen ha a hosszú keresés után Veled találkozhatunk, újra megtalálunk minden igazi értéket, amit itt a földön megismerhattünk. Ámen.

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

17.

Ünnepre készülünk...

2022. január

Ünnepelj, de ne vesztegelj
ott a jászol mellett.
Azt ismerd meg, kiben minden
ígéret betellett!
Hited reményt, békességet,
üdvösséget úgy hoz,
ha eljutsz a kisdedtől
a győzelmes Krisztushoz.

Siklós József: Ajánlás

Ajánlás:

„*Az Ige testté lett, és közöttünk lakozott...*” Minden adventben Jézus 2000 évvel ezelőtti, és az idők végén beteljesülő újbóli eljövételére gondolva készülünk a karácsonyi ünnepre. Ehhez szükséges az elcsendesedés, mert mai világunk pont harsányságával, felpörgésével a lényegről akarja elterelni a figyelmünket. És szükséges, hogy az ünnep igazi értelmét megfogalmazzuk magunknak, hogy a készületünk „személyre szabottan” történjen, és életünk körülményeit az Érkező méltó fogadásához átalakítsuk...

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Ugyan már elmúlnak az ünnepnapok, mire ezt a füzetet a kedves Testvérek kézbe vehetik, de talán nem haszontalan visszatekintenünk, hogy a készületünkből, elhatározásainkból mit sikerült megvalósítani. Ment-é a (hit)világunk elébb? Hogyan is „futottunk neki” az ünnepnek, egyáltalán e napok tartalmát, jelentőségét tudatosítottuk-e magunkban?

A mindszeny-s gyerekek nagy lelkesedéssel készültek imaóránkra. Már az októberi imaóra végén megegyeztünk Maya nénivel (a színjátszósok mozgatójával), hogy az adventi imaórát a gyerekekre „szabom”. Jókor megkapták a tanulandó énekeket, később a szövegeket. Az utolsó két próbán magam is részt vettem, csiszolgattuk az énekeket. A gyerekek „lendülete” engem is elragadott.

Ugyan nem vagyok pedagógus (családom minden tagja e szolgálatban él), valami talán rám is átragadt, általában szót értek ezzel a korosztállyal is. Egy biztos – ezt szakemberek sem vitatják – hogy az „élménypedagógia” hatásos és eredményes módszer, ha a gyerekekkel valamit el akarunk érni. Ez az imaóra – bizonyára – a gyerekeknek is adott valamit. Láttam – a próbákon még kicsit szétszórt – az imaórán összeszedetten szereplő, mosolygós, vidám arcokon...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2021.12.17 - 23:20

2022. január

Imaóránk elején Andor atya kihelyezte az Oltáriszentséget, majd röviden bevezette imaóránkat.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színeiben, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Szeretettel köszöntök mindenkit, különösen is az iskolásokat. Nagyon köszönjük, hogy a mai imaórán ti fogtok szolgálni.

A mai elmélkedésnek a fő irányvonala egy kicsit az elcsendesedés. Emlékszem, amikor a műtétem után egyik rokonomnál voltam – még kispap koromban-, kimentem az előtérbe, illetve a nappaliba. Reggel mindig így cselekedtem, hogy imádkozzam. Csendben voltam, magammal vittem a Szentírást. Egyszer csak kirohan a rokonom, rám néz, cigit elő, rágyújt, és kérdi: Hogy bírsz te csendben lenni? És már csavarta is fel a rádiót. Ez meglepett egy pillanatra,- de valóban, ilyen világban élünk. Családokat látogatok, ugyan senki sem nézi a tv-t, de megy-, hogy valami szóljon. Ez nem jó.

Most azt szeretnénk, hogy egy kicsit ezen a héten, ezekben a napokban tudjunk elcsendesedni. Ahogy az imaóra plakátján olvashattuk, hogy egy személyre szabott tervet készíthessünk arra, hogyan is várjuk Jézust. Ahhoz meg kell hallanunk először is a hangját, de zajban nem lehet meghallani. Isten csak a csendben szól hozzánk! Kívánom, hogy ez az imaóra is segítsen bennünket ebben.

Új egyházi év kezdődött, ismét ádvent van. A liturgikus időszakok periódusában újra születésnapra készülünk, méghozzá Jézusét szeretnénk méltóképpen megünnepelni. A születésnapokra mindig készülünk, legyen az valamelyik családtagunké, barátunké. Ajándékokat, finom ételeket készítünk, takarítunk, rendet rakunk, hogy az ünnepre minden rendben legyen.

Ez a hangulat, ez a készülődési láz eluralkodik rajtunk ádventben, különösen is gyermekeinken, unokáinkon. Jézus születésnapjára készülünk, de kicsit másképp, mint emberi viszonylatainkban. Az ünnepelt nem közönséges ember. Ő az Isten Fia, aki 2000 éve emberré lett, hogy elvezessen minket is oda, ahova mindenki el szeretne jutni: az örök életre, a mennyországba.

Mai imaóránkon felidézünk a karácsonyi történetet. Körültekintünk, hogyan készül a világ és mi magunk is, illetve hogyan is érdemes készülődni erre az ünnepre.

Nagy öröm számomra, hogy ma a mindszentys diákok segítenek az együttgondolkodásban. Tükröt tartanak elénk, milyenné válhat a karácsonyunk, ha csak a külsőségekre figyelünk. Ma kicsit feje tetejére állítjuk a dolgokat, ma a gyerekek tanítják a felnőtteket.

Tudjuk, a karácsonyi történet korábban kezdődött. Akkor, amikor Mária, Gábor angyalnak, mint az isteni felkérés hírhozójának szavára elfogadta, hogy az Istengyermek anyja legyen. Ezt tavasszal, március 25-én ünnepeljük. Ezen a napon fel is szoktunk zárándokolni a Bazilikába, mert az ottani Bakócz kápolnának Gyümölcsoltó Boldogasszony a védőszentje. Ahogy ott is, most is köszöntsük Máriát közös énekünkkel, az Ő örömeivel.

**||: *Magnificat, magnificat, magnificat anima mea Dominum!*
Magnificat, magnificat, magnificat anima mea. :||**

Az adventi készületet nagyon sokan félreértik. Erről még sokszor lesz szó ma este. Számunkra a külsőségeknél sokkal fontosabb a lelki készülődés. Ehhez bizony el kell csendesednünk.

Füle Lajos: Ha csendben lennél

Ha csendben lennél... Lenne rá okod,
tán felfigyelnél, mint a pásztorok.
Ők hallottak és láttak, mert lehet
az éjszakában angyaléneket
hallani, csak a lélek csendje kell
hozzá, mikor nem ember énekel,
mikor felülről jön az üzenet,
mikor VALAKI nyitja füledet,
s, az Ég, a Föld, a LÉLEK, az anyag
beszélni kezd mind, vagy visszhangot ad.
Ha csendben lennél, szinte hallanád
a molekulák termikus zaját,
sőt hallanád – a földi zaj helyett –
égi Igét és angyaléneket,
szívig elérőt és csodálatost,
s véget nem érő ünnep jönne most!

A karácsonyi történet fontos részlete, ahogy a szülés előtt álló Mária és jegyese, József a népszámlálás miatt Betlehembe érkeznek. És mi is történt? Az emberek nem fogadták be őket, így Jézus egy barlangistállóban született.

Nem akadt hely

Lukács 2,7

Nép a nép hátán nyüzsög Betlehemben,
s hogy jött, Akit évezredek óta vártak
- mily szégyen ez - a vaksággal vert ember
nem adott helyet az Isten Fiának.

Ím, legelőször barmok szeme tágul
ámulattal az égi jövevényre,
s egy vén istálló korhadt jászolából
elégült meg milliók lelki éhe.

Nem volt hely! S ma sincs! Lelkünk tele van,
száz indulat zsbongó népe lakja,
s Krisztus bolyong, az Isten hontalan!

....Feléd vezet ma szent Karácsony napja,
s szennyes szívem szállásának felajánlom:
fogadd el, Jézus, s légy Uram, Királyom!

Imádkozzunk együtt, hogy elcsendesedve, kicsit visszafogottabban tudjuk megélni az adventi napokat, és szívünkben szállást vehessen Jézus:

Istenem, köszönöm, hogy egy kis időre félretehetem a munkát.

Köszönöm, hogy Rád gondolhatok.

A mindennapok gondjai mégsem hagynak el.

Békétlen, nyugtalan vagyok.

Félek a csendtől, mert megszólal benne az én ürességem.

Köszönöm mégis, hogy önmagammal szembenézhetek.

Ünnepelni, jószágodnak örülni szeretnék.

Szeretném megélni, hogy a csendben a Te szavad szólít meg engem.

Jöjj, Uram, és add, hogy szívemben csend és béke legyen! Ámen.

Bizonyára mindenki többször elgondolkodott rajta, milyen lehetett Jézus gyerekkorában. Milyen kisfiú is lehetett? Ezen kósza gondolatainkat foglalja csokorba a következő vers.

Bódás János: A karácsonyi Jézushoz

Jézus, te is születted,
milyen fiú lehettél?
Verekedni szeretted?
Hát mosdani? . . . Vagy jobb voltál
minden földi gyereknél?

Hát zöld egrest ettél-e
egészséged vesztére?
Fáról sokszor estél-e?
Kék foltokkal rakva hányszor
értél haza estére?

Panasz is volt néha rád?
Ne szomorítson a vád:
ha elszakadt a ruhád,
vagy valamit összetörtél,
kiporolt-e jó anyád?

Ó, te égi, tiszta fény,
követni mernélek én,
szakadékok peremén,
ha tudnám: te is így kezdted,
gyermekként, akárcsak én.

Decemberben szürke az ég, rövid a nappal, hideg van. Talán ez is érzékelteti azt a lelki sötétséget, rossz hangulatot, ami ilyenájt ránk telepedhet. Vágyunk a fényre, a világosságra, a melegségre a külvilágban is, meg a lelkünkben is. Erről szól a következő énekünk:

Ádvent

Borka Zsolt

***Sötét fenn az ég, fény sehol sem ég,
az arcomra álmos köd szítál;
Süket, sűrű csönd, némaság köszönt,
és senki nincs, ki fénylő jelet gyűjtson az éjszakán.***

***Refrén: Jöjj el hát Istenem, lobbants lángot az éjjelen,
élő irgalmatat terjeszd ki fölénk,
jöjj el hát Istenem, nyíljon már ki a végtelen,
jöjj el gyermekarcú Isten, szállj közénk.***

*Földünk puszta rom, jöjj el irgalom,
jöttöd reményt, megváltást ígér;
Minden elveszett, ne hagyd népedet,
hiányod a szívekben már a földtől az égig ér.* Refrén

Előbb elképzeltük, milyen kisfiú lehetett Jézus. De az a kisfiú felnőtt és sok jót tett. Tanított, amíg itt járt köztünk. Halálával megváltott minket a bűntől. Erről sokat hallottunk, tanultunk az iskolában, a templomban, a hittanórán, otthon. Gondolkodjunk el egy kicsit egy elképzelt, meglepő szituációról – Jézussal kapcsolatban.

Ha Jézus jönne házádba

Ha pár napra Jézus eljönne tehozzád,
Szeretném tudni, vajon, hogy fogadnád?
Tudom, legszebb szobádat Neki ajánlanád,
S a legjobb falattal szívesen kínálnád.
Mondanád, boldog vagy, kimondhatatlanul,
Mert Neki szolgálni minden örömet felülmúl.

De ... ha váratlanul közeledtét látnád,
Ajtódat akkor is rögtön kitárhatnád?
Szaladnál azonnal boldogan elébe,
Nem tennél el előbb egyet-mást előle?
Nem vennél gyorsan más ruhát magadra,
Újság, magazin ahol van, maradna?
Vagy, helyére kerülne, ahogy kell a Biblia?
Könyvedet, rádiót hagyhatnád-e nyitva
S nem bántana, hogy az utolsó nyers szót meghallotta?
Zsoltárra cserélnéd a kottát a zongorán
Vagy mindent nyugodtan változatlan hagynál?
Menne minden a rendes kerékvágásban?
Beszelnél előtte, ahogy máskor szoktál,
Folytatnád életed, mitsem változtatnál?
Családban a hang békés, ahogy nálad szokás
S elmaradna-e néha az asztali áldás?
Ugyanazt olvasnád s azt is énekelnéd,
Nem zavarna, hogy tudja, mi foglalja el elméd?
Kivinnéd magaddal, hová épp menni akartál
Vagy egy-két utat inkább máskorra hagynál?

Örülnél, ha látná barátaidat
Vagy azt kívánnád, inkább jöjjön el holnap?
Boldog lennél, ha örökre házádban maradna,
Vagy fellélegezés lenne eltávozta?
Jó lenne azt tudni, mit tennél és hogyan
Ha Jézus pár napig lenne a házádban.

Ennek a versnek a gondolatait vigyük haza, és vegyük komolyan! Jézus valóban eljön hozzánk, hozzám. Ha arra gondolok, hogy Ő itt van velem, egészen másképp fogok viselkedni. Próbáljuk ki, felnőttek, gyerekek! Nem lesz könnyű! Bizony, mi felnőttek is sokszor megszegyenülünk Őelőtte. A hitetlen külvilágot látva csak Jézusba, az Ő szeretetébe kapaszkodhatunk.

Négyesy Irén: Karácsony

Karácsony,
bizony –, hogy kellenél!
Gyertyafényes malasztok,
fehér kalácskenyér
mit Nagymamám dagasztott,
halk lámpa öble,
szaloncukor édessége,
aranydió gömbje,
az esti béke – a lelki béke.
Elgurult minden a múltba,
nem a jövőbe
s aminek értelme volt régen
annak ma nincs értéke.
A materiális valóság
ronda ökle
dörömböl a fülekbe.
Oda a jó,
a szép, a színes illúzió!
Az Élet beteg lett,
jönak hívják a Rosszat
s a Jóság nem kell senkinek.

Szaladgálunk,
mint megzavart hangyaboly
nyáron
egy süllyedő világon.
Az Igazság kidülledt szemekkel
fetreng a porba',
fojtogatja az Önkény.
Hol van a Jóság meleg
misztériuma?
A lelki szépség elveszett,
helyette halálos örvény
kevereg.
A Csoda – oda van! Oda.
A holnap zsebe
bombával tele.
Amit oly régen
a Sorstól
vártam, reméltem:
nem jött mint Érdem.
Ferde szemszögével
oly idegen nékem.

De valahol fenn
dereng már a Csillag,
közeleg a Jászol –

sok új jövendő Karácsony ontja
fényeit arcomba,
felemelem fejem
s mielőtt elragad
Korom pocsolója,
az Égi Kegyelem világot
mozgató cérnaszála
felránt a Magasba,
a Lét öln szunnyadó
fényességes új Karácsonyokba!

A minket körülvevő világ nem segít közelebb kerülni Jézushoz, egyáltalán a keresztény értékrendhez. Pedig pont az a feladatunk, küldetésünk, hogy hozzá mind közelebb kerülve tanúságot tegyünk róla. Ezzel a szándékkal imádkozzunk:

Uram, életemben oly sok az árnyék, de Te azt akarod, hogy fény legyek.

Bennem még oly sok a homály, de Te azt akarod, hogy testvéreimnek világítsak.

Magamat is alig vonszolom, de Te azt akarod, hogy testvéreimet Hozzád vezesse, Hozzád vonzzam.

Oly üres és íztelen vagyok Uram, de Te azt akarod, hogy a só legyek.

Uram, Te légy életem fénye, világossága, íze, jó illata! Engedd, ha velem találkoznak az emberek, Rád találjanak! Ámen.

Jézus nem olyan, mint a mai világ, Ő nem erőszakos. Szeretetét, kegyelmét folyamatosan felkínálja nekünk. Rajtunk múlik, elfogadjuk-e, reagálunk-e szelíd közeledésére. Erre bizony hangolni kell szívünket,

lelkünket. Az ajándékozó – karácsonykor is – igazából Jézus, ezért vállalt emberi sorsot. Az Ő életében, az örök életben szeretne részesíteni bennünket. Fontos, hogy erre a közeledésre jó választ adjunk. Itt az alkalom, nyakunkon a karácsony. Elcsendesedve próbáljuk igazi ünneppé tenni családunk számára. Fontoljuk meg a következő imát.

Paul Roth: Ima a karácsony megmentéséért

Óh, Jézusom, mentsd meg a karácsonyt!
Nekünk már nincs hozzá erőnk.
Mi vásárolunk és rohanunk,
kis csomagokat készítünk,
karácsonyfákat díszítünk,
és énekeljük: „Csendes éj...”
De a titok,
Isten Fiának titka,
hogy emberré lett értünk,
gyakran csak szirupos érzélgés,
dekoráció.

Jézusom, a mi bűnünk is,
hogy ezt az ünnepet
elborítják a reklámhegyek.
Mi tudjuk,
kinek jár karácsonyi üdvözlés és kötelező ajándék;
mindenki tudja.
De meg akarunk szabadulni végre
a vásárlási és ajándékozási görestől.
Szent ünnepet akarunk ülni,
amelyen nem az a mérték: ki mennyit ad.

Jézusom, segíts,
nehogy elsüllyesszük egészen,
mit jelent ez az ünnep,
segíts, hogy ne csak télapók legyünk.
Segíts, hogy ez ádventi hetekben
a lelkünkbe nézzünk.
Segíts, hogy az Útra visszatérjünk,
s elinduljunk megint.
Csak így lesznek az ajándékok
jeleivé a szeretetnek –
mint megannyi tükre a Te szeretetednek.

Óh, Jézusom, mentsd meg a karácsonyt,
ments meg minket.
Ezért vállaltál emborsorsot.

Ádventi készülletünkről énekeljünk.

Adventi hírnök

*Adventi hírnök: friss fenyőág,
Lobog az első gyertyaláng!
Karácsonyt várva lázban a föld,
Isteni gyermeket köszönt.
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr!*

*Adventi hírnök: friss fenyőág,
Lobog már két kis gyertyaláng
Ha zörget Jézus, jól figyelj ám!
Betér a szívünk ajtaján!
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr.*

*Adventi hírnök, friss fenyőág.
Lobog már három gyertyaláng.
Múlnak az évek, életünk száll,
De utunk végén Jézus vár.
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr.*

Képzeljétek gyerekek! Van olyan eset, amikor a felnőttek a gyerekek által kerülnek kapcsolatba Jézussal. Úgy mondják, hogy a gyerekek térítik meg szüleiket. Nem véletlen, hogy Jézus különösen is szerette a gyerekeket. Bizony, manapság nehéz feladatokkal küzdenek a felnőttek, szüleitek, meg kell védeniük a gyerekeket a külvilág támadásaitól. Lehet, hogy éppen a ti alakuló, erősödő hitetek fog nagy erőt adni nekik!

Túrmezei Erzsébet: Kérdez a gyermek

„Ott fenn lakott a csillagok felett,
de amikor karácsony este lett,
Lejött a földre, mint kicsiny gyerek.
És ó, a hidegszívű emberek!
Kis istállóban kellett hálnia.
Szalmán feküdt Ő, az Isten Fia.
Elhagyta érettünk az egeket.
Ugye-e, apukám, nagyon szereted?”

Az apa nem szól. Olyan hallgatag.
De a kis kedvenc nem vár szavakat,
Odaszorítja vállára meleg,
kipirult arcát, s tovább csicsereg.
„Kicsiny gyermek lett, gyenge és szegény,
és ott aludt az állatok helyén,
szűk istállóban. Nem is érhetem.
Milyen meleg ágyacskám van nekem,
pedig csak a te kis lányod vagyok.
S Ő, Isten Fia, Ő, a legnagyobb,
szalmán feküdt, amikor született.
Úgy-e, apukám, nagyon szereted?”

Kint csillagfényes hideg este... tél...
Bent apja ölen kis leány beszél.
„Ott se nyughatott szalma-fekhelyén.
Futniuk kellett éjnek-éjjelén.
Halálra keresték a katonák.
Menekültek a pusztaságon át.
Milyen keserves útjuk lehetett.
Úgy-e, apukám, nagyon szereted?”

Az apa leteszi a gyermeket.
„Úgy-e, szereted? Úgy-e, szereted?”
Nem bírja már, el kell rohannia.
A jászolban fekvő Isten Fia
karácsonyesti képe kergeti.
Feledte és most nem feledheti.
Most a szeméből könnyre-könny fakad.
Most vádakat hall, kínzó vádakat.
Elmenekülne még, de nem lehet.
Most utolérte az a szeretet.

S míg a szívébe égi béke tér,
mintha körül a hólepett, fehér
tetők, utak felett távol zene,
angyalok tiszta hangja zengene
szívet szólongató, szép éneke:
„Szegény lett érted. Úgy-e, szereted?”

Ahogy a gyerekek nőnek, fejlődnek, hitükben is erősödnek. Bizony ezt gyakran meg is kell vallani társaik, környezetük előtt. És nem csak szavakkal, de tettekkel, akár életükkel is.

Tamáská Gyula: Mert viharban is Mesterem

Valakire várok, Ő is vár rám.
És hiszem, hogy találkozni fogunk.
Értem lett küldve. Atyám ajándéka,
- Az üdvösségem megszentelt záloga.

Valakire várok. Imádkozó szívvel...
Meg akarom köszönni, hogy értem is szenvedett,
Meg akarom köszönni a tövist, a keresztet,
Meg akarom köszönni, hogy annyira szeretett.

Valakire várok. Ő is vár rám.
Nemcsak karácsonykor: nem csak ma este.
Akkor is, ha kint leszek a tengeren...
Tudod miért? Mert viharban is Mesterem.

Igen, Ő mindig a Mesterünk, nehézségeink közepette is. Szeretete minden pillanatban körülvesz bennünket. Jó, ha ezt tudatosítjuk magunkban. Imádkozunk:

Urunk, Jézus! Te mindennap, minden pillanatban jössz hozzánk. Szívünk ajtaján kopogtatsz, szeretnél belépni életünkbe. Én mégis sokszor észre sem veszem érkezésed, nem hallom hangodat, nem ismerem meg arcodat. Megfeledkezem arról, hogy szegény, rászoruló, szerencsétlen emberek alakjában érkezel. Taníts engem a türelmes, reményteli, örvendező várakozásra. Taníts arra, hogy úgy várjalak, ahogyan a kismamák várják gyermekük születésének pillanatát. Érintsd meg szívemet! Töltsd be vágyakozásom! Tedd boldoggá az életem jövedeleddel! Ámen.

Ma már többször elengedtük a fantáziánkat, tegyük ezt most is. Mi lett volna, ha... Ha Jézus nem ott és akkor született volna.

Alföldi Géza: Ha nálunk született volna...

Népszámlálás volt Betlehemben, –
így szól a Karácsony története, –
s akkor született meg egy istállóban
az Úr egy Fia, – Mária Gyermeke...

Nem volt, ki szállást adjon nékik.
Barmok lehelték rá a meleget.
Nem volt egy pólyája, egyetlen takarója,
Meséli a monda... Mert ott született!

De Cegléden, vagy Kecskeméten,
a Hortobágyon ha született volna,
az első Karácsony igaz történetéről
így szólna ma a bibliai monda:

... Rozál épp az udvart seperte.
János meg a jószágnak almozott.
A kis Péterke az öreg kandúrral játszott.
A Puli, az meg hátul kalandozott.

Akkor ért a ház elé József.
Jó tejszagot lehelt a méla csönd.
Mária, fáradtan, alig vonszolta magát
S a kerítésen át József beköszönt.

Rozál fogadta hangos szóval:
– Mi szél sodorta erre kendteket? –
– Törvénybe mennénk. De beteg lett az asszony
s pihenni kéne, mert – ránk esteledett.

Kerestünk fődélt a korcsmában.
De szállást a bérlője nem adott.
Hej pedig az asszony az utolsóban van már,
de hiába – nincs pénz, mert szegény vagyok...

Már istálló is elég lenne,
Csak tető legyen már fejünk felett... –
Rozál a seprűjét a falnak támasztotta,
Bodri a kiskapuig settenkedett.

– Takarodsz vissza, beste lelke!
Kerüljenek csak kietek bentébb!
Talán egy ágy, az csak akad majd még a háznál.
Hogy elfáradt, szegény!... Eszem a lelkét!...–

Szélesre tárta a kiskaput.

Mária arca, mint viasz: sápadt.

– Ne ugass már, Bodri!... Hát nem látod, hogy vendég?!
Eredj csak, Péterke s szólj az apádnak!

Jöjjön csak, lelkem, segíték én...

Támaszkodjék rám!... Óvatost lépjen!...

Úgy-úgy, lelkem!... Kend meg csukja be csak a kaput,
de siessen, oszt maga is segítjen!...–

János is sebtén előkerült.

Kemény keze még a villát fogta.

– Utasok... Nincsen szállásuk... S beteg az asszony...
Behívtam őket...– Mért ne tették volna?

– Az asszonynak vess tiszta ágyat!

Az ember meg a lócán elalhat.

És valami enni is akad tán a háznál...

Péter, egy kis borért, fiam, szaladj csak!...–

A Bodri is odasündörgött.

Péter a butykossal máris kocog.

S ameddig az asszony megvetette az ágyat,

János kolbászt s egy köcsög tejet hozott.

Máriát már a fájdalom rázta.

A párnák között csöndesen feküdt.

S amíg az asszony terít, megnyugodva látja,

Hogy János a szobába épen befűt.

A kemencében lángolt a tűz.

Rozál az ágynál csendesen állt ott

És lelkükre a tiszta ágy friss párna-szaga,

Mint békesség, csöndesen leszállott...

Kint az égen holdfény ragyogott.

Házra, tájra ezüstsín-port hintett.

S még nem volt éjfél, mikor a meleg szobában,

ím, megszületett a régenvárt Kisded...

A szomszédságból akadt bölcső...
Nagy Andráséktól csipkés kis paplan.
S négy-öt asszony zibongott a szomszéd szobában,
a kis teknő körül szép kör-alakban...

Jaj de szép... s fiú!... Nézd csak, apjuk!...

Ujjongott Rozál, míg óva mosta...

És ígyen született meg az Isten Gyermeke...

... Már... hogyha nálunk születhetett volna!...

Utolsó énekünk is szóljon arról, mi lenne ha... Ha az idén lenne az az első karácsony...

Gyere el a jászolhoz

Pintér Béla

*Ha pásztor lennél vagy bölcs, kétezer évvel ezelőtt élnél,
Vajon mit tennél, mondd csak mit tennél, a jászolhoz ugye eljönnél?
Vajon mit tennél, mondd csak mit tennél, a jászolhoz ugye eljönnél?*

*Ha pásztor lennél vagy bölcs, követnéd-e azt a csillagot
Vagy mondjuk hinnél-e annak az angyalnak, aki meglátogatott?
Mondd csak hinnél-e annak az angyalnak, aki meglátogatott?*

**||:Gyere el a jászolhoz még ma éjjel! Találkoznod kell Isten szeme fényével.
Ne keress itt pompát, gazdagságot, keresd azt, ki megváltja világot. :||**

Keressd azt, ki megváltja világot.

Lélekben mindnyájan szeretnénk elmenni az Ő jászolához, és szeretnénk meg is érkezni. A mai alkalommal megtettünk néhány lépést ezen az úton – Ő figyelt ránk, hiszen itt volt velünk az Oltáriszentségben. Mára elköszönünk Tőle, áldását, segítségét kérve adventi utunk hátralévő részéhez:

***Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.
Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.***

Áldás csengetés

***Tebened remélek, szívemből szeretlek.
Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.***

Néhány szempontot végiggondoltunk itt közösen, hogy hogyan is érdemes erre a különleges születésnapra készülnünk. Még van pár nap az ünnepig. Ha a most hallottak alapján valamit érdemes változtatnunk,- hát tegyük meg! Fontosak a külsőségek, de azok csak alapozói, segítői legyenek a lelki készülődésnek. Jézus a szívünkben, lelkünkben szeretne megszületni! Vágyakozzunk tehát Őrá őszintén, ez a lelki háttér vezéreljen bennünket a továbbiakban. Ha ezt komolyan akarjuk, Ő segíteni fog nekünk! Mert az a csillag bennünk is kigyulladt már.

Pusztai Sándor: Bennünk fénylő csillag

sírásra görbült a szánk
mikor a legszebben akartunk énekelni
gyáva lett bennünk az öröm
ahogy boldogok akartunk lenni
induljunk szívünk dzsungelében
az embert megkeresni
a jószágot még ma
el kéne kezdeni
óh bennünk fénylő csillag
merj már megszületni

Befejezésül, köszönetképpen most én énekelek egy dalt nektek, gyerekek. Egy kicsit talán nosztalgizás is ez részemről, de amiről a dal szól, az ti is átélitek minden karácsonykor, a betlehemezés szép szokása – ma pásztorjátéknak mondják, az éjféli szentmise különleges hangulata, a családi együttlét az ünnepi asztal körül... Ha Jézust befogadjuk az életünkbe, mindig ilyen bensőséges karácsonyunk lesz!

Éjféli előtt *Bojtorján együttes*

***Múlik a nap, lassan halad, olyan különleges ez a délután,
titkos zajok, jó illatok csendben szívárognak szobám ablakán.***

***Néhány gyerek, tíz évesek, a folyosóról hallom az énekük.
Tovább halad a srác csapat, kicsi betlehemben papír Istenük.***

***Refr.: Éjféli előtt majd elindulunk és a többiekkel együtt leszünk,
És az esti csendben halkán száll hálaadó énekünk.***

*A ház udvarán kintorna áll és a hulló hóban felhullik a dal,
Anyám kezén, tűzhely tűzén lassan ünneplőbe öltözik a hal.*

Refr.:

*Este van már és a szobán csillogó csillagok, csengők hangja száll,
Két gyertya ég, s a messzeség minden emlékünkre rátalál.
...Minden emlékünkre rátalál.*

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Mert gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk...

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

18.

Tanítók - tanúk...

2022. február

Hidd el,
az utat veled járóknak szüksége van
jóságodra, megértésedre bizonyosan.
Tiszta, egyenes lelkületedre,
mely hirtelen ítélkezéstől ment,
hűséget tart, igazat mond,
bizonyos nemet, igent;
veled a tisztaság jelenlétére,
szavad súlyára, szelíd erejére,
s arra, amit leginkább nélkülöznek,
hogy úgy járj közöttük, mint ismerője
a Világosságnak, az Öröknek.

Túrmezei Erzsébet: Biztatás

Ajánlás:

Jézus magához hív, tanít, példát mutat, majd elküld testvéreinkhez, hogy amit Tőle tanultunk, ellessünk, adjuk tovább. Minél többet megismertünk belőle, annál hatékonyabban tudjuk majd Őt képviselni, megjeleníteni az emberek között. A „királyi papság” minden megkeresztelt ember feladata. Életünk tanúságtétel kell, hogy legyen Jézus mellett...

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

A kereszténység, az Egyház Jézus követőinek maroknyi csoportjával indult. Mesterünk olyasmit tanított és élt eljűk, amit követésre érdemesnek találtak. Mindennek megerősítése Jézus halála és feltámadása volt.

A tizenkettő, majd a hetvenkettő már megtapasztalhatta Jézus szavainak erejét, hatalmát. Azután az első pünkösöd elindította a kereszténységet szélesebb körben, az akkor ismert világból Jeruzsálembé sereglett zarándokok által. Megszületett az Egyház.

Jézus nagycsütörtöki, főpapi imájában, majd távozásakor utolsó földi szavaiban kérte is az övéit, hogy hirdessék Őt a Föld végső határáig, minden teremtménynek. Péterrel, mint első földi „helytartójával”, majd utódai által, és az Egyház tekintélyével ez a „hirdetés” folyamatosan zajlik azóta is.

A keresztelésünk által mi mindannyian az Egyház tagjaivá váltunk, az „elsőknék” adott parancs így ránk is vonatkozik. Ha komolyan vesszük Jézushoz tartozásunkat, akkor ezen az úton kell haladnunk, hogy az Ő tanúi legyünk mai világunkban, mikor újra felerősödik a kezdeti idők keresztényüldözése...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2022.01.21. - 23:20

2022. február

„Korunkban sokkal nagyobb szükség van tanúkra, mint tanítókra” – írta VI. Pál pápa egyik dokumentumában. Mai imaórákon gondolkodjunk el e két fogalom, mentalitás értelmezéséről. Tehát tanúk vagy tanítók?

Az ökumenikus imahét épp most zajlik, így most plébánosunk illetve káplánunk nélkül jöttünk össze. De nem vagyunk magunkra hagyva, hiszen Jézus megígérte, ahol ketten-hárman az Ő nevében együtt vagyunk, ott van közöttünk. Mindjárt az elején hívjuk segítségül a Szentlelket is közös énekünkkel.

***Refr.: Szentlélek, úgy kérünk, szállj le ránk,
Töltsd el a szívünk, életünk,
Hogy béke és áldás szálljon ránk,
Küldd el a Lelked, úgy kérünk, Istenünk.***

***Kegyelmekkel táplálsz, Istenünk,
Hozzád emeljük most mindnyájan a szívünk.
Reménységünk Belőled fakad,
Hogyha szívünk-lelkünk mindentől szabad. Refr.***

***Ajándékkal Lelked küldted el,
Hogy ne önmagunknak, hanem Annak éljünk,
Aki értünk életét adta.
Mi is átadjuk most Neked életünk. Refr.***

Mai témánk tehát: tanúk és tanítók. Ebben a körben nem kérdés, hogy kiről, miről is kellene tanítani, tanúságot tenni, hiszen Jézust mindnyájan megismertük, – valamilyen szinten legalább is. Meg vagyunk keresztelve, tehát Jézus testvérei, az Atya gyermekei vagyunk. Csak az a kérdés, hogy milyen fiúk és milyen testvérek? A tékozló fiú, aki lázadásából vissza tudott térni a rá mindig váró, szerető, irgalmas atyjához? Vagy egy másik példabeszéd testvérpárjából melyikre hasonlítunk jobban, arra, aki atyja kérésére azonnal megígérte a segítséget, hogy a szőlőjében dolgozik, és nem csinált semmit, vagy a másikra, aki kerek-perec megtagadta ugyan a segítséget, aztán jobb belátásra térve mégiscsak kiment és dolgozott? Maradjunk ez utóbbi példabeszédnél: Jézus nekünk mondja nap-mint nap, hogy menjünk a szőlőjébe munkálkodni.

Richard Thalmann: Az Úr a mi pásztorunk

Milyen vigasztaló,
hogy te vagy pásztorunk, Urunk!
És mi, a te nyájad, milyenek vagyunk?
Hallgatunk rád, valóban?
Amikor hívsz az istentiszteletre,
örömmel indulunk el,
vagy vonakodva, ímmel-ámmal?
Hogyha hívsz az emberek szolgálatára,
közösségileg gondolkodunk,
vagy elzárkózunk?
Amikor más karámok nyájaihoz látogatsz,
felismerjük ebből
az ökumené feladatait?
Vagy féltjük saját pozícióinkat,
és vonakodunk,
hogy téged másokkal megosszunk?
És otthon, a munkahelyen,
az emberek közösségében
mi vagyok én: pásztor vagy béres?
Te életedet adtad értünk
mit adok én,
mit akarok tenni értük?

Igen, ez a kérdés, mi vagyok: pásztor vagy béres? Már, ha tényleg kereszténynek gondoljuk magunkat, és nem csak egy jámbor szokásrendszer a vallásos magatartásunk. Ha Jézust azért követjük, mert elfogadjuk életünk vezérelvének az Ő valóját! Ha hallgatunk a tanítására, amit így összegzett: én vagyok az út, az igazság és az élet.

C. S. Lewis: Keresztény vagyok című könyvéből egy gondolat:

„A kereszténység az embereknek megbánást hirdet és megbocsátást ígér. S ezért nincs semmi mondanivalója azoknak, akik nem tudják cselekedtek-e bármi megbánnivalót, és nem érzik, hogy szükségük van a megbocsátásra. Csak miután felfogtuk, hogy van egy igazi erkölcsi törvény és egy hatalom a törvény mögött, s hogy megszegtuk ezt a törvényt, és szembeszálltunk ezzel a hatalommal, csakis ezek után és egy perccel sem előbb kezd szólni hozzánk a kereszténység üzenete. Csak akkor fordulunk orvoshoz, amikor betegek vagyunk.”

Miért is idéztem ezt a gondolatot? Mert tanítani és tanúságot tenni csak arról tudunk, ami a miénk, amit megtanultunk, gyakorlunk, élünk. Amikor felismertük Istent a dolgok mögött, amikor beismerjük teremtményi voltunkat, irgalomra szoruló sebzettségünket! Ha valami más a motivációnk – pl. érdek, magamutogatás, felvágás, gőg, mások elismerésének a keresése – akkor mindez csak képmutatás lesz. A külső körülmények változása, vagy nehéz időszakok, szenvedés, hamar letérítenek erről az útról. Látjuk ezt sok – úgymond – csalódott, lázadó testvérünk esetében, olykor magunkon is... Imádkozzunk, hogy mindig kitartsunk Jézusunk mellett:

Drága Jézus! Segíts, hogy fényed hordozói lehessünk, bármerre visz utunk. Töltsd el szívünket életadó Lelkeddel, itass át és végy birtokba minket oly teljességgel, hogy életünk már csak a Te kisugárzásod legyen. Ragyogj át rajtunk, és úgy élj bennünk, hogy mindenki, akivel találkozunk, a Te jelenlétedet érezze meg általunk. Többé már ne minket lássanak, hanem egyedül Téged, Jézus. Maradj velünk, s akkor úgy ragyoghatunk, ahogyan Te ragyogsz, s világossággá válhatunk mások számára is. Ámen.

Isten egy szikráját belénk ültette, az Ő jósága ott él mindenkiben. Van, aki elfojtja ezt, vagy számúzi a tudatalattijába. De ez a mag él, moco-rog bennünk.

Szent-Gály Kata: Kegyelem

Te soha többé nem leszel nyugodt,
s nem lesz tiéd a nyárspolgári béke,
mert beléd hullott az Isten vetése,
és azt kitépni nem lehet,
vagy nem mered,
mert érezed, hogy éned jobbik része.

Azt megteheted, hogy sohasem kapá-lod,
hogy letaposod a kihajtó ágat,
hogy nem öntözöd,
hogy szinte gyűlölöd,
- de harmat is van,
és néha, akaratlan
meglep.

És valahogyan elindul benned
egy gondolat, egy szó, egy meglátás, egy semmi -
s amit már kezdtél elfeledni,
vagy letagadni, duzzad, újra él.

A gyökér,
a mag,
beléd szövődik és szállá fakad,
és vakmerő kalandra bátorít:
kilépni önmagadból,
az átlagosból,
- komolyan venni azt, amit hiszel.

Tulajdonképpen mért nem kezded el?

Az általános papság minden megkeresztelt emberre vonatkozik. Élethelyzetünkől adódóan mindig van lehetőségünk a tanúságtételre: lehet, hogy csak egy barátságos mosoly, egy gesztus, pár jó szó. Máskor meg konkrét tevékenység, építő beszélgetés, hitvallás.

Elsődlegesen azért a papjaink hivatása ez, méghozzá Jézus „egyenes ágú” megbízatásából. A szenteléskor a kézrátétel gesztusa az apostolokig, Jézusig visszamenő felhatalmazás.

Mi a pap?

A pap egy átlagos ember, akit rendkívüli szolgálatra hívtak!

A papság nem karrier.

A papság nem egy kényelmes életre szóló életbiztosítás.

A papság nem előnyök megszerzése,
hanem szolgálat.

Urunk, azt mondta, hogy
nem azért jött, hogy neki szolgáljanak,
hanem, hogy ő szolgáljon. (Mk 10,45)

A papság annyit jelent, hogy
életünk minden napján belépünk a Szentek Szentjébe
imádni és dicsőíteni az Istent,
imádkozni és könyörögni az Egyház nevében az Egyházért.

A papság annyi, mint egy életet eltölteni
mások lábának a megmosásával,
napról-napra hordozni a hívek gondjait,
segíteni őket bajaikban,
szenvedni a szenvedőkkel,
együtt örülni az örvendezőkkel.

Basil Hume bíboros

Imádkozzunk közösen, hogy ilyen mentalitású papjaink legyenek:

Urunk, küldj ma is követeket hozzánk, akik utadat előkészítik, akik igédet hirdetik, miként János, a Keresztelő tette. Küldj ma is követeket hozzánk, akik készek arra, hogy háttérben legyenek, hogy Te, Urunk, bennünk növekedjél. Küldj ma is követeket hozzánk, akik érted és nem önmagukért élnek. Adj bocsánatot és új kegyelmet, hogy szolgálhassunk Neked, és előkészíthessük számodra az utat az emberek között, hogy megvalósulhasson a Te országod. Ámen.

Folytassuk még egy szöveggel. Mit is gondolunk, mit is várunk papjainktól?

Ima papi hivatásokért

Urunk, adj jó papokat nekünk,
ne olyanokat, amelyeneket megérdemlünk.
Akik hivatásuk fenségét átérzik,
és azt nem saját fényüknek tekintik.
Akik szolgálni szeretnének Neked,
és nem uralkodni akarnak helyetted.
Akik a Te igazságaidat hirdetik,
és nem a saját igazságaikat terjesztik.
Akik a Te akaratodat kutatják,
és nem a sajátjukat erőltetik ránk.
Akik nem szégyellnek rólad mindenütt beszélni,
de tudnak tapintatosan magukról hallgatni.
Akik nem akkor nyugtalanok,
ha miattad őket éri bántás,
hanem mikor miattuk Téged ér ócsárlás.
Akik hiszik mindazt, amit tanítottál,
és azt nemcsak velünk elhitetni akarják.
Akik velünk együtt járnak a göröngyös utakat.

Végül, Urunk, engedd megérteni,
hogy ők is csak emberek,
és ők is minél jobban megértsék:
mi bennük keressük jóságos Arcod fényét!

Még novemberben voltam egy színódussal kapcsolatos összejövetelen. Nagyon igaz, amit az egyik előadó mondott: **a pap az Egyház arca**. Igen, egy hiteles, jó pap nagyot lendíthet egy közösség életén, hitéletén. Ellenkező esetben, ugyanúgy: sokat ronthat is. Ugy gondolom, mindnyájan találkoztunk már életünket jelentősen, talán meghatározóan befolyásoló lelkipásztorral.

Paul Claudel: Daniel Fontaine abbé emlékére *Ford.: Rónay György*

Boldog, ki az oltár mögött orvost talál, és nem bírót, hanem atyát.
Papot, aki mélyen alázatos, sosem csodálkozik, haragját soha nem zúdítja rád,
Türelmes, és a tékozló fiúnak, vegyen belőle, erszényét megnyitja mindig kegyesen, s tudja, hogy ahol bőven terem a bűn; még bővebben árad a kegyelem.

„Erősen fogadom”... Igen, de holnap; vagy ma délután még, elkövetem ugyanazt a hibát.

Kétségkívül konok jószág az ördög, s csak én vagyok nála is ostobább.
De nem adom meg egykönnyen magam; megtanultam, hogy ne maradjak lent a földön, mint fadarab, vagy lomha kő, élettelen.

Ha minden pillanatban elbukom: hetvenhétyszer is fölemelkedem!
Csak a könyvekben élnek olyan lelkek, kik egyszerre tisztává fényesülnek, s csak egyszer tartanak bűnbánatot.

Ha állva nem bírok előre jutni, hát hason csúszva haladok!
S most újra itt a kegyetlen vasárnap, s milyen keserves újrarágnod ezt a vétket;
Fanyar az íze, mert hogy nem teszed, legutóbb épp erről ígérted!

Adjon ilyenkor Isten jó atyát, ne holmi ámuló s botránkozó tanárt neked.
Az a dolga, hogy bűneinket megtapintsa, s a rongyszedők apostola miért éppen tőled ijedne meg?

Itt térdelek újból előtted; lelkiatyám; tekints fiadra!
Nézd lelkemet, írók vigasztalója, szegények atyja.
Nem először jönnek eléd ezek a féligfőzött kárhozottak, ügyefogyottak, betegek.

S ez a szegény, ki, míg föloldozod, málészájúan rád mered.
Szólj, és amiket a világ nem ért meg, mondd nekem azokat a szavakat.
Jézus Krisztust hallom, ő szól szavadban, és halkán tanácsokat ad.
És én hiszem; hogy egykor, veled együtt, magam is a Paradicsomba érek,
Reverendád szegélyébe fogódzva, egyszerűen mert megígérted.

Imádkozzunk közösen is az eddig felvetett gondolatokkal:

Urunk, Jézus Krisztus! Te csodálatos dolgokat tettél és tanítottál földi életed során. Tanításod jó magként hullott az emberi szívekbe, s gyökeret vervén bőséges termést hozott. Arról is gondoskodtál, hogy legyenek, akik távozásodat követően a te nevedben, a te erőddel, a te megbízásodból hirdetni fogják mindazt, amit te hirdettél. Add, hogy a papok szavában felismerjük a te szavadat! Segíts minket, hogy az evangéliumhoz méltóan éljünk! Ámen.

Miután a papokat kiveséztük, nézzünk magunkba. Hisz az általános papság ránk is vonatkozik, ahogy az előbb már említettem. Az örömhírt nekünk is terjeszteni, hirdetni kell. Hogyan is? Szent Ferencnek tulajdonítják a mondást: „*Hirdesd az evangéliumot, és ha szükséges, használj szavakat is!*” Egész életünknek kell ezt képviselni, amibe természetesen a szavaink is beletartoznak. Közös énekünkkel idézzük fel Jézus parancsát.

***Indulj és menj, hirdesd szavam. Népemhez küldelek én.
Tövis és gaz, vér és panasz, meddig kell hallgatnom még?***

||: Küldelek én, s megáldlak én, csak menj és hirdesd szavam. :||

Tűzessé teszem ajkaidat, gyémánttá homlokozodat.

Népemnek őrévé rendellek én, Lelkemet adom melléd.

||: Küldelek én, s megáldlak én, csak menj és hirdesd szavam. :||

Szándékunkkal, igyekezetünkkel nem vagyunk magunkra hagyatva, „*az Úr áll mögöttünk*” – ahogy Reményik Sándor írta. De a szándék, az igyekezet, az akarat szükséges.

John Henry Newman: Istenem!

Lehet lelkünk még oly fennkölt:

telve jószándékkal, buzgalommal, elszántsággal,
mégis elég egy pillanatra elszakadnunk tőled, hogy

legkiválóbb *érzelmeink* szertelenséggé fajuljanak,
szeretetünk erőtlen érzelemmé satnyul,
előrelépésünk lelki kevélységgé ágaskodik,
buzgalmunk erőszakossággá türelmetlenkedik,
önbizalmunk elbizakodottsággá fuvalkodik.

Ilyenkor döbbenünk rá arra,
hogy *biztos úton csak Te tudsz vezetni bennünket.*
A Te szavad a legfőbb életszabályunk.
Az életadó erőt is Belőled merítjük
a hit csatornáján keresztül.

Igen, ezt a biztos utat keressük, szeretnénk is ezen maradni. De szabad akaratunk, rosszra hajló természetünk félrevihet bennünket. Forduljunk az Úrhoz Loyolai Szent Ignác imájával.

***Fogadd el Uram, szabadságomat,
Fogadd el egészen. Vedd értelmemet,
Akaratomat és emlékezésem.***

***Mindazt, amim van, és ami vagyok
Te adtad ingyen, visszaadom Uram,
visszaadok egyszerre mindent.***

***Legyen fölöttünk korlátlanul rendelkezésed,
csak egyet hagyj meg ajándékomul:
Szeretnem Téged.***

***Csak a szeretet maradjon enyém a kegyelemmel,
S minden, de minden gazdaság enyém,
Más semmi nem kell.***

Szent Pál írja : „*Hisz nem azt teszem, amit szeretnék, a jót, hanem a rosszat teszem, amit nem akarok.*” vagy: „*Szeretném tenni a jót, és mégis teszem a rosszat!*” Bizony, nem mindig akaródzik a jót tennünk, Krisztust követnünk.

Cirenei Simon imája

Krisztusom!
Nem így terveztem a jövőmet.
Nem akartam veled találkozni.
Nem akartam tudni, hogy ki vagy,
hogy miért gyaláznak és vernek téged.
Mégis feléd sodródtam,
és egyszer csak azon kaptam magam,
hogy az ostorcsapásokból nekem is jut,
kereszted súlya pedig a vállamra nehezedik.
El akartam onnan menni,
hisz semmi keresnivalóm nem volt ott.

Rád néztem, és mintha egy világ nyílt volna meg előttem!
Megláttam keresztedben az emberiség bűnét.
A saját bűneimet is!
Felismertem, hogy szenvedésedet értünk,
a mi bűneinkért vállaltad,
önként, szeretetből!
Most már vágyom arra, hogy melletted lehessen,
hogy én is hordozhassam keresztedet, ami az enyém is!
Köszönöm, Uram, hogy az élet forgatagában
akaratom ellenére mégis magadhoz vezetted!
Köszönöm, hogy felismerhettem benned az Üdvözítő Istent!
Köszönöm, hogy e találkozás által megváltoztattad az
életemet!
Királyom, erősítsd meg lábamat,
acélozd meg akaratomat,
hogy méltó társad lehessen az úton! Ámen.

Jézus minket is megszólít, hol csak követésére hív, máskor meg átengedi a keresztyét, hogy segítsünk hordozni. Ha figyelünk rá, megértjük, épp akkor – egy-egy adott helyzetben – mit is kér-vár tőlünk. Imádkozzunk:

Jézus az isteni tanítást hozta el nekünk, embereknek, hogy megvilágosodjunk az igazság által, s eljussunk a hitre. Azok a csodák, amikor Jézus vakoknak adja vissza a látás képességét, nagyon fontosak, mert nem csak arról van szó bennük, hogy Jézus gyógyító cselekedete következtében testi betegségük elmúlik, hanem ezen személyek értelme és szívük is megnyílik a hit számára. A hit fényét, amelyet mindannyian Istentől kapunk, nem szabad elrejtenuk, hanem mások számára is fel kell mutatnunk, mert ezt jelenti a keresztyén tanúságtétel. Mivel a krisztusi tanítás az üdvösség szempontjából elengedhetetlen számunkra, nekünk is gondoskodnunk kell terjedéséről. Ámen.

A Krisztus-követésben sok példaképünk van. Lehet, hogy személyes ismerőseink, lehet, hogy hétköznapi emberek, vagy éppen szentek. A lényeg: Krisztus útja járható, illetve csak ez járható, ha az életünkkel valamit akarunk kezdeni, ha az örök élet perspektívájából szemléljük a világot, életünket.

Túrmezei Erzsébet: Ahogy lehet

Névtelenek. Csak azt tudom, hogy hittek,
S hogy Jézus elé egy halálravált
Gutaütöttet vittek.
Beleütözték, testbe-vérbe, kőbe,
Sokaságba, falakba, háztetőbe,
De nem tört meg a bátor lendület!
Ha ajtón nem, hát a tetőn keresztül,
De odavitték
Jézus elé betegüket.
Nem hátráltak meg, és a béna járt!

Négy vádoló szempár tekint felém
Az évezredes messzeségen át.

Segítségért sikoltó testvérekkel
Van az utam lépten-nyomon tele,
Akiket vinni kellene,
Jézushoz vinni!
S megállítanak
Emberek, zárt ajtók, kemény falak.
Mégse szabad megállni! Hova lett
Az a tetőt bontó hit, szeretet?
Ki ment fel, ha végezetlen marad
Ma a szent feladat:
Jézushoz vinni embereket!?
Fel! A tetőn át is! Ahogy lehet!
Keresztültörve hittel mindenben,
Ahogy az a négy áldott névtelen!

József Attila írta: „*Mért legyek én tisztességes? Kiterítenek úgyis! Mért ne legyek tisztességes! Kiterítenek úgyis.*” Ez egy jó alaptétel, ha önmagunkkal jóban szeretnénk lenni. De ennek az lesz a folyománya, hogy ez a tisztesség testvéreink számára is példa lehet, – és lesz is! Az Isten által belénk ültetett jóra-törekvés működik, kifele is hatása lesz. Valami ilyesmi a tanúságtétel...

Bényei József: Végrendelet

A világot úgyis ki kell bírni.
Ne engedd a virágokat sírni.

Ne engedd a madarakat félni,
a hűséget hóban elvetélni,

az álmokat este megalázni,
almafákat áprilisban fázni,

a perceket ne engedd megállni,
ablakokat örökre bezárni,

csillagfényű éjszakákra löni,
ösvényeket indákkal benőni.

Ameddig a vállad íve bírja,
vigyázz minden virágtalan sírra,

vigyázz minden társtalan magányra,
füstre, fényre, ember-glóriára.

Aki árva arccal sír az égre,
takarj szelíd álmat a szemére.

Tanulj könnyet, sebet, jajt szeretni:
valakinek embernek kell lenni.

Emberségünk lényege ez a jóság, az erre való szüntelen törekvésünk. Az erőt ennek megvalósításához a jóság, a szeretet ősforrásából merítjük. Az Úr nagy kegyelmével elénk jön. Amilyen mértékben nyitottak vagyunk erre, annál jobban betölti életünket, és általunk a mieink, szűkebb-tágabb környezetünk életét is. Ezért fontos a tanulás Jézus iskolájában, hogy majd tanítókká is válhassunk, mert így még hatásosabb tanúk is leszünk!

Tehát tanítók vagy tanúk legyünk? Nem helyes a kötőszó. Tanítók és tanúk kell, hogy legyünk. Jézus erre hívott meg mindannyiunkat, mégpedig a magunk helyén, saját, egyedi körülményeink közé helyezve, talentumokkal feltarisznyázva. Valahol olvastam, hogy *a keresztények élete az utolsó evangélium, amit még olvasnak az emberek*. Hát ezért elengedhetetlenül fontos a tanúságtételünk, keresztény, hiteles életünk!

Imaóránk végén megköszönjük az Úrnak a személyes figyelmét, és kérjük további segítségét, kegyelmét, hogy hiteles tanúivá válhassunk Neki és örömhírének.

||: Köszönöm, Istenem, köszönöm életem.

Köszönöm, Istenem, köszönöm életem. :||

Köszönöm azt, hogy megszülettem,

köszönöm azt, hogy megértettem.

Köszönöm Istenem, köszönöm életem.

Köszönöm azt, hogy tanítottál,

mit értem tettél, nekem adtál.

Köszönöm Istenem, köszönöm életem.

Köszönöm azt, hogy felnőtt lettem,

még inkább, hogy ember lettem.

Köszönöm Istenem, köszönöm életem.

Köszönöm azt, hogy fenyítettél,

ha szükség volt rá, fölemeltél.

Köszönöm Istenem, köszönöm életem.

||: Mindent köszönök én, olyan jó azt mondani,

hogy szívem Benned él! :||

Mindent köszönök én!

Nyugodalmass jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.”

„Én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.”

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

19.

Boldogok a békességesek...

2022. március

Szelíd leszek, ha megaláznak.
Nem gyötörnek emésztő vágyak,
nem diadalt: - békét kívánok,
s a mennyek országára várok.

Naponta célom: azt keresem,
mi igaz s elveszíthetetlen.

V a l ó d i gazdagságra vágyva
építem házam kösziklára...

Siklós József: Hegyről hazafelé

Ajánlás:

Napjainkban, zürzavaros világunkban mintha megszűnt volna a békesség, a békességre törekvés. Világhatalmak, kisebb-nagyobb térségek, politikai mozgalmak, „izmusok”, végső soron emberek feszülnek egymásnak. Mind állítja saját igazát, erről a másikat leginkább agresszív módon meg is akarja győzni. Hol és hogyan keressük a békét, megnyugvást ilyen viszonyok között?

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

„Az állam akkor van rendben, amikor a kardokat rozsdá emészti, az ásók meg fényesek; amikor a börtönök az ürességtől konganak, a magtárak meg szűkek; mikor az orvosok gyalog járnak, a pékeknek meg kocsira is jut; ami csak úgy valósul meg, ha a törvényszék udvarát felveri a gyom s a templom küszöbét kopottra járják.” Ez a kínai bölcelet ideális állapotokat vetít elénk. Mai társadalmi berendezkedésünk – világszerte – egyre messzebb kerül ettől, ahogyan maguk az egyes emberek is.

Miért ez a nagy zűrzavar, békétlenség?

Istent száműzték, mindenki a maga kisistene akar lenni. De két dudás nem fér meg egy csárdában, pláne, ha mindenki dudás akar lenni. Mérhetetlen önzés, atomizálódott társadalmak, agyimosott emberek, a gyökerek felszámolása, megtartó értékeink tagadása, üldözése: a kórkép legfőbb elemei...

És mit tegyen, hol keressen kapaszkodókat a normalitásra törekvő ember? Nekünk van egy iránytűnk, akit érdemes követnünk, ha belső, lelki békére, boldogságra vágyunk. Ő azt mondta: *én vagyok az út, az igazság és az élet...*

Máshol hiába keresgélünk!

Különös hangsúlyt kap ezen imaóra átmélkedése most, hogy közben kitört az orosz-ukrán háború...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2022.02.19. - 23:20

2022. március

Imaóránk elején Andor atya kihelyezte az Oltáriszentséget, majd röviden bevezette imaóránkat. Ez alkalommal a templomban jöttünk össze, a járványhelyzet miatt nem a Mindszenty iskolában.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Szeretettel köszöntelek benneteket, jó, hogy ilyen sokan eljöttünk! Különösen szép, hogy most a templomban van ez az imaóra. A témánk a békesség, ezért imádkozunk ma. Békesség – látjuk, hogy a békére nagy szükség van, hiszen itt a határainktól nem messze már készülődik a háború. És bizonyára tudjátok, hogy most volt a finn képviselő asszonynak az újabb tárgyalása. Nagy békével fogadta ezt a dolgot. Sokan mellette állnak. Mi is, a mai imaórával is imádkozunk érte. Egy precedensnek nézünk elébe, és nem mindegy, hogyan sül el ez a dolog. Ezzel a lélekkel imádkozunk a békéért.

Boldogok a békességesek, más fordításban a békességszerzők, illetve békességre igyekvők, mert ők Isten fiainak mondatnak. Mai alkalommal a békességről gondolkodjunk.

Ugyan néhány hónappal ezelőtt szintén a béke volt a témánk, de úgy gondoltam, ez olyan fontos dolog, szelete, talán inkább kerete emberi életünknek, hogy érdemes gyakran elgondolkodnunk rajta. Nagyon aktuális ez a téma, mert a világ, ami körülvesz bennünket, minden, csak nem békesség. Akárhova nézünk, békétlenséget tapasztalunk. Világhatalmi törekvések feszülnek egymásnak. Gonosz erők – a sátán szolgái – hatalmi gögjükben magukat Istennek képzelve, egyenesen a káosz-teremtésben érdekeltek, még ebből is hasznot remélve, teremtve. Az irányításuk alá került fősodratú média ontja a legvadabb, a hagyományos értékrendet támadó, szerintük az emberi szabadságot védő, fals állításait.

A fényes nyugaton már a jobb érzésű emberek sem mernek megszólalni, kiállni a valódi értékek mellett, mert akkor egzisztenciálisan lenullázzák, rosszabb esetben egyenesen üldözik, bebörtönzik őket.

Itthon is van – sajnos! – az ilyen mentalitásnak támogatói rétege. Elég a híreket, híradásokat figyelni.

És itt volnánk mi, akik a keresztény értékrend szerint képzelve el életünket, a közállapotokat. Egyre többet hallani a verbális és minden más módon megvalósuló keresztényüldözésről. Finnországban épp most készül-

nek börtönbüntetésre ítélni egy volt minisztert, mert egyik megnyilatkozásában Szent Pál leveléből idézett. Hova tart a világ, benne Európa?

Európa

Tudtok üveget önteni
fiaiatok mégsem átlátszóak
gondolataitok is sötétek
tudtok világítani
magatok mégsem világítotok
ki utánatok megy verembe lép

szét tudjátok rombolni az atomot
mikor akartok építeni
idegen bolygók közt akartok repülni
mikor mertek már magatokba szállni
hidaitok szétugró partokat fognak egybe
ember ember közt vak mélység rohan
nem akarjátok egymást átölelni
úgy kúsztok mint egy lövészárók
mint kígyók egymás fele
halottaitokra virágokat szórtok
az élőknek bitókkal vagytok tele
irgalomért kiáltotok az égre
magatok mégis kegyetlenek vagytok
kiszúrjátok a szelídség szemét
kaszárnyákkal ültetitek tele szíveitek
s fehér botot raktok a béke kezébe
s koldulni állatjátok a világ utcasarkaira

esteledik Európa túlsokat koldult
ideje lenne már hazavezetni...

A jézusi szólás nagyon aktuális: vak vezet világtalant. Bizony, ideje lenne ezt a vakot hazavezetni!

Persze, nem mindenki futóbolond. A nem keresztények közül is egyre többen látják ezt az értékválságot, a zsákutcába masírozást, csak nem elég bátor, nem elég hangos, nem elég szervezett ez a tábor. Igaz, a másik oldalon mindent megtesznek, hogy a józan hangok ne kerülhessenek nyilvánosságra.

A józan gondolatokra nem vevő ez az eltorzult világ. A kisemberek érdekeit odaát – szóban és a választások kapcsán – szokták emlegetni, politikai haszonszerzésből.

Gyombolai Márton: A Szürkék üzenete

Nem nyílt levél ez - napjaink divatja -
Sokmillió szürke emberszív íratja,
Ki tollat fogni nem tud, nem akar,
De zaklatja a zajló zűrzavar.
Aki csak élt, dolgozott és látott:
Fehér, zöld vagy piros vérbe fordult álmod,
Barnát és feketét; mit hirdettek „érte”
S mindre reáfröccsent szürkék piros vére...
Szürke az üzenet, amilyen a létük.
„Velük” számoljanak, ne mint eddig „értük”!
Kevés tiszta szóval, ha kemény, ha fáj is,
Mondják ki már végre szürkék igazát is!
Illatos a virág, díszesek a lombok,
De alul a gyökér oldja meg a gondot.
Ő küld élet-nedvet virághoz gyümölcshöz,
Ágtörő viharban ő tapad a földhöz.
Kevés, amit kíván, azt viszont akarja!
Az egész fa léte fordulhat meg rajta.
Bosszú, vád, gyűlölet hagyattassék másnak,
Egynek van ideje: az összefogásnak.
Holnapra szükség lesz minden szívre, kézre,
Holtaknak kegyelet, az élőknek béke,
Férfitől hűséget, alkotó kezeket,
Asszonyoktól mosolyt, megértést, gyereket,
A földtől kenyeret, az embertől békét,
Igazmondó szürkék nemzeti egységét!
Emberkéz ne legyen soha többé véres,
Csak úgy juthatunk el újabb ezer évhez.
Az első ezerből tanuljunk meg egyet,
Amilyen a család, olyan lesz a nemzet!
Ahogy emberségből szeretetből futja:
Úgy alakul jövőnk bontakozó útja.
Üzeni a gyökér, értse meg a fája,
Ennyi az üzenet: szürkék hitvallása.

Fekete István Füveskönyvéből jutott eszembe a következő idézet:

„Persze, nem veheti magára az ember az egész világ gyötrődését és fájalmát, de van közösségi érzés – illetve: kellett volna lenni -, van Biblia, van Becsület – mint ahogy van -, s hitvány közömbösségünkben s elvakult egoizmusunkban nem vettük észre, hogy a körülöttünk égő paloták tüzeiben egyszer csak a mi kis putrink is lángot vet....”

Látjuk, hogy nyugaton a megalkuvás, sunyítás hova vezet. A gonosz erők teljes pályás letámadást indítottak a józanság ellen. De azt is tudjuk, hogy hosszú távon a hazugságra, csalárdságra, emberek megrontására irányuló világhatalmi törekvések lufija ki szokott durranni. És ez a kidurranás sok ember megnyomorítását, halálát szokta hozni.

Azt gondolom, ennyi elég is a helyzetelemzésből. Nézzük inkább azt, hogy mi mit tehetünk a béke megteremtése, megőrzése érdekében. Először is kérjük az Úrtól, aki ezt meg tudja adni nekünk, és talán épp általunk a mieinknek:

Istenem! Adj szeretteimnek jó egészséget és boldogságot, hitet és szeretetet, igaz lelki életet. Ajándékozd nekik békédet, amelyet nem kaphatnak meg a világtól. Engedd, hogy védelmed alatt boldog közösséggé váljunk; hogy mindig szeretettel és hűséggel viseljük el, ami ér bennünket. Add, hogy mindig osztozzunk egymás örömeiben és bánatában. Adj erőt, hogy amikor szeretteim elcsüggednek és keserű csalódás éri őket, mindig vigasztalást, menedéket, támaszt jelenthessek számukra. Ámen.

Boldogok a békességesek... Igen, a békére törekvésünk, a belső békénk megteremtése nagyon fontos. A világbéke az emberi szívekben kezdődik. Ezt nem csak óhajtjuk, hanem akarnunk is kell.

Reményik Sándor: Jóakarát

„Én jót akartam, - s minden rosszra vált...”

Van-e szörnyűbb szó, szörnyűbb tördőfés;

Mellyel a szív magának ad halált,

S önnön hajába markol szaggatón

A kétségbeesés?!

„Én jót akartam.

Zephirt vetettem, - és vihart arattam. -

Szóltam a földnek: gyorsabban forogj! -

S megindult alattam,

Mint a horkanó paripa, vadul.

Egy téglá nem tetszett a templomfalban,
Megmozgattam, - s a templom összedőlt.
Én jót akartam.”

Mikor eljő az ítéletnek napja,
A végső nap,
S a maga jussát minden szív kikapja,
Mikor a Bíró rátekint merőn:
Egyensúlyozni bűnök tonnasúlyát,
Egy hópehely a *másik* serpenyőn,
Lángtengerek közt keskeny tejfolyó.
Kárhozat-földjén üdvösség-barázda:
Jóakarát - elég lesz ez a szó?...

Egyik mondásunk szerint a pokol tornáca is jó szándékkal van kikövezve. De a jó szándék mellé kell a bölcsesség, határozottság, előrelátás is, és a mindezekből fakadó cselekedeteink. Jézus figyel, segíti békére törekvésünket, épp most is figyel ránk! Énekeljünk:

**||: Békesség legyen velünk, itt van Jézus köztünk!
Békesség, békesség legyen velünk! :||**

A békességre való törekvésünk előfeltétele annak, hogy boldogok lehessünk. Jézus tanítását aprópénzre kell váltanunk. Gyökössy Endre, református lelkész segít nekünk az értelmezésben.

Dr. Gyökössy Endre: A Boldogmondások margójára

(Máté ev. 5. rész 1-12. versekhez)

- Boldogok, akik tudják, miért élnek, mert akkor azt is megtudják majd, hogyan éljenek.
- Boldogok, akik összhangban vannak önmagukkal, mert nem kell szüntelen azt tenniük, amit mindenki tesz.
- Boldogok, akik csodálkoznak ott is, ahol mások közömbösek, mert örömes lesz az életük.
- Boldogok, akik tudják, hogy másoknak is lehet igaza, mert békesség lesz körülöttük.
- Boldogok, akik nevetni tudnak önmagukon, mert nem lesz vége szórakozásuknak.

- Boldogok, akik meg tudják különböztetni a hegyet a vakondtúrástól, mert sok zavartól kímélik meg magukat.
- Boldogok, akik észreveszik egy diófában a bölcsőt, az asztalt és a koporsót, és mindháromban a diófát, mert nemcsak néznek, hanem látnak is.
- Boldogok, akik lenni is tudnak, nemcsak tenni, mert megcsendül a csöndjük és titkok tudóivá válnak. Leborulók és nem kiborulók többé.
- Boldogok, akik melegség keresése nélkül tudnak pihenni és aludni, mert mosolygva ébrednek fel és örömmel indulnak újukra.
- Boldogok, akik tudnak elhallgatni és meghallgatni, mert sok barátot kapnak ajándékba és nem lesznek magányosak.
- Boldogok, akik figyelnek mások hívására anélkül, hogy nélkülözhetetlennek hinnék magukat, mert ők az öröm magvetői.
- Boldogok, akik komolyan tudják venni a kis dolgokat és békésen a nagy eseményeket, mert messzire jutnak az életben.
- Boldogok, akik megbecsülik a mosolyt és elfelejtik a fintort, mert újuk napfényes lesz.
- Boldogok, akik jóindulattal értelmezik mások botlásait, akkor is, ha naivnak tartják őket, mert ez a szeretet ára.
- Boldogok, akik el tudnak hallgatni, ha szavukba vágnak, ha megbántják őket, és szelíden szólnak, mert Jézus nyomában járnak.
- Boldogok, akik mindebből meg is tudnak valósítani valamit, mert életesebb lesz az életük.

Láttuk Reményik Sándor előbbi verséből, hogy a jóakarát önmagában nem biztos, hogy elegendő. A költő egy másik verse újabb, fontos szempontra hívja fel a figyelmünket:

Reményik Sándor: Ne ítélj

Istenem, add, hogy ne ítéljek -
 Már tudom én, honnan ered,
 Micsoda mélységből a vétek,
 Az enyém és a másoké,
 Az egyesé, a népeké.
 Istenem, add, hogy ne ítéljek.

Istenem, add, hogy ne bíráljak:
Erényt, hibát és tévedést
Egy óriás összhangnak lássak -
A dolgok olyan bonyolultak
És végül mégis mindenek
Elhalkulnak és kisimulnak
És lábaidhoz *együtt* hullnak.
Mi olyan együgyűn ítélünk
S a dolgok olyan bonyolultak.

Istenem, add, hogy minél halkabb legyek -
Versben, s mindennapi beszédben
Csak a szükségeset beszéljem.
De akkor szómban súly legyen s erő
S mégis egyre inkább simogatás:
Ezer kardos szónál többet tevő.

S végül ne legyek más, mint egy szelíd igen vagy nem,
De egyre inkább csak *igen*.
Mindenre ámen és igen.
Szelíd lepke, mely a szívek kelyhére ül.
Ámen. Igen. És a gonosztól van
Minden azonfelül.

Hogy nem ítélkezünk testvéreink felett, nem azt jelenti, hogy egyetértünk káros, bűnös, romboló tetteikkel, szavaikkal! A jézusi mértékletesség szerint **van** teendőnk. Hogy is mondta Mesterünk: „*Ha vétkezik ellened testvéred, menj, fedd meg őt négy szemközt. Ha hallgat rád, megnyerted testvéredet. De ha nem hallgat rád, vigyél magaddal egy vagy két másikat, hogy két vagy három tanú bizonyítsa az ügyet. Ha azokra sem hallgat, mondd meg az egyháznak. Ha pedig a közösségre sem hallgat, vedd úgy, mintha pogány volna vagy vámos.*” Imádkozzunk ezért a mentalitásért:

Urunk, Jézus Krisztus! Te szeretettel fordulsz felénk és a szeretet gyakorlására hívsz minket. Azt kéred tőlünk, hogy mutassuk ki szeretetünket Isten iránt és embertársaink iránt. A szeretet gyakorlásához szükségünk van szívünk odaadó szándékára, lelkünk beleegyezésére, értelmünk belátására és akaratunk erejére. Taníts minket az önzetlen szeretetre! Tégy minket készséggé, hogy le tudjunk mondani saját érdekeinkről, és mások szolgálatában találjuk meg életünk örömét! Taníts minket, hogy teljes szívvel szeressünk mindenkit! Hiszek, Uram, erősítsd bennünk a hitet! Ámen.

Két fogalmat, két mentalitást emelnék ki, ami a béketeremtéshez elengedhetetlen, amiket Jézustól tanulhatunk el. Az egyik a szeretet, amibe az ellenség-szeretet is beletartozik, ami ugye csak értelmünkkel valósítható meg. A másik: az alázat, de nem a bárgyú megalkuvás - érdek vagy megfélemlítés miatt -, hanem a más vélemény, értékrend tiszteletben tartása. Kívánatos, hogy ilyen lelkülettel forduljunk mindenki felé.

Siklós József: Hegyről hazafelé

Szelíd leszek, ha megaláznak.
Nem gyötörnek emésztő vágyak,
nem diadalt: - békét kívánok,
s a mennyek országára várok.

Naponta céloom: azt keresem,
mi igaz s elveszíthetetlen.
V a l ó d i gazdagságra vágyva
építem házam kösziklára,

lelkemben szent szavak égneek,
hazamegyek hát - sónak, fénynek,
s ha árad felém szitok, átok:
őszintén mindent megbocsátok.

Nem törekszem fénylő babérra.
Szolgálni rejtve: lelkem célja.
Homlokomon nincs gond-barázda,
ráhagyatkozom hű Atyámra.

Óre madárnak, liliomnak:
kezében jó helyen a holnap.
Szívemben béke, számon zsoltár,
a keskeny utat vállalom már.

Más hintón vágat? Gyalog baktatok.
És mint még soha, oly boldog vagyok.

A következő ima is hasonló szellemben íródott. Látjuk a körülöttünk lévő világ torzulásait, mi – ennek közepette – Jézus nyomán és segítségével szeretnénk legalább szűkebb környezetünk számára a béke szigetévé válni.

Hadd legyek a föld sója

Uram, Jézusom!

Add, hadd legyek a föld sója, a világ világossága!

Akkor is ezt kérem,

ha tűzön, vízen kell átmennem, hogy sóvá váljak.

Ne engedd, hogy olyan legyek, mint a látványpékségek:

a hamis ízesség kedvéért,

vagyis a világ divatjáért

lemondjak a valódi értékekről.

A valóban ízes étel önmagáért beszél,

a jó ízű víz itatja magát.

De vajon mitől jóízű az emberi élet?

Hiszem, hogy csak valami nagy-nagy szeretettől.

Segíts, Uram, hogy a föld sójaként éljem meg szeretetedet.

Hiszem, hogy csak akkor lesz elviselhető ez a világ,

ha szolgáljuk egymást,

ha lehajlunk egymás gyöngeségeihez,

poros lábaihoz,

ha lehajlunk a másik nyűgös gondjaihoz,

bűneihez,

emberi rútságához.

Add, hogy keresztény magatartásom sugározzék,

áttérjedjen minden körülöttem levő emberre.

Legyen meg bennem a keresztény ízesség,

a belső öröm és a jóakarát,

és ez kifelé is hitelesen látszódjék rajtam.

Ezt kérem tőled a mai napon.

Ámen.

Ezzel a szándékkal énekeljünk:

Oldani, Uram, s oldódni vágyom. Üdvözíteni és üdvözülni vágyom.

||: Alkotni, Uram, s alakulni vágyom. :||

Ékesíteni, s ékesedni vágyom. Dalolni, Uram, s dallá lenni vágyom.

||: Követeddé lenni, s érted tenni vágyom. :||

Lámpád vagyok, ha látsz engem. Ajtód vagyok, ha zörgetsz bennem.

||: Ki látod, mit teszek, hallgass el engem. :||

Emberből vagyunk, minden jó szándékunk, igyekezetünk ellenére is megbotlunk, tán el is esünk. De ha naponta leltárt csinálunk, úgy gondolom, azért haladunk.

Esti ima

Uram, ilyenkor este látom csak igazán, milyen nehéz a napnak minden percében „aprópénzre váltani” még oly nemes törekvéseket is, mint felebarátaink szeretete. Mert te nem szónoklatokban és szépen kidolgozott értekezésekben kívánod tőlünk ezt a szeretetet, hanem azt akarod, hogy elsősorban azokhoz legyünk jók, megértők, türelmesek, tapintatosak, akikkel együtt élünk, dolgozunk, akikkel meg kell osztanunk a nap minden örömét és nehézségeit - más szóval: mindazokkal, akiket mellénk rendeltél.

Vajon nem térnek-e ma este többen is keserű szájízzel haza éppen miattam? Mert tapintatlan voltam, udvariatlanul, hozzád nem méltóan viselkedtem? Nem okoztam-e súlyos csalódást valakinek is kiábrándító magatartásommal? Uram, bocsáss meg ezért nekem, s engedd, hogy hibámat holnap mielőbb jóvátehessem!

De köszönöm, Istenem, ha a te segítségeddel sikerült ma egy hálás pillantást vagy mosolyt fakasztanom valakinek az arcán. Adj ma este minden ismerősömnök néhány békés órát szeretteik körében. Azoknak is, akik neheztelnek, azoknak is, akik szívesen emlékeznek rám. Sejtse meg mindannyiuk a nagy törvényt, hogy egyedül a szeretet az, amelyből minél többet nyújtunk egymásnak, annál több marad belőle a magunk számára. Ámen.

Minden napon újra kezddhetünk, minden nap tehetünk jót, szólhatunk békítő szavakat, megélhetjük a jézusi mentalitást. És minden este megköszönjük, ha valamit sikerült megvalósítani jóra törekvő szándékainkból. Most is ezzel a hálával köszönünk el Tőle, hogy itt lehettünk, nála/vele tölthettük ezt az órát.

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás *csengetés*

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Illyés Gyula írta:

Minden ütésed, átkod / Hiába ellenem. / Szörnyű a fegyverem: / Megbocsátok.

Ez a mentalitás menti meg a belső békénket, és az egész világot! Jézus ezt mutatta meg a keresztfán a jobb latornak. Ha tudjuk, merre tartunk, hol a kitűzött célunk, akkor bátran haladhatunk – Mesterünk nyomán. Boldogabb és életeesebb lesz az életünk, és önmagunkkal is jóban lehetünk. Mai utolsó szövegünk egy tanmese.

A bárány

A báránka alig jött a világra, észrevette, hogy az állatok között ő a leggyengébb. Állandóan torkában dobogott a szíve. Nagyon félt, hogy valami vadállat megtámadja. Nem tudta, hogyan fog megmenekülni. Elmesélte bánatát a Teremtőnek.

- Szeretnél kapni valamit, hogy megmenekülj? - kérdezte jóságosan a Teremtő.

- Igen, jó lenne - volt a válasz.

- Megfelelne egy pár erős agyár?

- Akkor a friss füvet biztosan nem tudnám leharapni.

- Akkor két hegyes szarv, talán?

- Az sem, mert biztosan rosszra használnám őket.

- Vagy olyan méregfog, mint a kígyóé, hogy mérget marjál az ellenfél testébe?

- Szó sem lehet róla. Engem is gyűlölne mindenki.

- Talán akkor két erős pata?

- Az sem kell, mert lónak néznének.

- De mégis, valami csak kellene, hogy megsebezsd, aki meg akar támadni?

- Megsebezni, én? Arra nem lennék képes. Inkább maradok olyanak, amilyen vagyok.

Elfelejtettük, hogy bizonyos fokig olyanok vagyunk, mint a védtelen állatok, éles fogak vagy karom nélkül, minden támadásnak kiszolgáltatva. Nem a ravaszság ment meg, hanem az áldozat: A képesség, hogy másokat szeressünk, vagy helyet engedjünk mások szeretetének.

Nem a mi keménységünk ad az éjszakának langyos meleget, hanem mások óhaja, hogy fel tudjanak melegedni. Az ember igazi ereje a gyengédsége.

„...az erő a gyöngeségben nyilvánul meg a maga teljességében, ...amikor gyöngé vagyok, akkor vagyok erős.” írja Szent Pál a korintusiaknak. Ez a gyöngeség, a Jézusra teljes ráhagyatkozást jelenti számára – jelentse számunkra is, hogy a mi erősségünk is ez legyen, és az Ő békéjét tudjuk képviselni életünk minden helyzetében! Befejezésül egy profán imát énekeljünk:

*Nézem a tó vizét, hallom a halk zenét
és látom az égbolt hulló csillagát.
Mint közönyös idegent, úgy érzem a végtelent.
Valahol egy gyermek sír és semmi se jó, ami hír
Oly sok a szenvedés, a jóindulat kevés,
az ostobasággal szemben védtelen.
Világra jövünk valahol és az élet néha pokol.
Ha valahol létezel, mondd, miért tűröd el?*

||: Békét adj, uram, kérlek háborgó szívemnek! Békét és reménységet a megszületendő gyerekeknek! :||

*Hallom a híreket, nézem a képeket,
mért kell, hogy így legyen, óh Istenem
Annyi a szenvedés és a segítség kevés.
Ha valahol létezel, mondd, miért tűröd el?*

||: Békét adj, uram, kérlek a háborgó szíveknek! Békét és reménységet minden ártatlan gyerekeknek! :||

*Békét és reménységet, békét a világnak!
Békét és reménységet az ember ennyit csak kívánhat.
Békét adj, uram, kérlek a háborgó szívemnek! Békét és reménységet minden ártatlan gyerekek!*

*Békét és reménységet, békét a világnak!
Békét és reménységet az ember ennyit csak kívánhat!*

Adj békét, adj békét, Uram! - - - Békét és reménységet, békét a világnak!

Nyugodalmass jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek!

Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja...

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

20.

Égi hazánk – földi hazánk...

2022. április

Fogyunk, romlunk, mégis megvagyunk,
győztes, vesztes – ez is mi vagyunk,
pusztít, éltet átkunk, áldásunk,
jövőt gyilkol testvérdúlásunk.

Hiszünk vagy nem, Isten megsegít,
talán úgy, hogy éppen nem segít,
talán hitünk így is megmarad,
Talán lesz még – nekünk virradat!

Kaiser László: Magyarok

Ajánlás:

Emberi életünk alakulását meghatározza az a fizikai, szellemi környezet, ahova helyezett bennünket az Úr. Ennek a környezetnek nemcsak elszenvedői, vagy éppen élvezői, de aktív alakítói is vagyunk. Ebben a földi hazában készülünk fel arra a másik hazára, amit Jézus által megígért nekünk a mi mennyei Atyánk...

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Az értékek általános relativizálódása tapasztalható világunkban. Sajnos, ebbe a **haza** fogalma is beletartozik. Sokféle oka lehet annak, hogy sokan „világgá mennek”, elhagyják szülőföldjüket – a visszatérés legcsekélyebb szándéka vagy esélye nélkül. A migrációs válságba épp most „fullad bele” Európa, és megjelentek a valódi menekültek is, köszönhetően a nagyhatalmi játszók generálta orosz-ukrán háborúnak. A földi haza – így vagy úgy – sokak számára elveszett...

És mi van az égi hazával?

Szekularizálódó világunkban, ahol a keresztényüldözés – kicsiben, nagyban – mindennapos, sokak számára szintén elveszett. Egy istentelen világban gyökértelessé és hontalanná, perspektíva nélkülivé válik az emberiség jelentős része, ha nem eléggé tudatos, ha „rossz helyre született”, vagy a gyökerei már nem jelentenek semmit az önérdek vezérelte, „valóítsd meg magadat” világban. Ez azután – sokak életében – egyéni tragédiához is vezet. Isten nélkül nincs megoldás...

Saint-Exupéry Kis hercege dalában (Halász Judit) mindez megfogalmazódik:

*A végtelenhez mérve semmi se tökéletes
Az ember nyughatatlanul mégis mindig keres
Az örökös vándorút véget soha nem ér
S ha nincsen gyökered - elvisz a szél...*

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2022.03.18. - 23:20

2022. április

Imaóránk elején Andor atya kihelyezte az Oltáriszentséget, majd röviden bevezette imaóránkat. Megint a templomban jöttünk össze, nemzeti ünnepünk emléknapiján.

***Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színeiben, az Oltáriszentségben.***

Égi haza – földi haza... A mai alkalomra megint egy nagyon aktuális témát választottam. Emberi életünk alakulását meghatározza az a fizikai, lelki, szellemi környezet, ahova helyezett bennünket az Úr. Ennek a környezetnek nemcsak úgymond elszenvedői vagy éppen élvezői, de aktív alakítói is vagyunk. Ez volna a földi haza, amibe nagyon sok minden beletartozik. Néhány szempontot felelevenítünk ma. Ebben a földi hazában készülünk fel arra, a másik hazára, amit Jézus által megígért nekünk mennyei Atyánk.

Isten, család, haza. Ebben a sorrendben! Egyetértve Eperjes Károllyal én is azt gondolom, hogy keresztény értékrendünk szerint így helyes. **Isten** gyermekei vagyunk, ezt elsősorban **családunkban** tudatosíthatjuk, és élhetjük meg. Ez a kötődés-rendszer, ez az érdek- és értékközösség teszi fontossá a **haza** fogalmát. „Ha nincsen gyökered, elvisz a szél” - hangzik egyik dalszövegben.

A sátán létező valóság, és Isten ellen dolgozik. Isten szeretetéből akarja kiszakítani az embert. Mint látjuk, napjainkban sajnos elég jó eredménnyel.

Amikor az égi és földi hazánkról gondolkodunk, érdemes egy kicsit hátrébb lépni, és megvizsgálni az embereket motiváló, befolyásoló tényezőket.

A Sátán találkozót tartott...

Sátán összehívta a démonokat a világ minden tájáról. A megnyitó beszédében ezt mondta: „Nem tarthatjuk vissza a keresztényeket attól, hogy eljárjanak istentiszteletre. Nem tarthatjuk vissza őket attól, hogy olvassák a Bibliájukat, és hogy tudják az igazságot.

Még csak attól sem tarthatjuk vissza őket, hogy bensőséges kapcsolatot alakítsanak ki a Megváltójukkal. Ha egyszer megszerezték ezt a kapcsolatot Jézussal, megtört a hatalmunk felettük. Úgyhogy, engedjétek, hogy elmenjenek istentiszteleteikre, engedjétek, hogy magukhoz vegyék az úrvacsorát, de lopjátok el az idejüket annyira, hogy ne legyen idejük arra, hogy igazi kapcsolatot alakítsanak ki Jézus Krisztussal.”

„Ezt akarom tenni!” - mondta a Sátán. „Eltéríteni őket attól, hogy megragadják a kapcsolatot a Megváltójukkal és fenntartsák ezt az éltető kapcsolatot egész napon át!”

„Hogyan tegyük ezt?” - kiabálták a démonjai.

„Kössétek le őket az élet mellékes dolgaival és találjatok ki számtalan cselet, amikkel lefoglalhatjátok a gondolkodásukat” - válaszolta ő.

- Kísértétek őket arra, hogy költsenek, költsenek, költsenek, és kérjenek kölcsön, kérjenek kölcsön, kérjenek kölcsön.
- Győzzétek meg a feleségeket, hogy dolgozzanak hosszú órákat, és a férjeket, hogy dolgozzanak 6-7 napot egy héten, 10-12 órát egy nap, így megengedhetik maguknak az üres életformát.
- Tartsátok vissza őket attól, hogy időt töltsenek a gyerekeikkel. Ahogy a családok darabokra hullanak, hamarosan, az otthonaik többé nem lesznek biztonságos menedékek a munka nyomása alól!
- Stimuláljátok túl az agyukat, hogy ne legyen képesek meghallani azt a halk, szelíd hangot.
- Csábítsátok őket arra, hogy kapcsolják be a rádiót vagy a magnót, amikor vezetnek, hogy hagyják bekapcsolva a tévét, videót, cd-lejátszót és a számítógépet az otthonaikban folyamatosan, és gondoskodjatok arról, hogy minden üzletben és étteremben a világon nem biblikus zenét játsszanak folyamatosan. Ez majd bezsúfolódik az agyukba és megtöri a kapcsolatot Krisztussal.
- Töltsétek fel a dohányzóasztalokat magazinokkal és újságokkal.
- Nyomjátok bele az agyukba a híreket 24 órán keresztül.
- Törjétek be a vezetés perceibe hirdetőtáblákkal. Árasszátok el az e-mail postafiókjaikat szeméttel, katalógusokkal, amikből online lehet rendelni, sorsolós játékokkal és mindenféle hírlevéllel és promóciós ingyenes ajánlatokkal, szolgáltatásokkal és hiú reménnyel.
- Tetessetek sovány, gyönyörű modelleket a magazinokba és a tévébe, hogy a férjek azt higgyék, hogy a külső szépség a fontos, és aztán elégedetlenekké válnak a feleségükkel.

- Tartsátok fáradtan a feleségeket olyannyira, hogy ne tudják éjjel szeretni a férjüket. Adjatok nekik fejfájást is! Ha nem adják meg a férjüknek azt a szeretetet, amire szüksége van, hamarosan máshol fogják azt keresni. Ez jó hamar szétszakítja a családokat!
- Adjatok nekik télapót, hogy eltérítsétek őket attól, nehogy megtanítsák a gyerekeiknek a karácsony igazi jelentését.
- Adjatok nekik húsvéti nyuszt, így nem fognak beszélni az Ő feltámadásról, a bűn és a halál feletti hatalmáról.
- Még ha el is utaznak pihenni, tegyetek arról, hogy hajszojják ott is túl magukat, hogy kimerülten térjenek vissza. Tartsátok őket túl elfoglaltan ahhoz, hogy kimenjenek a természetbe és Isten teremtményeit csodálják. Küldjétek el őket inkább vidámparkokba, sporteseményekre, színdarabokra, koncertekre és moziba.
- Tartsátok őket elfoglaltan, elfoglaltan, elfoglaltan! És amikor lelki találkozóra mennek, nyugtalan lelkiismerettel fognak távozni.
- Zsúfoljátok tele az életüket sok jó kifogással, hogy ne legyen idejük keresni Jézus hatalmát. Így egy idő után a saját erejükből fognak dolgozni, fel fogják áldozni az egészségüket és a családjukat egy elég jó cél érdekében.

„Működni fog! Működni fog!” - kiabálták...

Mekkora terv volt! A démonok buzgón indultak teljesíteni a megbízásukat, hogy a keresztények minél kevesebb időt hagyjanak Istenre és a családjaira szerte a világon, és hogy minél kevesebb idejük maradjon arra, hogy beszéljenek másoknak arról, hogy Jézus hatalma hogyan változtatta meg az életüket. Azt hiszem, a kérdés az, hogy sikeres volt Sátán ebben a cselben? Döntsd el te magad!

Én azt hiszem, érdemes ezen szempontrendszer szerint megvizsgálni életvitelünket. Bizonyára találunk majd olyan tételeket, amiben mi is bedőltünk a sátáni szirén-hangoknak. Az egész reklámpar erre épít, hogy az éppen reklámozott dolog nélkül senkik vagyunk, bugrisok, rabok. Nagy a kísértés, észnél kell lennünk és eldönteni, mi is igazán fontos az életünkben. Kérjük ehhez a segítséget, imádkozzunk:

Istenünk, te jól ismeresz bennünket és bűneink ellenére is meglátod belső szépségünket. Segíts minket, hogy olyanná váljunk, amilyennek te látsz minket! Legyen mindig közel hozzád a szívünk! A szabadság sosem jelentheti a tőled való elszakadást vagy függetlenséget, hiszen éppen a te törvényeid biztosítják számunkra az igazi lelki szabadságot. Ha engedelmessékedünk a te törvényeidnek és nem tekintjük azokat oktalan módon szabadságunk korlátainak, akkor valóban jobbakká válhatunk. Segíts minket, hogy bűneink megvallása után a jó útra térjünk, és azon megmaradjunk! Ámen.

A földi haza jelentőségét nagyon jól, és nagyon szomorúan mutatja be az a válság, ami Ukrajnát érte: édesanyák apró gyerekeikkel, egy-két bőrönddel, puszta életükért menekülnek onnan, ahol az otthonuk volt. Férjek, apák, fiútestvérek nélkül kénytelenek hátrahagyni otthonukat, amit esetleg már bombatalálat is ért. Földi hazájuk tehát odalett. Így működik, és ilyen hatása van az Isten nélküli, önzésre, hatalomvágyra, pénzsóvárgásra építő világnak.

Bódás János: A mennybe ment Jézushoz

Uram, ha most onnan lenézel,
lásd: a lét most sincs tele mézzel,
hogy rengeteg bűn, kapzsiság van
e szüléstől nyögő világban.
Még nem mérték az igaz ember,
az az „igaz”, kinél a fegyver,
az akar „jót”, aki hatalmas,
a szegény, gyenge neve: hallgass!
... BÉKE?!... Öt kontinens rivallja
s a kapzsi ember meg se hallja,
sőt, a nevedben ölni készül,
s Te is, nem úr vagy már, de vádlott:
– így váltottad meg a világot?
Engem nem tántorít el Tőled,
ha nem mindig látom erődet,
de száz ok, érv, kínos eset
szól napról napra ellened
s a gyenge hit megtántorul,
ha nem látja: Te vagy az Úr!

Uram, nem magamért esengek,
de százmillió ember szenved,
tetű, éhség, rabszolga-járom
gyötri őket. Ezeket szánom.
Mocsok, sötét odúk penésze
s börtönfenék... Ez sokak része.
Csontváz-anyák korcsokat szülnek
s mind átkozódva, sírva tűrnek,
szívük már robbanásig megtelt
atom-erejű gyűlölettel...

A szenvedők nevében kérlek,
add, hogy legyen élet az élet,
ne köss békét herék hadával:
a munkát övezd glóriával.
Nem kívánjuk, hogy Tündérország
legyen a Föld... Hadd hulljon orcánk
harmata – de legyen az ember
ember, nemes, szép küzdelemben.

Tedd ujjongóbbá dalainkat,
ritkítsd meg sűrű sóhajunkat
s adj jó békét – ne majd a mennyben,
de a Földön is!... Ámen, ámen.

Igen, a fél világ a békéért imádkozik. A világi hatalmasságok meg számolgatnak, taktikáznak, helyezkednek, miközben az ő magatartásuk miatt milliók menekültté váltak, és napról-napra növekszik a halottak száma. Még egy helyzetelemző vers.

Reviczky Mária: Önnön bűnével

A föld, ó, a föld minidig szörnyű volt:
mindig volt rajta pár tenyéryi folt.
hol vad dühvel ölte egymást az ember.
De meggyűlölni mégse lehetett:
fölé borult a Te csodás eged
s kék részvéttel az emberhez hajolt.

– S az ember mind-mind mélyebbre merült:
– gyűlöletének nem elég a föld –
harctérré tette a Te egedet,
hová rég gyermekszívvel nézni sem mert.
– Verd meg, Uram! – vagy már vered az embert?
Jajszava már földet-egyet betölt.
Most vesztette el a szebbik világot,
hová eddig csak álma, vágya szállott,
jaj, most lett csak szörnyű átokkal megvert!
– önnön bűnével vered Te az embert,
ki régen, ha a föld vad harctól vérezett,
szelíd békére fel, az égre nézett,
míg most, ha véرزő fejét felvetik
az égről is a halál int neki.
A meggyalázott ég ellene támad:
szíve reszket, mint viharban az állat...
S a békét már sehol meg nem leli...
– Kegyelmes Isten, irgalmazz neki!

Nézzünk fel most mi is az égre, ahol az igazi hazánk van. Énekeljünk:

Mi csak vándorok vagyunk (Varga Attila)

*Mi csak vándorok vagyunk itt a földön, vándorként éljük életünk.
És a szívünk úgy vágyik égi hazánkba Jézushoz, mert Ő az Úr.
Ha földi sátrunk egyszer összedől, az életünk majd véget ér,
az angyaloknak kórusához társul énekünk, a szentekkel zengjük örökké.
||: Áldunk Téged, imádunk Téged,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot. :||*

Úgy gondolom, az anyagi jól-lét sokakban elhalványítja a hazához, a nemzethez, de akár csak egy kisebb közösséghez való tartozás értékét. Kielezett vagy éppen háborús helyzetben mégis mindennek nagy jelentősége lehet. Radnóti Miklós egyik legszebb versét akkor írta, amikor a halál felé menetelt.

Radnóti Miklós: Nem tudhatom...

Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent,
nekem szülőházam itt e lángoktól ölelt
kis ország, messzeringó gyerekkorom világa.
Belőle nőttem én, mint fatörzsből gyöngé ága
s remélem, testem is majd e földbe süpped el.
Itthon vagyok. S ha néha lábamhoz térdepel
egy-egy bokor, nevét is, virágát is tudom,
tudom, hogy merre mennek, kik mennek az uton,
s tudom, hogy mit jelenthet egy nyári alkonyon
a házfalakról csorgó, vöröslő fájdalom.
Ki gépen száll fölébe, annak térkép e táj,
s nem tudja, hol lakott itt Vörösmarty Mihály,
annak mit rejt e térkép? gyárat s vad laktanyát,
de nékem szöcskét, ökröt, tornyot, szelíd tanyát,
az gyárat lát a látcsón és szántóföldeket,
míg én a dolgozót is, ki dolgáért remeg,
erdőt, füttyös gyümölcsöst, szöllőt és sírokat,
a sírok közt anyókát, ki halkán síroga,
s mi főnről pusztítandó vasút, vagy gyárüzem,
az bakterház s a bakter előtte áll s üzen,
piros zászló kezében, körötte sok gyerek,
s a gyárak udvarában komondor hempereg;
és ott a park, a régi szerelmek lábnyoma,
a csókok íze számban hol méz, hol áfonya,
s az iskolába menvén, a járda peremén,
hogy ne feleljek aznap, egy kőre léptem én,
ím itt e kő, de főnről e kő se látható,
nincs műszer, mellyel mindez jól megmutatható.
Hisz bűnösök vagyunk mi, akár a többi nép,
s tudjuk miben vétkeztünk, mikor, hol és mikép,
de élnek dolgozók itt, költők is büntelen,
és csecsszopók, akikben megnő az értelem,
világít bennük, őrzik, sötét pincékbe bújva,
míg jelt nem ír hazánkra újból a béke ujja,
s fojtott szavunkra majdan friss szóval ők felelnek.
Nagy szárnyadat borítsd ránk virrasztó éji felleg.

1944

Az internacionalista, ultraliberális, globalista emberek megmosolyogják ezt a vallomást, esetleg acsarkodva nézik az ilyen elveket vallókat. Szerintük mi volnánk a haladás kerékkötői. Csak hát az a kérdés, merre is szeretnénk haladni? Jézus mutatott nekünk egy utat, ami a földi hazából elvezet az örök hazába. Kérjük a segítségét, hogy a mi haladásunk ezen az úton történhessen:

Köszönöm, Uram, hogy te vagy Krisztus, az élő Isten Fia, az Üdvözítő, aki új életet ajándékozol mindannyiunknak. Uram, sokszor nem értem terveidet, céljaidat, eszközeidet vagy az eseményeket, amelyek megtörténnek veled, velem, velünk, körülöttünk. De tudom, hogy a te útjaid nem a mi útjaink. Küldd el a Szentleket, hogy általa megérthessük, megérezhessük a kereszt titkát, üdvösségre és új életre szülő tervedet, és hogy a Lélek bölcsessége által felismerhessük életünkben tőled kapott keresztünket, amelyet az ő erejével akarunk hordozni. Add, hogy megláthassuk, megpróbáltatásaink növekedésünkre szolgálnak, és így örvendezhessünk a belőlük fakadó gyümölcsöknek. Ámen.

Előbb említettem egyik dal sorát: „Ha nincsen gyökered, elvisz a szél.” Ezt a gondolatot értelmezi a következő két vers is.

Aranyosi Ervin: A fák és a honszeretet

Ragaszkodunk, kapaszkodunk,
földhöz kötjük magunkat.
Te meg csak mész nyugtalanul.
ha hazádat meguntad.
Minket e föld, s honszeretet,
ideköt, mert fák vagyunk,
ezt a földet választottuk,
s szeretni nem fáradunk.

Persze, néha zord a világ,
szél szagatja ágaink,
eső áztat, villám tépáz
kettétörve vágyaink.
Mégis, mégis szép az élet,
Felnyúlunk az ég felé.
Lelkünk kéri a Teremtőt
csepegtessen fényt belé.

Gyökereink idekötnek,
itt éljük le életünk,
itt történik minden velünk
s örülünk, hogy létezőnk.
A lelkünkben ég a hála,
pedig csupán fák vagyunk.
Nem ítélek, sosem bántunk,
inkább mindent rád hagyunk.

Ragaszkodunk, kapaszkodunk,
életünk sem gondtalan,
leveleink tovaszálltak,
s tán mindegyik hontalan.
De mi itt fogunk maradni,
amíg tart az életünk,
s büszkék vagyunk a hazánkra,
s hogy e honban élhetünk!

A másik vers is természeti képre épül. A sátáni erők nagy intenzitással akarják szétverni a családot, a családi fészket. Ukrajnában éppen most fegyverrel teszik is, nálunk és tőlünk nyugatabbra politikával, ilyen-olyan izmusokkal.

Pusztai Sándor: Fészek

Néha ott ringsz az élet-parton,
pihésen véded száz kicsi fiókád.
Fészek, néha hintázol tüskés ágakon,
s vihardanázó vad sors vár rád.
Néha-néha kivirulsz szépnek,
simogató, anyás melegségnek,
anyaság-fáján ringó álmodás vagy,
fészek, fészek puha, friss simítás, téged dalolnak.

Fészek: álmvár szűz leányszobákban,
fészek: fehérség az életkarneválban,
fészek: a szívek végállomása,
fészek: ritka virágok boldog, tiszta násza,

fészek: varázsos, titokzatos erő,
fészek: vad rohanásban áldott delelő,
fészek: kormány céltalan hajókon,
fészek: búbájad ezer kis hálót fon,
fészek: induló életek védőcserepe,
fészek: édesanyánk simogató keze,
fészek: férfivágy és asszonyi-csalétek,
ó, de nagy erő, de nagy erő vagy, fészek.

A családon túl földi hazánk ugyanilyen fészek, amiért őseink harcoltak, és buzgón kérték az égiek, különösen is Szűzanyánk és szentjeink pártfogását. Kérjük most mi is közös énekünkkel:

***Isten, hazánkért térdelünk elődbe. rút bűneinket jóságoddal főd be.
Szent magyaroknak tiszta lelkét nézzed, érdemét idézzed.***

***István királynak szíve gazdagságát, Szent Imre herceg kemény tisztaságát,
László királynak vitéz lovagságát, ó, ha csak ezt látnád!***

***Szent Erzsébetből hős szeretet árad. Margit imái vezekelve szállnak.
Minket hiába, Uram, ne sirasson áldott Boldogasszony.***

***Ránk bűnösökre minden verés ráfér, de könnyörögnek ők tépett hazánkért.
Hadd legyünk mink is tiszták, hősök, szentek: hazánkat így mentsd meg!***

Miközben mi itt aggódva imádkozunk a békéért, a fronton éppen emberek, katonák és civilek hálnak meg nagyhatalmi törekvések játékszereként. A következő két katona vallomása a II. világháború idejéből való, de a mostani helyzetre is tökéletesen ráillik.

Hallasz engem, Istenem?
Életemben még nem beszéltem így veled...
még ma, ma meg akarom ezt neked köszönni.
Tudod, gyerekkoromtól kezdve
azt mondták: nem létezel.
És én elhittem. Bolond voltam.
Teremtésed szépsége így
sohasem tárult föl előttem.
Ma éjjel is igazat adok Neked
a bennem felszakadt kráter mélyéből,
amely fölött ott ragyog a csillagos ég.
Ámulva értettem meg üzenetedet....
Nem tudom, Uram,
vajon kinyújtod-e értem a kezed,
Mégis azt akarom mondani Neked,
s Te bizonyára megérted:
egy csoda az, hogy a látható pokol
közepette a szívem könnyűnek
tűnik és felismerlek Téged.
Mit is mondhatok?
Csak azt, hogy boldog voltam,
amikor felismertelek.
Nagyon jó Nálad lenni...

Csak bízni tudunk abban, hogy legalább élete utolsó perceiben mindenki rátalál az isteni irgalomra. Mert életünkben az istentelen ideológiák eldugják, eltitkolják, lehazudják sokak elől az Istent.

Ismeretlen angol katona: Találkoztam Istennel

Ide hallgass Isten!
Nem volt módom eddig találkozni Véled,
de most szeretném, ha üdvözölhetnék.
Tudod, Isten, nekem azt mondták, hogy nem vagy.
Hirdetik, mesélik, én meg bolond, el is hittem nékik.
Az éjjel egy gránátvágta fedezékből az eget néztem.
Ott jöttem rá, Isten, hogy hazudtak nékem.

Ha figyeltem volna arra, amit alkottál, –
s mit világnak hívnak –
rájöhettem volna régen, hogy csak bolondítanak.
Nem tudom Isten, kezet fogsz-e velem, –
de akármit teszek
biztos vagyok benne, hogy Te megértesz.
Különös és furcsa, az kellett,
hogy íme e pokolba essek,
hogy a Te arcoddal megismerkedhessek.

Sok mondanivalóm ezek után nincsen,
csak még annyit, Isten, –
örülök, hogy mi ketten találkoztunk itten.
Támadunk ma éjjel, csak a jelre várunk
s jöhet minden percben,
nem félek, mert tudom, itt vagy a közelben.
Itt a jel!... Hát Istenem mennem kell.
Bocsáss meg, látod, intenek.
Csak még annyit, én biz’ megszerettelek.

Rettenetes harc lesz – megeshetik minden,
én is meghalhatok,
s reggel a Te Házad előtt felbukkanok.
Noha mi nem voltunk meleg barátságban,
megkérnélek mégis,...
várnál az ajtóban?... hátha jövök én is.
Könnyezem. No, nézd csak!
Good bye Isten! Különös, mit érzek –
mióta ismerlek – meghalni sem félek.

Mindnyájan abban a tudatban szeretnénk élni, hogy ott a kapuban, majd maga Jézus vár bennünket, – ahogy megígérte: „Jertek, Atyám áldottai...”

Ahogy imaóránk elején említettem, erre a találkozásra fel kell készülnünk. Ezért kaptuk ezt a földi hazát, minden lehetőségével és nehézségével együtt. Jézus feladatokkal látott el bennünket: mégpedig egymás segítségével, támogatásával, az örök haza jó hírének megvallásával és terjesztésével. Ezért bocsátott minket pár évtizedre ide, erre a földi kalandra. Tudatosítsuk ezt, és ne szűnjünk meg keresni a ránk vonatkozó tervét!

Mécs László: Meteor

Egy ismeretlen, ősi fényű
nagy égitestről elszakadtan,
ki tudja, hol keringtem eddig,
s hogy hány száz fény-évet szaladtam,

amíg elértem itt a légkört,
s a létem láthatóan izzik.

A földnek fény-nyelven beszélek,
pár perc, aztán ízlik, nem ízlik:

kiégve földre hullok én is,
s küldönci pályámat betöltvén,
megtorpanok, mint túlvilági
ércekből öntött szobor-öntvény.

Tudósok jönnek vegyszerekkel,
vizsgálják ércét a szobornak,
de csődöt mond nagy kémiájuk,
fejük csóválják és morognak,

ez nem vas, nem réz, bronz, arany sem,
titokból van ez, mint az élet,
ilyet nem olvaszt vasgyár, vulkán:
ily ércet rejt az ősi Lélek.

Egy ismeretlen, ősi fényű
örök Titokról elszakadtan
küldöncnek jöttem, s eltűnök majd,
ha üzenetem általadtam.

Igen, mindnyájan üzenetet hordozunk! „Életed üzenet” – ahogy Simon András grafikus művész egyik könyvének címe is állítja. És nagyon nem mindegy, mit is üzen életünk. Mi szeretnénk Jézus üzenetét mindjobban megérteni, és továbbadni – mindenkinek! Imádkozzunk ezzel a szándékkal:

Istenünk, annyi okunk volna a csüggedésre, a szorongásra, magunkba zárkózásra, annyi okunk volna a félelemre. De Jézus minket is megszólít: ne féljetek! Adj nekünk, Istenünk, nyitott szívet, készséges, hívő értelmet, befogadni kész, tiszta emberséget. Add, hogy félrevezető emberi szándékok ne zavarhassanak meg minket. Add, hogy e világ zűrzavarában Téged hirdethessünk az aggódóknak, Téged, aki ma is megszólítasz minket: Ne féljetek! Ámen.

Jézusra figyelve nem akarunk félni. Az Ő bátorításával mára elköszönünk Tőle.

***Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.
Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.***

Áldás csengetés

***Tebenned remélek, szívemből szeretlek.
Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.***

Miközben földi jövőnkre aggodalommal tekintünk, bizalommal kérjük az égiek segítségét, hogy hitünkben szilárdan haladhassunk az égi haza felé! Befejezésül egy Máté Péter dal. Látszólag Anyák napi köszöntő, de sokkal több annál – a végére kiderül.

Máté Péter: Még meg sem köszöntem

Még meg sem köszöntem,
hogy megszülethettem én,
és ülhetek az élet vonatán.
Nem király, de mégis
ember lettem én is igazán.

Még meg sem köszöntem,
hogy játszadozhattam én,
és álmodozni tudtam azelőtt.
S hogyha fáradt voltam,
akármikor kaptam pihenőt.

Kiskoromtól oktattott és felnevelt két ember,
az egyik ember sajnos már nem él.
Azután csak egy maradt, ki annyit fáradt értem,
így neki tartozom most mindenért.

Még meg sem köszöntem, hogy élek,
még meg sem köszöntem, hogy áldoztál reám.
Meg sem köszönhetem,
helyette dúdolok neked egy dalt,
ahogy te dúdoltál nekem hajdanán.

Kiskoromtól oktattott és felnevelt két ember,
az egyik ember sajnos már nem él.
Azután csak egy maradt, ki annyit fáradt értem,
így neki tartozom most mindenért.

Még meg sem köszöntem, hogy élek,
még meg sem köszöntem, hogy gondoltál reám,
Meg sem köszönhetem,
helyette dúdolok neked egy dalt,
ahogy te hajdanán, ó, hajdanán.

Még meg sem köszöntem, hogy élek,
még meg sem köszöntem, hogy vigyáztál reám.
Még meg sem köszöntem
azt, hogy **van hitem, hazám...**
Most mindezt köszönöm neked: Anyám!

Igen, hogy van hitünk, hazánk, azt összetartó családjainknak, fokozottan is az édesanyáknak, nagymamáknak köszönhetjük. Mert, ha a család jól működik, akkor mind a földi, mind az égi hazát bemutatja és lehetőségként meg is adja nekünk. Teljes erőnkkel védjük hát minden gonosz szándék ellen, ahogy ősünk is tették! Adjon nekünk ehhez az Úr józanságot, bölcsességet, és rendíthetetlen hitet! Úgy legyen!

Nyugodalmass jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Az odafent valókat keressétek!

Quae sursum sum quaerite!

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

21.

***Jézusom,
vezess engem a Te utadon!***

2022. május

...Ha próbára teszed hűségemet,
és megengeded, hogy levegőm is kevesebb legyen,
és az az érzésem,
mintha a föld kicsúszna lábam alól,
akkor is add meg, hogy tekintetem azt hirdesse:
senkinek sincs oly hatalma,
mely elszakíthatna tőled,
akiben élünk, mozgunk és vagyunk...

Helder Camara: Ha próbára teszel

Ajánlás:

Nagyböjti időnk végére értünk, az elmúlt hónapban igyekeztünk egy kicsit jobban Istenre figyelni. A megtérés szándékával gondolkodtunk az evangélium egy-egy részletéről, kerestük Jézus – személyesen nekünk szóló üzenetét. Keresztútjainkon a szenvedéstörténetet átélve próbáltuk a küzdelmeinket, szenvedéseinket is az Övéhez illeszteni, hogy majd a mi életünk is elvezessen a feltámadás örömébe.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Az emberiség élete, a történelem nagyon gyakran nagybőjti, „keresztes” út. Ehhez az emberek – sokféle motiváció (kultúr-környezet, neveltetés, egyéni meggyőződés, társadalmi elvárások, ...) alapján viszonyulnak.

Nekünk Jézus az „út, az igazság és az élet”, és ebbe a végkifejlet is bennfoglaltatik. Nagypéntek nélkül nincs húsvét, nincs feltámadás!

A nagybőjt idején – egyénileg és közösségeinkben: homíliákban, keresztútjainkon, lelkigyakorlatok, triduumok alkalmával is e gondolatban akarunk elmélyülni. Bár Isten szeretete, Jézus megváltó tette teljes mélységében felfoghatatlan az emberi agy számára, mégis, újra, és újra nekifeszülünk, mert egy-egy nagybőjt közelebb vihet a titokhoz...

Látjuk, milyen tragikus konfliktusokat generál az Istent száműző, önös érdek vezérelte, gazdasági és politikai hatalmi játszmákat célul kitűzők „világmegváltó” tevékenysége. A sátán arat... De Jézus győzni fog, és vele mindazok, akik Őt uruknak, (örök)életük céljának megvallják!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2022.04.15. - 23:20

2022. május

Imaóránk elején Andor atya kihelyezte az Oltáriszentséget, majd röviden bevezette imaóránkat. A templomot éppen az ünnepre készítették fel, így a Mindszenty iskola aulájában találkoztunk. Andor atya jóvoltából megérkezett az Oltáriszentségben Jézus is. Közös énekünk után az atya rövid bevezetőt mondott.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Szeretettel köszöntök mindenkit, örülök, hogy ilyen sokan eljöttünk, hogy együtt elmélkedjünk a nagybőjt titkáról. Azon gondolkoztam, ha minden nagybőjtben csak egy kis dolgot határozok el, amit tovább viszek, nem csak a nagybőjt alatt, - hanem...

Emlékszem, Káposztásmegyeren volt egy férfi, szenvedélyes dohányos volt, láncdohányos. Minden évben elhatározta, hogy nagybőjtben nem cigizik. Meg is tartotta éveken keresztül. Egyik nagybőjt után kérdeztem: nem látom, hogy cigiznél. Letettem már - mondta. Megkapta a kegyelmet. Nem cigizett többet. Meg is tartotta. Érdekes, hogy ebben egy kis változás történt. Lehet, hogy aztán utána végleg sikerült valamit megőrizni a nagybőjti elhatározásából.

Legyen így velünk is, őrizzünk meg valamit nagybőjti elhatározásainkból!

Nagybőjti időnkét Keresztelő Szent János intelmeivel kezdtük: „*Térjete meg, tartsatok bűnbánatot!*” E tanácsot próbáltuk megvalósítani az elmúlt hónapban. Elcsendesedve – többször, gyakrabban gondoltunk az Istenre, az istenkapcsolatunkra és önmagunkra. Keresztútjainkon különböző emberi szempontjainkat is odavittük Jézus elé, végiggondoltuk ezeket is, a golgotai történésekről elmélkedve.

A bőjt, az ima, az alamizsnálkodás – amire a háborús helyzet, a menekültválság különösen is alkalmat adott – talán időnként hamis biztonságérzetet is kiválthatott belőlünk. Igen, igyekeztünk hűségesek lenni Jézushoz. De soha ne önmagunkban bízunk, hanem az Úr irgalmában! Önvizsgálatunkban próbáljunk reálisak, elfogulatlanok lenni. Ne essünk hanyatt a büszkeségtől, hogy milyen jó keresztények vagyunk, de ne is essünk kétségbe, és ne zuhanjunk depresszióba sem, ha megint nem sikerült olyan mértékben jobbra válnunk, ahogy elképzeltük, elterveztük.

„*Teremjétek a bűnbánat méltó gyümölcsseit!*” – mondta Keresztelő János a hozzá, a pusztába kivonuló embereknek. Ezt tettük a bőjti időben és tesszük annak végén is, hogy életutunk egyre közelebb vigyen végcélunk eléréséhez, hogy a folyamatos megtérésünk útján majd találkozassunk a feltámadt Krisztussal.

Azért egy dolgot be kell vallanunk férfiasan: értetlenül állunk Jézus megváltó tette előtt. Emberi agyunkkal, képzeletünkkel nem tudjuk igazán felfogni Isten végtelen szeretetét. Ha őszintén önmagunkba nézünk, szinte pazarlásnak, értelmetlennek látjuk ezt Isten, a Teremtő részéről. Miért pazarolja ránk, éppen rám Isten ezt, hisz látom, látjuk gyarlóságunkat. A következő történet talán közelebb visz bennünket a felismeréshez...

Lelóczky Gyula: Egy megdöbbentő történet

George Thomas plébános volt New England-nak egy kis városkájában. Húsvét reggelén, amikor zsúfolt templomában felment a szószékre prédikálni, egy régi, rozsdás, rozoga madárkalitkát vitt magával és letette a szószék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog itt történni. A plébános elkezdte a prédikációt:

„Amikor tegnap végigmentem a Főutcán, szembe jött velem egy fiatal gyerek, kezében lóbálta ezt a madárkalitkát, és a kalitka alján három kis vadmadár lapult, reszketve a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiút és megkérdeztem:

- Na, mit viszel magaddal?
- Csak ezt a három vacak madarat - felelte.
- Aztán mit akarsz csinálni velük? - kérdezősködtem.
- Hazaviszem őket és szórakozom velük - felelte. - Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom.
- De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?
- Ó, van otthon két macskánk - mondta a fiú -, azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük.

Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:

- Fiam, mennyit kérsz a madarakért?
- Nem kellenek magának azok a madarak, atya. Hiszen azok csak vacak szürke mezei madarak Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek.
- Mennyit akarsz értük? - kérdeztem ismét.

A fiú végignézett rajtam, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat: tíz dollár. Kivettem a zsebemből a tíz dollárt, odaadtam a gyereknek. A fiú letette a kalitkát a földre és egy pillanat alatt eltűnt.

Én aztán felemeltem a madárkalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, kinyitottam az ajtaját, és szabadon engedtem a madarakat.”

Miután Thomas plébános elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik történetbe kezdett:

„Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt. A Sátán épp az Édenkertből jött és büszkén dicsekedett:

- Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nektek olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az enyémei!

- Mit fogsz csinálni velük? - kérdezte Jézus.

- Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogyan házasodjanak és hogyan váljanak el egymástól; feldühítem őket, meg arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék és kínozzák egymást; hogy részegeskedjenek és kábítózzanak; arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel és öljék egymást. Nagyon fogom élvezni - mondta a Sátán.

- Mit csinálsz majd velük akkor, ha elegend lesz a játékból?

- Megölöm őket! - felelte a Sátán.

- Mennyit kérsz értük? - érdeklődött tovább Jézus.

- Nem kellenek neked azok az emberek! Nem jók azok semmire!

Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnék, megátkoznak és megölnék. Nem kellenek ők neked!

- Mennyit kérsz? - kérdezte újból Jézus.

A Sátán végignézett Jézuson és megvető gúnnyal mondta:

- A véredet, az összes könnyedet és az egész életedet!

Jézus így szólt:

- Megegyeztünk! - aztán kifizette az árat...”

Ezzel George Thomas plébános fogta a madárkalitkát és lement a szószeréről.

A megváltás nem a mi igyekezetünk, izzadságszagú küzdelmünk eredménye, ez a lényeg. Nem vonatkozik rá a mai szlogen, **mert megérdemelted**. Tudatosítsuk ezt magunkban, és köszönjük meg gyakorta, most éppen közös énekünkkel:

Bűnbánóknak menedéke, trónusodhoz eljövünk. Ah, mert máshol nincs üdv s béke, Jézus, irgalmaz nekünk.

Szenvedésed drága árán váltottad meg életünk. Ó ne hagyj el minket árván, Jézus kegyelmezz nekünk.

A megtérés fogalmát gyakran emlegetjük, különösen is a nagybőjti időben. Gondolkodjunk egy kicsit erről saját életünkkel kapcsolatban.

Mi is valójában a megtérés?

A megtérés azt jelenti, hogy Jézus Krisztust tekintjük életünk legfőbb értékének. Azért, mert ő életét adta értünk. A megtérésből az is származik, hogy ha felismerjük, hogy Jézus életünk legfőbb értéke, akkor őt tekintjük életünk legfőbb urának, akinek engedelmeskedünk. Ám az ő hatalma nem evilági erőszak, hanem a Szentlélek által ihletett finom vágy, hogy megtegyük, amit Jézus kíván. Valahogy úgy, mint a szerelmesek esetében, akik nagyon szeretik egymást és a másik kívánsága szinte parancsként jelentkezik. Ha igazán szeretjük Jézust, parancsai nem nehezek, hanem szinte lessük kívánságát, mint a szerelmesek.

A megtérés személyes döntés, nem pusztán egy értelmi belátás eredménye. Odafordulás teljes személyemmel Istenhez, és ezzel együtt elfordulok bűneimtől is. A megtérés nem egyetlen esemény, hanem állandó életfeladat: mind jobban átadni magamat Istennek, teljesen elmerülni a Szentlélekben, akit a keresztségben kaptunk meg Krisztus által. Egész életre szóló feladat, mert ugyan melyikünk mondhatja el, hogy teljesen befogadta a végtelen Istent?

A végtelen Isten mindig tartogat új meglepetéseket, csak keresnünk kell. Mindig vágyik felénk megmutatni szeretetének új oldalát, csak el kellene fogadnunk.

Valahogy úgy, mint a jó házasságban a házastársak, akik szeretetüknek mindig újabb és újabb oldalát ajándékozzák egymásnak, mert a szeretet kimeríthetetlen. S ha ez a mindig megújuló és ajándékozó szeretet nincs meg egy házasságban, az a házasság tönkremegy, mert nem lelnek benne boldogságot a felek.

Isten mindig nyitott, hogy ajándékozza magát nekünk. De ha mi nem vagyunk nyitottak feléje a megtérésben, akkor Istennel való kapcsolatunk tönkremegy, megszürikül, mint a rossz házasság.

Mindig újabbra és újabbra kell törekedni, megtérni, odafordulni Istenhez, egyre jobban átadni magunkat neki. S ez nem egy üres szöveg, hanem cselekedetekben kell, hogy megvalósuljon. Mindenekelőtt az imádságban, az Istennel való legközvetlenebb kapcsolat lehetőségében. Az imádságban is meg kell térni, újakat kell keresni, csendben kell lenni. Mint ahogy a szerelmesek minden szó nélkül, csak pusztán a pillantásukkal tudnak egymásnak üzenni, hogy szeretik egymást, úgy az Istennek is legjobban a csendben és nem vég nélküli imák felmondásában tudjuk legszebbek kifejezni, hogy szeretjük.

Ha felfogjuk, elfogadjuk, hogy Isten szeret minket, még hozzá megelőlegezett módon, általunk alig felfogható mértékben, akkor erre a szeretetre mi is igyekszünk méltó módon választ adni. Csakhogy emberből vagyunk. A világ a maga csábításával el-eltérít erről az útról. Különösen a gazdagság, a gazdagodás jelenthet nagy kísértést. Jól látjuk ezt a világot mozgató, gazdasági uralma alá hajtani szándékozók igyekezetén. A pénzért, hatalomért mindenre képesek!

A **gazdag ember** arról álmodozott, hogy rövidesen eljön az idő, amikor végre azt mondhatja magának: "Ember, van annyid, hogy sok évre elég. Pihenj, egyél, igyál, és élj jól!" Ekkor szólt rá az Isten: „Esztelen! Még az éjjel számon kérik tőled a lelkedet. Amit gyűjtöttél, kire marad?”

A gazdag ember történetében az a legmegrendítőbb, hogy nem tett semmi olyat, ami törvénybe ütközött volna. Még megfoghatóan bűnös mulasztást sem vet a szemére Jézus. Ez a példabeszédbeli gazdag ember a mi lelkitükreink szerint naponta megvizsgálhatta volna a lelkiismeretét, s nem talált volna okot bűnbánatra, élete megváltoztatására. Mégis végzetesen elrontotta az életét. Egyszerűen azzal, hogy arra nem figyelt, ami igazán fontos.

A gazdagodás kísértései ma is körülveszik az embert. S aki úgy érzi, hogy őt a vagyongyűjtés vágya nemigen izgatja, azt sem hagyja érintetlenül a világ, az élet gazdagsága. Ma a kispénzű ember is „gazdagabb”, mint régen a legvagyonosabbak. Ennek megfelelően soha nem látott étvágy, s hozzá tagadhatatlanul egészséges kíváncsiság fordít mindnyájunkat a világ, az emberek felé. A szórakoztatóipar aztán mesterségesen is gondoskodik arról, hogy érdeklődésünket ébren tartsa, étvágyunkat a képtelenségig fokozza, hogy sose lakjunk jól, hanem újra éhezünk. Ebből remél hasznot. Mindebben nincs semmi rossz, sőt mindegyik szükségünk is van ahhoz, hogy emberről ember váljunk belőlünk. A baj ott kezdődik, ha elveszünk a sokféleiben, a mulandó földi értékek között.

Jézus tehát ezzel a példabeszéddel arra tanít, hogy míg a világra figyelünk, önmagunkról el ne feledkezzünk. Életünk értéke nem azon dől el, hogy mink van, hanem, hogy mik vagyunk.

Jelenits István

Igen, érdemes elgondolkodnunk azon – és nemcsak a böjti időben, hogy kik/mik vagyunk. Mikor gyarlóságunkkal, bűneinkkel szembesülünk, bizalommal forduljunk Urunkhoz, irgalmát kérve. Mondjuk együtt Henry Newman imáját:

**Szükségem van rád, hogy taníts napról napra,
Minden napnak a követelménye és szükséglete szerint.
Add meg nekem, Uram, a lelkiismeretnek azt a tisztaságát,
Amely csak a Te sugallatodat érzi és fogja fel.
Fülem süket, nem hallom hangodat.
Szemem homályos, nem látom jeleidet.
Csak Te tudod élessé tenni fülemet, tisztává tenni szememet.
Taníts meg arra, hogy ott üljek lábadnál és hallgassam a szavaidat!
Ámen.**

Ahogy az imént említettem, küszködünk értetlenségünkkel a nagyheti történésekkel kapcsolatban – e téren mi is kisgyermekek vagyunk, aki folyton kérdez, hogy: *miért?*

Túrmezei Erzsébet: Minden évben

Indulunk újra Golgota felé.
Utunkra már a kereszt vet árnyékot,
de rajta túl húsvét öröme vár.
S kis Balázs csodálkozva kérdi:
„Minden évben meghal?
Minden évben feltámad?”
Nem, kis Balázs, Ő egyszer halt meg értünk,
egyszer támadott fel győzelmesen!
De hosszan tépelődöm
gyermeki kérdéseden.
„Minden évben?” Csaknem kétezer éve
minden évben kísérik Őt
a fájdalek tövises útján,
s ujjongunk üres sírja előtt.
„Minden évben?” Milyen év volna,
Hol várna békesség és menedék,
ha szenvedését, szent halálát,
feltámadását elfelejtenénk?!

Ha nem zengne többé Bach Passiója,
ha nem őrizné az emlékezet
azt a golgotai keresztet,
amelyen Jézus értünk vérezett!

„Minden évben?” Tűnhetnek századévek.
És száguldhatunk kétezer fele,
a kereszt ma is egyetlen reménység,
a kereszt ma is győzelem jele.

Minden évben elindulunk feléje.
nem temetik el tűnő századok.
S akkor találunk erőt, békességet,
ha a keresztfa titka felragyog.

*...a kereszt ma is az egyetlen reménység,
a kereszt ma is a győzelem jele...*

Bár felfognánk és megélnénk ezt mi személyesen – a legmélyebben –, és bárcsak az emberek többsége is ezt vallaná! Bizonyára közelebb kerülnénk a békéhez is. Assisi Szt. Ferencel hozzuk ide most ezt a szándékunkat, imádkozzunk az ő szavaival:

Uram, tégy engem békéd eszközévé, hogy
Ahol gyűlölet lakik, oda szeretetet vigyek,
Ahol bántás, oda megbocsátást,
Ahol széthúzás, oda egyetértést,
Ahol tévedés, oda igazságot;
Ahol kétely, oda hitet,
Ahol kétségbeesés, oda reményt;
Ahol szomorúság, oda örömet.

Uram, add,
Hogy inkább én igyekezzek vigasztalni,
Mintsemhogy vigaszt várjak;
Inkább én törekedjek másokat megérteni,
Mínthogy megértést óhajtsak;
Inkább szeressek,
Mínthogy szeretetet igényeljek.
Mert önmagunkat elfelejtve találjuk meg magunkat;
Ha megbocsátunk, akkor nyerünk bocsánatot;
S ha meghalunk, akkor ébredünk örök életre. Ámen.

Jézus személye, tanítása olyan példakép, olyan út, amit érdemes követnünk. Bár, néha kicsit naiv, talán szirupos, akár giccses képünk is kialakulhat Vele kapcsolatban. Ezért is fontos, hogy Őt mindjobban megismerjük.

Dsida Jenő: Krisztus

Krisztusom,
én leveszem képedet falamról. Torz
hamisításnak érzem vonalait, színeit, sohase
tudlak ilyennek elképzelni, amilyen itt vagy.
Ilyen ragyogó kékszeműnek, ilyen jóllakottan
derűsnek, ilyen kitelt arcúnak, ilyen
enyhe pirosnak, mint a tejbeesett rózsa.
Én sok éjszaka láttalak már, hallgattalak is
számtalanszor, én tudom, hogy te egyszerű
voltál, szürke, fáradt és hozzánk hasonló.
Álmatlanul csavarogtad a számkivetettek
útját, a nyomor, az éhség siralomvölgyeit
s gyötrő aggodalmaid horizontján már az eget
nyaldosták pusztuló Jeruzsálemed lángjai.
Hangod fájó hullámokat kavart, mikor
a sok beszéd után rekedten újra
szólani kezdtél. Megtépett és színehagyott
ruhádon vastagon ült a nagy út pora,
sovány, széltől-naptól cserzett arcodon
bronzvörösre gyúlt a sárgaság s két
parázsló szemedből sisteregve hullottak
borzas szakálladra az Isten könnyei -

Jézus földi életének csúcspontja a Golgota, ami a húsvét hajnalba vezetett.
Az emberiség nagyobb része a nagypénteki tragédiánál tart, ott megakadt – a
harmadnap reménye nélkül. Persze, mindennek tudatában mi is megrendülten
állunk a kereszt alatt. Énekeljünk:

***Hogyha hozzád járulunk, szemünk könnybe lábad,
s úgy csókoljuk, ó Urunk, drága keresztfádat.
Amelyen kegyetlen kínozták szent tested,
amelyet szent kebled drága vére festett.
Krisztusnak szent keresztje győzelmi zászlónk,
Amellyel megszerezte üdvünket Megváltónk.
Hitünknek, üdvünknek drága szent jelvénye,
szent kereszt, te jelezd: mily nagy hitünk fénye.***

Lélekben sokszor odaállunk a kereszt alá, és Jézus tekintete kérdez.
Valahogy így:

Szent-Gály Kata: Keresztúton

„Azt mondja az Úr:

Kevés az, hogy a szolgálóm légy,

s fölemeld Jákob törzseit,

és visszatérítsd Izrael maradékát.

Nézd, a nemzetek világosságává tettelek,

hogy üdvösségem eljusson a föld határáig.” (Izaiás 49,6)

Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szerettem...?

Reszketni, remegni az Olajfa-kertben...?

Elhagyatva lenni, egyedül a bűnnel...?

Szemben a Halállal, szemben a közönnnyel...?

Adnád-e kezedet szorító kötélnek...?

Arcodat a gúnynak, lenéző köpésnek...?

Tudsz-e mellém állni fojtogató csendben...?

Az ostorozásnál eltakarnál engem...?

Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szeretlek...?

Tudsz-e túrni értem, hordani keresztet...?

Roskadva, remegve, föl, egész a célig...?

Akkor is, ha szíved ezer sebből vérzik...?

Tudod-e karodat szélesre kitérni...?

Az egész világért áldozattá válni...?

És tudsz-e pihenni úgy a kereszten,

hogy örvendezz rajta: mindig ezt kerestem...?

Tudsz-e mellém hágni...? A helyembe lépni...?

Magadat feledve életemet élni...?

Egészen eltűnni, elmerülni bennem...?

Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szerettem...?

Közös imánkkal válaszoljunk a feltett kérdésekre:

Úr Jézus!

Hiszem, hogy Te vagy az Isten Fia. Köszönöm, hogy meghaltál értem a kereszten, és véredet ontottad azért, hogy nekem ne kelljen meghalnom.

Tudom, hogy bűnös ember vagyok és szükségem van a bűnbocsánatra.

Most megnyitom a szívemet, kérlek, jöjj be, mentsd meg az én lelkem, bocsáss meg nekem!

Hiszem, hogy Te vagy az egyetlen út Istenhez, és nem akarok többé engedetlenségben élni. Szükségem van Rád. Neked adom az életem.

Elfogadlak Téged megváltómnak, szabadítómnak, és Istenemnek. Én mostantól Hozzád tartozom és Téged követlek. Ámen.

A következő vallomás is az előbbi ima gondolatát folytatja: hogy az Úr megengedi a nehézségeket, küzdelmeket – még a földi szemmel nézve – tragédiákat is. De ha jól értelmezzük, jól reagálunk, javunkra válik. És nagyon sok emberi példát is ismerünk, hogyan csúsznak félre az anyagi dúskálásban, gondtalanságban, nihilizmusban felnövő fiatalok. A próbák tehát javunkra válhatnak.

Helder Camara érsek: Ha próbára teszel

Ha próbára teszed hitemet,
és utamat sűrű ködbe futtatod,
mely kioltja a tájékozódást,
add meg, ha lábam reszket is,
hogy tekintetem nyugodt és tiszta legyen,
élő tanúsága annak, hogy Te velem vagy,
és békében élek.

Ha próbára teszed hűségemet,
és megengeded, hogy levegőm is kevesebb legyen,
és az az érzésem,
mintha a föld kicsúszna lábam alól,
akkor is add meg, hogy tekintetem azt hirdesse:
senkinek sincs oly hatalma,
mely elszakíthatna tőled,
akiben élünk, mozgunk és vagyunk.

Ha eltűröd,
hogy a gyűlölet bekerítsen,
és törbe csaljanak ellenségeim,
és szándékomat meghamisítsák és megcsúfolják,
akkor is engedd, hogy Fiaid tekintete
derűt és szeretetet sugározzon
szemeimen át.
Ámen.

Igen, ezt szeretnénk – Jézust tiszta szívvel, őszintén, határozottan követni, – a szenvedés útján is. Mert tudjuk, hogy **ez** az út vezet a feltámadásba, az örök életre. És tudjuk, hogy **vérhullás nélkül nincs engesztelés**, – ahogy Sík Sándor mondta keresztútjában.

Emberi utunk általában – sajnos – nem nyílegyenes menetelés Jézus útján. Sok-sok kanyart veszünk, míg megtaláljuk saját utunkat. De ezek a kanyarok nem haszontalanok, főleg, ha megtanuljuk belőle, amit meg kell tanulnunk, ami előbbre visz minket! A mi botlásaink is áldott bűnné válhatnak, ha okulunk belőlük, és kérjük, és el is nyerjük az Úr bocsánatát. A nagyszombati vigília énekében, az exultetben énekeljük majd:

...Lám, mennyire szükséges volt Ádámnak vétké,

hogy Krisztus legyen váltságának díja.

Ó, szerencsés vétek,

hogy ilyen hatalmas és fölséges Megváltót kívánt és érdemelt...

Ahogy a mai imaóránkban elmékedtünk, próbáljuk egyre mélyebben megismerni, befogadni ezt a szeretetet és irgalmat, és egész életünkkel válaszolni rá. Mikor mára elköszönünk Tőle, ehhez kérjük a segítségét.

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Mai imaóránkat Gyurkovics Tibor – egy kis szarkazmussal megfogalmazott versével foglalnám össze. Ahogy mondani szokták: a tények makacs dolgok – ez áll Jézusra is. Valahogy mindenki reagál rá – tudása, érzelmei, mentalitása – sokféle motiváció alapján. Mi pedig az Ő mentalitásával szeretnénk visszanézni Őrá, Őt értelmezni, és elhelyezni életünkben. Méghozzá középre!

Gyurkovics Tibor: Próba

Jézus próbakő.

Jézusra mindenkinek választ kell adnia.

Az üveges váróteremben állva

erre felel az utazó, a pap, a bandita.

Jézus próbakő.

Nagy, csillogó teher,

amit elvisz az ember,

vagy nem visz el.

Megkettőzött bizonytalanság,
emberszabású ábra,
felirat a szeretetről
s a zsidók királya.

Jézus olyan, amilyen.
Nincs vele senki,
de a randevún el kell hallgatni őt,
vagy az arcát meg kell figyelni.

Jézus olyan,
mint egy kereszt.
Két karja ki van tárva
s átmetszi egy függőleges.

Jézus a próbakő – ezt sose felejtjük el! Befejezésül énekeljünk:

Jézus, világ Megváltója,
Üdvözlégy, élet adója,
Megfeszített Isten fia,
Szent kereszted szívem hívja.
Jézus, add, hogy hozzád térjek,
Veled haljak, veled éljek.

Által szegve kezéd, lábad,
Átvert tested roskad, bágyad,
Mezítelen tépett melled!
Ó siratlak, ó öllelek!
Jézus, add, hogy hozzád térjek,
Veled haljak, veled éljek.

Jézusom, ha jön a végnap,
Ismerj engem magadénak,
Homlokomon piros véred:
Tied vagyok, úgy ítéld meg!
Jézus, add, hogy hozzád térjek,
Veled haljak, veled éljek.

Nyugodalmas jó éjszakát, dicséртessék a Jézus Krisztus!

Az Ő sírja üres sír ...

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

22.

Magyarok Nagyasszonya, oltalmazd nemzetünket!

2022. június

Drága gyermekek! Arra hívlak benneteket, hogy lélekben legyetek egyek Fiammal.

Hívlak titeket, hogy az imádság és a szentmise által, amikor Fiam különös módon egyesül veletek, próbáljatok meg olyanná lenni, mint Ő. Ti is legyetek készek úgy, ahogyan Ő, mindig Isten akaratát teljesíteni, nem pedig a sajátotok beteljesülését keresni. Mert gyermekeim, Isten akaratából vagytok, léteztek, Isten akaratával semmik vagytok...

Medjugorjei üzenet

Ajánlás:

Május a Szűzanya hónapja. Naponta köszöntjük Öt templomainkban, otthonainkban, közösen és egyénileg is. A köszöntésen túl, elmélkedjünk Mária helyéről az üdvtörténetben, nemzetünk életében és egyéni életünkben. És mivel folyamatosan szorongattatás vesz körül bennünket, kérjük hathatós közbenjárását, pártfogását is!

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Mária jelenléte nemzetünk életében, történetében bűvópatakként van jelen. Egyes korszakokban intenzíven, láthatóan is hat, máskor elhalványul, eltűnni látszik. Így van ez talán egyéni életünk folyamán is.

Nagyasszonyunk párfogására szükségünk van, ez különös hangsúlyt kap a nehézségek idején. Persze, nem mindenki tekinti Őt égi Édesanyjának. Sokan – jobb esetben – nem is foglalkoznak vele, vagy éppen gúnyjal, ellenszenvvel tekintenek Máriára és az Őt tisztelőkre, Őt elfogadókra.

Szűzanyánk törődik velünk, aggódva figyeli botladozásunkat. Folyamatosan üzen, kér, figyelmeztet bennünket, az utóbbi 200 évben egyre gyakrabban. Egyházunk több jelenést már elismert, vizsgálja a többi esetet is.

Mária tehát jelen van az életünkben. Az a kérdés, én figyelek-e rá, hallgatok-e kérésére, anyai szeretetére? Érdeemes ezen egy kicsit elgondolkodnunk...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2022.05.20. - 23:20

2022. június

Magyarok Nagyasszonya, oltalmazd nemzetünket!

Imaóra – 2022. május

Májusi imaórákat a plébánia udvarára szerveztük, de az eső beteretelt bennünket a közösségi terembe. Kicsit szorosan ülve hangolódtunk az imaóra gondolataira, amit László atya bevezető szavai indítottak:

Május hónapban vagyunk, egyik énekünk azt mondja: ez a legszebb hónap. S valóban a legszebb hónap, mert ez a Szűzanyánk hónapja. Annak a Szűzanyának, aki mindannyiunk égi Édesanyja. Annak a Szűzanyának, akinek a palástja alatt vagyunk mi egyenként is, de nemzetünk különösen is. Annak a Szűzanyának a hónapja, aki pártfogol bennünket az Ő Szent Fia előtt. Aki közbenjár értünk, aki mindig velünk van. Akinek kérhetjük a segítségét – különösen akkor, amikor úgy érezzük, hogy a bűn elhatalmasodott rajtunk.

A Szűzanyát köszöntjük ebben a mai imaórában, és kérjük anyai pártfogását, védelmét.

Május a Szűzanya hónapja, naponta köszöntjük templomainkban a loretói litániával, személyesen pedig a lelkületünknek, buzgóságunknak megfelelő imákkal – remélem otthonainkban is. Imaóránk elején – még húsvéti időben vagyunk – köszöntsük Máriát a feltámadási örömeinkkel:

Mennynek Királyné Asszonya, örülj szép Szűz, alleluja!

Mert kit méhedben hordozni méltó voltál, alleluja!

Amint megmondotta vala, föltámadott, alleluja!

Imádd Istent, hogy lemossa bűneinket, alleluja!

Mai imaórákon – túl a köszöntésen, elmélkedjünk egy kicsit Mária helyéről az üdvtörténetben, nemzetünk életében és egyéni életünkben. És mivel folyamatosan szorongattatás vesz körül bennünket, kérjük hathatós közbenjárását, pártfogását is.

Testvérekkel beszélgetve, így a pandémia vége felé, csalódottan állapítottuk meg, hogy a mai kor embere sajnos nem érti az idők jeleit. Ez a szorongattatásban eltelt két év, amit fogjunk fel figyelmeztetésnek életünk törekenységére tekintettel, nem igazán hozott valamiféle megtérést, megújulást.

Azután itt volt a választás időszaka. Mária segített, hogy legalább a lehetősége meglegyen a szabad vallásgyakorlásnak. Kíváncsian, de nem túl nagy optimizmussal várom a hála jeleit nemzetünk életében, de akár egyházközségünkében is... Mert itt helyben sem jobb a helyzet meglátásom szerint.

Most meg itt vagyunk egy borzasztó háború körülményei között. Úgy tűnik, a megháborodott világ a magyarok józanságát, megfontoltságát, erőfeszítéseit is ellenünk akarja fordítani, hiába a menekültek érdekében tanúsított – eddig soha nem tapasztalt összefogásunk. Ha valamikor, most megint igazán szükségünk van Szűzanyánk pártfogására, oltalmára.

Mai imaóránkon ezen gondolatok körül elmélkedjünk, fohászkodjunk. Hogy megtaláljuk az egyéni és közösségi kiutat, a helyzetet elemezni, értelmezni kell. Olvasnunk kell az idők jeleit! És tennünk is kell, küzdenünk kell, hogy együttműködjünk az égi segítséggel.

Mária folyamatosan üzen, hogy mit is kér, mit is vár tőlünk. Idézzünk most egy régebbi medjugorjei üzenetéből:

„Drága gyermekek! Arra hívlak benneteket, hogy lélekben legyetek egyek Fiammal.

Hívlak titeket, hogy az imádság és a szentmise által, amikor Fiam különös módon egyesül veletek, próbáljatok meg olyanná lenni, mint Ő; ti is legyetek készek úgy, ahogyan Ő, mindig Isten akaratát teljesíteni, nem pedig a sajátotok beteljesülését keresni. Mert gyermekeim, Isten akaratából vagytok, léteztek, Isten akarata nélkül semmik vagytok.

Édesanyaként azt kérem tőletek, hogy életetekkel beszéljete Isten dicsőségéről, mert ily módon az Ő akarata szerint önmagatokat is megdicsőítitek. Minden felebarátotok iránt tanúsítatok alázatot és szeretetet. Ezen alázat és szeretet által Fiam megmentett benneteket, és megnyitotta számotokra a Mennyei Atyához vezető utat.

Kérlek benneteket, nyissatok utat a Mennyei Atya felé mindazok számára, akik még nem ismerték meg, és nem nyitották meg szívüket az Ő szeretetére. Életetekkel nyissatok utat mindazok számára, akik még tévelyegnek az igazság keresésében.

Gyermekeim, olyan apostolaim legyetek, akik nem éltek hiába! Ne felejtsetek el, hogy majd a Mennyei Atya elé kell állnotok és számot kell adnotok önmagatokról. Legyetek készen!

Újra figyelmeztetlek benneteket, imádkozzatok azokért, akiket Fiam meghívott, akiknek megáldotta a kezét, és akiket nektek ajándékozott. Imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok pástoraitokért. Köszönöm nektek.”

Medjugorje, 2013 április 2.

Fogadjunk szót Máriának, imádkozzunk saját és nemzetünk megtéréséért, lelki vezetőinkért, papjainkért.

Ó, kegyelmek Úrnője, fordítsd szemedet e népre, mely századok óta hűséges hozzád és a te Fiadhoz! Tekints e nemzetre, mely reményét mindig a te anyai szeretetedbe vetette. Tekints reánk irgalmas szemeddel, és nyerd el nekünk, gyermekeidnek azt, amire leginkább szükségünk van.

Nyisd meg a gazdagok szívét a szegények és szenvedők szükségletei iránt. Add, hogy a munkanélküliek munkaadóra találjanak. Segítsd a hajléktalanokat, hogy otthonra találjanak. Adj a családoknak minden nehézséget legyőző szeretetet. A fiataloknak nyiss utat és távlatot a jövőbe. Oltalmazó palástodat terjeszd ki a kicsinyekre, hogy meg ne botránkoztassák őket.

A szerzetes közösségeket éltesd a hit, a remény és a szeretet kegyelmével. Segítsd a papokat, hogy Fiad nyomán járjanak, és ajánlják föl életüket mindennap a bányákért.

Esdd ki a püspököknek a Szentlélek világosságát, hogy itt a Földön az Egyházat egyetlen és egyenes úton vezessék Fiad országa felé. Ámen.

Nagybőjti vasárnapokon, illetve első vasárnapokon egyházközségünkben többen följárunk a kálváriára, hogy Jézus szenvedéséről elmélkedjünk. Most egyik ilyen elmélkedésünk részletét idézzük fel, amit Szent-Gály Kata fogalmazott meg a 4. stációban, amikor Jézus Szent Anyjával találkozik. Itt kirajzolódik a mi viszonyulásunk is Máriához.

Testvérek,

Krisztus nemcsak mondotta, hogy olyanok legyünk, mint a gyermekek, hanem gondoskodott arról, hogy felnőtt fejjel is azok maradhassunk. Keresett számunkra egy jó édesanyát - egy végtelenül szelíd és halk szavú asszonyt-, aki már végighaladt ezen a sáros földön előttünk, de soha semmi por sem tapadt reá.

Milyen kár testvérek, hogy sokszor vele is úgy bánunk, mint általában a földi anyákkal: nem érünk rá meghallgatni se panaszát, se aggodását a világ életéért, lerázzuk magunkról a jó tanácsot, a figyelmeztető szavát is, és mert úgy sietünk reggel munkahelyünkre, arra sincs időnk, hogy Avet-t köszönjünk néki.

A gyermekek is követik példánkat, - hiszen oly régen elhagytuk az esti közös imát, a rózsafüzért se mondjuk már a családban-, s annyi tennivalónk van mindig, még a pihenés napjaiban is, hogy a fohászok üdvözlő lapjait se adjuk fel címére az élet különböző állomásain.

Egyedül a szenvedés juttatja eszünkbe anyánkat, vagy a halálnak szent közelsége,- ilyenkor jajgatunk és hozzá kiáltunk, Ő pedig jön azonnal,

jön egyszerűen, puha kézzel, anyásan, mintha mindig a legjobb gyermekei lettünk volna.

Testvérek, szeressük ezt a halk szavú asszonyt, Máriát!

A mai embernek – úgy tűnik – minden fontosabb, mint a saját lelke, lelki élete. Azután csodálkozik, hogy a világ összedől körülötte. Kicsiben is, nagyban is. Hullanak szét a családok, a gyerekek sokszor nem értenek szót a szüleikkel, nevelőikkel. A világban fokozódik a keresztényüldözés. A vad liberalizmus hatására mérhetetlen önzés tombol, a hagyományos – megtartó – értékrendünket kigúnyolják, üldözik. Nem sorolom tovább, látjuk pusztulás jeleit minden téren. Forduljunk újra Máriához kéréseinkkel. A könyörgésekre válaszoljuk majd: ***Ments meg minket!***

Amikor hazánkat és nemzetünket a Te anyai oltalmadba ajánljuk, és könyörögve kérjük számára a lelki megújulás kegyelmét, ezt a felajánlásunkat is a Te anyai Szíved szeretetére bízunk. Mária Szeplőtelen Szíve, segíts legyőznünk a gonosz minden fenyegetését, mindazt a rosszat, ami a mai ember szívében oly könnyen gyökeret ereszt, aminek már ma is mérhetetlen következményei terhelik népünket és az egész világot, és ami a jövő útját egészen elzárni látszik előlünk!

Az éhínségtől és a háborúktól - *ments meg minket!*

Az atomháborútól, az emberiség beláthatatlan következményekkel járó önpusztításától és minden háborútól - *ments meg minket!*

Az emberi élet, a fogantatás pillanatában kezdődő élet elleni minden bűntől - *ments meg minket!*

A gyűlölettől és az ember istengyermeki méltóságának semmibe vételétől - *ments meg minket!*

A társadalmi, állami és nemzetközi igazságtalanságok minden megnyilatkozásától - *ments meg minket!*

Isten parancsolatainak semmibe vételétől - *ments meg minket!*

Minden törekvéstől, mely arra irányul, hogy az Istenre vonatkozó igazságokat kiirtsa az emberek szívéből - *ments meg minket!*

A Szentlélek ellen elkövetett bűnöktől - *ments meg minket!*

Ó, Krisztus Anyja, halld meg kiáltásunk hangját, melyben egész népünk és minden ember szenvedése benne remeg! Nyilvánuljon meg újra a világ történetében az Irgalmas Szeretet hatalma! Állítsa meg a rosszat! Formálja át a lelkiismereteket! A Te Szeplőtelen Szívedben ragyogjon föl mindannyiunk számára a remény világossága és az Isten szeretetében való jövő bizonyossága! ***Magyarok Nagyasszonya, hazánk védasszonya, könyörögj nemzetünkért! Amen.***

Közös énekünkkel is fohászokdjunk égi Édesanyánkhoz:

**Mária, jó anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk. Ó nézz, ó nézz le ránk.
Hittel sok gyermeked tőled vár szép jelet. Tőled, tőled, ó jó anyánk.
Mária, jó anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk.**

**Új harcok, új szavak, új eszmék hullanak, mégsincs, mégsincs remény.
Mégfáradt szép szemek megtörten fénylenek. Ó mért, ó mért,
ó, mondd miért?
Mária, jó anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk!**

**Eltévedt nemzedék két kézzel szórja szét minden kincsét, hitét.
Nem hisznek semmiben, nem bíznak senkiben, ó mért, ó mért,
ó, mondd miért?
Mária, jó anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk!**

Szent István királyunk felajánlása óta – immár 1000 esztendeje – Mária oltalma alatt élünk. De úgy gondolom, nagyon sokan egyéni sorsunkat is Mária oltalmába helyezve éljük meg. Így tette ezt Sík Sándor is.

Sík Sándor: A kék palást

*Mottó: „Anyai palástod fordítsd oltalmunkra!”
(Boldogasszony Anyánk)*

Amelynek színe mint a menny
És mint az édesanya-szem,
Olyan ölelő, olyan áldott,
Énekelem a Kék Palástot.

Ó tőlem milyen messze már
Amely eléd bírálni jár,
A farizeusi szemöldök.
Már gyermeki bizalmat öltök.

Kék mint az ég, jó mint az ég:
Mélység, magasság, messzeség,
Körülkarol és el nem enged,
Megharmatoz és fölmelenget.

Bizalmat, jó meleg ruhát:
Ha rám uszítja táborát
A Bűnnek Isten-túrta titka,
Elburkolózom ráncaidba.

Olyan könnyű a mosolya!
Búzavirág és ibolya.
És mégis oly kimerhetetlen
És titokzatos, mint a tenger.

De nem magam, mind elhozom,
Kiért a gond mázsája nyom,
Mind, mind, aki kedves szívemnek,
Kézen vonom megbújni benned.

Az árvákat, a foglyokat,
S kik megjárták a poklokat
A sötétség évein által, –
Fogadd alád, anyai Fátyol.

S akik után szívünk sajog,
A nagyszemű ártatlanok,
A kisdedek, s akik még jönnek
Másnapján az eldült özönnek...

De már nem is imádkozom:
Úgy buzog föl a bizalom
Szívem megéledt melegéből
Mint a forrás a föld szívéből.

Fölöttem a végtelen ég,
Lenn: hallgató arany kepék:
Keresztbe kötve várja sorsát
Szegény, pihegő Magyarország.

Az eleven-kék bolt, a menny.
Mintha libbenne odafenn,
És békére és háborúra
Egy nagy kék palást ráborulna.

Közös énekünkkel is forduljunk Jézus Anyjához.

***Te vagy földi éltünk vezércsillaga,
édes reménységünk, kegyes Szűzanya.
Téged rendelt jó anyánknak az Isten Fia,
azért áldunk örvendezve, ó Szűz Mária.***

***Te hajnalcsillag vagy éltünk hajnalán,
hogy kövessünk annak egész folyamán.
Téged rendelt jó anyánknak az Isten Fia,
azért áldunk örvendezve, ó Szűz Mária.***

Sík Sándor következő vallomását már többször elmondtam imaóráinkon, talán valamelyest illik rám. Most is a piarista pap-költő szavaival fordulok a Szűzanyához.

Sík Sándor: Bölcsességnek széke

Nagy Királynő, kit tizenkét
Csillag koronáz,
jóságodhoz könyörög egy
Öreg iskolás.
Félve jön csak, szívszorongva,
Olyan félszegen,
Mint egy gyermek, aki gyónni
Először megyen.

Félve jön, hogy eldadogja
Szíve vágyait,
Gyermeksége ötvenéves
Imádságait,
S amit akkor nem tudott és
Nem mert volna még:
Hogy a gyermekség malasztját
Küldje rá az ég.

Voltam én is gyöngye gyermek,
Fürge kisfiú;
Kölyök aztán, kezes-lábas,
Legény is, hiú.
Lettem aztán java-férfi,
Rendes mégpedig:
Akiből tizenkettőből
Egy tucat telik.

Aztán Isten tudja, hogy, de
Úgy kerülközött,
Mester lettem, számadó a
Báránykák között,
Terelgettem, tanítottam,
Úgy, amint való,
Még tekintélyt is szereztem,
Mint írástudó.

Sok tudós tudatlanokkal
Fújtam egy-követ.
Mennyországból is nem egyszer
Jött hozzám követ.
Tudom már, hogy nincsen új a
Forgó nap körén.
Hát most, Bölcsességnek Széke,
Hozzád jöttem én.

Öntsd belém a bölcsességet:
Úgy is mondanám,
Hogy a gyermekség malasztját
Esedezd le rám.
Engedd újra visszaélnem
Bokros éveim,
Lenni mint a régi kisedd
Jézus térdein.

Aki bízó, aki tiszta,
Aki egyszerű,
S anyakézből édes neki
Ami keserű.
S ha elpilledt a játékban,
Csak egyet kíván:
Elaludni jó öledben
Édes jó Anyám.

„Isten előtt ki nem gyerek?” – kérdezi Sík Sándor egy másik versében.
Ezzel a gyermeki lelkülettel kérleljük Szűzanyánkat:

Boldogságos Szűz Mária, Isten anyja: segíts, hogy mindig gyermeki szívem legyen: tiszta és finom, mint a forrás! Segíts, hogy egyszerű szívem legyen, melyet sohase borít el a keserűség! Segíts, hogy erős szívem legyen: tudjak áldozatot hozni, - és gyengéd szívem legyen, mely együtt tud érezni másokkal! Adj hálás szívet, mely örülni tud annak, amit kapott, és adj nemes szívet, mely senkivel szemben sem hordoz keserűséget!

Segíts, hogy szelíd és alázatos szívű legyek: tudjak szeretni önzetlenül, és boldog legyek, ha adhatok! Adj kitartó, bátor szívet: hogy soha ne ismerjek lanyhulást. Ámen.

Máriát sokféleképpen becézgetjük, kérleljük, különösen is a litániák szövegeiben. Sok templom titulusa is Mária valamilyen jellemzője, neki tulajdonított szolgálata. Nemzetünk sok tagja a bűn fogságában van, most ezzel a gondolattal kérleljük az Istenanyát.

Ima a fogolykiváltó Boldogasszonyhoz

Szentséges Szűz Mária, Fogolykiváltó Miasszonyunk! Gyermeki bizalommal fordulunk Hozzád. Légy közbenjárónk Isten előtt! Nemzetünket végzetes veszély fenyegeti. Testvéreink közül sokan szenvedélyeik rabságában sínylődnek. Az alkohol, a kábítószer, a nikotin mértéktelen élvezte, a zabolátlan testiség szenvedélye pusztít közöttünk, dönti romba a családi otthonokat, sorvasztja nemzetünket. Történelmünk válságai során őseink Hozzád fordulnak, és Te meghallgattad őket, áldott Nagyasszonyunk. Légy ma is végzetes bajunkban közbenjárónk! Isten adjon erőt a lelki harcban, hogy megszabaduljunk szenvedélyeink rabigájából. Különösen irgalmadba ajánljuk azokat, akikért felelősek vagyunk: családjaink tagjait és a jövő zálogát, a magyar fiatalokat.

Fogolykiváltó Boldogasszony, Krisztusnak Szent Anyja és nekünk is Édesanyánk, légy közbenjárónk szent Fiadnál! Ámen.

Szép májusi este van, mindjárt énekeljük is egyik szép énekünket, de előtte idézzük Gárdonyi Gézát.

Gárdonyi Géza: Esti harangszó

Szép májusvégi estén egyedül
ülök a kertben. S nézem, mint merül
az égi nap a földi kék homályba,
a hegyek ibolyaszín fátyolába.
A völgyben lenn, már feketül az árnyék.
Elcsöndesül az emberlakta tájék.
Csillag ragyog a Mátra tetején,
A távolból harangszó száll felém:
Üdvözlégy Mária!

Ha elgondolom, hogy e Föld színén
valóban élt e tiszta, égi lény!
Járt-kelt, mint mink: a lábának nyomát
a porban hátrahagyta merre ment:
hajába tűzött fehér violát -
tán épp ilyet, mint kertemben terem...
S ő maga volt a legszebb viola:
Isten közöttünk járó angyala!
Üdvözlégy Mária!

Tán ilyen est volt, ilyen csillagos,
az ég ily kék, a föld ily harmatos,
s a kerti fák így álltak a homályban,
amikor ő szobája magányában
ott térdelt a kis gyékény szőnyegen,
s imádkozott mélázón, csöndesen,
imádkozott magasba néző szemmel...
S a szoba megtelt égi fényözönnel:
Üdvözlégy Mária!

A Göncölszekér épp így állhata,
midőn az országút két vándora
a betlehemi völgyben haladott.
A férfi öszvér előtt ballagott.
A nő fenn ült halványan, szenvedőn.
Pásztorok ültek tűznél a mezőn,
és így szólt egy: - „A város telve néppel.”
A másik szólt: - „Itt hálhattok az éjjel.”
Üdvözlégy Mária!

Tán épp ily fű-illatos este volt,
tán épp így fénylett fenn az égi hold,
midőn egyszer a búzaföldön át
a gyalogúton haza lépkedett,
fehér-szelíden, mint a holdvilág, -
karján tartva az alvó kiseddet,
ki vállra hajló fejjel aludott.
Kalász kalászra bókolt, susogott:
Üdvözlégy Mária!

Óh gyöngyvirágok, rózsák, liljomok!
Leheljete az égbe illatot!
Ő bizonyára ismert titeket,
mikor e Földön járt közöttetek,
s hozzátok hajolt, s szólt édesen:
„Kedves virágom, rózsám! szegfüvem!”
Ma is szerető szemmel néz le rátok,
Virágajakkal ti is susogjátok:
Üdvözlégy Mária!

Énekeljünk:

*Néked ajánljuk, Szűzanyánk,
A legszebb hónap alkonyát.
Ezer nép híven zengi ma:
Ó, üdvözlégy, Mária!*

*Éneklí tiszta gyermekajk
S kik érzik a sok földi bajt,
Esengve száll szívük dala:
Ó, üdvözlégy, Mária!*

*Hallja a bűnös és zokog,
Hogy elhagyta a hajlokot,
Melyben a legszentebb ima:
Ó, üdvözlégy, Mária!*

*Ó, tudjuk: május estelén
Az égben is több lesz a fény
S zengőbb az angyalok dala:
Ó, üdvözlégy, Mária!*

Mai összejöveteleink vége felé újra csak egy imával foglaljuk össze kéréseinket. Sok-sok fohászsunkat bizalommal mondjuk, nem is annyira magunkért, hanem a ránk bízottakért, ahogy Sík Sándor írta: „akikért a gond mázsája nyom”. Jövőféltésünk, nemzetünk sorsa, gyerekeink, unokáink, -mind benne foglaltatnak.

Ó, Mária, Isten Anyja és minden ember Anyja, kérjük oltalmadat és hathatós közbenjárásodat.

Édesanyánk, Te ismered és megosztod szenvedéseinket és reményeinket. Mária, Béke Királynője, Rád bízunk hazánkat, anyai oltalmadba ajánljuk magunkat, kérjük Tőled a békét és a kiengesztelődést Magyarország számára.

Kérünk, kíséj el bennünket utunkon, - bennünket, akik mint János apostol, szeretnénk befogadni Téged, hogy megtanuljuk, hogyan legyünk Jézushoz hasonlók. Isten Lelke nyissa meg a szíveket a szeretet és az igazság számára, és vezesse el népünket a kölcsönös megértésre és a béke őszinte akarására. Ebben az egységben ajánljuk fel Neked különleges

módon Magyarországot, a magyar Egyházat, és minden magyart, akinek különösen szüksége van erre a felajánlásra.

Ó, Magyarok Nagyasszonya, Rád bízunk nemzetünket, elsősorban a legvédtelenebbeket: az ártatlan gyermekeket, az útkereső fiatalokat, a széttzilált családokat, a magányos öregeket, a nélkülözőket és a betegeket, mindazokat, akik elhagyatva, remény nélkül élnek.

Rád bízunk, Mária, Megváltás Hajnalpírja, jövőnket és utunkat az új évezredben. Ámen

Mai imaóránkon égi Édesanyánkról gondolkodtunk, hozzá imádkoztunk. A hónap elején volt Anyák napja. Földi Édesanyánk mutatta meg nekünk az égit, vezetett hozzá. Illendő, hogy ebben a körben is megemlékezzünk – méghozzá a köszönet és hála hangján örölük is. Természetesen mind a köztünk élőkéről – Zsófi egy imával, mind a már eltávozottakról – jómagam egy dallal.

Révész Ágnes: Anyák napi ima

Mindenható Istenem! Köszönöm, hogy olyan édesanyát adtál nekem, aki megtanított engem legelőször is imádkozni. Áldd meg őt, és áldj meg minden édesanyát, akik az anyai méltóságban részesültek, és vállalták mindazokat a fáradalmakat, amelyeket értünk túrni és szenvedni kellett. Óvd meg őket, ahogyan ők óvtak bennünket minden veszélytől, lemondva minden kényelemről. Add, ó Istenünk, hogy minden édesanya a Te Szíved szerint nevelje gyermekeit! És áldd meg kérünk, a nagymamákat is, akik nekünk szüleinket felnevelték.

Végül, boldogságos Szűzanyánk, Hozzád fordulunk, Fogadj minden édesanyát anyai palástod alá, segítsd őket, hogy olyan szeretettel gondozzák gyermekeiket, amint Te gondoztad egyszülött Szent Fiadat. Növelj az édesanyákban is, bennünk is a hitet, a reményt és a szeretetet, segíts, hogy soha el ne veszítsük ezt. Taníts meg arra, hogy Istenben bízva boldogok legyünk minden veszélyben, s hogy egykor a fényes égi hazában Veled együtt dicsőíthessük a teljes Szentháromságot. Ámen.

Tarnai Kiss László: Anyám

**Rád gondolok mindig édesanyám,
Lépésem óvtad vigyáztál rám.
Te adtál nekem mindent mi jó,
Anyám, ó anyám, ó.**

*A sok rossz ember ki hibádra les,
Kisfiam vigyázz, hogy el ne ess!
Így mondtad mindig, kis gyermekem,
Meséltél sokat nekem.*

*De elmúlt a nyár és hűvös az ősz,
Én hívlak, de Te már többé nem jössz.
Elmentél arra, honnan nincs vissza út,
Rám hideg éjszaka hullt!*

*Én fázom, de többé Te be nem takarsz,
de a felhőkből rám néz egy aggódó arc.
S ha veszélyben lennék éltém során,
onnan is vigyáz reám.*

*De elmúlt a nyár és hűvös az ősz,
Én hívlak, de Te már többé nem jössz.
Elmentél arra honnan nincs vissza út,
Rám hideg éjszaka hullt!*

*Én fázom, de Te többé be nem takarsz,
de a felhőkből rám néz egy aggódó arc.
S ha veszélyben lennék éltém során
Anyám te vigyázz reám.
Anyám te vigyázz reám.*

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

23.

Áraszd ránk Lelkedet, Urunk!

2022. július

...Ha szívünket a Lélek át nem hatja,
Hervadt virág csak minden ünnepünk,
Hiába volt a szent karácsony napja,
A húsvét fénye föllángolt - s letűnt.
Az Úr csak egyszer járt itt lenn a földön,
Értünk csak egyszer halt kereszthalált,
De kell, hogy pünkösöd újra s újra jöjjön,
Mert életet csak Isten Lelke ad.

Ismeretlen szerző: Pünkösöd

Ajánlás:

Pünkösdkor ünnepeljük a Szentlélek kiáradását, Egyházunk születését. Amikor Istenre gondolunk, ez a kiáradó, mindent betöltő és éltető Lélek talán ritkábban jut eszünkbe. Júniusi imaórákon gondolkodjunk a Harmadik Isteni Személyről, szerepéről és működéséről világunkban, Egyházunkban és személyes életünkben. Kérjük megvilágosító kegyelmét és minden ajándékát, hogy vezetésével eljuthassunk a Szentháromság szeretetközösségébe.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

A Szentlélek valósága a legnehezebben felfogható, érthető - a keresztények életében is. Az Atya és a Fiú emberi kategóriák is, való életünkben is megvannak az analógiák, de a lélek, a lelkünk már misztérium, csak közvetett tapasztalatunk van róla. A Szentlelket ugyanígy csak hitünkkel tudjuk megközelíteni.

Ha érdeklődve figyeljük a minket körülvevő világot, saját életünket és „működésünket”, valami mögöttes, fölöttünk álló rendező elvet azért mindenki felfedezhet. Persze, a titkot csak kerülgetjük, mint Szent Ágoston:

Ágoston egyszer a tengerparton sétált és a Szentháromság titkán elmélkedett. Egyszer csak észreveszi, hogy egy apró gyerek kagylóval a tenger vizét egy gödröcskébe iparkodik átmeríteni. Megkérdezte tőle, mit művel? A kislány bátran megfelelt: látod, a tenger vizét akarom ide átönteni. Gondolod, hogy ez sikerül? – kérdezte a püspök. Miért ne hinném – válaszolt komolyan a fiúcska, aki Isten angyala volt – te is hiszed, hogy felelni tudsz arra, amire még senki sem tudott. Sokkal könnyebb nekem a tenger vizét e lyukba merítenem, mint az embernek Isten lényét (a Szentháromság titkát) kifürkészni.

Júniusi imaóránkon a Szentlélek titkát fürkésztük...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2022.06.17. - 23:20

2022. július

Júniusban a plébánia udvarán találkoztunk, hogy együtt gondolkodjunk a Szentlélekről, jelenlétéről és működéséről. László atya mondott rövid bevezetőt imádságos együttlétünk elején:

Nem olyan régen ünnepeltük pünkösd napját, amikor is arra emlékeztünk, hogy a Szentlélek szállt az apostolokra. Leszállt rájuk azért, hogy megerősítse őket. Azért jött, hogy új hitet adjon nekik. Olyan hitet, amelyet az apostolok már képesek lesznek élni, és képesek lesznek megvallani.

Ilyenkor sok helyen bémálckozás szokott lenni. Visszagondolunk saját bémálckozásunkra, amikor a mi lelkünkbe is eljött a Szentlélek, és bennünket is megerősített, hogy a hitüket mindig megvalljuk, és a hitünk szerint tudjuk élni hétköznapjainkat.

Mai imaórákon gondolkodjunk el tehát egy kicsit a Szentlélekről, ajándékairól, gyümölcseiről.

Amikor Istenről gondolkodunk, kapcsolatot keresünk vele-hozzá, leginkább a Teremtő Atyára asszociálunk, vagy az emberek közt megjelent Fiára, Jézusra. Pedig ismerjük a Szentháromság fogalmát, tudjuk, hogy van egy harmadik isteni személy, akit Szentlélek néven emlegetünk.

A teremtés és megváltás művét emberi világunkban és személyes életünkben is a Lélek teljesíti be. Segítségével – a tőle kapott ajándékok által értjük meg Istent, az Ő szeretetét irányunkban. Nagyon fontos szerepet tölt be tehát hitünk alakulása, alakítása szempontjából, földi és örök életünk folyamán.

A Szentlélek ajándékait ismerjük, mindjárt soroljuk/kérjük is a közös imánkban. Ha élünk ezekkel az ajándékokkal – melyeket minden embernek felkínál – már itt a földön részesedhetünk az isteni életben – ami teljessé majd odaát válik. Kérjük hát bizalommal a Szentlélek ajándékait, közös imánkkal, majd énekünkkel:

Bölcsesség Lelke, segíts minket abban, hogy jobban szeressük a mennyei dolgokat a földieknél, a lelkieket a testieknél! Értelem Lelke, értesd meg velünk hitünk titkait! Jótanács Lelke, segíts döntéseinkben! Erősség Lelke, segíts legyőzni félelmeinket és gyengeségeinket, és segíts az erények gyakorlásában! Tudomány Lelke, taníts minket az igazságra! Jámborság Lelke, add, hogy gyermeki szívvel, bizalommal közeledjünk Atyánkhoz! Az Úr félelmének Lelke, add, hogy elutasítsuk mindazt, ami kárhozatra juttatna minket, és segíts, hogy állandóan törekedjünk az üdvösségre! Ámen.

Refr: Szentlélek, úgy kérünk, szállj le ránk, töltsd el a szívünk, életünk, hogy béke és áldás szálljon ránk, küldd el a Lelked, úgy kérünk, Istenünk.

***Kegyelleddel táplálsz, Istenünk,
hozzád emeljük most mindnyájan a szívünk,
reménységünk Belőled fakad,
hogyha szívünk-lelkünk mindentől szabad.*** **Refr.**

***Ajándékul Lelked küldted el,
hogy ne önmagunknak, hanem annak éljünk,
aki értünk életét adta.
Mi is átadjuk most szívünk, mindenünk.*** **Refr.**

Egy internetről vett homília részlet így elmélkedik a Szentlélekről:

„Megadja mennyei Atyátok a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.” (Lk 11,13). Krisztus egyszer és mindenkorra történt megváltását a Szentlélek valósítja meg az egyes emberek lelkében. Az Ő műve, hogy kiossa a Krisztus által megszerzett kegyelmet, megsemmisítse a lélekben a bűnt, felékesítse azt a megszentelő kegyelemmel, megadja neki az új istengyermeki életet, a maga templomává avasson minket. Hiába volna a Krisztus tanítása, ha nem értenénk azt, vagy helytelenül értelmeznénk. Hiába volna Krisztus példája, ha nem ébredne bennük készség és erő, hogy kövessük az Ő példáját. Hiába volna az örök élet ígérete, ha a Lélek nem irányítaná feléje akaratunkat és törekvéseinket. Ahogy egyik hittudós szemléletesen kifejezte, a Szentlélek nélkül a feltámadás csak egy ígéret lenne, amely sohasem teljeseedik be.

Én úgy gondolom, mindannyian birkózunk a Szentlélek fogalmával, értelmezésével, elhelyezésével életünkben. Csermely Péter újságíró, publicista is így van ezzel...

A Szentlélek a hitbéli élmények egyik legnehezebben leírható fogalma, ami mindent betöltő, minden érintettet megrázó, átmosó, elragadó szélvihar, víz, mozgás, áramlás formájában jelenik meg a leírásokban. A Szentlélekkel való betöltekezés mindig szeretetteljes, kiteljesítő, az elszigetelt egyént a világ szeretetben létező egységére rádöbentő, abban őt részesítő élmény.

Isten fogalmához szervesen hozzátartozik a teremtő, a mindenható jelző. A Szentlélek nem teremt, nem „cselekszik”, hanem betölt, így a létezés legáltalánosabb, legegyszerűsebb fogalma. A Szentlélek létezése nyilvánvalóbbá válhat bizonyos alkalmakkor, de mindvégig jelen van.

Pünkösöd nemcsak a tavasz, nemcsak a termékenység, hanem egy magasabb Lélekkel való közös betöltekezésnek, és ezáltal az együttesen látóvá és szólóvá válásnak is az ünnepe. Az Apostolok cselekedeteiben így olvasunk erről az eseményről, ami azután a tanítványokat egy egészen új vágányra állította: „*Amikor pedig eljött pünkösöd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétozlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szent Szellemmel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy ahogy a Szellem adta nekik, hogy szóljanak.*

A Szentlélek észlelése századunkban nem könnyű. Az információk felgyorsult zuhataga, az embertömeg immunissá tett bennünket. Jobbára elveszítettük azt a fajta érzelmi mélységet, intenzitásélményt, amely évszázadokkal ezelőtt eleinknek még mindennapi természetesség volt. „Látomásdermedtségnek” hívhatjuk ezt az állapotot. Befogadásképtelenné váltunk, így a Szentlélek befogadó közeget igénylő különös erejű látogatására nagyon kevésé számíthatunk. *Csermely Péter*

A Lélek kiáradását, az Egyház születését ünnepeltük pünkösdkor. Idézzük fel a történeteket, és próbáljuk meg értelmezni is – két rövid verssel:

Dömötör Ilona: Mennyei szélzúgás

Őskezdet óta jár földünk felett
„sebesen zúgó szélnek zendülése”,
örök, tisztító, égi lehelet.

Kastélyok s viskók közt megy zúgva át,
megzörgeti a bűnök lakhelyének
hazugságfüggöny-fedte ablakát.

Alant terjengő füstöt szerteúz,
s haldokló, hamvas oltári parázson
színarany fényű lángra kap a tűz.

Az érkezése, útja mély titok.
De szól: „Sas-szárnyam tollain emelve
az égbe jutnak halk imáitok.”

Száll, zendül, zúg és nem pihenhet el,
míg minden juhot amaz egy akolba
az egy Pásztorhoz össze nem terel.

Ismeretlen szerző: Pünkösöd

A pünkösöd jó - de meg nem érti titkát
A szív, amelyben még az Úr nem él;
Itt a tavasz, - bimbófejük kinyitják
A kis virágok, zöldül a levél;
Mit ér, ha a természet újra éled,
A föld örül, madárka énekel,
De a szívünkben még az égi Lélek
Élet tavaszát nem költhette fel?

Ha szívünket a Lélek át nem hatja,
Hervadt virág csak minden ünnepünk,
Hiába volt a szent karácsony napja,
A húsvét fénye föllángolt - s letűnt.
Az Úr csak egyszer járt itt lenn a földön,
Értünk csak egyszer halt kereszthalált,
De kell, hogy pünkösöd újra s újra jöjjön,
Mert életet csak Isten Lelke ad.

Közös imánkkal tudatosítsuk magunkban az elhangzottakat:

Urunk, Jézus! Az általad elküldött Szentlélek bennünk él, köztük lakik, még akkor is, ha jelenlétére, megszentelő tevékenységére olykor nem figyelünk oda. Segíts minket, hogy ráhagyatkozzunk és engedjük, hogy átalakítson minket! Ne engedd, hogy fékezzük a Szentlélek lendületét, hanem segíts abban, hogy hallgassunk sugallataira, csendes útmutatásaira, figyelmeztetéseire és ösztönzéseire! Ébressze fel bennünk az örök élet utáni vágyat! Ámen.

Ezen imánk gondolatait fejtegeti Gál Ferenc atya – a teológus szem- szögéből:

Szellem és lélek

A kereszténység a maga történeti létét az első pünkösödhöz vezeti vissza. Ahhoz a naphoz, amelyen az érzékelhető természetfölötti jeleket Krisztus apostola így értelmezte: Teljesedett az ószövetségi jövendölés, amely ígérte, hogy Isten az üdvösség történetének, illetve a megváltásnak befejezéséként „kiárasztja Lelkét minden emberre” (ApCsel 2, 16; Jo 3, 1). Az apostolok ennek a Léleknek a világhoz való felismerték Krisztus misztériumát, és erejétől indítatva tanúskodtak mellette.

Az egyház azóta is abban a hitben él, hogy az Isten Lelke jelen van benne. Az Apostolok Cselekedeteinek minden lapja arra utal, hogy a Léleknek ez az eleven hatása tapasztalhatóvá vált az Egyházban, s maga az Egyház úgy indult el útjára, mint Isten akaratának, rendelkezésének végső jele. Azt jelképezte, hogy a Krisztus által megszerzett üdvösség itt van, és Isten maga ajánlja fel az embereknek. De az Egyház nem mozdulatlan jel, nem valami útjelző tábla lett, hanem eleven szervezet, és arra van hivatva, hogy tanításával s életével megvalósítsa a Krisztus által megkívánt tanúskodást a föld határáig és az idők végezetéig.

Napjainkban a kereszténységben újra előtérbe lépett a Szentlélekről való beszéd. Sőt nemcsak a beszéd, hanem a Szentlélek jelenlétének, erejének, működésének a hitbeli megtapasztalása, illetve a megtapasztalás keresése. Mindenütt hangoztatják, hogy a vallásosság akkor személyes, ha élményszerű. Ezért mind a hívők, mind a teológia szívesen nyúlnak vissza ahhoz a kezdethez, az apostoli ígíretettséghez, amelyben az ihletettséget, a kezdeményezést és a természetfölöttiséget a Szentléleknek tulajdonították.

Korunkban a Szentlélekről szóló beszéd úgy jelentkezett, mint újdonság, mint nagy felfedezés. Pedig Krisztus úgy küldte el őt az Atyától, hogy „örökre az Egyházzal maradjon” (Jn 14, 16). Ő lett az Egyház számára az Igazság Lelke és a Vigasztaló, ő lett a kegyelem és a hatalom forrása; nélküle tehát az Egyház nem állhatott volna fenn. Pál apostol kereken kijelentette, hogy a Lélek ereje nélkül még az az egyszerű hitbeli aktus sem jönne létre, amely megvallja, hogy „Jézus az Úr” (1 Kor 12, 3).

Gál Ferenc

A Szentlélek közvetlen, direkt hatását, működését talán csak kevesek tapasztalhatják meg, de ha figyelünk rá, keressük a nyomait, biztosan mi is rátalálhatunk. De elhatározásunk, szándékunk szükségeltetik, hogy együtt tudjunk működni vezetésével. Újabb két rövid vers a történetről és értelmezéséről:

Túrmezei Erzsébet: Pünkösöd után...

Pünkösdig hallgattak. Vártak. Hallgattak.
Szívükben szunnyadt a húsvéti hír.
Nem mentek vele. Egy helyben maradtak.
Aztán pünkösöd lett, és ütött az óra.
Zendült a szó: Lélek volt és erő.

És háromezren állottak
egyetlen prédikációra.
És egyház született.
Ma is megmozdul ezer és ezer szív
hogyha a szó Lélektől ihletett.
Lélektelen mennyit beszéltünk már mi...
Tanuljunk csendben a Lélekre várni.

Nagy Kornélia: Szentlélek hívása

Nélküled csak könyv a Bibliánk:
Talán szebb, különb, mint sok másik,
De Igévé tüzedtől válik.
Nélküled Jézus ember volt csak
És holtak maradnak a holtak,
De ha tüzed betölthet minket,
Megvilágítja értelmünket,
Látjuk Benne a Fiú- Istent.
Ki értünk odaadott mindent,
S legyőzve halált, bűnt és átkot,
Meváltotta a holt világot,
Hogy aki Megváltónak vallja,
Vele éljen, Ő úgy akarja.
S mi boldog tanúk, valljuk, éljük,
Mert üzenetét már jól értjük...
Jöjj Szentlélek, áradj ki reánk!

Közös énekkel is kérjük a Szentlélek kiáradását:

***Jöjj, Szentlélek Úristen, Áraszd reánk teljesen
Mennyből fényességedet, Mennyből fényességedet.
Jöjj el, jöjj el, jöjj el, jöjj el, Jöjj, Szentlélek Úristen!***

***Jöjj el, árvák gyámola, Jöjj el, szívünk orvosa,
Oszd ki égi kincsedet, Oszd ki égi kincsedet.
Jöjj el, jöjj el, jöjj el, jöjj el, Jöjj, Szentlélek Úristen.***

Életünkben keressük az Istennel a kapcsolatot. A tanítványok is kérték Jézust: „mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég lesz nekünk”. Általában nem jó helyen keressük Őt...

Márai Sándor: A kutatók

Mindig messze keresik valahol az Istent,
a nagy dolgokban, mintegy távcsővel és nagyítóval,
a csillagok, felhők és végtelenségek között.
De én már tudom,
hogy biztosabban megtalálom Őt
az egészen kis dolgokban,
a véletlenekben, a jelentéktelenségben,
azokban a pillanatokban,
mikor csodálkozva pillantunk fel,
valamit értünk, amit az elébb,
az élet sivatagjai és szakadécai között vándorolva, nem értettünk.
Ez a pillanat, mikor egyszerű és világos lesz valami,
ami az elébb homályos és érthetetlen volt,
ez a pillanat, mikor fölénk hajol Isten.

Hiszek benne?
Néha azt hiszem,
csaknem frivolitás és túlbuzgalom hinni benne.
Több és más Ő annál,
semhogy hitem vagy tagadásom eldöntené kettőnk viszonyát.

Isten folyamatosan jön felénk, szeretettel, még hozzá megelégedett szeretettel közelít. Kettőnk viszonyát – már az Ő részéről – nem befolyásolja tehát a hitünk vagy tagadásunk. Kerülgetjük Őt, keressük Őt, néha lelkesen, néha sután...

Fabiny Tamás: Pertu

„Tessék mondani, tegezhetlek?”,
kérdezte tőlem egy csöpp kisfiú.
Megelégedte magának a bizalmat.
Válaszomat meg sem várva,
megtalálta a megfelelő formát.

Láttam,
biztonságban érzi magát mellettem.
Korábbi félelmét már elfelejtette.
Belekapaszkodott a nadrágszáramba,
tréfából belebújt a papucsomba.

Ilyenek vagyunk mindannyian.
Ott sertepertélünk az Isten közelében,
előbb úgy teszünk,
mintha véletlenül vetődtünk volna oda,
majd egyre természetesebben forgolódnak körülötte,
ám sokáig még nem merjük megszólítani.
De a világért sem tévesztenénk szem elől.

Aztán két marokra fogjuk bátorságunk,
odasomfordálunk hozzá, felnézünk rá,
alig tudjuk leplezni, hogy szívünk kalapál,
nagy levegőt veszünk,
és megszólítjuk.
Büszkék vagyunk arra, hogy tegezhetjük.

Ő pedig talán megértően mosolyog sutaságainkon.

A kisgyerekek összeszedett bátorságával forduljunk most Hozzá, legyen
elnéző sutaságainkkal kapcsolatban, – imádkozzunk:

***Oly nagy vagy Uram, oly távolinak tűnik világod, úgy riaszt fölséged,
oly idegennek látszik gondolataid útja s járása, oly nehéz valód s
kegyelmed felfogása, hordozása, szolgálata!***

***A bölcsesség szent ajándékával tedd ízessé számomra világodat, hozd
közelbe a távolít, otthonivá az idegent, természetessé a természetfölöttit.***

***Ahogy nem kell magunkon erőszakot venni, ha jól ismert, ízletes étel áll
előttünk, ilyen jól ismert, ízes valósággá légy számunkra, Uram!***

***Vedd el szeretetem fáradtságát, áldozatom és helytállásom kikényszerített
voltát, a mindennaposság és szokásosság közönyét, elmém ernyedő
hangulatát, a kötelességszerűség és becsületes helytállás komorságát.***

Add bőséggel, Uram a Bölcsesség Lelkét! Ámen.

„Íme, belül voltál, én pedig kívül és kint kerestelek.” vallja szent Ágoston
gyönyörű imájában. Igen, a teremtett világban is felfedezhetjük Istent, de
legközelebb hozzánk mégiscsak itt belül van.

Dsida Jenő: Templomablak

Kik csak az uccán
jáznak-kelnek
szépséget rajta
nem igen lelnek,
kíváncsi szemmel
rá nem tapadnak:
csak egy karika,
szürke karika,
ólomkarika,
vén templomablak.

Rácsa rozsdás,
kerete málló,
emitt moh lepi,
amott pókháló, -
sütheti napfény,
sötét örökre,
mint világtalan,
bús világtalan,
agg világtalan
húnyt szeme-gödre.

De ki belép
a tág, iromba,
boltozatos,
húvös templomba
s belülről pillant
ablakára,
megdöbben áll,
megkövülten áll,
elbűvölten áll: -
Nézz a csodára! –

Színek zengése!
Fények zúgása!
Mártír mosolya!
Szűz vallomása!
Kék, ami békül,
piros, mi lázad!
Magasba ragad,
a mennybe ragad
lángtűnemény
és tűzkáprázat!

Ó, titkok titka:
a földön ittlent
belülről nézzen
mindenki mindent,
szemet és szívet
és harcot és békét! -
Áldja meg az Úr,
áldja meg az Úr
a belülről látók
fényességét!

Igen, Istent belülről kell keresnünk, szemlélnünk: „áldja meg az Úr a belülről látók fényességét!” Pont ebben a belülről látásban segít nekünk a Szentlélek, felkínálva ajándékait. Éljük hát vele! Azután ha már valamit kapizsgálunk, a hála és szeretet jó érzése tölt el bennünket:

Füle Lajos: Szeretnék énekelni Néked

Szeretnék énekelni Néked,
Uram, nyisd meg ajkamat,
hogy szent legyen mindig az ének,
amely szívemből felfakad.

Hadd zengjem, el, hogy százszor áldott
keresztednél ki megpihen,
hadd zengjem el, hogy megtalált ott
s békére lelt az én szívem.

Szeretném énekelni másnak,
hogy Néked énekelni jó,
hogy életünk bús lázadás csak,
míg el nem ér az égi Szó.

Azt zengeni, a Szót a Szódat,
mely életet adott nekem!
Szeretnék énekelni Rólad
halálig engedelmesen.

Szeretnék énekelni Néked
folyton, ameddig itt leszek,
szeretnék hangot adni, szépet,
mikor lelkemhez ér Kezed.

A Lélek ajándékait nem önmagunkért, önmagunk számára kapjuk, azzal gazdálkodni, szolgálni kell. Jézus utolsó földi szavai, parancsa a küldetésünket fogalmazza meg: menjetek el az egész világra... Ez az „egész világ” számunkra leginkább a szűkebb-tágabb környezetünk. A mi küldetésünknek itt van a területe. Itt és most! Hogy alkalmatlannak gondoljuk magunkat, az bizony gyakran megesik. Hogy nem hallgatnak ránk, nem figyelnek ránk, az is. Még szerencse, hogy nem a saját erőnkre, tehetségünkre kell hagyatkoznunk csupán. A Lélek besegít, általunk is tud működni – gyarlóságunk, alkalmatlanságunk, sutaságunk ellenére is.

Sándor Ernő: Jeremiással mondom

Uram, én nem tudok beszélni,
engem ne küldj el, félni, félni
tudok csak...

Nyomorultan
rettegek én az emberektől.
Ifjú vagyok még, látva-látod,
nyelvemen görcs van, dadogások...

Nem akarok próféta lenni!
Nem akarok semmit sem tenni!
Ó hagyj magamra!

Jaj, rettenetes
ez a Te küldetésed,
ez a Te elhívásod!
Adj nekem valami szebbet,
valami mást,
emberibbet,
valami csendes boldogságot.

Nem könyörült gyermekfejemnek.
Kemény volt, küldött, mennem kellett.

Imé, ígémet adom szádba.
S mentem. Azóta egyre járok,
nyelvemen görcs van, dadogások,
szívemben félelmek remegnek.

Uram, ugye már Te is látod,
hogy igazam volt?
Az én szájamból
eged sem kell az embereknek.
Keménynyakú ez a Te néped,
tudod Te is.
Valaki más tán bírna véle
jobban, mint én, fáradt cseléded.
Uram, figyelsz rám?
Bocsáss el szépen
s bocsásd meg ezt a hatvan évet.
Az Úr felel:
(s szívem reá remegve dobban)
Csak menj tovább!
Ott van a tűz a csontjaidban.

Thomas Merton vallomásával imádkozzunk, hogy alkalmas eszközei lehessünk a Léleknek:

Uram! Ha megengeded, hogy az emberek dicsérjenek, nem fogok megzavarodni, ha hagyod, hogy sértegessenek, még kevésbé jövök zavarba, inkább örülni fogok. Ha munkát küldesz, örömmel fogadom és nyugalmat okoz nekem, mert Te akarod. És ha nyugalmat küldesz, akkor megnyugszom Tebenned. Csak önmagamtól ments meg engem. Szabadíts meg attól a bennem lappangó mérgező vágytól, hogy mindent megváltoztassak, hogy értelmetlenül cselekedjem, hogy öncélúan nyüzsögjek, hogy összekeverjek mindent, amit Te elrendeztél. Engedd, hogy megnyugodjam a Te akaratodban és elcsendesedjek. Ámen.

Lukács evangélista szavai: „Megadja mennyei Atyátok a Szentlelket azoknak, akik kéri tőle.” Imaóránk végén kérjük hát közös énekünkkel, hogy a Lélek alkalmas eszközei, munkatársai lehessünk, mind önmagunk, mind közösségünk, Egyházunk, nemzetünk számára!

Atya teremtő szeretet Lelke, áradj szét!

Fiú megváltó szeretet Lelke, áradj szét!

Egyház vezető szeretet Lelke, áradj szét!

Szentség pecsétje, szeretet Lelke, áradj szét!

Refr: *Áradj szét Lélek, áradj szét!*

Áradj szét, s töltsd be minden hívő szívét!

Szívből jövő imádság Lelke, áradj szét!

Mélyből fakadó sóhaj Lelke, áradj szét!

Isteni üzenet dicső Lelke, áradj szét!

Megbocsátás irgalmas Lelke, áradj szét! **Refr:**

Szabadságom tüzes Lelke, áradj szét!

Imádságom kitartó Lelke, áradj szét!

Szenvedésem tűrő Lelke, áradj szét!

Békességem gyönyörű Lelke, áradj szét! **Refr:**

Dicsőítelek Atya Lelke, szent kegyelem!

Magasztallak Fiú Lelke, örök örömem!

Téríts meg engem Isten Lelke, legyél életem!

Tarts meg engem szeretet Lelke, te vagy Istenem! **Refr:**

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

24.

*...rég nem volnék, ha te nem
volnál...*

2022. augusztus

...Tudod, hogy itt valaki hatalmas
gondol veled, büntet és irgalmaz,
gyötör olykor, simogat vagy játszik,
hol apádnak, hol kíznódnak látszik:
de te bízol benne. Bölcs belátás,
bízni abban, kit nem értünk, Ádáz.

Babits Mihály: Ádáz kutyám

Ajánlás:

A hívő ember Isten-kapcsolata nem mentes a kétségektől, az elbizonytalanodástól, az útkereséstől. Az Isten vonzását érezzük szívünk-lelkünk mélyén, de gyakran mégis lázadozunk ellene. Ezen kettősségünkről gondolkodjunk júliusi imaóránkon Babits Mihály verseit, az ő vallomásait felhasználva.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

A nyár közepén egy kicsit „szétszélednek” az emberek. Közösségi programjaink, szentmiséink látogatottsága is erősen mecsappan. De a testi felüdülés, szellemi kikapcsolódás idején is szükségünk van Istenkapcsolatunk fenntartására, erősítésére. Sőt, a több szabadidő erre is kiváló alkalom.

2016-ban Babits emlékévé volt a költő halálának 75. évfordulója alkalmából. Ehhez kapcsolódva készült ezen imaóra anyaga. Az ő mély hite, Istenkeresése megjelenik a költészetében. Jelen válogatás csak vékony szelete ebbéli munkásságának. A felmerült gondolatok, tépelődések, megállapítások, vallomások költői megfogalmazása nekünk is segíthet az Isten felé vezető utunkon.

Így ajánlom a kedves Testvéreknek egy kis elmélkedésre sorozatunk augusztusi számát.

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2022.07.15. - 23:20

2022. augusztus

2016 júliusában a templomban jöttünk össze imaórára, ami a sokéves hagyományaink szerint zajlott. Szentségi énekünk nyitotta a közös imát, majd László atya szólt a jelenlévőkhöz:

***Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.***

Nyár közepén vagyunk, ilyenkor az ember igyekszik kipiheenni az egész éves fáradalmait. Igyekszünk testileg felüdülni, de most összességében ezen az estén, hogy lelkileg is felüdüljünk. Jézus Krisztus jelenlétében vagyunk, ajándékot szeretnénk adni neki, mégpedig önmagunkat. Rá akarjuk bízni egész életünket az Ő isteni irgalmas szeretetére. Kérjük, hogy legyen velünk, áldjon meg bennünket, s adja meg számunkra mindazokat a kegyelmeket, amelyre szükségünk van!

A keresztény ember élete, hitbéli élete nem diadalmenet, nem akadályoktól, nem problémáktól mentes menetelés Isten országa felé. Ha a szentek életét tanulmányozzuk, szinte mindegyikük esetében találkozunk lelki sivatagjaikkal, gyötrődéssel teli életszakaszaikkal, nem egyszer Isten elleni háborgással, lázadásukkal is. De életútjuk összegzése mégiscsak a szentté válást eredményezte.

Mi mindnyájan az örök életre, az örök boldogság elnyerésére törekszünk. Természetesen mi is átélünk Istentől eltávolodott időszakokat, lelki szárazságot, kétségeket. Ez önmagában nem baj, nem is bűn, hanem őszinte Istenkeresésünk velejárója. Mindez jelzi, hogy nem vagyunk közömbösek, nem vagyunk lelkileg restek. A mélyebb kapcsolatok – emberi viszonylatokban is – igényességet, odafigyelést, erőfeszítéseket feltételeznek. Talán állíthatjuk, hogy Istenkeresésünk fokmérője lehet, hogy mennyit „birkózunk” Istennel.

A művészetek, a művészek alkotásaikon keresztül vallanak erről. A zenében, a festészetben, szobrászatban, irodalomban számtalan példát említhetnénk az ember Isten utáni, kétségekkel és reményekkel teli vágyódására. Ma este az Esztergomhoz sok szállal kapcsolódó Babits Mihály költészetét hívjuk segítségül ezen kétségeink, reményeink és bizonyosságaink megfogalmazásához. A mai alkalomra kilenc Babits verset választottam, ezek alapján gondolkodunk a saját hitünkről. Kezdjük közös imával:

Hozzád fordulok, Atyám, mindenható Isten: őszinte szívvel és kicsinységem tudatában hálát adok Neked, s egész lelkemmel kérlek, rendkívüli jószágodban fogadd jóakarattal könyörgésemet: hatalmaddal űzd el az ellenséget tetteimtől és cselekedeteimtől, erősíts engem a hitben, kormányozd értelmem, adj nekem bensőséges gondolatokat, és vezess el engem boldogságod birtoklására! Vezess el engem arra, hogy Téged mindenkinél és mindennél jobban szeresselek! Ámen.

„Az Isten tudja, mit cselekszik, /Magas tervébe nem lát a vak ember, /S kérdőre vonnunk őtet nem szabad...” valljuk mi is Petőfi apostolával. Bár sokszor nem értjük a miérteket, mégis bízunk benne. Babits most következő verse már így előre összefoglalja mai imaóránkat.

Ádáz kutyám

Ádáz kutyám, itt heversz mellettem.
Amióta a gazdád én lettem,
ez a hely a legjobb hely tenéked:
nem érhet itt semmi baj se téged.
Rajtam csügg a szemed, hív imádás
együgyű szálán csügg, boldog ádáz.

Mert boldog ki jámborul heverhet
valami nagy, jó hatalom mellett.
S te jámbor vagy, bár olykor asszonykád
bosszújára megrablod a konyhát
s csirkét hajszolsz vadul a salátás
ágyakon át: jámbor, noha - Ádáz.

Elcsavarogsz néha messze innen,
el is tévedsz kóbor hegyeinkben;
avagy titkos kalandjaid vannak.
Ág tép, gonosz ebek rádrohannak,
zápor is lep, szőröd-bőröd átáz:
ázva, tépve jössz vissza, kis Ádáz.

Visszajössz, mert ugyan hova mennél?
Hol lehetne egyéb helyed ennél?
Szimatodból ezer láthatatlan
ösvény vezet téged mindenhol
hívebben, mint bennünket a látás:
minden ösvény *ide* vezet, Ádáz.

Tudod, hogy itt valaki hatalmas
gondol veled, büntet és irgalmaz,
gyötör olykor, simogat vagy játszik,
hol apádnak, hol kízódnak látszik:
de te bízol benne. Bölcs belátás,
bízni abban, kit nem értünk, Ádáz.

Óh, bár ahogy te pihensz lábamnál,
bizalommal tudnék én is Annál
megpihenni, aki *velem* játszik,
hol apámnak, hol kízómnak látszik,
égi gazda, bosszú, megbocsátás,
s úgy nem értem, mint te engem, Ádáz!

Lelki sötétségünk idején néha mi is pörölünk az Istennel. Bajainkban mi is átéljük az Istentől elhagyatottságot, vagy legalább is így érzünk:

Isten gyertyája

Engem nem tudtak eloltani:
élek és itt vagyok, itten!
Pedig nagy világ-szelek elé
emelted hős, vak, kicsi gyertyád -
mit akarsz velem, Isten?

Szégyen-szél, fattyu-lehellet is
zord annak, aki mezíten:
gyötörni tud, eloltani nem,
míg viaszom csöppig kisirom -
mit akarsz velem, Isten?

Inog a láng már és tövig ég
bölcs, szent, konok kezeidben. -
S új szelek jönnek, fattyu-vihar,
vakarcs-poklok szégyen-fuvalma -
mit akarsz velem, Isten?

Mért tart magasra nagy tenyered?
és milyen éj vize zug lenn,
hol sisteregve kiszenvedek
ha majd kegyetlen beledobsz, hogy
körmödre ne égjek, Isten?

Efféle háborgásaink közben – vagy után – azért mindig igyekszünk Istenhez visszatérni, mert Péter apostollal mi is valljuk: „*kihez mehetnénk Uram, az örök élet igéi nálad vannak*” Ebben a szellemben imádkozzunk közösen:

Ó, Jézusom, Megváltóm, itt vagyok lábaidnál! Szeretem, dicsérem és áldom egész szívemből isteni gondviselésedet mindenért, amit rám küldtél vagy megengedtél. Mert mindaz, ami általad történik, jó és csodálatra méltó. Szent akaratom történik mindenben és minden által, bármennyire lázadozzék is ellene természetem. Legyen áldott és imádott isteni végzésed mindörökké! Ég és föld előtt megvallom, teljes szívemből hiszem, Uram, hogy igazságos vagy, és hogy ezt a szenvedést, sőt, sokkal többet is megérdemlek bűneimért. Azért ezt a megpróbáltatást szívemből vállalom a te dicsőségedre, igazságod kiengesztelésére, szent akaratom teljesítésére, szenvedésed iránti tiszteletből, melyet bűneimért viseltél el. Ámen.

Isten útjai nem az ember útjai. Isten gondolatai nem a mi gondolataink. Rosszra hajló természetünk ellen mindvégig küzdenünk kell.

Intelem vezeklésre

Mivel e földön jónak lenni oly nehéz
erényeid elhagynak mint az ifjuság,
de bűneid utánadjönnek, mint a hű kutyák
s ha netán elfáradva az uton leülsz,
mind köribéd telepszik és arcodba néz
nyugodtan, mintha mondanák: »Nem menekülsz!« -
s ha néha egyet bottal elkergetsz és messzeversz,
kicsit hátrábbhuzódik, és ha nem figyelsz,
megint előjön, kezed nyalja, s mintha már
lelked belső helyein és zugaiban
kotorna nyelve ragadósan, sikosan,
és érzed már hogy többé nem kergetheted
s nem verheted hacsak magadat nem vered
verd! verd! ezer bűn nyelve lobog benned mint a tűz
és lelked már nem is egyéb mint ez a tűz:
te csak a bűnök teste vagy, mely lábon jár
s viszi és rejti mint legmélyebb lényegét
s önbelsejét, az önzést és rossz vágyakat,
mint a bélpoklos poklát mely benne rohad
és őt is elrohasztja viszi mint az örület
vak égését, ezt a sivár belső tüzet
amelyben minden bölcs erő és fiatal
erény úgy illan el, mint tűzben az olaj,
légbe leng fel és híg egek felé enyész -
mivel e földön jónak lenni oly nehéz!

A gondolkodó ember eljut Isten fogalmáig, és valahogy viszonyul hozzá, valamit kezd vele. És egyre jobban vágyódik utána. Egy dal a Padlás című musical-ből:

Fényév távolság

*Lehet számtalan hely, ami szebb és jobb a mi Földünknel.
Lehet, létezik ő is, Aki többre képes az embernél.
Egyszer ismeretlen távolba vágyom, máskor megriaszt egy álom:
Hogy a hang, hogy a csend, hogy a fény, hogy a tűz
Már nem vigyáz e cseppnyi földre, s el kell mennünk mindörökre.
Fényév távolság, csak hallgatom, csak bámulom.
Zengő fényország, hogy láss csodát egy életen át!
Nézem tisztaságát, mégsem értem, hallom hangjait és el nem érem.
Ott a tenger, itt az én hajóm...*

*Hát itt ez a hely, amit sokszor boldogan elhagynék.
És itt ez az élet, amit sokszor nem nagyon értünk még.
Néha könnyebb lenne elmenekülni, tiszta fénybe merülni,
De a jel, ami szól, de a hang, ami hív
Még nem mond semmit, meddig érek, s lesz-e út, hogy visszaérjek.
Fényév távolság, csak hallgatom, csak bámulom.
Zengő fényország, hogy láss csodát egy életen át!
Nézem tisztaságát, mégsem értem, hallom hangjait és el nem érem.
Ott a tenger, itt az én hajóm...*

Nekem itt van dolgom, nekem itt vannak álmaim...

Presser Gábor / Sztevanovity Dusan

Istenkeresésünk folyamán sokszor kell önmagunkkal is szembenézni, önmagunkra tekinteni. És ez a szembesülés nem mindig felemelő érzés. Jó, ha ezt a szerető, megbocsátó, irgalmas Isten szemével tesszük.

Psychoanalysis Christiana

Mint a bókos szentek állnak a fülkében
kívülről a szemnek kifaragva szépen,
de befelé, hol a falnak fordul hátok,
csak darabos szikla s durva törés tátog:
ilyen szentek vagyunk mi!

Micsoda ős szirtből vágták ki lelkünket,
hogy bús darabjai még érdesen csüngnek,
érdesen, szennyesen s félig születetlen,
hova nem süt a nap, hova nem fér a szem?

Krisztus urunk, segíts meg!

Hallottunk ájtatos, régi faragókat,
kik mindent egyforma türelemmel róttak,
nem törődve, ki mit lát belőle s mit nem:
tudva, hogy mindent lát gazdájuk, az Isten.

Bár ilyenek lennének mi!

Úgyis csak az Úr lát mindenki szemével,
s hamit temagadból szégyenkezve nézel,
tudd meg, lelkem, s borzadj, mert szemedén által
az Isten is nézi, az Isten is látja!

Krisztus urunk, segíts meg!

Óh jaj, hova bujhatsz, te magadnak-réme,
amikor magad vagy az Itélő kéme?!
Strucc-mód fur a percek vak fővenye alá
balga fejünk, - s így ér a félig-kész Halál,
s akkor mivé leszünk mi?

Gyónatlan és vakon, az évek szennyével
löknek egy szemétre a hibás cseréppel,
melynek nincs csörgője, s íze mindörökre
elrontva, mosatlan hull vissza a rögbe.

Krisztus urunk, segíts meg!

Ki farag valaha bennünket egészre,
ha nincs kemény vésőnk, hogy magunkat vésne,
ha nincs kalapácsunk, szüntelenül dúló,
legfájóbb mélyünkbe belefűrő fűrő?

Szenvedésre lettünk mi.

Szenvedni annyi, mint diadalt aratni:
Óh hány éles vasnak kell rajtunk faragni,
míg méltók nem leszünk, hogy az Ég királya
beállítson majdan szobros csarnokába.

Krisztus urunk, segíts meg!

Isten szeretete és irgalma körülölel, vezet bennünket egész életünk során.
Szeretnénk erre szépen válaszolni – imáinkban is.

Jónás imája

Hozzám már hűtlen lettek a szavak,
vagy én lettem mint túláradt patak
oly tétova céltalan parttalan
s úgy hordom régi sok hiú szavam
mint a tévelygő ár az elszakadt
sövényt jelző karókat gátakat.
Óh bár adna a Gazda patakom
sodrának medret, biztos úton
vinni tenger felé, bár verseim
csücskére Tőle volna szabva rim
előre kész, s mely itt áll polcomon,
szent Bibliája lenne verstanom,
hogy ki mint Jónás, rest szolgája, hajdan
bujkálva, később mint Jónás a Halban
leszálltam a kinoknak eleven
süket és forró sötétjébe, nem
három napra, de három óra, három
évre vagy évszázadra, megtaláljam,
mielőtt egy mégvakabb és örök
Cethal szájában végkép eltűnök,
a régi hangot s, szavaim hibátlan
hadsorba állván, mint Ő sugja, bátran
szólhassak s mint rossz gégéből telik
és ne fáradjak bele estelig
vagy mig az égi és ninivei hatalmak
engedik hogy beszéljek s meg ne haljak.

Az imába nem szabad belefáradnunk, hiszen tudjuk, hova szeretnénk eljutni földi életünk végére. Énekeljünk erről.

*Mi csak vándorok vagyunk itt a földön,
Vándorként éljük életünk.
És a szívünk úgy vágyik égi hazánkba
Jézushoz, mert Ő az Úr.*

***Ha földi sátrunk egyszer összedől,
az életünk majd véget ér,
az angyaloknak kórusához társul énekünk
a szentekkel zengjük örökké.***

***||:Áldunk Téged, imádunk Téged,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot. :||***

Boanergész, Varga Attila

Néha egész jól el tudjuk helyezni magunkat az Úr térképén, és a hozzá és a világhoz való viszonyunkat is meg tudjuk fogalmazni.

Zsoltár Gyermeckhangra

Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem.

Ő az Áldás, Ő a Béke
nem a harcok istensége.

Ő nem az a véres Isten:
az a véres Isten nincsen.

Kard ha csörren, vér ha csobban,
csak az ember vétkes abban.

Az Úristen örök áldás,
csira, élet és virágzás.

Nagy, süket és szent nyugalma
háborúkat meg se hallja.

Csendes ő míg mi viharzunk
békéjét nem bántja harcunk.

Az Úristen őriz engem,
mert az Ő országát zengem.

Az Ő országát, a Békét,
harcainkra süketségét.

Néha átokkal panaszlom
de Ő így szól: "Nem haragszom!"

Néha rángatom, cibálom: -
tudja hogy csak őt kívánom.

Az is kedvesebb számára,
mint a közömbös imája.

Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem.

Hogy daloljak más éneket,
mint amit Ő ajkamra tett?

Tőle, Hozzá minden átkom:
hang vagyok az Ő szájában.

Lázás hang talán magában:
kell a szent Harmóniában.

S kell, hogy az Úr áldja, védje
aki azt éneklí: Béke!

Földi küzdelmeinkben, vívódásainkban nem maradtunk egyedül. Jézus velünk van, velünk maradt.

Eucharisztia

Az Úr nem ment el, itt maradt.
Őbelőle táplálkozunk.
Óh különös, szent, nagy titok!
Az Istent esszük, mint az őt

törzsek borzongó lagzikon
ették-itták királyaik
húsát-vérét, hogy óriás
halott királyok ereje

szállna mellükbe - de a mi
királyunk, Krisztus, nem halott!
A mi királyunk eleven!
A gyenge bárány nem totem.

A Megváltó nem törzsvezér.
Ereje több, ereje más:
ő óriásabb óriás!
ki két karjával általér

minden családot s törzseket.
Egyik karja az igazság,
másik karja a Szeretet...
Mit ér nekünk a Test, a Vér,

ha szellemében szellemünk
nem részes és úgy vesszük Őt
magunkhoz, mint ama vadak
a tetemet vagy totemet?

Áradj belénk hát, óh örök
igazság és szent szeretet!
Oldozd meg a bilincseket
amikkel törzs és vér leköt,

hogy szellem és ne hús tegyen
magyarrá, s nőjünk ég felé,
testvér-népek közt, mint a fák,
kiket mennyből táplál a Nap.

Jézusnál mindig készen vár a segítség, a kegyelem. Ő nem erőlteti ránk magát, de javasolja: *kérjétek és kaptok, zörgessetek és ajtót nyitnak előttetek.* Közös imánkkal zörgessünk hát most az Ő ajtaján:

Uram, Jézus Krisztus! Erőt vesz rajtam a csüggedés, amikor csalódást okoznak az emberek, terveim kudarcba fulladnak, vagy váratlan események forgatják fel életemet. Ilyenkor a legszívesebben elmenekülnék a világból, az emberek elől. Bezárkóznék a magam kis világába, hogy egyedül legyek. De te nem hagysz magamra, hanem mellém állsz, tanítasz és megismerteted önmagadat előttem. Vezess engem vissza az emberi közösségbe, tanítványaid, követőid közé! Vezess engem az Atya közelébe, hogy a vele való kapcsolatomat helyreállítsam! Ámen.

Világunk sokféle baját látva - bizony elcsüggedünk, elfáradunk, olykor kétségbe esünk. Tesszük a dolgunkat, tesszük a jót, de csóváljuk a fejünket.

Cigány a siralomházban

Úgy született hajdan a vers az ujjam alatt,
ahogy az Úr alkotott valami szárnyas
fényes, páncélos, ízelt bogarat.

Úgy született később az ajkamon, mint
a trombitahang, mint a trombitahang
katonák szomjas, cserepes ajkain.

De ma már oly halkán, elfolyva, remegve jön,
mint beesett szemek gödreiben
remegve fölcsillan a könny.

Nem magamért sírok én: testvérem van millió
és a legtöbb oly szegény, oly szegény,
még álmából sem ismeri, ami jó.

Kalibát ácsolna magának az erdőn: de tilos a fa,
és örül ha egy nagy skatulyás házban
jut neki egy városi zord kis skatulya.

És örül, hogy - ha nem bírja már s minden összetört -
átléphet az udvari erkély rácsán,
s magához rántja jó anyja, a föld.

Szomorú világ ez! s a vers oly riadva muzsikál,
mint cigány a siralomházban.

Hess, hess, ti sok verdeső, zümmögő, fényes bogár!

Ha holtakat nem ébreszt: mit ér a trombitaszó?
Csak a könny, csak a könny, csak a könny hull,
s nem kérdi, mire jó?

Közös imánkkal kérjük Urunk segítségét, hogy sok gyarlóságunkat, meg a minket körülvevő világ sok zűrzavarát látva ne legyen rajtunk erőt a csüggedés, hanem épp a beismerésünk, felismerésünk, alázatunk erősítse bennünk az Istenhez tartozásunk tudatát, érzését. És ezzel az imával el is köszönünk ma estére az Oltáriszentségben ma is velünk tartó Urunktól.

Istenem, bocsásd meg gyermekkorom sértéseit, felnőttkorom sok rettenetes bűnét, mindazt, amit a mai napig elkövettem a jelen pillanatig. Segíts, Istenem, ítéld bennem halálra a régi gonosz, langyos, hűtlen, gyönge, határozatlan, elbágyadt embert, és „teremts bennem új szívet”! Neked szentelem életem második felének minden pillanatát. Add, hogy jövőm teljes ellentétben legyen múltammal, hogy jövőm fizessen a múltért, hogy mindig a Te akaratodat tegyem, hogy minden pillanatban megdicsőítselek a Te akaratod mértéke szerint. Ámen.

Boldog Charles de Foucauld

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok. Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek. Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Babits néhány versének segítségével átgondoltuk saját bizonytalanságainkat, kétségeinket, de reményünket és Istenbe vetett feltétlen bizalmunkat is. Az a lényeg, hogy életünk őszinte Istenhez törekvés legyen, és majd el is jussunk Őhozzá. Mai utolsó versünkkel ajánljuk egész életünket – küzdelmeivel, bűneivel együtt az Ő szeretetébe és irgalmába.

Engesztelő ajándék

Cukrot, virágot, gyöngyöt szerettem volna hozni néked:
nincs gyöngyöm, cukrom, virágom.

Görnyedve hozom ahelyett s teszem a kezedbe, nézzed,
keserű életemet, egyetlen terhes gazdagságom.

Ez ami megmaradt még, e meztelen is gazdag élet,
s ezt sem *adom*, csak *visszaadom* már:
mert jól tudom, ki vagy? s hogy benned és általad élek,
kenyerem és levegőm! s rég nem volnék, ha te nem volnál.

Óh különös hatalom! szeretet erős gyengesége
- s óh gyenge erősség! oly védtelen benned...
Életem pórázát tartod, de téged bilincsel a vége
s mégis én vagyok zsarnok és hóhér, s te aki enged és szenved.

Letérdelek s úgy szánom-bánom óráid letörött virágát,
mint aki barbár talppal ment át egy drága réten:
óh ki gyógyítja meg az elrontott örömök rózsaaágát?
ki mondja a tiprott percnak: »Kelj föl, kis százszorszépem!«

Órák és percek helyett fogadd el egész életemet,
virágok helyett egész mezőt, noha föléggett és nem virágos:
de virághamvval, s lásd, könnyel is trágyás, s ha új plántáid beülteted,
minden szirmot földajkál s neked áldoz.

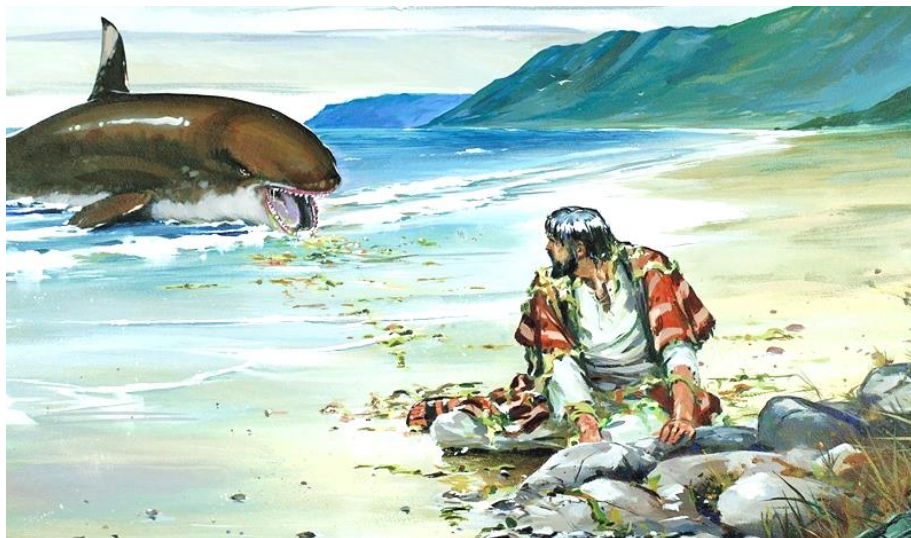
Befejezésül énekeljünk:

***Oldani Uram, s oldódni vágyom. Üdvözíteni, és üdvözülni vágyom.
Alkotni Uram, s alakulni vágyom, alkotni Uram, s alakulni vágyom.***

***Ékesíteni, és ékeskedni vágyom. Dalolni Uram, és dallá lenni vágyom.
Követeddé lenni és Érted tenni vágyom, követeddé lenni és Érted tenni
vágyom.***

***Lámpád vagyok, ha látsz engem, Ajtód vagyok, ha zörgetsz bennem.
Ki látod mit teszek, hallgass el engem, ki látod mit teszek, hallgass el
engem.***

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

...Bizd azt reám, majd szétválasztom én.
A szó tiéd, a fegyver az enyém.
Te csak prédikálj, Jónás, én cselekszem.
Ninive nem él örökké. A tök sem,
s Jónás sem. Eljön az ideje még,
születni fognak újabb Ninivék
és jönnek új Jónások, mint e töknek
magvaiból új indák cseperednek,
s negyven nap, negyven év, vagy ezer-annyi
az én szájamban ugyanazt jelenti...

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

25.

*Jöjjetek énhozzám mindnyájan,
akik megfáradtatok,...*

2022. szeptember

...Most csendre vágyom - de magamban is,
hol gondolatoknak már zaja nincs.

Kérdéseimet is csendre intem;
halk, szelíd hangot keresek éppen.

A találkozás csendjére vágyom:
a Mindenható, hogy rám találjon...

Árvai Emil: Most csendre vágyom

Ajánlás:

A nyári szünidő, a szabadság ideje a pihenés, a kikapcsolódás, a feltöltődés időszak a életünkben. Mindennapos rohanásunkban – különösen is életkorunkban előre haladva – bizony sokszor érezzük, hogy elfáradtunk.

Jó, ha a pihenésünk aktív, vagyis olyan dolgokkal is tudunk foglalkozni, amiben év közben hiányt szenvedünk. Mindenképpen hasznos és fontos, ha a lelkünkkel, Isten-kapcsolatunkkal is törődünk ilyenkor. Hiszen igazi felüdülést csak Jézusnál találhatunk.

Augusztusi imaórákon a kikapcsolódás, pihenés e vonatkozásáról elmélkedünk, hogyan is tudnánk közelebb kerülni Őhozzá. Milyen külső és belső akadályokat kell figyelembe vennünk, elhárítanunk.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Szeptemberben a nyári szünidő, szabadság után visszaáll a szokásos menetrendünk, hajszolnak újra mindennapi teendőink. Pörgünk, nyüzsgünk, mint általában...

Vannak sokan, akiknek a pihenésre adatott pár napot sem sikerül jól kihasználni. Valahova, valamiért mindig sietnek, fontoskodnak, nem tudják elengedni halaszthatatlannak gondolt dolgaikat...

Egészségünk megőrzéséhez nagyfokú tudatosság, elszánás, akarat is szükséges. Mentális egészségünk állapota elárulja, hogyan éljük mindennapjainkat. Elsodor a hajszoló korszellem, vagy értékrendünk a helyén van, és be tudjuk osztani, – megőrizni, erősíteni – testi-lelki erőforrásainkat.

Augusztusi imaórákon az elfáradásunkról, a pihenésről lelki értelemben gondolkodtunk. Jézus tanítása ezen a téren is útmutató a Transzcendenssel kapcsolatot kereső ember számára.

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2022.08.19. - 23:20

2022. szeptember

Jöjjetek éhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok!

Imaóra – 2022. augusztus

Forró nyári este gyűltünk össze a plébánia udvarán, egy kicsit megpihenni, lelkileg is felfrissülni. Andor atya köszöntötte a megjelenteket és bevezető gondolataival indult imaóránk:

Szeretettel köszöntök mindenkit imaóránkon, a Mária Rádió hallgatóit is! Kapcsolódjanak be és elmélkedjenek velünk!

A témánk a szabadság helyes eltöltése. Bizonyára sokunknak sikerült elmenni valahova nyaralni, ha másképp nem, akkor talán léleken. De a legfontosabb a nyaralásban is – mindig mondom a gyerekeknek – a legnagyobb lehetőség ilyenkor, hogy a reggeli és esti imát begyakoroljuk, hogy készség-szinten tudjuk majd ezt azután megtenni. Hát, nem mindig sikerül...

A nyár veszélyes, mert könnyen szét tud esni az ember. Magamról tudom, hogy kisgyerekkoromban nem egyszer annyit tévéztem, hogy már zúgott a fejem tőle. Imádkozunk, hogy gyermekeink is valóban találjanak olyan szórakozást is, ami lelkileg építi őket, és ne csak a mobillal zsbasszák agyukat. Imádkozunk ezért, és vigyázzunk arra, nehogy mi is fogságába kerüljünk a számítógépnek, mert időseknél, fiataloknál, középkorúaknál is ez egy veszély lehet.

Életünkben a nyár az az időszak, amikor egy kis pihenésre, kikapcsolódásra is sort tudunk keríteni. Hiszen általában az év nagyobb részében bőben van hajtás. Felbolydult világunk nagy tempót diktál. Pedig már a Teremtéstörténet is arra tanít, hogy a hetedik napon pihenni kell – az Úr is megpihent. Az Újszövetségben is több helyen olvashatjuk, hogy Jézus elvonult tanítványaiival, pihenésre hívta, vezette, biztatta őket. Úgy vagyunk tehát megalkotva, hogy életünknek ritmusa legyen, a munkálkodás és a pihenés váltogassák egymást. Egyik sem mehet a másik rovására, ha testi-lelki egészségünket meg akarjuk őrizni. Márpedig szeretnénk!

A kikapcsolódás, a pihenés azt jelenti, hogy valami mást csinálunk, mint a mindennapokban. Ha foglalkozásunk szerint sok fizikai munkát végzünk, akkor a szabadságunk idején érdemes az ellazulás, a konkrét pihenés mellett a szellemiekkel töltekezni. Ha meg évközben az agyunk van túlterhelve, nagyon jót tesz egy kis kertészkedés, kirándulás, sport. Mindenki tudja ezt saját életére vonatkozóan.

Valóban, időnként fáradtnak érezzük magunkat. Ez nemcsak fizikai elfáradást, sőt, talán túlnyomó többségében inkább szellemi kifáradást, elcsüggedést, elcsigázottságot jelent, amire a külső körülmények alapos okot is szolgáltatnak manapság.

Mai imaórákon a fáradtságunkról gondolkodunk, de közben Jézus szavaira gondolunk: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik terheket hordoztok, én felüdítelek titeket.” Mert igazi felüdülést, feltöltődést Ónélküle nem találunk. Szükségünk van Rá, nekünk Krisztus kell! Énekeljünk:

**||:A világnak Krisztus kell! A világnak Krisztus kell!
A világnak kellesz te is, mivel te Krisztushoz tartozol! :||
Emlékezz! Emlékezz, te Krisztushoz tartozol!**

Elfáradásunk fő oka a felpörgetett életünk. Mindenhol ott akarunk lenni, mindent meg szeretnénk valósítani, elérni, és egy nagy hajsza, versenyfutás lesz az egész életünk. De belül valami másra vágyunk...

Boda Magdolna: Egyszer így lenne jó

Jó lenne egyszer olyan természetességgel ébredni, ahogy a nap csúszik fel az égre, óvatosan bontogatva ki a világot.

Hogy álmosan kitántorogva a konyhába, a kávé illata jó reggelt kívánjon.

Hogy a dolgainkban ne legyünk éhesek önmagunkra

és a megszokottság ne törjön ránk.

Hogy ne kelljen autónk, bérletünk, határidőnaplónk, bankkártyánk, karóránk...

Hogy cipőt se kelljen húzni és senki se csodálkozzon ránk.

Jó lenne egyszer közel engedni a csodát...

vándorolni hatalmas mezőkön és megállni egy elárvult vadrózsabokornál,

nem elvárva a mező zöldjét,

a virágok színét, illatát,

a szirmok bársonyát.

Csak állni a szépség előtt, egy idegen őszinte kíváncsiságával, készen új értelmet adni a fogalmaknak,

és kötni új barátságot a világgal és magunkkal,

és nem válogatni, csokorba kötözgetni a dolgokat elvárt szabályok szerint,

és eldobni minden nem a kupacunkba valót.

Úgy tenni, mint kisgyerek, aki a föltört dió héját nem dobja el, hanem vízreereszti, mint kis hajót és ámulva csodálja a víz komoly sodrását.

...

Jó lenne egyszer a másnap gondja nélkül pihenni térni,
hogy ne bizseregjen bennünk a lekéssett, elmulasztott dolgok pokla,
hogy, ahogy a pók fordul hálójába, jóllakottan
bújjunk az éjszaka csendjébe...
végre kinyújtózva önmagunkban.
Egyszer így lenne jó.

A felpörgetett felnőtti létforma ráragad a gyermekeinkre is. Sokszor épp a szülők hajszolják bele őket a sokféle különórába, szakkörökre, – és az még a jobb eset, ha egy kis sport is bekerül ebbe a válogatásba – az iskolai kötelezettségek mellé. Persze, hogy a gyerekek is elfáradnak a tanév végére. Nekik is szükségük van egy kis ellazulásra:

Dsida Jenő: Mosolygó, fáradt kívánság

Jó volna ilyen édes-álmoson
ráfeküdni egy habszínű felhőre,
amíg az égen lopva átoson.

Leejtett kézzel, becsukott szemekkel
aludni rajta, lengve ringatózni
acélkék este, bíborfényű reggel.

Felejtve lenne minden lomha kín,
álmot súgna illatosan ágyam:
vattás-pihés hab, lengő grenadin.

És az Isten sem nézne rám haraggal,
csak mosolyogva suttozná a szélben:
Szegény eltévedt, fáradt kicsi angyal.

Isten mindig irgalommal tekint ránk, talán csóválja is a fejét – rohangálásunkat látva. Ő vár minket, segít a feltöltődésben. A szentmisék, a csendes szentségimádások – a templomban töltött időnk kifejezetten a feltöltődésünket szolgálják. Énekeljünk erről:

***Uram, jó nekünk itt lenni, a Te szent hajlékodban.
Veled egyesülhet lelkünk, itt az oltártitokban.
Érünk dobog itt szent szíved, mely bűnünkben is szeret,
Uram, jó nekünk itt lenni, hőn szeretni itt lehet.***

*Uram, jó nekünk itt lenni, hol kegyelmed várva vár,
Hová mindig visszatérünk, szíved mindig nyitva áll.
Bármily messze tévelyedtünk, nagy irgalmad ránk talál,
Uram, jó nekünk itt lenni, hol szívünk nyugtot talál.*

*Uram, jó nekünk itt lenni, érdemünk bár oly kevés,
Könnyű lesz itt életterhünk, és édes a szenvedés.
Szívünket ha megérinti szent kegyelmed balzsama,
Uram, jó nekünk itt lenni, nem hagyunk el már soha!*

A világ zaja körülölel bennünket, szinte rabláncon tart. Én ide sorolom az értelmetlen, végtelen fecsegést (zuhatag szájú emberek – ahogy egyik Áprily Lajos versben olvastuk), a zenének nem nevezhető, halláskárosodást okozó dübörgést, amit mellettünk elhaladó autókból, vagy a fiatalok fülhallgatóiból mi is élvezhetünk, a tv csatornákból dőlő verbális és vizuális környezetszennyezést – meg még sok minden hasonlót. Nagy áldás, ha valahol egy csendes zugra találunk. Találni fogunk, ha igazán keressük!

Tandori Éva: A Csönd Szigete vár

A Csönd Szigete az én kis otthonom.
Itt béke van! Jöjj el, ha elfáradtál nagyon.
Itt elkerülheted a rohanó világ zaját,
és elfeledheted az idő vad rohamát.

Itt nem kérdez senki, hát nem kell, hogy felelj,
és nem kell, hogy jó légy, hogy modorra ügyelj.
Az sem kell, hogy köszönj, csak jöjj be, és pihenj!
Hogy erőd legyen küzdeni, ha már muszáj, hogy menj.

Az Élet egy küzdőtér, hol vad harcok dúlnak,
hol döntő szerepe van minden órának és napnak.
S tán még a perced sem lehet egészen a Tiéd!
Föl kell áldoznod azt is; a túlélés tüzén.

Nem érsz rá Szeretni! Virágot nevelni,
s ha gyermeked kérdez, nincs időd felelni.
Mindennapi harcod foggal-körömmel vívod,
jöjj hát ide pihenni, ha már végképp nem bírod.

Itt nincs Idő, nincs Harc, s nincs Hatalom,
Itt a Csend lépdél körötted puha lábakon.
Itt szabad sírni, és szabad semmit sem tenni,
Itt szabad csak úgy egyszerűen,
EMBERNEK LENNI!

Úgy gondolom, sokan vágyunk eme sziget után! De ez a sziget nem valahol a világ végén van, hanem itt belül kell keresni. Könnyebben rátalálunk, ha például Teréz anya imájával és szándékával kezdjük a napunkat, napjainkat. Imádkozzunk:

Eljöttem Hozzád, Jézus, hogy érintésedet fogadjam, mielőtt megkezdem a napot. Pihentesd meg tekinteted tekintetemben, segíts, hogy munkámat barátságod biztonságának tudatában végezhessem. Töltsd be gondolataimat, hogy kitarssak a lárma sivatagában is, engedd, hogy áldott sugaraid beragyogják elmém rejtett zugait, és adj nekem erőt azokért, akiknek szükségük van rám.

Kalkuttai Szent Teréz

Sok embertársunk életében a reménytelen helyzet, a megoldhatatlannak látszó dolgok, gondok az elfáradásnak az okozói. Mi magunk is - ha nem is fizikai, de lelki terheket hurcolunk, amit nem tudunk lerakni.

Sík Sándor: Mint egy fáradt csiga

Mint egy fáradt csiga
Verejtékezve hordja börtönét,
Évetlen évek óta hordod
Fojtó csigaházad, a gondot.

Nem is te őt: már téged ő cipel,
Magadnál ötvenszer nagyobb,
Erőlködő csepp hangyaférget;
Zihál a melled és csuklik a térded.

Belégubózol, mint egy sunyi sün,
Tüskepáncélod szétmered.
Jaj, kívül-belül gyilkos köpeny ez;
Kívül riaszt, belül vérig sebez.

De most az Isten egy napot,
Egy lélegzetvevős napot,
Embernek valót, engedett, -
Siess, hajítsd le terhedet!

Hajítsd le, aztán vedd fel újra,
Ne bánd, ha még a lábad reszket:
Vedd fel, de úgy vedd, mint Simon,
A cirénei, a keresztet.

Ha terheinket az Úrnak ajánljuk, Jézus keresztjének a tövébe lerakjuk, másokért felajánljuk, akkor az Úr megmutatja az értelmét. Mert így a terheinket maga Jézus segít majd hordozni.

Említettem, hogy életünkben, – ahogy az egész teremtett világban – ritmikusan változnak, ismétlődnek a dolgok. Márai Sándor ezt tömörebben, érthetőbben fogalmazta meg, mint ahogy én el tudnám mondani.

Márai Sándor: Az élet ritmusáról

Mindig váltani az élet ritmusát. Tudatosan és figyelmesen cserélni munkát és pihenést, koplalást és bőséget, józanságot és mámort, igen, még gondot és örömet is; tudatosan felállani az élet terített asztala mellől, mikor legjobban esik a bőség, tudatosan bekapcsolni gondokat és feladatokat, melyeknek nevelő erejük van. Nem elbízni magad semmiféle helyzetben. Mindennek alján az isteni gondolat van, a szellem, mely kormányozza a világot: s ez a szellem nem tűr semmiféle magabiztos kedvtelést, önhitt elégedettséget, pislogó és lusta kielégülést. Mindig alakulni s változtatni, odasimulni és áldozni valamit, mindig adni, amikor kapsz, mindig továbbadni, amit szereztél, így vagy úgy... Csak nem „biztonságban” élni. Mindig várni a vihart és a tűzvészt. S ha beköszönt a vihar és a tűzvész, nem csodálkozni és nem sopánkodni. Nyugodtan mondani: „Itt van.” S oltani és védekezni.

Füves könyv

Isten az életünk eseményeivel, történéseivel, a világban működő ritmussal önmaga felé akar terelgetni bennünket. Évközi rohanásunkban ezt talán kevésbé vesszük észre, mert keresztjeink időnként minket is a földre nyomnak. Elesettségünkben erőt vesz rajtunk az elhagyatottság érzése. Ilyenkor forduljunk az Úrhoz, mondjuk együtt:

Istenünk, sokszor érezzük, hogy magunkra maradtunk. Reményeink szertefoszlottak, értelmetlennek látjuk, hogy tovább menjünk az úton. Kérünk, Urunk, erősíts ma is minket, hívj magadhoz mindannyiunkat. Bárcsak Péterrel együtt válaszolhatnánk: Igen, uram, tudod, hogy szeretlek. Bátoríts bennünket, hogy a Te segítségével életetői lehessünk családunknak, közösségünknek, minden embertársunknak! Ámen.

Igen néha le kell tennünk keresztünket, majd fel kell vennünk újra, ahogy az előbbi Sík Sándor versben olvastuk. Az úton tovább kell mennünk, a magunk és a ránk bízottak érdekében is, de addig is Isten erőterébe helyezkedünk – erőt, kegyelmet kérve a folytatáshoz, a szolgálathoz.

Túrmezei Erzsébet: Ha nem teszek semmit sem

Most nem sietek,
most nem rohanok,
most nem tervezek,
most nem akarok,
most nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

Most megnyugoszm,
most elpihenek
békén, szabadon,
mint gyenge gyerek,
és nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

S míg ölel a fény
és ölel a csend,
és árad belém,
és újjáteremt,
míg nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten,

új gyümölcs terem,
másoknak terem,
érik csendesen
erő, győzelem...
ha nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

A mai ember problémája valahol itt van, hogy nem foglalkozik Istennel, nem is vesz tudomást róla, nem engedi, hogy szeresse az Isten. A csendjeinknek, a megállásainknak pont ez az értelme, hogy az Ő erőterébe helyezzük magunkat. Ezek kegyelmi pillanatok az életünkben!

Mi szeretnénk találkozni az Istennel. Ahogy az imént énekeltük is, a templomainkban valahogy megérezzük ezt a közelséget, és jó nekünk itt lenni. Közösségben is, meg egyénileg is, amikor valóban kettesben lehetünk. Amikor megbeszélhetjük dolgainkat – Vele. Egy DAX dallal idézzük fel ezt a szituációt:

Zárt templom, ahol senki sincs, jó Uram, itt vagyok megint.

A nap felkelt, máris elbukott, kéne a szó, mégis hallgatok.

Itt ülünk, négy szemkört vagyunk, vétkeimen ketten hallgatunk.

Jó a csend, s Uram, kérdezed: a gyertyádat te miért nem égeted?

//: Ha égnél, téged látnának sokan,

ha fény lennél, jel, segítenél másokat! ://

Jó Uram, most már elmegyek, lángfiad, ígérem fény leszek!

Ködlakó többé nem vagyok, lángomon a fényed átragyog!

Az Úrral való találkozásaink meghatározó pillanatok életünkben, ilyenkor tán az idő is megáll. Az Isten-élmény megtapasztalása ritkán adatik meg, de épp ezért meghatározó, mindig emlékezetes marad.

Weöres Sándor: Örök pillanat

Mit málló kőre nem bízol:

mintázd meg levegőből.

Van néha olyan pillanat

mely kilóg az időből,

mit kő nem óv, megőrzi ő,

bezárva kincses öklét,

jövője nincs és múltja sincs,

ő maga az öröklét.

Mint fürdőző combját ha hal

súrolta s tovalibbent –

így néha megérezheted

önnön-magadban Istent:

fél-émlék a jelenben is,

és később, mint az álom.

S az öröklétet izleled

még innen a halálon.

Azt tudjuk, hova szeretnénk eljutni, de az oda vezető út néha nem látszik számunkra világosan. Tesszük, amit tehetünk, és bízunk az Úr vezetésében, kegyelmében. Imádkozzunk Thomas Merton szavaival:

Uram! Fogalmam sincs róla, merre tartok. Nem látom az utat magam előtt. Nem tudhatom bizonyosan, hol fog végződni. Magamat sem ismerem igazán: úgy gondolom, a Te akaratodat követem, ez azonban nem jelenti azt, hogy tényleg azt is teszem. De kívánok Neked tetszeni, és hiszem, hogy ez a kívánság valóban tetszik Neked. S remélem, hogy mindenben, amit csak teszek, ez a vágy vezet. Remélem, sohasem fogok ettől a vágytól függetlenül bármit is tenni, és tudom: ha így cselekszem, Te a helyes úton fogsz vezetni még akkor is, ha talán semmit sem tudok róla. Azért bízni akarok benned, még ha úgy is látszik, hogy eltévedtem, és a halál árnyékában járok. Nem akarok félni, mert Te mindig velem vagy, és sohasem fogod hagyni, hogy egyedül szálljak szembe a rám leselkedő veszedelmekkel. Ámen.

A pihenésnek, a testi-lelki feltöltődésnek a célja, értelme, hogy a jézusi szolgáló szeretetnek mindjobban meg tudjunk felelni. Ha magunk is roskadozva tántorgunk, hogy tudnánk másokat szolgálni, – amikor magunk is segítségre szorulunk. Ha Jézusnál megpihentünk, akkor lesz erőnk szolgálni Őt testvéreinkben.

De néha meg annyira jólesik a pihenés, annyira otthon érezzük magunkat egy gyönyörű tájban, szép emberi kapcsolataink felejthetetlen pillanataiban, hogy már azt hisszük, nem is kéne tovább mennünk. A pillanat varázsa elszédít bennünket.

Dsida Jenő: Pihenő a hosszú úton

Jövök a semmiből, megyek a Végtelenbe.

Utam véget nem érő, hosszú fénysugár,

E hely pedig, e pihenő a roppant vonalon

Csak egy parányi pont,

Ahol mindenki átmegy, aki jutalomra vár.

 És szertenézek csodáló szemekkel:

 A boltozaton lámpás, melynek neve nap,

 Amely lenyugszik este s felkel újra reggel,

 S a fénye szerteszórva

 Tündöklő fényű szivárvány-hidat

 Feszít az égi boltra.

Süppedő pázsit kínál fekhelyet,

(Felette száz madár bűvös dala nevet, –)

Ételt, italt kínál a fáknak mosolygó gyümölcse,

Felzúg a tenger méla morajlása,

Hogy örömét, reményét, bánatát kiöntse.

Amint szétnéztek csodáló szemekkel,
Emberi szívem csordultig tele:
Nincs ennél szebb táj sehhol – így kiáltok, –
Lemondanék utamról is a végtelen fele,
Hogy ez a hely, e pont enyém lehessen,
Hogy – mely szédületes útjában éthert taposott, –
Szilárd talajon pihenjen e láb!

S mikor már lelkem erőssége dől,
Akkor süvölt egy hang a végtelenen át;
Egy hang, amelyre édes borzalom fog el,
Mely ellenmondást nem tűr senkitől:
Indulj tovább!...

Mikor nagyon elfáradtunk, néha álmodozunk, ábrándozunk. Isten szeretetére mindig vágyakozunk – és bizton számíthatunk is rá.

Dsida Jenő: Esti imádság

Nézd, jó Istenkém: úgy megzavarodtam,
mint zsinórszakadt, piaci fabáb;
gondolataim összegabalyodtak
és nem tudom, hogy mit mondjak tovább.

Szép volt a nap és oly igazán forró,
ez a kis vers is gyönyörű eset,
s a szellő, amit homlokomra küldtél
cirógatásul, igen jól esett.

Most úgy szeretnék sokat hálálkodni,
ha nem húzódnék szemem lefelé
és annyi minden zsibong még szívemben
és nem tudom, hogy kérni lehet-é?

Napközben is tán rossz kis fiú voltam
és fudriságom rosszra vezetett –
most oda kéne menni szépen Hozzád
és megcsókolni fehér kezedet.

De lásd, Istenkém, álmos a Te szolgád;
csak mosolyogj a kicsi vándoron...
Jó éjszakát... így... eloltom a lámpát...
és szenderegve Rólad álmodom.

Imádkozzunk közösen is, kérve az erőt a mindennapi újrakezdésünkhöz:

Uram, adj erőt, nehogy kifulladás az úton, hogy segítsük egymást a holnap felé haladtunkban, hátra nem tekintve, nem mérícskélve, mibe kerül a segítség. Adj erőt, hogy bátran szembenézzek a jövő feladataival, melyeket várnak tőlem az emberek, vagyis Te. Adj erőt, hogy úgy reméljek, mintha ma reggel kezdődnék az életem. Ámen.

Isten kegyelme végigkísér utunkon. Pihentünkben, csendjeinkben, a teremtett világtól, emberi kapcsolatainktól megszépült pillanatainkban a hálaadás szavai törnek elő belőlünk.

Szentmihályi Szabó Péter: Köszönöm

Köszönöm, Uram, ezt a halk zenét,
az éjszakai friss levegőt, a csendet,
köszönöm, bárhogyan is – az életemet.
Tanú lehettem a végtelen egyetlen röpke pillanatában:
kipillanthattam a gyorsvonat ablakain.

Köszönöm, hogy éltem.
A füveket, madarakat,
a folyókat, tengereket,
testvér-embereket és testvér-könyveket,
a templomokat és menedékhelyeket.

Köszönöm a Helyet és az Időt.
Köszönöm, hogy engedted vétkezni ellened,
próbaidőre bocsátottál, s látod,
a nevedben énekelek.
Köszönöm, bárhogyan is – az életemet.

Köszönöm anyámat, apámat,
feleségemet, gyermekeimet,
barátaimat, ellenségeimet,
köszönöm, hogy most is Veled lehetek.
Látod, Neked énekelek.
Köszönöm, bárhogyan is – az életemet.

Boldogok, akik lenni is tudnak, nemcsak tenni, mert megcsendül a csöndjük és titkok tudóivá válnak. Leborulók és nem kiborulók többé.

Boldogok, akik mentség keresése nélkül tudnak pihenni és aludni, mert mosolygva ébrednek fel és örömmel indulnak útjukra.

Gyökössy Endre, Bandi bácsi, református lelkipásztor boldogságmondásai jól összefoglalják mai esténk gondolatait. Bizony, nagyon jó dolog csak **lenni**, méghozzá Isten jelenlétében és nem csak **tenni** a megélhetés kényszeréből, vagy éppen csak üres szórakozásunkért folyton pörögni, vagy a „mocskos utcalármában” (Sík Sándor) pillanatnyi, olcsó örömeiket keresgélni.

Igen, boldogok lehetünk, ha az értelmes, jól végzett munka után tudunk igazán lélekemelően pihenni. Ha a mindennapok fáradalmait, hetünk terheit, éveink, életünk történéseit a pihenés perceiben, óráiban, napjaiban az Úr elé tudjuk lerakni. Így **lesz** erőnk minden nap, minden héten, minden évben újra és örömmel nekigyürkőzni a ránk váró feladatoknak, szolgálatnak. Imaóránk végén hálaadással imádkozunk:

***Megfáradt testtel és lélekkel
egy túlzásúfolt hajszolt nap után
Hadd mondjak néma áldást Néked
szerető, Teremtő Atyám ...***

***Hadd mondjak áldást szívemből,
hisz szavakhoz oly gyöngye a szám ...
De oly csekély a szó ereje ...
Félek, nem ér fel hozzád imám.***

***Hadd mondjak áldást mindenért
mi utamon ért, s még mi vár,
s hadd köszönjem meg halkán az erőt
mit Te adtál, átlépni gondok garmadán.***

***Hadd mondjak áldást a könnyért,
és hadd áldjalak minden mosolyért ...
De tudom: az Áldás is kevés ...
Fogadd el hát szívem, s életem ...
Fogadd el Atyám mindenért ... Ámen.***

Az elmúlt percekben egy kicsit megpihentünk, de ahogy egyik mai Dsida vers végén is hallottuk, indulni kell tovább. Induljunk hát, de befejezésül még – Jézusunk parancsát felidézve – énekeljünk:

*Indulj és menj, hirdesd szavam. Népemhez küldelek én.
Tövis és gaz, vér és panasz, meddig kell hallgatnom még?*

||: Küldelek én, s megáldlak én, csak menj és hirdesd szavam. :||

Tüzessé teszem ajkaidat, gyémánttá homlokodat.

Népemnek őrévé rendellek én, Lelkemet adom melléd.

||: Küldelek én, s megáldlak én, csak menj és hirdesd szavam. :||

Nyugodalmas Jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

26.

Veni Sancte Spiritus!

2022. október

Jézus, Te azért jöttél,
hogy nekünk add az élet teljességét.

És szóltál:

„...azért jöttem, hogy életük legyen,
és bőségben legyen.”

Ma én ezt a meghívást
komolyan veszem...

Henri Boulad

Ajánlás:

Elkezdődött az új tanév, gyermekeink és nevelőik új lendülettel kezdik a munkát. De mi is történik az oktatási intézményekben? A tudás megszerzésén, illetve átadásán túl óriási a jelentősége a nevelésnek, hogy gyermekeink emberré váljanak. Az értékrend, a keresztény értékrend kialakulása szempontjából gondolkodjunk arról, mit tartunk fontosnak a nevelési folyamatban. Imaóránkon az esztergomi katolikus oktatási intézmények munkatársai működnek közre.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

*A gyermek öröme az arcára van írva.
Nem játszik el mosolyt, lelke mélyén sírva.
Őszinte tükröi ők a nagy világnak,
s azt tükrözik vissza, mit éreznek, s látnak! ...*

Aranyosi Ervin sorai komoly figyelmeztetés a felnőtt világnak!

A gyerekek alapvetően a felnőtteket utánozzák, így tanulnak, legalább is életük korai szakaszában. Amit tesznek (vagy nem tesznek), mondanak, ahogy viselkednek társaikkal, azt mind tőlünk tanulták, tanulják. Vajon mit tükröznek vissza gyermekeink, unokáink megnyilvánulásai?

Óriási kárt okoz gyermekeink lelkében a fékevesztett szabadság istenítése, és az a mentalitás, hogy majd felnőtt korában eldönti, mit is akar, miben hisz, milyen értékrend szerint rendezi be az életét. Amit meg sem ismer(t), hogy tudna arról felelősen dönteni? – Ha képes/akar egyáltalán dönteni, elköteleződni valamiben. Súlyos kérdés és felelősség ez mindannyiunk számára!

Katolikus intézményeinkben lehetőség nyílik az Istenre alapozott értékrend beépítésére az oktatási/nevelési folyamatba. A szülők és nevelők **együttesen** jó irányba terelgethetik a felnövekvő generációkat...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2022.09.16. - 23:20

2022. október

Veni Sancte Spiritus!

Imaóra – 2022. szeptember

Az idén utoljára még a plébánia udvarán tudtunk összegyűlni imaóránkra. Bár korán esteledik már, ez nem akadályozott a közös gondolkodásban, lelkünk felemelésében. Most is Andor atya volt „szolgálatban”, pár szóval bevezette imaóránkat:

Szeretettel köszöntöm a híveket és a Mária Rádió hallgatóit is! A mai elmélkedéseink a Szentlélekről szólnak, a veni sancte-ről, az évkezdésről. Néhány gondolat arról, hogyan is kezdhetnénk a tanévet: gyerekek, szülők és mindenki, aki a diákok mellett áll. Reméljük, hogy ez az imaóra mindenkinek fog lelki erőt adni. Hallgassuk ilyen szívvel!

A keresztény gyökereit elhagyó, vagy inkább elvágó ember sodródik az egyéni és kollektív válság felé. Elveszítette identitását, nem találja a helyét, mi több, önmagát sem zűrzavaros korunkban. Persze erre az útra csábítja, tereli, időnként kényszeríti a korszellem, a sátán. A gondolkodás igényéről lemondó, önérdék és a média vezérelte fogyasztói véglény azután birkaként terelhető a világ hatalmasainak úri kedve – illetve haszonelvű, számítógató gonoszsága szerint. Amúgy meg mindenféle válságban vergődünk – mármint az egész emberiség – nem sorolom, mindenki hallgat híreket... Mit lehet tenni, és hol kéne kezdeni? Mindenhol és minden korosztályban valamiféle járható útra kell lépni. Mintha csak most lenne igazán fontos Jézus mondása: ***én vagyok az út, az igazság, és az élet.*** Mert amit a világ elénk tár, többnyire zsákutca, igazság helyett a hazugság, az átverés tombol, az élet helyett pedig a halál kultúráját akarják ránk erőltetni.

Ma gondolkodjunk el egy kicsit a gyermekeink és unokáink jövőjét féltve, hogyan is lehetséges az emberi méltóságot, a tartást, az értékrendet eléjük tárni. Ebben meghatározó szerep, feladat, szolgálat hárul – a családon túl – az oktatási intézményeinkre, különösen is a katolikus iskolákra, óvodákra.

Nagy szeretettel köszöntöm a jelenlévő pedagógusokat, akik hívásomra a plébániánkkal kapcsolatban lévő iskolákból, óvodából jöttek. Ma este ők tolmácsolják a gondolatébresztő szövegeket, amit előre is megköszönök.

Most kezdődött az új tanév, sok helyen a veni sancte-vel, imaóránk elején hívjuk most mi is a Szentlelket, énekeljük:

Refr: *Szentlélek, úgy kérünk, szállj le ránk,
Töltsd el a szívünk, életünk,
Hogy béke és áldás szálljon ránk,
Küldd el a Lelked, úgy kérünk, Istenünk.*

*Kegyelmekkel táplálsz, Istenünk,
Hozzád emeljük most mindnyájan a szívünk.*

*Reménységünk Belőled fakad,
Hogyha szívünk-lelkünk mindentől szabad.*

Refr.

*Ajándékkal Lelked küldted el,
Hogy ne önmagunknak, hanem Annak éljünk,
Aki értünk életét adta.*

Mi is átadjuk most Neked életünk.

Refr.

Életkor szerint haladjunk, kezdjük a legapróbbaknál, az óvodás korosztálynál. Nyíri Tamás teológus, filozófus valószínűleg óvodásokra gondolt, mikor a következő rövid gondolatsort leírta, de azt gondolom, megállapításai minden korosztályra értelmezhetőek:

Nyíri Tamás: A gyermek ember

Szellemi, személyes életre, szabadságra és felelősségre, közösségre, nyelvre és kultúrára van rendelve. Nem szabad dologként bánni vele vagy „birtoknak” tekinteni. Személy voltából következik, hogy vannak jogai. Joga van a törvények nyújtotta védelemre, gondozásra és nevelésre, szeretetre és megértésre, gyermek voltának elismerésére és képességei kifejlesztésére.

Az ember már gyermekként is az emberi létezés önálló és önmagában értékes alakját valósítja meg, melyben sajátos módon érvényesül a tökéletességre való törekvés. Legtöbbször mégis az a látszat, mintha a gyermekkor csak arra lenne jó, hogy lehetőleg gyorsan és véglegesen lebontsák, mint a felnőtt lét kész épületének ideiglenes állványzatait, melynek el kell tűnnie a semmiben.

A gyermek még nincs birtokában tényleges döntési képességének. Belső és külső hatások elősegíthetik, vagy korlátozhatják jóra való szabadságának feltételeit. A gyermeket már személyes döntését megelőzően is el lehet rontani. A hatások kényszerű korlátozása vagy megszüntetése a nevelés folyamán történik. Hogy a gyermek nevelésre szorul, az azt bizonyítja, hogy szabadság és megkötöttség nem zárja ki egymást.

A gyermek szabadsága, létének bizonytalanságával együtt, esélyeket ad neki arra, hogy azzá legyen, ami voltaképpen lehet. Szabadsága azonban vezetésért kiált. A szabadság és a játék között különleges kapcsolat van.

Aki gyermeket mond, a játékra gondol. A gyermek játszani akar, és minden játékánál szüksége van a maga által szabott mértékre. Mivel szeretik, ezért tud szeretni.

A gyermek felnőtt világunk ellentmondásos létmódzataiba születik bele. A felnőttek megtanítyják szeretni és bizakodni, de ugyanúgy megtanítyják a gyűlöletre és bizalmatlanságra is.

A gyermeket lebilincseli a pillanat. Azt akarja élni. Ebben áll az egyik legmélyebb különbség a gyermeki lét és a felnőtt létezés között, mivel a felnőtt létezést elsősorban a jövőbeliség határozza meg.

A gyermek előre él, élete az emberi létezés óriási változékonyságára, hatalmas dinamikájára utal. „Ha majd nagy leszek”: ez a gyermek életének alapiránya, és így érdekli a jövő.

Sok fontos dolog elhangzott, amiről külön-külön is sokat tudnának mesélni a pedagógusok, majd a továbbiakban még részleteiben felbukkannak. Azt hiszem, a legalapvetőbb dologban mindenki egyetért, a szeretet az a létkör, amire a gyermekeknek – a levegőhöz hasonlóan – állandóan szüksége van:

Aranyosi Ervin: Ha gyermeket ölelsz...

Ha gyermeket ölelsz, kuporodj le hozzá,
guggolj le, hajolj le, légy egy magas velem!
Tedd a pillanatot, így csodálatossá,
szíved szeretetét csepegtesd bele!

Vagy, ha jobbnak látod, emeld fel magadhoz,
mutasd: – könnyű szállni, ha a vágy repít!
Lelkesebb az élet, ha közel ér a naphoz,
a lélek a fényből új erőt merít!

Öleld apró testét, érintsd meg a lelkét,
hadd tudja: – a világ örömteli hely!
Hadd lásson virágot, könnyű szárnyú lepkét,
s ne korlátozd lényét, csak hagyd és figyelj!

Figyeld, ahogy lelke megnyílik, elárad,
magával ragadja száz apró csoda.

Lelkesedni lelke, soha el nem fárad,
s csillagokba vágyyna, eljutni oda!

Hagyd csak kiáradni, s engedd visszatérni,
érezze, az élet örök lüktetés!

Hadd tudja, a létben nincsen mitől félni,
s ha visszatér hozzád, várja ölelés!

A gyerekek éltető közege tehát a szeretet, ami körülveszi őket. Az Isten szeretetét is rajtunk keresztül tapasztalják meg, értik meg. Igaz az a mondás, hogy a kisebb vagy éppen nagyobb csibészeket jóvá pofozni nem lehet, csak jóvá szeretni. A szeretet, a szerető légkör hiánya már kiskorban súlyos problémákat okoz, ami aztán jellemtorzuláshoz, mentális és fizikai betegségekhez vezethet felnőtt korra. A gyerekek ösztönösen küzdenek is a szeretetért – sokszor nagy találékonysággal.

Ma rossz leszek

Ma rossz leszek. Elhatároztam.

Senkinek nem köszönök.

Az oviban verekedni fogok,

meg egy tányért összetörök.

Zsuzsi haját meghúzó,

Laci rajzára odafírkálok,

a várat feldöntöm,

lehet, hogy ezért majd sarokban állok,

de ma akkor is rossz leszek,

olyan rossz, mint soha,

fog majd csodálkozni az egész óvoda!

Foglalkozás alatt mindig felállok,

mindenbe úgyis belekiabálok,

az ebédet nem fogom azért se megenni,

hiába bíztat majd az óvó néni.

Még az is lehet, hogy kiöntöm a vizet...

a mosdóban folyton pacsálok,

kinyújtom a nyelvem a Zolira,

alvás helyett az ágyon ugrálok.

Még sosem voltam rossz,

ezért észre se vesznek,

de jó annak a sok

nagyon rossz gyerekeknek!

Az óvó néni egész nap beszélget velük,

lefoglalja őket, hogy ne legyen idejük

a rosszalkodásra, meg semmi másra.

Velük mindig, mindig beszélgetnek,

meg feladatot kapnak, hogy ügyesek legyenek!

Az a szörnyű Karesz dicséretet kap,

ha nem csinál semmi jót, csak egyszer szót fogad...

Én mindig jó vagyok.
Ma azért is rossz leszek!
Szeressenek engem is úgy,
mint egy rossz gyereket!

Imádkozzunk közösen, hogy ezt a szeretetet mindjobban megélhessük környezetünkben, hivatásunkban:

Istenünk, Te felbecsülhetetlen ajándékot helyeztél életünkbe. Mindenkinek följánlod a lehetőséget, hogy jelenléted fényének tükre lehessen. A Szentlélek által szereteted szándékát nem kötáblákra, hanem szívünk mélységeibe vésed. És lelkünket betöltő békességed által képessé teszel minket arra, hogy szebbé tegyük mindazok életét, akiket reánk bízta. Ámen.

Igen, a szeretetet képességgé kell fejleszteni magunkban, és ezért nap-mint-nap tennünk is kell, hiszen sok nehézséggel szembesülünk, - olykor önmagunkban. A következő imát egy piarista szerzetes írta, nem célzás akart lenni, hogy épp Zsófi tolmácsolja, de ő még valóban e szép pálya elején tart:

Egy kezdő pedagógus imája

Add meg, Jézusom, hogy leendő diákjaim mindegyikében Téged lássalak: akkor is, ha elkésik az óráról; akkor is, ha a „nagy ő” monogramját farigcsálja a padba; sőt még akkor is, ha rendezetlen vagy „nagyon is jól rendezett” (!) neveltetésénél fogva nem ismer vagy nem is akar megismerni Téged!

Add, ó, Istenem, hogy mire a tanári katedrára kerülök, lelki életemben jelentős haladást érjek el, s így inkább követendő - vagy inkább kissé szerényebben: követhető – jó példával állhassak eléjük, mintsem alapos tudással, felkészültséggel, vagy – esetleg, „jól adminisztrálva magamat” – éppen az előbbi látszatát keltő nagyképű, hangzatos, de mindenképp üres frázisokkal bódítsam el őket!

Uram, belátom, groteszk, hiábavaló dolog lenne Véled perlekednem, sőt: egyenesen hálásnak kell lennem, hogy engemet nem teremtettél nagy lumennek. Te jól tudod, hogy a hasznos és továbbadandó tudományok biztos elsajátításáért naponta keményen meg kell küzdenem önmagammal: restséggel, korlátolt befogadóképességgel. Add, kérlek, hogy mindig megértő legyek azon diákjaim iránt, akikről látom, hogy adottságaik fogyatékoságával talán még az én egykori képességeim árnyékába sem férhetnek!

Adj, Istenem, ugyanakkor alázatot is, hogy sose legyek irigy vagy féltékeny azokra a növendékeimre, akik tehetségükkel jóval felülmúlnak

engem! Még csak meg se fordulhasson a fejemben ezeket csellel vagy erőszakkal bosszúból elnyomni, háttérbe szorítani! „A tanítvány nem lehet különb a mesternél” ev, jól tudom, csak az ember és Isten kapcsolatában áll helyt. Add, hogy őszintén örvendhessek diákjaim kiemelkedő sikereinek! És ha eredményeikhez a munkámmal kissé én is hozzájárulhattam: a hála mindig Téged illessen érte, Uram!

Add meg, Uram, hogy tanári-nevelői pályám mindig mentes lehessen a kétszínűségtől, ellentmondásosságtól! Hadd nevelhessem a rám bízottakat mindig szeretetben, igazságosan; hadd vezessem el őket az igaz útra, hogy onnan többé le se térhessenek! Bárcsak a Téged megismerni nem akaró diákjaim közül - tudom, bőven lesz ilyen is! – jó néhányat megmenthetnék számodra! De legalább Igéd szüntelen hirdetésével és személyes példámmal annyit elérhetnék, hogy elkezdjenek keresni Téged! Ha pedig csak egy tanítványom is akad, aki elmondhatja: éppen nekem köszönheti, hogy pap vagy szerzetes lesz: a Te különleges kegyelmedként ünnepelhessem azt aényt!

Nem szűnök meg, ó, Istenem, naponta azért imádkozni Hozzád: adj, Uram, szeretetre vágyó és szeretetre méltó diákokat, akiket „hitre - tudásra - szép életre - jóra” okítsak-neveljek; adj fogékony, zsenge lelkeket, hogy Országodba elvezessem őket! Ámen.

Holczer József SP

Csatlakozzunk az imához, mondjuk közösen:

Urunk, Jézus Krisztus! A Te örömhíred nem csupán helyes emberi magatartást sugalló bölcsesség, hanem az üdvösségre vezető igazság. Ezt az igazságot szeretnénk mind jobban megismerni, s erre akarjuk nevelni a következő generációkat.

Elfogadjuk örömhíredet, amelyet az Egyház közvetít számunkra és ahhoz igazítjuk életünket. Segíts, hogy hűségesek legyünk hozzád és örömhíredhez! Adj bizalmat a gyermekeink szívébe, amikor igazságodat jó szándékkal hirdetjük nekik!

Segíts, hogy hitelesen tegyünk rólad tanúságot a világban és szeretetedet sugározzuk mindenki felé! Te légy bennünk a fény, hogy világosság legyünk az emberek számára! Ámen.

Zűrzavaros világunkat tükrözi a gyermekeink viselkedése – az iskolában is. Bizony nagy türelemre, szeretetre és egy kis humorra is szükség van egy-egy órán, hogy szét ne vigyék a gyerekek, és lehessen haladni – mind a tananyagban, mind lelkieken.

Lackfi János: Tanári ária

Van, aki nem ért valamit
vagy mehetünk tovább?
Mit lehet itt nem érteni,
nyissak egy óvodát?
Kérdés, óhaj, sóhaj, egyéb?
Nem csoportmunka volt!
Én nem állok jól magamért,
ha abba nem hagyod...
Lehet, hogy szigorú vagyok,
de miattad teszem,
hiszen az életnek tanulsz,
és biztos nem nekem.
Megvárom, míg befogja a
száját Kovács Peti,
de túvel is bevarrhatom,
majd megemelegeti!
Nem árulhatom el, ki volt,
azt sem, hogy mit csinált,
de aki tette, tudja jól,
és szégyellje magát!
Tehozzád képest gyorsvonat
egy reumás csiga.
Mozogjál úgy, mint aki él,
vihogsz, mint egy liba!
Na, csak gratulálni tudok,
ez ám a színvonal.
Szólj, ha befejezted, fiam,
a magánszámodat!
Ő kezdte? Te meg folytatod!
Kipenderítelek!
Mi ez a macskakaparás?
Írásnak nevezed?
Ez nem divatbemutató,
gombold be a köpenyt!
Öltözködjél rétegesen,
még megfázol nekem...

Nem kapsz szemtengelyferdülést?
Hányszor mondjam, ne less?!
M megbukik a szomszédod is
úgyhogy felesleges.
Iskolaundorítiszed
Volt neked, azt hiszem,
Hiányoztál! De kinek is?
Biztosan nem nekem...
Köszönni luxus? Felelés!
Most legyen nagy a szád!
Mással etesd meg ezt, szívem,
én is voltam diák!
Mire vársz, tapsra, kiskomám?
Füleden ülsz talán?
Édesanyád mit szól ehhez?
Tudja egyáltalán?
Mi lenne, ha lélekben is
visszatérnél közénk?
Kérvényt nyújtsak be majd neked,
vagy szóban is elég?
Édeskevés és harmatos
volt ez a felelet,
te hányasra értékeled?
Ne adjunk tippeket!
Csak a jószívemnek köszönd,
kegyelemkettes ez.
Nyertél egy sétát, kisfiam,
irány a szemetes.
Ha még egyszer meghallom ezt,
ugrom az ablakon!
A sok hátul beszélgetőt
ugye nem zavarom?
Habár minden bogár rovar,
Sok rovar nem bogár.
Ha a hülyeség fájna, te
folyton ordítanál!

A pótvizsgán találkozunk,
állítsd le magadat!
Közlöm, van szemem hátul is,
mi megy a pad alatt?
Én ráérek szünetben is,
biztos fontos dolog!
Akkora egyest kapsz fiam,
a naplóból kilóg!

Melyik jómadár mondta ezt?
Gratulálok neki!
Magadtól vagy ilyen zseni,
vagy segít valaki?
A házi feladat magát
majd megírja talán?
Tanárnak szól a csengetés,
ez egy jelzés csupán.

Igen, egy-egy felbolydult helyzetet egy jó beszólással meg lehet menteni. Sokszor meg a meghökkentés a hatásos módszer. A tanár tapasztalatán, bölcsességén múlik, épp ott és akkor mi látszik a jó megoldásnak. A meghökkentésről hoztam egy kis tanmesét – bár ez nem iskolai szituáció:

Egyszer egy fiatal szamuráj felkeresett egy zen szerzetest. Tisztelettel köszöntötte és elmondta, hogy azért jött, hogy megkérje a szerzetest, mondja el neki mi a menny és mi a pokol.

– Te akarod tudni mi a menny és a pokol? Te, aki a saját ruháját sem tudja felvenni normálisan, te, aki a saját kardját sem tudja tisztán tartani? Koszos és mocskos vagy. Így mersz elém állni? Szégyellhetnéd magad. A szamuráj arca elvörösödött a méregtől, a szemében a gyűlölet lángja lobogott, a teste remegett az idegességtől. Egész lényét elöntötte a düh, a gyűlölet, a harag. Előrántotta a kardját, hogy leszúrja a szerzetest. Ekkor a szerzetes megszólalt:

– Ez a pokol.

A szamuráj hirtelen elengedte a kardját. Gondolatok kavargtak a fejében. Elszégyellte magát, mert megértette a szerzetes szavait, aki még az életét is kockára tette a tanításával. A hála és a megatottság könnyei csorogtak végig az arcán.

– Ez pedig a menny – mondta a szerzetes.

Persze, sokszor meg a lelki fröccs a hatásos, ha nyugodtan elmondhatjuk a gyerekeknek, mit, miért gondolunk helyesnek, vagy éppen rossznak. Ha az értékeket, és ennek perspektíváit felmutatjuk – és életünkkel erről tanúságot is teszünk. Úgy gondolom, ilyen tanári lelki fröccsre mindannyian emlékezünk fiatal korunkból, ami esetleg meg is változtatta hozzáállásunkat, életünket:

Endrődi Sándor: Az igaz szó

Förtelmes dolog a hazugság,
az igazmondás szép nagyon.
Ami szíveden van fiacskám,
az legyen mindig ajkadon.

Nézz nyíltan, bátran a szemembe,
s ha szólsz, mondd mindig a valót;
beszéld el, amit cselekedtél,
mindegy: ha rossz vagy ha jó.

Az igaz szónál nincs a földön
emberhez méltóbb, szebb beszéd,
ez mint tükör híven mutatja
az erős férfi jellemét.

Ne csúrd-csavad, mit néhány szóval
elmondhatsz könnyen, igazán;
a hazudozás örvény, melyben
forogsz s el is merülsz talán.

Ha jót tettél, csak valld be büszkén,
büszkén, szerényen s boldogan,
hogy ahhoz, amit cselekedtél,
tapsolhassunk mindannyian.

S ha rosszat: azt is valld be bátran,
bár arcod szégyenpírban ég,
nincs semmi baj, ha szívből bánod,
és érzed, hogy – rosszul tevéd.

Míg bűnbánatod pírja lángol
s szemedből sűrű könny perreg:
arcod angyalkák simogatják
és Isten megbocsát neked!

A szeretettel, türelemmel megfogalmazott intést általában elfogadják a gyerekek. **Szeress, és tégy amit akarsz!** vallotta szent Ágoston. A szeretet szabadsága igazi belső tartást ad. Loyolai Szent Ignác is az istengyermeki szabadságért imádkozik, mindjárt idézzük is fel énekünkkel:

Fogadd el Uram, szabadságomat, fogadd el egészen.

Vedd értelmemet, akaratomat és emlékezésem.

***Mindazt, amim van, és ami vagyok, Te adtad ingyen,
visszaadom Uram, visszaadok egyszerre mindent.***

||: Legyen fölöttünk korlátlanul rendelkezésed, csak egyet hagyj meg ajándékomul: Szeretnem Téged.

Csak a szeretet maradjon enyém a kegyelemmel,

S minden, de minden gazdaság enyém, más semmi nem kell.:||

Néha adódik olyan szituáció, hogy azzal hatunk a gyerekekre, hogy őszintén beszélünk önmagunkról, értékrendünkről, megnyílunk előttük, közel engedjük magunkhoz. Ez meleg érzéseket, empátiát válthat ki bennük:

Berda József: Vallomás

Nehéz a becsület, ezt vallom én is, öregem,
s mégis egyre üvöltöm-kiáltom: bitang kínok
között haljak meg inkább, semhogy
megtadajam a múltam, – enmagam!
Legyek csúnya bár, olyan rút, hogy az már
fertelem: mégsem veszem fel az álarcot én!
Arcom az arcom, szemem a szemem: nézd
meg benne magad, mily meztelen tükre az
a léleknek, melynek ura én vagyok csupán.
Pipogyáknak való tivornya ez alkuvásra
hajló ocsmány világ, melyben mint eltévedt
idegen, úgy botorkálok én is immár. S bár
gyarló vagyok, mégis arra kérlek téged én, igaz
Isten; bélyegezz meg s vedd el az eszem, vagy
némíts meg, ha csak egy pillanatra is
megfeledeznék, mire kötelez az emberség,
mely a te fenségességed legtisztább forrásából fakadt!

A szeretetről sokat beszéltünk ma, tegyünk közösen is vallomást – a helyes szeretetről. A következő kijelentések nemcsak a pedagógusokra érvényesek:

***Szeretet nélkül a kötelesség elkedvetlenít,
Szeretet nélkül a felelősség kíméletlenné tesz,
Szeretet nélkül az igazságosság keménnyé tesz,
Szeretet nélkül a kedvesség képmutatóvá tesz,
Szeretet nélkül az okosság kegyetlenné tesz,
Szeretet nélkül a rend kicsinyessé tesz,
Szeretet nélkül a becsületesség kevélyé tesz,
Szeretet nélkül a tulajdon kapzsivá tesz,
Szeretet nélkül a hit fanatikussá tesz,
Szeretet nélkül az élet értelmetlen,
Ám szeretetben élni: boldogság és öröm!***

Egyre több gyermek érkezik szétesett családból, magával hozva a hányattatott helyzete pszichológiai nyomait. Azután sok a sérült, hátrányos helyzetű, valamilyen fogyatékkal élő gyermek is. Hozzájuk különösen is nagy türelem és empátia kell, és néha ennek ellenére is minimális az előrelépés.

Wass Albert: Előhang

Volt egyszer egy ember, aki az ő háza udvarán oszlopot épített az ő Istenének. De az oszlopot nem márványból faragta, nem kőből építette, hanem ezer, meg ezer apró csillámló homok-szemcséből, és a homok-szemcséket köddel kötötte össze.

És az emberek, akik arra járva látták, nevettek rajta és azt mondták: bolond. De az oszlop csak épült, egyre épült, mert az ember hittel a szívében építette az ő Istenének.

És amikor az oszlop készen állott, az emberek még mindig nevettek és azt mondták: majd a legelső szél összedönti.

És jött az első szél: és nem döntötte össze.

És jött a második szél: és az sem döntötte össze.

És akárhány szél jött, egyik sem döntötte össze, hanem mindegyik szépen kikerülte az oszlopot, amely hittel épült.

És az emberek, akik ezt látták, csodálkozva összesúgtak és azt mondták: varázsló. És egy napon berohantak az udvarára, és ledöntötték az ő oszlopát.

És az ember nem szitkozódott és nem sírt, hanem kiment megint az ő udvarára és hittel a szívében kezdett új oszlopot építeni az ő Istenének.

És az oszlopot most sem faragta márványból, sem nem építette kőből, hanem megint sok-sok apró homok-szemcséből és a homok-szemcséket köddel kötötte össze.

Látjuk, merre halad az Isten nélküli világ, a hit nélküli, önérdek vezérelte ember. Hazánkban – legalább is politikai szinten beismerik, hogy a keresztény értékrend mennyire fontos. Hogy azután egyéni életében ki-ki mennyit valósít meg ebből? – látjuk a kiürülő templomainkat. Mindenesetre a nevelésben alapvetően fontos, hogy a gyerekek találkozzanak a hittel, Istennel. Imádkozzunk együtt a pedagógusainkkal:

Urunk, Jézus Krisztus! Tisztán látjuk, hogy korunkban milyen nagy szükség van evangéliumod jó magjára, amely termést hozhat az emberi szívekben. Támogass és lelkesíts bennünket, hogy ne féljünk tanúságot tenni a te tanításodról és a te személyedről, hiszen benned mindenki felismerheti az Igazságot. Segítsd munkánkat és szolgálatunkat, hiszen minden növekedés egyedül neked köszönhető! Ámen.

Közös gondolkodásunk vége felé gondoljunk a kamaszodó gyermekeinkre is, akik keresik önmagukat, keresik a helyüket a világban – gyakran saját családjukban, közösségükben is. Bár ebben az életkorban általános lázadás jellemző leginkább rájuk, kortársaikra hallgatnak inkább, nem a szüleikre, nevelőikre, azért csak mondjuk el nekik, – valahogy az ő nyelvükön – így is féltő szeretettel vagyunk mellettük:

Fodor Ákos: Arcképcsarnok

Van egy arc,
amit csak önmagunkat elképzelve látunk
– lehet, hogy ez az igazi.

És van annyi arcunk,
ahányan csak ránéznak (és: ahányszor!) és még az is lehet,
hogy ezekben akad néhány közös vonás
– lehet. Akkor ez a valóság.

Van egy,
amit tükörbe nézve látunk: villám-
gyorsan alakuló, képlékeny látvány:
múzsája a Szomszéd Ízlése s az azt szolgáló, vagy azt ellenző szándék
– e fölött hunyj szemet; ne kerüld, de ne hidd el.

És van,
van arc, amit csak az lát, aki szeret,
akit szeretünk. Ez a legszebb,
a legmulandóbb. A legérvényesebb.

A pedagógus hivatás egyike a legszebbikeknek. Társadalmi megbecsülésben – sajnos – ez nem igazán tükröződik. Még szomorúbb, mikor épp a szülők – félreértelmezett felelősségtudatból meg akarják mondani a frankót a nevelőknek. Válaszoljunk erre Teréz anya imájával:

A becsületesség s őszinteség sebezhetővé tesz, mégis légy becsületes és nyílt! Amit évek alatt felépítesz, lerombolhatják egy nap alatt, mégis építs! Az embereknek szükségük van segítségedre, de ha segítesz, támadás érhet, mégis segíts! A legjobbat add a világnak, amid csak van, s ha verést kapsz cserébe, mégis a legjobbat add a világnak, amid csak van!

Kalkuttai Szent Teréz

Elkezdődött hát a tanév, ebben a közösségben is kérjük az Úr áldását, kegyelmét minden pedagógusra, minden gyermekre, fiatalra, hogy legyen keresztény és magyar jövő itt a Kárpát-medencében. És az Ószövetségből, Dániel könyvéből egy vigasztaló, buzdító gondolat: ***Akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek örökkön-örökké, miként a csillagok.***

Ezzel köszönöm meg, hogy sokan elfogadták meghívásomat, a bátrabbak segítettek a mai szövegek tolmácsolásában is. Sok erőt, sok kegyelmet, és sok szép, gyerekek közt eltöltött órát kívánunk minden óvó néninek, tanító és tanár néniknek, bácsiknak!

Befejezésül énekeljünk:

*Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el,
Legyen veled az Isten, kérjük, kísérjen el.
Kérjük, oltalmazzon meg, és adjon neked erőt,
Utadon vezessen, formáljon, szeressen,
Legyen a te őriződ!*

*Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el,
Tegyed jóvá az Isten, amit te rontasz el.
Kérjük, lényed ragyogja lábad elé a fényt.
Lásd meg, hogy utadon isteni oltalom
Vigyáz rád és szeretve félt.*

*Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el,
Legyen erőd és türelmed, ha szenvedni kell.
Legyen erőd szeretni, utolsó lenni, ha kell,
Szívesen szolgálni, hálával áldozni,
Jézusra mutatni fel.*

*Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el,
Öröm kísérjen végig, amíg úton leszel.
Legyen boldog életed, és mindig az övé.
Szívükből szeretünk, imában kísérünk,
Életed célja felé.*

Nyugodalmass jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

27.

Mária, jó Anyánk...

2022. november

A kertben áll.
Bús. Széteső.
Belepi burján,
mossa eső.
A szitaló
lassú cseppek
orrhegyéről
lecsepegnek.
Az embereknek
Krisztust adott.
Az emberek közt
elhagyott.

Dsida Jenő: Mária szobra a kertben

Ajánlás:

Mária égi Édesanyánk, a Magyarok Nagyasszonya. Közbenjár értünk, figyelmeztet, biztat, hogyan éljünk, hogy eljussunk Szent Fiához. Vajon mi komolyan vesszük-e szeretetét, figyelmességét irányunkban? Hallgatunk-e szavára, megfogadjuk-e tanácsait, jóra intő szavát? Októberi imaóránkon Máriához való viszonyulásunkról elmélkedünk, hozzá fohászkodunk – életének mozzanatait felidézve.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

*Én attól élek, hogy hiszek,
de hogy miben, azt nem tudom.
Támolygok csak a mélyúton,
fölöttem keskeny ég-szelet.
Agyag kölönc a lábamon,
és szüntelen csodálkozom,
hogy még megyek, hogy még lehet –
S ha végleg megfogyatkozom
a hitben, akkor elbukom.*

Nemes Nagy Ágnes vallomása (Hit c. verse) jellemző a mai kor emberére. Valamiben hisz, de nem tudja igazán megfogalmazni, miben is, inkább csak egy óhaj, egy segélykiáltás ez a mentalitás...

Összszavarodott világunkban kapaszkodókat keresünk, magunk és mieink számára. Magunk, még ha meg is találjuk, gyermekeink, unokáink számára már nem biztos, hogy hitelesen meg is tudjuk mutatni, mintegy eléjük élni. Saját erőből nem is megy – akkora az ellenszél –, a felsőbb segítség nélkülözhetetlen. „Itt jön képbe” égi Édesanyánk, aki felkínálja segítségét! Jó, ha ezt tudatosítjuk magunkban, és igénybe is vesszük hathatós pártfogását. Forduljunk hát hozzá bizalommal, válaszolni és segíteni fog!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2022.10.21. - 23:20

2022. november

Októberben már a korábbi helyszínünkön, a Mindszenty iskola aulájában találkoztunk, László atya sem volt akadályoztatva, így az Oltáriszentség kihelyezése és kezdőénekünk után röviden köszöntötte a jelenlévőket.

Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy. Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.

Október van, a Szűzanyára gondolunk ilyenkor. Az Ő oltalmát, az Ő segítségét kérjük a rózsafüzér imádságon keresztül is, hiszen tudjuk nagyon jól, hogy Ő hathatós pártfogó az Isten előtt. Ő a mi mennyei édesanyánk, Ő az, aki mindig a segítségünkre siet. Mai esténken nemcsak a rózsafüzér imádságban kérjük a segítségét, hanem imaóránk keretében is.

Október Mária hónapja, plébániánkon – más közösségekhez hasonlóan szentolvasót imádkozunk naponta templomainkban. Csak remélni merem, hogy családi köreinkben is kicsit jobban odafigyelünk Máriára, égi édesanyánkra, a Magyarok Nagyasszonyára.

Mária, jó Anyánk – ezzel a mottóval akarunk ma Szűzanyánkról elmélkedni. Mit is gondolunk róla, hova helyezzük életünkben, hitéletünkben. Egyáltalán jelen van-e életünkben?

Ő ugyan jelen van, üzenet is nekünk – meghalljuk-e mit is mond nekünk, mit is kér tőlünk? Egy jó édesanya soha nem adja fel, gyermekeit mindig a jó irányba igyekszik terelgetni. Mária pedig jó édesanya.

Ismeretes, hogy Mária-jelenések manapság is történnek. Medjugorjéről például bizonyára mindenki hallott, talán többen jártak is már ott közülünk. Ezen jelenéseket az Egyház még nem ismerte el hivatalosan, ezek vizsgálata hosszú folyamat. Ezt egyelőre magán-kinyilatkoztatásként kezeljük. Ezen magán-kinyilatkoztatások nem tartoznak a kanonizált tanításhoz, hiszen Isten a megtestesült Fiában mindent elmondott, amit az embereknek magamagáról el akart mondani. Mária tehát nem új dolgokat tesz hozzá, hanem mintegy értelmezi számunkra, kibontja Jézus tanítását, ezzel segít hitünkben megerősödni, előre haladni. Egy gondolat erről: Gray Bíboros Glasgow-i nyilatkozata 1995-ből: „Tudom, hogy magánszemélyként a pápa (Szent II. János Pál) is elfogadja a medjugorjei eseményeket, mert erre a jelenések gyümölcsei a bizonyítékok.”

Úgy gondolom, helyes az Egyház hozzáállása, a jó fa jó gyümölcsöt hoz, ezt Krisztustól is hallottuk. Ha tehát ilyen helyekre tömegek járnak, és

tapasztalják, tapasztaljuk a kegyelem kiáradását, érdemes oda elzárándokolnunk, Egyházunk ezt nem tiltja.

Imaóránk elején köszöntsük most közös énekünkkel égi Édesanyánkat:

***Te vagy földi éltünk vezérsillaga,
édes reménységünk, kegyes Szűzanya.
Téged rendelt jó anyánknak az Isten Fia,
azért áldunk örvendezve, ó Szűz Mária.***

***Te hajnalcsillag vagy éltünk hajnalán,
hogy kövessünk annak egész folyamán.
Téged rendelt jó anyánknak az Isten Fia,
azért áldunk örvendezve, ó Szűz Mária.***

Nézzük, a mai ember hogy is kezeli Máriát! Szent-Gály Kata keresztútjából a negyedik stáció rövid elmélkedése jól leírja ezt a viszonyulást – ami talán ránk is jellemző:

Testvérek,

Krisztus nemcsak mondotta, hogy olyanok legyünk, mint a gyermekek, hanem gondoskodott arról, hogy felnőtt fejjel is azok maradhassunk.

Keresett számunkra egy jó édesanyát - egy végtelenül szelíd és halk szavú asszonyt, aki már végighaladt ezen a sáros földön előttünk, de soha semmi por sem tapadt reá.

Milyen kár testvérek, hogy sokszor vele is úgy bánunk, mint általában a földi anyákkal: nem érünk rá meghallgatni se panaszát, se aggodását a világ életéért, lerázzuk magunkról a jó tanácsot, a figyelmeztető szavát is, és mert úgy sietünk reggel munkahelyünkre, arra sincs időnk, hogy Avet-t köszönjünk néki.

A gyermekek is követik példánkat, - hiszen oly régen elhagytuk az esti közös imát, a rózsafüzért se mondjuk már a családban-, s annyi tennivalónk van mindig, még a pihenés napjaiban is, hogy a fohászok üdvözlő lapjait se adjuk fel címére az élet különböző állomásain.

Egyedül a szenvedés juttatja eszünkbe Anyánkat, vagy a halálnak szent közelsége, - ilyenkor jajgatunk és hozzá kiáltunk, Ő pedig jön azonnal, jön egyszerűen, puha kézzel, anyásan, mintha mindig a legjobb gyermekei lettünk volna.

Testvérek, szeressük ezt a halk szavú asszonyt, Máriát!

Énekünkkel folytassuk ezt a helyzetelemzést és az imát az Ő közbenjárásáért:

***Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk, ó nézz, ó nézz le ránk!
Hittel sok gyermeked Tőled vár szép jelet, Tőled, Tőled, ó jó Anyánk!***

Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk.

***Új harcok, új szavak, új eszmék hullanak, még sincs, még sincs remény!
Mégfáradt szép szemek megtörten fénylenek, ó mért, ó mért,
ó mondd miért?***

Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk.

***Megtévedt nemzedék két kézzel szórja szét minden kincsét, hitét.
Nem hisznek semmiben, nem bíznak senkiben, ó mért, ó mért,
ó mondd miért?***

Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk!

Nemzetünk életében – Szent István királyunk ország-felajánlása óta mindig is nagy jelentősége volt a Szűzanyának, az Ő tiszteletének. Csak két dolgot említek: naptárunkban a sok Mária-ünnep, és a sok-sok Máriának szentelt templom, kegyhely, zarándokhely. A török megszállás idején Esterházy Pál nádor így imádkozott:

Emlékezzél meg, Istennek dicsőséges Anyja, Magyarok Nagyasszonya, szentséges Szűz Mária, emlékezzél meg örökségedről, amelyet hű szolgád, első királyunk és apostolunk, Szent István, neked felajánlott és végrendeletében reád hagyott.

Oltalmazd és védjed hatalmas pártfogásoddal minden testi-lelki bajtól édes hazánkat, hogy Isten dicsőségére és néped vigasztalására mindenkor virágozzék. Eszközöld ki könyörgéssel, hogy az Anyaszentegyházat, vagyis a katolikus hitet idehaza és mindenütt a világon fölmagasztalás érje; hazánk főpásztorainak és egész papságának nyerj isteni segítő kegyelmet, nekünk, híveidnek pedig tanulékony, engedelmes és az élő hit cselekedeteiben bővelkedő szívet, hogy Szent Fiad meg ne nehezteljen reánk és országát tőlünk joggal el ne vonja. Gyullaszd föl bennünk ösatyáink buzgóságát és vezérelj a hitetlenkedőket az igazak okosságára ...

Könyörgünk, Nagyasszonyunk, magyar hazánk vezetőiért, hogy a Szentlélek ajándékai által felvilágosítva megismerjék az igazságot, megbüntessék a gonoszt, megvédelmezzék az igazat, hogy a közjó előmozdításán őszinte igyekezettel fáradozzanak, az árváknak, az özvegyeknek és az ártatlanoknak igaz lelkiismerettel szolgáltassanak igazságot.

Könyörgünk, Nagyasszonyunk, egész nemzetünkért. Légy hozzá irgalmas; örökséged polgárait, akiket védelmed alá vettél, őrizd meg minden büntől; kormányozd és vezesd kegyességeddel, tartsd meg Isten szeretetében és félelmében. Ámen.

Csatlakozva ehhez az imához, közösen is fohászkozzunk Szent II. János Pál pápa szavaival:

Ó, emberek és népek Anyja!

**Te ismered minden szenvedésünket
és reménységünket.**

**Anyaként érzed minden vívódásunkat
jó és rossz, fény és sötétség között,
mely megrengeti a világot.**

**Fogadd el kiáltásunkat
mely a Szentlélek által
egyenesen a szívedig ér,
s az Úr Anyjának és szolgálójának
szeretetével öleld magadhoz
az egyéneket és a népeket,
kik leginkább vágyakoznak ölelésedre
azokkal az egyénekkal
és népekkel együtt,
akikre különösképpen vigyázol.
Túláradó szeretettel
bízzuk rád őket, ó, Anyánk!**

**Bár mindenkire elérkeznék
a béke és a szabadság ideje,
az igazság, az igazságosság és a remény ideje! Ámen.**

Egy másik – országunkat sújtó esemény kapcsán idézzük fel az akkori püspöki kar imáját:

A mélységből kiáltunk hozzád

A magyar püspöki kar imája a trianoni döntés után

Mindenható örök Isten!
Mindenkitől elhagyatva,
senkitől meg nem hallgatva,
Hozzád fordulunk,
aki senkit nem hagysz el
és mindenkit meghallgatsz,
hogy hallgasd meg a mi
alázatos könyörgésünket,
és segíts meg minket,
szegény magyarokat...

A mélységből kiáltunk hozzád, Urunk!
Hallgasd meg esedezésünket,
könyörülj rajtunk a Te nagy
irgalmasságod szerint!

Ha a sok csapás a Te büntetésed,
amelyet bűneikkel vontunk magunkra,
bocsáss meg nekünk, bűnbánónknak!
Ha széthúzásunk az oka
nemzeti szerencsétlenségünknek,
vezérelj minket egyetértésre!
Ha hűségünket akartad próbára tenni,
tekintsd gyöngeségünket,
és rövidítsd meg látogatásod idejét!

Add a hatalmat azok kezébe,
akik azt Tőled veszik
és a haza javára használják!
Adj a nemzetnek önzetlen, hűséges
és minden áldozatra kész fiaikat;
szerencsétlen hazánknak pedig
adj jobb jövőndőt!

Nagyasszonyunk és Anyánk!
Kelj védelmünkre,
vedd oltalmadba örökséged,
pártfogolj minket Szent Fiadnál,
hogy az ő kegyelméből
Szent István országa
újra életre támadjon!
Ámen.

Nemcsak bajaink idején érdemes Máriához folyamodnunk! Hasznos elgondolkodni az Ő életéről, hozzáállásáról, hitéről, bizalmáról, mert példát jelenthet nekünk személyes életünkben is, különösen, amikor nehézségeink vannak, vagy nem értjük a miérteket. Ő mit/hogyan reagált? Prohászka püspök is egy Mária életéből vett jelenet alapján elmélkedik:

Egy magában megy a Szent Szűz; senki sem kíséri.
Egy magában megy, de nem fél. A sötét erdő nem ijeszti;
a kéklő vizek mélységeiben nem lát szörnyeket, s nem úgy
megy végig a hegyi utakon, mintha idegen s ellenséges világban
tévelyegne. Az a tudat, hogy Isten
közel van hozzá, vigaszt s megnyug-
vást ad neki. Igen; de nem leselkedik-e
ránk mindenütt az ellenség, s nincs-e
veszedelmekkel tele a világ? Nem
álnok-e a természet is, mely nemcsak
virágot fakaszt s gyümölcsöt termel,
hanem bacillusokat is nevel s
mérgeket is szűr; bízhatunk-e benne,
mikor életünk gyökereit szövi, de meg
is rágja azokat? Azután meg oly
törékeny az élet, s oly megbízhatatlan erőnk s egészségünk is; szinte
üvegbura alatt s zár mögött kell tartanunk azt, ha megóvni
akarjuk. Zavar minket a természet keménysége s
törvényeinek kérlelhetetlensége is, mikor betegség s kín gyötör,
s mikor könyörületet keresve bajainkban, arcán csak
a merev érzéketlenség vonását látjuk. Valóban nem csodálkozunk,
hogy sok aggodalom és félelem kíséri az embert,
s hogy az a taposott s elkínzott élet a világban a siralom
völgyét látja. Hogyan keltsük föl magunkban ily körülmények
közt a lét s az élet örömet, s hogyan neveljük magunkat
arra a biztonsági érzetre, hogy dacára a sok veszedelemnek
s az élet relatív s küzdelmes voltának, megnyugodjunk
Istenben, s bízunk segítő karjában? Arra csak egy módszer
segít, s az nem egyéb, mint az, hogy ne csak közel érezzük
magunkat Istenhez, hanem Őt magát hordozzuk lelkünkben.
Ezt énekli a 26. zsoltár, s ezt rezonálta a Szent Szűz
minden lépésénél a föld : «Az Úr az én éltetem oltalmazója,
kitől remegjek? Ha tábor áll ellenem, nem fél szívem; ha
harc támad ellenem, én akkor is bízom. Mert elrejtett engem
az Ő hajlékában, a veszedelem napján megoltalmazott engem
hajléka rejtekében». Vagyis, nem félek, mert az Úr
van velem, s a Szent Szűzzel még azt is mondjuk: nem
félek, mert az Úr van **bennem**. Őt vitte magában szíve alatt
a nyári virányon, őt vitte keblén később az Egyiptomba való

futásnál a puszták homokján, Istent vitte szívében, szerelmében
akkor is, mikor a keresztúton édes Fia véres nyomaiban
járt; mindenütt Istennel szívében, jelenlététől környékezve
élt. Lehetett egymagában, társ s kíséret nélkül; de sohasem
volt Isten nélkül, s így kell nekem is élnem s a Szent Szület
utánoznom.

Prohászka Ottokár: Szép szeretet anyja

Mária előtt tisztelettel és hálával állunk meg, ha elgondolkodunk egy
kicsit az eddig elhangzottakkal kapcsolatban:

Szentmihályi Szabó Péter: Madonna

Rólad álmodtam,
ki mindőnk anyja voltál,
akit dicsér ma minden zsoltár,
kinek szobrot állít minden oltár,
ki után sóhajt rég omolt vár,
ki után zümmög rég kihalt gyár,
kihez az Úr is tisztelettel szólt már,
ki rólunk, mielőtt születtünk, tudtál.

Rólad álmodtam
s álmom szebb nem léssen ennél,
Te mindönket egyformán szeretted,
holtakat a sírból felvezettél,
megálltunk ott a szent Keresztnél,
még nem száradt fel ott a szent vér,
megköszöntük, hogy asszony s lány lehettél,
s érintésedre mi vad állatokból – testvér.

Ezzel a hálával és örömmel imádkozzunk közösen. Ajánljuk fel magunkat
Gonzága Szt. Alajos szavaival:

***Szűz Mária, Te vagy az én királynőm!
Testemet és lelkemet ma,
mindennap és halálom óráján
a Te oltalmadba,
különös gondviselésedbe,
anyai szívedbe ajánlom!***

**Neked ajánlom minden reményemet,
minden örömeimet,
minden gondolatomat
és esendőségemet,
életemet és halálomat.
Közbenjárásod és érdemeid által
eszközöld ki nekem a kegyelmet,
hogy minden gondolatomban,
szavamban és tettemben
a Te isteni Fiadnak
akarátát teljesítsem! Ámen.**

Közös énekünkkel folytassuk ezt a gondolatot:

*Hozzád futok bánatommal, Boldogasszony, édes.
Méltatlanná lettem újra szent Fiad nevéhez.
Lelkemet a bűn mardossa, nincs megpihenésem,
bűnbánóknak édesanyja vezess át a vészen.
Megfogom a két kezedet és el nem bocsátom.
Hiszen nincsen más menekvés ezen a világon.
A tékozlót fogadd megint vissza kegyeidbe,
bánatában megfürösztve a mennyekbe vidd be!
Állíts Isten országába utolsónak engem,
hogy Fiadnak egy mosolya bennem földeregjen.
S én örökre zengni fogom Isten dicsőségét,
ki általad visszaadta szívemnek a békét.*

Úgy gondolom, sokunk életéből fel tudnánk idézni szép emlékeket, élményeket Szűzanyánkkal kapcsolatban. Sík Sándort sokszor megidézzük imaóráinkon, most is az ő élményeivel emlékezünk a mi hasonló, szép mozzanataira életünknek:

Sík Sándor: A marcali Szűzmária

I. A városból, ahonnan egyre mennék,
Ahol az földet nem öleli ég,
És nincs ahol az angyal megjelenék,
S a Szűzmária árván ácsorog
A kórház előtt, köbe kötözötte,

Onnan jövök, - és nem hiába jöttem:
Rátok bukkantam, Mennyei Karok.

Most itt vagyok, ahova egyre jönnék,
Itt hallgatom ezernyi hangotok,
Fűben-fában zenélő angyalok,
Akik a búza templommélyi csöndjét
S a szőlőfürtök csurranó delét
Zsoltárütemre hangoljátok egybe,
- Itt hangolgattok, a marcali hegyben.

Járom a szőlőt, amerre a bönge
Kakukkfüves lankája elgyűrűz,
És a dülőben szembejön a Szűz.
Körüldongják tücsöknyi angyalok,
Kapa a vállán, fején tarka kendő,
És kék szeméből a Megszületendő
Csillaga mosolyog.

II.

Mi Asszonyunk, te itt lakol!
Az a jó meleg trágyapálás:
A betlehemi csöpp akol.

A félhajas tető alatt,
Ahol harsog a gyaluforgács,
A názáreti Ács farag.

A boglyas Tábor integet
Felhóival a vízen túlról,
Mint Badacsony és Szigliget.

S a nagy tó: a Tibériás.
A fővényen hálót egyenget
Tizenkét hallgatag halász.

Ez az a föld, ez az a táj,
Ahol az ég-föld összeérnek,
Ahol az Angyal föl-lejár.

Ez az az áldott levegő,
Ahol elfelejt zakatolni
És fenekedni az idő.

Itt fák és lelkes állatok
Imádkoznak, s az ember: ember,
Teremtetett s megváltatott.

Itt édes bort ad innia
S kenyeret tör az embereknek
A Krisztus, az Ember Fia.

És téli estén, fonogatván
Az asszonyok közt ül a padkán
Asszonyunk Szűzmária.

III.

Most itt a dombon megtaláltam,
Ötven év bújócskáin át
Az igazi Szűzmáriát,

Kit mostanáig eltakartak
Kontárok és kereskedők,
S a legnagyobb kontár, a gőg.

Ismertem jól gyermekkoromban:
Ez ő, ez ő, ráismerek.
Az emlékek özönlenek.

Éppen ilyen szépen mosolygott
Két dundi fej közül reám
Édesanyám ágya falán.

Így láttam a besnyői dombon,
Hogy félálomban jött felém,
Nagyboldogasszony éjjelén,

Amíg virrasztva énekelnek
- És tűz és angyalszárny suhog -
Sok tízezernyi búcsúsok.

IV.

De jaj, ezek a csillagok,
Anyám, ezek nem *olyanok!*
Nem mint a boldog mennyei
Koszorúd bizodalmas fényei.
Haloványak és betegek,
Ezek a *mi* csillagaink: sebek.
Ha közel nézed: vörösök,
Mint a megaludt vérrögök.

E kép elé kísértem egykor
Sok ministrálás reggelen
Imádott első mesterem.

E sokkönyves és sokfiús
Képről szólított maga mellé
A máriás Kalazancius.

Ó, hányszor néztem ezt a képet!
De később minden mást mutat,
Józanná lesz az áhitat.

Ó, józanarcú oktalanság!
Ma már tudom: itt, itt, e kék
Palást alatt a bölcsesség.

Most itt, ezen a régimódi
Elfeketedett nyomaton
A Titkok Titkát kutatom.

E szőlőillatos kezekkel
Lelkemen végigsimogat
A gyerekkori áhitat.

Hadd dúdolok hát újra meglelt
Anyámnak kisfiús imát:
Tizenkét-csillag koronát.

Jaj, testünk-lelkünk csupa seb:
Üres gyomor, bedőlt ház, puszta zseb,
És puszta szív, - romok, romok,
Megfertőztetett templomok,
Oltárokon idegen istenek, -
És azok, akik nincsenek...
De te szívünkben olvasol
És szánva szánsz és nem botránkozol,
Ha mikor ávét rebeg ajkunk,
Akkor is sebeinktől sajogunk.
Te jól tudod, hisz ember vagy te is,
Hogy emberek vagyunk, s tízszerre is,
Százszorta is épp akkor emberek,
Mikor imánk esője megered.
Tudod: míg a tömjén lehelte füst
Fehér felhője égre szállni küzd,
Lenn, a tüzes rácson, a parazsak
Morzsácskái vörösen izzanak.

Ahogy említettem, Mária jó édesanya, aki figyel gyermekeire, és nem adja fel, pedig látja hálátlanságunkat, bűneinket, közömbösségünket. Folyton üzen is, hiszen vagy 200 jelenésről van ismeretünk – még ha ezeket nem is fogadta el hivatalosan Egyházunk. Mit is szokott kérni tőlünk: bűnbánatot, imát, megtérést, engesztelést a tengernyi bűnért és bűnösért, felajánlásainkat. Idézzünk fel két korábbi medjugorjei üzenetet:

„Drága gyermekek! Mindnyájatokat szeretlek. Ti mindannyian, gyermekeim, mindannyian a szívemben vagytok. Édesanyai szeretetemet mindnyájatoké, és szeretnélek elvezetni mindnyájatokat Isten örömének megismerésére. Ezért hívlak benneteket. Alázatos apostolokra van szükségem, akik nyitott szívvel fogadják Isten Igéjét és segítenek másoknak abban, hogy Isten Igéje által megértsék életük értelmét. Gyermekeim, ahhoz, hogy erre képesek legyetek, az ima és a böjt által meg kell tanulnotok szívből hallani és alázatossá válni. Meg kell tanulnotok elvetni magatokatól mindazt, ami eltávolít benneteket Isten Igéjétől, és csupán arra vágyakozni, ami közelebb visz hozzá. Ne féljete! Itt vagyok. Nem vagytok egyedül. Kérem a Szentlelket, hogy újítson és erősítsen meg benneteket.

Kérem a Szentlelket, hogy másokat segítve ti is gyógyuljatok. Kérem Őt, hogy általa Isten gyermekei és az én apostolaim legyetek.”

„Drága gyermekek! A Magasságbeli ma is megadja azt a kegyelmet, hogy veletek lehettek, és a megtérés felé vezethetlek benneteket. Minden nap vetek és a megtérésre hívlak benneteket, hogy ima, béke, szeretet, búzaszem legyetek, amely meghalva százszoros termést hoz.

Drága gyermekeim, nem szeretném, ha amiatt bánkódnátok, amit megtehettetek volna, de nem tettétek. Ezért gyermekeim új lelkesedéssel mondjátok: *Jel szeretnék lenni mások számára.* Köszönöm, hogy választotok hívásomra.”

Szeretnénk, sőt akarunk szót fogadni neki, de ahogy Sík Sándor írja egyik versében: „ ... *Az imavágy szívünkben fuvaláz, / De az Uram-tól messze még az Ámen, / És bánom nélkül nincsen Megbocsáss!*”

Mást nem tehetünk, újra és újra csak Máriaéhoz fohászkodunk, hogy segítsen nekünk jó szándékunk kivitelezésében, hogy majdan Szent Fiához eljuthassunk.

Rónay György: Himnusz a Boldogságos Szűzhöz

Halkan hull az őszi este harmata...
Harmatozd rám égi kedved, Mária.
Oszladozzék balga szívem bánata.
Te vigyázz rám, boldogságos Szűzanya.
Hogyha kövel megdobnak az emberek,
Szeljek nékik ízes búza-kenyeret.
Töltse be a lelkemet a szeretet.
Tiszta szívvel áldhassam szent Gyermekeid.
Bánatok közt elvadultam. Légy szelíd
térítóm, hogy égi Atyánk fényeit
szeplőtlenül tükrözhessem, mint a víg
tengerszem a hajnal ifjú fényeit.
Gyermek-kedvvel ámuljak a fényeken,
rózsa legyen tövisek közt életem,
piros rózsa, virágozzak ékesen.
Rózsakertek öntözője, légy velem.
Ellankasztó szárazságot messze űzz.

Égjek a szent szerelemben, mint a tűz,
égi Tűznek tűztestvére, kit derűs
kötélék a legfőbb Tűzzel összefűz.
Fáradtságban biztatásod el ne vedd.
Cirógasson langyos, puha tenyered.
Jó öledbe hajtva tikkadt fejemet,
megbékéljek, mint a megvert kisgyerek.
Hogyha majd egy furcsa órán meghalok,
mint Fiadat úgy öleljen két karod.
Köszöntsenek örvendezve angyalok.
Fogadjon be országodba magzatod.
Ámen.

Köszöntsük és kérleljük most Őt énekünkkel, a szívünkben fuvolázó imavágygal:

Refr.: Ave Maria gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu!

Jézus, nekünk adtál anyát, Ő kér és áld, ha szívünk fáj.

Hála Jézus, hála néked, Mert van egy drága imánk!

Refr.

Térden állva hívunk téged: Vidd el álmunk Krisztus elé!

Jézus anyja, hű Mária, Ő add, hogy lássuk fiad!

Refr.

Ezzel az énekünkkel el is köszönünk mára Tőle, és Szent Fiától is, aki velünk volt ma is az Oltáriszentségben:

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Egyházunk Máriát példaképül állítja elénk különböző tulajdonságai, életének eseményei alapján – az év folyamán sokszor. Októberben például: 7-én Rózsafüzér Királynője, 8-án Magyarok Nagyasszonya, 11-én Mária istenanyasága okán köszöntjük Őt. És naponta szentolvasót imádkozunk templomainkban.

Egyházi vezetőink, főleg a pápáink mindig melegen ajánlják a rózsafüzér imádkozását. Több enciklikát, tanítást szenteltek ennek.

Zuhanó repülőn már nincs ateista – valljuk mi is Kerényi Lajos atyával. De nem kéne megvárni, míg zuhanni kezd alattunk/velünk a repülőnk, világunk... Minél előbb komolyan kéne venni hitünket, mégpedig ahogy Szent Pál írja a galatáknak: „**a hit a szeretet által tevékeny**”.

Szélsőséges helyzetben tehát Istenhez, Máriához futunk. Mai befejező versünk egy szélsőséges helyzetről mesél, ami – sajnos – innen párszáz kilométerre nagyon is aktuális. Csak reménykedünk, hogy az óvóhelyeken, bunkerekben a versbeli mentalitás tapasztalható.

Európa hajdan a kereszténység, a kultúra, a civilizáció bölcsője volt. Ha így haladunk, lassan a temetője lesz...

Sík Sándor: Szentolvasó

Mikor a földre bújunk, mint a féreg,
S pokoltüzeket hullatott az ég,
S fejünk fölött zuhogott az ítélet,
/Tán csak az utolsóelőtti még!/
Mikor a falban elapadt víz-ér
S az izzó szálban kialudt a fény,
De jó volt a sötétben, kicsi füzér,
Ha megsörrentél olyikunk kezén.

Öreg anyókák mormolás imája,
De mormolt akkor sok öreg legény,
Leheveredtünk börtönünk vackára,
A bugyor feneketlen fenekén,
Aludt az agyvelő is zsibbadozva,
Ima sem állt az ajkainkra más,
Csak e fölséges-együgyű zsolozsma,
Csak ez az üdvözítő dadogás.

Benne van ebben a szent dadogásban
Amire szó és gondolat kevés.
Halál van benne és feltámadás van,
Gyereksírás és anyagügyögés.
A kisdéd szól így, aki nem beszél még,
És aki már nem: aki haldokol.
Belemondod az emberlét egészét
És mindentől eloldatol.

Ez a kis gyöngysor, – illetve amit ez jelent – a biztos kapaszkodónk és reményünk, éljünk vele!

Nyugodalmass jó éjszakát, dicséressék a Jézus Krisztus!

*Rózsafüzér Királynője,
Magyarok Nagyasszonya,
Könyörögj érettünk!*

Boldogságos Szűz Mária, Isten anyja: segíts, hogy mindig gyermeki szívem legyen: tiszta és finom, mint a forrás! Segíts, hogy egyszerű szívem legyen, melyet sohase borít el a keserűség! Segíts, hogy erős szívem legyen: tudjak áldozatot hozni, – és gyengéd szívem legyen, mely együtt tud érezni másokkal! Adj hálás szívet, mely örülni tud annak, amit kapott, és adj nemes szívet, mely senkivel szemben sem hordoz keserűséget! Segíts, hogy szelíd és alázatos szívű legyek: tudjak szeretni önzetlenül, és boldog legyek, ha adhatok! Adj kitartó, bátor szívet: hogy soha ne ismerjek lanygulást.

Ámen.

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

28.

Elmegyek és helyet készítek nektek...

2022. december

...A világ Isten-szötte szőnyeg,
Mi csak visszáját látjuk itt,
És néha - legszebb perceinkben -
A színéből is - valamit.

Reményik Sándor: A szőnyeg visszája

Ajánlás:

Az ember földi élete véges. Tudjuk, hogy szembe kell néznünk a halállal, a magunkéval is. A mai kor embere inkább homokba dugja a fejét, gondolván, amiről nem beszélünk, nem tudunk, az nincs is. A korszellem is erre nevel. Kényelmetlen ez a téma. Valóban, hit nélkül, Jézus által mutatott perspektíva nélkül nem tud az ember mit kezdeni a halál gondolatával.

Jézus is átment a halálon, de feltámadt. Ez az út vár ránk is, ha követjük Őt. Az Ő ígéretében bízva, hittel, reménnyel járjuk tehát az utunkat, és gondolunk a nagy találkozásra. Novemberi imaórákon földi életünkről és annak folytatásáról elmélkedünk, ahova vár bennünket Mesterünk.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Tamási Áron Ábelével mindenki megpróbálja megtalálni, vagy legalább magának megfogalmazni a nagy kérdésre a választ: „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.” De hol is van a mi igazi otthonunk, és mit is jelent a fogalom, hogy otthon? – folytathatjuk a kérdést.

Földi otthonunk – ha szerencsés körülmények közé születtünk, ha ennek fizikai/szellemi építésén magunk is folyamatosan fáradozunk – egy kicsit elővételezi annak az igazi, odaáti otthonnak az ízét, hangulatát, amit Jézus írt le nekünk. Mindannyian oda kaptunk meghívást!

Ebben a világban élve – minden jó szándékunk mellett is – egyre távolabbinak, egyre zaklatottabbnak, bizonytalanabbnak látszik földi otthonunk, mentálisan is. Igaz, Mesterünk beszélt a mindennapi kereszthordozásról. Meg arról is, hogy oda vár bennünket, ahol Ő van. Mindez segít nekünk az Ő nyomán járni, lélekben is építve az itteni otthonunkat az odaáti mintájára...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2022.11.18. - 23:20

2022. december

Novemberi imaórákon nélkülözni kellett László atyát és Andor atyát, de Mesterünk velünk volt. Ígérete szerint, ahol ketten-hárman az Ő nevében együtt vagyunk, ott van köztünk. Ebben a tudatban kezdtük együtt-gondolkodásunkat.

„*Nincs maradandó lakásunk a földön.*” Az evangélium ezen gondolata sokszor eszünkbe jut, különösen is halottak napja táján, vagy hozzátartozóink, barátaink eltávozásakor. Az ember – életkorában előre haladva óhatatlanul foglalkozik ezzel a gondolattal. De tapasztaljuk azt is, hogy sokan úgy rendezik be életüket, hogy ezzel nem akarnak foglalkozni, nem akarnak tudomást venni róla.

A mai világ embere, a korszellem nem tud választ adni, nem tudja elfogadhatóan értelmezni a halál fogalmát, tényét. Gyermekeinkkel nem beszélünk róla. Idős, beteg hozzátartozóinkat utolsó idejükre eldugjuk szemünk elől, sokszor magukra hagyjuk őket az átmenet óráiban. Igen, mert hit nélkül, Jézus nélkül, az Ő tanítása, életpéldája nélkül, a megváltás és feltámadás elfogadása nélkül valóban nem tud mit kezdeni a halállal, a földi elmúlással az ember.

„*Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél szánalomra méltóbbak vagyunk.*” - olvassuk a korintusi levélben Pál apostol fejtegetését a feltámadásról. Ez a gondolat egyben összegzi számunkra Jézus tanítását a halálról, az életről, az örök életről. Tudjuk tehát, hogy az életünk – Krisztusban elrejtve – nem csupán ez a pár földi év, pár évtized, hanem ennél sokkal több, más. Nekünk konkrét ismereteink, tudásunk persze csak az itteni részéről van, odaáti folytatásáról Szent Pál szavaival csak tükör által homályosan vannak ismereteink, aminek alapja Jézusba, az Ő tanításába vetett hitünk. Mit is mondott Mesterünk:

Ne legyen nyugtalan a szívetek! Higgyetek az Istenben és bennem is higgyetek! Atyám házában sok hely van, ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Azért megyek el, hogy helyet készítek nektek. Ha aztán elmegyek, és helyet készítek nektek, újra eljövök, és magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok. Jn 14,1-3

Ma este arról gondolkodunk, hogyan is állunk mi személyesen ehhez a dologhoz. Mit gondolunk, mit hiszünk, főleg, hogyan élünk ebben a világban, és várjuk-e a folytatását odaát? Hogyan készülünk az átmenetre, a Krisztussal való találkozásra? Merre tartunk lelki fejlődésünk útján?

Most így az imaórák elején énekünkkel tegyünk vallomást, mit is gondolunk minderről:

*Mi csak vándorok vagyunk itt a földön, vándorként éljük életünk.
És a szívünk úgy vágyik égi hazánkba Jézushoz, mert Ő az Úr.
Ha földi sátrunk egyszer összedől, az életünk majd véget ér,
az angyaloknak kórusához társul énekünk a szentekkel zengjük örökké.*
||: *Áldunk Téged, imádunk Téged,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.*:||

Be kell vallanunk férfiasan: a halállal, a feltámadással, a túlvilággal kapcsolatban – még mi is, akik keresztény világszemlélettel élünk – kétség és remény, öröm és félelem közt ingázunk. Az a mustármagnyi hitünk sokszor kevésnek bizonyul. Mai szövegeink ezt a bizonytalanságunkat taglalják, de valahogy mégis mindegyikből kicseng a bizalom, az öröm, a megsejtett, vagy éppen már megtapasztalt boldogság érzése is. Kezdjük az elemzést Márai füveskönyvéből vett részlettel:

Márai Sándor: A rendszerről, melyet később megismerünk

A múltó évek, az idősebb életkor csakugyan adnak valamit, amiért érdemes volt elviselni az élet sok fáradságát, megaláztatását, fájdalmas vesszőfutásait is. Nemcsak tapasztalatokat adnak, mert a tapasztalatoknak önmagukban nincs sok nevelő erejük, mint ezt az életben mindenfelé láthatjuk: az emberek, bizonyos tragikus tapasztalatok birtokában is, ugyanazokat a végzetes hibákat követik el, akkor is, ha előre tudják a következményeket. Nem, az idősebb kor nagy előnye, hogy rendszert tudunk felépíteni tapasztalatainkból, ha nem vagyunk egészen ostobák vagy aljasok, s nem óhajtunk öregségünkben az emberek által kinevetett és lenézett, ősz pojacák lenni!

Mint a vándor, aki egy bonyolult hegyrendszert ismert meg vándorlásai közben, s a legmagasabb csúcsra érve átlátja egy táj szerkezetét, áttekinti a hegycsúcsok összefüggő sorozatának geológiai törvényszerűségét, úgy látjuk mi is a múltó évekkel a rendszert mindabban, ami történik életünkben és mások életében. Ez az áttekintés, melyet csak az évek múlása hoz meg, a legnagyobb elégtétel, melyet az emberi és világi dolgok megismerése közben szerezhethünk.

Az öregedéssel tehát javul a tájékozódási képességünk, úgy is mondhatnánk, bölcsességünk, alázatunk a világ dolgainak a megismerésében, értelmezésében. Ez persze a saját életünkkel kapcsolatos, és vissza is hat életszemléletünkre.

„Keressük a boldogságot bölcsőtől a sírig” – ahogy egy szép magyar nóta mondja. De nagyon nem mindegy, hogy hogyan és hol keressgélünk!

Kuminetz Géza atyának, a Pázmány egyetem rektorának nyilatkozatából idézek egy korábbi Új Emberben megjelent cikkből, amiben a mai koreszmékről – mondhatnánk: kóreszmékről szolt – mármint a neoliberalizmusról, posztmodern irányzatokról, a filozófiai relativizmusról és társairól...

„Ezek az eszmék erősen hatnak, már-már azt mondanám, csecsemőkortól, szinte tudat alatt, s közben elidegenítik az embert önnön természetétől. Ezért nehéz akár a felnőtteknek, akár a cseperedő embernek felismernie kártékony voltukat. Továbbá gyors fejlődést, boldogságot ígérnek. Ezzel szemben a keresztény felfogás igencsak rögzösnek és küzdelmesnek írja le az emberré válás útját. Sok-sok külső és belső akadállyal, hadd fogalmazzak így, démonnal kell a léleknek megküzdenie, amire kiépül benne, kiépíti magában a szabadságot, vagyis az erkölcsi tudatot. Emiatt nem tűnik a keresztény alternatíva piacképesnek. Ám látjuk, a bálványoknak hódoló élete többnyire úgy alakul, hogy pályájuk első felében szinte gondtalanul élvezik az életet, de a második felében erősödik bennük az undor, a kiégés, a nihilizmus, a meghasonlás és a kétségbeesés. Ezzel szemben, aki valóban Krisztust választotta mesterének, annak az élete első felét inkább a küzdelem jellemzi, ám a második felében az erényekben kivirágzott, tevékeny élet, a megtalált létállapot, a birtokba vett hivatás lesz a meghatározó, ez pedig elvezet az igazi életörömhöz. A régi magyar nyelv ezt a hitbeli és erkölcsi erényekben való kivirágzást nevezte boldogságnak.” – eddig az idézet. Ez egy kicsit rímel Márai gondolatával.

Reményik Sándor egy kicsit hátrébb lépve nézi ezt a kérdést, de az előbb említett vívódásunkat értelmezi:

Reményik Sándor: A szőnyeg visszája

Kétségbe esem sokszor én is
A világon és magamon,
Gondolva, aki ilyet alkotott:
Őrülden alkotott s vakon.

De aztán balzsamként megenyhít
Egy drága Testvér halk szava,
Ki, míg itt járt, föld angyala volt,
S most már a mennynek angyala:

„A világ Isten-szötte szőnyeg,
Mi csak visszáját látjuk itt,
És néha - legszebb perceinkben -
A színéből is - valamit.”

Jézus tanított és élénk élte azt a mintát, amit érdemes követnünk, hogy annak a bizonyos szőnyegnek a színét is megláthassuk majd. Valóban, sokszor elcsüggedünk, hogy innen csak a visszája látszik. Imádkozzunk Kierkegaard szavaival:

Uram, Te egyszer itt jártál a földön, s hátrahagytad lábnyomodat, hogy legyen mit követnünk.

Te, aki a mennyből letekintesz minden vándorra, erősítsd a fáradtat, bátorítsd a csüggedőt, térítsd vissza az eltévedtet, vigasztald a küzdőt.

Te, aki az idők végén ismét eljössz, hogy megítélj mindenkit, Urunk és Megváltónk, hadd álljon példaképed tisztán és világosan lelki szemeink előtt, hogy szétoszlassa a ködöt!

Segíts nekünk, hogy Téged követve érkezzünk meg üdvösségedbe és otthonot találjunk Tenálad! Ámen!

Sören Kierkegaard

Lépjünk egy lépéssel hátrébb mi is, akik nagyon a mában élünk/gondolkodunk. Nézzük életünket egy kicsit felülről, csodálkozzunk rá:

Várnai Zseni: Csodálatos

Miért keresnék távoli csodákat?
hiszen, hogy élek, maga is csoda!
Csodálatos, hogy volt idő: nem éltem,
csodálni ezt meg nem szűnök soha.
Csoda, hogy látok, hallok és beszélek,
csoda, hogy érzek és gondolkodom,
képzeletemben képek szárnyasodnak
s betűhálómmal őket elfogom.

Hát nem csoda, hogy írok, egymagában?
Sejtelmem nincs, hogy honnan e zene?
Mért éppen én s nem ő, vagy tán a másik
e furcsa szellem titkos bühelye?
Csodálhatnám a napot és a holdat
s az Érthetetlen szót, hogy: Végtelen;
de mért szállnék a messzi csillagokra,
hiszen csoda az én kis életem.

És új életek szakadtak belőlem,
oly egyszerű és mégis oly csodás,
ahogy a rügyből a levél kipattan,
mégis mi hát egy új fogantatás?
Mi az a furcsa láz: szeretni, vágyani,
mi a remegés, mi a félelem?
S mily különös, úgy csüggni mindhalálig
egy idegen, egy másik életen.

A gyerekem az életemnek mása,
ő én vagyok, de mégis Ő maga.
Csodáltam őt, amikor járni kezdett,
mikor kibuggyant legelső szava,
s hogy egyre nőtt, akkor már félni kezdtem:
lehetséges, hogy Ő még Én vagyok?
s mikor benne is képek szárnyasodtak,
akkor éreztem, hogy már elhagyott.

Csodálatos, hogy mennyiféle kép van,
s ahány ember, megannyi képzelet.
Mindenki lát, csupán röptén elfogni
kevesen tudják ám a képeket,
művésznek mondják az ilyen varázslót,
aki szavakba, színbe, kőbe vés,
de honnan ez, én is miként csinálom?
Ez az, ami oly rejtelmes, mesés.

Csodálkozom, csodálkozom, hogy élek!
Azt sem tudom, miből, meddig, hogyan?!
Akár a mag, amely egy sziklacsúcson
gyökeret ver s kövek közt megfogon.
A szél a gyöngye magvat elsodorja,
de erős az élet és megtapad...
Csodálatos az élet és hogy élek
s hogy én is adtam életmagvakat!

Ebben a világban élünk, nem tudjuk magunkat függetleníteni ettől. Gyors megoldásokat, még hozzá gyorsan elérhető örömet, boldogságot keresünk. Ezek azonban nem konvertálhatóak arra az odaíti világra.

Mécs László: Ne foltozd a tündérköntöst

Ne foltozd a tündérköntöst
se mosollyal, sem imával.
Bájitallal meg ne öntözd.
Ráolvasás sem használ itt.
Ha ideje lejár: foszlik,
múlik, málik.

Ha meg jókor szét nem málik:
unalommá szürkül rajtad,
míg foltozod mindhalálig.
A bűbája úgy pereg le,
hogy nem lesz se szép emlék, se
szent ereklye.

Szerelmedet langyos csókkal,
ifjúságod festett hajjal,
dicsőséged hamis bókkal
foltozgatva: nyersz pár percet,
– de a halál, mint moly, nyű, szű
benne perceg!

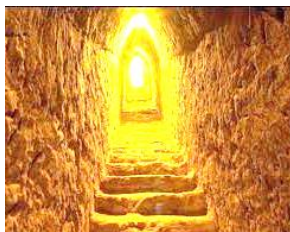
Nézd az Istent: úgy hordozza
a tavaszt, mint hímporos szűrt,
– de ha foszlik, nem foltozza!
Hagyja. Tűnjön. Ha meg tél van,
hó-subában jár, mint illik
s jégpáncélban.

Hogy mit vihetünk át azon a szűk kapun? Biztosan nem az életünkben felhalmozott – összeharácsolt vagyont. Ezeket, ugye, azért kaptuk, hogy jó intézőként jó célra használjuk – tehát csak maximum az Úr intézőiként kell ezzel foglalkoznunk. Talentumként kaptuk, amiről majd el kell számolnunk. Ez a szellemi javainkra is vonatkozik:

Fogadd meg a jótanácsot:
tündérruhád vedd le, míg szép!
Vidd emlékeid elefántcsont
tornyába, hol felakasztva
átmentheted szent mintának
új tavaszba.

Ott megmarad ereklyének,
lelked föl-fölmelegítő
tarka tündér-köntösének.
A Sóhajok-Hídján néma
zarándokként mehetsz hozzá
néha-néha

S ha nem bírnád idejében
levetni a varázsköntöst:
hagyd, foszoljon lassan, szépen,
múljon, máljon, mint megoldott
szivárvány - de te ne tégy rá
soha foltot!

Áprily Lajos: Útravaló

A lélek,
mikor búcsúzva bontja szárnyait,
visz magával a földről valamit.
 Eszmét, melyet világra ő hozott,
 virágot, melyet ő virágoztatott.
Én Istenem, én mit vigyek neked?
Nem vihetek én mást, csak verseket.
 Kiválasztok pár útamra valót,
 a többenél tisztábban dalolót.
S ahol ösvénnyel vár az égi rét,
zenét hallok majd, felséges zenét.
 Barátom, aki már előre ment,
 azt a zenét rég hallja odafent.
S ahogy azt a muzsikát hallgatom,
azt a keveset rendre hullatom.
 Az a zene csak vallatja velem:
 Süket sor... nem merem... ezt sem merem.
S amikor, Uram, hozzád érkezem,
könnyű kezem miatt szégyenkezem.
 A választottakból csak egy maradt,
 az, melyben elfogtam egy sugarad.
Az, amelyikben elmondtam neked,
hogyan szerettem drága földedet.
 S szólok: Csak ennyit hoztam. Ó, Uram,
 ne ítéld meg nagyon szigoruan.

Belénk van kódolva, hogy Istenhez igyekszünk, hiszen Tőle indultunk erre a földi kalandra. Ám a külső körülményeink nagyban befolyásolják ezt a kalandot. Nem mindegy hova/mikor születünk. Kis kitérővel most gondoljunk a háborús fenyegetettségben élőkre, és a harcok áldozataira. Rengeteg emberi tragédia történik napjainkban is – nem is túl messze tőlünk. Embernek maradni embertelen körülmények között, – bizony nagy megpróbáltatás. Mind a fronton lévőknek, mind az otthon – vagyis az otthonnak sem nevezhető körülmények között élőknek. Erre az elviselhetetlen állapotra gondoljunk a következő II. világháborús dallal, ami megint aktuális:

Konsztantyin Sziimonov: Várj reám

*Várj reám, s én megjövök, hogyha vársz nagyon!
Várj reám, ha sárga köd őszi búja nyom!
Várj, ha havat hord a szél, várj, ha tűz a nap!
Várj, ha nem is jön levél innen néhanap!
Várj, ha nem vár senkit ott haza senki már,
És ha unszol bárki is, hogy nem kell várni már!*

*Várj reám, s én megjövök, fordulj mástól el,
Bárhogy súgja ösztönöd, hogy feledni kell...
Ha lemondtak rólam már lányom és apám,
S jó barát már egy sem vár, te gondoldj néha rám!
Borral búsul a pohár, s könnyet ejt szemük,
Várj te változatlanul, s ne igyál velük!*

*Várj reám, óh átkerek minden vészen én!
Aki nem várt, majd rám nevet: szerencsés legény!
Nem tudhatja senki sem, csak mi ketten azt,
Hogy te voltál ott énvelem, hol halál maraszt.
S te mentettél meg. És hogy? Egyszerű titok:
Várni tudtál rám, ahogy senki sem tudott.*

Lá-lá-lá-lá, lá-lá-lá...

*Te mentettél meg. És hogy? Egyszerű titok:
Várni tudtál rám, ahogy senki sem tudott.*

Az Istenbe kapaszkodó ember Ember tud maradni a legsötétebb helyzetben is. Mert tudja, hova tart az élete...

Dsida Jenő: Gyertyaláng

Gyertya vagyok az éjszakában,
fényért harcoló törpe bajnok.
Te sóhajtozol, Istenem,
s én jobbra hajlok, balra hajlok.

Csak gyöngén tartasz a kezemben,
mert lanyha szolgál vagyok, vásott
s ezért zizeg az esti szél:
a Te szomorú sóhajtásod.

Lehetőségek klostromában
annyi elrejtett fáklya-szent él!
Uram, hát mi az érdemem,
hogy megláttál és kiszemeltél?

Viaszk vagyok és rongy szövétnek,
mit se tanultam, mit se láttam
s Te tudod, hogy egy gyertyaláng
nagyon kevés az éjszakában.

Erdei sok-sok sétaútban
szemed már nagyobb éjt is vert át
és mégis viszel engemet:
lengő, libegő pisla gyertyát.

Tudjuk, hova vezet utunk – a sötét erdőn keresztül, azért mégiscsak szorongunk, szorongva hordozzuk pisla gyertyánkat. Kérjük imánkban a megerősítést:

***Ó, Istenem, mikor találom meg végre nyugalmamat? Nagyon vágyódi-
kelmem tehozzád! De erős leszek, s türelmesen várom azt az órát, melyen
isteni Megváltóm az örök üdvösségre hív. Addig csak az lesz a gondom,
hogy neki tetszően éljek, s szent akaratát teljesítsem.***

***Istenünk, ha eljön a végső „átmenet” pillanata, add, hogy derűs szívvel
induljunk, nem sajnálva azt, amit magunk mögött hagyunk, hiszen ha a
hosszú keresés után Veled találkozhatunk, újra megtalálunk minden igazi
értéket, amit itt a földön megismerhettünk. Ámen.***

Idősödve, ahogy életünk hegycsúcsa felé közeledünk, egyre tisztábban látjuk a miérteket, életünk kanyarjait, kerülőit. De a gyorsléptű életsza-
kaszainkat is, mikor nagyobb lendülettel tudunk haladni örök célunk felé.
Megértjük és elfogadjuk a velünk történeteket, a pillanatnyi lázadásaink egyre ritkulnak. Megnyugvással, derűvel vágunk neki a megtett út után a – talán végső kapaszkodónak...

Sík Sándor: Őszi fecske

Mit is mondjak, mit is kérnék,
Serpenyőmbe ha mi fér még?
Én Istenem,
Egy keveset még élélnék.

Élnék, amint mások élnek,
Rendes népek, jámbor vének,
Én Istenem –
Mint a jó lelki szegények.

Csak a mái napot kérem,
Akár vízen és kenyéren,
Én Istenem –
Holnap is úgy, ha megérem.

Tapsoló termekre vágyjam,
Úgy mint tegnap – hajdanában?
Én Istenem,
Jobb a halk szó kis szobámban.

Majd ellennék csendben immár
Fejemre nőtt fiaimnál,
Én Istenem,
Még ameddig hazahívnál.

Egy-egy dalt ellesnék olykor
Fűtől, fától, csillagoktól,
Én Istenem,
Amíg egyszer el nem oltol.

Rendbe raknám hét fiókom,
Versbe rívó cókóm-mókom.
Én Istenem,
Aztán, tudod, nem szabódom.

Hogy mikor lesz ez a végső átmenet napja számunkra, ezt nem tudhatjuk. Elég, ha az Úr tudja. Nem is érdemes ezen morfondíroznunk, pláne aggodalmaskodnunk, – hisz Jézus erről is szép és vigasztaló tanítást adott – tessék utánanézni a Máté evangélium 6 fejezetében a 25. verstől. A magyar szóolás meg azt mondja:

Úgy szerettem ezt az áldott
Jóra váltott rossz világot,
– Én Istenem
Ugy-e bizony megbocsátod? –

Mintha bizony nem is vendég –
Mintha végképp itthon lennék.
Én Istenem,
Soha talán el se mennék.

Ha nem búgna éjek éjén
Valami a szívem mélyén,
Én Istenem:
Az a végső, az a mély-én.

Testvérszívben, testvérkézben,
Mint a fecske puha fészken,
Én Istenem,
Úgy éltem, úgy fűtyürésztem.

Testvérkézből Isten-kézbe,
– Őszi fecskét költözésre –
Én Istenem,
Majd elhívsz már, az Egészbe.

Jaj, csak akkor el ne késsen
Hozzád csukló szívverésem,
Én Istenem,
Csak az ament el ne vétsem.

„Úgy dolgozzál, mintha örökké élnél, és úgy imádkozzál, mintha ma este meghalnál!” *Tedd, amit adatik tenned, / az Isten rügyezik benned!* – írja Sík Sándor – és ez életünk minden korszakára érvényes!

Sík Sándor: Borongás naplementekor

Közelebb hozzám a vég, mint a kezdet.

Még dús gerezdek

Hintálnak izmos száramon.

A szüretelők fiatalja, vénje

Sikongva jár még mézes venyigémre,

Még idecsalja illatom.

Még szeretem az ablakom kitárni,

Hegyeket járni

Hajlós bokám nem lomha még.

Megkönnyezem az eldobott virágot,

S ha két szerelmemt összenézni látok,

Még mindig áldást mondanék.

De néha nincsen íze a gyümölcsnek.

Már néha bölcsnek

És hűvösnek érzem magam.

Sokszor messzének látom már a messzét,

S mint nesztelen fecske a ház ereszét,

Valami olykor megsuhan.

Hajamban több a szürke, mint a barna.

Az évek karma

Belém-belémkap vérzetőn.

Meg-meglegyint a túlnani sötétség,

Mikor az esti nap legördülését

Lesem a hűlő hegytetőn.

Nézem a gyorsan eltűnő korongot,

És elborongok,

De sohasem a múltakon:

Még nem tanultam visszanézni mélán,

A pezsgő pír az esti ég acélán

Nekem még hívó sugalom.

Megyek, megyek az alkonyati fényben,
Piros reményben,
Előretárva két karom.
Mit bánom én, ha nő az árnyék!
Mindent, mindent, ami rendelve vár még:
Fiatal szívvel, akarom.

Itt a lényeg: *Mindent, mindent, ami rendelve vár még:
Fiatal szívvel, akarom.*

Legyen ez a mi mentalitásunk, és nyitott szívvel, szemmel, füllel figyeljük, milyen lehetőségeket kínál fel az Úr, hogy mi magunk, és általunk testvéreink is, egyre közelebb kerüljünk Őhozzá, és valóban elfoglalhassuk majdan a nekünk készített helyet.

Jézus tehát hazavár bennünket, elmenvén helyet készített nekünk. Az ajánlat minden embernek szól. Van, aki elutasítja, van, aki közömbös, nem érdekli, és volnánk mi, akik – többnyire gyarló módon –, de keressük és követni akarjuk. Mert Péter vallomása szíven üt bennünket is, hiszen: **kihez mennénk, Uram, az örök élet igéi nálad vannak**. Ha már idáig eljutottunk, a hála szavai törnek fel belőlünk, és ezen a szemüvegen tudunk visszatekinteni eddigi életünkre, és így nézünk előre, minden bizalmunkat az Úrba helyezve.

Te Deum

Engedd meg nékem édes Istenem
Halk „Te Deummal”,
Örök hála dallal
Hadd köszönjem meg ma az életem!

A fehér, tiszta ifjúságot,
A le nem hullott hajnal-álmot,
A dalt, mosolyt, napfényt és árnyat,
A ki nem húlt tüzet utánad...
Golgotát, hogy csendben vártam,
A keresztet, min Rád találtam...

Engedd meg nékem édes Istenem!
Zsoltárimával,
Neked gyúlt lánggal
Hadd köszönjem meg kiáradt szívem!

A tűzkeresztet, éjszakát, vihart,
A befelé hullt könnyet, kint, sóhajt,
Az emberek közt bús idegenséget,
S hogy a szívemen fehér tüzek égtek...
A meg nem osztott hótiszta szerelmet,
Mely átölelt és megnyugodott Benned!

***Köszönöm, Istenem, köszönöm életem. Köszönöm, Istenem,
köszönöm életem.***

***Köszönöm azt, hogy megszülettem, köszönöm azt, hogy megértettem.
Köszönöm Istenem, köszönöm életem.***

***Köszönöm azt, hogy tanítottál, mit értem tettél, nekem adtál.
Köszönöm Istenem, köszönöm életem.***

***Köszönöm azt, hogy felnőttem, még inkább, hogy ember lettem.
Köszönöm Istenem, köszönöm életem.***

***Köszönöm azt, hogy fenyítettél, ha szükség volt rá, fölemeltél.
Köszönöm Istenem, köszönöm életem.***

***||:Mindent köszönök én, olyan jó azt mondani, hogy szívem Benned él! :||
Mindent köszönök én!***

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Plébániai füzetek

Kiadó: Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

29.

Várakozás, vágyakozás...

2023. január

...Hiába hoznék most megint
szagos mirhát, illatos áloét,
buzgalmamon már arany sem segít.

Te engem vársz. A szívemet.
Enélkül még a minden is kevés.
Emészt a vágy: találkoznom Veled...

Gerzsenyi Sándor: Karácsony küszöbén

Ajánlás:

Adventben a Jézussal való találkozásra készülünk: a karácsonykor ünnevelt megtestesülésre, és hangsúlyt kap a második eljövetele is. Ez utóbbi életünket, életvitelünket meghatározó tényező. Jézussal találkozunk **kell**, nem mindegy, hogy erre hogyan készülünk! Várakozásunk nem lehet tétlen, enervált sodródás, hanem tudatos ráhangolódás erre a találkozásra. Igyekszünk készíteni az utat az Érkező számára – minden fizikai és lelki küzdelmeink közepette.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Mire ez a füzet eljut híveinkhez, már egy évvel megint idősebbek lettünk, közelebb kerültünk a Jézussal való személyes találkozáshoz is. Érdemes újra átgondolni, milyen is volt az adventi készülletünk, karácsonyi ünnepünk.

Nemcsak a kiválasztott liturgikus szövegeink, de talán a minket körülvevő világ folyása is figyelmeztet bennünket, hogy így nem mehet tovább, valamit változtatni kell! Kívül is kívánatos, de arra vajmi kevés befolyásunk van. Fontosabb a magam megváltoztatása, a folyamatos megtérés. Mert Isten szerető atya – Fiát is odaadta értünk, Akinek épp a napokban ünnepeltük földi születésnapját – irgalmas, de igazságos is. Ezt emberi ésszel nehéz felfognunk, megértenünk, elfogadnunk. Ahogy Babits írja:

*Tudod, hogy itt valaki hatalmas
gondol veled, büntet és irgalmaz,
gyötör olykor, simogat vagy játszik,
hol apádnak, hol kínzódnak látszik:
de te bízol benne. Bölcs belátás,
bízni abban, kit nem értünk, Ádáz. (Ádáz kutyám)*

Adventben ezt a titkot boncolgattuk, tegyük fel magunknak a kérdést: az elmúlt időszakban jutottunk-e előbbre? És általunk a mieink haladtak-e valamicskét Krisztus felé?

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imáórák között:

2022.12.16. - 23:20

2022. január

Decemberben a Mindszenty iskola aulájában találkoztunk, hogy imaóránkon adventi várakozásunkról, ünnepre készülésünkről gondolkodjunk. László atya az Oltáriszentség kihelyezése után rövid bevezetőt mondott.

Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy. Jézus kenyér színeiben, az Oltáriszentségben.

Ádventi időszakot élünk át ezekben a napokban, hetekben. A várakozás öröme van a lelkünkben. Várakozunk Megváltónk születésnapjára. Meg akarjuk ünnepelni azt a napot, ami megváltásunk kezdete.

Ádventben azonban arra is gondolunk, hogy Krisztus újra eljön közénk, hiszen ezt Ő maga ígérte meg. Azt mondta: „Nem tudjátok sem a napot sem az órát. Éppen ezért virrasszatok és imádkozzatok.” Ebben a lélekvirrasztásban és ebben az imádságban telik az idő.

De ádventben ott van Jézusnak egy másik mondata is: „Én veletek vagyok minden nap a világ végéig.” Krisztus arra vár, hogy a lelkünkbe is betérhessen. Minden nap, életünk minden pillanatában. Erre várakozik Ő, és erre vágyakozunk mi is.

Mai imaóránkban ezekről a gondolatokról elmélkedjünk.

Ködös hajnal-órák, tejszínű reggelek,
a földön sárguló, elkínzott levelek.
Az ég hólyagszemén nem tör át a nap,
sugárnyalábja felhőben megakad.
Az ősz lassan lépked, majd télbe borul
és ahogy megvirrad, be is alkonyul...
Este tompa fények remegnek az utcán,
megtörnek a tócsák fodrozódó foltján.
De a hétköznapi bágyadt szürkesége
nem törheti meg azt, ami bennünk béke.
Lelkünkben reménység, a szívünkben áldás:
Ránk köszöntött advent, boldog Jézus-várás...

Ágh Tihamér: Adventkor c. verse megfogalmazza a mostani időszak körülményeit, hangulatát, lelkiállapotunkat.

Az ige testté lett, és közöttünk lakozott. A történelem adott pontján – 2000 évvel ezelőtt – Isten emberi alakban eljött közénk. Vállalta emberi életünk, sorsunk minden esendőségét, nehézségét – a születéstől egészen a

keresztthalálíg. Felfoghatatlan ez a szeretet, amivel a Teremtő a teremtménye felé fordul.

Az adventi időben ez a születés, a megtestesülés van leginkább a szemünk előtt, amikor karácsonyra, Jézus földi születésnapjára készülődünk. Emlékezünk az első eljövételére, amire a zsidó nép, a választott nép évszázadokat, évezredekot várt – tudjuk az Ószövetségből, a próféták jövendöléseiből. De ismerjük ígérését, hogy újra el fog jönni az idők végén, a világ végén. Ezen második eljövétel időpontjáról nem tájékoztatott bennünket, sőt, figyelmeztet, hogy legyünk készenlétben mindig, mert: „Nem tudjátok sem a napot, sem az órát.”

Várakozás, vágyakozás – ez a mai együttlétünk mottója. Várakozunk az Úr érkezésére. De milyen is a mi várakozásunk?

A földön élünk, általában nagyon röghöz kötött, nagyon is emberi a mi gondolkodásunk, várakozásunk. Nekünk konkrét elképzeléseink vannak, mit és hogyan szeretnénk megvalósítani, elérni, még az Istennel kapcsolatban is. Ebből adódóan azután óhatatlanul csalódások is érnek bennünket, mert az Úr más dimenzióból, nagyobb távlatból nézi és látja a mi kis játszóterünket, amit emberi életnek hívunk. Sokszor nagy vehemenciával ostromoljuk az eget, valamire nagyon várunk, vágyakozunk, hogy az úgy legyen. De általában nem úgy, és nem akkor valósul meg a dolog, amit nagyon szeretnénk. Az Úr jobban tudja, mire van igazából szükségünk, mi válik lelkünk hasznára. Ehhez, ennek felismeréséhez és elfogadásához bizony hitre, alázaatra van szükségünk.

Ma este erről a kettős várakozásunkról gondolkodunk. Miközben az idei karácsonyra készülünk – Keresztelő János intését megszívlevél próbáljuk lelkünk egyenetlenségeit elsimítani – gondolunk a második eljövételre is!

Én úgy gondolom, ez a második eljövétel sokkal fontosabb életünkben, mondhatnánk: meghatározó. Hiszen, ha tudjuk, tudatosítjuk magunkban, hogy Jézussal találkozunk **kell**, ez megváltoztatja, meghatározza életvitelünket. Várakozásunk mélyén ez a fajta várakozás, ez a vágyakozás él. Adventi elcsendesedésünk is ezt szolgálja. Egyházunk liturgiája, ami a sötétségből a növekvő világosságba vezet bennünket, Jézus folytonos közeledését hangsúlyozza. Maga a természet is példát mutat nekünk, hogy a harsányságból most a visszafogottságba váltott, és készül az új indulásra.

Adventben mi is egy új indulásra készülünk, ezért a megfontolt, átméltelkedett várakozásunk, és szívünk vágyakozása a Jézussal való találkozásra.

Énekeljünk:

*Téged vár a népek lelki sötétsége, Isten:
Nincs, ki nekünk harcainkban segítené itt lenn.
Ha szentséges arcod ragyog vándorutunk végén:
Megnyugosznak egymás mellett a nemzetek békén.*

*A sötétség tévedését, Uram, oszlasd széjjel
S töltsd be lelkünk Szentegyházad igaz igéjével.
Légy a népnek fényessége, hogy egy úton járjon,
És a kétség útvesztőin mégis Rád találjon.*

A mai alkalomra válogatott szövegek az imént említett gondolatokat járják körül, megfogalmazva emberi létünk esendőségét, bizonytalanságunkat, kétségeinket is. Mindannyian megtapasztaltuk már, hogy pillanatnyi hangulatunk, lelki állapotunk mennyire befolyásolni tudja hitbeli bizonyosságunkat. Időnként furcsa kérdések is megfogalmazódnak bennünk. De ez nem baj, sőt! Ez is kifejezi és erősíti meggyőződésünket, hogy mennyire rá vagyunk szorulva az Úr irgalmára!

Simon Aranka: Jönnöd kell!

Veszett világ, letarolt föld,
Hangja mélyből felszakadó sóhaj.
Üres méhe nászért zokog,
Vár még az ég a megváltó csókkal.

Nekem sincs már régen semmim,
Csak maroknyi elfeledett álmom.
Rejtett vágyam hült zugában
Közelséged lobbanását várom.

Jönnöd kell, mert pusztul minden!
Hazugságból kovácsolunk fegyvert;
Gyáva urak, önző szolgák,
Nem ismerünk sem Istent, sem
embert.

Jönnöd kell, mert szükség van rád!
Démoni káoszban nyakig járunk...
De Te mégsem bíróként jössz;
Visszaadod békeséges álmunk.

Úgy érkezel, mint a hajnal:
Kibújsz mélykék lepléből az éjnek,
Szelíd csöndben érsz majd földet,
S lépted nyomán születnek a fények.

Fogalmazzuk meg egy kicsit másképp is bizonytalanságunkat, vágyakozásunkat:

Gerzsenyi Sándor: Karácsony küszöbén

Hiába hoznék most megint
szagos mirhát, illatos áloét,
buzgalmamon már arany sem segít.

Te engem vársz. A szívemet.
Enélkül még a minden is kevés.
Emészt a vágy: találkoznom Veled.

De bennem vétkes vágy lapul.
Szép szívedhez számító érdek űz.
Szenvedek szörnyen, bús ártatlanul...

Ledobtam álságom mezét,
Üres lélekkel jöttem jászladig.
Eléd omol e mindig büszke térd.

Nem kell egyéb, csak lássalak.
Gyötrött lelkembe vésem képedet.
Távoznom tőled másként nem szabad.

Te engem vársz. A szívemet. / Enélkül még a minden is kevés. – Nagyon fontos megfogalmazás. Jézus vár, pont ezt várja tőlem! A szívemet! Imádkozzunk:

Ó, Jézus! Gyermekként jöttél emberi világunkba. Gyenge, magatehetetlen gyermekként születél meg, miként minden ember. Gyermekként szükséged volt a szeretetre, a gondoskodásra, a törődésre. Oly módon szeretnék hozzád közeledni, ahogyan az édesanyák gyermekükhöz. Szeretettel, gyengédséggel, odafigyeléssel. Alázattal meghajolva a születés titka előtt, az élet titka előtt, a gyermek titka előtt. Rácsodálkozva arra, hogy minden új élet, minden újszülött gyermek az Isten ajándéka. Hiszem, hogy születésed új lehetőségeket, új utat nyit meg számomra. Születésed adjon nekem bátorságot és erőt az újrakezdéshez és a lelki újjászületéshez! Ámen.

Mikor ránk szakad a világfájdalom – mostanában, ha kicsit szétnézünk, talán érthető is – elkeseredünk, elkedvetlenedünk, tán még kételkedünk is, de mégiscsak az Urat keressük:

Várnai Zseni: Szavak a Nagy Ismeretlenhez

Minden teremtett lény nevében mondom:

Teremtőm!

Ez a kis csillagod itt a naprendszer óraművében,
a Merkúr, Vénusz, Mars, Jupiter
testvéri közelségében,
ez a kis Földed itt
világod parányi pontján
nagyon boldogtalan,
és végtelen bánatot, könnyet,
szenvédést, fájdalmat hurcol
örökös bolyongó útján.

Nem tudom, így akartad-é?
Nem tudom, pillantasz-e néha
óriás műhelyedből,
nagy dolgaidd közül
eme kis földgomoly felé
melyet a végtelenbe hajítottál?
Tudod-é, hogy itt emberré magasodtak
már az őszanyagok
és gondolattá kristályosodtak
az ösztönök
s most a fájdalomtól, kintől üvöltve
világodat ostromolják?

Te, ki az elképzelhetetlent mozgatod,
ki úgy tereled a vándor planétákat,
az üstökösöket és a naprendszereket,
mint jó pásztor a nyáját,
ki a mindenség mindene vagy,
úgy akartad-é,
hogy e kis csillag legyen a tagadás,
a kiáltó vád, végtelen harmóniádban,

vagy idesúrtetted minden világot
rosszát és fonákját,
mint ahogyan mi számkivetjük a leprásokat
egy messzi, lakatlan szigetre?!

Ki tudhatja, hogy akartál-e,
vagy nem akartál valamit velünk?
Ki tudhatja, látsz-e bennünket,
hallasz-e bennünket végtelenséged trónusáról?
Hiszen Te oly óriás vagy,
hogyan mi Téged nem láthatunk.
S mi oly parányiak vagyunk,
hogyan Te nem láthatsz bennünket.

Ó, hogyan juthassunk hát a közeledbe,
Teremtőm,
Ó, hogyan segíthetsz rajtunk!

Megint fogalmazzuk meg egy kicsit másképpen kétségbeesésünket, és reményünket:

Sík Sándor: Kiáltás a pusztába

Róma első bombázásának hírére

Isten, ki a világ felett
Nem-rezgő karral emeled
A Rend virrasztó vesszejét:
Legyen úgy, amint rendeléd.

De vajjon híreddel van-é,
Hogy zuhannak a Bál elé
Kiket Igéd felszoptatott,
A népek, vért-itt állatok?

Nézd Uram: disznókkal etet
Meváltott embertesteket
És mindent ami kegyelem,
A tékozló Történelem!

Tudom, nincs ez se Nélküled,
Tudom, hogy áll a Feszület,
Amíg vonaglik és üvölt
Az embervér-gyalázta föld.

Tudom, hogy nincsen messze már
A szabadító napsugár,
És a bűnbánó tengeren
A szép szivárvány megjelen.

De mi lesz Uram reggelig,
Ha addig szertenégyelik
A legutolsó csecsszopót
A heródesi vérkopók?

Úgy-e Uram csak titkolod:
Van egy dajka Egyiptomod,
Ahol jóságod rejteget
Egy betlehemi Gyermecket,

Kin nem fogott a gyűlölet,
Ki tejet szopott vér helyett,
Ki a pusztából kél elő!
Kiált immár Keresztelő!

A megfogalmazott kétségeinket tegyük most félre, váltsa fel inkább a gyermeki bizalom: az Úr velünk van minden nap a világ végéig – ahogy mennybemenetelekor megígérte. Tehát nincs okunk reményvesztettségre! Ady versével, gyermeki bizalmával emlékezzünk, mondhatnám, nosztalgiázzunk:

Ady Endre: Kis, karácsonyi ének

**Tegnap harangoztak,
Holnap harangoznak,
Holnap után az angyalok
Gyémánt-havat hoznak.**

**Szeretném az Istent
Nagyosan dicsérni,
De én még kislány vagyok,
Csak most kezdek élni.**

**Isten-dicséretre
Mégis csak kiállok,
De boldogak a pásztorok
S a három királyok.**

**Én is mennék, mennék,
Énekelni mennék,
Nagyok között kis Jézusért
Minden szépet tennék.**

**Uj csizmám a sárban
Százszor bepiszkolnám,
Csak az Urnak szerelmemet
Szépen igazolnám.**

**(Így dúdolgattam én
Gyermek-hittel, bátran,
1883
Csúf karácsonyában.)**

Igen, elcsüggedésünket váltsuk át bizalomra, és hitünkől fakadó szeretetre, aktivitásra. „*A hit a szeretet által tevékeny*” – ahogy többször idéztem Szent Pál tömör megfogalmazását.

Nagy Kornélia: Adventi szolgaság

Máté 24,45-46

Adós-börtönből szabadított szolgál,
a sötét odú elmaradt mögöttem,
kiváltó Gazdám kihozott a fényre,
kegyelmesen múltamat eltörölte.

Kezem bilincsét összeroppantotta
s tennivalókat Ő rakott beljük:
kiket rámbizott, segítsen, szeressem
és ne unjam, ha elfáradok velük.

Szemem, hogy lásson, és fülem, hogy halljon,
Ő gyógyított meg, s nem hagyott magamra.
Igyekezzél, hogy jól végezd a dolgod,
bíztat Szentlelke, visszajön a Gazda!

Uram, segíts, hogy jól értsem Igédet,
s Te légy a Fény, hogy szemem is jól lásson,
maradj velem a földi út hosszában,
hogy az az óra munkában találjon!

Hitünk fokmérője, hogy Jézus tanítását, parancsát hogyan váltjuk aprópénzre. Az elszámoláskor is az lesz a mérce, hogy éhes voltam és ennem adtatok, ruhátlan voltam, és felruháztatok, ... ismerjük a kritériumokat. Tehát „míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben”

Vagyis: *az az óra munkában találjon...*

Életkorunkban előre haladva letisztulnak, helyükre kerülnek a dolgok. Visszatekintve egyre több miértünkre is megjön a válasz.

A karácsonyi ajtó

Emlékszem, rég volt. A bezárt ajtót
hosszú estéken remegve lestem.
Vártam nyílását, azon a sok-sok
felejthetetlen
szép gyermekkori karácsonyesten.

Kipirult arccal, dobogó szívvel,
úgy vártam, mikor fordul a zárja,
mikor tárul fel s mikor ragyog fel
a titkok fája.
Ó, hogy csábított minden kis ága!

Rég volt... azóta évek repültek
és messziről int már az öregség,
s azt veszem észre, felnőtt vén gyermek
- ez már nem emlék –
a karácsonyi ajtót lesem még.

Ó, de már többet tudok azóta,
gazdagabb titkok hívnak és várnak!
Ragyogóbb minden karácsonyfánál,
- mit szem nem láthat -
országában a dicső Királynak.

Tudom, az ajtó egyszer kitárul,
s jöhetnek gondok vagy szenvedések,
ez ad most nekem derűt, nyugalmat,
hogy ott az élet
az ajtó mögött... s már a küszöbön élek.

Az adventi idő tehát a Jézussal való találkozásra figyelmeztet. Hogy mikor lesz ez az idő vége, nem tudjuk. De minden nap találkozhatunk lélekben vele, akár a szentmisében – roratéinkon, akár imádságainkban, elmélkedéseinkben, vagy éppen rászoruló testvéreinkben. Járjunk nyitott szemmel, szívvel! Imádkozzunk:

Urunk, Jézus! Te minden nap, minden pillanatban jössz hozzánk. Szívünk ajtaján kopogtatsz, szeretnél belépni életünkbe. Én mégis sokszor észre sem veszem érkezésed, nem hallok hangodat, nem ismerem meg arcodat. Megfeledkezem arról, hogy szegény, rászoruló, szerencsétlen emberek alakjában érkezel. Taníts engem a türelmes, reményteli, örvendező várakozásra. Taníts arra, hogy úgy várjalak, ahogyan a kismamák várják gyermekük születésének pillanatát. Érintsd meg szívemet! Töltsd be vágyakozásom! Tedd boldoggá az életem jövedeleddel! Ámen.

Jézus tehát jön, közeledik felénk, be akar lépni életünkbe, társunkul szegődik. De az emmauszi tanítványokhoz hasonlóan mi sem ismerjük fel, nem esik le a tantusz, hogy Ő jár velünk. Mi meg csak várakozunk...

Szlovák Tibor: Mikor jössz?

Tudjuk, hogy visszajössz,
de azt nem, hogy mikor,
pedig már van kvarcóránk,
s uránóránk is, amely ezer év alatt
egytized másodpercet sem késhet...
- de ezek nem jelzik, mikor jössz!

Kozmikus távcsöveink lencséje
nem foghat el,
radarhullámaink nem ütköznek
Beléd...

Tudjuk Földünk korát,
sejtjük útját jövőnknek
s ha földi életed harminchárom évét
beprogramoznánk életünkbe hittel,
nem azt számítgatnánk, mikor jössz,
hanem azt, hogy szerintünk bár
ezerévet késhetsz,
de eljössz!
Idejében.

Ha az Úr eljövételéről elmélkedünk, mindenképpen hangsúlyozni kell Mária igenjét, mert ezáltal testesült közénk Jézus. Szűzanyánk akkori vállalása, és a folyamatos pártfogása, közbenjárása, hogy a botladozó embert Szent Fiához elvezesse, földi életünk meghatározó történése. Ezért méltó hálaszót nem is tudunk megfogalmazni.

Szent-Gály Kata: A Boldogságos

Mint régi mester vert arany keretbe
foglalta képed, áhítattal festve
szemed sötétjét s annak mély tavát,

úgy írom én a szép szavak veretjét,
hogy arcod fényét jobban felvetítsék
és megmutassák azt a glóriát,

amely felizzott rajtad csendes éjen,
egy istállóban, hol Fiad szemében
tekintett rád a testté lett Ige,

vagy még előbb, midőn az angyalszóra
vállaltad Őt el, -- úgy van, már azóta
ragyogsz egünkön, Isten Anyja, te!

Idézzük is fel egyik adventi énekünkkel ezt a kezdetet:

*Ébredj, ember, mély álmodból,
Megszabadulsz rabságodból.
Közelít már üdvösséged,
Eltörlik már minden vétked.*

*A Szűzhöz így szól az angyal:
Üdvözlégy, teljes malaszttal!
A Szentlélek megárnyékoz,
S áldott méhed gyümölcsöt hoz.*

*Elküldé az Úr angyalát,
Hogy köszöntse Szűz Máriát,
Kinek tiszta, szűz méhébe
Alászállt az örök Ige.*

*Fiad Jézus néven hívod,
Ő váltja meg a világot,
Melyet oly rég tart a sátán
Fogságban a bűnnek láncán.*

Az adventi idő kegyelmi idő. Megvan a lehetőségünk, hogy azzá tegyük. Hogy odahallgassunk az Úrra, mit szán nekünk, mire inspirál. Hát figyeljünk rá!

Szent-Gály Kata: A kegyelem pillanata

Isten átmegy a világon,
akkor is, ha nincs Karácsony.

Néha megáll - csend a csendben -
hogyan sorsára fölszenteljen

szántóföldet: legyen bátrabb,
mikor a nagy ekék járnak,

tengervizet: hamar forrjon
benne össze a hajónyom,

kismadarat, hogy a szárnya
készüljön a magasságra,

hogyan a kő, mit összezúztak,
útja legyen taposóknak, -

csendesülj le, hogy megértsed,
mire szentelt az Úr téged.

Csendesülj le, hogy megértsed, mire szentelt téged az Úr téged. Ezzel a gondolattal köszönünk el mára az Oltáriszentségben már megérkezett Mesterünktől.

*Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondom.
Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.
Áldás csengetés
Tebenned remélek, szívemből szeretlek.
Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.*

Befejezésül egy másik népénekünkkel foglaljuk össze mai gondolatainkat: várákozásunkat, vágyakozásunkat.

*Mint forró sóhaj,
Elhaló bús jaj
Kél halk énekünk.
Sötétben járunk,
Hajnalra várunk:
Jöjj el, Istenünk!*

*A bűn úr most is;
Gyötör is, foszt is.
Sír a jó feléd:
Mikor jössz végre
Kitűzni égre
Győzelmed jelét?*

*Választott néped
Így sírt föl Érted,
Nyögve bús igát.
Őszülők lelke
Várta, epedte
Isten egy Fiát.*

*Jöjj, a bűn éget,
Jöjj, várunk téged,
Jézus, Istenünk!
Isteni gyermek,
Ó, hozz kegyelmet,
Hozz békét nekünk!*

További szép és tartalmas adventi készületet, szívbeli vágyakozást kívánok mindenkinek, amikor megköszönöm az egész évi együttgondolkodást, együtt imádkozást a rendszeresen jelenlévőknek, különösen is a közreműködőknek.

Jézus vár, elénk jön, bizonyosan találkozni is fogunk vele – és nemcsak karácsonykor!

Nyugodalmass jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Pusztai Sándor: Bennünk fénylő csillag

sírásra görbült a szánk
mikor a legszebben akartunk énekelni

gyáva lett bennünk az öröm
ahogy boldogok akartunk lenni

induljunk szívünk dzsungelében
az embert megkeresni

a jószágot még ma
el kéne kezdeni

óh bennünk fénylő csillag
merj már megszületni

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

30.

Imádkozom, legyek vidám!

2023. február

...Minden talajban megterem
valamiféle virág.
Minden napnak van
valamilyen öröme.
Neveld rá a szemedet,
hogy meglássa azt.

Wass Albert: Vágy és öröm

Ajánlás:

A szentírásban sokszor találkozunk az öröm fogalmával, az öröm megélésére buzdítással. Az indok szinte mindig az Istenre, az Ő irgalmára, szabadítására, a megváltásra – végső soron az Isten emberek iránt megnyilvánuló szeretetére való utalás. A Teremtő szereti teremtményét, ezt sok ízben kinyilatkoztatta, bizonyította. Ha ezt felfogjuk, van okunk az igazi öröm megélésére.

Januári imaóránkon keresztény életvitelünkől forrásozó, belső békénkből fakadó örömről gondolkodunk, ezért imádkozunk.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

„*Ment-e a könyvek által a világ elébb?*” – kérdezi Vörösmarty. Mikor a sorozatunk 30. számát szerkesztettem, bennem is felvetődött ez a kérdés: ment-e a mi kis világunk – plébániánk hitélete – elébb, ezen füzetek hatása vajon megjelenik-e valamilyen szinten? Valamit bizonyára jelent, mert immár bő két éve az a 80 példány „elfogy” egy hónap alatt...

2020 novemberében, a covid szorításában indítottam az imaórák illetén publikálását, amikor ellehetetlenült minden közösségi program, templomba is félve jártunk. Korábban megtartott, de aktuális témájú imaórákkal jelentkeztem az akkori adventben. Ahogy enyhült a szorítás – 2021 júliusától – már az aktuálisan megtartott imaórák anyaga olvasható az egyes számokban.

Gyakran kapok pozitív visszajelzést – főleg az imaórán jelenlevőktől, ill. az utólagos hallgatóktól. Az „olvasók” is jelzik, egyik-másik szöveg mennyire megérintette őket.

Tudom, hogy szolgálatom csupán magvetés, a növekedést az Úr adja hozzá – kinek-kinek a nyitottsága szerint...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2023.01.20. - 23:20

2022. február

Imaóránkat a Mindszenty iskola aulájában tartottuk, plébánosunk nélkül.

Kedves Testvérek!

A héten zajlik az ökumenikus imahét, városunkban 7 napig minden este más-más templomban tartjuk az imaesteket. Plébánosunk, káplánunk épp az evangélikus gyülekezetben szolgálnak, így most nélkülöznünk kell őket. Nem így Mesterünket, aki mindig velünk van, mikor róla elmélkedünk, hálát adunk, imádkozunk. Mai imaóránk témája az öröm, mottónk pedig: Imádkozom, legyek vidám!

„Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete.

A ti jószágotok legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel!

Semmiért se aggódjatek, hanem az imádság és könyörgés alkalmával mindenkor hálaadással vigyéte kéréseiteket az Isten elé;

és az Isten békessége, mely minden értelmet meghalad,

meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban!”

(Fil 4,4-7)

Sokszor hallottuk, olvastuk Szent Pál filippieknek írt buzdítását. Az evangélium szó maga is örömhírt jelent. Mikor erre az imaórára készültem, rákerestem az öröm szóra a Biblia elektronikus változatában – 477 találatot adott ki. Miért is ilyen fontos ez a fogalom a Bibliában, az életünkben?

Bizony, mindnyájan tapasztaljuk, mindennapi életünk tele van olyan történésekkel, fordulatokkal, helyzetekkel, találkozásokkal, melyek első megközelítésben, emberi szempontjainkból nézve inkább elszomorítóak, mintsem hogy örömet okoznának. A Szentírás – mind az Ószövetség, különösen is az Újszövetség mégis, még az említett, földi értelemben vett elszomorító dolgokat felemlítve is az örömről beszél. Gondoljunk csak a hegyi beszéd nyolc boldogságára. És itt meg is találhatjuk a megfejtést: az örömnak, a boldogságnak, a belső békének valami mélyebb értelmezéséről van szó, ami túlmutat a felületi érzéseken, hangulatokon. – Egy internetről vett idézet:

„Az érzések nem konzerválhatók a földön. A föld nem mennyország! A földön a szándék tisztasága és a hűség a meglátott jóhoz a fontos! Ennek megéléséhez az öröm csupán adalék! Az örömet, a jó érzést ne tévesszétek össze a benső békével! A benső béke olyan tudatállapot, amely csak a mélyben van kapcsolatban az érzelmi állapottal. Ha egy ökölvívónak szétverik az arcát, de győzött, akkor nagyon boldognak érzi magát, annak ellenére, hogy a felszínen egyáltalán nem érzi jól magát.

De a világ minden kincséért sem mondana le erről a nem jól érzésről annak fejében, hogy vesztesnek hirdessék ki. A legbenső érzése tehát mégis csak jó! Így vagy te is! Benned élek, és érted élek benned!” – idézet vége.

Életünk Krisztusban van elrejtve, Krisztus titokzatos testének, az Egyháznak tagjai, sejtjei vagyunk. Tudjuk tehát hova tartozunk és hova tartunk. Ez az alapja belső békénknek, még ha a felszínen viharok tépáznak is bennünket.

Ma este erről a mélyebb örömről, ennek felszínen is megtapasztalható vonatkozásairól és értelmezéséről gondolkodunk. Keressük az összefüggéseket a felszín és a mélyebb rétegek közt.

Azt már az elején leszögezhetjük tehát, hogy igazi örömünk, boldogságunk forrását Istennél kell keresnünk. Őt kihagyva az életünkből – sötétben bolyongunk. Az Ő közelében pedig megérezzük ezt. Valami belső békét, megnyugvást. Nála letehetjük problémáinkat, nehézségeinket, – és megköszönhetjük azt a temérdek jót, amit életünkben kaptunk. Most is az Ő közelében, az Ő nevében, az Ő keresésében vagyunk itt együtt, és akkor is, amikor a templomban – és elbeszélgetünk Vele. Énekeljünk!

Uram, jó nekünk itt lenni a Te szent hajlékodban.

Veled egyesülhet lelkünk itt az oltártitokban.

Értünk doboz itt szent szíved, mely bűnünkben is szeret,

Uram, jó nekünk itt lenni, hőn szeretni itt lehet.

Uram, jó nekünk itt lenni, hol kegyelmed várva vár,

Hová mindig visszatérünk, szíved mindig nyitva áll.

Bármily messze tévelyedtünk, nagy irgalmad ránk talál,

Uram, jó nekünk itt lenni, hol szívünk nyugtot talál.

Uram, jó nekünk itt lenni, érdemünk bár oly kevés,

Könnyű lesz itt életterhünk, és édes a szenvedés.

Szívünket ha megérinti szent kegyelmed balzsama,

Uram, jó nekünk itt lenni, nem hagyunk el már soha!

Érzéseink kiülnek az arcunkra, sőt talán állandósul, rögzül is lelki világunk, érzésvilágunk a tekintetünkön. Egy számunkra ismeretlen ember arca már első látásra is sokat mond. A mosoly, a derű tükröződése arcunkon sokat elárulhat belső világunkról.

Mácz István: Mosoly az arcodon – Uram?

Emberarccal rámnéző Isten, Uram, Jézus Krisztus, valakire is mosolyogtál, míg a földön jártál? Nem ír róla az Evangélium. Az apokrif irodalom sem tesz említést. Kétezer év művészetében sem találunk márványba vésett, vászonra vagy falra festett képeiden mosolyt. Ikonok aranyában komoly Isten vagy. Uram, arcodon volt mosoly? Másképpen kérdezem: lehetett élned úgy igazi emberi életet, hogy ne mosolyogtál volna?

Mosoly nélkül mondhattad:

„Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket”,
és amikor megáldottad őket, nem mosolyogtál, Uram?
A halálból fölébresztett Leány és a föltámasztott Naimi Ifjú mit láthatott arcodon, ha nem mosolyt?

Mosoly nélkül mondhattad:

„Én vagyok a jó pásztor.”
„Tanuljatok tőlem, mert szelíd és alázatos szívű vagyok.”
A halálra ítélt asszonyra követ nem emeltek, miután vádlói bűnét porba írtad, vajon hogyan néztél az Asszonyra, hogy a kínhalál rettegése elmúljon szívéből, és megértse hozzá intézett szavaidat: „Én sem ítélek el. Menj, de többé ne vétkezzél.”

Vajon nem a szeretet mosolya erősítette arcodon ígéretedet:

„Örülni fog a szívetek, és örömtöket senki nem veszi el...”
A szív melegsége mellett a mosoly szépsége kellett, hogy higgyék:
„Barátaimnak mondalak titeket.”

Főpapi imádban kéred az Atyát: „Örömöm teljesen az övék legyen.”
A lélek mosolya, az öröm ne látszott volna mosolyban arcodon?

Uram, kétezer éves, örök Jézus, új évezredünkben kell, hogy a kozmosz Krisztusaként ismerjünk és imádjunk.

De amint más évszázadban szíved után sóhajtott az ember, – és te megmutattad Szentséges Szívedet, most kérlek, könyörgök, ARCOD MOSOLYÁT ragyogtasd felénk. Add örömet szavaidban, mosolyodban, hogy teljes legyen örömünk: mosolyunk Tőled kapott örömeivel visszamosolyoghassunk rád, Uram, Istenem.

Az előbb említett 477 találatból csak néhányat említ itt Mácz István, mikor egy-egy jelenetre utal Jézussal kapcsolatban. Ebből az eszme-futtatásból az is kiderül, hogy a mosoly nagyon fontos emberi gesztus, amivel szavak nélkül is arról biztosítjuk a másikat, hogy figyelek rád, fontos vagy nekem, örülök neked, elfogadlak, szeretlek – sőt, megbocsátok, kiengesztelődök veled. Érdeemes ezt a mentalitást eltanulni, gyakorolni. Erre buzdít Szent II. János Pál pápánk is.

Szent II. János Pál: Mosolyod

Mosolyod, mely szívből fakad,
Aranyozza be arcodat!
Mosolyod nem kerül pénzbe,
Mégis sokat ér testvéred szemében.
Gazdagítja azt, aki kapja,
S nem lesz szegényebb az sem, aki adja.
Pillanatig tart csupán,
De örök nyomot hagy maga után.
Senki sem oly gazdag,
Hogy nélkülözni tudná,
És senki sem oly szegény,
Hogy meg ne érdemelné.
Az igaz barátság látható jele,
Hintsd be a világot egészen vele.
Mosolyod: nyugalom a megfáradottnak,
Bátorság a csüggedőnek,
Vigasztalás a szomorkodónak.
Mosolyod értékes, nagyon nagy jó,
De semmiért meg nem vásárolható.
Kölcsönözni nem lehet, ellopni sem,
Mert csak abban a percben van értéke,
Amelyben arcodon megjelen.
És ha ezután olyannal találkozol,
Aki nem sugározza a várt mosolyt,
Légy nagylelkű, s a magadét add,
Mert senkinek sincs nagyobb szüksége mosolyra,
Mint annak, aki azt másnak adni nem tudja.

Hányszor mi magunk is rászorulnánk testvéreink mosolygó arcára. Bizony, ilyenkor nem is könnyű: de nekünk kell/kellene – magunk és mások számára is tanúságot tennünk belső derűnkéről, vagyis a hitünkéről, Jézusról. Ez bizony nehéz lecke. Az Úrba kapaszkodás nélkül ez nemigen megy. Lermontov így vallott az ima erejéről:

Ha sorsom néha megtapas
s bú fogja szívem át,
elmondok egy csodálatos
igéjű mély imát.

Megnyugtató, áldott varázs
árad belőle rám,
s gyógyít a szent vigasztalás,
míg mondogatja szám.

S egyszerre nem fáj semmi sem,
gond és bú nem sebez,
sírok, hiszek s nehéz szívem
oly könnyű, könnyű lesz.

Ezt a belső békét, derűt gyakorolnunk kell, tanulgatnunk kell a nálunk mélyebb hitű, bölcsebb testvéreinktől, a szentektől, végső soron Jézustól. E tanulás lényeges eleme tehát, hogy ezért imádkozzunk, ahogy Lermontov is ajánlotta.

Áprily Lajos: Imádkozom: legyek vidám

Én Istenem, legyek vidám,
hogy házamat vidítani tudjam.
Mosolyogjak, ha bánatnak
és senkire se haragudjam.

Arcom ne lássa senkisémet
bánkódni gondon és hiányon.
Legyen szelíd vasárnapom,
ha mosolyog a kisleányom.

Én Istenem, legyek vidám,
ma minden gondot tűzre vessek.
Nyújtsam ki kincstelen kezem
s szegényen is nagyon szeressemek.

Tudom, sokat bűvölt a gyász,
a hollós téli bút daloltam.
A bátrakkal hadd mondok el:
panaszkodtam, mert balga voltam.

Én Istenem, legyek vidám,
ujjongjon újra puszta lelkem,
mint rég, mikor falum felett
az első forrásvízre leltem.

Ködökbe csillanó sugár,
víg fecskeszó bolond viharban,
tudatlan gyermekhang legyek
a jajgató világzavarban.

Ezt a mentalitást magunkévá téve mondjuk együtt közös imánkat:

Uram, Te öltözteted lelkünket a Te kimondhatatlan világosságodba. A hitnek, a reménységnek, a szeretetnek, az örömnél, a békének, a jó szándéknak, a jóságunk, a világosság és az élet minden áldásának és kifejezhetetlen biztonságának köntösébe. Mert amint Te magad vagy a szeretet, az öröm, a béke, a jóság, legyen ilyenné a Te akaratodból az új ember is a Te kegyelmed által! Ámen.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, mit jelent Isten irányunkba megnyilvánuló szeretete. Szavainkkal, mondatainkkal csak dadogni tudunk erről. Körülírjuk, körüljárjuk és csodálkozva, meghatódva, hálával állunk e hatalmas titok előtt, hogy az Úr mindig szeretete mosolyával tekint ránk:

Bódás János: Valamit nem értek

Régóta ismerlek már Istenem,
S egyre halkulnak bennem a „miért”-ek.
De homályos elmém bárhogya derül is,
valamit most sem értek.

Tudom, szeretted minden művedet,
mert minden műved nagyszerű, remek.
Szeretted a virágot, hisz színében
a mennynek színei tündökölnék.

Szeretted a csillagot: tiszta, fényes.
A követ is: ház lesz, véd, menhelyet ad;
a harmatot, a forrást: makulátlan,
s mert szótlánul terem, a fűvet, s a fát.

Az állatot, mert törvényed szerint él,
s mint az ember, testvérbe nem harap;
a szitakötőt, fecskét, sast, galambot,
méhet és minden zümmögő bogarat,

Mik a szivárvány száz színét ragyogják,
s hímporuk, pelyhük, tolluk lágy, puha;
szeretted a gyermeket, mert arcán
az ártatlanság égi mosolya.

Szép minden műved, hát hogyan szeretnéd,
Gyönyörködés benne, mind, mind értem ezt!
De engem, aki szégyenedre válok,
ezt nem értem, hogy engem miért szeretsz?!

Erre a kérdésünkre Isten maga a válasz, mert Isten a szeretet. Ezt kiérdekelni nem tudjuk, ez az Ő ingyenes ajándéka. Mikor ebből elkapunk, megértünk valamit, köszönet, hálaima, háladal fakad fel belőlünk. Énekeljünk!

*Jézus életem, erőm, békém, Jézus társam, örömöm.
Benned bízom, Te vagy az Úr, már nincs mit félnem, mert bennem élsz,
már nincs mit félnem, mert bennem élsz!*

Örömünknek nagy ellensége, tönkretévője a félelem, az aggodás, a bizonytalanság – ebből manapság mindannyiunknak kijut. Nem tudjuk a jövőt, és sok dolog mérgezi testünket, lelkünket. Sokszor mi magunk! Természetesen földi életünk nem diadalmenet és csupa ünnep. Az Istenhez vezető út keskeny, megpróbáltatások is vannak benne. De azt mindig tudnunk kell, szem előtt kell tartanunk, hogy csak ez az út vezet hozzá. Így kell értelmezni, értékelné a nehézségeket, a szenvedéseket is, mert ezek egyben lehetőségek életünk értelmének átgondolására, és a lelki fejlődésre. Ha jól értelmezzük, ezek Jézushoz vezetnek, mert amint Ő mondta: *Én vagyok az út, az igazság, az élet. Senki sem juthat az Atyához csak én általam.*

Barbara Ryberg: Miért aggódik?

Vezet - nemcsak évről-évre.
Segít - nemcsak napról-napra.
Megvéd lépésről lépésre.
Utam híven igazgatja.

Boldogan várom tanácsát
pillanatról pillanatra.
Aki ma annyi áldást ad,
holnap újra rámhullatja.

Nem szövök távol terveket.
Csak ezt a percet ismerem.
„Menj, amerre fényem vezet!”
- szól az Úr, az én Istenem.

Mért küszködök, mért aggódik?
Isten Fiát adta nekem.
Ura ő mának, holnapnak.
Áldd és segít idejében.

Egyetlen szót emelek ki az elhangzottakból, az utolsót: *idejében*. Isten időszámítása más, mint a miénk. Mivel Ő a szeretet, Ő tudja, mikor és milyen körülmények szükségesek számunkra, hogy a végcélunk, azaz önmaga fele terelgesse minket. És Ő azt szeretné, ha szabad akaratunkkal mi magunk keresnénk Őt – örömben és bánatban is. Örömünk alapja tehát a megélt, megtapasztalt szeretet. „*Te nemcsak olyan forrás vagy, amelyik engedi magát megtalálni. Te az a forrás vagy, amelyik maga indul el megkeresni a szomjazókat.*” mondta Sören Kierkegaard.

A következő vers az örömszerzéshez ajánl módszert, ami bárki által megvalósítható:

Bódás János: Elveszíthetetlen öröm

Nem igaz, hogy az élet rút, kegyetlen,
sok öröme van, elveszíthetetlen.

Van öröm, amely mindörökre tart,
nem árt neki se szó, se tűz, se kard,
se fagy, se szélvész, átok vagy nyomor,
mitől a világ oly sokszor komor.

Van öröm, amely soha nem apad,
s ez az öröm: add másoknak magad!

Míg élsz, magadat mindig adhatod.
Adj szót, vigaszt, ha van - falatot,
derűt, tudást, vagy békülő kezét,
mindez Tiéd! Vesd másba s nézheted,
hogy nő vetésed, hozva dús kalászt,
s meggazdagítva lelked asztalát.
Csoda történik: minél többet adsz,
Te magad annál gazdagabb maradsz.

Örömünknek másik ellensége lehet vágyakozásunk, mégpedig azon vágyaink, melyek nem igazi értékek felé vonzanak, túlzottan e világhoz láncolnak. Természetesen tudjuk, hogy sok mindenre szükségünk van e földi létben, hiszen testben élünk. De ezeket ne tegyük Isten helyébe. *Nézzétek a mezők liliomait* – ismerjük Jézus idevágó példabeszédét.

Wass Albert: Vágy és öröm

Minden vágyadnak eleget tenni:
ez az emberi élet
legnagyobb művészete.
Akinek sikerül, az boldog.
Ehhez azonban fontos,
hogy kevés vágyad legyen.

A vágy az emberi lélek
növényzete.
Gyökere van, szára,
és csúcán időnként
kivirágzik az öröm.
Minden gyökérnek
az a célja,
hogy virágot hozzon.
Azonban a jó kertész
gondosan ügyel
kertjének növényzetére.
Csak olyan növényt enged
meghonosulni benne,
melynek virágai szépek
és illatosak.

Vagy melyek
kellemes ízű gyümölcsöket
teremnek. Dudvát, gyomot
nem tűr meg maga körül.

Olyan növények
gyökerét sem ülteti el,
melyek fejlődéséhez a
kert fekvése és éghajlata
nem alkalmas.
Melyeknek kivirágzásához
esélye nem lehet.
Így tesz az okos és jó kertész...

Légy tehát okos és jó kertésze
a lelkednek.

Örvendj a hóvirágnak,
az ibolyának és a búzavirágnak.
Az erdő csöndjének.
Ha egyedül vagy: annak,
hogy egyedül lehetsz.
Ha nem vagy egyedül:
annak, hogy nem kell
egyedül légy. Vágyódj arra,
amit a holnap hoz,
és örvendj annak, ami ma van.

Minden talajban megterem
valamiféle virág.
Minden napnak van
valamilyen öröme.
Neveld rá a szemedet,
hogy meglássa azt.

Imaórákon többször előkerült ez a gondolat, az önnevelés: életünk felszínéről, peremvidékeinkről a mélyebb rétegekbe való leásás, ahol igazi énünkkel és az Istennel is találkozhatunk. Neveljük hát a szemünket, fülünket, a lelkünket a megfelelő látásmódra! Legyünk hát okos és jó kertészei a lelkünknek. És feledkezzünk néha önmagunkba, teremtetségünk tudatába, Isten szeretetébe. Énekeljünk:

Áldalak, jó Uram, teljes szívemből. Hirdetem majd csodás tetteid és énekelek rólad.

Áldalak, jó Uram, teljes szívemből. Boldoggá tesz, hogy hozzád tartozom, Alleluja!

Tanka János: Tavaszodik

Köszönöm neked ezt a percet,
én Istenem, hogy víg vagyok,
hogy hó olvad a lágy barázdán,
a mogyoró is bomlik sárgán,
s az égből azúr-illatok

felhője csap szívem tavába
s vitorlát ezernyi cél
hajrázó hittel újra bontja;
mint türelmetlen fészlő bodza
melegszen napod fényinél,

és azt hiszem, magamba mentem
szent önzéssel mind a napod:
mert valami pótolhatatlant,
valami nagyot, halhatatlant
kell tenni most míg fény ragyog;
mintha egy boldog titkot várnék -
lám olyan régen állok itt:
nem is tudom már mit akartam,
csak simogatom szent zavarban
az árva bodza ágait...

A teremtett világ szépségére, nagyszerűségére, még a tudósok által is alig érthető szervezettségére való rácsodálkozás sokunkat közelebb visz az Istenhez. Csak sajnós az ember kapzsi, mohó, irigy. Az ősbűn, a rosszra hajló természet, a szabad akarat félreértelmezése miatt bizony sok szépségre, örömmre süket és vak a ma embere. Elisabeth Lobber írja:

„Az igazán nagy dolgok az apró rezdülésekben érhetők tetten. Mennyivel szegényebb a tenger végtelen felszíne, ha nem fodrozzák hullámok, mennyivel egyhangúbb a kék ég, ha nem csipkézik apró felhők, és milyen halott az erdő is, ha a fák ágain nem fészkelnek madarak, a fűben nem nyüzsögnek parányi bogarak. Ilyen a lélek is: ha nem figyelünk az alig észrevehető, apró örömökre, az élet szépségének legjavát veszthetjük el.”

Reményik Sándor: Csendes csodák

Ne várd, hogy a föld meghasadjon

És tűz nyelje el Sodomát.

A mindennap kicsiny csodái

Nagyobb és titkosabb csodák.

Tedd a kezed a szívedre,

Hallgasd, figyeld hogy mit dobog,

Ez a finom kis kalapálás

Nem a legcsodásabb dolog?

Nézz a sötétkék végtelenbe,

Nézd a szürke kis ezüstpontokat:

Nem csoda-e, hogy árva lelked

Feljük szárnyat bontogat?

Nézd, árnyékod, hogy fut előled,

Hogy nő, hogy törpül el veled.

Nem csoda ez? S hogy tükröződni

Látod a vízben az eget.

Ne várj nagy dolgot életedbe,

Kis hópelyhek az örömök,

Szítáló, halk szírom-csodák:

Rajtuk át Isten szól: jövök.

Boldogok, akik megbecsülik a mosolyt és elfelejtik a fintort, mert útjuk napfényes lesz. Gyökössy Endre boldogmondásait sokszor felidéztük már – most csak ezt a sort idéztem. Istenre, hitünkre alapozott önnevelésünk segít, hogy életünk minden szakaszában megtaláljuk ezt a mélyebb örömet, a derűt, a belső békét. És ha mi ezt próbáljuk megélni, ez átragad környezetünkre, mieinkre is. Mentalitásunk lesz a tanúságtételünk alapja, így lehetünk Jézus örömhírének apostolai. Szent II. János Pál pápa szavaival imádkozunk ezért:

Ó, élet Ura, add meg, hogy életünk minden szakaszát ajándékként értékeljük, mert telve van további ígéretekkel.

Szeretettel valósítsd meg ránk vonatkozó akaratodat azáltal, hogy minden nap irgalmas karjaidba veszel minket.

És ha eljő a végső „átmenet” pillanata, add, hogy derűs szívvel induljunk, nem sajnálva azt, amit magunk mögött hagyunk,

hiszen ha a hosszú keresés után Veled találkozhatunk,

újra megtalálunk minden igazi értéket, amit itt a földön megismerhettünk.

Akkor újra találkozhatunk azokkal, akik előttünk távoztak el a hit és a remény jelében. Ámen.

A mai világ embere sokféle csábításnak, kihívásnak, megvezetésnek lehet a foglya. Nehéz eligazodni a ránk zúduló információáradatban. A zajtengerből nehéz kihallani Isten halk szavát, üzenetét. Pedig jelen van Egyházunk tanítása, karizmatikus személyek megnyilatkozásai, életpéldája által, és még számtalan módon, amiről ma este is szót ejtettünk. Ha nem figyelünk, ha nem keresünk, elmegy mellettünk. Azután csodálkozunk, hogy megint rossz lóra tettünk, rossz vonatra szálltunk. Minél később vesszük észre, annál messzebből kell majd visszatalálnunk. Figyeljünk az örömhírré, fedezzük fel végre, hogy nekünk, rólunk szól. Legyünk mi magunk ennek az örömmek, örömhírnek a hordozói.

Szabó Lőrinc: Gyermek és bolond

Ki elég bátor hinni, hogy
szükség van a gondolatára?
szépségre, jóra, ideálra?
Csak aki gyermek és bolond.

Nagy a világ s láttuk elégszer:
szépség s igazság ritka vágy,
győz a tömeg s a butaság,
ahogy a tömegben a kényszer.

Mi mégis csak nézünk magunkba,
bár reménytelen ez a munka:
– „Így szebb lesz!” – szól bennünk a gyermek.

S szól a bolond: – „Más ki segítsen?
Tékozlom magam és teremtek,
magam kedvére, mint az Isten.”

Én ezt a mentalitást, a gyermek és a bolond bölcsességét kívánom
mindenkinek az előttünk álló esztendőre!

Teréz anya imájával fejezzük be mai imaóránkat.

***Uram, neked nincs szemed,
vedd az enyémet, hogy meglássam a bajt és
igazágtalanságot!
Uram, neked nincs kezed,
vedd hát az enyémet, hogy velem sok jót tehessek!
Neked nincsen lábad, vedd hát az enyémet,
hogy a szegényekhez, a szomorkodókhoz menjek velem!
Uram, neked nincs szád,
vedd hát az enyémet, hogy hirdessem a szabadságot, amit Te
hoztál nekünk!
Mi vagyunk az egyetlen biblia, melyet mindenki olvashat,
engedd, hogy jó hír legyek mindazok számára,
akik az élet útján találkoznak velem! Ámen.***

Nyugodalmass jó éjszakát, dicsérettessék a Jézus Krisztus!

„Túl szomorú a ti arcotok...” Gandhi szava ezen kijelentés, mely éles kritika számunkra. Ugyancsak ő mondja: „Már rég keresztények volnánk, ha ti nem volnátok. Krisztus tetszik, de az, ahogy ti követitek, az nem.”

Valóban, az evangélium felteszi a kérdést, vajon örömhír-e számomra az Örömhír? Látszik-e rajtam, hogy az Örömhír hordozója vagyok? Áthatja-e ez az életemet? Miért öröm számomra a Krisztussal való kapcsolat, egyáltalán van-e örömöm benne?

Manapság mintha egymástól elszakítva látnánk azt, ami összetartozik: „divat” az öröm Isten nélkül – illetve az Isten öröm nélkül...

Homília részlet

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

31.

Adj békét, Uram!

2023. március

A háború először a remény, hogy utána jobb lesz; aztán az elvárás, hogy a másoknak rosszabb lesz; aztán az elégedettség, hogy tényleg nem lett jobb neki; s végül a meglepődés, hogy mindenkinek rosszabb lett.

Karl Kraus

Ajánlás:

A világ békéje és Krisztus békéje egyre távolabb kerül egymástól napjainkban. Az Istent száműző, önérdektől vezérelt emberek empátia és alázat nélküli világukat építgetik a hatalomvágy és a pénzsóvárság igáját magukra véve. Hogy hány ember pusztul bele, hogy egy újabb világegés felé hajszolják a Földet, az – úgy tűnik – nem zavarja őket. A keresztény ember meg csak fogja a fejét, gyenge hangját a világhatalmak kinevetik, lenézik...

Ilyen viszonyok közt kell elgondolkodnunk a békéről, folyamatosan imádkozva, és tenni, amit csak tehetünk érte.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

„Az állam akkor van rendben, amikor a kardokat rozsdá emészti, az ásók meg fényesek; amikor a börtönök az ürességtől konganak, a magtárak meg szűkek; mikor az orvosok gyalog járnak, a pékeknek meg kocsira is jut; ami csak úgy valósul meg, ha a törvényszék udvarát felveri a gyom s a templom küszöbét kopottra járják.”

Sok bölcsesség van ebben a kínai szállóigében. Ezen állapot ideális lenne a béke eléréséhez, megvalósulásához. De nem itt tartunk, és nem efelé haladunk. Hatalmas társadalmi igazságtalanságok halmozódtak fel a gazdagok és szegények, az új-gyarmatosítók és az elnyomott, kizsákmányolt népcsoportok között. És itt jön még a *divide et impera* (oszd meg, és uralkodj) mai verziója, a *main stream* (fősodratú beetetés) népbútító, értékrendeket tagadó mozgalma. És az önző érdekek felkorbácsolása. Jól ki van ez találva...

Tehát látjuk az általános békétlenség gyökereit, csak túl erős a túloldal, a sátán elszabadult...

Itt az ideje komolyabban vennünk Jézus tanítását, hitünket! Legalább próbáljuk elemezni, tudatosítani – önmagunkban is – a gyenge pontokat. Ha már megvan, ha látjuk, hol a baj, akkor talán el is indulhatunk a jobbító irányba.

Februári imaórákon egy kicsit elemeztük a minket körülvevő, zaklatott világot...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2023.02.17. - 23:20

2022. március

Imaóránkat a Mindszenty iskola aulájában tartottuk. Az Oltáriszentség jelenlétében énekünkkel kezdtük imádságos elmélkedésünket, majd László atya rövid bevezetőt mondott.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Néhány nap múlva lesz egy éve, hogy elkezdődött az ukrajnai háború. Azóta egyénileg is, közösségekben is nagyon sokan imádkoznak a békéért. Imádkoznak azért, hogy szűnjenek meg a fegyverroportások, tűnjenek el a tankok, és tényleg az emberek életében, hétköznapjaiban béke legyen. De amikor a békéről beszélünk, nemcsak a külső békére gondolunk, hiszen a béke nemcsak a két háború között eltelt időszakot jelenti. Annál sokkal többet, sokkal mélyebbet kell, hogy ez a szó – különösen is nekünk, keresztényeknek – jelentsen.

A mai imaórákon erről a békéről fogunk elmélkedni.

Már egy év eltelt azóta, hogy itt a szomszédunkban halomra öldöklük egymást az emberek. Százezres nagyságrendű az emberveszteség. Halálosztó parancsokat adnak ki a helyi hatalmasságok, a háttérhatalmak érdekeinek megfelelően. A világ átrendezéséért folyó nagyhatalmi helyezkedések, óriási emberi és anyagi veszteségeket, károkat okoznak.

És akkor még nem is beszéltünk a pszichikai/lelki károkról, amit el kell viselni az érintetteknek. No, meg az a rengeteg menekült, aki nem gazdasági előnyökért indul neki a világnak, hanem a pusztaság életéért fut.

BÉKE! Napjainkban jámbor óhajnak tűnik. A józanabbak szava túl gyenge a kardcsörtető, a világhatalmak által befolyásolt intézmények, a megvásárolt politikusok tevékenysége ellen. A **zsebhítűek** – én magamban így nevezem a megalkuvó, pénz- és hataloméhes embereket –, akik épp a saját érdekük, vagy megbízóik érdekeit követve irányítják a világot, nem törődnek azzal, hogy a szakadékba menetelünk – mármint az egész emberiség! Ezt nem hajlandók észrevenni, felfogni.

Szívesen mondanám, hogy hagyjuk a politikát – legalább ebben a körben –, de a bőrünkre megy mindez, az életünkről van szó! A keresztény embernek pedig kötelessége szóvá tenni a dolgokat, különösen is, ha mindezzel keresztény értékrendünket is folyamatosan támadják. A kereszténység a legüldözöttebb vallás napjainkban, nem tűrhetjük szó nélkül.

Az általános békétlenség legfőbb okát fogalmazza meg mai első szövegünk, amikor is ma a békéről és a békétlenségről gondolkodunk, a békéért imádkozunk.

Dobos Ferenc: Papirosbéke

A papírokon már rég béke van.
Rajtuk az írás már meg is fakult.
De mindez nem ér semmit, míg a múlt
Háború okai még egyre visszajárnak,
Mint éjféli, rémes, kísértő árnyak,
Féltékenység, irigység, gyűlölet,
S száz más rossz, mi ezek nyomán jöhet.
Nincsenek már győzők és legyőzöttek,
Mert ezen rémek mindenkit legyőztek.
S bármerre tekints:
Köztük egynek is nyugodt perce nincs.
Egyet veszettek el mindannyian: Krisztust,
S mit Ő hozott, a szeretet parancsát;
És igaz béke nem is lesz a földön,
Míg ezt meg nem tanulják, s meg nem tartják.
A világnak nincs is más menedéke,
Mint a krisztusi szeretet és béke.

Igen, ha a nagyhatalmi logika szerint haladunk, egyre jobban belekeveredünk a háborúba. Istent számúzta önző világunk, így igazi békére nincs esély. Jézus nem is a világi értelemben ígérte a békességet követőinek. Azt mondta: *„Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék a szívetek, s ne csüggedjen.”*

De valóban, azt is mondta: *„Azt gondoljátok, azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre? Nem – mondom nektek –, hanem inkább meghasonlást.”* Ezen meghasonlás oka pedig éppen Jézus elfogadása, vagy elutasítása, tagadása. Az Őt elutasítók valóban csak meghasonlást és ellentéteket szítanak, generálnak. Mindezt látva, megértve, mi csak ragaszkodjunk Krisztushoz, keresztény értékrendünkhöz!

Lejkoné Kristóf Olga: Töröljük a könnyet

Tisztesség, becsület, hűség... szavak, szavak.
Ha nincs benne tartalom, csak üres szó marad.
Őseink vérükkel fizettek meg érte,
Mai világunkban miért nincs értéke?
Jelek, amelyeket komolyan kell venni!
A világ mért nem tud tisztességes lenni?
Ha kell, erőszakkal marjuk el a másét,
Csalunk és hazudunk, pedig ez nem játék!
Nem félünk senkitől, nem hiszünk semmiben.
Hogy nekem több legyen, társam kismimmizem!
Züllött világunkban ez lett a valóság,
Már csak a mesében létezik a jóság.

Országok egymásra poklok tüzét küldik,
Sok ártatlan ember vértócsában fürdik.
Így tovább nem mehet, ébredjünk fel végre!
Kiáltunk hangosan, hogy béke kell, béke!
Az életünket csak ajándékba kaptuk.
Hogy gonosz legyőzze, azt soha ne hagyjuk!
Változtatni kell, mert rossz úton haladunk,
Ha tovább folytatjuk, mind belepusztulunk.
Kötelességünk az, hogy mentjük a Földet,
Éljünk és szeressünk... s töröljük a könnyet.

Imádkozzunk, hogy keresztény értékrendünk tetteinkben is megvalósuljon, láthatóvá váljon a világban:

Istenünk, irgalmas Atyánk! Hisszük, hogy a szeretet erősebb a bűnnél. A tőled tanult szeretet vezet bennünket a törekvésben, hogy békében éljünk veled, a mi Atyánkkal és embertársainkkal. A veled való kapcsolatunkban újra és újra megtapasztalhatjuk az irgalmat, amelyet emberi kapcsolatainkban is gyakorolnunk kell. A harag, a bosszú, a megtorlás nem lehet jelen embertársainkkal való kapcsolatunkban, mert képmutatás volna részünkről tőled gyógyulást kérni bűneinkre, ha szívünkben harag él felebarátunk iránt. Irgalmas jóságod és megbocsátó szereteted legyen példa számunkra, hogy mindig készek legyünk szeretetből, tiszta szívvel megbocsátani. Taníts minket megbocsátó lelkületre! Ámen.

Ahogy az előbbi vers helyzetelemzéséből is láttuk, bizony a mai világ embere önző kis világát építgeti, ami aztán önmagát is zsákutcába vezeti – erkölcsileg is, mentálisan is. Nekünk más utat érdemes követnünk. Berda József vallomását sokan magunkénak érezzük.

Berda József: Vallomás

Nehéz a becsület, ezt vallom én is, öregem,
s mégis egyre üvöltöm-kiáltom: bitang kínok
között haljak meg inkább, semhogy
megtagadjam a múltam, – enmagam!
Legyek csúnya bár, olyan rút, hogy az már
fertelem: mégsem veszem fel az álarcot én!
Arcom az arcom, szemem a szemem: nézd
meg benne magad, mily meztelen tükre az
a léleknek, melynek ura én vagyok csupán.
Pipogyáknak való tivornya ez alkuvásra
hajló ocsmány világ, melyben mint eltévedt
idegen, úgy botorkálok én is immár. S bár
gyarló vagyok, mégis arra kérlek téged én, igaz
Isten; bélyegezz meg s vedd el az eszem, vagy
némíts meg, ha csak egy pillanatra is
megfelelkeznek, mire kötelez az emberség,
mely a te fenségességed legtisztább forrásából fakadt!

Az emberek a békére vágynak, a békéről álmodnak – még a legsötétebb körülmények között is, a legreménytelenebb helyzetekben is. Radnóti Miklós a halál felé menetelve gyönyörű himnuszt írt a békéről.

Radnóti Miklós: Himnusz a békéről

Te tünde fény! futó reménység vagy te,
forgó századoknak ritka éke:
zengő szavakkal s egyre lelkesebben
szóltam hozzád könnyüléptű béke!

Szólnék most újra, merre vagy? hová
túntél e télből, mely rólad papol
s acélt fen szívek ellen, – ellened!
A szőlőszemben alszik így a bor

ahogy te most mibennünk rejtezel.
Pattanj ki hát! egy régesrég
kép kísért a dalló szájú boldogokról;
de jaj, tudunk-e énekelni még?

Ó, jöjj el már te szellős március!
most még kemény fagyokkal jó a reggel,
didergő erdők anyja téli nap:
leheld be zúzos fáidat meleggel,

s állj meg fölöttünk is, mert megfagyunk
e háborúk perzselte télben itt,
ahol az ellenállni gyöngye lélek
tanulja már az öklök érveit.

Nyarakra gondolunk s hogy erdeink
majd lombosodnak s bennük járni jó,
és kertjeinknek sűrű illatában
fáján akad a hullni kész dió!

s arany napoknak alján pattanó
labdák körül gomolygó gombolyag,
gyereksereg visong; a réteken
zászlós sörényű, csillogó lovak

száguldanak a hulló nap felé!
s fejünk felett surrog és csivog
a fecskéfészkektől sötét ereszt!
Így lesz-e? Így! Mert egyszer béke lesz.

Igen, mi hisszük, hogy egyszer béke lesz! Lehet, hogy nem a mi elképzelésünk szerint. Sokszor idéztem Petőfi Apostolának egy gondolatát: *Az Isten tudja, mit cselekszik, / Magas tervébe nem lát a vak ember, / S kérdőre vonnunk őtet nem szabad.*

Ezzel a lelkülettel imádkozzunk:

Ó Vigasztaló Szentlélek, tökéletesítsd bennünk a Jézus által megkezdett művet, tégy minket erőssé, imádkozz velünk az egész világért! Add, hogy jobban kihasználjuk az időt a benső élet elmélyítésére. Adj lendületet apostoli tevékenységünknek, hadd érzünk el vele minden, Krisztus vére által megváltott népet és embert, az Ő örökségét. Törd le bennünk a természetes nagyravágyást, emelj fel a szent alázat régióiba, töltsön el minket az igazi istenfélelem és a nagylelkű bátorság. Semmi földi kötelék ne akadályozza hivatásunk tökéletes teljesítését!

Szent XXIII. János pápa

A fegyveres konfliktusok, a háborúk sohasem hozták, és ma sem hozzák el a tartós békét, hanem gyakran újabb békétlenség magját vetik el. Ez történelmi tapasztalat. Az igazi vesztesek az egyszerű emberek: katonák, családtagjaik, feldúlt települések, meggyalázott, kizsákmányolt népcsoportok. De a béke reménye a legnehezebb helyzetekben is ott van minden ember lelke mélyén.

Reményik Sándor: Katonaköpenyeg

Ütött-kopott, ködszürke gallér:
Zsákmányolt hadiköpenyeg,
Alatta édes béke-ritmus:
Tízéves kisleány piheg.

Az olasz, aki elvesztette,
Mikor a fübe harapott,
S a magyar, aki hazahozta:
A nagybácsi, a rég halott.

A köpenyt néha fülíg húzza,
Alatta kuncogva kacag,
S tovább morzsolja egérfoggal
A napraforgó-magokat.

Egyszerre sóhajtottak ketten
Nagyot, mélyet és boldogat,
Fehér kézzel megsimogatták
A barna kislány-karokat.

Hús szél leng át a kis verandán,
Üvegfalán is áthatol,
A köpeny első két gazdája
Sóhajtott mostan valahol.

Termetükre hiába illett
A zordon kényszer-köpenyeg:
Meg volt írva, alatta egykor
Az Idill édesen piheg.

Igen, felbolydult felnőtt világunk reménye gyerekeinkben van. Abban bízunk, hogy őket még nem rontotta el a korszellem, – bár nagyon igyekeznek...

Babits Mihály: Zsoltár gyermekhangra

Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem,

Ő az Áldás, Ő a Béke
nem a harcok istensége.

Ő nem az a véres Isten:
az a véres Isten nincsen.

Kard ha csörren, vér ha csobban,
csak az ember vétkes abban.

Az Úristen örök áldás,
csira, élet és virágzás.

Nagy, süket és szent nyugalma
háborúnkat meg se hallja.

Csöndes ő míg mi viharzunk
békéjét nem bántja harcunk:

Az Úristen őriz engem,
mert az Ő országát zengem.

Az Ő országát, a Békét,
harcainkra süketségét.

Néha átokkal panaszlom,
de Ő így szól: „Nem haragszom!”

Néha rángatom, cibálom: -
tudja hogy csak őt kívánom.

Az is kedvesebb számára,
mint a közömbös imája.

Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem.

Hogy daloljak más éneket,
mint amit Ő ajkamra tett?

Tőle, Hozzá minden átkom:
hang vagyok az Ő szájában.

Lázás hang talán magában:
kell a szent Harmóniában.

S kell, hogy az Úr áldja, védje
aki azt éneкли: Béke.

Vajon milyen világot hagyunk gyermekeinkre? Nagy kérdés. Egy profán imával kérleljük az Urat. Énekeljünk:

*Nézem a tó vizét, hallom a halk zenét
és látom az égbolt hulló csillagát.*

Mint közönyös idegent, úgy érzem a végtelent.

Valahol egy gyermek sír és semmi se jó, ami hír.

*Oly sok a szenvedés, a jóindulat kevés,
az ostobasággal szemben védtelen.*

Világra jövünk valahol, és az élet néha pokol.

Ha valahol létezel, mondd, miért tűröd el?

**||: Békét adj, Uram, kérlek háborgó szívemnek!
Békét és reménységet a megszületendő gyerekeknek!:||**

*Hallom a híreket, nézem a képeket,
mért kell, hogy így legyen, óh Istenem!
Annyi a szenvedés és a segítség kevés.
Ha valahol létezel, mondd, miért tűröd el?*

**||: Békét adj, Uram, kérlek a háborgó szíveknek!
Békét és reménységet minden ártatlan gyerekeknek!:||
Békét és reménységet, békét a világnak!
Békét és reménységet, az ember ennyit csak kívánhat.**

*Békét adj, uram, kérlek a háborgó szívemnek!
Békét és reménységet minden ártatlan gyerekeknek!
Békét és reménységet, békét a világnak!
Békét és reménységet az ember ennyit csak kívánhat!
Adj békét, adj békét, Uram! Békét és reménységet, békét a világnak!*

Amikor a békéért imádkozunk, figyelünk arra is, hogy keresztényként gyakoroljuk az irgalmasság cselekedeteit a szenvedők, az üldözöttek felé. Nemzetünk ebben példát mutat. Rendíthetetlen hittel valljuk, hogy véget kell vetni az értelmetlen háborúnak!

Feleký Sándor: Fészek az ágyúcsőben

Elhagyott vár. Ki tudja hány
Év suhant el már felette.
Egy zugában öreg ágyú
Henyél búsán, ott feledve.

Rozsda lepi. Megviselték
A viharok, ezer vészek.
Most torkában meghúzódik
Szépen egy kis madárfészek.

Honnan egykor mennydörögve
Száguldott a golyó messze,
Onnan most a gyilkos csőből
Madárdal száll zengedezve.

Csak hallgatom, csak hallgatom,
Milyen édes, szelíd ének!
Nem hiszem, hogy magasztosabb
Himnusa vón a békének.

Úgy érzem, e madárnótát
A szél, messze, szertehordja.
S minden szívbe e világon
Belopódzik egy akkordja.

S lelkemben egy boldog ábránd
Csodás álmod szőni készlet:
Minden ágyúcsőben egykor
Zengő madár ver majd fészket!

S az a dal, mi onnan csendül,
Legszebb dal lesz a világon:
Valahára valóvá lett,
Dallá érett édes álom!

Egyelőre sajnos még csak álom ez a fajta megnyugvás, a béke. Kívül egyelőre hiába keressük. De belül megvalósíthatjuk. Nekünk pontosan ez a feladatunk! A világbéke az emberi szívekből indul/indulhat ki. Ezt az elpusztíthatatlan reményünket ne adjuk fel, a saját helyünkön tegyük érte!

Sík Sándor: Egy fenyőfa tetején hintázó rigóhoz

Könnyű rigó,
Fenyőfa keresztje hegyén,
Úgy-e de jó,
(Mi tudjuk csak, te meg én!)
Szél csókján ide-oda lengve,
Fönn, fönn, ahol ne hallja senki,
Belehintázni, belecsicseregni
A végtelenbe!

Fád odalenn
Fűrészli talán már fekete kan.
Túl a hegyen
Gyürkőzik a szél alattomosan.
Döntő fejszét is amott neki fennek:
Így vagy amúgy, ránk döntik a házunk.
De mi ne bánjuk, mi csak furulyázzunk
Az Úristennek!

Regulánk ez, énekeseknek,
Kikkel az Isten kontraktust kötött:
Hogy amikor majd eltöretnek
A világbíró ördögök,
Az embertelen egykori tájon
A dallam, a dallam mécsé derengjen,
Hogy a sivatag-csendben
Az Angyal idetaláljon.

Jézus az Ő békéjét ígérte nekünk. Édesanyját pedig a Béke királynőjeként tiszteljük. A jelenésekben Mária is a békességre int. Aktív közreműködésünket kéri a béke elérésének érdekében. Sok-sok kegyhelyen folyamodnak hozzá, segítségét, oltalmát kérve. Mai utolsó szövegünk is egy zarándokhelyhez kapcsolódó ima.

Szentkúti ima a Szűz Anyához

Boldogságos Szűz Mária, szentkúti Édesanyánk! Földi életutunkon szent palástoddal óvj meg minket minden lelki és testi veszedelemtől. Védelmezz és szeress minket, halálunk óráján pedig állj mellettünk.

Áldd meg otthonunkat, családunkat, községünket (városunkat), szüleinket, testvéreinket, barátainkat és ellenségeinket. Áldd meg kezünk munkáját. Térítsd Szent Fiadhoz a bűnösöket, békítsd meg az ellenségeket, vigasztald meg a szenvedőket és bánkódókat. Vedd oltalmadba az árvákat és özvegyeket. Gyámolítsd az elaggottakat és tehetetleneket. Gyógyíts meg a betegeket, vigasztald a haldoklókat. Nyisd meg a lelki vakok szemeit, és törd meg a megátalkodott és hitetlen szívek keménységét.

Áldd meg magyar hazánkat. Adj népednek jobb jövőt, jólétet, békét, boldogságot. Engedd, hogy Szent István népe az igaz keresztény katolikus hitben egyesülve téged – Égi Anyánk – szeresen és tiszteljen.

Szabadítsd ki hatalmas közbenjárásoddal a tisztítótűzben szenvedő lelkeket, kiváltképpen azokat, akik életükben sokszor elzarándokoltak e szent helyre.

Add, hogy Szentkút áldott vize az égi kegyelmek patakja legyen lelkünk és testünk számára. Engedd, hogy ősi kegyhelyeden még sokszor megláthassuk angyali arcodat, és hódolhassunk Szent Fiadnak, az Atyával és Szentlélekkel egyetemben. Ámen.

Énekünkkel is forduljunk égi Édesanyánkhöz:

*Mária, jó anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk,
Ó nézz, ó nézz le ránk!
Hittel sok gyermeked tőled vár szép jelet,
Tőle, tőled, ó jó anyánk!*

*Refr.: Mária, jó anyánk,
Kérünk, hogy nézz le ránk !*

*Új arcok, új szavak, új eszmék hullanak,
Mégsincs, mégsincs remény!
Mégfáradt szép szemek megtörten fénylenek,
Ó mért, ó mért, ó mondd: miért? Refr.:*

*Eltévedt nemzedék két kézzel szórja szét
Minden kincsét, hitét!
Nem hisznek semmiben, nem bíznak senkiben
Ó mért, ó mért, ó mondd: miért? Refr.:*

Ezen énekünkkel most el is köszönünk Szent Fiától, aki ma is velünk volt az Oltáriszentségben.

*Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.
Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.
Áldás csengetés
Tebenned remélek, szívemből szeretlek.
Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.*

A háború kitörése óta majdnem minden szentmisénk végén felhangzik a békét kérő ének. Mi, kisemberek nem tudjuk befolyásolni a sátántól megszállott, a háborúból, az emberek és világunk tönkretételéből is hasznot húzó háttérhatalmak és zsoldosaik gonosz tevékenységét.

De van feladatunk, amit a zsolttáros így fogalmazott meg: „Őrizd nyelvedet a gonoszságtól, s ajkadat az álnok beszédétől! Hagyd el a rosszat és válaszd a jót, keresd a békét és járj a nyomában! Záróénekekben kérjük ehhez az égiek segítségét!

Béke fejedelme, szentséges Istenünk!

Úr Jézus szent Szíve, békéért esdeklünk.

***Refr.: Békét adj szívünknek, békét családuknak,
békét nemzetünknek, békét a világnak!***

Szűz Mária Szíve, béke példaképe,

Fiad szent Szívénél közbenjárónk légy te!

Refr.:

Derítsd fel hazánkra a békesség napját,

adjál világbékét, Mária, Szűzanyánk!

Refr.:

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Az én békémet adom nektek...

Taníts, Uram, elfogadni a békességre vezető út melletti nehézségeket. Úgy venni ezt a bűnös világot, ahogy Jézus tette, nem ahogy én tenném. Bízni abban, hogy Ő mindent jóra fordít, ha elfogadom az Ő akaratát és valóban boldog legyek ebben az életben, főleg pedig boldog lehessenek majd Vele az örök életben. Ámen.

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

32.

Boríts be csöndeddel, Uram!

2023. április

Tedd csendessé imádságomat, Uram.
Végy föl csened isteni gazdagságába,
abba a teljességbe,
amelyben megnyugszik lelkem.

Távolíts el belőlem mindent,
ami nem tőled származik,
amely nem a te tiszta,
áttetsző, irgalmas jelenléted...

Esti ima

Ajánlás:

Felzaklatott világunk nagyon gyors tempót diktál, minden percünket igyekeznek lefoglalni, lekötni. Az emberek félnek, nehogy lemaradjanak valamiről, még a pihenés idejét is valamiféle „fogyasztással” töltik. Mindez általában a csend teljes száműzését jelenti. Pedig az Úrral csak csendben, visszavonultságunkban van esélyünk találkozni – már, ha ez fontos számunkra...

Nagybőjti időben vegyünk erőt magunkon, fontoljuk meg, mit nyerhetünk a csendben az Úrra figyelve, illetve mit veszítünk, ha a világ zaja elsodor bennünket.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

*Színed előtt megállni, Uram, csendesen;
Testi szemeimet lezárni,
Lelki szemeimet lehunyni,
Megmaradni némán, mozdulatlan,
Feléd kitárni egész valómat:
Tiéd lenni, Örök Jelen...*

Michel Quoist imájának részlete pontos megfogalmazása nagybőjti elcsendesedésünk értelmének, céljának. Még talán módszertani útmutatást is találunk benne, csupán a megfelelő körülményeket kell megkeresnünk hozzá.

Minden nagybőjtnek elhatározásokkal indulunk neki, bízva abban, hogy előbbre jutunk Istenhez vezető utunkon. Persze, alkalmas idő egész évben van, ill. kell, hogy legyen.

A nagybőjt finisében érdemes visszagondolnunk, mennyi csendet sikerült megélnünk az idej nagybőjtben. Ehhez segítséget adhat márciusi imaóránk írott verziója, amit majd év közben is érdemes lesz elővenni, mikor elsodor bennünket életünk sok-sok zűrzavara...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2023.03.17. - 23:20

2022. április

Márciusi imaóránkra a Mindszenty iskola aulájában gyülekeztünk. Az Oltáriszentség jelenlétében énekünkkel kezdtük imádságos elmélkedésünket, majd László atya rövid bevezetőt mondott.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

A nagyböjti időszaknak lassan már a közepén járunk, talán már át is vettük a nagyböjtnek a hangulatát. Nem volt ez olyan könnyű, hiszen a nagyböjti időszakot a farsang előzi meg, amely kicsit hangos, kicsit zajos, amelyben sok a jókedv, a multság, a tánc, az ének. És Anyaszentegyházunk egyik napról a másikra azt mondja nekünk, hogy akkor most legyen csend benned és körülötted. És bizony nagyon nehéz ezt a csendet megteremteni. Akár a külső csendet, akár a belsőt. Mégis, fontos számunkra ez a csend, hiszen ebben tud megszólítani bennünket az Isten. Ebben a csendben tudjuk csak észrevenni azt, hogy mit akar üzeni nekünk az Isten.

Mai imaóránkon éppen ezért a csendről elmélkedjünk!

Nagyböjti időszakban vagyunk, ilyenkor kicsit visszafogottabban igyekszünk élni mind testileg, mind lelkileg. A farsangi harsányabb életvitelünket most félretesszük, próbálunk befelé tekinteni, ahol önmagunkkal és Istennel is szeretnénk találkozni. Belső motivációinkat megpróbáljuk értelmezni: Mi is mozgat bennünket, milyen irányba haladunk? Mindezekhez elengedhetetlenül szükséges a csend – kívül és belül.

Mai világunkban a csend megvalósításához komoly erőfeszítéseket kell tennünk, hiszen óriási zaj vesz körül bennünket. És a mi szívünket, lelkünket is *száz indulat zsi bongó népe lakja* – ahogy Bódás János fogalmaz. Isten nem erőszakos. Halk hangját kihallani ebből a zajtengerből nem lehet.

Már most az a kérdés: Valóban szeretnénk-e Istenhez közelebb kerülni, Vele találkozni? Ha igen, akkor időről-időre mindenképpen ki kell szakadnunk a ránk telepedő külvilágból. Néha még legközelebbi hozzátartozóinktól is kicsit el kell szakadnunk, hogy léleekben megerősödjünk majd vissza.

A csend, a nyugodt körülmények között végzett önvizsgálat, elmélkedés emberi létünk nagyon fontos szelete. De a gondolkodó ember – a homo sapiens – minden diktatórikus államgépezet számára veszélyt jelent. Elég sok ez irányú történelmi tapasztalattal rendelkezünk.

A mai, báránybőrbe bújtatott ordas ideológiáknak szintén nagy ellensége a gondolkodó, helyes értékrenddel élő ember, aki nem dől be hangzatos, valójában az emberiséget tönkre tevő elméleteknek, felszabadító ideológiáknak. Részükről **ezért** ez a hatalmas zajkeltés, – tapasztaljuk a médián keresztül. Ők majd megmondják, mi a jó a világnak, meg neked, csak nehogy elkezdj gondolkodni.

Zaj vagy csend? Legalább nagybőjtben válasszuk a csendet, hogy életünk fő irányát el ne tévesszük! Mai imaórákon gondolkodjunk el azon, mit is adhat nekünk a csend, meghitt perceink, óráink, amikor befele és felfele figyelünk. Kezdjük Gyökössy Endre református lelkész tömör megfogalmazásával.

Gyökössy Endre: Csend

Minden, ami igazán fontos, csöndben történik.

Csőndben pattan a rügy és nyílik a virág,

Csőndben hajnalodik és alkonyodik.

Csőndben, lehunyt szemmel látunk túl a láthatón.

Csőndben, lábujjhegyen lehet csak lényünk belső rejtekébe lépni, ahová Jézus is elvonult, még tanítványai elől is.

Hol egy hegytetőre, hol a pusztába, oda, ahol a Hang beszélt vele.

Ilyenkor nem volt magányos, csak egyedül maradt.

Látszólag egyedül.

Az ilyen egyedüllét nem délibáb.

Nem a csalódottak menedéke,

nem a rezignáltan menekülők elefántcsonttornya,

hanem az elfelejtett kozmikus dimenzió,

a megcsendülő csend dimenziója,

ahol összeér az ég a földdel, az innen-való a túlnan-valóval.

Ahol mindig kigyullad valami csipkebokor, mint Mózesnek a pusztában,

és beszélni kezd hozzánk Isten.

Ebben a csöndben mi is otthon lehetünk:

az elhagyott Óhazában, bárhol, bármikor.

A mi ürességünk fél, megijed a csendtől. Nincs hozzászokva, és netán olyan megállapításokra is juthat, hogy: hoppá, ezen és ezen a téren rossz irányba haladok. Akkor pedig változtatnom kell, – kellene!
Sík Sándor kicsit másképp fogalmaz, de a lényeg ugyanaz.

Sík Sándor: Ó tiszta csend!

Hallgass el egy kicsit, te mocskos utcalárma!
Legyen ablakod, ajtód, a füled is bezárva;
És állítsd el a rádiót.
Lelkem, celládba térj s földig zuhanni engedd
Figyelmed függönyét, úgy ünnepeld a csendet
És benne minden földi jót.

Hallgatva ünnepeld csendjét az értelemnek,
Melyben a gondolat villámai teremnek,
A zengő percek ihletét,
Melyben kibomlanak a lélek mérhetetlen
Arkangyal-szárnyai, s szóban elférhetetlen
Zenét suhog a szent setét.

A hallgatást idézd, a szívek drága csendjét,
Amelyben megfogán a két-malasztú szentség:
Hűség, barátság, szerelem.
Ó sírig és síron túl mosolygó szent szövétnek,
Amely odalent nőttél a lét előtti létnek
Hangtalan örvényeiben!

És csukló térdeden imádd a csendek csendjét,
Amelyben önmagával beszél a Végtelenség,
A hallhatatlan hallható.
Térden virraszt az éj és mindeneken csend ül,
Amikor a magát megtárho Végtelenből
A föld szívére száll a szó.

Emlékszel: Hóreben, barlangja odujából
Milyen borzongva leste a zord Illés, a látó,
Az Istent, aki elvonul.
Milyen hiába leste sebes szél viharában,
A földrengésben is, a tűzben is hiában:
Suttogó szellőn járt az Úr.

Gépkattogása közt a rohanó jelennek
Engedj, ó tiszta csend, csendje a Végtelennek,
Egy pillanatnyi pihenést.
Hagymázos homlokom lágy ujjaiddal főd el,
Leheld be lelkemet templomi hűvösöddel:
Csak az él, aki benned él.

Csak az él, akiben a lélek tiszta csöndjén
Némán izzani kezd a titokzatos tömjén
S füstjén az Angyal megjelen.
És ámuló szeméről a fátylakat leoldja,
Az Angyal, az Istennek alázatos heroldja:
A csend-foganta Kegyelem.

„Csak az él, aki benned él.” A szokásból, vagy a vasárnapi keresztény-
ségünkől ebbe az irányba kell haladnunk! És ebben nem vagyunk magunkra
hagyva. Az Úr elénk jön segítségével: szeretetével, irgalmával, kegyelmével.
Énekeljünk.

Kegyelmed, Úr Jézus, oly végtelen! Nem hagyta el elveszni bűn mélyében!

||: Keresztfának titkait mondtad el, és meg is értette szívem,

Hogy drága véred folyt a bűneimért! :||

Szentségben élni veled, Uram, szolgálni Téged, nincs boldogabb!

||: Küldd le ránk áldott szellemed, töltsd be, Úr Jézus a szíveket,

Hogy együtt áldjuk drága szent neved! :||

A csendet időnként mi magunk törjük meg fölösleges, talán értelmetlen,
üres, esetleg ártalmas beszédünkkel. Találtam egy szólást, ide illik: „*Mielőtt
megszólalsz, gondold meg, szebb-e amit mondani akarsz, mint a csend, amit
megszakítasz.*” Erről a fajta csendről Teréz anya is ajánlást fogalmazott meg.

Teréz anya: A hallgatás értéke

Mottó a 140. zsolnárból: "Uram, állíts szájam elé őrséget,

és ajkam kapujához rendelj védelmet"

A hallgatás szelídség,

amikor nem szólsz, ha bántanak,

amikor nem keresed a magad igazát,

amikor hagyod, hogy Isten

védelmezzen téged.

a hallgatás szelídség.

A hallgatás irgalom,
amikor nem feded fel testvéreid hibáit;
amikor készségesen megbocsátasz anélkül,
hogy a történeteket felemlgetnéd,
amikor nem ítélsz, hanem imádkozol,
a hallgatás irgalom.

A hallgatás türelem,
amikor zúgolódás nélkül fogadod
a szenvedést,
amikor nem keresel emberi vigaszt,
amikor nem aggódsz, hanem türelmesen
várod, hogy "a mag" kicsírázzék,
a hallgatás türelem.

A hallgatás alázat,
amikor nincs versengés,
amikor belátod, hogy a másik jobb nálad,
amikor hagyod, hogy testvéreid
kibontakozzanak, növekedjenek és érlelődjének,
amikor örvendezve mindent elhagysz az Úrért,
amikor cselekedeteidet félreértik,
amikor másoknak hagyod a vállalkozás dicsőségét,
a hallgatás alázat.

A hallgatás hit,
amikor nyugodtan vársz, mert tudod,
hogy az Úr fog cselekedni,
amikor lemondasz a világról,
hogy az Úrral lehess,
amikor nem törődsz azzal,
hogy megértsenek téged, mert elegendő
neked, hogy az Úr megért,
a hallgatás hit.

A hallgatás imádat,
amikor átkarolod a keresztet, anélkül,
hogy megkérdeznéd: "Miért?"
a hallgatás imádat.

"Jézus hallgatott" (Mt 26,63)

Sajnos, ilyen mélységű hittől mi még kicsit távolabb vagyunk. Közös imánkkal, Thomas Merton szavaival valljuk is meg, és kérjük az Úr segítségét:

Uram, fogalmam sincs róla, merre tartok! Nem látom az utat magam előtt. Nem tudom bizonyosan, hol fog végződni. Magamat sem ismerem igazán: úgy gondolom a Te akarodat követem, ez azonban nem jelenti azt, hogy tényleg azt is teszem. De kívánok Neked tetszeni, és hiszem, hogy ez a kívánság valóban tetszik Neked. S remélem, hogy mindenben, amit csak teszek, ez a vágy vezet. Remélem, sohasem fogok ettől a vágytól függetlenül bármit is tenni és tudom: ha így cselekszem, Te a helyes úton fogsz vezetni még akkor is, ha talán semmit sem tudok róla. Azért mindig bízni akarok Benned, még ha úgy is látszik, hogy eltévedtem, és a halál árnyékában járok. Nem akarok félni, mert Te mindig velem vagy és sohasem fogod hagyni, hogy egyedül szálljak szembe a rám leselkedő veszedelmekkel. Ámen.

A csend és az alázat valahogy a lelkünk mélyén összekapcsolható, össze is kapcsolódik. Az erőszakkal szemben a csend a leghatásosabb fegyver. Fontoljuk meg Sík Sándor ajánlását.

Sík Sándor: Légy csendességben!

Légy csendességben: Isten hogyha hív,
Halkan szólít, mint pásztorhangu síp.
Kelj fel, és indulj engedelmesen,
Kutyuska-vígan, bárány-csendesen.

Ha futni verne vesszős szenvedély,
Ne gondold vele: menj és mendegélj.
Ha futva hágy el bárki, meg se nézd:
Csak el ne vétsed a csilingelést.

Ne nézz se jobbfelé, se balfelé:
Csak az egyenes út az Istené.
Hátad mögött ha mennydörög, se bánd,
Te csak sűrödj a hívó síp iránt.

Ha éjbe vész is előtted az út,
Megsimogasd a síró kisfiút,
Ha sívó örvény örvénynek kiált,
Te kikerüld a szepegő csigát.

A hangos ember érot nem teremti;
Az erőszaknál erősebb a csend.
Ha szeges-öv, ha véres máglyaláng:
Te mosolyogj, és mondd, hogy Miatyánk.

S ha tán a hang a véres Hegyre vitt,
Hol elveszik a világ bűneit,
Szelíden lépj a szegezők elé:
A nyíró béres is a Pásztoré.

Talán az én generációm, az idősebbek már jobban megértik és gyakorolják is a csendet. Igaz, sokakat az életkörülményeik is az elcsendesedés felé terelgetik. De fogalmazhatunk úgy is, hogy idősödve letisztulnak, helyükre kerülnek életünk dolgai. Szent-Gály Kata gyönyörűen vall erről Testamentum című versében.

...Legyetek szegények, újra mondom,
különösen a szép szavakban.
Hang nélkül jobban énekel
a belső dallam.
Higgyétek el: én tapasztaltam.

Keveset szóljatok még az Úrról is:
az Igét csendben mondja az Atya,
csendes mindig a tükröződés,
csendes a virág illata.

Ti is tehát
a Szót mondjátok szótlánul tovább:
beszéljen maga az élet, -
ahogyan bátyánk, a Nap,
meg nénikénk, a Hold,
hallgatva küldik a sugarakat...

Szent-Gály Kata: Testamentum (részlet)

Szent-Gály Kata keresztútjának egy gondolatát is ide kapcsolom:
„Szeressük a csendet, melyben tetté érik bennünk a gondolat.” Ezt fontos tudatosítanunk magunkban, tegyük is erről vallomást közös imánkkal:

***Istentől jövök, Istené vagyok, Istenért kell élnem!
Ahogy létezem nem kaphattam mástól, csak Istentől, úgy létezzem nem
is szolgálhatok mást, mint Istent. Hogy a világon vagyok, az nem
szükség szerű, de ha már így van, mindenképpen Istenhez kell tartoznom.
Nekem minden Istenről beszél, minden Istenhez vezet, és Istenhez emel
föl. Istenem! Egészen a tied akarok lenni! Add, hogy mindenképpen fölött
csak téged szeresselek, csak érted éljek, hogy mind jobban tapasztaljam,
mekkora boldogság hozzád tartozni, és a tiédnek lenni! Ámen.***

Közös énekünkkel köszönjük meg, hogy már eddig eljuthattunk a felismerésben, hitünkben:

***Köszönöm Jézus, köszönöm Jézus,
köszönöm Uram, hogy szeretsz engem!
Köszönöm Jézus, köszönöm Jézus,
köszönöm Uram, hogy szeretsz engem!***

***A Golgotára ment, és meghalt értem,
köszönöm Uram, hogy szeretsz engem!
A Golgotára ment, és meghalt értem,
köszönöm Uram, hogy szeretsz engem!***

***A harmadik napon, Ő feltámadott,
köszönöm Uram, hogy szeretsz engem!
A harmadik napon, Ő feltámadott,
köszönöm Uram, hogy szeretsz engem!***

Ahogy már szó volt róla, a csend nem öncélú, hanem általa éppen Istenhez és önmagunkhoz juthatunk közelebb, és meghatározhatjuk, vagy éppen meg is változtathatjuk életvitelünk irányát, például családjainkban. Néhány gondolat blog bejegyzésekből:

Azt gondolom, hogy a mai világ fejtetőre van állítva, és sok a szenvedés azért, mert oly kevés a szeretet az otthonokban és a családi életben. Nincs időnk a gyermekeinkre, nincs időnk egymásra, nincs időnk élvezni egymás jelenlétét...

A szeretet az otthonainkban kezdődik; a szeretet az otthonokban lakik, és ezért van a sok szenvedés és szerencsétlenség a világban... Úgy tűnik, manapság mindenki szörnyű sietségben van, türelmetlenül a minél nagyobb siker, fejlődés, gazdagság és más hasonlók elérésében, a gyermekeknek

pedig szüleik idejéből oly kevés jut. A szülőknek nincs idejük egymásra és így a családokban kezdődik a világ békéjének felbomlása...

Legyek én gyertya, csendes eszköz, szolgálja az égi fénynek. Hogyha Istenem úgy akarja, ne tudjam kiért, s kikért égek... (*Internet*)

Ha a szentek életére tekintünk, szinte mindegyiknél megtaláljuk az elvonuló, csendes időszakokat. Ekkor olyan belső tudásra tesznek szert, amivel a hozzájuk fordulóknak segítséget, ma úgy mondanánk: életvezetési bölcsességet tudnak átadni. Példájukon láthatjuk, hogy ez az aktív csend, az Istenre fordított idő termékennyé válik. Bárcsak mi is megtapasztalnánk életünkben a megvalósított, megélt csendjeink ilyen gyümölcsseit! Akkor mi is **Assisi Szent Ferenc imájához** hasonlót fogalmazzunk meg.

Uram, tégy engem békéd eszközévé, hogy
Ahol gyűlölet lakik, oda szeretetet vigyek,
Ahol bántás, oda megbocsátást,
Ahol széthúzás, oda egyetértést,
Ahol tévedés, oda igazságot;
Ahol kétely, oda hitet,
Ahol kétségbeesés, oda reményt;
Ahol szomorúság, oda örömet.

Uram, add,
Hogy inkább én igyekezzek vigasztalni,
Mintsemhogynak vigaszt várjak;
Inkább én törekedjek másokat megérteni,
Mint hogy megértést óhajtsak;
Inkább szeressek,
Mint hogy szeretetet igényeljek.
Mert önmagunkat elfelejtve találjuk meg magunkat;
Ha megbocsátunk, akkor nyerünk bocsánatot;
S ha meghalunk, akkor ébredünk örök életre. Ámen.

A csend nemcsak az alázat rokona, hanem a türelemé is. Néha sürgetjük Istent... Mert Isten országa itt a földön nem a mi elképzeléseink szerint alakul:

Győri József: Az olajfák hegyén

Ne menj el, Mesterünk!
Urunk, maradj velünk!
Árván hagynád kis sereged?
Nem folytatnád nagy művedet?
A keresztfán kiszenvetél.
A halálból vissza jöttél.
Ugyan mi lehet még hátra,
Hogy Izráel királysága
Dicsőségben helyreálljon,
S tudják, lássák a világon:
A megcsúfolt Jézus az Úr,
Minden ellenség porba hull.
Ne menj el, Mesterünk!
Urunk, maradj velünk!

Nyugtalan vándorok!
Nem a ti dolgotok
Készíteni a terveket,
Kitűzni a mérföldeket,
Időket és alkalmakat;
Atyám rendezí azokat.
Legyen türelmes hitetek,
Ne képzelődjék szívetek,
Mintha az Ő menetrendje
A ti kezetekbe lenne.
Nyugtalan vándorok,
Nem a ti dolgotok.

Mennyei vándorok,
Ez a ti dolgotok:
Gyermekszívvel esdekelní.
Lelket, tüzet kérni, nyerni,
Elindulni szenvedéllyel;
Szóval, tettel, könnyel, vérrel
Tanúskodni a nagy perben.
Ébreszteni az emberben,
A fehérben, feketében,
S sárgában, mindegyikben
A bizalmat Jézus felé,
A honvágyat a menny felé.
Könnyes vetés a részetek,
Aratni újra itt leszek,
S vélem az angyalok. -
Ez a ti dolgotok!

Igen, keressük a helyünket a világban, emberi környezetünkben.
Kétségeinkre hitünk ad választ. És iránytűnk is van – ha nem a magunk
erejére hagyatkozunk! Énekeljünk:

Te vagy a fény a szívemben, Jézus, add, hogy ne szólhasson bennem a sötét!

Te vagy a fény a szívemben, Jézus, Krisztus, jöjj, Te vezess utamon!

Folytassuk az ének gondolatát azzal, hogy nagyböjti elcsendesedésünk középpontjában Jézus megváltó életáldozata van, és Rá tekintve szembe-sülünk gyarlóságunkkal:

J. Simon Aranka: Nagyböjt idején

Nem értem Uram, hogy amikor elbukom,
vagy szívemet bánat rút férge rágja,
miért csak akkor gondolok Rád,
s a könnyes Golgotára?

Miért merítem oly könnyen feledésbe
Neved, s áldozatod bús, véres vásznát,
amíg jólét zsíros szaga tölti orrom,
és hazug öröm jár át?

Hányszor, de hányszor ítételek titokban
- minden tettetted, szavadat feledve,
csak hogy magamat látszat-tisztára mossam -
kínhalálra, keresztre?

Lásd, így nagyböjt idején megpendül a húr,
az elhangolódott lelkiismeret,
valami rezdül belül, valami kigyúl,
szeretnék gyónni Neked,

elsírni minden pazarlást, mindent, ami
elvitt Tőled, s szorongat torkot, életet,
bénító félelmeket, szóbilincseket,
s bízni, hogy még kérhetek,

hogy imám nem szórja majd szét a kósza szél,
mert értem haltál megbocsátón, szelíden,
mert a keresztre helyettem is fölmentél,
most már elhiszem, igen,

mert hinni akarom, hogy Megváltóm vagy Te,
hogy egyedül értem adtad véredet,
s ha költő lennék, írnék Nevednek
ezer himnuszt és dicséretet!

Kérlek, kenj gyógyírt minden bűnös szavamra, mellyel
csikorogva, durván megtagadtalak,
mert boldogok, kik Téged minden áldott nap
teljes szívükből megvallanak.

Igen, mi ilyen értelemben szeretnénk boldogok lenni. Nemcsak
eszünkkel, hanem szívünkkel, lelkünkkel – és tetteinkkel is meg akarjuk
vallani Mesterünket – minden áldott nap. Ezzel a szándékkal mára
elköszönünk az Oltáriszentségben ma is velünk tartó Jézusunktól:

*Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.
Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.*

Áldás *csengetés*

*Tebenned remélek, szívemből szeretlek.
Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.*

A ma esti gondolatokból vigyük haza párat, és a nagybőjt hátralévő
idejében barátkozunk a csennel, hogy majd bennünk is tetté érjenek a
gondolatok. Befejező imánk erre hangoljon bennünket!

Boríts be csöndeddal *(esti imádság)*

Tedd csendessé imádságomat, Uram.
Végy föl cseneded isteni gazdagságába,
abba a teljességbe,
amelyben megnyugszik lelkem.

Távolíts el belőlem mindent,
ami nem tőled származik,
amely nem a te tiszta,
áttetsző, irgalmas jelenléted.

Csitítsd el vágyaimat,
képzelgéseimet,
szorongásaimat,
indulataimat és szenvedélyeimet.
Borítsd be csöndeddel
panaszaimat.

Járd át csöndeddel
türelmetlen természetemet,
ne legyek hangoskodó és önző
se szavaimban, se tetteimben.

Borítsd be csöndeddel
imádságomat is,
hogy tiszta vágyakozássá egyszerűsödjék,
amely egyedül reád tekint.

Szálljon le csönded lényem legmélyére,
és váljék hatékonyá,
hogy fölemeljen hozzád,
szeretetedbe. Ámen.

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

33.

Virraszatok és imádkozzatok!

2023. nagycsütörtök

Atyám, Te látod gyötrődésemet.
Megpróbált szívvel tekintek fel Rád.
Hozsánát zengő nagy néptől idáig
Könnyem öntözte e földnek porát.
Köröttem csend van, alvó tanítványok.
Olajfák fölött a hold megtörött.
Hosszú az út még, amelyet kimértél –
Meg kell hálnom a két lator között.

Kárász Izabella: Ima az utolsó éjszakán

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

2004 nagycsütörtökén elkezdtem valamit, ami úgy tűnik, életképes, bevált: irodalmi szövegekből, imákból, nagybőjti énekekből összeállítottam egy elmélkedési anyagot a közös virrasztáshoz...

A virrasztás hagyománya régebben is élt plébániánkon, a módszert viszont én Cserpes Jenő atyától, korábbi plébánosunktól „kölsönöztem”. Ő nemcsak nagycsütörtökön, hanem sok szentmisei homíliájában is előszeretettel idézett vallási irodalomból. Ezeket keresztül bizony érzelmi húrjainkat is meg tudta „zengetni”. Meggyőződésem, hogy a hitélmények érzelmi síkon hatásosabban tudnak működni, mintha csak az észet célozzuk meg.

Bocsássanak meg nekem a teológusok, hittudósok – bár nagyon fontos a fogalmak precíz megfogalmazása, értelmezése, magyarázása – nekem egy szép vers olykor többet ad, többet mond Jézusról, tanításáról, mint kristálytisztá fejtegetések sora... Úgy tűnik, plébániánkon többen is így lehetnek ezzel, hiszen idei virrasztásunkkal már a huszadik évet kezdjük imaóráink sorozatával, ezen egyedi, „helyi műfajjal”, – és még mindig van rá igény.

Bár a nagycsütörtök „kilóg” a havi alkalmakból, tartalma miatt mégis szeretettel ajánlom ezt a füzetet a kedves Testvéreknek egyéni elmélkedéshez – az év folyamán bármikor!

Isten a szeretet... 1Jn 4,16 A felfoghatatlanhoz keressük a kapaszkodókat...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben.

2023. nagycsütörtök

Buzgó szívvel ünnepeljük Üdvözítőnk kínjait!

Virrasztás nagycsütörtökön – 2023. április

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Ezen az estén, amikor célegyenesbe fordult Jézus megváltó művének beteljesedése, együtt érző szívvel virrasztunk vele egy órát. Most ezzel jelezzük hálánkat és szeretetünket –, ami minden igyekezetünk ellenére is csak gyarló válasz Isten végtelen szeretetére. Ez a gyarlóság, elégtelenség nem feltétlen a hálátlanságunkból vagy gonoszságunkból ered. Ahogy a tanítványok, az apostolok, mi is nehezen értjük, mi is történt, mi történik velünk.

Először röviden foglaljuk össze a ma esti történéseket.

Dsida Jenő: Nagycsütörtök

A szél suhogva borzong
az olajfa-lombokon.
A kanyargós úton, által az erdőn
tömöttsorú fáklyások jönnek.

Testemet ételül adtam,
véretem italul adtam,
könnyel mostam meg lábaitokat;
Mégis egyedül maradtam.

Hajnal-derengés borzong
a sötét lombokon.
Júdás után, által az erdőn
sátánarcú fáklyások jönnek.

Testvéreim, tanítványaim!
Égignyúló kemény kereszten
holnap megölnék engem!
És ti alusztok, mélyen alusztok!

Ennek az estének a folytatása Jézus számára – a lelki szenvedések után, ill. azt tetézendő – a fizikai szenvedések, gyötrelmek kezdete és a halálíg történő kiteljesedése. Az út az utolsó vacsora terméből a golgotai kereszthez vezetett. Énekeljünk!

*Hogyha hozzád járulunk, szemünk könnybe lábad.
Úgy csókoljuk, ó Urunk, drága keresztfádat,
Amelyen kegyetlen kínozták szent tested,
Amelyet szent kebled drága vére festett.*

*Krisztusnak szent keresztje, győzedelmi zászlónk,
Amellyel megszerezte üdvünket Megváltónk.
Hitünknek, üdvünknek drága szent jelvénye,
Szent kereszt, te jelezd: mily nagy hitünk fénye.*

A ma esti történésekben a különböző résztvevők szemszögéből figyeljük az eseményeket – és magunkat is odaképzeltük. És állást is foglalunk pro és kontra egy-egy résztvevővel kapcsolatban.

Albert Zsuzsa: Feltámadás előtt

Emlékeztek majd erre a kertre
és erre az éjre, mikor
a holdat felhő takarta
s ő elment hogy eláruljon engem.
Majd engem láttok mindig az utcán,
énrám ismertek minden idegenben,
olyan nehéz lesz elviselni,
hogy nélkülem éltek.
De most
arcomról szakad a verejték,
alattam sötét a város,
házak és tetők,
fekete s még feketébb.
A kerten túl lopakodnak erre,
takarja őket fa, bokor, kerítés,
sötét a sötétet, pissz se
hallik, csak áruló surranás
a levegő zaja.
S ti alusztok.

Ez az elalvás-dolog izgat bennünket. Talán ott legbelül el is ítéljük a tanítványokat. Persze, így utólag könnyebb együtt érzőnek lenni –, de a dolgok beteljesedése előtt az apostolok egyszerűen nem tudták felfogni az események ezen kifejtését, ennek az órának a súlyát.

Pákolitz István: Getszemáné

Hát jól kiválasztotta őket az biztos

Alig kődobásnyira
javában aludt mind a három

Pedig csak azt kérte
hogy egy órányit virrasztanának vele

Valamicske bort is ittak
attól nehezedett volna el szemük?

Az a kődobásnyi távolság mérhetetlen

Mérhetetlen
mert nem az Isten Fia - az Ember volt
végtelenül elhagyatva
Az Ember
aki vérrel verejtékezett
az előre megélt szenvedésben

S mégis maradt annyi ereje
hogy mentegesse az álomszuszékok gyarlóságát
„A lélek ugyan kész, de a test erőtlen”

A lélek is csak arra volt kész
hogy futni segítsen
az erőtlen lábaknak

Bizony, a mi lelkiezőnk is időnként csak a futáshoz, a megfutamodáshoz elegendő. Nem így Máriáé. Ő végig elkísérte Szent Fiát a győtrelemek útján. Ott volt a kereszt alatt is. Álljunk oda mellé közös énekünkkel.

Áll a győtrött Istenanyja, kín az arcát könnybe vonja.

Úgy siratja Szent Fiát, úgy siratja Szent Fiát.

Gyász a lelkét meggyőtorzte, kín és bánat összetörte,

Törnek éle járta át, törnek éle járta át.

Ó mi nagy volt ama drága Szűzanya szomorúsága, Egyszülött Szent Magzatán, egyszülött Szent Magzatán.

Jézus ott a Getszemáni kertben egyedül maradt: ez az Ember Jézus végső magánya, amikor a halálra készül. Ez minden ember útja is, azon a szűk kapun egyedül kell mindenkinek átmenni. Jézus ezt tudatosan, az Atya akaratát teljesítve élte meg.

Bárdosi Németh János: Olajfák Hegyén

Még a tanítványok hű szemekkel
őrizték fénylő mozdulatodat,
merész homlokod fényét itták bátran.
Körül susogott a csönd,
zizzent fákön a friss levél.
Legenda voltál. Csak sötét szemed
ibolyás rezdülése rebkent,
titkot takart, mit egyedül Neked
mutatott meg a Végzet anyyala.
A kereszt jele izzott már vörösen,
alvadt vérrel és komor szegekkel.
Tudtad, hogy az Embernek Fia
így lehet Isten:
szárnyas Gondolat.

S a homlokod, mint megfeszített íj
pattant, feszült,
a vértől gyöngyözött.
Aztán, ahogy a hajnal kilobbant,
láttad az utat,
melyen menni kell majd,
vonszolni tested vad kínok alatt,
akkor a lélek szárnyakat kapott,
oly könnyű lettél, bátor és erős
s magad bízattad Júdást,
aki félt,
hogy testedet a törvény töltse be,
s Te is betöltsd az Atya szavát.

Emberi utunkon – Jézushoz hasonlóan – mi is az Atya irgalmába kapaszkodunk, abban bízunk, remélünk. Mi is az Atya akaratát keressük. Az utolsó vacsora alkalmával Jézus főpapi imájában még egy utolsó tanítást, mintegy összefoglalást ad az Atyához való viszonyulásáról, a vele való egységéről:

¹E szavak után Jézus az égre emelte tekintetét, és így imádkozott: „Atyám, elérkezett az óra. Dicsőítsd meg Fiadat, hogy Fiad is megdicsőítsen téged. ²Hatalmat adtál neki minden ember fölött, hogy akiket neki adtál, azoknak örök életet adjon. ³Az az örök élet, hogy ismerjenek téged, az egyedüli igaz Istent és akit küldtél, Jézus Krisztust. ⁴Én megdicsőítettelek a földön: a feladatot, amelynek az elvégzését rám bízta, elvégeztem. ⁵Most te is dicsőíts meg, Atyám, magadnál: részesíts abban a dicsőségben, amelyben részem volt nálad, mielőtt a világ lett.

⁶Kinyilatkoztattam nevedet az embereknek, akiket a világból nekem adtál. A tiéd voltak, s nekem adta őket, és megtartották tanításodat. ⁷Most már tudják, hogy minden, amit nekem adtál, tőled van. ⁸A tanítást, amit kaptam tőled, továbbadtam nekik. El is fogadták, s ezzel valóban elismerték, hogy tőled jöttem, és elhitték, hogy te küldtél engem. ⁹Értük könyörgök. Nem a viláért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, ¹⁰mert a tiéd - hiszen ami az enyém, az a tied, s ami a tied, az az enyém -, és én megdicsőültem bennük. ¹¹Én nem maradok tovább a világban, de ők a világban maradnak, én meg visszatérek hozzád. Szent Atyám, tartsd meg őket a nevedben, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi. ¹²Amíg velük voltam, megőriztem őket a nevedben, akiket nekem adtál. Megőriztem őket, senki más nem vett el közülük, csak a kárhozat fia, így beteljesedett az Írás. ¹³Most visszatérek hozzád, ezeket pedig elmondom a világban, hogy örömöm teljesen az övék legyen. ¹⁴Átadtam nekik tanításodat, de a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való. ¹⁵Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól. ¹⁶Hiszen nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való. ¹⁷Szenteld meg őket az igazságban, mert hiszen a tanításod igazság. ¹⁸Amint te a világba küldtél, úgy küldöm én is őket a világba. ¹⁹Értük szentelem magamat, hogy ők is szentek legyenek az igazságban.

²⁰De nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik a szavukra hinni fognak bennem. ²¹Legyenek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám bennem vagy s én benned, úgy legyenek ők is eggyé bennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.

²²Megosztottam velük a dicsőséget, amelyben részesítettél, hogy egygé legyenek, amint mi egy vagyunk: ²³én bennük, te bennem, hogy így ők is teljesen egygé legyenek, s megtudja a világ, hogy te küldtél engem, és szereted őket, amint engem szeretted. ²⁴Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol vagyok, s lássák dicsőségemet, amelyben részesítettél, mivel már a világ teremtése előtt szeretted. ²⁵Én igazságos Atyám! A világ nem ismert meg, de én ismerlek, s ők is felismerték, hogy te küldtél. ²⁶Megismertettem velük nevedet, és ezután is megismertetem, hogy a szeretet, amellyel szeretsz, bennük legyen, s én is bennük legyek.”

Jn 17, 1-26

Kereszténységünk lényege tehát, amint Jézus imájából hallottuk, a szereteteli egység az Istennel és általa testvéreinkkel. Bárcsak jól tudnánk ezt megélni! Énekeljünk!

Bűnbánóknak menedéke, trónusodhoz eljövünk.

Ah, mert máshol nincs üdv s béke, Jézus, irgalmazz nekünk.

Szenvedésed drága árán váltottad meg életünk.

Ó ne hagyj el minket árván, Jézus kegyelmezz nekünk.

Életünk döntések sorozata. Jó és rossz döntéseké. És időnként nekünk szegezik a kérdést: Krisztus vagy Barabás?

Túrmezei Erzsébet: Pilátus udvarán

Már fejsze csattog hajnal óta,
tompán zuhog a kalapács.
Ma valakit még megsiratnak,
Krisztus, vagy Barabás...

Sorsdöntő óra súlyosul rám.
Pilátus zsúfolt udvarán
mind a ketten előttem állnak,
Melyiket akarom?

Barabás ... úgy áll, mint az élet.
Daccal hátrafeszül a nyak.
Merészen villanó szemében
Tüzek parázslanak.

Mozdul acélos karja,
Feszíti, törne már elő
gátat szakító áradatban
a lázadó erő.

Pogány hatalom ... pogány szépség
és pogány élni akarás.
Igen, a testnek és a földnek
Krisztus, vagy Barabás?

Farizeusok bujtogatnak:
Te Barabással vagy rokon,
Tenlázadásod lásd meg ott a
merész vonásokon!

Te megtagadod ezt a földet?
Te megtagadnád magadat?
Krisztust feszítted a keresztre,
Barabást ne tagadd!

Ők nem élhetnek mind a ketten,
S melyik idegenebb neked?
Annak a szemnek tiszta fényét
el se viselheted.

Bélpoklos, rút tisztátalannak
érezd magad, ha rádtekint!
Feszítsd meg Őt, feszítsd keresztre,
hogy úr lehess megint!

A fejsze is utolsót csattant,
nem suhog már a kalapács.
Kész a kereszt és vár és kérdez:
Krisztus, vagy Barabás?

Pogány erő és pogány szépség ...
Tagadjak mindent ... magamat? ...
Barabást feszítsd meg, Pilátus,
Krisztus legyen szabad!

Azóta is nap mint nap jő
a sorsdöntő súlyos perc felém,
s új választásra hív: Ki éljen?
Ki éljen? Ő vagy én?

Én ... földi, poklos és fekélyes ...
Ő olyan égi, tiszta, más.
És mégis Ő, a Krisztus éljen,
Sohase Barabás!

Elébe hullok, s tisztasága
ítél, megfeszít, eltemet,
Aztán keze, - újjáteremtőn
érinti lelkemet.

A halálfélelmében vérrel verejtékező Krisztust kérjük, hogy életünkben jó döntéseket tudjunk hozni, egyre kevesebb ballépésünk felett kelljen bánkódnunk és bűnbánatot tartanunk. Imádkozzunk Barsi Balázs atya szavaival.

Uram Jézus, aki emberi és isteni szíved megszentelt érzelmeivel itt jelen vagy, és így magunk előtt láthatjuk a Getszemáni kert haláltusájában megnyilvánuló engedelmességedet és szeretetedet, kérünk Téged, töltsd be szívünket bűneink felett érzett őszinte bánattal, s add, hogy úgy hordozzuk kereszttünket, amint Te hordoztad, az engesztelés és a bűnbánat szellemében. Engedd, hogy viszonzásul azért a szeretetért, amellyel a Getszemáni kertben értünk, bűnösökért vállaltad a szenvedéseket, mi is hálás szívvel szeressük Téged. Ámen.

Mi, emberek különbözőek vagyunk. Járjuk életünk rögös útjait. Emberekkel hoz össze a sors, akik így-úgy hatással vannak ránk. Egy biztos, aki Krisztussal találkozott, annak megváltozik az élete.

Most két szereplőjéről hallunk a nagyheti történeteknek. A költői megfogalmazás nem biztos, hogy fedí a valóságot, de hogy a Jézussal való találkozásuk mindkettőre hatással volt, az bizonyos.

Reményik Sándor: Pilátus

A pörnek vége. Elvégeztetett...
Véres a kereszt tövében a fű.
A helytartóban forr a néma düh
S egy gondolat tépi a másikat.

“Rongy csőcselék, én unlak titeket,
Unom a vágyatok, a hitetek,
A papjaitok ragyogó ruháját,
A mellükverő messiásokat,
A nap hevét ez átkos ég alatt,
A zagyva szókat, buja színeket,
És magamat és uramat a császárt,
Ki bíróvá tett ilyen nép felett.

‘Feszítsd meg!’ - üvöltötték a fülembé,
Amíg unottan odalöktem nékik.

Szegény bolond! Pedig csak álmodott,
Csak álmodott egy létráról az égig.
Csak álmodott, de ezeknél tán szebben.
Már szürkül fenn a Koponyák hegye –

Vajon álmodik-e még a kereszten?

Valamit szólt nékem az igazságról,
Aztán némán vérzett, ragyogott.
Gúnnyal kérdém: az igazság micsoda?
Felelé: ‘én vagyok’.

Eh, hát kicsoda nékem ez az ember?!

A csőcselék morajlott mint a tenger,
Én untam, untam amazokat, ezt is,
Egy messiással több vagy kevesebb,
Pilátus lelke nem lesz nehezebb,
És könnyebb tán ez istenverte föld,
Untam a dolgot. Odalöktem. Vége.

‘De jaj! vajon kire szállott a vére?!’

Az alkony megy, az est, az éj leszáll,
De a helytartó nyugtot nem talál.

‘Feszítsd meg!’ üvöltötték a fülembé
És nekem nem volt elég fegyverem,
Nem volt elég lándzsásom odakünn,
Vagy - vagy üres volt talán a szívem?

Eh mit bánom én, a böles szív üres,
Bús madarak, el a szívemből, hess!
‘Feszítsd meg!’ üvöltötték a fülembé,
Mi közöm hozzá? feszítétek hát,
Te véreskezű szennyes csöcselék,
Feszítsd, feszítsd meg hát a Messiást!

Él-e, meghal-e, egy marad az átok,
Isten se váltja meg ezt a világot.
Mi közöm hozzá? Feszítétek hát!
Vigyétek! - Vitték. A kereszten holt.
Ki tudja, talán mégis király volt!”

Csend most. De hallga! Most az éj kopog.
Pilátus udvarában a papok.
“Uram, mi véled egyet így nem értünk,
Ahogyan írtad, botránkozás nekünk.
Rexnek, Uram, csak ő mondta magát.
Nem készítetted jól a Golgothát!”

Ni, milyen furcsa rőt láng a szemén!
Ím, kővé vált a nádszál: oly kemény.
(Odafenn csendbe hallgat a kereszt.)
Pilátus nő, ahogy beszélni kezd:
“A Messiástok megmenteni késtem,
De négy betűt a keresztjébe véstem,
E négy betű az én becsületem,
Hajótöröttségem utolsó roncsa,
Hitetlen hitem, büszke makacsságom,
Egy akarat az akaratlanságon.

E négy betű az én becsületem.
Hadesre! ez a négy betű marad!
Ha alá kéne temetnem e várost,
Rómát, az Imperatort, magamat:
E négy betű az én becsületem!!

Papok, zsidók, hozzátok szólok nyíltan,
Halljátok: amit megírtam, megírtam.”

Benn csönd, de künn az éj zsoltárba kezd
S áll a zsoltáros éjben a kereszt.

A kereszt látványa, a golgotai Jézussal való szembesülésünk minket is
együttérzésre indít. Énekeljünk.

***Buzgó szívvel ünnepeljük Üdvözítőnk kínjait,
Szívtörőde elkísérjük Golgotára lépteit.
Ó kegyelmek fő kegyelme, mely miránk, nagy bűnösökre,
vére által árad itt.***

Most képzeljük magunkat egy másik szereplő helyébe, egy másik talál-
kozás szituációjába.

Túrmezei Erzsébet: Aki helyett a Krisztus vérzett

Emlékszem: Kemény bilincsbe verten,
bénultan ültem a hideg kövön.
Sötétség, bűn és vád töltötte el lelkem,
ijesztő csend kietlen börtönöm.

Halál: Oly mindegy. Csak nagynéha lázadt
valami bennem. Életvágy talán.
S akkor... szerettem volna összetörni
bűnt és bilincset börtönöm falán...

Neki az ajtó rozsdamart vasának
sámsonkarokkal! Ki a fényre! ki,
ahol szabad mezők ujjongva várnak,
s ahol az élet szent magvát veti!

Néha. És máskor rémek. Megremegtem:
a szívemen kemény, hideg marok.
Egy síron túli hang titkos hívása:
\\Jöjj! Jöjj Barabás!\\ - Nem! Nem akarok!

\Barabás!\ Hah, már nem a rém hívása.
Ezer torokból tör ki: Ó, elég!
Ez a halál! Jön értem. Sírom ássa
és nem kiálthatok felé: Ne még!

Most! Súlyos léptek... fegyver csörrenése...
csikordul a zár... szoborra meredt
minden tagom... egy érdes hang: \Barabás,
szabad lettél. Le a bilincseket!\

Először mint egy álom. De lehullnak
mégis. Tántorgó lábaim előtt
kitárt kapu áll. Ott kinn vár az élet.
Rám vár. Előre! Hadd köszöntsem őt!

Merre? Hová? Nagy céltalan örömmel
rohantam, mígnem bősztömegbe vitt,
zúgó tömegben torpant meg a lábam.
Pilátust láttam, népem véneit...

S ott állt egy ember: nagy, szúrótövissel
megkoronázott, véres, tört alak.
Vállán vörös palást, kezébe nádszál.
Hogy le nem roskad annyi kín alatt!

Gyöngé, törékeny. Vad lelkeimmel érzem:
szelíd, egészen más, mint én vagyok.
Arcán csend, nyugalom. Megtört szemében
valami földöntúli fény ragyog.

Ki ez az ember? Megkövülten állok.
Énrám tekint. Ki Ő? Mit véthetett?
Valaki szól: \A Názáreti Jézus.
Őt feszítik meg Barabás helyett.\

Oly hosszú út vezet a Golgotára...
Én végigjártam. Két lázas szemem
odatapadt vonagló alakjára,
ott égett minden gyilkoló szegen.

És nem tudtam többé levenni róla.
A szemek fénye... az a szent ajak...
a hulló vér... Múltott a perc, az óra.
Felejthetetlen percek és szavak.

A szívemen gigászi nagyra nőttek
láttán kemény, hideg gránithegyek:
Helyettem! Énhelyettem! Énhelyettem!
Hogy én éljek, hogy én szabad legyek!

Mikor utolsót vonaglott a teste,
mikor már minden elvégeztetett,
mentem alá a gyász hegyéről én is.
- S ölbe vettem egy síró gyermeket...

Megsimogattam... lázadó kezemmel,
mely azelőtt csak gyilkolt és rabolt.
S akkor tudtam meg, hogy Barabás meghalt.
Az ő testét fedi a sziklabolt.

Már csak szeretni, simogatni vágytam,
haladni csendesen, mint Ő haladt,
aki helyettem roskadt le a porba
Golgota útján a kereszt alatt.

Helyettem. Énhelyettem! Énhelyettem!
Ez a szó zengi át életem.
- Napfény gyanánt ez tündökölt felettem,
s ez nyitja meg a mennyet is nekem.

'Ki az? Ki zörget?' - kérdik majd. 'Barabás,
aki helyett a Krisztus vérezett.'
S kitérnek akkor ujjongó örömmel
a gyöngykaput fehér angyalkezek.

A nagyhét történésein elmélkedve magunknak is felteszünk efféle kérdéseket: „Ó, keresztre feszített tiszta lény, ki vagy tehát?”

Makovei János: A töviskoronás király

Nagy tömeg kíséri...
Jerikóból Jeruzsálembe ma diadalút vezet.
Ilyen ünneplésre
Izráel legvénebb írástudója sem emlékezett.
Pálmaágak hullnak
Diadalkiáltás száll messze... és száll egyre...
A ködös völgyből
Víg örömet ígérő, büszke, magas hegyre.
Király Ő, ki itt vonul
Népe az, ki eljött ma hozsannát zengeni.
Mindenki zajos és
A hangulat felségesen sodró és oly' ünnepi.
Ő csak megy, megy
Jeruzsálembe az ünnepelt dicső nagy király.
Tombolj ünneplő tömeg!
A nagy menet Jeruzsálem előtt megáll.

Nagy tömeg kíséri...
Jeruzsálemből ez az út vajon hová is vezet?
És ki Ő, kire ily' tömeg
Emel kegyelmet nem ismerő szennyes kezét?
Mi a nagy bűne, vétke,
Hogy vállán nehéz, durván ácsolt kereszt,
S ki tette kintól gyötört
Vállaira? Mondjátok, ki volt, ki tette mindezt?
Fején milyen korona ez?
Tövisből font... és nyomán vér, vér fakad.
Testét annyi ütés borítja,
S miért kíséri csúfolódva e zajos sáska-had,
Szavuk zúg kegyetlenül:
„Feszítsd meg! Feszítsd keresztre nekünk ma Őt!”
Iszonyú néptömeg kiált,
Kísérve konokul, a szelíd, alázatos halálba menőt.

„Én Istenem, én Istenem!
Miért hagytál el engem!” szava messze így kiált!
Ó, keresztre feszített tiszta lény, ki vagy te hát?

Te vagy az ünnepelt?
Kinek keresztje most, ott vad latrok között áll?
A Király, az én Királyom?
Az ünnepelt, a nagy hozsannával kísért Király?
Kereszten függsz,
Temérdek bűnömért mindezt Te tetted velem!
Hajts térdet és fejet
Előtte erő, hatalom, szív, bölcsesség, értelem!

Jézussal kapcsolatban mindenki állást foglal valahogy. Mellette-ellene, mehtagadva, letagadva, lelkesen, vagy langyosan. Jézus: Próbakő

Gyurkovics Tibor: Próba

Jézus próbakő.
Jézusra mindenkinek választ kell adnia.
Az üveges váróteremben állva
erre felel az utazó, a pap, a bandita.

Jézus próbakő.
Nagy, csillogó teher,
amit elvisz az ember,
vagy nem visz el.

Megkettőzött bizonytalanság,
emberszabású ábra,
felirat a szeretetről
s a zsidók királya.

Jézus olyan, amilyen.
Nincs vele senki,
de a randevún el kell hallgatni őt,
vagy az arcát meg kell figyelni.

Jézus olyan,
mint egy kereszt.
Két karja ki van tárva
s átmetszi egy függőleges.

Jézus keresztje útjelző táblánk. Kitárt karjaival átöleli az emberiséget, és mutatja, hogy földi életünkben merre kell mennünk. Ő maga pedig a létra, az út a mennybe. Rajta keresztül, *csak Őáltala* juthatunk el a megígért örök hazába. Isten ugyan megelégedett, és nem kiérdemelt szeretettel szeret minket, de jó, ha ezzel a szeretettel mi is együttműködünk. Szeretnénk Szent-Gály Kata által tolmácsolt kérdésekre jó válaszokat adni.

Szent-Gály Kata: Keresztúton

*„Azt mondja az Úr:
Kevés az, hogy a szolgálóm légy,
s fölemeld Jákob törzseit,
és visszatérítsd Izrael maradékát.
Nézd, a nemzetek világosságává tettelek,
hogy üdvösségem eljusson a föld határáig.”*
(Izaiás 49,6)

Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szerettem...?
Reszketni, remegni az Olajfa-kertben...?
Elhagyatva lenni, egyedül a bűnnel...?
Szemben a Halállal, szemben a közönnyel...?

Adnád-e kezedet szorító kötélnek...?
Arcodat a gúnynak, lenéző köpésnek...?
Tudsz-e mellém állni fojtogató csendben...?
Az ostorozásnál eltakarnál engem...?

Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szeretlek...?
Tudsz-e túrni értem, hordani keresztet...?
Roskadva, remegve, föl, egész a célig...?
Akkor is, ha szíved ezer sebből vérzik...?

Tudod-e karodat szélesre kitárni...?
Az egész világért áldozattá válni...?
És tudsz-e pihenni úgy a kereszten,
hogy örvendezz rajta: mindig ezt kerestem...?

Tudsz-e mellém hágni...? A helyembe lépni...?
Magadat feledve életemet élni...?
Egészen eltűnni, elmerülni bennem...?
Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szerettem...?

A feltett kérdésekre életünk a válaszunk, de itt most csak elhatározásainkkal és közös énekünkkel válaszolhatunk, – együtt érezve Szűzanyánk fájdalmával.

*A keresztfához megyek, mert máshol nem lelhetek
nyugodalmat lelkemnek.*

*S ott talállak, ó szűz Anya, fájdalom közt bágyadozva,
Tőr veré át lelkedet.*

*Mely gyötreme volt neked isteni szülöttedet
látni szegény jászolban.*

*S midőn annyi ellenségek romlására esküvének:
tőr veré át lelkedet.*

„Aki érettünk vérrel verejtékezett” – ezzel a titokkal mondjunk egy tizedet a rózsafüzérből.

Közös imádkozásunkat, együttes virrasztásunkat énekkel fejezzük be.

Jézus, világ Megváltója, üdvözlégy élet adója,

Megfeszített Istenfia, szent kereszted szívem hívja.

Jézus, add, hogy hozzád térjek, veled haljak, veled éljek.

Által szegve kezed, lábad, átvert tested roskad, bágyad,

Mezítelen tépett melled! Ó siratlak, ó öllelek!

Jézus, add, hogy hozzád térjek, veled haljak, veled éljek.

Jézusom, ha jön a végnap, ismerj engem magadénak,

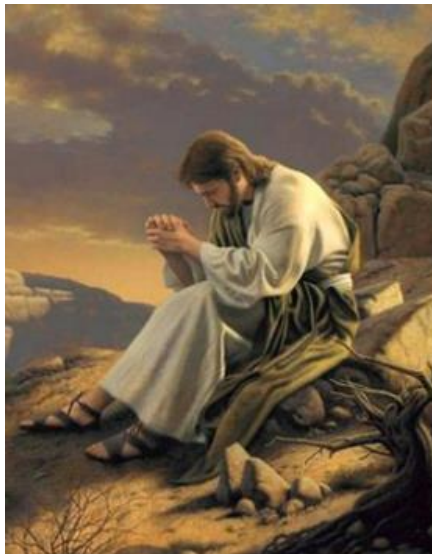
Homlokomon piros véred: tiéd vagyok, úgy ítélj meg.

Jézus, add, hogy hozzád térjek, veled haljak, veled éljek.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

„Atyám, ha akarod, kerüljön el ez a kehely! De ne az én akaratom
teljesüljön, hanem a Tied!”

Lk 22,42

A legnagyobb kérés...

„Legyen meg a Te akaratom!”

Ha elkerülnek a gondok, a bánatok,

Könnyű kimondani ezt a mondatot...

De, ha nehéz órák jönnek, s az öröm ködbe vész?

Ha a szív vérzik s a lélek zokog?

Ha éjszakáknak tűnnek a nappalok,

Akkor nehéz eltördelni ezt a mondatot,

Hogy „legyen meg a Te akaratom!” ...

Túrmezei Erzsébet: A legnehezebb kérés

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

34.

Jézus szeret engem!

2023. május

Amit Jézus tanít, legszebb a világon,
ha szavát hallhatom, szívemet kitárom.
Ahogyan Jézus élt, az a legszebb élet,
követem példáját, ameddig csak élek.
S midőn Jézus meghalt a kereszten értem,
mennysország kapuját nyitotta meg nékem!

Siklós József: Mit tudunk Jézusról?

Ajánlás:

A szeretet az a léggör, amire a gyermekek egészséges testi-lelki fejlődéséhez feltétlenül szükség van. Jézus szeretetét is elsősorban a családjaikban megtapasztalt szereteten keresztül értik meg. Ezt megélve és tudatosítva tudnak majd ők is ilyen mentalitást kialakítani magukban, és az őket körülvevő miliőben.

Az elsőáldozásra készülő gyermekeink és szüleik közreműködésével erről a szeretetről gondolkodjunk áprilisi imaóránkon.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Kisgyermekes keresztelesekor szüleik (keresztzüleik) ígéretet tesznek, hogy gyermeküket a keresztény hit szellemében nevelik. Ezen fogadalom betartásának jelentős állomása, hogy kellő előkészület után, a gyermeket az elsőáldozáshoz vezetik. Ebben az iskola, a hitoktatás különböző formái, valamint „külső” személyek segítenek, de a hit megélése, elfogadható életelvként történő megmutatása a családban történik, kell, hogy történjen.

Fontos a tudás, a megszerzett ismeretek folyamatos bővülése, amiben a megtapasztalt hitbeli, közösségi élmények sokat segíthetnek. Ezért is nagyon fontos, hogy a gyerekeknek ezen élmények megszerzéséhez a felnőtt világ minél több lehetőséget biztosítson. A szülők, nevelők példája az igazi iskola, minta e téren. Mindezt – természetesen – csak szerető légkörben lehetséges hatékonyan megvalósítani.

A megtapasztalt, megélt szeretet gyermekeink egész életére iránytű lehet. Az elsőáldozóknak összeállított imaóránk anyaga, valamint a velük együtt végzett ima ehhez kíván hozzájárulni...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben.

2023. május

Az elsőáldozásra készülő gyermekeink „hazai pályán”, a Mindszenty iskola aulájában gyülekeztek szüleikkel, és az imaóráink törzsközönségével az áprilisi együtt gondolkodásra, imára. László atya az iskola kápolnájából áthozta az Oltáriszentségben velünk tartó Jézust, majd a köszöntő énekünk után pár szóval bevezette az estet.

***Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.***

Legtöbb helyen áprilisban és májusban van az elsőáldozás. Azoknak a gyerekeknek az áldozása, akik először veszik magukhoz az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus Krisztust. A mi imaóráinkon is itt vannak azok a gyerekek, akik majd májusban járulnak először szentáldozáshoz. A mai imaóráinkban értük és velük együtt szeretnénk köszönteni az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus Krisztust!

Kedves Testvérek, kedves Gyerekek!

Egy történettel kezdem. Egy olyanal, ami bármelyikötökkel megeshetett, talán meg is történt.

Számla az édesanyjának

Egy este, amikor anya a vacsorát főzte, 11 éves fia megjelent a konyhaajtóban, kezében egy cédulával. Furcsa, hivatalos arckifejezéssel nyújtotta át édesanyjának, aki megtörölte kezét kötényében, és elkezdte olvasni azt:

- a virágágyás kigyomlálásáért:	500 Ft
- a szobám rendberakásáért:	1000 Ft
- mert elmentem tejért:	100 Ft
- mert 3 délutánon át vigyáztam a húgomra:	1500 Ft
- mert kétszer ötöst kaptam az iskolában:	1000 Ft
- mert minden nap kiviszem a szemetet:	700 Ft

Összesen: 4800 Ft

Anyja kedvesen ráemelte fiára tekintetét. Rengeteg emlék jelent meg előtte... Fogott egy tollat, és egy másik cédulára ezeket írta:

- mert 9 hónapig hordtalak a szívem alatt:	0 Ft
- az összes átvirrasztott éjszakáért:	0 Ft
- a sok-sok vigasztalásért:	0 Ft
- a könnycseppjeid felszárításáért:	0 Ft
- mindenért, amit nap mint nap tanítottam neked:	0 Ft
- minden reggeliért, ebédért, vacsoráért és szendvicsért, amit készítettem neked:	0 Ft
- az életért, mit minden nap neked adok:	0 Ft

Összesen: 0 Ft

Amikor befejezte, anyja mosolyogva nyújtotta át a cetlit fiának. A gyerek elolvasta, és két könnycsepp gördült ki a szeméből... Szívére szorította a papírost, és saját számlájára ezt írta: **FIZETVE**.

Ezután édesanyja nyakába ugrott és csókokkal halmozta el.

Miről is szól ez a történet? A szeretetről! Az édesanya, a szülők nagy-nagy szeretetéről, amit a gyerekek nem is mindig vesznek észre. Alig vesszük észre, mennyi szeretet vesz körül bennünket. Szüleink, nagyszüleink mennyi jósággal, féltéssel, gondoskodással vannak mellettünk, értünk, hogy nekünk jó legyen, egyre jobb legyen. Bizony néha hálátlanok, követelőzőek vagyunk.

Szüleink is csak emberek, igaz, kicsit idősebbek, bölcsebbek, mint a gyerekek. Sok-sok tapasztalatuk van az életről, a gyerekekről, mindenről. De nemcsak a szülőkről van itt szó, hanem minden felnőttről, akik szeretettel gondoskodnak rólatok: a szűkebb család, rokonaitok, tanítóitok, plébános atyáitok. Ők is csak emberek, és talán nem is mindig sikerül jól megmutatniuk őszinte szeretetüket irányotokba.

De van valaki, aki még náluk is jobban szeret, – még ezt a nullás számlát sem dugja az orrunk alá. Mi több, az életét is odaadta értünk, hogy megmutassa, mennyire szeret minket. Bizonyára mindegyikötök mondja már, kicsoda Ő? Igen, Jézus. Ma este az Ő szeretetéről gondolkodunk egy kicsit közösen, hogy jobban megértsük, mi is a szeretet. Miért is fontos ez, és ennek a megvalósítása életünkben?

Mikor gimnazista voltam, volt nekem egy kedves tanár bácsim, egy atya, még ma is láthatjuk időnként a tv-ben. Úgy hívják: Jelenits István. A következő elmélkedést ő írta, talán a szüleiteknek, de rólatok szól.

Embernek lenni: nem kész adottság, inkább feladat, vagy hivatás. A gyermek nemcsak táplálékra, fizikai védelemre szorul, hanem otthonra is, ahol a szeretet égboltja alatt legközelebbi hozzátartozóinak buzdítása, példája elindítja az emberség útján, ahol nevén szólítják és számítanak rá: „nekem nősz nagyra, szentem!” De a felnőtt ember is akkor fejlődik egészségesen, ha van egy szűkebb környezete, amelyért különösen felelős, s amelyben a bizalom légköre veszi körül.

A gyermeket anyaméhként veszi körül a család, de a felnövekvő ember, sőt a felnőtt is akkor tud emberségében megmaradni, annak útján mind előbbre jutni, ha nemcsak a világban él – ellenséges, jobb esetben közömbös tekintetek között –, hanem van hova hazatérnie. Ez az otthon nem valami Paradicsomkert, ahol „örökké csillagos égbolt van”, de olyan mély és őszinte emberi kapcsolatok viszonyrendszere, amelyekben a gond is tisztító erejű. Tamási Áron kedves és sokat hányatott regényhőse, Ábel a régi katekizmus első kérdésére, hogy tudniillik „mi végre vagyunk a világon?”, azt feleli, „hogyan valahol otthon legyünk benne.” A Biblia szerint „a mi hazánk a mennyben van”, s igazi otthon ott találunk, ahol Jézus Krisztus helyet készít nekünk az Atya asztalánál. De földi vándoréletünk sem magányos hányattatás. Családi kötelékbe kapcsol, s otthon épít nekünk, bár ideiglenest, amely veszélyeztetettségében is az örök otthon ígéretét hordozza.

Ebből számotokra talán a legfontosabb gondolat, hogy az otthonunk és a szeretet nagyon is összekapcsolódik. Van olyan, aki nem szeret otthon lenni? Melyikkötők nem szereti, ha a szeretet légköre veszi körül? Ugye, nincs olyan gyerek, nincs olyan felnőtt? De máris felmerül a kérdés számotokra: ha anya, vagy apa szigorú, határozottan kér, parancsol valamit, ami nincs a kedvetekre, akkor már nem is szeret? Dehogynem! Pont ilyenkor szeret a legjobban! Mert tudja, hogy ez a szigor hosszabb távon a javatokra válik. Így nem lesztek lusták, puhányok, esetleg becstelének.

Szüleitek sokat imádkoznak értetek, hogy a legfőbb szeretet – maga Jézus – nekik is segítsen jól szeretni. Hallgassátok csak, hogyan imádkoznak értetek.

Istenünk! Te munkatársaiddá választottál bennünket az új élet fakasztásában. Kérünk, légy segítségünk az elfogadott élet szolgálatában, nevelésében. Állj mellénk atyai erőddel, jóságoddal, és segíts úgy nevelni gyermekeinket, mintha Jézust bíztad volna szeretetünk gondjaira.

Te nem maradsz adósa senkinek, Istenünk. Megfizetsz minden jóért, így a nevelésért is, gyermekeink által is, irántunk és az emberek iránt tanúsított

magatartásukkal, egész életükkel. Add meg teremtő Atyánk, hogy ez mindig öröm és boldogság forrása legyen számunkra.

Add, hogy segítségünkkel atyai szereteted fényében járják életük útját, és a Tábor hegyén elhangzott szózatod rájuk is vonatkozzék: „Ez az én szeretett fiam, akiben nekem kedvem telik.” Akkor biztos nekünk is mindig kedvünk telik gyermekeinkben.

Istenünk! Védd meg őket minden bajtól, szenvedéstől. Add, hogy úrrá tudjanak lenni a világ kísértései fölött. Tedd őket boldoggá! Minket pedig segíts, hogy mindig hűséges gondnokai legyünk testüknek, lelküknek. Akaratod szerint keressük mindig az ő javukat, szolgálatunk jutalma pedig a belőlük is forraszó boldog élet után, velük együtt, az örök élet legyen a boldogságos Szűzanya és Szent József segítségével, és a te Szent Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.

Erre a szeretetre nem szabad hálátlansággal felelnünk. De nemcsak szüleink felé, hanem a Jóisten felé se! Énekünkkel tegyünk ígéretet, hogy mi jók szeretnénk lenni!

***Minden gyermek a jó Isten kis virága, szeretettel gondozza, és vigyáz rája.
Ó, hát akkor tiszta jónak kell ám lennem, hogy az Isten mindig kedvét lelje
bennem.***

***||: Tiszta leszek, jó is leszek, egész világ meglátja,
Így leszek én, amíg élek a jó Isten virága:|| Kis virága.***

Eddig nagy vonalakban tisztáztuk, mit is jelent a szeretet. Elsőáldozásra készülve, tisztázzuk most azt is, hogyan is állunk Jézussal, mit gondolunk Róla, mit tudunk Róla.

Siklós József: Mit tudunk Jézusról?

Amit Jézus tanít,
legszebb a világon,
ha szavát hallhatom,
szívemet kitéárom.
Ahogy Jézus élt,
az a legszebb élet,
követem példáját,
ameddig csak élek.
S midőn Jézus meghalt
a kereszten értem,
mennyeország kapuját
nyitotta meg nékem!

Folytassuk vallomásunkat, ígéretünket Jézusnak, hiszen ezt már első gyónásunkban is megtettük.

Az Úr Jézus szíve piros palota,
Minden hívő lélek bemehet oda.
Engem is meghívott, én is itt vagyok,
Egész életembe nála maradok.

Pajkos gyermek vagyok, mint minden fiú,
De ne legyen értem Jézus szomorú.
Mikor én játszom, nagyot kacagok,
Akkor is szívemben Őrá gondolok.

Hogyha vétkeznék is, szépen kérem Őt,
Ne legyen szándékos szent színe előtt.
Ahogy most ígérem, mindig úgy teszek,
Ez a férfias szó, ez a becsület.

E szép ígéret, szándék után közösen is kérjük Jézust. Mondjuk együtt:

Jóságos Istenem, hálás szível köszönöm Neked mindazt, amivel mindennap elhalmozol Jóságodból. Köszönök mindent azok helyett és nevében is, akik ezt nem teszik meg. Édes Jézusom, határtalan Jóság! Milyen sokat tettél azért, hogy az emberek viszontszeressenek. Miként lehetséges mégis, hogy sokan nem szeretnek Téged? Szent kegyelmeddel eltökélem, hogy amennyire csak képes vagyok, szeretlek Téged mindenek fölött! Ámen.

Tudom, hogy a gyerekek nagyon szeretnek versenyezni, vetélkedni: ki az ügyesebb, erősebb, okosabb. Ez a felnőttek világára is jellemző. De, képzeljétek csak el, még az apostolok, Jézus tanítványai is versenyeztek egymás között. Hallgassuk csak, mi történt.

Siklós József: A legnagyobb

Úton ismét... A mester elől halad.
Mögötte a tizenkettő elmarad.

Vitatkoznak: Bizonyíték ki se fogy...
Dönteni kell: ki köztük a legnagyobb!

- Én gyógyítottam a legtöbb beteget!
- Az én imám nyitja tágra az eget!
- Prédikálok, s megtérnek a bűnösök!
- Hatalommal űzöm ki az ördögöt!

Sok nyomós érv itt keményen összecsap,
S a Mester egy kis gyermeket ölbe kap,

Felemeli a magasba, s mosolyog:
– Láthatjátok már, ki itt a legnagyobb!

Talán ebből is megértitek, mennyire szereti Jézus a gyerekeket, titeket. Azt is mondta, aki a legnagyobb akar lenni, az legyen mindenki szolgája. Vagyis, abban vetélkedjünk, ki tud a társainak, a másik embernek a legtöbb jót tenni! Ti így legyetek a legnagyobbak! A szeretetben, mert ez az igazi ajándék, amit Jézusnak adhatunk. Persze, ezzel az emberek megbecsülését is elérjük. A törtetés, a mások félrelökése, eltiprása nagyon visszataszító. Ezt már bizonyára ti is megtapasztaltátok.

Szelídségünk, szolgálatkészségünk, másokra való odafigyelésünk lesz igazi ajándék Jézusnak. Elsőáldozások napján a szent ostyában szívetekbe, lelketekbe fogadjátok Őt. Gondoljunk most erre a napra.

Szentáldozás előtt

Úgy szeretném édes Jézus,
Ha vendégem lennél,
Kis szívemnek hajlékában
Mindig megpihennél.

A hófehér szentostyában
vágyakozva nézlek,
Milyen boldog, kihez betérsz,
Az a tiszta lélek.

Jöjj el, drága jó Jézusom,
Látogass meg engem,
Tiszta helyed lesz az én kis
Szerető szívemben.

Énekeljünk is erről a napról.

*Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el,
Legyen veled az Isten, kérjük, kísérjen el.
Kérjük, oltalmazzon meg, és adjon néked erőt,
Utadon vezessen, formáljon, szeressen,
Legyen a te őriződ!*

*Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el,
Tegyed jóvá az Isten, amit te rontasz el.
Kérjük, lényed ragyogja lábad elé a fényt.
Lásd meg, hogy utadon isteni oltalom
Vigyázz rád és szeretve félt.*

Elsőáldozásotok napján nem csak Jézusnak adtok ajándékot, hanem a szüleiteknek is. Ti is adtok ajándékot anyának, apának, ha szeretettel és hálával köszönitek meg mindazt a jót, amit tőlük kaptok. Lehet, hogy aznap néhány öröm-könnycsepp is lesz majd szüleitek szemében.

Szülői áldás kérése

Édesapánk, édesanyánk, csodás titkot várunk:
Jézus Krisztus eljön hozzánk, oltárához állunk.
Hogy e napot megélhettük, megköszönjük néktek.
Fáradásotok miérettünk drága kincscé érett.
Ölelő két karotoktól most Istenhez megyünk.
Hogy e földi életünkben el ne tévelyedjünk.
Adjátok ránk áldástokat, hálás szívvel kérjük,
És pecséttel a szívünkre helyezzük, ígérjük!

Erre a kérésre szüleitek is áldással válaszolnak.

Urunk, Jézus!
Aki először térsz gyermekünk szívébe,
áldd meg őt és vezesd!
Ne engedd, hogy elszakadjon tőled,
mert csak addig a miénk, ameddig a Tiéd is.
Vezesd őt, és kis kezével együtt fogjad szorosán a miénket is,
hogy mindnyájan egyek legyünk
a Te szeretetedben,
titokzatos Tested győzelmes erejében,
a hitben és reményben. Ámen.

Szüleitek sokat imádkoznak értetek! Csatlakozzunk mindnyájan a szülők imájához, amit értetek mondanak:

Ó, Jézusom! Te olyan végtelenül szeretsz minket, hogy az Oltáriszentségben magadat adtad nekünk kimeríthetetlen ajándékul. Lobbantsd lángra a szívünket, ahogy most a gyermekekért imádkozunk, hogy közvetíthessük számukra dicsőséged, és hogy méltóképpen felkészülve járulhassanak első ízben szent asztalodhoz! Ó, Jézus Szent Szíve! Védd meg ezeket a fiatal lelkeket a gonosz cselszövéseitől! Erősítsd meg hitüket, add, hogy növekedjenek az irántad való szeretetben, és adományozd nekik mindazokat az erényeket, melyek által méltók lesznek magukhoz venni Téged! Ámen.

Az elsőáldozásra gondolva folytassuk az áldások kérését, hiszen ezt mindenki megteheti. A gyerekek is.

Áldás Édesanyára

Ki az, aki ápolt
Születésem óta?
Testemet-lelkemet
Bajtól ki óvta?
Ki tanított engem
Isten szent nevére?
Ha baj vagy bánat ért,
Ki ölelt szívére?

Könnyes lesz a szemem
Ha róla beszélek.
Az én édesanyám
Ez az áldott lélek.
Szívemnek nincsen szebb
Kívánsága, vágya,
Csak hogy őt az Isten
Ezerszer megáldja!

Áldás édesapára

Ki az, aki fárad
Hosszú évek óta?
Gyöngye életemnek
Ki oltalmazója?
Ki elé szaladok,
Ha jön a munkából?
Ki dolgozik értem
Távol a családtól?

Amikor fölemel
Erős két karjába,
Boldogan nevetek:
Édesapám, drága!
Szívem e nagy napon
Jézusomtól kéri:
Áldást, erőt, békét
Adjon mindig néki!

Mindnyájan imádkozunk most szüleinkért, akik által megismertük Jézust, és példájuk, tanításuk, imájuk által mindnyájan őhozzá szeretnénk tartozni!

Mennyei Atyám, köszönöm neked, hogy szüleimen keresztül számtalan jótéteményben részesítettél. Fizess meg nekik a sok jóért, amit velem az első naptól kezdve tettek. Segíts, hogy hálás lehessenek irántuk. Áldd meg munkájukat és fáradozásukat. Tartsd meg őket jó egészségben, vigasztald őket a megpróbáltatások idején. Engedd, hogy gazdagodjanak a jóban és őrizd meg őket minden rossztól. Áldd meg testvéreimet is és minden rokonomat. Ne engedd, hogy családunk egy tagja is elveszék örökre, hanem egyesíts mindannyiunkat újra örök atyái házában. Ámen.

Tudjuk, hogy Jézus is emberi családba született, ott nevelkedett. Szent József volt földi édesapja, a nevelőapja. Kérjük most az ő áldását, oltalmát saját édesapánkra.

Szent József, te a kis Jézus törvény szerinti apja voltál ezen a földön. Érte dolgoztál, szenvedtél és nagyon szeretted. Jézus is szeretett téged, és engedelmeskedett neked.

Édesapánkért imádkozunk, aki gondunkat viseli, értünk dolgozik, és szeret bennünket. A Jóisten jutalmazza meg fáradozásait. Nyerd meg számára a kegyelmet, hogy békességben és elégedettségben éljen. Legyen türelmes a nehézségekben, szorgalmas a munkában, buzgó az imában. A vasárnapi mise üdítse fel lelkét.

Legyen jó édesanyánkhöz, beszéde legyen gyöngéd és kedves, ne jöjjön ajkára káromló szó vagy szitkozódás. Legyen mindig józan, és gondoskodjon a családjáról! Mindezekért esd ki számára Istennél az örök jutalmat! Ámen.

Jézus édesanyja, Szűz Mária, a mi égi édesanyánk. A földi édesanyánk lehet, hogy néha fáradt, türelmetlen. Ilyenkor fordulhatunk igazán hozzá, hogy legyen a segítségünkre, és ne csak nekünk segítsen jónak, szeretőnek, szerethetőnek lenni, hanem édesanyánknak, édesapánknak is! Köszöntsük most őt közös énekünkkel.

Refr.: Ave Maria gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu!

Jézus, nekünk adtál anyát, Ő kér és áld, ha szívünk fáj.

Hála Jézus, hála néked, mert van egy drága imánk!

Refr.

Térdén állva hívunk téged: vidd el álmunk Krisztus elé!

Jézus anyja, hű Mária, ó add, hogy lássuk Fiad!

Refr.

Imaóránk elején maga Jézus is megérkezett hozzánk az Oltáriszentségben, és velünk is maradt. Örömmel figyelt rátok, ránk, amikor róla gondolkodtunk, hozzá imádkoztunk, segítségét kértük, neki énekeltünk. Már nagyon várja, hogy a szívetekben lakása legyen, és, hogy minél közelebbi kapcsolatban lehessen veletek. Remélem, már ti is nagy izgalommal várjátok az elsőáldozást!

Most elköszönünk Jézustól. László atya visszaviszi az iskola kápolnájába az Oltáriszentséget, ahova ti napközben is beköszönhettek, kérhetitek Jézus segítségét, vagy egy köszönőmmel, egy fohással hálát is adhattok.

*Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.
Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.
Áldás csengetés
Tebenned remélek, szívemből szeretlek.
Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.*

Jézus most látszólag itt hagyott bennünket. De ne felejtsetek, igazából Ő mindig velünk van, mindig figyel ránk, mindig lát bennünket. Sőt, még azt is látja, ha valami rosszaságban sántikálunk. De nagyon örül, sőt büszke ránk, amikor igazi barátként viselkedünk társainkkal, szüleinkkel, tanítóinkkal, és Jézust is a barátunknak tartjuk. Barátainknak pedig mindig a javát akarjuk, segítőnk nekik, szeretettel vagyunk irányukban.

László atyának, akinek segítségével készültök az elsősírdózásra, valamennyiünk nevében megköszönjük, hogy szeretettel, odafigyeléssel terelget benneteket Jézushoz. Jézus áldását is közvetítette most az imént felénk. Ezzel az örömmel énekeljünk imaóránk befejezéseként.

*Áldásoddal megyünk, megyünk innen el,
néked énekelünk boldog éneket,
Te vagy mindig velünk, ha útra kelünk
őrizd életünk minden nap.*

*Minden nap dicsérünk Téged, jó Uram,
néked énekelünk, vígan boldogan,
maradj mindig velünk, ha útra kelünk
őrizd életünk minden nap.*

Nyugodalmat jó éjszakát, dicsérettessék a Jézus Krisztus!

Túrmezei Erzsébet: Sugarat hordok

Örök, dicső tekintetedből,
én Istenem, fénylő Napom,
sugarat hordok a szívemben
sötét, ködös, nagy utamon.

A Te szemed reám tekintett:
Ím, az enyém is ég, ragyog.
Beboríthat mindent az éjjel:
Fényedből egy sugár vagyok.

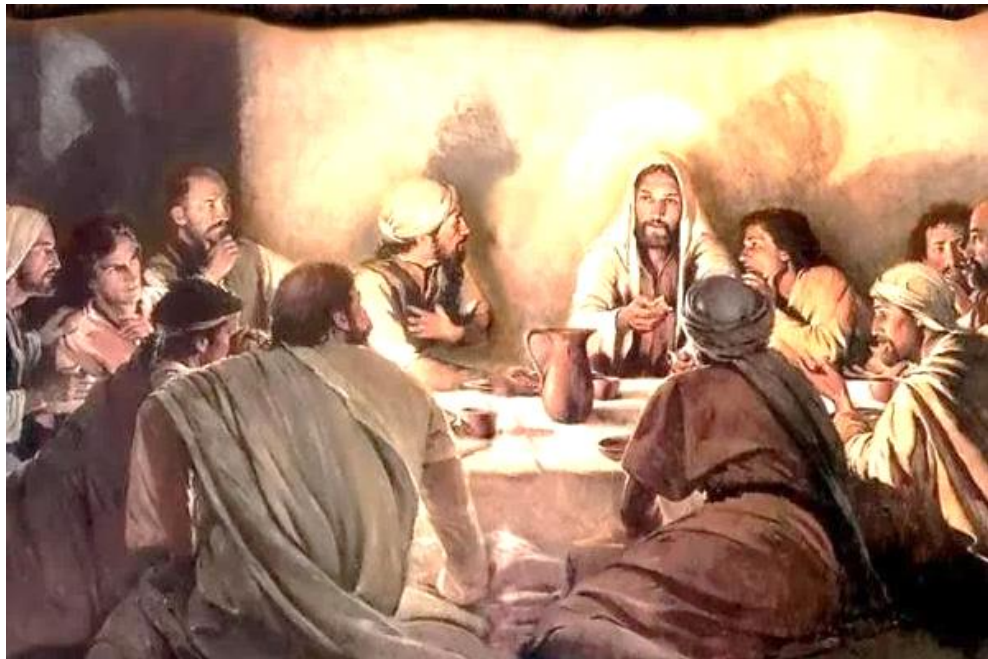
A Sátán még most is kísértget.
A minap elém tett egy jegyzéket,
Melyre vétkeim hosszú sorba,
Egyenként is fel voltak írva.

Elém tette s rám vigyorgott.
Jaj Istenem! Minden ott volt,
Minden bűnöm vétkem felírva,
Mi lesz velem? kérdeztem sírva.

Hát mi lenne? mondta nevetve,
Nem juthatsz el az örök életre,
Az üdvösségből ki vagy zárva,
S én zokogtam, elítélt, árva.

Ekkor Valaki hozzám lépett,
S keresztülhúzta a jegyzéket,
De a keze át volt szegezve,
S a vérével írta rá: **FIZETVE.**

Vegyétek és egyétek, ez az én testem...

Bizony, bizony, mondom nektek: ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok a véréét, nem lesz élet bennetek. *Jn 6,53*

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

35.

Uram, segíts megtalálni önmagamat!

2023. június

„Amit kigondoltál
vidd tovább
ami lettél
vállald
de soha ne feledd
ami még lehetnél”.

Pusztia Sándor: Rendeltetés

Ajánlás:

A kamaszkor viharos időszak fiataljaink életében. Keresik önmagukat, identitásukat, helyüket a családban, kortársi köreikben. Lázadnak sok minden ellen. A megtartó korlátokat, szabályokat is szabadságuk elnyomójának vélik. Kapaszkodókat keresnek felnőtt életükhöz. Türelemmel, megértő szeretettel Isten útját mutathatja meg nekik az őket terelgetni próbáló felnőtt háttér.

Bérmálkozásra készülő gyermekeink közreműködésével próbáljuk megérteni átmeneti zavarait, problémáikat, és erről gondolkodva imádkozzunk értük, velük együtt májusi imaóránkon.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Plébániánkon hosszú évek óta szervezünk imaórát – a bér márközásra készülő fiataljainknak is. Sajnos, e szentség felvételére az elsőáldozásban részesültek csak mintegy egynegyede jut el, így van ez az idén is. Igaz, felső tagozatra sokan iskolát váltanak, de ők is csak csekély létszámban jelennek meg a Bazilikában pünkösdkor – más iskola/közösség színeiben.

Megkerülhetetlen e téren a család, a szülők felelőssége! De még ha eljünk éljük is hitünkre alapuló értékrendünket, megpróbálva ezt hitelesen, őszintén tenni, a kamaszkor tájékán gyermekeink általában minden ellen láznak, amit szüleik képviselnek. Identitás-keresésük nagy „zajjal” szokott történni...

A lelkükre beszélés, fejmosás, tiltások ilyenkor ritkán segítenek. De az már nagy eredmény, ha őszinték, mernek kérdezni, kommunikálnak szüleikkel. Ehhez kell, hogy érezzék a feltétlen szeretetet, végtelen türelmet, bizalmat a felnőtt világtól. És még egy tanács, amit Gyökössy Bandi bácsi ajánlott egy aggódó szülőnek:

„Már eleget beszéltünk nekik Istenről, fordítsuk meg a dolgot! Kezdjünk el Istennek beszélni róluk!” Azaz imádkozzunk értük, ha többi felajánlott segítségünk átmenetileg nem is működik!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2023.05.19. - 23:20

2023. június

Uram, segíts megtalálni önmagamat!

Bérmálkozók imaórája 2023. május

Bérmálkozásuk előtt imaórára hívtuk fiataljainkat, ezúttal is az iskola aulájába. László atya az iskola kápolnájából áthozta az Oltáriszentségben velünk tartó Jézust, majd a köszöntő énekünk után pár szóval bevezette az estet.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Néhány nap múlva ünnepeljük majd meg pünkösd szent ünnepét, a Szentlélek eljövételének dicsőséges napját. Régi hagyomány, hogy pünkösd környékén bérmálkozások vannak, szerte falvakban, városokban. Ilyenkor a fiatalok azt kérik a Szentlélektől, hogy jöjjön el, szálljon le rájuk, erősítse meg őket hitükben, hogy hitüket mindig megvallják, és hitük szerint tudják élni életüket.

Kedves Testvérek, kedves Fiatalok!

Mai imaóránk plakátjára a következő mottót választottam: Pusztasándortól vett gondolat:

„Amit kigondoltál / vidd tovább / ami lettél vállald / de soha ne feledd / ami még lehetnél”.

Gyermekeink életében a legviharosabb, érzelmileg is a leglabilisabb a kamaszkor környéke – amiben most ti vagytok –, akik hamarosan a bérmálkozás szentségében részesültek.

Most talán azt gondoljátok, hogy megint valami fejmosás, felnőtti okoskodás következik. Nem ez a szándékom, hanem együttgondolkodásra hívlak, biztatlak benneteket. És a problémák felvázolása, felismerése után néhány ötletet, kapaszkodót is érdemes megfontolnotok, hátha ezeken hasznos lesz majd elgondolkoznotok, esetleg megbeszélni barátaitokkal, szüleitekkkel. Tehát nem a fejetekre olvasom a problémákat, csupán a zavarok, időnként előforduló zavarodottságotok, bizonytalanságotok okait keressük – közösen.

Az első alapvetés: szüleitek, a felnőttek világa nem ősellenség, akik ellen ki kell vívnotok a szabadságotokat, jogaitokat. Mi is átéltük ezen életkorunkat, mi is meg akartuk váltani a világot. Valahol olvastam: ha egy fiatal nem lázadó, nem forradalmár, akkor ott valami baj lehet. Igen ám, de a forradalom pusztítással, rombolással is jár. A jobbító, változtatni kívánó szándék néha nagyon félre tud siklani. A felnőttek nagyobb élettapasztalata szélesebb rálátást biztosít a dolgokra, tendenciákra. Ezért több a felelősségük is. Egy szemléletes példa: a hegytetőről messzebb ellátni, mint mondjuk egy szánkózó-dombról. A felnőtt világ, szüleitek tehát felelősek értetek. Szeretettel igyekeznek benneteket a helyesnek vélt irányba terelgetni. Persze mindez könnyebben megy, ha Istent is bevesszük ebbe. Eszter édesapja rövid imájában össze is foglalja az eddigieket:

Uram, megáldottad szerelmünket gyümölcsével, gyermekünkkel. A Te szent kezedből fogadtuk őt, és szeretettel gondoztuk nemcsak a testét, hanem isteni gyermekségét is, amit Tőled kaptott. Te tudod, mennyit imádkoztunk érte, mennyiszor megköszöntük, hogy nekünk adtad őt. Köszönjük, hogy segítségeddel megismertettük vele teremtett világod titkait, szépségét, hitünkéből táplálva elvezettük Hozzád az imádság, a keresztény élet útján. Sokszor kellett bocsánatot kérnünk mulasztásainkért és az ő vétkeiért is. Bűnbánó gyermekünket szeretetedbe mindig visszafogadtad, és tápláltad testeddel és véreddel. Ünnepeinken fiaid családjával találkozott, egyesült imában és énekekben. Sok-sok kísértés érte, meg kellett küzdenie a belső és külső tagadással. Egymást szeretve családjában arra tanítottuk, hogy minden embert szeressen, mert a világon mindenkit üdvözíteni akarsz, valamennyiünkért áldozta szent Fiad életét. Most arra hívod, hogy tegyen tanúságot Igédéről és a világot átölelő szeretetedről. Ajándékozd neki Szentlelkedet, hiszen gyöngye, tudatlan és erőtlen még ahhoz, hogy munkatársad és segítőd legyen. Imánk, segítségünk, amíg tőlünk telik, elkíséri. Te se hagyd őt magára, Uram! Ajándékozd megvilágosítja, megerősíti, megtölti szeretettel. Fogadd el szolgálatodra és minden ember szolgálatára. Ámen.

Szülők imája bér málkózó gyermekükért

Toldjuk meg ezt az imát a ti szemszövegtekből egy kis helyzetelemzéssel:

Istenünk, Atyánk, sokszor úgy érezzük, hogy nincs helyünk ebben a világban. Sokszor kiszakítjuk magunkat abból az otthonból, amely fölnevelt és emberré érlelt minket. Elindulunk és a magunk útját járjuk.

Magunkkal visszük az örökséget, hátat fordítunk családuknak, testvéreinknek, eldobjuk hagyományainkat, ősi megtartó szokásainkat, mert azt gondoljuk, hogy mi magunk majd másként és lakhatóbban tudjuk berendezni ezt a világot. Add, hogy felismerjük: visszatérhetünk Hozzád, s ha visszatérhettünk, ne engedd, hogy valaha is elszakadjunk Tőled! Ámen.

Az első tanulság, amit így az elején levonhatunk: Isten nélkül nem megy. Hit nélkül nem megy. Nézzetek csak szét a környezetetekben. Hány felnőtt is vergődik a zavarodott világ útvesztőiben hitre alapozott értékrend hiányában. Imádkozzunk közösen is, hogy mindnyájan megtaláljuk életünk iránytűjét.

Istenünk, aki előtt nyitva minden szív, aki ismered a szívek szándékait, és aki előtt semmi sem marad rejtve, a Szentlélek kiáradása által tisztítsd meg szívünket, hogy elnyerjük azt a kegyelmet, hogy Téged tökéletesen szerethessünk és méltón dicsőíthessünk.

Uram, a Téged szeretőknek mindent javukra fordítasz. Világosítsd meg szívünket a Szentlélek kegyelme által, és töltsd el a tökéletes szeretet örömeivel, a mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Ha őszinték vagytok önmagatokhoz, ti is hasonló levelet írnátok édesanyátoknak, mint ami most következik:

Kálnay Adél: Levél Anyához

Anya, én magam sem tudom, mi történt velem,
Hirtelen nagy lett a szám és hosszú a kezem,
Még a hangom is megváltozott,
Pofákat vágok és ugrándozok
Még akkor is, amikor tudom,
Nem volna szabad,
S néha az elfojtott nevetéstől
Rázkódik velem a pad...
Anya én sem tudom, mi lett énvelem,
De már nem tudok megülni csendesen,
Mindentről eszembe jut valami más,
Nehezebben megy a tanulás,
Időnként csak úgy ábrándozom a könyv fölött,
Máskor meg mindenkit fellökök,
Idétlenkedem, mondják, akik látnak,
És én is inkább látom magam valaki másnak
Mint kedves, jó gyerekeknek,

Aki régen annyira örült minden apróságnak,
Cukornak, perecnek...
Most mindig valami más kell,
Divatos ruhák, pénztárca sok pénzzel,
tudom, jobb lenne lenni jónak, megint kedves
szófogadónak,
Nem értem, miért nem jön ez össze,
Ó, jöjjön már valaki, s újra töltsé
Fejembe azt a sok-sok illemszabályt
És tanácsot, amit tőled kaptam,
Mióta csak vagyok neked...
Mert ez mind valahogy most elveszett,
S félek nagyon, hogy mit szólni ehhez...
Anya én sem tudom, meddig tart ez, mi lesz,
De azt éreznem kell, hogy szeretsz,
Szeretsz, szeretsz, nagyon, nagyon,
Még jobban talán, mint egykoron,
S éreznem kell, hogy türelmed végtelen...
Anya, köszönöm, hogy segítesz nekem!

Most meg a szüleiteknek hangsúlyoznám: szeretet és türelem nélkül nem lesz közös nevező. Csak így megközelítve a felmerülő problémákat, közeledve egymáshoz - van esély a jó megoldásokhoz.

Korosztályotok nagyon kényes a szabadság, a személyes szabadság fogalmával kapcsolatban. Ezt azonban manapság sokan összekeverik a szabadossággal. Márai Sándor Füveskönyvében a szabadságról is írt, érdemes megfontolni, mert az igazi, a belső szabadságról van szó.

Arról, hogy szabadok vagyunk

Mikor a hatalmasokkal állasz szemközt, gondolj mindig arra, kitől kapták ezek az emberek hatalmukat? S mit is tehetnek ellened? Elvehetik javaidat, szabadságod vagy életedet? És aztán? Parányi mikroba, fertőző baktérium is elveheti életed, mely törékeny és mulandó, mint a rovarok élete. Nem, a leghatalmasabb úrnak sincs igazi hatalma lelked fölött, s ezért tehetetlen, ha te igazságos vagy, s ő igazságtalan. Csak akkor tehet ellened valamit, ha téged bűnben talál, s ő igazságos. Ezért ne arra gondolj, mit mondasz majd a nagy úrnak, hogyan viselkedel; csak arra gondolj, hogy szabad vagy, amíg igazságos vagy, s a nagy úr tehetetlen igazságod ellen.

Ebben az írásban szóba sem került Isten, de mégis benne van „Isten gyermekeinek a szabadsága”. Szent Ágoston imáját, ami szintén erről szól, énekeljük is el.

Fogadd el Uram szabadságomat, fogadd egészen!

Vedd értelmemet, akaratomat s emlékezésem.

Mindazt, amim van, és ami vagyok, Te adtad ingyen,

Visszaadom Uram, visszaadok egyszerre mindent!

||:Legyen fölöttünk korlátlanul rendelkezésed,

csak egyet hagyj meg ajándékomul: szeretnem Téged.

Csak a szeretet maradjon enyém a kegyelemmel,

S minden, de minden gazdagság enyém, más semmi nem kell!:||

Gondolkodjunk tovább a szabadságról, mivel manapság talán ez a legtöbb konfliktusotok alapja. A felnőtt világ számotokra nehezen értelmezhető korlátozásai. Még egy Márai idézet.

A lélekről és a hatalomról

Minden régi bölcsélet égető kérdése volt: „Mi van az ember hatalmában?” S egyhangúan felelték mind: „Csak a lelke.” Ez a legrégebb, igen, az egyetlen igazság, melyet az ember értelme megismert és föltétlen igaznak elfogadott. Az idő, a tapasztalás, az érzékelés és a tünődés nem változtatta meg ezt az igazságot. Csak lelkünk van hatalmunkban, semmi más. De ez a hatalom korlátlan. Nem sértheti meg senki, nem veheti el tőlünk senki a lelkünk fölött gyakorlott hatalmat, nincs az a zsarnok, nincs az a társadalmi rendszer, természeti törvény, mely megakadályozhatná, hogy lelkünkben szabadok legyünk. Ez a szabadság föltétlen. S ehhez a szabadsághoz odamérve minden más szabadság, melyet a társadalom, a hatalom és a pénz adhat nekünk, töredékes és viszonylagos.

Igen, nagyon fontos ez a belső szabadság. A következő szövegünk megint egy kicsit a szüleiteknek szól, de a tanulásra nektek is érdemes odafigyelni.

Aranyosi Ervin: A pillangó szabadsága

Egy csodás pillangó, apró bábba bújva,
megszületni készült és hogy megtanulja,
hogyan is repüljön fényes szelek szárnyán,
hogyan legyen úrrá égbe vonzó vágyán.
Egy jószívű ember a küzdelmét látva,
úgy dönt segít neki, - ne maradjon lárva!

Kézzele meglazítja bábja selymes szálát,
hiszi, visszaadja a lepke szabadságát.
S lám, a szép pillangó kiszabadult szépen,
s szomorúan verdes bábja közelében.
Amit jó emberünk nem tudhatott róla,
születés küzdelme a szárnyak rugója.
Attól erősödik, s képes repülésre,
ha küzdelem árán történt születése.
Így hát a pillangót földhöz köti lánc.
Földhöz ragadtan él, s elvész szabadsága.
Meg kell hát tanulnunk nyílt kézzel szeretni,
kéretlenül senkit nem szabad vezetni!
Fájdalom tüzén át, türelem vizével,
önként rendelkezzen saját életével.
Az igaz szeretet, enged, sosem gátol,
nem fosztja meg sosem a szabadságától,
kit szeret a szívünk, szabaddá kell tennünk,
annyit kell tudnia, mindig bízhat bennünk.
Mert, ha csüngsz csak rajta, a szeretet lánc lesz,
s el fog menekülni, kit legjobban féltesz.
Hagyd, hogy saját bőrén tapasztaljon, éljen!
Ne legyél te árnyék, s ne akard, hogy féljen.
Álljon ki magáért, s gondolja át tettét,
s vállalja a súlyát, hogy végre elengedték.
Saját kezében lesz a boldogulása,
s végre kivirágzik ereje, tudása...

Néhány ténytet itt most érdemes megemlíteni, ami rátok vonatkozik. Persze mindenkire más-más mértékben. Tehát általánosságban igazak a következő megállapítások.

- Ha mindent készen kaptok, nem tanultok meg küzdeni. A kreativitást, az akarat fejlődését, a döntésképeség kialakulását csak a nehézségek leküzdése tudja segíteni. Megint csak nézzetek szét ismerőseitek körében: hány elpuhult, célok nélküli, tehetetlen, siránkozó, lázongó embert találhattok. A mama-hotel, papa-bank fogalmakat bizonyára ismeritek. Hát ti ne ilyenek legyetek, többre szól a meghívás!

- Életkori sajátosságokat, hogy ez idő tájt a lelkiismeret kicsit háttérbe szorul. Persze, a világ is erre biztat! Az „*ez jár nekem*” szlogennel mérhetetlen önzés tombol az egyes emberekben. Szilárd értékrend nélkül sokan félreecsúsznak. Van egy ilyen mondás: XY-nak – valakinek – tiszta a lelkiismerete, mert nem használja. A keresztény ember lelkiismerete bizony foltos, karbantartásra, tisztításra szorul!

- Még egy szempont: életkorotokban a hit, a tudás darabkái – puzzle elemek. És még nem áll össze egészzé. Ezért fontos mind a tanulásban, mind a hitben előre haladni.

A sok beszéd után énekeljünk Istenhez tartozásunk szándékával.

Oldani, Uram, s oldódni vágyom. Üdvözíteni és üdvözülni vágyom.

||: Alkotni, Uram, s alakulni vágyom. :||

Ékesíteni, s ékesedni vágyom. Dalolni, Uram, s dallá lenni vágyom.

||: Követeddé lenni, s érted tenni vágyom. :||

Lámpád vagyok, ha látsz engem. Ajtód vagyok, ha zörgetsz bennem.

||: Ki látod, mit teszek, hallgass el engem. :||

Isten után a szüleinknek tartozunk a legnagyobb köszönettel, talán leginkább édesanyánknak.

Köszönet

Gyengéd irányításod befolyásolt mindenben, amit tettem, amit teszek, és amit valaha tenni fogok.

Jóságod kitörölhetetlenül rányomta pecsétjét mindenre, ami voltam, ami vagyok és ami valaha leszek.

Ily módon részese vagy mindennek, amit elértem, és amivé válok.

Amikor segítetek a szomszédomnak, ott van a te segítő kezed is.

Amikor enyhítetek barátom fájdalmán, ezért ő neked is tartozik.

Amikor szavakkal vagy példamutatással helyes utat mutatok egy gyereknek, elsősorban te vagy a tanítója.

Minden, amit teszek, a tőled tanult értékrendet tükrözi vissza. Minden rossz, amit kijavítok, minden szív, amelyet felvidítok, teher, amelyen könnyítetek, irántad való tiszteletadás, a maga szerény módján.

Mert te adtál nekem életet, és ami még fontosabb, leckéket arra, hogyan kell élni. Te vagy minden jónak a forrása, amit elértem életem során.

Mami, köszönetet mondok mindazért, ami vagy és ami én vagyok.

Égi édesanyánkat kérleljük most, és köszönjük meg közös imánkkal oltalmát, szeretetét.

Boldogságos Szűz Mária, Isten anyja: segíts, hogy mindig gyermeki szívem legyen: tiszta és finom, mint a forrás!

Segíts, hogy egyszerű szívem legyen, melyet sohase borít el a keserűség!

Segíts, hogy erős szívem legyen: tudjak áldozatot hozni,

- és gyengéd szívem legyen, mely együtt tud érezni másokkal!

Adj hálás szívet, mely örülni tud annak, amit kapott, és adj nemes szívet, mely senkivel szemben sem hordoz keserűséget!

Segíts, hogy szelíd és alázatos szívű legyek: tudjak szeretni önzetlenül, és boldog legyek, ha adhatok! Ámen.

Keresitek önmagatokat, keresitek helyeteket a világban. Hogy rá is találjatok, és azután ebben boldogság és megelégedettség várjon rátok, azt tudatosan kell végigvinni. Isten mindenkinek adott talentumokat, amivel gazdálkodnunk kell.

Bódás János: Ki van jelölve a helyed

Azért van síró, hogy vigasztald,
és éhező, hogy teríts asztalt.
Azért van seb, hogy bekösse kezed.
Vak, elhagyott azért van, hogy vezesd.
Azért van annyi árva, üldözött,
hogyan oltalmat leljen karod között.
Azért roskadnak más vállai,
hogyan terhüket te segítsd hordani.
Az irgalmat kinek fakasztják,
s mélység felett van csak magasság.
Ha más gyötrődik, vérzik, szenved,
azért van, hogy te megmutathasd:
mennyi szeretet van benned.

Megmutattad-e néha legalább?
Enyhült, s szépült-e tőled a világ?
Vagy tán kezdetől támadt foltra folt?
Ott is, hol eddig minden tiszta volt?

Ki vagy? Vigasznak, írnak szántak,
menedéknek, oszlopnak, szárnyak.
Ki van jelölve a helyed,
ne nyugodj, míg meg nem leled.
Csak ott leszel az, aminek
rendeltettél. – Másként rideg,
céltalan lesz az életed.
Mag leszel, mely kőre esett,
elkallódott levél leszel,
mely a címzetthez nem jut el.
Gyógyszer, ami kárba veszett,
mit soh'se kap meg a beteg.
Rúd leszel, de zászlótalan,
kalász leszel, de magtalan,
cserép, amiben nincsen virág,
s nem veszi hasznod sem az ég,
sem a világ.

Igen. Sok szép, lélekemelő feladatunk van a világban. És ha ezeket jól teljesítjük, meglesz a Jézus által megígért békénk, belső békénk, amit boldogságnak is nevezhetünk.

Mezey Katalin: Boldog

(Jókai Annának)

akinek nem rongyos a lelke,
de fényes, mint a nehéz selyem,
aki hiszi is, amit mondott,
akit nem zsarol a félelem,

boldog, akit nem az önérdék
kormányoz, hanem önként szolgál,
adósait nem tartja számon,
görbe utakon titkon sem jár.

Boldog, akinek láthatatlan
púpként a múlt nem ül a hátán,
nem üzletel gazemberekkel,
árnyékán nem táncol a sátán.

akinek a szemén kifénylik,
hogy süt benne az Isten napja,
akinek lelke nehéz selymét
magasságos szél lobogtatja.

Én ezt a boldogságot kívánom nektek! De ahogy említettem, ez Krisztus nélkül nem fog összejönni. Énekeljünk.

*||:A világnak Krisztus kell! A világnak Krisztus kell!
A világnak kellesz te is, mivel te Krisztushoz tartozol! :||
||:Emlékezz! Emlékezz, te Krisztushoz tartozol! :||*

Igen, a világnak kellesz te is, hogy Krisztus segítségével, az Ő tanújaként léted világítson, fényt vigyen oda, ahol csak megfordulsz majd életedben.

Szigeti Jenő: A szentjánosbogár imája

A szentjánosbogár is
elfárad, Uram,
a tapintható buta sötétben,
és ha fénye kihunyt,
csak kukac marad.

Tőled kaptam én is
a fényt, Uram,
ami másnak világít.
Hiszen a magam sötétjében
csak-csak elvagyok, Uram.

De hogyha kihunyt a fényem,
én is csak kukac maradok,
csúnya pondró,
értelmetlen
levélrágó féreg csupán.

Uram, add,
hogy fényed,
mely utat mutat a kósza bogaraknak,
kik nem találnak haza az éjszakában,
ne veszítsem el sohasem. Ámen.

Jézus itt volt velünk az Oltáriszentségben ma este. Most visszatér az iskola kápolnájába, hogy majd napközben is beugorhassatok Hozzá egy fohászra, rövid imára, köszönetre. Most elkészönünk Tőle.

*Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.
Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.
Áldás csengetés
Tebenned remélek, szívemből szeretlek.
Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.*

Amiről ma útkereséseitek kapcsán gondolkodtunk, abban mindenhol és mindenkor segítségetekre lesz a Szentlélek, akit hamarosan megkaptok a bérmálás szentségében. Segítségét egész életünkben érdemes kérnünk. Nevetekben most Csenge kéri és értelmezi a Szentlélek segítségét.

Nagy Kornélia: Szentlélek hívása

Nélküled csak könyv a Bibliánk:
Talán szebb, különb, mint sok másik,
De Igévé tüzedtől válik.
Nélküled Jézus ember volt csak
És holtak maradnak a holtak,
De ha tüzed betölthet minket,
Megvilágítja értelmünket,
Látjuk Benne a Fiú-Istent.
Ki értünk odaadott mindent,
S legyőzve halált, bünt és átkot,
Meváltotta a holt világot,
Hogy aki Megváltónak vallja,
Vele éljen, Ő úgy akarja.
S mi boldog tanúk, valljuk, éljük,
Mert üzenetét már jól értjük...
Jöjj Szentlélek, áradj ki reánk!

Befejezésül énekeljünk. Kérjük, várjuk ezzel is a Szentlelket, megvilágító kegyelmét és minden ajándékát, amire mindannyiunknak szüksége van:

Refr.: *Szentlélek, úgy kérünk, szállj le ránk,
Töltsd el a szívünk, életünk,
Hogy béke és áldás szálljon ránk,
Küldd el a Lelked, úgy kérünk, Istenünk.*

*Kegyelmeddel táplálsz, Istenünk,
Hozzád emeljük most mindnyájan a szívünk.
Reménységünk Belőled fakad,
Hogyha szívünk-lelkünk mindentől szabad.*

Refr:

*Ajándékul Lelked küldted el,
Hogy ne önmagunknak, hanem Annak éljünk,
Aki értünk életét adta.
Mi is átadjuk most Neked életünk.*

Refr:

*„Amit kigondoltál / vidd tovább / ami lettél vállald / de soha ne feledd /
ami még lehetnél”.*

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Fodor Ákos: Arcképcsarnok

Van egy arc,
amit csak önmagunkat elképzelve látunk
– lehet, hogy ez az igazi.

És van annyi arcunk,
ahányan csak ránknéznek (és: ahányszor!) és még az is lehet,
hogy ezekben akad néhány közös vonás
– lehet. Akkor ez a valóság.

Van egy,
amit tükörbe nézve látunk: villám-
gyorsan alakuló, képlékeny látvány:
múzsája a Szomszéd Ízlése s az azt szolgáló, vagy azt ellenző szándék
– e fölött hunyj szemet; ne kerüld, de ne hidd el.

És van,
van arc, amit csak az lát, aki szeret,
akit szeretünk. Ez a legszebb,
a legmulandóbb. A legérvényesebb.

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

36.

A keresztény szabadság - kiváltság a jóra

2023. július

... Élő hittemmel vagyok én szabad.
mankó helyett kötöttem szárnyakat.
Ami akad a földön emberi,
Gazdag szívem testvéremnek ismeri.
És ami túl az emberkörökön,
A végtelenség: ígért örököm...

Sík Sándor: Hiszek

Ajánlás:

Manapság sokat beszélnek a szabadság fogalmáról, a szabadság megélésének fontosságáról, egyéni és közösségi élet területén is. Csakhogy sokan tévúton járnak, mivel a túlhangsúlyozott szabadság inkább szabadosság, ami viszont romboló, és rabságot eredményez. Jézus nyomán megérthetjük az igazi szabadság lényegét.

Júniusi imaóránkon a **szabadság** és **szabadosság** értelmezéséről elmélkedünk, és Isten fiainak szabadsága felé törekszünk.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Modernnek beállított világunk a személyes szabadság kiélését, megélését helyezte az első helyre: „*nekem mindent szabad, senki ne állítson ez elé korlátokat: se személyek, se közösségek, se az állam!*” Igen ám, csak a sok kiskirály egyéni „szabadsága” ütközik a többi akarnok érdekeivel, máris megbukott az elmélet...

Azután az egyéni önzésünk kiélése nemcsak konfliktusokat generál, hanem ártalmas is: mind mentálisan, lelkileg, mind a fizikai/anyagi környezetünkben is. És nemcsak embertársainknak, hanem önmagunknak is. Erről, persze, hallgat az abnormalitást értékesnek beállító mainstream!

Isten szabad akaratot adott az Ő képére és hasonlatosságára teremtett embernek, amit helyesen értelmezve kell megélnünk, ha az igazi, a belső szabadságot céloztuk meg. Jézus ezt élénk élte, csak őszintén követnünk kell – kellene...

Júniusi imaóránkon önmagunk számára is próbáljuk megfogalmazni, én mit is értek a saját szabadságomon, mennyire vagyunk szabadok mi, akik keresztényként akarunk élni.

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2023.06.16. - 23:20

2023. július

Júniusban a plébánia udvarán gyűltünk össze a szokásos havi imaóránkra. A szép számmal megjelent Testvéreket László atya köszöntötte, majd pár gondolattal bevezette imádságos együttlétünket:

Kedves Testvérek!

Hétfőn volt az utolsó hétkezdés az iskolában, és ennek a hétkezdésnek az volt a témája, hogyan tudjuk eltölteni a nyári szünidőt, azt a szabadságot, amit most kapunk – egészen szeptemberig. Arról beszéltem a gyerekeknek, hogy nagyon komolyan különbséget kell tenni a szabadság és szabadosság között. Mert a szabadosság azt jelenti, hogy azt csinálók, amit akarok, a szabadság pedig azt jelenti, hogy szabadon igyekszem a jót tenni. A nyári szünidőben is mennyire fontos az, hogy igyekszünk minél több jót tenni. Jót tenni az Istennek – azzal, hogy imádkozunk, hogy ott vagyunk nyáron is a szentmisén. Jót tenni másokkal, és jót tenni önmagunkkal is: amikor olvasok, amikor egy kicsit azért tanulok is a nyár folyamán. Ez az igazi szabadság. A mai imaóránkon így szeretnénk egy kicsit elmélkedni, és különbséget tenni a szabadság és szabadosság között.

Legutóbbi imaóránkon a bémálczóok fejével próbáltunk gondolkodni – többek között – a szabadság értelmezéséről, megéléséről. Akkor csak érintőlegesen. Úgy gondolom, mai világunkban érdemes egy kicsit átgondolni, mit is értünk keresztény szempontból a szabadságon? Mire sokkolja, mire hajszolja a világ, a liberalizmus vadhajtásai az emberiséget? Ez utóbbi inkább a szabadosság fogalmával azonosítható.

Mai témánk tehát a szabadság és a szabadosság értelmezése, tettenérése életünkben, környezetünkben.

Először is kétféle szabadságról érdemes gondolkodnunk: a negatív szabadság – ez szabadság valamitől, a pozitív szabadság pedig, szabadság valamire. A keresztény szabadság ez utóbbival azonosítható: nem politikai, szociológiai fogalom, hanem inkább életút, életfilozófia. Szent Pál írja a galatáknak: Gal.5,1,13

„Ezért álljatok meg abban a szabadságban, amelyre Krisztus megszabadított minket, és ne engedjétek magatokat újból a szolgaság igájába fogni!... Mert ti, testvéreim, szabadságra hívatatok; csakhogy a szabadság ne legyen ürügy a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak.”

Itt máris felsejlik Isten gyermekeinek szabadsága fogalom. Jézus erre váltott meg, erre hívott meg bennünket, hogy ne a törvények betartása legyen a belső motivációnk, nem önző érdekeink megvalósítása, kiélése, hanem a szeretet, a képesség, a kiváltság a jóra, ahogy mai imaóránk mottója is mondja: a keresztény szeretet - kiváltság a jóra. Ez a krisztusi új teremtés lényege. Az újjászületett ember az Isten békességével és irgalmával találkozik, ami tehát felülről és belülről jön. Ez jobbá teszi életminőségünket, és az örök élet távlatát is elénk vetíti. Magyarán: jól érezzük magunkat a bőrünkben, a helyünkön vagyunk, belső békességünk van!

Szent Ágoston mondja: *Szeress és tégy amit akarsz!* Szent Pál a korintusi levélben hasonlóan ír:

„Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de ne váljak semminek a rabjává.”

Folytassuk egy blog bejegyzéssel mai világunk megfigyelését.

A báránybőrbe bújt, jóságos tanító szerepét játszó farkasok olyan magas fokú gőgöt, önteltséget és önhittséget neveltek a Föld népeibe, hogy azok már képtelenek különbséget tenni a szabadság, mely életet ad, és felemel, és a szabadosság között, mely a test romlásával együtt a lelket is halálra ítéli. Nem akarjuk észrevenni, hogy szabaddá csak az igazság által, és nem pedig a hangezatos, egónak tetsző hamis tanok által válhatunk. Igazságot pedig csak a gyakorlatba ültetett tudásból, azaz felelősségvállalásból kaphatunk.

És itt jönnek képbe a megjövendőlt hamis próféták, kik szabadság címszó alatt szabadosságra, azaz a felelősség hártására buzdítanak. Ezek a tanok családokat tesznek tönkre, embereket kergetnek az alkoholizmusba, a drogfogyasztásba, a közömbösségbe és az önpusztításba. Na de ez az ő dolguk. A mi dolgunk meg az, hogy nemessé válva különbséget tudjunk tenni a bárány és a báránybőrbe rejtőzött farkasok között.

A lélekgyilkos ezotériának köszönhetően elhittük, hogy nekünk mindent szabad. És ez részben így is van, mert szabad akaratot kaptunk. Viszont ez még nem jelenti azt, hogy a helytelen döntések nem járnak súlyos következményekkel.

Tehát annak érdekében, hogy gyümölcsöző legyen az életünk, fontos megismernünk, mi az, ami az életet, és mi az, ami a halált szolgálja, mi az, ami a sötétséget, és mi az, ami a világosságot táplálja. Teremtőnk nem várja el tőlünk, hogy mi magunktól, önerőből fedezzünk fel mindent. Különböző eszközöket bocsájtott a rendelkezésünkre, melyek segítségével leellenőrizhetjük, hogy épp hol tartunk: cselekedeteinkkel az életet vagy a halált szolgáljuk.

Ezen eszközök használata, mivel szabad akaratunk van, nem kötelező, hanem szabadon választható. A lényeg, hogy az utolsó órában senki ne mondhassa azt, hogy nem volt segítség.

Igen, mi nem mondhatjuk, hogy nincs segítség, nem volt segítség. Az a kérdés: komolyan vesszük-e a hitünket? Nekünk van irányunk, lámpásunk a világ sötétsége ellenére is. Énekeljünk.

||: *Te vagy a fény a szívemben, Jézus, add, hogy ne szólhasson bennem a sötét!*

Te vagy a fény a szívemben, Jézus. Krisztus, jöjj, Te vezess utamon! :||

A szabadság ellentéte, ellensége a szabadosság. Egy református honlapon találtam a következő fejtegetést:

A szabadság, az igazi szabadság egyik ellensége a **szabadosság**. Ebben a bűnbe esett embernek az a vágya jelenik meg, amelyik nem tűr semmilyen korlátot. Amelyikkel az ember arra törekszik, hogy ne függjön senkitől se, és korlátlanul, mértéktelenül élvezni akarja mindazt, ami neki tetszik. Erre a gondolkozásra és gyakorlatra illik Jézusnak az a mondata, hogy az ilyen ember Istent nem fél, embert nem becsül. Lesöpör minden tekintélyt, nem ismer el maga fölött senkit és semmit. Túlteszi magát mindenféle törvényen. Ő maga akarja a törvényt szabni, vagyis maga akar istenkedni nemcsak a maga életében, mások felett is.

Bizonyos értelemben a francia forradalom tűzte zászlajára ennek az abszolút szabadságnak a jelszavát. Csakhogy abszolút szabadságban élni lehetetlen. Ez az ördög illúziója. Azért nem élhet így az ember, mert temérdek függőségbe van beágyazva az életünk. Függünk a természeti törvényektől. Tetszik, nem tetszik, például a nehézkedés mindnyájunkra hat, és ez ellen nem sokat tudunk tenni. Függünk azoktól a mikroorganizmusoktól, amik bennünk élnek, és amiket jószerevével nem is ismerünk. Függünk egymástól, akár akarjuk, akár nem. Tiltakozni lehet ellene, de ez adottság. És függ az ember elsősorban azért, mert teremtmény. Függ Alkotójától akár akarja, akár nem.

Ennek ellenére az erkölcsi síkon ezt a korlátlan szabadságot mégis újra és újra sokan megpróbálják megvalósítani. Nekik ne parancsoljon senki, a dolgaikba ne szóljon bele senki. Ebből mindig mértéktelenség születik. Márpedig a legjobb dolgot sem lehet mérték nélkül gyakorolni úgy, hogy az ember azzal ne ártana önmagának vagy másoknak.

Aki erre a szabadosságra törekszik, vagyis egyfajta korlátlan szabadságban akar élni, az előbb-utóbb rabbá lesz. Rabja lesz a korlátlan szabadság hajszolásának, annak, hogy újabb és újabb kísérleteket tegyen ennek a megvalósítására. Olyan helyzetekbe sodorja magát, amiből nem talál kiutat. Ezek az emberek esnek legkönnyebben áldozatául valamilyen szenvedélynek, ami megkötözi őket, és folyamatosan tönkreteszik magukat, másokat és a környezetüket. Rettenetes rabsághoz vezet az, ha valaki mindentől szabadon akar gondolkozni és élni.

Wass Albert világlátásával folytassuk elemzésünket: világunk, benne a mi helyünk és szerepünk értelmezését.

Te és a világ

A *Szabadság* - azt jelenti, hogy jogod van az élethez, éppen úgy, mint a pillangónak, vagy a madárnak, vagy a vaddisznónak. De semmivel sem több, mint ezeknek. Vagyis jogod van a magányhoz, az élelemhez, amit megszerzel magadnak fáradozás árán, a napsütéshez, az esőhöz és ahhoz, hogy dideregj a hóban, ha nincs meleg ruhád. Jogod van szabadon gondolkodni a világ dolgai fölött, szép és csúnya, jó és rossz között választani. Jogod van bátornak lenni és őszintének. Becsületosnak, igaznak. Jogod van békességben élni és nyugalmasan várni a naplementét. Jogod van elnyomni magadban gonosz indulataidat és ***jogod van a tökéletesedés útját keresni, mely Istenhez vezet.***

Ez a szabadság.

A többi, amit ezzel a fedőnévvel cégjelezve annyiszor tűztek zászlóikra emberi megmozdulások, csupán valamely embercsoport önzését, izgágaságát vagy uralmi vágyát képviseli egy másik embercsoport rovására.

Az igazi, természetes szabadságtól irtózik minden közösség, mivel az felszabadítja az egyént és ezáltal megszünteti a közösséget.

Nem az a szabadság, hogy úgy élhatsz, mint egy diktátor és kedved szerint érvényesítheted a benned felgyülemlett gyűlöletet. Szabadság az, hogy nincs diktátor fölötted más, csak a Teremtő Rend. És hogy a gyűlölet ellen megvédelmezheted magadat a szeretettel.

Mi tehát a tökéletesedés útját keressük, azon akarunk járni, hogy az Istenhez eljuthassunk. A tökéletesedés útja a szeretet útja. Imádkozzunk!

Uram, kérlek, engedd a szeretettel megízlelni azt, amit ízlelek az ismerettel; éljem át az érzéssel azt, amit átélek értelmemmel. Többel tartozom neked, mint ami vagyok teljes önmagamban, de nincsen másom; s még magamat sem tudom önmagam által teljesen visszaadni.

Uram, legalább ezt az én egész valómat vond be szeretetedbe. Egész voltom a teremtés által a tied, add, hogy egészen a tied legyen a szeretet által is. Nézz, Uram, szívemre, ezt szeretné, de magától nem képes erre. Add meg te, amire nem képes. Engedj belépnem szereteted szentélyébe. Ámen.

Nemzetünk számára mindig is fontos volt a szabadság. Bizony, sokan életüket adták azért, hogy az elnyomás, a rabság ellen kivívjuk függetlenségünket, szabadságunkat. Úgy látszik ez a magyar nemzet örökös feladata. De ennek a szabadságnak is alapja a belső szabadság, az Isten gyermekeinek szabadsága, amikor szabadon akarjuk tenni a jót, ami a hitünkre alapozott értékrendünkből számunkra természetes, szinte kötelező készítés. A lélek szabadságát a legcudarabb időkben sem tudták elvenni tőlünk. Manapság is folyamatosan próbálkoznak. Ez olyan kincsünk, amire érdemes vigyáznunk!

Heltai Jenő: Szabadság

Tudd meg: szabad csak az, akit
Szó nem butít, fény nem vakít,
Se rang, se kincs nem veszteget meg,
Az, aki nyíltan gyűlölhét, szerethet,
A látszatot lenézi, meg nem óvja,
Nincs letagadni, titkolni valója.

Tudd meg: szabad csak az, kinek
Ajkat hazugság nem fertőzi meg,
Aki üres jelszókat nem visít,
Nem áztat, nem ígér, nem hamisít.
Nem alkuszik meg, hű becsületéhez,
Bátran kimondja, mit gondol, mit érez.

Nem nézi azt, hogy tetszetős-e,
Sem azt, kinek ki volt, és volt-e őse,
Nem bámul görnyedőn a kutyabőrre
S embernek nézi azt is aki póre.
Tudd meg : szabad csak az, aki
Ha neve nincs is, mégis valaki,

Vagy forró, vagy hideg, de sose langyos,
Tüzet fölöslegesen nem harangoz,
Van mindene, ha nincs is semmije,
Mert nem szorul rá soha senkire.
Nem áll szemébe húzott vaskalappal,
Mindég kevélyen szembe néz a Nappal,

Vállalja azt, amit jó társa vállal,
És győzi szívvel, győzi vállal.
Helyét megállja mindég, mindenütt,
Többször cirógat, mint ahányszor üt,
De megmutatja olykor, hogy van ökle....
Szabad akar maradni mindörökre.

Szabadság ! Ezt a megszentelt nevet
Könnyelműen, ingyen ajkadra ne vedd !
Tudd meg: szabad csak az,
Aki oly áhítattal mondja ki,
Mint Istenének szent nevét a jó pap.
Szabad csak az, kit nem rettent a holnap.

Ínség, veszély, kín meg nem tántorít
És lelki béklyó többé nem szorít.
Hiába őrzi porkoláb s lakat,
Az sose rab, ki lélekben szabad.
Az akkor is, ha koldus, nincestelen,
Gazdag, hatalmas, mert bilincstelen.

Ez nem ajándék. Ingyen ezt nem adják,
Hol áldozat nincs, nincs szabadság.
Ott van csupán, ahol szavát megértve
Meghalni tudnak, és élni mernek érte.
De nem azért dült érte harc,
Hogy azt csináld, amit akarsz,

S mindazt, miért más robotolt,
Magad javára letarold,
Mert szabadabb akarsz lenni másnál.
A szabadság nem perzsavásár.
Nem a te árud. Milliók kincse az,
Mint a reménység, napsugár, tavasz,

Mint a virág, mely dús kelyhét kitarva
Ráönti illatát a szomjazó világra,
Hogy abból jótestvéri jusson
Minden szegénynek ugyanannyi jusson.
Míg több jut egynek, másnak kevesebb,
Nincs még szabadság, éget még a seb.

Amíg te is csak másnál szabadabb vagy,
Te sem vagy még szabad, te is csak...
Gyáva rab vagy.

„Az sose rab, ki lélekben szabad.”

Érdemes elgondolkodni, vajon én magam mennyire vagyok szabad?

Siklós József: Valósággal szabadok!

(János 8,36)

Ha bilincsként nem kényszerül
elmédre bűnös gondolat,
szennyes, fertőzött képzelet,
- akkor vagy igazán szabad!

Ha rontó, vesztő szenvedély
forgószeleként el nem ragad,
mert van erősebb Őriződ,
- akkor vagy igazán szabad!

Ha nem kötözik nyelvedet
csúf, bántó, illetlen szavak,
s hazudni nem vagy kénytelen,
- akkor vagy igazán szabad!

Ha éjsötét tömlőbe már
gyűlölet, gyilkos indulat
be nem falazza szívedet,
- akkor vagy igazán szabad!

Ha öklöd nem sújt gonoszul,
nem rántja görcsbe markodat
zsugori önzés, - adni tudsz,
- akkor vagy igazán szabad!

Halálfélelem rabjaként
figyelsz sötétlő árnyakat...
Húsvéti fény, ha rád ragyog,
- akkor vagy igazán szabad!

Ha kísértés lejtőire
ingatag lábad nem szalad,
s jár béke, hűség útjain,
- akkor vagy igazán szabad!

Jaj, rabbá tesznek bűneink
mindnyájunkat a Nap alatt...
Kit Isten Fia szabadít:
az lesz valósággal szabad.

Tekintsünk most a szabadító Isten Fiára, aki megmutatta nekünk az igazi szabadságot. Sőt, állandóan segít nekünk, hogy ezt meg is tudjuk őrizni. Énekeljünk.

**||: *Jézus a jóság, veled van mindig, átölel téged.
Jézus a jóság, bízd rá életed!* :||**

A keresztény szabadsághoz tartozó fontos fogalmak: alázat, szolgálat, szeretet, hűség – és még sok pozitív dolog –, ami esetenként elbizakodottakká is tehet bennünket. Erre figyelmeztet Newman bíboros.

J. H. Newman: Istenem!

Lehet lelkünk még oly fennkölt:

telve jószándékkal, buzgalommal, elszántsággal,
mégis elég egy pillanatra elszakadnunk tőled, hogy

legkiválóbb *érzelmeink* szertelenséggé fajuljanak,
szeretetünk erőtlen érzelemmé satnyul,
előrelépésünk lelki kevélységgé ágaskodik,
buzgalmunk erőszakossággá türelmetlenkedik,
önbizalmunk elbizakodottsággá fuvalkodik.

Ilyenkor döbbenünk rá arra,

hogy *biztos úton csak te tudsz vezetni bennünket.*

A te szavad a legfőbb életszabályunk.

Az életadó erőt is belőled merítjük

a hit csatornáján keresztül.

Igen, biztos úton csak az Úr tud vezetni bennünket. Amit a világ felkínál – Isten helyett – az hosszabb, de rövidebb távon is biztosan zsákutca, rossz irányba vezet. Valljuk is ezt meg közös imánkkal:

Uram, szívem szeretet nélkül nem tud meglenni. De még sokáig kell veled menetelnem, míg szeretetedet igazán megismerem. Akkor talán megtanulom, hogy a szeretet ott kezdődik, ahol kész leszek feltétel nélkül magam odaadni. Szívem tele van boldogság utáni vágygal, de ez a vágy is megkínóz, mert nem tud igazán beteljesülni.

Ezért kell előbb abba a sötétségbe esnem, mely önző kívánságaimat kioltja. Csak akkor lesz a szeretetem oly erős, mint a halál, mert akkor saját önzésem börtönét törtem át, és szabaddá lettem, mint ahogy a halál szabaddá tesz bennünket az isteni élet dicsőségére. Uram, töltsd be ürességemet, hogy szereteted halvány sugarát mindig láthassam! Ámen.

Nemcsak a külvilág lehet szabadságunk, a külső, ill. belső lelki szabadságunk gátolója. Időnként érezzük, hogy a lelkiismeretünk megszólal, mert gyarlóságunk, bűneink, önmegvalósításunk kelepcei zárnak ketrecbe. Lehet, hogy ez a ketrec arany kalitka, vagy legalább is annak látszik, mégis valahogy rabnak érezzük magunkat. Ez az igazi rabság. De még súlyosabb a helyzet, ha ezt már észre sem vesszük.

Reményik Sándor: Önmagamba falazva

Mi ez? Hol vagyok én?
Hogy kerültem ide
Megint?
Falak, falak:
Égigérő falak
Vesznek körül
Elrendelés szerint.

Kéz nem nyúl rajtuk át.
Hang nem hat rajtuk át.
Egy csillag sem üzen.
Tán vétkeimből nőttek e falak –
Köztük vakon vergődöm,
Némán és süketen.

Túrnék, Uram, tudod
Békességgel más, nagy fájdalmakat –
Csak ezeket elvennéd,
Csak ezeket elvennéd!
E vastagodó kripta-falakat.

Adnál erőt elveszteni magam –
Vagy szabadulni: erőt a karomba.
Voltam szabad,
Most újra rab –
Élhetek-e tovább
Így, befalazva önmagamba?

Voltam szabad –
Az egészség mámorát kortyolgattam,
Szürcsölgettem a munka gyönyörét,
A szeretet ős-ózonát.
S falak, falak...
Valakinek, aki szeret,
Aki tiszta, aki szabad
És aki lát:
Add kezébe a jerikói trombitát.

Jézus már megfújta azt a bizonyos jerikói faldöntőgető trombitát. Felkínálta, felkínálja folyamatosan a szabadulást önnön börtönünkből is. Élünk hát a lehetőséggel, ha úgy érezzük, hogy erre most szükségünk van, mert saját szellemi, fizikai mókuskerekünkből nem tudunk kiugrani! És szeretettel, alázattal, meghallgatással álljunk testvéreink mellé is, hogy segítsük az ő szabadulásukat is. Szóval, tettel. - Most éppen egy régebbi Koncz Zsuzsa dallal:

Szólj, kedvesem, mondd el nekem, mért érzed úgy, hogy nem szabad.

Szólj, kedvesem, mondd el nekem, miért feszít az indulat.

***Nézz fel hát, ó, nézz fel hát, felettünk végtelen az ég,
Nézz fel hát, ó, nézz fel hát, ha ritkán is, de néha kék.***

Szólj, kedvesem, mondd el nekem, mért érzed úgy, hogy nem lehet,

Szólj, kedvesem, mondd el nekem, emeld hát fel konok fejed.

***Nézz fel hát, ó, nézz fel hát, felettünk végtelen az ég,
Nézz fel hát, ó, nézz fel hát, ha ritkán is, de néha kék.***

Tudom azt, hogy semmi nem veszett el,

Tudom azt, hogy végleg nem veszett el,

Tudom azt, hogy egyszer új tavasz jön el.

Nekünk talán nehéz lesz, kívárni tán kevés lesz az élet...

Szólj, kedvesem, mondd el nekem, a szíved mért kőkemény.

Szólj, kedvesem, mondd el nekem, csak azt ne mondd, hogy nincs remény!

***Nézz fel hát, ó, nézz fel hát, felettünk végtelen az ég,
Nézz fel hát, ó, nézz fel hát, ha ritkán is, de néha kék.***

*Tudom azt, hogy semmi nem veszett el,
Tudom azt, hogy végleg nem veszett el,
Tudom azt, hogy egyszer új tavasz jön el.
Nekünk talán nehéz lesz, kívárni tán kevés lesz az élet...*

Ezt a dalt nem éppen imaórára szánták, de mostani témánkhoz, bűneinktől, az önnön börtönünkből való szabaduláshoz értelmezhető buzdítást ad. Igen, néha fel kell néznünk. Sok külső és belső kényszer feszíti indulatainkat. Konok fejünkkel, kőkemény szívünkkel sokszor reményünket veszítjük. Fel kell hát néznünk a végtelen égre, a végtelen Istenre! Igen, talán sokszor nehéz, de az önismeret és az önnevelés, úgy is mondhatjuk – Jézus útján való előre haladás – élethosszig tartó feladatunk. És ezt a harcot nem szabad feladnunk. Idősödő korunkban is meg kell találnunk, fel kell ismernünk a lehetőséget, amit az Úr felkínál, a Szentlélek sűg. Lehet, hogy ehhez újra gyermekké kell válnunk – legalább is lelkileg... Ez a megőrzött, megélt szabadságunk, lelki békénk, ami kiváltság a jóra.

Aranyosi Ervin: Merj újra gyerekké válni!

Azt hiszed, a fiatalság életkor kérdése?
Az arcodra, a zord idő, ezer ráncot vés-e?
A tested sem úgy moccan, ahogy régen mozgott?
Fájdítja az ízületet, megbántja a csontot?
És a lelked, vele mi van? Képes-e repülni?
Hétköznapi fogságából ki tudsz menekülni?
Él-e benned még a gyermek szép szabadság vágya?
Mert, ha lelked nem köt gúzsba, még tiéd a pálya!
Figyeld, mi tesz még boldoggá, mitől jó a kedved?
Az életed minden reggel meg kell ünnepeled!
Keress meg a mosolyodat, arcod szép ruháját,
keress új célt, új álmokat, élvezd ki a báját.
Érezz hálát minden percért, mert ha jól csinálod,
gyerekesen kedvessé lesz újra a világod.
Nem számít, hogy más mit gondol, hogyan kéne élned!
Élvezd ki a mai napod, nincsen mitől félned!
És ha lenne bátorságod, kezdj hát új dologba!
Lépj bátran ki a napfényre, ne ülj a sarokba!

A szabadságunkért tehát folyamatosan tenni, küzdeni kell, gyakran szemben önmagunkkal is, nemcsak a külvilággal. Ha látjuk a célt, akkor van értelme ennek. Mi igyekszünk messzebbre tekinteni, oda, ahol a földi utunk végén Jézus vár. „Messze nézzen, aki élni akar!” írja Sík Sándor egyik versében. Keresztény szabadságunknak ez a perspektívája.

Ma néhány fontos elemét vizsgáltuk ennek a pozitív szabadság értelmezésnek – természetesen a teljesség igénye nélkül, hiszen nagy irodalma létezik a szabadság gondolatának. De talán a lényegét sikerült érintenünk, és a magunk számára tudjuk értelmezni, definiálni, megfogalmazni is a saját szabadságunkat. Az Úrra tekintve ez nem olyan nehéz, hiszen mennybemenetelekor megígérte, hogy velünk marad a világ végéig. Ebben a tudatban és hitben énekeljük befejező énekünket:

::: Jó az Úrban bizakodni, jó az Úr. Remélj, és bízz benne, jó az Úr! :::

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

„A keresztény szabadság ott kezdődik, amikor valaki felismeri: egyedül Isten tudja, hogyan lehetek azzá, akinek ő teremtett. S ebből a bizalomból az következik, hogy az illető önként elkezdi cselekedni Isten akaratát. Már nem mások befolyása, az események kényszere vagy saját romlott szíve diktál neki, hanem arra hallgat, aki neki mindig jót akar. Nem sodródik, hanem céltudatosan él. Szabaddá vált az Isten nélküli gondolkozás minden kényszerétől, s szabaddá vált az Istennek való következetes engedelmes-ségre. Ez így paradox fogalmazás, de aki így él, tapasztalja, hogy szabad, s minden korábbi kísérlete egyfajta rabság volt ehhez képest.

*Ugyanakkor tudja, hogy ez nem olyan teljesítmény, amiért neki Istentől bármi járna. Ez nem megelőzi az üdvösséget, hanem követi azok életében, akik már előbb Isten kegyelmét hittel megragadták. Ez a szabadság, az Isten akaratának felismerése és boldog cselekvése már gyümölcs, következmény. Pál apostol így nevezi: az **Isten gyermekeinek dicsőséges szabadsága** (Róm 8,21).”*

Internet

Petőfi Sándor: Ha férfi vagy, légy férfi...

Ha férfi vagy, légy férfi,
S ne hitvány gyöngé báb,
Mit kény és kedv szerint lök
A sors idébb-odább.
Félénk eb a sors, csak csahol;
A bátraktól szalad,
Kik szembeszállanak vele...
Azért ne hagyj magad!

Ha férfi vagy, légy férfi,
S ne szád hirdesse ezt,
Minden Demosthenesnél
Szebben beszél a tett.
Építs vagy ronts, mint a vihar,
S hallgass, ha műved kész,
Mint a vihar, ha megtevé
Munkáját, elenyész.

Ha férfi vagy, légy férfi,
Legyen elved, hited,
És ezt kimondd, ha mindjárt
Véreddel fizeted.
Százszorta inkább éltedet
Tagadd meg, mint magad;
Hadd vesszen el az élet, ha
A becsület marad.

Ha férfi vagy, légy férfi,
Függetlenségedet
A nagyvilág kincséért
Áruba ne ereszd.
Vesd meg, kik egy jobb falatért
Eladják magokat.
„Koldusbot és függetlenség!”
Ez legyen jelszavad.

Ha férfi vagy, légy férfi,
Erős, bátor, szilárd,
Akkor, hidd, hogy sem ember
Sem sors könnyen nem árt.
Légy tölgyfa, mit a fergeteg
Ki képes dönteni,
De méltóságos derekát
Meg nem görbítheti.

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

37.

Értékünk - értékrendünk

2023. szeptember

Tudom, hogy néz, és tudom, hogy szeret,
és tudom, hogy, a lelkembe lát,
és minden szónál kedvesebb előtte,
ha meglátja bennem önmagát.

Balássy László: Isten

Ajánlás:

Mi tesz értékessé egy embert? – sokszor felmerül a kérdés önmagunkkal kapcsolatban, és másokra vonatkozóan is. Mint általában, gyakran a külsőségekre, emberi megfontolásokra, véleményekre hagyatkozva ítélkezünk, elismerünk, irigylünk, vagy éppen megvetünk valakit. Isten azonban felülről és belülről lát és ismer bennünket. Szerető Atyaként, a rólunk eltervezett kép alapján szemléli életünket. Érdekes az Ő látószögéből nézni embertársainkat, önmagunkat...

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Balogh Attila rektor atya egyik nyári vasárnap nálunk misézett. Az aznapi evangélium alapján az ember értékéről tárta elénk gondolatait homíliájában. Fontos dolgokat mondott. Mindjárt arra gondoltam, ezt a mi „fórumunkon” is érdemes egy kicsit körüljárni, így ez lett a témája augusztusi imaóráinknak.

Amit a világ, a „fősodor”, a reklámok próbálnak eladni értékek gyanánt, az maximum a kényelmünket fokozza, ami nélkül – szerintük – nincs is boldogság. És valóban, sok szép dolog is van ezek között, amikre szükségünk is lehet, de ezek nem adnak, nem adhatnak kielégítő válaszokat az ember kérdéseire, igényére. Főleg nem a belső világunk rezdüléseire.

Quae sursum sunt quaerite! / **Az odafent valókat keressétek!** – olvashatjuk a bazilikánk nyugati homlokzatán. Az örök értékek odafentről valóak. Ezek alapján van minden lentinek is valódi értéke.

Önző világunk rövidlátó, pillanatnyi jól-létet és torzult lelkületű „izmusokat” állít be értéknek. Hagyományos értékeinket minden fronton támadás éri, ami még önismeretünket, önbecsülésünket is megingathatja...

Tekintsünk Mesterünk életére, tanítására, megváltó művére, akkor nem dőlünk be a csalfa szirén-hangoknak. Hitünk, önismeretünk erősödése megvéd, megerősít bennünket, és biztos úton, magabiztosan haladhatunk előre, mieinknek is példát adva, támaszt nyújtva.

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió Hangtárában az Imaórák között:

2023.08.18. - 23:20

2023. szeptember

Augusztusban is a plébánia udvarán gyűltünk össze a szokásos havi imaóránkra. Ez alkalommal a Testvéreket Andor atya köszöntötte, majd pár gondolattal bevezette imádságos együttlétünket:

Kedves Testvérek!

A mai imaóránk témája: értékeink, az ember értékessége. Talán az elején annyit mondanék, hogy mielőtt az értékekről beszélünk, ami ugye van bennünk, tudnunk kell, hogy önmagában az emberi élet, hogy megszületünk, az már érték – ezt fontos látnunk! Természetesen utána azt is kell látnunk, hogy mitől lesz aztán még értékesebb az életünk – az imaóra fényében. Hogyan lát minket Isten, hogyan látjuk mi egymást, és hogy lehetne Isten szemével látni a másikat...

Sokszor, sokakban felmerül a kérdés: mi adja az ember értékét? Kit tartunk értékes embernek, és miért? És, hát hogyan is állunk önmagunk értékelésével? Kikre nézünk fel, kiket irigyelünk – és miért?

Nagyon hamar el is érkeztünk értékrendünk és önértékelésünk gondolatköréhez. Mai imaóránkon erről szeretnénk elmélkedni, egy kicsit körüljárni ezt a témát.

Úgy gondolom, helyes megközelítés, ha kicsit feljebb emeljük a tekintetünket, és Jézus szemszögéből nézünk az emberre...

Isten az embert végtelenül és megelőlegezetten szereti. Személyes kapcsolatba akar lépni teremtményével, várja a válaszunkat. Isten szemében feltétel nélkül értékesek vagyunk. Ez a mi értékünk igazi alapja. Jézus tanító körútján erről biztosított bennünket. „Ne féljeteK” – sokszor mondta, például amikor a farizeusok kovászáról szolt: „Ugye két fillérért öt verebet is adnak. Mégis az Isten nem feledkezik meg egyetlenegyről sem. Sőt még a fejeteken a hajszálakat is mind számon tartja. Ne féljeteK hát! Sokkal többet érteK ti, mint a verebek.”

A mi igazi értékünket – emberi világunkban, az emberi szempontokat is figyelembe véve – az Istenhez, a hitünkhöz való viszonyunk és a jézusi tanítás megélése határozza meg. ***Mennyire vagyok Isten gyermeke***, tanításának megvalósítója?

Istennek van terve rólam: szeretne minél jobban bevonni az Ő életébe, hogy Ő rajzolódjék ki az én életemben. Az imaóra plakátjára tett idézet:

*Tudom, hogy néz, és tudom, hogy szeret,
és tudom, hogy, a lelkembe lát,
és minden szónál kedvesebb előtte,
ha meglátja bennem önmagát.*

Minél jobban felismerhetők rajtunk Jézus vonásai, annál értékesebbek leszünk, – minden gyarlóságunk ellenére. Ennek megvalósítására lehetőséget kaptunk, de amiért bizony dolgoznunk, küzdenünk kell, folyamatosan és kitartóan.

Ma, amikor emberi és természetfölötti értékünkről gondolkodunk, áttekintjük emberi utunk, viselkedésünk körülményeit is. Első szövegünk röviden össze is foglalja a javasolt hozzáállást.

Tamáská Gyula: Ne akarj...

Ne akarj többnek látszani, mint ami vagy.
Csak az üres kalászkok ágaskodnak
– A duzzadón teltek meghajolnak.
S mégis... mindenki tudja, mit takargatnak.
Ne láss többet magadban, mint amit kaptál.
A képzelt nagyság... nem más csak jégvirág.
Ennek egy lehelet már a halál,
Elolvasztja gyökértelen szirmát.
Ne akarj többnek lenni, mint Isten gyermeke.
Aki az Övé... az túl lát az Én bűvkörén,
Viharok közt is érzi Mesterét,
És sohasem engedi el annak kezét.
Tedd azt, amit rád bízott Isten, légy eszköz,
Aki mindenkinek... mindenkor szolgál.
S ha mégsem vesznek észre... ne bánkódjál,
Végezd a munkád, vigyázz... És imádkozzál.

(Balogh Debóra füzetéből, Kolozsvár)

Az alap tehát az Isten-kapcsolatunk. Neki akarunk tetszeni, – persze, ezzel embertársaink elismerését, megbecsülését is megtapasztaljuk. Imádkozzunk közösen ezzel a tudattal:

Teremtő Istenünk, Te úgy rendezel mindent, hogy aki felfuvalkodhatna a neki juttatott ajándék miatt, az alázkodjék meg hiányai miatt. Egyszer kegyelmeddel fölemelsz valakit, más dologban meg megalázod.

Uram, add, hogy jól gazdálkodjunk sokféle kegyelmeddel, legyünk meggyőződve arról, hogy a nekünk juttatott adományok voltaképp másokéi, mivel az ő javukra adattak. Add, hogy a szeretet által kölcsönösen szolgáljuk egymást. Ennek során megértjük, hogy mások adományai egyben a mieink is, és saját adottságainkat is úgy ajánljuk fel másoknak, mintha valamennyi az övék volna. Ámen.

Nagy Szent Gergely

Félelmeinkről, aggodalmainkról, elbizonytalanodásunkról gyakran beszámolhatnánk, ami talán hitünk gyengeségét jelzi. Pedig Isten mindig velünk van.

Szabó Lőrinc: Párbeszéd

Félek, Atyám - úgy zúgnak a harangok!
fiatal tükrömet rontja az árny is, a fény is!...
Ne félj, fiam – téged hívnak a harangok,
te vagy a tükör, te vagy az árny is, a fény is.

Félek, Atyám - megtörtem a harcban, a hitben,
és éhes sárkányok elé ejtem a kardot!...
Ne félj, fiam – megtartalak a harcban, a hitben,
s karommal édig emeled azt a kardot.

Mit ér az ember, mit a vágy meg az önvád,
mit ér törékeny szavam az örült viharban?...
Ne félj, fiam – az a kín, az a vágy, az az önvád
téged tisztít örök-kék égbolttá a viharban!

Jézus bátorítását énekünkkel is idézzük fel.

**Refr: ||: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak,
Karjaimba zártalak, örökre enyém vagy. :||**

**Viruló réteken át hűs forrás felé vezetlek, pásztorod vagyok,
Elveszni senkit sem hagyok, karom feléd tárom, kiárad áldásom;
Nem rejtőzöm el, szívem a szívednek felel,
Amikor úgy érzed, nyomaszt az élet.**

Refr:

*Nem taszítalak el, amikor vétkezel, irgalmat lelsz a szívemben,
Örök feléd a hűségem, amerre jársz védlek, nyomodba lépek.
Nem rejtőzöm el, szeretetlángom átölel,
Ne félj, ha éjben jársz, hidd, hogy a fény vár rád!* *Refr:*

Utunk során gyakran kerülünk emberileg nehéz helyzetekbe, válságba is.
De pont a nehézségek mutatják meg, hogyan is áll emberségünk.

Joseph Rudyard Kipling: Ha... *(Szabó Lőrinc fordítása)*

Ha fejedet megőrzöd zavarban,
Bár csak szidás ér jószágodért.
Ha kétkedők közt bízni tudsz magadban,
De megérted a mások kételyét.
Ha várni tudsz, s a várás el nem fáraszt.
Rágalmaznak, s nem ejtesz csalfa szót,
Nem gyűlölködsz, bár a gyűlölség eláraszt,
S mégse játszod a bölcsét és a jót.

Ha álmodol, de nem úr az álom rajtad,
Gondolkodol, de végcélod nem ez.
Ha balsors sújt is, megmarad nyugalmad,
S nincs oly siker, mely lábadról levesz.
Ha az igazságot, amit kimondtál,
Más aljas eszközül használja fel;
Ha élted munkája tiszta rom már,
S tört szerszámmal előlről kezded el.

Ha van szíved, hogy mindazt, mit elértél,
Ha kell, egyetlen kockára rakd,
s túltegyed magad, ha veszteség ér,
s ne legyen róla többé egy szavad;
Ha tudsz még küzdeni, mikor a lelked,
ideged, izmod régesrég halott,
s helytállnak, mikor nincs más benned,
csak a tudat, hogy ki kell tartanod.

Ha tiszta tudsz maradni tömegben,
s király előtt is őszinte, emberi;
Ha nem bánthat meg sem barát, sem ellen,
Ha nem szolgálva, de tudsz segíteni;
Ha az egész órát úgy betöltöd,
hogy benne érték hatvan percnyi van,
minden kincisével bírod ezt a földet,
s ami még több, ember vagy, fiam.

Sok ember értékrendje ott bukik el, hogy Isten helyébe képzelet magát, nem veszi figyelembe teremtett voltát. Pedig teremtett voltunk elismerése, tudatos megélése adja önértékelésünk szilárd alapját. Felettünk nem egy könyörtelen zsarnok, hanem a szerető Atya virraszt. Ezt nagyon sok szép természeti képben sokan megfogalmazták.

Ébredés

Egy rügy vagyok az élet fáján,
Melyet kinyitott a napsugár.
Varázs-szavára lepattant a zár,
Meghasadt a rút, kemény kéreg,
Szívembe költözött az élet
És lett világosság az éjszaka után.

Egy rügy vagyok... melyből levél
És gyümölcs kell legyen... Aki reám néz,
Szálljon új illat, béke szívébe
Láttassék rajtam a művészi kéz.
Kell, hogy lehulljon a virág,
És magam megtagadva legyek termés,
Hogy szolgáljam és építsem a fát.

Egy rügy vagyok... és nagyra kell nőjek
Virágomból méhek vigyék a tápot,
Árnyékomban vándorok pihenjenek,
Madarak találjanak fészket a fán.
És ezért, kell hogy táplálkozzam
Az élet vizéből, és tovább adjam
Azt, mi nekem is ingyen futott.

Egy rügy vagyok... és ha felettem fellegek szállnak,
Tudom, csak esőt hoznak, javamra válnak.
Most szeretet-sugárban fürdik a lelkem,
Szél viszi messze boldog énekem,
Csak itt maradjak, a fához kötve,
Tarts itt Uram, és ez elég nekem.

Egy rügy vagyok... és egyszer, jól tudom,
Lehull majd a gyümölcs, a levél.
Elmúlik majd minden fájdalom.
És elalszom csendben, Atyám ölén.
Ő felébreszt majd egy reggelen
Mikor már minden harc elpihen.
Angyal-énekkal dicső hazámba vezet.
Hol, nekem Ő már helyet készített.

(Balogh Debóra füzetéből, Kolozsvár)

A teremtett világ része az ember is. Teremttségünk szépségéről, ebbe illeszkedésünkről Szent Ferenc Naphimnusza gyönyörűen vall. Most énekeljük ennek egy rövidebb változatát.

***Fivérem Nap, és nővérem Hold, / Oly ritkán látlak, hallom hangotok.
Nyomaszt a sok gyötirelem és gond.***

***Fivérem Szél, és levegőég, / Nyisd ki a szemem, hogy lássam, ami szép.
Körülölel a ragyogás, dicsfény.***

||:Mert Isten része minden földi lény, / Érzem jóságát szívem újra él.

***Fivérem Nap, és nővérem Hold, / Most végre látlak, hallom hangotok,
Megölelném az egész világot. :||***

Az elméletet általában tudjuk, mégis gyakran megbotlunk. Péter apostol története, bűnbánata minket is megerősít: van visszatérés az atyai szeretetbe! Mi, tékozló fiak-lányok is bizton számíthatunk az atyai szeretetre, irgalomra.

Bácsi Sándor: Péteri könyörgés

Uram, bocsásd meg én nagy vétkeket:
Amíg vad hordák csúfoltak, gyaláztak,
Míg üvöltötték a „Feszítsd meg!”-et,
Melegedtem tüzénél a világnak,
És megtagadtam drága nevedet,
Én, tanítványod, egy szolgálólánynak.

Uram bocsásd meg: Gyöngé hitemet
A sátáni erő úgy megtépázta!
Ki ott akartam állni melletted
Utolsóként – neved megvallni gyáva –,
Remegő szívvel kerestem helyet,
Ahol zokogjak a kakas szavára.

Uram, áraszd rám is Szentlelkedet,
Hadd lehessen egy szerény tanítványod!
Saját erőmmel már nem kérkedek.
Szavad vigyázom, utaidon járok.
Vezéremül ha küldöd lelkedet,
Nem rendít akkor semmi. Bizton állok.

Jézus nem küldi, de megengedi a nehézséget életünkben. Ezek lehetőségek számunkra, hogy jobba, erősebbé, szeretőbbé válva Őhöz is közelebb kerüljünk.

Adj hálát a rosszért!

Testvér! hidd, sokszor kell a nyomorúság,
Csontjaidat tépő kínzó fájdalom.
Kell a kenyérgond, kell a csalódás.
Kellenek a tövisek az utadon.

Kellenek az eltemetett álmok.
Kell a meg nem értés; kell a ravatal,
Kell a halál árnyékának völgye,
Hol csak a jó Pásztor vesszeje vigasztal.

– Óh áldott fény, amelynél felismered.
Hogy utaidon a tövissek kellenek.
– Óh áldott perc, amelyben megfogod a kezét,
Amely be is kötöz, ha megsebez.

Áldott viharok, zúgó vad szelek
Melyek közelébe kényszerítenek.
Csontjaidat tépő kínzó fájdalom.
Melyre csak Nála van gyógyír, nyugalom,

Adj hálát testvér a meghalt álmokért,
A kenyérgondért, a ravatalért,
Minden rosszért, mely Hozzá kergetett,
A keresztért, mely élted üdve lett.

(Balogh Debóra füzetéből, Kolozsvár)

Igen, a nehézségekért is és minden jóért is hálát kell adnunk. Éppen a bajban tudjuk igazán értékelni a sok jót, amit kaptunk.

Gerzsenyi Sándor: Hálaadó zsoltár

Atyám! – köszönöm a fényt!
S a fények Fényét: Áldott Fiadat.
Köszönöm szememet, hogy látok
és szívemet, hogy látlak – látva Őt.
– Köszönöm a szorgos nappaloknak
kemény-keserű, édes-emésztő robotját
s az éjszakát, amikor Te folytatod csendben
amit én elkezdtem nappal.
S te elkezded bennem és körülöttem
amit majd új nappal folytatnom nekem kell.
– Köszönöm az időt:
a múltat, melyben ott maradtam,
a jelent... melybe engem is beleszerkesztettél
s a jövőt, melyben kitartó kegyelmed folytán
ott látom még a nekem kihagyott helyet.
És köszönöm a még távolabbi sejthető jövőndöt,
hol idő nem lesz többé, csupán
Te leszel!...

Köszönöm a kesernyés próbák prését
s a kő súlyú hűsítő – bánatokat,
melyek alatt kicsordul életemből
a gyermeki ragaszkodás mézszínű mustja,
S kihull lelkemből a hitetlenség szennyes törkölye...
– Köszönöm a vakot, kinek tegnap este
rongyos sapkájába ejthettem egy forintot,
És köszönöm, hogy megáldottad ajkam
vigasz-forint szavakkal, amelyeket odaadnom
vakok és lelki nyomorékoknak hivatásom,
halálosan komoly, nagy kötelesség.
– Köszönöm a kormos embereket,
hűtlen barátokat és hű ellenségemet,
kik kusza ábrákat karmolnak naponta
arcokra, szívemre.
Tudom, ujjuk hegye nagyon sokszor
a Te szent akaratod eszköze,
hogyan képződnek velük rajtam
arcodnak egy-egy drága finom vonását,
míg nem kiábrázolódik
hatalmas Lényed bennem.
És köszönöm a szavak faragva
formálható oltárkövét,
melyekből most is oltárt emelhettem,
hogyan hódolattal megáldozzam rajta
– jó illatú áldozatként –
Atyám, Neked, a szívemet.

(Balogh Debóra füzetéből, Kolozsvár)

Mennyi jócselekedetre felkínálkozó alkalom, szituáció van az életünkben!
A segítségünkre, együttérzésünkre éhes emberekkel Mesterünk azonosította
magát. Nyíljon rá a szemünk, hogy ezt észrevegyük, és cselekedjünk,
szóljunk, vigasztaljunk. Imádkozzunk ezzel a tudattal:

Istenünk, Te felbecsülhetetlen ajándékot helyeztél életünkbe. Mindenkinek följajánlod a lehetőséget, hogy jelenléted fényének tükre lehessen. A Szentlélek által szereteted szándékát nem kötáblákra, hanem szívünk mélységeibe vésed. És lelkünket betöltő békességed által képessé teszel minket arra, hogy szebbé tegyük mindazok életét, akiket reánk bízál. Ámen.

Életünkben előre haladva talán egy kicsit bölcsebbé válunk, értékrendünk kialakul, stabilizálódik. Tudjuk, vagy legalább is hisszük, hogy életünk, utunk – alapjában véve – hasznos, vagy hasznos volt.

Nagy Zoltán: Sírkőre

A völgyet nézni állj meg a hegytetőn,
Az életet tanuld a temetőn.
Figyelj reám, ki nem mozdítok ajkat,
Már jól tanít, ki mindörökre hallgat.

Most hallgatok, de egykor zengve zengtem,
A föld, a víz, a lég hallottak engem.
Nem néma, bárha nem szól, a harang,
S nem törli el a csend, hogy volt a hang.

Voltam parázs, elszálltam mint a pernye;
Szívem tüzét eloltá bús zegernye,
De melegebb a nyár, s a déli szélben
Örökre érzik már, hogy én is éltem!

Voltam kiáltás, elkapott a szél,
De aki kiáltott, az él!
Völgy csipkebokra már hiába száraz,
Az Úr lángolt ott, mindig oltár már az!

Ha van füled, halld hangtalan beszédem;
Mindegy, mi voltam: voltam, az ami,
Egy hang voltam az Isten énekében
És kár lett volna el nem hangzani.

Mi még itt vagyunk, van még lehetőségünk az itteni és odaíti értékünkön javítani, tenni érte. Imádkozzunk a folyamatos lelki fejlődésünkért:

Istenünk, ha eljön a végső „átmenet” pillanata, add, hogy derűs szívvel induljunk, nem sajnálva azt, amit magunk mögött hagyunk, hiszen ha a hosszú keresés után Veled találkozhatunk, újra megtalálunk minden igazi értéket, amit itt a földön megismerhettünk.

Uram, addig is segíts, hogy helyesen tudjam beosztani az időmet! Add, hogy biztosan érezzem, mely ügyem nem tűr halasztást! Segíts, hogy mindig időt találjak a szellemi, lelki feltöltődésre is! Kérlek, segíts, hogy minden esetben a lehető legjobban készülhessek föl az éppen előttem álló feladatra! Add meg, Uram, a kegyelmet, hogy akivel csak találkozom, arra úgy tudjak odafigyelni, és úgy tudjak neki segíteni, mintha Téged hallgatnálak, és Neked segítenék! Ámen.

Imaóránk végére egy derűsebb hangú összefoglalót választottam, ami emberi viszonyaink, kapcsolataink vázolója. Mi azért oda helyezük mögé a Teremtőt is, „*Akinek rám is éber gondja van, és cselekszik bennem és általam.*” – ahogy Sík Sándor írta. Ez adja meg tehát valódi értékünket. **Emberségünk alapja, értelme: Istenképűségünk.** És nem az emberek tetszése, nem tetszése, véleménye, szeszélye határozza meg értékünket, önértékelésünket. Mi Isten szeretett gyermekei vagyunk. Ez életvitelünk vezérelve, vagyis ezt a kapott, megelölegezett szeretetet akarjuk mi is megtanulni, megvalósítani. És érdemes megfontolni Jeremiás próféta intelmét – a ma felidézett gondolatok alapján:

⁵*Ezt mondja az Úr: Átkozott az az ember, aki emberben bíz, aki halandóra támaszkodik, és szíve elfordul az Úrtól. ⁶Olyan lesz, mint a cserje a pusztában: Ha valami jó jön, semmit sem lát belőle, hanem a kiaszott sivatagban tanyázik, sós és lakhatatlan földön. ⁷Áldott az az ember, aki az Úrban bíz, akinek az Úrban van a reménye. ⁸Olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely gyökereit egészen a folyóig ereszti. Ha jön a hőség, nem kell félnie, lombja mindig zöldellni fog. Szárazság idején sem kell aggódnia, akkor sem szűnik meg gyümölcsöt teremni. ⁹Csalárdabb az emberi szív mindennél, és tele van gonoszsággal. Ki lát bele titkos rejtekeibe?*

¹⁰Én, az Úr, aki a szíveket vizsgálom, és próbának vetem alá a veséket, hogy megfizessek kinek-kinek életmódja és tetteinek gyümölcse szerint. ¹¹A fogoly madár kikölti a tojást, amit nem ő tojt. Ilyen az az ember, aki gazdagságot gyűjt hamis úton: élete delén itt kell hagynia, így végül is bolondnak bizonyul. Jer 17

Hát, mi ne legyünk bolondok! Istenre alapozott értékrenddel éljük életünket! – Imaóránk végén jöjjön az elképzelt sztori – a születésünk idejéből:

Ágai Ágnes: Élni vagy nem élni?

Világrajövetelem előtt informálódtam.
Mi várható itt, érdemes-e megszületni?
Azt mondták, nagyon jó sztori lesz,
de ha csalódnék, néhány évtizedet
akkor is kibírok. Többről meg nincs szó.
Vigyázni kell az ígéretős emberekkel,
fontoskodók és hazudósak.
Vigyázni kell a szüksézzavúakkal,
nem lehet tudni, mit és miért hallgatnak el.
Tanácsos az óvatosság a nagyétkűekkel,
mohók, törtetők, mindenre kaphatóak.
De vigyázni kell a kákabélűekkel is,
soványak, irigyek, mosolyogni se tudnak,
nemhogy még nevetni!
Vagyis az ember, mint olyan, veszélyes,
kiismerhetetlen ragadozó,
pusztításra szakosodott fajta.
No, nem mindegyik, tette hozzá informátorom,
csodálatos példányok is akadnak,
és élni élvezetes tevékenység,
sok kalandban lesz részem,
kár volna kihagyni! Élni úgy istenigazából
csak egyszer lehet, de annyi elég is belőle.

Jól kell gazdálkodni az idővel.
A gyerekkort nem kell elnyújtani,
viszont az öregkort jó megkurtítani.
Közben pedig élni kell száz decibellel,
felszipantani a tudást, kiélvezni a szerelmet.
Szépnek látni a világot,
ha ragyás arcát mutatja, akkor is.
Szeretni a másik boldogtalan halandót,
akit utamba hoz a sors - vagy énmagam.
Az élet nagy kaland,
nincsen sem titka, sem tanulsága,
jó buli, ennyi az egész, mondta informátorom.
Gondoltam: egye fene, mi lehet?
Belevágtam!

**Tudom, hogy néz, és tudom, hogy szeret,
és tudom, hogy, a lelkembe lát,
és minden szónál kedvesebb előtte,
ha meglátja bennem önmagát.**

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

38.

Messze nézzen, aki élni akar...

2023. október

Gondviselő Istenünk! Eléd hoztuk jövőnk reménységét, hogy mint egykor Jézus a gyermekeket megáldotta, tartsd oltalmazó kezedet ifjúságunk fölé. Áldd meg gyermekeinket, hogy személyes élmény vezesse őket Hozzád, hogy életkorukból következően kedvvel és nagy összeszedettséggel szívják magukba mindazokat az értékeket, melyek üdvösségre segítik őket...

Ajánlás:

Oktatási intézményeinkben új tanév kezdődött. A korosztálynak megfelelő tananyag megtanítása, elsajátítása mellett igen fontos a nevelés is. Mindez nemcsak a pedagógusok feladata. A szülők pozitív hozzáállása is szükséges. E két felnőtt fórum együttesen megfelelő alap a gyerekek testi, szellemi fejlődéséhez, de nélkülük, elfogadó mentalitásuk nélkül nem lesz komolyabb haladás. A legfőbb értékeinket, köztük az egyik legfontosabbat, a hitünket is csak e hármas egység megvalósítása révén tudjuk hatásosan bemutatni, átadni.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

A nyári kikapcsolódás után szeptemberben minden családot érintő „bekapcsolódás” következik. Mindenkinek nehéz a visszaállás a tanév közbeni menetrendhez.

Oktatási intézményeinkben indul az újabb „félidő”, új körülményekkel, változásokkal, új feladatokkal, kihívásokkal – minden érintett számára. A közös cél: gyermekeink, unokáink testi/lelki/szellemi előrehaladása. Ebben mindenkinek a pozitív hozzáállása szükséges. Azonban, ez nem mindig így valósul meg...

Nálunk – hál’ Istennek – még van normalitásra törekvés a sokféle nyugati torzulással szemben. Amott a szülők jogát is kétségbe vonják gyermekeik nevelésével kapcsolatban. Mi itt még nem tartunk! De – sajnos – előfordul, hogy a szülők, gyermekeik félreértelmezett „jogait” féltve, ellenségesen viselkednek a tanárokkal szemben. Persze, a nevelők is „emberből vannak”, itt sem zárható ki a tévedés, helytelen megítélés, hozzáállás...

És ne felejtjük ki az érintetteket, a gyerekeket!

Ha összefogás, konstruktív hozzáállás tapasztalható a felnőttek világából, akkor a gyerekek szárnyalni fognak! A példa a leghatásosabb nevelési mód, eszköz – jó és rossz irányban is! Adja az Úr, hogy iskoláinkban megvalósuljon mindenki részéről ez a jövőbe látó „érdekszövetség”: a nevelők munkáját támogassák a szülők a jövőnk – ifjúságunk – nevelése terén!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben.

2023. október

Szeptemberi imaóránkra – az idén utoljára – a plébánia udvarán gyűltünk össze. A kellemes nyári estén a Testvéreket László atya köszöntötte, majd pár gondolattal bevezette imádságos együttlétünket:

Kedves Testvérek!

Hamar véget ért a nyár. A szeptember mindig azt jelenti, hogy új tanév kezdődik az iskolákban, így egyházközségünk iskoláiban is. Ilyenkor nagy szükségünk van az imádságra, hiszen az új tanév új lehetőségeket is hordoz magában. De sokszor megpróbáltatás elé is állítja nem csak a gyerekeket, hanem a pedagógusokat és az egyéb munkatársakat is. Kérjük tehát a mai imaórákon – különösen is – azoknak a közbenjárását a mennyországban, akik itt a földön annak idején a gyerekekkel foglalkoztak. Kérjük, segítsék ezt az új tanévet, hogy a Szentlélek tudjon működni a diákokban, pedagógusokban egyaránt!

Elkezdődött az új tanév, mindenkinek új feladatokkal, új kihívásokkal. Az általános feladathalmazon túl adódott még egy kihívás nálunk. A plébániákhoz tartozó két általános iskola összevonásra került, ezeket kell összefogni, egységbe formálni. Az ilyen helyzetek mindig hordoznak súrlódásokat, feszültségeket is. Mai imaórákon ezek elsimulásáért is imádkozunk.

A tanévet *Veni Sancte*-vel kezdtük. Kérjük most is a Szentlélek segítségét, hétszeres ajándékát, hogy mindenki a saját helyén becsülettel helyt tudjon állni, és a közös jövőért tegye a dolgát jó szándékkal, a legjobb tudása szerint.

Mai imaóránk mottója Sík Sándor egyik verssora: *Messze nézzen, aki élni akar*. Nagyon fontos, hogy távlatokban gondolkodjunk, túllátva a pillanatnyi érdekeken.

Az iskolákban nemcsak a tananyag átadása a feladat. A gyerekek testi-lelki fejlődéséért is dolgozni, szolgálni kell. Ez azonban nem kizárólag a tanítók, hitoktatók, lelkipásztorok feladata. A szülők segítése, aktív közreműködése nélkül ez nem lehet eredményes.

A bazilika fiatal káplánjának egyik homíliájában kifejtett gondolatával nagyon is egyet lehet érteni, miszerint: a fiataloknak ne mondják meg állandóan a frankót, azaz az idősebbek ne csak magyarázgassanak nekik folyton, hanem mutassák is meg azt hozzáállásukkal, így eldönthető lesz számukra, érdemes-e követni a felnőtt mintát. Így van ez családjainkban, iskoláinkban is. Hiába győzködjük a gyerekeket, ha a személyes példánk nem hitelesíti életünket.

Most nézzünk szét kicsit, mit és hogyan kellene gyerekeinknek megmutatnunk, eléjük élnünk jó példával, követhetően. És figyelniük kell rájuk: reakcióikra, észrevételeikre, véleményükre is.

Messze nézzen, aki élni akar – tehát a távlati célok eléréséhez szükséges a szülők-nevelők összefogása. Különösen fontos ez az egység, amikor Istenhez szeretnénk közelebb vinni gyermekeinket. A templomba nem küldeni kell a gyerekeket, hanem velük együtt menni. A felnőtt világ felelőssége e téren megkerülhetetlen. Hitünket átadni nem tudjuk, csak vonzóan, követésre érdemesként megmutatni.

A keresztyének végső célja az üdvözülés. Ezt akarjuk a gyerekeinknek is, hogy nyiladozó értelemmel, saját meggyőződésből fakadó, erősödő hittel ezen az úton haladjanak.

Istenünk! Ahogyan a gyermekek nőnek, úgy tágul látókörük, úgy tárul fel előttük egyre több és több szép világod titkaiból. Ne engedd, hogy a Te életed és üzeneted örökre titok maradjon előttük.

Segítsd őket, hogy a jó szülők és a lelki atyák vezetésével megismerjék, és egyre jobban megszeressék Jézust, aki az Út, az Igazság és az Élet. Segítsd a fiatalokat és a szüleiket, hogy elfogadják a mindannyiunkért életét áldozó Krisztus üzenetét: „*Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelke kárt szenved*”. Add, hogy az örök életért készek legyenek mindenről lemondani, de Téged és hitüket ne adják fel soha senkinek és semmiért.

Segítsd egyházközségünk minden fiatalját, hogy amint előre haladnak a világi tudományokban, úgy haladjanak előre a vallási ismeretekben is, egyre érettebb és felnőttébb értelemmel keressék és hallgassák meg üzeneteidet, és – mindenkor keresve a földi boldogságot is – közeledjenek Feléd, az örök boldogságra vezető úton. Krisztus, a mi Urunk által. Amen.

Közösen imádkozva is kérjük ehhez az égiek segítségét:

Urunk, Jézus Krisztus! A te örömhíred nem csupán helyes emberi magatartást sugalló bölcsesség, hanem az üdvösségre vezető igazság. Ezt az igazságot szeretnénk mind jobban megismerni, s erre akarjuk nevelni a következő generációkat.

Elfogadjuk örömhíredet, amelyet az Egyház közvetít számunkra és ahhoz igazítjuk életünket. Segíts, hogy hűségesegek legyünk hozzád és örömhíredhez! Adj bizalmat a gyermekeink szívébe, amikor igazságodat jó szándékkal hirdetjük nekik!

Segíts, hogy hitelesen tegyünk rólad tanúságot a világban és szeretetedet sugározzuk mindenki felé! Te légy bennünk a fény, hogy világosság legyünk az emberek számára! Ámen.

A nevelők elismerése, megbecsülése sokszor nem áll arányban ennek a szolgálatnak, hivatásnak a jelentőségével, fontosságával. Sem társadalmi szinten, sem az egyének részéről. Úgy gondolom, mindnyájan tudnánk jó néhány egykori tanítónkat, tanárunkat megemlíteni, akik sokat jelentettek számunkra.

Füle Lajos: Pedagógus

Én nem tudom, milyen erő kell hozzá, de több kell az enyémnél.
Olykor el-eltűnődöm én is,
mit is jelent húsz-harminc szempár
fénylő tükörtermében élni,
hol éle van minden igének,
árnyéka van minden hibának,
hol húsz-harminc sötétkamrában
hívják elő folyton a percek
éles, kemény, hiteles képét.

Könnyű nekünk beszélni ezt-azt,
nagy szavakkal egymást dobálni,
de ő, kinek minden szavával
megannyi kis magnetofon zeng
tele otthont, utcát, jövőt, ő
felelőség nehéz vasával
vértelve jár, s - bár tán nem érzi -
hétköznapi nagy hőse köztünk,
szebb holnapok jobb emberéért
titkon vívott nehéz csatáknak
ismeretlen, hős katonája!

Mikor fogunk szobrot emelni,
s fogunk-e hát neked, magunkban,
„LÉLEK SZOBRÁSA”...

Igen, egy jó pedagógus valóban a lélek szobrása. Különösen is, ha a következő ima szerint viszonyul a diákjaihoz:

Ismeretlen szerző: Egy tanár imája

Segíts, Uram, hogy meg tudjam érteni diákjaimat.
Add, hogy végighallgassam őket türelmesen,
és kérdéseikre szeretettel válaszoljak.
Ne engedd, hogy szavukba vágjak,
vagy letorkoljam őket minden ok nélkül.
Add, hogy mindig tapintatos és udvarias legyek velük szemben,
minthogy én is elvárom ezt tőlük magammal szemben.
Adj erőt, hogy soha se takargassam előttük hibáimat feleslegesen,
és, hogy tudjak tőlük bocsánatot kérni,
ha valamit rosszul tettem vagy megbántottam őket.
Ne engedd, hogy tetteimmel valaha is sebeket ejtsek érzelmi világukban.
Ne engedd, hogy nevessek hibáikon.
Nem akarok úgy büntetni,
hogy megszégyenítem vagy nevetségessé teszem őket a többiek előtt.
Mindenekelőtt azt kérem, Uram,
hogy soha ne töltssem ki rajtuk mérgemet
pusztán csak azért, hogy önzésemnek eleget tegyek.
Tégy engem napról napra alázatosabbá,
és segíts, hogy hagyjak fel diákjaim szüntelen szidásával és fejmosásával.
Vezess, hogy minden órán szavaimmal és tetteimmel is
erősítsem bennük azt a meggyőződést,
hogy a becsületesség a boldogság alapja.
Tégy elnézővé diákjaim apró hibáival szemben,
és segíts, hogy észrevegyem a legkisebb jót is bennük.
Adj ajkamra megfelelő szavakat, ha valamelyik dicséretet érdemel.
Ne engedd azt várnom tőlük, hogy felnőtt módjára érveljenek,
és, hogy olyan ítélőképességük legyen,
amelyet csak az élet hosszú tapasztalata adhat.
Add, hogy minden kérésüknek engedjek,
ha azok ésszerűek és erkölcsileg megengedhetők,
és adj kellő határozottságot, hogy tudjak nemet mondani,
ha valami – megítélésem szerint – ártalmukra lenne.

Ne engeddd, Uram, hogy elvegyem tőlük annak lehetőségét,
hogy önállóan gondolkodjanak,
hogy ők hozzák meg saját döntéseiket,
és ők gondoskodjanak magukról.
Add, hogy ne legyek személyválogató,
hanem igazságos és szeretetteljes legyek mindegyikükkel,
s így tiszteletük őszinte lehessen irántam.
Tégy méltóvá, Uram, hogy diákjaim szerethessenek,
és általam közelebb kerüljenek Hozzád. Ámen.

Az egyházi iskolákban elvárás is, hogy a gyerekeket a tanítók, tanárok közelebb vigyék Istenhez. Meggyőződésem, hogy bármelyik tantárgyat lehet úgy tanítani, hogy benne az Isten is megjelenik. Persze ebbe a nevelő személyisége, személyes hite is bejátszik.

A keresztyén nevelés elsődleges helyszíne a család. Gyökössy Endre református lelkész tanácsait érdemes megfontolnunk.

Gyökössy Endre: Szülői lelkivezetés a Szeretethimnusz alapján

A szeretet türelmes, jóságos, mert:

beleérező, akaratfejlesztő, rendnevelő;

A szeretet nem irigykedik, mert:

vállalja a gyermeket terheivel,
a több gyermeket gondjaival,
sokféle problémával együtt;

A szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, mert:

a gyermekek kérdéseire élményszerű választ ad,
félelmeit feloldja,
a produkáltatástól és csodagyerekségtől megóvja,
még tanulni is kész érte;

A szeretet nem viselkedik bántóan, mert:

a gyermeknek tett ígéreteit betartja,
a dackorszaka alatt vele és beleérez,
a gólyameséktől megvédi,
idejében és megfelelően felvilágosítja és nem rémisztgeti;

A szeretet nem keresi a maga hasznát, mert:

áldozatos, ha kell, önfeláldozó,
csendet tud biztosítani a gyermek számára,
a gyermek tulajdonát tiszteletben tartja,
adni, ajándékozni is megtanítja;

- A szeretet nem háborodik fel, mert:
sohasem ütleget,
szülői összhangban büntet és jutalmaz,
zsilipelve dicsér és fedd;
- A szeretet nem rója fel a rosszat, mert:
nemcsak megbocsát, el is felejt,
betartja a jézusi sorrendet,
pofonokat nem utalványoz,
a gyermek tetteinek indító okaira figyel;
- A szeretet nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal, mert:
a szülő és a gyermek közt jó kapcsolatot teremt,
nem kendőzi az ügyeskedést – ügyességnek,
a gyermek igazát is elismeri;
- A szeretet mindent eltűr, mindent remél, mert:
roskadozva sem roskad össze,
sohasem zsugorít,
növelve – nevel;
- A szeretet soha el nem múlik, mert:
az Isten a szeretet (Agapé),
azért nem múlhat el,
Benne és belőle élünk.

Isten a szeretet – ezt Jézusban közölte is velünk. Jézus nélkül, az Ő elfogadása nélkül ezt a szeretetet egymás közt nem tudjuk gyakorolni, Mert a világnak Krisztus kell – valljuk ezt meg közös énekünkkel:

**||: *A világnak Krisztus kell, a világnak Krisztus kell,
a világnak kellesz te is, mert te Krisztushoz tartozol. :||***
||: *Emlékezz, emlékezz, te Krisztushoz tartozol! :||*

Keresztény értékrendünket, hitünket a családban alapozzuk meg, amit az iskola, a nevelők – ide értem a hitoktatókat, lelkipásztorokat is – tovább erősíthetnek. A család és az iskola együtt tud jól működni.

Imádkozni a családban tanulunk meg. Az alapozás tehát itt történik, amire aztán az életünket építhetjük.

Fekete István: Az ima

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban, és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kisfiam...

És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt, és én mondtam az imát, és gyöngé gyermeki képzelettemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákévek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitulnak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek, és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam, és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak, és csak az én örömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés, és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt, harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggodást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek, és csak itt döbrentek rá, hogy az igazi kiállás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben – és imádságban, akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiaság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szégyen, az elesettség, szegénység, járvány, és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni, és nem szégyellték már a férfiak sem – egy-egy „szóra” – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket, és megtanulták,

hogy egyetlen félelem örökös csak: nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálraítéltség posványából.

Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak süvöltése, mert halkán szólni kezdtek a kassai harangok, és meghallhatták az egész világon, amikor a dómban a magyarok Te Deum-ot imádkoztak. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima.

És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádja a lencsefőzeléket, imádja a karóráját, imádja a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb.

Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszenteltelénítve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, a tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek, és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten.

Mennyire aktuálisak ezek a több évtizeddel ezelőtt íródott sorok – amikor a fogalmak eredeti, igaz értékét is ellopják, lealacsonyítják. No, de figyeljünk a gyerekeinkre is: hogyan is látnak minket, mit is várnak tőlünk, a felnőtt világtól.

Kisgyerekek kérik szüleiktől...

1. Ne kényeztess el. Tudom jól, hogy nincs mindenre szükségem, amit kérek, csupán kiprobálom, hogy mit csikarhatok ki tőled.
2. Légy velem határozott. Ez azért fontos nekem, mert ezáltal érzem magam biztonságban.
3. Ne engedd, hogy rossz szokásokat vegyek fel. Te vagy az egyetlen, aki ezekre még idejekorán figyelmeztethet.

4. Ne viselkedj úgy velem, mintha fiatalabb lennék, mint amilyen valójában vagyok. Ezzel csak azt éred el, hogy ostoba módon „nagy”-ként próbálok viselkedni.
5. Ne javíts ki mások előtt. Sokkal többet érsz el, ha kettesben, csendesen megmagyarázod, hogy miben hibáztam.
6. Ne tégy úgy, mintha a hibáim bűnök lennének. A kettő összekeverése megzavarja bennem az értékek megtanulását.
7. Ne védj meg cselekedeteim következményeitől. Néha szükségem van arra, hogy - a fájdalmak árán - magam tapasztaljam meg a következményeket.
8. Ne vedd rossz néven, ha azt mondom: „nem szeretlek”. Legtöbbször nem te vagy az, akit nem szeretek, hanem azt a hatalmat, ami megakadályoz, hogy kedvem szerint cselekedjek.
9. Ne törődj sokat apró egészségi panaszaimmal. Néha csak azt szeretném elérni, hogy figyeljenek rám.
10. Ne korholj állandóan. Ha folyton zsörtölödsz, csak úgy tudok védekezni, hogy süketnek tettetem magam.
11. Ne felejtsd el, hogy nem tudom mindig pontosan kifejezni magam. Ezért tűnik úgy néha, mintha nem lennék „becsületes”.
12. Ne rázz le, ha kérdésekkel fordulok hozzád. Ha nem válaszolsz, egy idő után azt veszed majd észre, hogy abbahagyom a kérdezést, és máshol keresek választ a kérdéseimre.
13. Légy következetes. Ha nem vagy az, zavartnak érzem magam és nem tudok többé bízni benned.
14. Ne mondd nekem, hogy a félelmeim butaságok. Nagyon is valóságosak ezek a félelmek, és csak úgy tudsz segíteni nekem, ha megpróbálsz megérteni.
15. Sose tégy úgy, mintha tökéletes és tévedhetetlen lennél. Túlságosan nagy lesz a csalódásom, amikor rájövök, hogy egyik sem vagy.
16. Ne gondold, hogy elveszíted a tekintélyed, ha bocsánatot kérsz tőlem. Becsületes bocsánatkérés meleg érzéseket ébreszt bennem irántad.
17. Ne felejtsd el, hogy szeretek kísérletezni. Kérlek, nyugodj bele a próbálkozásaimba, nem tudok meglenni ezek nélkül.
18. Ne felejtsd el, hogy milyen gyorsan felnövök. Biztos nehéz neked velem lépést tartani, de kérlek, legalább próbáld meg.
19. Ne felejtsd el, hogy nem tudok létezni szeretet és megértés nélkül, talán nem is kell ezt neked hangoztatnom. Vagy mégis?
20. Kérlek, tartsd magad jó kondícióban és légy egészséges. Szükségem van rád.

Be kell vallanunk férfiasan, bizony gyermekeink ezen jogos elvárásainak nem mindig tudtunk megfelelni – legjobb szándékunk ellenére sem. Hát, ahol még a szándék is hiányzott... Imánkkal kérjük az Úr segítségét, hogy javítani tudjunk bizonyítványunkon:

Istenem, bocsásd meg gyermekkorom sértéseit, felnőttkorom sok rettenetes bűnét, mindazt, amit a mai napig elkövettem a jelen pillanatig. Segíts, Istenem, ítélj bennem halálra a régi gonosz, langyos, hűtlen, gyöngye, határozatlan, elbágyadt embert, és „teremts bennem új szívet”! Neked szentelem életem második felének minden pillanatát. Add, hogy jövőm teljes ellentétben legyen múltammal, hogy jövőm fizessen a múltért, hogy mindig a te akaratodat tegyem, hogy minden pillanatban megdicsőítselek a te akaratod mértéke szerint. Ámen.

Boldog Charles de Foucauld

Néha a gyerekek nevelik a felnőtteket – ahogy Gyökössy Bandi bácsi egyik tanácsában olvashatjuk: „nevelés közben – te is nevelődjél. Ha kell, gyermeked által. Mert mindig az a nevelő gyermek és szülő közül, aki közelebb van Krisztushoz. S nemegyszer a gyermek áll, ér közelebb Őhöz.”

Igen, ezért is megéri figyelni rájuk, őszintén beszélgetni velük.

Balog Miklós: Mai gyermek hálája

Mi csak a mesékből tudjuk, mi a szükség,
mert a valóságban sosem éhezünk meg.
Ruhánk, cipőnk mindig volt amennyi kellett,
sosem fagyoskodtunk hideg kályha mellett.

De jó, hogy ez így van! Legyen hála érte
korunknak, mely a jót ránk ily bőven mérte!
Mégis akkor lennénk igazán hálásak,
ha sosem éreznénk magunkat árváknak.

Szüleinktől csak ezt halljuk, mi gyermekek:
„Megint nem érünk rá játszani veletek,
mert pénzt kell keresnünk autóra, lakásra,
új bútorra, tengerparti utazásra,

no meg játékokra és meséskönyvekre!”
Elhisszük, hogy jó ez, szükség van minderre.
Mégis jobban tudnánk örülni mi annak,
amikor szüleink nekünk időt adnak.

Időt az övékből és türelmet hozzánk.
Jobb ez nekünk, mintha a pénzünket hozzák.
Akkor lennénk tehát igazán hálásak,
ha ilyen alapja lehetne hálánknak.

Jobban felfigyelnénk akkor az Istenre,
akinek Jézusban ránk is volt ideje.
Jobban hinnénk akkor, hogy nagy jövő vár ránk,
s mindezért akkor lesz igazi a hálánk!

A felnőttek, a szülők a gyerekeikre szánt időt, az un. minőségi időt megpróbálják úgymond kivásárolni. A tv és számítógép után a tablet és a mobiltelefon a legújabb villanypásztor, amire sokan a gyerekeik „felügyeletét”, nevelését bízják. És sok szétment, de még sok ép, normálisnak mondott családban is alig van jelen az apa. Egy Zorán dal következik.

***Hétfő volt, mikor született, én kivártam volna, de nem lehetett.
Tudod, a számla nagy, a munka se vár, s jött a hír, hogy a fiam már jár.
Aztán láttam, ahogy nevet és fut elé, hogy ő pont olyan lesz, mint én,
Majd ugyanolyan lesz, mint én.***

***Üres bölcsőt ringat a Hold fénye, s mindig ez a mese vége,
Apa, mikor jössz? Fiam, mennem kell, az élet csupa kötelesség,
De sokat leszünk együtt még!***

***Neked hoztam, nézd, egy kis ajándék, apa, pont ilyen lasztira vágyom rég.
Gyere, taníts meg rá, hogyan dobjam el. Fiam, játszunk majd, de most
mennem kell.***

***Viszi lehajtott fejjel, egy könnycsepp se jön elő: úgy dobom majd, mint ő,
Mondja, olyan leszek pont, mint ő!***

***Üres bölcsőt ringat a Hold fénye, s mindig ez a mese vége,
Apa, mikor jössz? Fiam, mennem kell, az élet csupa kötelesség,
De sokat leszünk együtt még!***

*Komoly gimibe jár, soha nem tanul, mégis népszerű kölyök,
nekem ez sem új.*

*Apa büszke rád, de most beszélünk kell - csak mosolyog, aztán így felel:
Tudod, énnekem most, apa, csak a kocsi kulcs kell még,
és ha megengeded, elmennék...*

*Üres bölcsőt ringat a Hold fénye, s mindig ez a mese vége,
Fiam, mikor jössz? Apa, mennem kell, az élet csupa kötelesség,
De sokat leszünk együtt még!*

A-a-a-a-a-----A-a-a-a-a

*Tudom, jó sora van, messzi városban él, hosszú út, mire ideér...
A minap fel is hívtam, mikor láthatnám, ha néha felénk nézne, bizony nem
bánnám...*

*Apa, túl sok a dolgom, s a fiam is vár, ugye jól vagy, jó, hogy hívtál,
Nagyon jó, hogy felhívtál*

*Még valamit mondanék, de letette már, s csak rohan, pont, mint én,
A fiam, pont, mint én.*

*||: Üres bölcsőt ringat a Hold fénye, s mindig ez a mese vége.
Fiam, mikor jössz? Apa, mennem kell, az élet csupa kötelesség,
De sokat leszünk együtt még. :||*

Hogy mit adtunk és mit nem adtunk gyerekeinknek, – elkíséri őket egész életükben, – ahogy minket is elkísér gyerekkorunk.

A szülő-gyermek kapcsolat soha véget nem érő történet. Bármilyen történik is a felszínen, a szüleink bennünk vannak, belőlük vagyunk. Az anyánk és az apánk vagyunk. Lehet, hogy szeretetben és békében vagyunk velük, de az is lehet, hogy ádáz harcot vívunk velük, és folyamatos belső konfliktusban élünk. Esetleg dühösek vagyunk rájuk, úgy érezzük, hogy képtelenek látni és érteni bennünket, hogy elhanyagoltak minket, vagy, hogy valamiből nem kaptunk eleget. Pedig mindent megkaptunk.

Ez a „minden” azt jelenti, hogy élünk, itt vagyunk, és úgy ahogy, de elboldogulunk. Megkaptunk mindent, amit adni tudtak. Amit nem kaptunk meg, azt azért nem kaptuk meg, mert abból nekik sem volt, és nem adhatták. Ez a belátás a felnőtté válás ára. E nélkül dacos gyerekek maradunk, és életünk utolsó pillanatáig a szüleinknél reklamálunk, ahelyett, hogy élnénk azt az életet, amit kaptunk.

Ez azonban néha nagyon nehéz, mert a bennünk élő gyerek a lelkében mélyen kötődik a szüleikhez és a családjához, és mindent megtesz azért, hogy odatartozhasson. Szívesebben marad gyerek, mert így biztonságban van, és ártatlan maradhat. Vállalja, hogy inkább szenved a szülei helyett, hogy nekik jobb legyen, vállalja sokszor azt is, hogy feláldozza magát. Ahhoz, hogy továbbléphessünk, néha rá kell néznünk a bennünk élő gyermek érzéseire, a szüleink és saját magunk sorsára, és arra, hogy mit akar tőlünk az élet.

Szülő - gyermek kapcsolat (internet)

Néhány szempontot felvillantottunk itt a tanév elején arról, hogyan is szolgálhatjuk keresztény jövőnket, ifjúságunkat szülők-nevelők együtt, bevonva az érintetteket, gyermekeinket, unokáinkat is.

Adja az Úr, hogy ez mindenkiben egyre jobban tudatosodjon. Tegyük a dolgunkat kicsit előbbre tekintve, a Szentlélek bölcsességével, ki-ki a saját helyén, életállapotának megfelelően. Közös a felelősség, nem mutogathatunk mindig a másra: a korszellemre, a politikai elvárásokra, ilyen-olyan modernnek kikiáltott izmusokra, elfoglaltságunkra. Sajnos még a legjobb alapozás ellenére is félrecsúszhatnak életek, de egyéni felelősségünket fel kell vállalni. Jézus mondása jusson eszünkbe, különösen is, ha a nevelésben akadnak nehézségeink: „*aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom mennyei Atyám előtt...*”

Mécs László: Vád- és védőbeszéd

Én, Mécs, Isten szavának trombitája
S mint költő, élő lelkiismeret:
Szétkürtölöm most minden égi tájra,
Hogy vannak züllött ifjú emberek,
Kikből nem lesz se szent, se honfi hős!
S e fiúkért valaki felelős!

A kis királyfit rajongástul égve
nagy mesterek védték a bűn elől,
grófok, bárók s a pápa őszentsége
is érdeklődött hogyléte felől!
s ezekre nem vigyázott lelki csősz!
E fiúkért valaki felelős!

Pofozta őket mester, gazda, béres,
s rugdalta a kikent, kifent segéd:
sokszor volt lelkük s hátuk alja véres,
bőrük tetveknek vacsora s ebéd.
A csontjuk vitriolos s nem velős.
E fiúkért valaki felelős!

Csak ezt hallották mindég: "te gazember",
S ha többen voltak, akkor "csőcselék",
Irigy ebek a dús koncokkal szemben,
s a háborúban ágyútöltelék!
Üvölni kell, bár közhely, ismerős:
E fiúkért valaki felelős!

Nem tudnak ők semmit a Bibliáról,
s hogy van Madách, Faust, lélek-asztagok!
S csak annyit tudnak az Isten fiáról,
hogy elítélt minden gazdagot!
Kinél szurony s arany van: az erős!
E fiúkért valaki felelős!

Rothasztó testi-lelki rossz koszból
nem hámozta ki senki kincsüket,
s zenghet a jóság száz angyal-torokból,
fülük az ég szavára már süket.
Szívük gennyes, szemük nézése bösz.
E fiúkért valaki felelős!

Ezeknek az lesz majd a messiásuk,
ki forradalmat, pénzt és nőt ígér,
a Múlt hulláján tánc lesz, kurjantásuk
világ-lángok között a Holdig ér.
Jön a Halál, a mindent elnyelős:
Ítélet lesz, s valaki felelős!

Befejezésül a hálás gyermekek lelkületével imádkozzunk, hogy egyházközségünkben, iskoláinkban ez a szellem terjedjen. Hogy a szülők, nevelők – összefogva, együttműködve – valóban méltóak lehessenek a fiatalok hálájára, megbecsülésére:

Mennyei Atyám, köszönöm neked, hogy szüleimen keresztül számtalan jótéteményben részesítettél. Fizess meg nekik a sok jóért, amit velem az első naptól kezdve tettek; és segíts, hogy hálás lehessenek irántuk. Áldd meg munkájukat és fáradozásukat, tartsd meg őket jó egészségben, vigasztald őket a megpróbáltatások idején. Engedd, hogy gazdagodjanak a jóban és őrizd meg őket minden rossztól. Áldd meg testvéreimet is és minden rokonomat. Ne engedd, hogy családunk egy tagja is elveszék örökre, hanem egyesíts mindannyiunkat újra örök atyai házádban. Ámen.

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Gondviselő Istenünk! Eléd hoztuk a jövőnk reménységét, hogy mint egykor Jézus a gyermekeket megáldotta, tartsd oltalmazó kezedet ifjúságunk fölé. Áldd meg gyermekeinket, hogy személyes élmény vezesse őket Hozzád, hogy életkorukból következően kedvvel és nagy összeszedettséggel szívják magukba mindazokat az értékeket, melyek üdvösségre segítik őket.

Áldd meg mindazokat, akik ezekért a legkisebbekért áldozzák életüket, idejüket és energiájukat, áldd meg a gondozónóket, óvónóket, valamennyi pedagógust, professzort. Áldd meg mindazon papokat és a mozgalmak vezetőit, akik szemében éppolyan kedvesek a gyermekek, mint Neked, Atyánk. Ámen.

Siklós József: Köszönöm

Köszönöm, jó Istenem,
mindennapi kenyerem,
puha, fehér ágyamat,
édes-csendes álmomat.

Köszönöm az iskolát,
ismeretet és tudást,
köszönöm a pihenést,
a sok vidám nevetést.

Jó anyámat köszönöm,
minden csókja nagy öröm!
Áldd meg édesapám két
erős, szorgalmas kezét!

Köszönöm kis testvérem,
hadd élhessünk békében!
Köszönöm a kis család
kedves, meleg otthonát.

Köszönöm, hogy tudhatom:
Jó Atyám szeret nagyon,
S utunk végén, Istenem,
otthonunk lesz mennybe' fenn!

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

39.

Isten halott ?

2023. november

...Nem, kishitű, ne bánd a holnapot:
A rendelés a forró mába küldött.
A rőt aszálytól pattogzik a föld,
Tátong feléd a lelkek szomjúsága,
Tőled esengnek élő harmatot,
A munka ég: rabló lennél, ha most
Az izzó percet kis magadra szánnád! ...

Sík Sándor: Máglyafüst (részlet)

Ajánlás:

Felpörgetett tempójú világunkban sok ember életében Istennek nem jut hely. Minden más – főleg a korszellem diktálta önmegvalósítás– fontosabb, mint a lelkünk mélyén zakatoló kérdésre igazi választ keresni: miért is vagyok, honnan jöttem és hova tartok? A világ földi urai – jól felfogott hatalmi, üzleti céllal – helyettünk akarják megmondani, hogyan gondolkodjunk.

Októberi imaórákon Sík Sándor verseinek segítségével keressük a saját utunkat, ami Istenhez elvezet.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

„*Carpe diem!*” – Horatius filozofikus verssorát többféleképpen értelmezik: élj a mában, használd ki az időt, szakítsd le minden pillanatnak az örömét. Valahogy mindegyik értelmezésből kimarad a távlati gondolkodás, valamilyen jövőkép. És ez jellemzi leginkább korunk emberét, mindent a jelenben akar elérni, birtokolni, élvezni. Mérhetetlen önzés, a jövő feláldozása...

Ebbe az életszemléletbe nem fér bele az Isten. Hogyan is férne, mikor az ego csücsül a helyén. Isten „játékszabályai” az ember örök sorsát segítő útjelző táblák. De ha ezek nem is érdeklik a pillanat mókuskerekében fontoskodó – vagy éppen az élet terhei alatt bukdácsoló embert, akkor valóban nem jut hely az Isten számára. Csak ott legbelül mozdul meg néha valami.

Az ember az Isten képére és hasonlatosságára teremtett lény. Isten egy szikrája belénk van kódolva – ha nem veszünk róla tudomást, akkor is. Az Úr pedig szerető és irgalmas Atya, így kezel bennünket – a hűtlen és engedetlen gyermekeit is.

Az Isten tehát bennünk él, szeretné, ha ezt egyre jobban tudatosítanánk magunkban, és végtelen szeretetére pozitív válaszokat adnánk! Ne hagyjuk, hogy megöljék bennünk és mieinkben! Ne legyünk bűnrészesek, tettestársak Isten száműzésében – például közönyösségünkkel...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben.

2023. november

Októberben már korábban sötétedik, hűvösebb is van, így imaóránkra visszatértünk az aulába. A Testvéreket László atya köszöntötte, majd pár gondolattal bevezette imádságos együttlétünket:

Kedves Testvérek!

Fura világban élünk. Több országban dúlnak véres harcok, háborúk. De talán a legtöbb országban a legfőbb probléma a bálványimádás: amikor az ember leveszi a szemét az Istenről, és valamilyen teremtett dolog felé fordul. S ilyenkor, amikor fura világban élünk, föltehetjük a mai imaóránk kérdését: halott az Isten? A válaszuk egyértelműen az, hogy nem!

Isten együtt szenved a szenvedőkkel, együtt barangol a hontalanokkal. Az Isten szerető jelenlétével mindenhol ott van, csak vissza kell emelni a szemünket, a tekintetünket a teremtett dolgokról az élő Istenre. És ha visszaemeljük a tekintetünket, akkor nagy változások lesznek ebben a világban. Mai imaóránkon erről elmélkedjünk!

Isten halott? Kérdésként idézem Nietzsche elhíresült kijelentését, ami mai imaóránk mottója.

Az internetről vett rövid idézettel kezdeném.

„*Isten halott. (...) És mi öltük meg*” – hangzik a filozófus sokat idézett, de gyakran félreértett kijelentése 1882-es művében. Bár sokan az ellenkezőjét gondolják, ez az állítás nem egy ateista kiáltvány felütése, hanem a modern ember talajvesztésének tömör kimondása. Nietzsche ezzel a mondattal hirdette ki, hogy kudarcot vallott a nyugati ember azon törekvése, melynek során a vallás helyett az Észben próbálta megtalálni az erkölcsi világrend legfőbb mércéjét, és önmagát tette meg univerzumának középpontjául. Ezzel Nietzsche szerint a modern ember eljelentéktelenítette, majd „megölte” az értékek valódiságát garantáló Istent.

Mint hallottuk, a megállapítás 1882-ből való, de ma is aktuális. Isten halott – idézhetjük kijelentésként, kérdésként, felkiáltásként is. Bizony, sokak életében valóban halott az Isten. Ezt mutatja az erősödő szekularizáció, ami nem csak a nyugatra jellemző, nálunk is tapasztalható. Korunk emberének nincs szüksége Istenre, mert önmagát képzelí a helyébe.

1963-ban, 60 éve távozott az élők sorából Sík Sándor, piarista pap, tanár, költő. Majdnem minden imaórában előkerül egy-két verse. A mai alkalommal minden szövegünk az ő költeménye: gondolatai, megállapításai, vallomásai lesznek. Felidézzük szellemiségét ezen az évfordulón, hiszen kérdései, megállapításai semmit sem veszítettek értékükből, érvényességükből, fontosságukból a mai keresztény ember életére vonatkozóan.

A most sorra kerülő versei közül némelyik hosszabb, de *a szív bőségéből szól a száj*. Érdemes lesz majd az imaóra írott változatában, a Plébániai füzetek következő számában (jelen szám) újra végigelmélkedni az elhangzottakat.

Minden kor embere „birkózik” Istennel, így vagy úgy állást foglal vele kapcsolatban. Erről szól az első költemény, ami az emberek kategorizálása, éppen az Istenhez való viszonyuk alapján.

Hívők és hitetlenek

Szeretem a hívőket.

Amikor mennek a körmenetben

A méltóságos baldachin után,

És férfi, asszony, lány, gyerek

A tavaszi ég alatt egy szívvel éneklí a himnuszt:

„Föltámadt Krisztus e napon!”

És a kisfiú megrázza a csengőt,

És minden fej egyszerre lehajlik

A titokzatos Szentkenyér előtt.

És köztük, köztük az Isten.

És szeretem a hitetleneket:

Amint szegény kisiklott életüknek

Arcuk verejtékével gyötrelődnek

Kőműveskedni filozófiát,

És erőlködnek úgy tagadni,

Hogy nem-hitükben hinni tudjanak,

És tagadásukkal imádják az Istent.

És a kételkedőket,

A becsületes inaszakadtakat,

Akik sem hinni, sem nem-hinni nem elég erősek,

És félszeg áhítattal tátongnak a Krisztus után,

És életük egy imádság:

„Uram, hiszek, segíts hitetlenségemen!”

És akiket, ó, jól tudom, előbb-utóbb
Vállán viszen aklába az Igaz Juhász,
És akikhez engem is küldött.

Ó, mind, mind szeretem őket,
Csak egy van, akit gyűlölök:
A cinikus, a röhögő.
Akinek nem szent az igazság,
És nem legnagyobb a szeretet,
Aki nem sajdul a szépség után,
És nem tiszteli az életet.
Aki a minden-mindegy hullamérgét
Oltja miazmás ördögmosolyával
Az édes élet organizmusába.
Az ilyen előtt zárva kilincsem,
Az ilyen neve ne is említették
Házam népe közt, (mint szentekhez illik).
Az ilyenek alkottatott
Világnak kezdetétől a Pokol:
Az ilyen, az ilyen (*ha van ilyen!*)
Legyen örökre átkozott!

Mi talán nem tartozunk a legutóbbi kategóriába, a hitetlenek közé sem, de bizony a kételkedés időnként bennünk is megvan. Ez önmagában nem baj, hiszen ez már jelzi, hogy Istent valóban keressük. Igaz keresésünk pedig előbbre visz. Ahogy tisztulnak a dolgok, talán mi is ilyen vallomást teszünk:

Hiszek

Hallják meg hívők és hitetlenek
Élet-halálra szóló eskümet!
A szív bősége zúg fel ajkamon,
Az kényszerít a Krisztus vallanom.
Hallják meg rokkant, vén aposztaták
S a vétekben vajúdó új-világ,
A forradalom, a vak Leviáthán,
És hallja meg a settenkedő Sátán:
Isten nevében vallomást teszek:
Hiszek.

Hiszek, és hitem súlyos és kemény.
Nem tünde tan, nem pille vélemény.
Nincs benne *így-úgy, bárcsak és talán:*
Igen és nem, kereken, magyarán.
Semmi csűrés és semmi csavarás,
Ínyeskedés és köntörfalazás:
Hiszem és vallom, szeretem és élem,
Amit az Egyház hinni ad elébem.
Ebben a hitben élek és halok:
Katolikus vagyok.

Hiszek egy Istent, ki három személy,
Az élő Istent, aki bennem él,
S akiben élek, mozgok és vagyok,
Kinek tenyerén megismerhetek.
Aki nekem rám is éber gondja van,
És cselekszik bennem és általam.
Aki mozditja minden mozgásom,
S én jóban-rosszban boldogan
imádom

Intéző édes mély akaratát.
Hiszek Istenben, hiszem az Atyát.

Égnek és földnek testté vált frigjét:
Hiszem a Krisztust, hiszem az Igét.
Akit az Atya örök óta szül,
És akiben szépséggé lesz a zűr.
Kinek emberré tetszett válnia,
Hogy Isten legyen az ember fia.
Ki hogy minden nap eljöhessen
hozzánk,
Ízlelnünk adta a rejtelmes Ostyát.
Benne az élet és benne az út.
Hiszek Istenben, hiszem a Fiút.

Hiszem a Krisztus gyújtotta tüzet:
A Szellemet, aki a Szeretet.
Aki Szent Péter ajakán rivall,
Hegyeket bont, szíveket áthidal,
És hét csatornán csorgatja beléd
Az élesztő kegyelem kútfejét.
Ki tüzet gyújt az embergondolatnak,
Kiből fölébe nőhetsz tenmagadnak
És mosolyoghatsz, alkothatsz,
ölelhatsz.

Hiszek Istenben, hiszem a
Szentlelket.

Hiszek, és tudom, honnan a hitem.
Házamat én köszirtre építem.
Négy élőlény az erős alapok:
ember, oroszlán, sas, tulok.
Hallottam a piacon szólni Pált,
Hallottam Ágostont és Ottokárt,
Látom a szirten Péter kulcsait,
S bennem a mélyben, hallom
döbbenettel:

Kimondhatatlan gerjedeésekkel
A Szentlélek sóhajtozik.
Ó tudom kinek, ó tudom kinek:
Én az eleven Istennek hiszek.

Élő hitemmel vagyok én szabad.
Mankó helyett kötöttem szárnyakat.
Ami akad a földön emberi,
Gazdag szívem testvérenek ismeri.
És ami túl az emberkörökön,
A végtelenség: ígért örököm.
És mikor üt a boldogságos óra,
Hogy befogadjon koporsóm gubója:
Hitem gyertyája utolsó remeg,
És Istennek ajánlom lelkemet.

Tegyünk mi is hasonló vallomást közös imánkkal:

Jézus az isteni tanítást hozta el nekünk, embereknek, hogy megvilágosodjunk az igazság által, s eljussunk a hitre. Azok a csodák, amikor Jézus vakoknak adja vissza a látás képességét, nagyon fontosak, mert nem csak arról van szó bennük, hogy Jézus gyógyító cselekedete következtében testi betegségük elmúlik, hanem ezen személyek értelme és szívük is megnyílik a hit számára. A hit fényét, amelyet mindannyian Istentől kapunk, nem szabad elrejtenuünk, hanem mások számára is fel kell mutatnunk, mert ezt jelenti a keresztény tanúságtétel. Mivel a krisztusi tanítás az üdvösség szempontjából elengedhetetlen számunkra, nekünk is gondoskodnunk kell terjedéséről. Ámen.

Többször hangsúlyoztam már ezen a fórumon is, hogy ameddig eljutottunk a hitünkben, azt meg kell osztani, mert egymás hitéből építkezünk. Ezt kéri tőlünk Mesterünk. Az örömhírről szólni, tanúságot tenni **szükséges**. Különösen is a fiatalokért felelős szülőknek, pedagógusoknak.

Virrasztó (részlet)

Ha én elnémulok?

Ki szűr nektek, ha megepedtek,
Mérge kövekből tiszta cseppet?

Ki lesz, aki szól

Ajakatlan titkairól

A Végtelennek?

Ha sírhatnátok, ki mondja meg,
hol fáj?

Ki érzi meg a csendet?

Ki fog együtt-sírni veletek?

Ki hallja meg a rög alatt

Ki mondja nektek, hogy örüljeteK,

A fűszál és a gondolat növéset,

Mert többek vagytok magatoknál, -

Pehely-szirmon pihegő bogarat

És sírjateK, mert kevesebbek!

És a szívetek zümmögését?

Mikor a szenvedély rikolt,

Ha én elhallgatoK,

Karcosan, mint a vércse,

Elalusznak a csillagok,

Ki lesz helyettem, aki értse.

A piros hajnal szederjesre kékül,

És kihallja belőle a sikolyt?

Elapadnak a föllegeK,

És a megalvadt tengerek színérül

Az Úrnak lelke visszalebeg.

Ahogy említettem, Istent mindenki keresi valamilyen módon. Az internetről idézek a „Távol az Isten – hit és hitetlenség párbeszéde” című könyvről szóló ismertetőből: (*Anselm Grün–Tomaš Halík–Winfried Nonhoff*)

„Ateista az, aki folyton Istenre gondol.”
„A fő különbség azok között van, akiket a »végső érintettség« lábba hoz, és akiket hidegen hagy. Azok, akik megküzdöttek Istennel, a bibliai Jákobtól kezdve egészen Nietzscheig, nyilvánvalóan közelebb voltak Istenhez, mint a szokványos hívők és a szokványos hitetlenek.”

A következő Zorán dal is ezt az Istennel való foglalkozást, beszélgetést mutatja be.

*Uram, te úgyszólván mindent láttál, itt glória rám se vár.
Én sem vagyok rosszabb másnál, és láttam jobbat magamnál.*

*Törvény s mentség van itt bőven, és minden nap egy új szabály,
Mégsem vagyunk feljövőben, már felfelé is van határ.*

*Én lelkesedve felesküdtem egy-két tiszta lapra,
És belenőttem emelt fővel egy-két nagy kalapba,
És halhatatlan szókat súgtam egy-két színdarabba,
De sajnós érdemem több nem volt.*

*Uram, a dolgok rosszul állnak, még nem jött be sok nagy remény.
Meg is gyónják mind a bátrak, hogy elhibázták, főleg én.*

*Uram, a dolgok rosszul állnak, ránk fér némi segítség,
A bajban lévők rád találnak, de kihez fordulhatnánk még.*

*Én megfelelni megtanultam egy-két iskolának,
És jó időben tagja voltam egy-két utcabáznak.
A rangjeleit megcsodáltam egy-két nagykabátnak,
De sajnós érdemem több nem volt.*

*Uram, a dolgok rosszul állnak,
Uram, a dolgok rosszul állnak.
Uram, a dolgok rosszul állnak,
Hát ránk fér némi segítség!*

Istent felfedezhetjük sok helyen a minket körülvevő teremtett világban. Isten a tenyerén, az ölében hordoz bennünket.

Az Isten ölében

Már nem is kutatlak.
Se lakatos ajtó, se függönyös ablak,
Se tilalmas torony már nem csalogatnak,
Nem is riogatnak.

Erdő kanyar árnyán
Nem viszket a talpam, hogy mélyire járnám.
Ha távol a tölgyek, a picike páfrány
Töve is jó párnám.

Gyenge moha-sarjon,
Zúzó kavics-élen: egy a derekaljom.
Fűszál puha zizzén, lomb-messze-morajjon
Csak az *egy*et hallom.

Csak az *egy*et érzem:
Takaró mennyboltom és heverő fészke,
Szívó levegőm és szívvér-pihegése,
Általjár egészen.

Ugyan merre mennék?
Ugyan hova lenne moccannom is innét,
Ahol ilyen édes-odahaza lennék,
Nem tétova vendég!

Itt jó nekem éppen.
Futkosásba fáradt kicsi-fiúképpen
Apró lábaimmal megsimulok szépen
Az Isten ölében.

A keresztény ember életében is megtapasztalható elbizonytalanodás, különösen is, ha nehézségek, megpróbáltatások közé vitte az útja. Ezen nehézségeket sokszor épp a szeretteink szenvedései, vagy fizikai létünk körülményeinek válsága okozza. A sátán elszabadult, – az emberek halomra gyilkolják egymást – éppen most is.

Mint az ördögös fiú édesapja

Mint az ördögös fiú édesapja,
Lábadhoz Uram úgy esem.
A néma ördög tépi, marcangatja
Fiam és anyám, minden kedvesem.
Hol tűzbe rántja, hol a vízbe őket,
Úgy dőlnek el, akár a holttetem.
Minden lehet, Te mondtad, a hívőnek!
Hiszek Uram,
Segíts hitetlenségemen!

Hiszek Uram, hiszen, ha nem hihetnék,
Mi maradna más, mint az örület.
Hiszek Uram, hiszek, - de mi jöhet még?
Napban és holdban ordító jelek.
Azt írja mind: még nincsen itt a vég.
Jaj, feketével írnak feketére.
Tedd már Uram, szakadjon fel az ég!
Uram remélek.
Engedj remélnem remény ellenére!

A világ ránk telepszik, időnként nyomasztóan hat ránk a sok rettenetes hír, istengyermekségünket, istenképűségünket szorongató történet, elnyomó tendenciák. De Jézus utat mutatott nekünk, hisz Ő maga az út, ami az életbe vezet. Ehhez az úthoz kérjük a segítségét közös imánkkal:

***Jézusom, vezess engem a te utadon.
Ne engedjem el soha a Te kezedet.
A Te kegyelmed éltessen engem.
A Te szereteted lakjék bennem.
A Te tisztaságod költözzék belém.
Ne a test legyen a szemem előtt, hanem a lélek.
Ne a jelen, hanem az örök élet.
Ne csak másoknak, de magamnak is szívből megbocsássak.
Mindig és mindenért, Neked hálát adni tudjak,
és ha választanom kell kettőnk között Jézusom,
mindig csak Te, Te és sohasem én legyek az első! Ámen.***

Emberi világunkban fokozódik a bizonytalanság: válságról-válságra bukdácsol ez az Istent kirekesztő, értékzavaros korunk. Ilyen körülmények között is biztos pont az Isten. Egy dal a Padlás című musicalből.

Fényév távolság

*Lehet számtalan hely, ami szebb és jobb a mi Földünknel.
Lehet, létezik ő is, aki többre képes az embernél.
Egyszer ismeretlen távolba vágyom, máskor megriaszt egy álom,
hogy a hang, hogy a csend, hogy a fény, hogy a tűz,
már nem vigyáz e cseppnyi földre, s el kell mennünk mindörökre.*

*Fényév távolság, csak hallgatom, csak bámulom.
Zengő fényország, hogy láss csodát, egy életen át.
Nézem tisztaságát, mégsem értem, hallom hangjait, és el nem érem,
ott a tenger, itt az én hajóm.*

*Hát itt ez a hely, amit sokszor boldogan elhagynék.
És itt ez az élet, amit sokszor nem nagyon értek még.
Néha könnyebb lenne elmenekülni, tiszta fénybe merülni,
de a jel, ami szól, de a hang, ami hív, még nem mond semmit,
meddig érek s lesz-e út, hogy visszaérjek.*

*Fényév távolság, csak hallgatom, csak bámulom.
Zengő fényország, hogy láss csodát, egy életen át.
Nézem tisztaságát, mégsem értem, hallom hangjait, és el nem érem,
ott a tenger, itt az én hajóm.*

Nekem itt van dolgom, nekem itt vannak álmaim...

Bizonytalanság? Bizonyosság? Saját életemet vajon melyik jellemzi jobban?

Bizonytalanság

„Viszontlátásra!” - mondd búcsúzóra,
„Jövőre!” - mondanád, és megzökken a szó.
Jövő! - de mit hoz máma még az óra?
A búcsúzás, ki tudja, nem búcsúztató?

Nem tudhatod, mi vár az utcasarkon?
Mi húz a levegőben? a föld alatt mi váj?
Reggel ha ébredsz, vár-e csendes alkony?
Mit hoz, ha elpihensz, a reggeli sugár?

Egyre-kettőre három jön-e? kétes.
Nem tudhatod, mit írt felőled odafenn
Eleitől a Könyv, a hétpecsétes,
És lenn mit ír elő fejedre az Ütem?

Bekopogtatsz szomorú embereknél,
S ha közelükbe érsz, nevetnek untalan;
És egyre sírnak, akikkel nevetnél.
Csak egy a bizonyos: minden bizonytalan.

Ha erre fordult életed kalandja,
Végy nagy lélegzetet, s amint jön, úgy fogadd.
Merj ugrani kicsinyből a Nagy Bizonytalanba,
Az Egyetlenbe, mely bizonynál bizonyabb.

Nézz a szemébe a bizonytalannak,
Mondd: Itt vagyok, jöhetsz, magam megyek eléd:
Nincs váratlan, nincs nem-szeretem annak,
Aki a csillagokba ágyazta életét.

Csepp káderei mi a Tervezőnek,
Előre, teljesítsük, ami ránk szabatott:
Futószalagján térnek és időnek
A Végtelenbe nyúló Műszakot.

Életünkben előre haladva, úgy gondolom, a bizonyosság egyre erősödik bennünk. Erről tanúskodik Sík Sándor talán utolsó verse 1963-ból.

A néma Miatyánk

Hozzád, Veled, Neked,
Mondani egy utolsó éneket,
Imában ömleni Eléd,
Legutolsó, de hűséges cseléd...!
De jaj! ha nem igaz!
Szobám csupa por,
Kertem csupa gaz,
Csupa lelógó tört faág,
A templom messze, a könyv nehéz,
Ólomcsizmában toporog az ész.
És mégis, mégis, Ő van itt,
Immár tőlem el nem veszik.
Nap nap után, éj éj után
Én Téged hívlak, Miatyánk.

De mire jó
Egy lámpástalan rádió?
Hogyan szólítsam az ég Urát
Egy siketnéma Miatyánkon át,
Ha szói közül minden második
Alattomosan elrejtőzködik!
Bénult napokon, izzadt éjeken
Az értelem is értelemtelen,
Értelemtelen és imátalan, -
Magam vagyok, egészen
egymagam.

De talán mégis volna valami
Helyettem hinni, vallani,
Nevemben felimádkozó
Karikás kis szentolvasó,
Egyetlen társam aki vagy,
Karikagyűrűm, el ne hagyj!

De nem hagytalak-e Téged el én,
Szómmal, amelyből kialudt a fény?
Szívemmel, amely csupa seb,
Elmémmel, amely úrnél üresebb?
S nem hagytam-e el Veled együtt
Azt,
Aki az úr fölött virraszt?
Mit felelek, hisz nem tudok felelni:
Mit felelhet a Mindennek a semmi!
Akarom élni az egész hitet,
Szeretni, ahogy Isten szeret,
És bízni, bízni akarok,
Abban, amit a Krisztus hozott.
Nem érzem, nem is gondolom,
De akarom, akarom, akarom.

Igen, Isten végtelenségével az emberi értelem csak birkózik, teljesen felfogni képtelen. Mert „*most csak tükör által, homályosan látunk*”, a színélátás majd odaát adatik meg számunkra. De akaratunkra mindvégig szükség van! Krisztus a fény, akit egész életünkben tudatosan, akarva követnünk kell! Énekeljünk közösen:

***Te vagy a fény a szívemben Jézus,
add, hogy ne szólhasson bennem a sötét!
Te vagy a fény a szívemben Jézus,
Krisztus jöjj, Te vezess utamon!***

Mai utolsó versünk – egyik kedvencem – a spanyol polgárháborúval kapcsolatos töprengés, vallomás. Ez a majd 90 éves szöveg a keresztény ember üldöztetéséről, tragédiák közötti helytállásáról, vívódásáról szól.

Nálunk még nem ölik halomra egymást az emberek. De a verbális üldözés, a lélekgyilkolás, a vélt szabadság nevében erőltetett, emberiség ellenes pusztító eszmék és indulatok szítása gőzerővel folyik. Nagyon is aktuálisak az elhangzó gondolatok.

Befejezésül, összegzésül ezt a hosszabb verset ajánlom a Testvérek figyelmébe az imaóránk mottójául választott nietzschei megállapításra reflektálva. *Isten halott?* Erre a kérdésre személyesen, szavaimmal, tetteimmel, egész életemmel adom meg a választ.

Máglyafüst

(Spanyol polgárháború)

Egy jajnyira villámlanak fejedtől
A vérebarcú mongol szárnyai,
A máglyafüst egekre hányja szennyét,
Hajtóvadászat hajráz véreidre,
S Istennek tetszót cselekedni vélnek,
Akik köveznek és rostélyra vonnak.
A mécses, melynek olajához adtad
Kis életed soványka csöppjeit,
Egy fél világ esküdt eloltani.
A tűzokádó antikrisztusok
Világúságján, elzárt otthonodnak
Ziháltatóra ritkult légkörében
Mi vár reád, én ember-árva énem?
A Káinok kifent baltái közt,
Homlokodon az Ábelek jegyével:
Mi lesz veled, te máshonnan-való?

Világölelő ifjú napjaidban
Hányszor álmodtál bizonyágtévő
Mártírhalálról! Most eljött az óra,
A gyilkos Néró már elnyújtja karját
A lángtengerbe roskadó világon,
S még kormos ujja téged ad halálnak.
Készülj, a lictor már ajtódon áll!

Ó gyönyörű is volna a halál
A megfeszített Isten jobbjá mellett!
Kiáltani még egyszer, hangosan
A küldetés szavát, mit életemmel
Nehézkesen csak eldadogni tudtam.

De így, de most! Bűnhődni bűnökért,
Amelyeket mások követtek el,
Amelyektől fanyar a falatod!
Azok kezétől esni, akikért
Hogy kenyerük és Krisztusuk legyen,
Mindennap hétszer adnád életed!
De hogy mehess velük: a dómokat
Porló kövekké visszadöntögetni
S az életet a darabban-maradtak
Emberalázó egyszíntjére nyesni!
És hogy szegülhess szívvel ellenük
A káromlóknak, ha a feszület
Tövébe rejtik el a vámosok
Izzadt arannyal hízott zsákjukat,
S a Cézár önnön istenszobrait!

Rettentő sors! Az egyik fél világ
Fölfalni készül a fél másikát:
Testvéreid egyformán mind a ketten,
És egyképp ellenük kell mondanod,
Mert a Krisztust feszítik mind a ketten.
Te mind a két pogánynak idegen!

Parányi vagy, picinyke fénybogár
A vaksötétben, mégis ama Lángból
Pattant ki szikrád, mely jelül vagyon,
Jelül, melynek ellene mondatik:
Hát ellened is hogyne mondanának,
Ki tűznek is csak félig vagy tüzes,
S égő igéid kormos füstuszályán
Bénán szállongnak pernye tetteid!

Ez jönne hát, egy félig-vértanúság?
Amit szomjaztál teljes életedben,
A színigtelt, a vér-egész *igent*
Ki ne kiálthasd a kereszt alatt sem?
Meg se lobbantsa véglehelleted
A Lélek húnnyó parazsát?
Még véreddel se ázzék nemesebbre
Az ember-csúfja föld?

Te balga szív, mit oktalankodol?
Bűnbánat illet: bűnös szolgálod
Felét sem érte langy szolgálatod
A munkának, mely tellett volna tőled!
Csak verd a melled! Kényes puhaságod,
A tenger jó, amit mohó gyerek
Módjára gondolatban elfogadtál,
S a tengerebb jó, amit adni, tenni
Kényelmes voltál: egy-egy fáklya mind
A gyújtogatók végzetes kezében:
Vállald a bűnt és vállald sorsodat!
Ki mondja meg: a máglya merre lobban,
S mivé szivárog a bárdverte vér?
Nem tudod-e, hogy aki életét
Érette veszti, megtalálja azt?
Ha Isten úgy akarja, megtaláloed
A boldogtalan gyilkos életét is.
A nagy Krisztus-keresztnek rádeső
Részecskéjét, az élő passiónak
Most teljesülő rejtelmes darabját
Vállalni szívvel: ennyi a tiéd!
Ha élet: élet! Gyenge vállaidra
Nem rak nagyobbat az atyai végzet,
Mint amit elbírsz! Jobban tudja nálad,
Milyen kicsiny vagy, milyen elpuhult,
A koszorúra milyen gyáva-hitvány!
Ha meg halál: majd ad hozzá erőt
Ki hőssé tette a bimbócska Ágnest
És hitvallóvá kétszívű Tamást.

Nem, kishitű, ne bánd a holnapot:
A rendelés a forró mába küldött.
A rőt aszálytól pattogzik a föld,
Tátong feléd a lelkek szomjúsága,
Tőled esengnek élő harmatot,
A munka ég: rabló lennél, ha most
Az izzó percet kis magadra szánnád!
Egyetlen egy a szükséges: szeress!
És tégy, amint az Isten adta tenned.
Mindenkié vagy, mert mindenkihez
Küldött szeretni, aki a szerelmes
Keresztről a világot átölelte.
Egy szó tied csak, áldott életednek
Értelme, célja, foglalatja: Testvér!
Ezt, ezt az egyet, ezt mondd, ezt imádkozd
Életeddel és haláloddal.
A többit hagyd az Úristen kezére!

Mára elköszönünk az Oltáriszentségben velünk tartó Mesterünktől, és Sík Sándor gondolataitól is, amik bizonyára visszhangoznak majd tovább bennünk.

Szentségbetétel

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás **csengetés**

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Közös imánkkal – Teréz anya szavaival – egymástól is elköszönünk, abban a tudatban, hogy számunkra Isten nem halott, hanem életünk forrása, fenntartója, és végcélunk.

Megfeszített és föltámadt Urunk! Taníts meg minket arra, hogyan küzdjünk meg a mindennapi élet harcait, és így teljesebbé váljon életünk. Te türelmesen és alázatosan viseled az emberi élet terheit, miként keresztthalálod és szenvedésed kínjait. Segíts, hogy napi fájdalmainkat és konfliktusainkat, mint növekedésre kapott lehetőségeket fogadjuk, és így egyre hasonlóbbá váljunk Hozzád. Add, hogy türelmesen és bátran viseljük a szenvedéseket, bízva abban, hogy Te támogatsz. Ámen.

Nyugodalmat jó éjszakát, dicsérettessék a Jézus Krisztus!

Nem én, Uram!

Megintcsak billenős a mérleg.
Én Uramisten, arra kérlek:
Most is, mint máskor, csendesen
Fogd le szépen a két kezem.

Egyért imádkozom, csak egyért:
Ne én, Uram, Te cselekedjél.
Én ne billentsem ujjamat.
Teljék rajtam az Akarat.

Ha úgy akarja, még ma este
Lábam elé simul a beste,
Lábbal lépek a tengeren,
És a kígyó is emberem.

Ha meg úgy látja (s úgy leszen jó!)
Képekre mászhat ronda hernyó,
S ólmos-szíz tépte vállamon
Krisztus bíborát hordhatom.

Mi róva áll, teljék be főmön.
Fontos csak egy: beléje nőmön,
Ha nap növel, ha szél kaszál,
Mint forradt törzsű tölgyfaszál.

Az emberek, borzongva nézem:
Egy koncon, egy támlás-ülésen,
Mint a csibék a kukacon!
Én a jobbik részt akarom.

Keresztbe sem egy szalmaszálat!
Én megülök, Uram, tenálad.
Téged akarlak részemül,
És magamat, töretlenül.

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda

Imaórák

40.

Szorongás és remény...

2023. december

... A mélységből kiáltok hozzád, Uram! Uram, halld meg szavamat, füled legyen figyelmes könyörgő szavamra! Ha a bűnöket számon tartod, Uram, Uram, ki marad meg akkor? De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged...

130. Zsoltár

Ajánlás:

A keresztény ember a remény embere, bár látja a sok testetleket nyomorító történést, folyamatot, tendenciákat. Igyekszünk megérteni a világ működését, és ellen tartani a rossz dolgoknak. Jézus tanítását követve, ígéreteit komolyan véve nemcsak a földi életre koncentrálunk, a megígért örök élet a belső motivációnk.

Novemberi imaórákon a szorongattatás okait vizsgálva tekintünk előre.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Az információs technológia fejlődésével bolygónk legtávolabbi részén történekekről is szinte azonnal értesülünk. Általában a szörnyűségekről, katasztrófákról, háborúkról. A médiában a jó hír nem hír, valahogy az emberek is inkább a borzalmakra kíváncsiak... Ez azonban a lelki világunkról is sokat elmesél.

A média – üdítő kivételt leszámítva – ebben a motivációban él, kiszolgálja, de inkább gerjeszti ezt a tendenciát. Persze, talál hozzá „anyagot”, hiszen a világ válságról-válságra bukácsol – a sátán által mozgatott érdekcsoportok „áldásos tevékenysége” következtében.

„Eladó az egész világ” – énekli Mefisztó a Faust c. operában. Sajnos, igaza van! Minden és mindenki árucikk lett. Ez még fokozza a szorongásunkat az említett, ránk zúduló információ-tömegén túl.

Hiszek Uram, hiszen, ha nem hihetnék, / Mi maradna más, mint az örület... – valljuk Sík Sándorral. Nekünk a Krisztusba vetett hitünk a reményforrásunk. Ha hitünket komolyan vesszük, akkor nem csüggedhetünk el, nem eshetünk kétségbe!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában (Hangtár) az Imaórák között:

2023.11.17. - 23:20

2023. december

Novemberi imaóránkon László atyát és Andor atyát nélkülöznünk kellett, így az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus is csak – ígéretének megfelelően volt jelen köztünk: „ahol ketten-hárman...” De mindnyájan megéreztek valós jelenlétét – felolvasóink igazán átélt szövegmondása által is...

Személyes életünkre egyre jobban rátelepszik a világ zűrzavara, a háborúk és az ezzel járó fenyegetettség, a józan ész, az értékrendünk teljes tagadása. Földünk számítható, hatalmi érdekcsoportok játszótere lett. Látjuk, minden eszközt ennek a célnak rendelnek alá. Önsorsrontó módon, a pillanatnyi előnyökért beáldozzák saját jövőjüket is, az emberiség jövőjét is. Persze, nem csak a nagypolitikában van ez így. Minden szinten megtalálhatók a moralitás halovány nyomait sem mutató rétegek, népcsoportok. Sajnos, hazánk sem kivétel ez alól.

A média? Sok médium függetlennek és objektívnek hazudja magát, de mint látjuk, ez is egy fegyvernem lett a folyamatok háttérében. Nagyon sokszor a dezinformáció, a megvezetés a cél: az információk, tények elferdítése, a pillanatnyi céloknak megfelelő szelektálása, a kényelmetlen dolgok elhallgatása, másikká túlhangsúlyozása. A diabolos, a szétdobáló, a hazugság atyja sok embert megnyert magának.

Ebben a miliőben nem csoda, hogy szorongás jellemzi az embereket, minket is, és még az okokat generálókat is.

Szorongás és remény – mai imaóránk mottója. A szorongás természetesen ránk is jellemző, akik a keresztény értékend szerint igyekszünk élni. De nekünk van reményünk is, hiszen mi nem minden tétet tettünk fel evilági lapra. Igyekszünk odaát nyúló távlatokban gondolkodni. Jézust követve, nekünk a szorongatás közt is van reményünk. Persze imáinkban, az Úrral való beszélgetéseinkben azért szóvá tesszük aggodalmainkat, és megfogalmazzuk kéréseinket is.

Bódás János: A mennybe ment Jézushoz

Uram, ha most onnan lenézel,
lásd: a lét most sincs tele mézzel,
hogy rengeteg bűn, kapzsiság van
e szüléstől nyögő világban.

Még nem mérték az igaz ember,
az az „igaz,” kinél a fegyver,
az akar „jót,” aki hatalmas,
a szegény, gyenge neve: hallgass!
... BÉKE?!... Öt kontinens rivallja
s a kapzsi ember meg se hallja,
sőt, a nevedben ölni készül,
s Te is, nem úr vagy már, de vádlott:
– így váltottad meg a világot?
Engem nem tántorít el Tőled,
ha nem mindig látom erődet,
de száz ok, érv, kínos eset
szól napról napra ellened
s a gyenge hit megtántorul,
ha nem látja: Te vagy az Úr!

Uram, nem magamért esengek,
de százmillió ember szenved,
tetű, éhség, rabszolga-járom
gyötri őket. Ezeket szánom.
Mocsok, sötét odúk penésze
s börtönfenék... Ez sokak része.
Csontváz-anyak korcsokat szülnek
s mind átkozódva, sírva tűrnek,
szívük már robbanásig megtelt
atom-erejű gyűlölettel...

A szenvedők nevében kérlek,
add, hogy legyen élet az élet,
ne köss békét herék hadával:
a munkát övezd glóriával.
Nem kívánjuk, hogy Tündérország
legyen a Föld... Hadd hulljon orcánk
harmata – de legyen az ember
ember, nemes, szép küzdelemben.

Tedd ujjongóbbá dalainkat,
ritkítsd meg sűrű sóhajunkat
s adj jó békét – ne majd a mennyben,
de a Földön is!... Ámen, ámen.

Folytassuk a helyzetelemzést!

Reviczky Mária: Önnön bűnével

A föld, ó, a föld minidig szörnyű volt:
mindig volt rajta pár tenyérfolt.
hol vad dühvel ölte egymást az ember.
De meggyűlölni mégse lehetett:
fölé borult a Te csodás eged
s kék részvétellel az emberhez hajolt.
– S az ember mind-mind mélyebbre merült:
– gyűlöletének nem elég a föld –
harctérré tette a Te egedet,
hová rég gyermekszívvél nézni sem mert.
– Verd meg, Uram! – vagy már vered az embert?
Jajszava már földet-egyet betölt.
Most vesztette el a szebbik világot,
hová eddig csak álma, vágya szállott,
jaj, most lett csak szörnyű átokkal megvert!
– önnön bűnével vered Te az embert,
ki régen, ha a föld vad harctól vérzett,
szelíd békére fel, az égre nézett,
míg most, ha vérző fejét felvetik
az égről is a halál int neki.
A meggyalázott ég ellene támad:
szíve reszket, mint viharban az állat...
S a békét már sehol meg nem leli...
– Kegyelmes Isten, irgalmazz neki!

Az emberi önzés visszaüt, nemcsak a bűnt elkövetőkre, hanem az egész emberiségre. A bűnben mi magunk is tettetársak vagyunk, és bizony bűnhődnünk is kell – mások bűneiért is. Mit is mond az Ember tragédiájában Ádám:

*A célt, tudom, még százszor el nem érem.
Mit sem tesz. A cél voltaképp mi is?
A cél, megszűnte a dicső csatának,
A cél halál, az élet küzdelem,
S az ember célja e küzdelem maga.*

Igen, szorongatások között is küzdenünk kell, de mi valami más célt látunk! Teréz anya szavaival imádkozzunk:

Megfeszített és föltámadt Urunk! Taníts meg minket arra, hogyan küzdjük meg a mindennapi élet harcait, és így teljesebbé váljon életünk. Te türelmesen és alázatosan viseled az emberi élet terheit, miként kereszt-halálad és szenvedésed kínjait. Segíts, hogy napi fájdalmainkat és konfliktusainkat, mint növekedésre kapott lehetőségeket fogadjuk, és így egyre hasonlóbbá váljunk Hozzád. Add, hogy türelmesen és bátran viseljük a szenvedéseket, bízva abban, hogy Te támogatsz. Ámen.

Sok nem hívó, de sok, magát kereszténynek valló testvérünk is gyakran kétségbe esve kérdezi, hol van most az Isten, miért engedi meg ezt vagy azt a szörnyűséget? Néha, kívülről szemlélve, valóban úgy tűnik, hogy az Isten alszik...

Sík Sándor: Ne aludj, Uram!

Ne aludj, Uram, már sokáig!
Az utakon a vér bokáig,
A hullapára köldökig,
S a bűn, a bűn:
Fojt szinte már szemöldökig!
Ha még soká késik a reggel:
Uram, mi lesz az emberekkel?
A jókkal! - olyan kevesek!
Belőlük is
Hiéna lesz és tigrisek?
Mi lesz a néma kisdedekkel,
Kik néznek ránk döbbent szemekkel,
S akiknek ajkán tej helyett
Az ördögök
Nektárja csurran: gyűlölet!
És mi lesz, Uram, - jaj, ne vedd el!
Világunk emelő kezeddél?
Mert káromlunk és megvetünk,
Uram, Uram,
Meghalsz-e végképp minekünk?
S ha meg: a kárhozat e földjén,
Hol megpattant a szív, a Törvény:
Kérdezni is alig merem:
Mi lesz, mi lesz
Gyámoltalannal, énelem!

Csöpp szívemmel, mely gémberedten
Piheg elhúzó tenyeredben,
S mint egy fészkeből kiesett
Fecskefiók,
Szorong szegény és didereg.
Tudod, Uram, hisz Te teremtél,
Nincs több szívem ennél az egynél,
És ez - pusztuljon bár bele -
Ha méreg is,
A föld ízével van tele.
Nem tudok ember lenni máshol!
Vízözönben, földinduláskor,
A végítélet-napkor is:
Nincs más hazám,
Belé fogódzom akkor is.
Míg kezed melegén nyöszörgök,
Most is, Uram, azért könyörgök:
Lüktessen áldott tenyered
Szívembe még
Egy dobbanásnyi meleget.
Add meg nekem, ó meleg Isten,
Szívem rajtad fölmelegítem:
Hátha utóbb hozzám melenget
A bújdosó
Igazak közül még kilencet!

Természetesen, Isten nem alszik, „*rám is éber gondja van, / cselekszik bennem és általam*”- ahogy egy másik Sík Sándor versben olvassuk. A nehézségek is Őhöz vezetnek, ezek által lehetőségünk van a tanúságtételre, mert bizony, ha jobban mennek dolgaink, hamar elfelejtkezünk Róla. A modernnek, felvilágosultnak mondott nyugat éppen ebben a cipőben jár. Szenved is miatta – jó reggelt kívánunk! Okuljunk belőle, vegyük komolyabban hitünket!

Szorult helyzetben kihez is fordulhatnánk, ha nem az égiekhez. A következő katonadallal emlékezzünk a mai foglyokra, a túsókra, és a rengeteg háborús áldozatra is:

Fogolydal

*Ó nézz le, édes Szűz Anyánk, hű magyarjaidra!
Vigasztaló derűs napfényt árasz fiaidra!
Kegyelmes jó anyánk, tekints a foglyokra,
Ó, nagy irgalmú Szűzanyánk, vezesd őket haza!
Szűz Mária, magyar foglyok védő Nagyasszonya!
Messze, idegen országban légy remény csillaga!
Kegyelmes jó anyánk, tekints a foglyokra,
Ó, nagy irgalmú Szűzanyánk, vezesd őket haza!
Messze, idegen országban szenvednek fiaink,
Benned bíznak, Szűz Mária, segítsd őket haza!
Kegyelmes jó anyánk, tekints a foglyokra,
Ó, nagy irgalmú Szűzanyánk, vezesd őket haza!
Ó, tekintsd az anyák könnyét, gyermekek imáját!
Segítsd haza a fogságból fiút, testvért, apát!
Kegyelmes jó anyánk, tekints a foglyokra,
Ó, nagy irgalmú Szűzanyánk, vezesd őket haza!*

Bármilyen helyzetbe kerülünk, a kiutat, a megoldást kell keresni, nem pedig elkeseredetten magunkba roskadni. Cselekedni kell, amit éppen a lehetőségek elénk hoznak – bátran, leleménnyel, a Lélekre figyelve. Végső lehetőségként – ha már mást nem tehetünk, az Úrhoz fordulunk – és az ima mindig megnyugvást hoz, megerősít.

Sík Sándor: Fordíts, fiú, a rádión

A rádió recseg, ropog:

Háború! Háború!

Rikoltoznak a hírlapok:

Háború! Háború!

A tudomány mellét veri,

Sírnak a Krisztus sebei:

Háború! Háború!

Fordíts, fiú, a rádión:

Testvéri szóra szomjazom:

Míg ép az agy s a szív meleg,

Legyünk, maradjunk emberek.

Csak szállítsd, vézna kis papom

A Krisztust kerékpárodon.

Igédre vár völgy és tető,

Menj, áldott békehirdető.

Doktor, nyergeld a géplovat,

Ne sajnáld fáradságodat.

Halál ellen mosod kezed,

Angyal csorgat rá szentvizet.

Serken a hajnal, aratók,

Az Isten hív, induljatok.

Család és ország enni kér,

Az élet szent, szent a kenyér.

Te is, dagadt inú kezem,
Ne bánd, hogy holnap mi leszen.
Abban sűrőgj, ami tiéd:
Görnyedt emberek hívják az ígét.

Testvéreim, fogjunk kezét:
Nem vagyunk benne részesek,
Ha kiújulnak vérzeni
A megölt Krisztus sebei.

Ebben a zűrzavarban nekünk feladatunk van, pontosan ott, ahova Isten helyezett bennünket. Talentumokat is kaptunk, amivel majd el is kell számolnunk. De az Ő segítségével ez nem fog menni, valljuk meg közös imánkkal:

Uram, Jézus! Körülöttem a romlás, a pusztulás sokféle jelét látom. Önmagukat pusztító embereket és saját világukat pusztító, élhetetlenné tevő embereket. És te engem nevezel a föld sójának, a világ sójának és a romlást megállító sónak. Tudom, hogy ebben a világban kell élnem, de hozzád tartozva, hogy a te örömhíred, a te tanításod, a te igazságod jó ízét adhassam a világnak. Éljen bennem a krisztusi íz: az öröm és a jóakarát. Ámen.

Bár elég sok jel utal az emberiség kilátástalan helyzetére, eszünk, ismereteink ezt sugallják, de Isten a tenyerén hordoz bennünket.

Sík Sándor: Isten tenyerén

Újság, rádió, televízió
Torkán üvölt egy szörnyű vízió,
Vízió, melybe nincs beletörődés:
Atomrobbanás, atomszennyeződés.
Gyermeük mellett aluvó anyák
Felnőszörögnek, mintha hallának,
Sápadt apák vérfutott szemei
Nem is mernek rájuk tekinteni.
Pórusain át az ártatlan égnek
Jönnek, jönnek a halhatatlan mérgek.
Veszik és adják, terjesztik tovább
Még meg sem fogantatott unokák.
Ámbár ki tudja, jámbor ivadék,
Jut-e még rátok mérreg-maradék?
Szíhattok-e még annyi hamuszennyet,
Hogy megfojtsátok az űrt és a mennyet?

Mert a földnek a mi szennyünk elég,
Elfekhet tőle az emberiség.
Készen vagyunk, nem is kell hosszú próba:
Erre készülünk évezredek óta.

Beavatott a fogásaiba
Káin apánk, Júdás atyánkfia,
Bunkósbottól az atomszennyezésig,
Krisztus-csóktól a mérgezett beszédig.

Mást mit tehetsz, ha semmit sem tehetsz?
Egyetlen egyet: önmagad lehetsz.
Legyen remény, vagy ne legyen remény,
Az fel van írva Isten tenyerén.

Isten szereti a képére és hasonlatosságára teremtett embert. Szeretetével elébe megy, de úgy is mondhatjuk, fut utána.

Füle Lajos: Futás

Fut a gyermek a labda után
leszegett fejjel, tűzpirosan,
se lát, se hall, csak egyre rohan.
Guruló labda lett a világ,
szüntelen úzi, hajtja a vágy,
száz utcán, téren,
ezer veszélyen,
millió anyai kétségen át,
gyönyörűszépen
s balga-bután
fut a gyermek a labda után...

Fut az ember az élet után...
Leszegett fejjel gyötri magát
kincseit egyszer csakhogyan elérje,
kergeti álma, hajtja a vére.
Kenyér gurul a lába előtt,
vagyon gurul a vágya előtt,
hírnév, dicsőség álma előtt.

Rohan utánuk éveken át,
a fogyó úton, életem át,
száz utcán, téren,
ezer veszélyen,
millió isteni bánaton át, gyönyörű szépen
s balga-bután
fut az ember az élet után...

Fut az ISTEN az ember után,
mert mindent lát és szánya nagyon,
guruló szívét csakhogya elérje,
hogya fut utána, hull bele vére!
Ott fut az utcán,
ott fut a téren,
egész világon,
sok ezer éven,
sok mérhetetlen,
megérthetetlen,
keresztre írott szenvedésén át,
hulló Igével,
kiontott vérrel,
viszonzatlan,
mély szerelmével
fut az ISTEN az ember után...

Ha nemzetünkre gondolunk, a hitehagyás mellett az egyetértés hiánya, a megosztottság a másik legnagyobb tragédiánk. Szinte nevetséges, hogya még sokszor a családon belül is milyen ellentétek feszülnek. Ha ezt felismertük, akkor már tudunk tenni is ellene. Az – úgymond – ellenségszeretet akaratumkon múlik, nem érzetem. A következő két rövid vers erről szól.

Eröss Alfréd: Könyörgés

Uram!
Nem magamért imádkozom,
Ez a legnehezebb imádság.
Nagya terhem van,
a népemet hozom.
Már meginognék, mint a nádszál,
de erőt önt belém a bizalom.

Láncszem vagyok.
Velem imádkozik a népem:
a magyarok a földön és az égben.
A láncot tartják erős angyalok,
Imádkozik az ország.
Hozzád emeli, Isten, e nép arcát
és színed előtt könyörögve ellép.
Uram!
Az egyetértés nagy kegyelmét
add meg nekünk, add meg nekünk.
Legyen az mindennapi kenyerünk!
Ámen.

Kaiser László: Magyarok

Fogyunk, romlunk, mégis megvagyunk,
győztes, vesztes – ez is mi vagyunk,
pusztít, éltet átkunk, áldásunk,
jövőt gyilkol testvérdúlásunk.

Hiszünk vagy nem, Isten megsegít,
talán úgy, hogy éppen nem segít,
talán hitünk így is megmarad,
Talán lesz még – nekünk virradat!

Ezért a virradatért mindenkinek, különösen a keresztényeknek tenni is kell. Ezt az egységet saját közösségeinkben kell megmutatni, megélni – méghozzá vonzó, elfogadható, szimpatikus módon. Imádkozzunk, hogy e nagy műnek, az egységnek hasznos munkásai lehessünk:

Urunk, Jézus Krisztus! Tisztán látjuk, hogy korunkban milyen nagy szükség van evangéliumod jó magjára, amely termést hozhat az emberi szívekben. Támogass és lelkesíts bennünket, hogy ne féljünk tanúságot tenni a te tanításodról és a te személyedről, hiszen benned mindenki felismerheti az Igazságot. Segítsd munkánkat és szolgálatunkat, hiszen minden növekedés egyedül neked köszönhető! Ámen.

Vágyódunk Isten után, szeretnénk mindjobban megismerni - önismeretünk fejlesztésén keresztül is, hiszen mi magunk is Belőle egy szikra vagyunk:

Gyombolai Márton: Úgy szeretnénk...
(1996 karácsonyán)

Úgy szeretnénk megérteni mindent,
Úgy szeretnénk átfogni az Istent!
Hiszen ki a Végtelennek része
Visszavágyik mindig az egészbe.

Betlehemi rege arról üzen nékem,
Hogy az Egész ott lehet egy részben.
Csak egy jászol, csak egy nyaláb szalma,
Bamba barmok barlang-birodalma
És egy apró tehetetlen gyermek
Helyt adhat a végtelen Istennek,
Mert egy vágyó, nyitott emberszívben
Elférhet és otthon van az Isten!

Ahány ember, annyi szíven zörget,
Így szeretné átjárni a földet.

Minden szívnek kicsit más az útja,
Hogy hányféle a Teremtő tudja.
A „keskeny” út mégis elég széles,
Jászoltól keresztig s a feltámadásig,
Amibe a Gonosz foga belevásik.

Így mehetünk együtt, gyakran vitatkozva,
Mégis közös célért, egymás kezét fogva,
Amíg meg nem leljük azt a Végző Kincset,
Ahová elindít s elkísér a Kiseded...

Igen, Isten keskeny útján érdemes járni, hogy azt a végső kincset elérjük! Szorongattatások közepette is ez a mi reményünk. Nekünk, idősebbeknek különösen is, még ha a korszellem le is írja az öregeket. Talán pont ebben – reményünk, derünk felmutatásával tudunk segíteni környezetünknek. Hogy romló egészségi, mentális és fizikai körülményeink közepette is le tudjuk győzni szorongásunkat, és a hit, remény és szeretet tanúi igyekszünk lenni. Ennek tudatában vagyunk, és ehhez kérjük az Úr segítségét, kegyelmét.

Túrmezei Erzsébet: Lefelé tartunk?

Lefelé tartunk, mondják rólunk az emberek,
ha fakul szemünk fénye és hangunk megremeg.
Sajnálkozó mosolyt is meg-megfigyelhetünk,
amikor kihagy néha az emlékezetünk.
De bánkódjam miatta? Az óra leperreg,
S vár az az ország, ahol senki se lesz öreg!

Lefelé tartunk, mondják. Lépteink lassúak,
óvatosak... Nem várnak derűs, fényes utak.
Halkabb a szó csengése, nehezen halljuk már,
s veszít melegéből a kedves napsugár.
De bánkódjam miatta? Ha dermeszt a hideg,
Vár az az ország, ahol senki se lesz öreg!

Lefelé tartunk, mondják. De biztatón ragyog
felénk Isten mosolya: Ne félj, pajzsod vagyok!
Fáradt gyermeket hordoz az erős égi kéz.
Szólít. Szava színarany és édes mint a méz.
Mit bánkódjam, ha szívem Isten állítja meg,
S vár az az ország, ahol senki se lesz öreg!

Lefelé tartunk, mondják. Nem! Fölfelé megyek!
Hallom már a távolból a győztes éneket.
S látom, fehér ruhában, királyi trón körül
Nagy nyomorúságból jött, boldog sereg körül.
Utam nem lefelé tart, csak a cél közeleg!
Vár az az ország, ahol senki se lesz öreg!

Befejezésül, összegzésül emlékezzünk Jézus bátorító szavaira, amit földi léte során oly sokszor mondott kortársainak, tanítványainak, és általuk nekünk. Közös imánkkal, majd közös énekünkkel idézzük fel Jézus biztatását, ígéretét:

Istenünk, annyi okunk volna a csüggedésre, a szorongásra, magunkba zárkózásra, annyi okunk volna a félelemre. De Jézus minket is megszólít: ne féljetek! Adj nekünk, Istenünk, nyitott szívet, készséges, hívő értelmet, befogadni kész, tiszta emberséget. Add, hogy félrevezető emberi szándékok ne zavarhassanak meg minket. Add, hogy e világ zűrzavarában Téged hirdethessünk az aggódóknak, Téged, aki ma is megszólítasz minket: Ne féljetek! Ámen.

Refr: ||: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, Karjaimba zártalak, örökre enyém vagy. :||

**Viruló réteken át hűs forrás felé vezetlek, pásztorod vagyok,
Elveszni senkit sem hagyok, karom feléd tárom, kiárad áldásom;
Nem rejtőzöm el, szívem a szívednek felel,
Amikor úgy érzed, nyomaszt az élet.**

Refr:

**Nem taszítalak el, amikor vétkezel, irgalmat lelsz a szívemben,
Örök feléd a hűségem, amerre jársz, védlek, nyomodba lépek.
Nem rejtőzöm el, szeretetlángom átölel,
Ne félj, ha éjben jársz, hidd, hogy a fény vár rád!**

Refr:

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda